

Giới thiệu Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân

Truyện Em Là Định Mệnh Của Đời Anh của tác giả Tiểu Giai Nhân thuộc thể loại hiện đại, 3s, hôn ước, ngọt ngào, nữ đáng yêu, nam phúc hắc. Xoay quanh mối tình của một anh chàng tổng giám đốc và một cô nàng là bác sĩ thú y.

Chân Bảo là bông hoa xinh đẹp của một ngôi làng nhỏ tại vùng núi sông hẻo lánh. Bỗng một ngày, có người tên Phó Minh Thời mặc âu phục xuất hiện tự xưng là vị hôn phu từ bé của cô.

Thế là Chân Bảo lơ mơ đi cùng anh đến thành phố lớn, rồi chợt phát hiện ra rằng vị hôn phu eo nhỏ chân dài này lại...

Mời các bạn cùng theo dõi diễn biến câu chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Chân Bảo là bông hoa xinh đẹp của một ngôi làng nhỏ tại vùng núi sông hẻo lánh.

Bỗng một ngày, có người tên Phó Minh Thời mặc âu phục xuất hiện tự xưng là vị hôn phu từ bé của cô.

Thế là Chân Bảo lơ mơ đi cùng anh đến thành phố lớn, rồi chợt phát hiện ra rằng vị hôn phu eo nhỏ chân dài này lại...

Vô cùng có tiền!

P/s: Nam là tổng giám đốc, nữ là bác sĩ thú y ;guitar2:

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Edit: Đào Sindy

Phó Minh Thời vừa đi công tác về, mới xuống khỏi máy bay chưa bao lâu thì điện thoại đã reo lên.

Mất nhìn hiển thị trên màn hình điện thoại, lúc Phó Minh Thời đưa điện thoại lên tai nghe, thì đầu bên kia đã truyền đến giọng nói của ông cụ nhà mình: “Minh Thời xuống máy bay rồi à, tối nhớ sang đây một chuyến nhé”

Vì tối đã có lịch hẹn, Phó Minh Thời vừa đi vừa nói: “Tối nay cháu không đến được, mai cháu sẽ đến thăm ông sau được không?”

“Kết quả kiểm tra sức khỏe của ông đã có, ông bị ung thư gan.”

Ông cụ còn dùng giọng điệu bình thản để nói ra, bình tĩnh đến nỗi khiến Phó Minh Thời cảm thấy hết hoảng, sao có thể...

“Về đây đi, ông có việc cần bàn với cháu.” Ông cụ Phó nói thêm một câu, rồi ngắt máy.

Phó Minh Thời vẫn ngẩn người như cũ.

“Phó tổng?” Trợ lý Cao Xuyên thấy sắc mặt anh không đúng, nghi ngờ hỏi.

Phó Minh Thời liếc anh ta một cái, không nói gì, tiếp tục bước đi.

Trên sảnh chờ rộng lớn của sân bay, đã bị đám phóng viên bu kín, tất cả đều mong Phó Minh Thời xuất hiện.

Tập đoàn Thịnh Thế của nhà họ Phó vừa mới đấu thầu thành công công trình quan trọng ở Pháp, khiến cho các công ty cạnh tranh trong nước ao ước đổ mắt, nhưng các phóng viên không quan tâm chuyện tập đoàn Thịnh Thế buôn bán phát đạt, mà là chuyện Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế Phó Minh

Thời khi ở Pháp có mối quan hệ mập mờ.

Ai bảo Phó Minh Thời vừa có xuất thân tốt, ngay cả ngũ quan* cũng đẹp một cách hoàn hảo khiến điện ảnh và truyền hình cho dù là ‘người già hay trẻ nhỏ’ đều phải thay đổi ánh nhìn đây? Đôi mắt nhìn trong nước, không người nào có tiền hơn anh lại đẹp trai trẻ trung hơn anh, mà những người đẹp trai hơn anh trong mắt các fan thì còn lâu mới đuổi kịp được anh về tiền tài! Chỉ dựa vào gương mặt và một đôi chân dài, Phó Minh Thời - một doanh nhân gần 28 tuổi này đã hấp dẫn ngàn vạn Fans, mặc dù Weibo của anh gần một năm nay chưa thay đổi trạng thái được mấy lần.

Ngũ quan: bao gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

“Đến rồi!”

Bóng các hành khách lần lượt xuống máy bay, Phó Minh Thời thân cao một mét chín quả là hạc giữa bầy gà*, cả người mặc âu phục màu đen hoàn mỹ thể hiện dáng dấp thon dài của anh, muốn bỏ qua cũng không được. Không biết ai đã lao lên phía trước, mặc dù thời gian chỉ trong nháy mắt, đám phóng viên đã vây kín Phó Minh Thời, mấy người qua đường còn ngạc nhiên nghĩ Phó Minh Thời là minh tinh lớn, vui vẻ lấy điện thoại mình ra chụp ảnh.

Hạc giữa bầy gà: nổi bật nhất đám đông.

“Phó tổng, nghe nói cô Hạ và anh là bạn thời đại học, còn có quan hệ yêu đương, chuyện này có phải là thật không?”

“Phó tổng chuẩn bị khi nào thì công khai chuyện tình cảm?”

“Phó tổng và cô Hạ vô tình gặp nhau ở Paris sao?”

“Có phải Phó tổng vì cô Hạ nên mới đầu tư 《Thịnh Thế Trường An》 không?”

Dù loại vấn đề liên tiếp được đặt ra khiến lãng phí thời gian của anh. Có thể nói Phó Minh Thời hoàn toàn không nghe thấy, trong đầu anh chỉ còn lại câu bị ung thư gan của ông cụ mà thôi, thậm chí ngay cả anh làm sao lên xe được, Phó Minh Thời cũng chẳng nhớ. Đón được chủ, chiếc Maybach không nhanh không chậm chạy khỏi sân bay, Phó Minh Thời ngồi yên đằng sau, rất lâu sau đó mới lấy lại tỉnh táo.

Anh bắt đầu tìm kiếm thông tin có liên quan đến bệnh ung thư gan.

Hơn một tiếng sau, chiếc Maybach dừng trước căn nhà cũ họ Phó, căn nhà được quét dọn sạch sẽ, căn nhà cấp bốn yên tĩnh và đẹp đẽ. Phó Minh Thời chạy xe vào trong, đúng lúc trên đường gặp quản gia, ông ấy lại làm như không thấy, đến khi đến phòng ông Phó, sau đó đến sau nhà bên dưới gốc cây hòe mới tìm được người.

Ông cụ Phó đang đánh cờ cùng Phó Chính - con trai duy nhất của mình, hai cha con ‘quyền quý’ này, hiện tại đang mặc quần áo ở nhà bình thường nhất, không nhìn khí chất hai người, thì họ giống hệt như cặp cha con đứng tuổi bình thường. Nghe thấy tiếng bước chân, hai người đều liếc nhìn về phía Phó Minh Thời, sau đó tiếp tục đánh cờ.

Phó Minh Thời vào nhà lấy một chiếc ghế gỗ nhỏ dưới hiên rồi ngồi bên cạnh xem đánh cờ.

“Về sớm thế, định hù ai hả?” Hết ván, ông cụ Phó nhạo báng nói.

Phó Minh Thời không thể cười nổi.

Ngược lại ông cụ Phó thoải mái hơn, cười vỗ vai cháu trai, “Đừng có gấp, bác sĩ nói ông mới giai đoạn đầu, tỷ lệ trị khỏi rất cao.”

Lúc mới biết, sắc mặt Phó Minh Thời còn dễ nhìn chút, nhưng thấy ông cụ nhà mình, xưa giờ anh ít nói mà nay đã nhịn cả buổi, giọng nói lo lắng khuyên nhủ: “Sau này đừng hút thuốc lá, cháu sẽ cố gắng dành thời gian cho ông.” Lúc trước anh ngại chuyện ‘ông nội già’ nhà mình ép anh kết hôn, có thời gian cũng không muốn về nhà cũ nữa.

Ông Phó cười khan hai tiếng, đuổi con trai sang một bên, ông muốn cùng cháu trai đánh cờ

Phó Chính nhìn con trai đầy tiếng tăm của mình, ngậm thờ dài.

Phó Minh Thời một lòng lo lắng cho ông cụ Phó, không để ý đến sự khác thường của ba mình, cúi đầu bày cờ.

Ông cụ Phó vừa bày cờ vừa kín đáo hỏi: “Minh Thời à, cháu còn nhớ cô con thế nào không?”

Phó Minh Thời dừng động tác lại.

Anh có một người cô, lớn hơn ba anh chừng ba tuổi, lúc nhỏ mẹ anh từng nói qua, trước khi cô kết hôn cô có học lái xe. Trước hôn lễ mấy ngày, cô và bạn bè hội họp, do uống quá nhiều, say rượu mà vẫn lái xe, trên đường về nhà xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, chết ngay tại chỗ.

Khi đó ba còn chưa biết mẹ, anh chưa được sinh ra.

Đối với người cô chưa hề gặp mặt này, Phó Minh Thời không có tình cảm gì mấy.

Ông cụ nhà mình nhắc đến cô ấy, là vì bị ung thư gan, hoài niệm đến cô nhân sao?

Không đợi anh trả lời, ông cụ Phó tiếp tục nói: “Minh Thời có tin báo ứng không?”

Đến cùng thì chuyện này là thế nào?

Phó Minh Thời không muốn nghe ‘ông nội già’ nói những lời này: “Bây giờ y học rất phát triển, chỉ cần ông phối hợp trị liệu...”

Ông Phó cười khoát tay, ngẩng đầu nhìn cháu trai: “Cháu nghĩ nhiều rồi, không phải ông sợ cái đó, có tuổi rồi, sống thêm hai năm thì đã sao, thật ra... Nếu như năm đó không có người liều chết cứu ông, mấy chục năm trước ông đã chết trên chiến trường rồi.”

Mặt Phó Minh Thời lộ vẻ ngạc nhiên.

Ông cụ Phó dựa lưng vào ghế dựa, trong tay vuốt vuốt một con cò, nhìn cháu trai mấy giây, chợt cười, ánh mắt chuyển hướng về bầu trời xanh thẳm đằng xa, ánh mắt dần xa xăm, đắm chìm vào kí ức.

Năm ông mười chín tuổi thì lấy vợ, năm sau vợ đã có thai, cùng lúc ông đầu quân đi lính, gặp được một đại đội trưởng họ Chân. Đại đội trưởng Chân chỉ lớn hơn ông hai tuổi, sống trong một ngôi làng nhỏ sâu trong núi, không có văn hóa gì, nhưng lại vô cùng dũng mãnh, trừ tà giờ Tý không sợ trời không sợ đất. Có lần quý trời ném đạn pháo, trong lúc nguy cấp đại đội trưởng Chân đẩy ông ngã ra mặt đất, ông mới nhặt về được mạng.

Ông chỉ bị những vết thương nhỏ, còn đại đội trưởng Chân lại bị nổ trúng khá nặng, không có cách cứu chữa, chỉ còn sống được hai ba ngày.

Ông cụ Phó vô cùng cảm kích ân cứu mạng của đại đội trưởng Chân, một mực ở bên cạnh chăm sóc, trong lúc đó hai người đã kết nghĩa anh em, biết được trong nhà ông có vợ còn mang thai, đại đội trưởng Chân còn muốn cùng ông đính ước, nếu nhà họ Phó sinh con gái có thể lấy con trai hai tuổi nhà họ Chân.

Hoàn cảnh gia đình nhà họ Phó không tệ, có đọc qua sách, cũng là một người trí thức, ông cụ Phó không đồng ý lắm chuyện hứa hôn này, nhưng đại đội trưởng Chân là ân nhân cứu mạng của ông, thấy ông ấy sắp chết rồi, ông cụ Phó không đành lòng từ chối, nên đã đồng ý. Hôm sau, đại đội trưởng Chân hy sinh, ông tiếp tục chiến đấu, ba năm sau mới trở về.

Quả thật vợ đã sinh được một cô con gái, gần bốn tuổi rồi, rất trắng trẻo, đáng yêu. Biết ông đã đính ước với nhà khác, còn là một ngôi làng nhỏ sâu trong núi rừng phía nam, vợ ôm con gái khóc rống với ông, nói với ông không đồng ý. Ông cụ Phó cảm thấy xấu hổ với vợ con, nhớ tới đại đội trưởng Chân đã chết rồi, nên lựa chọn quên đi cuộc hôn nhân này.

Nhớ tới đây, ông cụ Phó lệ rơi đầy mặt: “Minh Thời à, đây là báo ứng, ông nửa đường thất hứa, bỏ rơi ân nhân, ông trời mới khiến cô cháu gặp chuyện không may trước ngày cưới, khiến ông và bà cháu sống trong tự trách cả đời, bây giờ ông trời nhớ ông đã đến...”

“Ông à, đây đều là trùng hợp, ông đừng suy nghĩ quá nhiều.” Phó Minh Thời không tin số mệnh cũng không tin báo ứng, đứng dậy an ủi ‘ông nội già’ nhà mình, thuận tiện giảng đạo lý, “Hàng năm cả nước có ngàn vạn người chết do say rượu mà lái xe, chẳng qua cô là do ngoài ý muốn, ông bị ung thư gan, là do hút quá nhiều thuốc...”

“Ông mặc kệ, ông nói báo ứng thì là báo ứng, nếu như ông đã hứa với người ta thì phải làm được, sống làm không được, khi chết sẽ không còn mặt mũi mà gặp đại đội trưởng Chân, ông không còn mặt mũi nào gặp các anh chị em xinh đẹp hừ hờn lúc trước!” Ông cụ Phó lau nước mắt, ánh mắt kiên quyết mà nhìn thẳng vào cháu trai.

Phó Minh Thời cau mày, “Có thể...”

Ông cụ Phó cắt ngang lời anh lần nữa, kéo tay cháu trai, ánh mắt tỏa sáng, “Minh Thời, ông đã điều tra rồi, con trai của đại đội trưởng Chân đã không còn, nhưng ông ấy còn một đứa cháu gái, năm nay hai mươi tuổi, rất xứng với cháu. Chuyện cô cháu ông không nói nữa, nhưng hiện tại cháu gái ông ấy đang sống một mình bơ vơ trong rừng núi, cháu kết hôn với cô bé, đại đội trưởng Chân dưới suối vàng biết được, sẽ tha thứ cho ông.”

Muốn anh lấy một cô gái sống trong núi rừng heo lánh à?

Phó Minh Thời trợn mắt há hốc mồm, đây là lần thất lễ đầu tiên của anh sau khi nhậm chức CEO tập đoàn Thịnh Thế.

Ông cụ Phó nghĩ tới chuyện xấu của cháu trai ở Paris, mặt đành lại: “Chuyện cô gái tên Hạ Đình là thế nào?”

“Phóng viên dựng lên thôi, cháu và cô ta học chung đại học, lúc học cháu không hề biết cô ta là ai.” Phó Minh Thời thành thật trả lời, lúc học không quen, sau này Hạ Đình được chút danh tiếng trên truyền thông và phim ảnh, anh mới nghe qua, nhưng chỉ giới hạn biết tên là Hạ Đình, trên bàn tiệc ở Paris nếu như Hạ Đình không nói ra thân phận, làm sao anh biết cô ta là ai. Trợ lý nhắc anh đây là diễn viên chính trong bộ phim mà công ty anh đầu tư, anh khách sáo nói với Hạ Đình hai câu, không nghĩ bị ‘chó đại’ nhào đến, viết nên một tiêu đề thu hút mọi ánh nhìn.

Cháu trai đã nhiều năm không gần nữ sắc, một lòng say mê công việc, ông cụ Phó lấy ra một bức thư, lập tức đem đề tài chuyển về trên người đại đội trưởng Chân, “Đứa bé kia lớn lên rất xinh đẹp, cách ăn mặc thì kém hơn so với các nữ minh tinh trên TV, đúng rồi, có ảnh trên bàn ông, cháu đợi đấy!”

Nóng lòng muốn cháu trai giúp ông hoàn thành nhiệm vụ, bước chân ông cụ Phó nhanh nhẹn vào phòng.

Phó Minh Thời đưa mắt nhìn ông cụ Phó vào nhà, mặt lộ vẻ lực bất tòng tâm, nếu không phải ba cũng về, nếu không có cháu gái đại đội trưởng Chân với

xuất thân thấp kém, không phù hợp với tiêu chuẩn chọn dâu của ông cụ nhà mình, thì thật sự anh sẽ hoài nghi chuyện ông bị ung thư gan là giả đấy, mục đích là muốn lừa gạt anh kết hôn.

“Tìm được rồi, Minh Thời mau đến đây xem này!”

Trong phòng vang lên giọng ông cụ Phó, Phó Minh Thời xoa mi tâm*, nhấc chân vào nhà.

Mi tâm: Điểm giữa hai đầu chân mày.

Ông cụ Phó lấy một bưu thiếp đây ảnh lớn nhỏ đưa tới, cố ý quay mặt ảnh lại, về mặt thần bí.

Phó Minh Thời mặt không đổi nhận lấy tấm ảnh.

Bối cảnh ảnh cạnh một dòng suối nhỏ, một cô gái trẻ tuổi ôm một chậu quần áo đang bước về nhà, mặc một cái quần màu xám tro, phía trên là một cái áo sơ mi trắng, có mấy nếp nhăn, chậu gỗ cổ xưa, nghiêm nhiên người sống ở ngôi làng nhỏ nghèo khó này cần được dạy về cách ăn mặc. Bên trái cô có một con chó nhỏ màu đen đi theo, còn bên phải là... Mấy con ngỗng cái.

Quần áo, hoàn cảnh như thế, có thể nhìn thật tốt sao?

Cuối cùng Phó Minh Thời mới nhìn đến mặt vị hôn thê mà ông nội đã sắp xếp vì anh.

Cô gái trong ảnh, có một đầu tóc đen dài, từ vai rủ xuống, nhìn thật quê mùa, cô ấy đang cười, đáng cười tinh khiết, đang nhìn một bông hoa dại ven đường, vì có một chú bướm đang đậu trên cánh hoa, cô đã cảm thấy hài lòng.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ đang cười này, cả người Phó Minh Thời đều ngơ ngẩn.

Cô rất đẹp, nét đẹp tự nhiên, đẹp đến nỗi khiến người khác quên đi sự quê mùa của cô, có thể khiến anh ngạc nhiên nhất là, cô thật...

Phó Minh Thời không biết hình dung ra sao, không biết phải biểu đạt thế nào:

Gặp cô, như gặp được mùa xuân, ấm áp, tươi đẹp, sức sống bùng bùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Editor: Lovenoo1510

Bên trong chiếc xe màu đen đã thuê, Phó Minh Thời xuyên qua kính râm, nhìn về con đường nhỏ phía trước xe.

Mơ hồ nhìn thấy một chiếc xe bán tải có rèm đi trên con đường đổ xi măng, ở nơi này nhìn không thấy hết được giới hạn của thung lũng phía xa. Từ lúc cái cách mở cửa làm đại bộ phận thành phố và thị trấn của Trung Quốc đều có biến đổi đến long trời lở đất, đối với vùng nông thôn miền núi này, thay đổi lớn nhất là có một con đường nhỏ hẹp làm bằng xi măng.

Ông cụ nhà mình nói nhà họ Chân sống ở sâu trong núi, lúc này Phó Minh Thời mới nhận ra rằng đây là một ngôi làng cần phải treo đèn lọi suối hay chèo thuyền vượt sông mới đến được vùng núi sâu này, đến chỗ này, anh mới nhận ra hoàn cảnh sống tốt hơn anh nghĩ một chút, ngẫu nhiên xem số lượng xe tải, ít nhất không lo về chuyện cơm no áo ấm.

Hiện tại anh tài xế lái xe vào một ngôi làng nhỏ, một đám vịt đang đưa chạy qua đường cái, bọn họ chỉ có thể chờ.

Ánh mắt anh đảo qua quan sát dân cư vùng này, lúc này Phó Minh Thời lại nhắm mắt một lần nữa.

Anh hơi mệt. Khởi hành ban sáng mất ba giờ bay, sau khi xuống máy bay đã một đường ngồi xe hơn năm giờ, nghe nói khoảng cách tới đích còn khoảng nửa giờ nữa. Hiện tại đã hơn ba giờ chiều rồi, nếu như hôm nay không có cách nào thuyết phục được Chân Bảo theo anh quay về thành phố, thì buổi tối anh chỉ có thể ngủ lại nơi này, ngày mai tiếp tục khuyên.

Thân thể mệt mỏi, tư tưởng cũng mệt mỏi.

Chân Bảo quả là rất đẹp, có thể cô học xong cấp ba rồi bỏ học, chẳng qua là cô gái có trình độ học vấn cấp ba, cùng anh có thể có tiếng nói chung gì? Đối với đối tượng kết hôn của mình, Phó Minh Thời không có yêu cầu quá cao, nhưng ít nhất cũng phải học hết đại học chứ?

Theo lý mà nói, Phó Minh Thời đối với cuộc hôn nhân của mình và Chân Bảo không ôm bất cứ hy vọng nào, việc ông cụ ở nhà chữa bệnh quan trọng

hon, Phó Minh Thời không dám làm trái lời ông cụ, phải thay ông cụ hoàn thành tâm nguyện. Nhưng Phó Minh Thời cũng không muốn hôn nhân của mình được quyết định qua loa như thế.....

Gỗ gõ cặp công văn trên đùi, Phó Minh Thời từ từ mở mắt, bên dưới lớp kính râm là một cặp mắt đen nhánh tĩnh lặng của một người đàn ông.

Bởi vì loại kẹt xe “Gà vịt” này, mà hơn bốn giờ chiều, chiếc xe đại chúng màu đen mới lái đến ngôi làng nhỏ. Bốn mặt của làng đều là gò núi cao thấp, phóng tầm mắt ra có thể đếm được hơn mười gia đình phân bố thưa thớt, có hai căn nhà hai tầng khảm gạch trắng men, còn lại là nhà hai tầng gạch ngói, vùng này ẩm ướt, phần lớn cư dân đều ở tầng hai.

“Phó tổng, chỗ đó chính là nhà họ Chân.”

Lái xe dừng xe, chỉ vào căn nhà hai tầng mái gạch phía Tây Bắc nói, Anh ta cũng là vệ sĩ bên cạnh ông cụ Phó, Phó Minh Thời nhìn ảnh chụp, là do anh ta ngăn chặn xa xôi madden để nhìn lên, tất nhiên lần này cũng do anh ra dẫn đường cho Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời ừ một tiếng.

Lái xe ho khụ khụ, lúng túng giải thích nói: “Phó tổng, đường đất bên kia khó đi, chỉ có thể đi bộ qua.”

Phó Minh Thời liếc anh ta một cái, không nói gì, cầm lấy cặp công văn, đẩy cửa xe đi xuống.

Dưới chân người đàn ông cao ráo bình tĩnh là giày da được lau sáng bóng, vừa giẫm ở cái nơi đường xi măng đầy bụi bẩn duy nhất này, lập tức phủ lên một lớp bụi đất mỏng. Phó Minh Thời làm như không nhìn thấy, đeo kính râm đi đằng sau lái xe trên con đường xi măng, đi đến mục tiêu.

Nhà họ Chân có hàng rào bao quanh sân nhỏ, hàng rào còn không cao bằng chân Phó Minh Thời, lúc Phó Minh Thời đứng ở trước hàng rào, đã nhanh chóng quan sát căn nhà nhỏ trước mắt. Hai bên đều gieo luống rau, có mấy tốp năm tốp ba con gà nằm ở bốn phía của sân nhỏ, thấy bọn họ cũng không hoảng hốt, chỉ ngoảnh cổ lại.

Gian chính ở tầng một mở cửa, chủ nhân chắc đang ở nhà.

Không cần Phó Minh Thời nói, lái xe đã cao giọng la lên, “Cô chân!”

La liên tục ba tiếng, không có ai trả lời, ngược lại có một bà lão tóc muối tiêu trong sân bên cạnh đi ra. Nhận ra lái xe, bà lão dùng ngôn ngữ địa phương nói: “Tôi đây tìm Phụng Bảo à?”

Lái xe cũng xuất thân ở vùng này, cười gật đầu, “Cô Chân có nhà không?”

Bà lão quay đầu, chỉ vào phía sau núi nói: “Phụng Bảo đi thả ngỗng rồi, vừa mới đi thôi.”

Lái xe phiên dịch cho Phó Minh Thời nghe, “Nếu không Phó tổng đi vào nhà chờ trước, để tôi đi tìm cô Chân?”

Lúc này Phó Minh Thời quét mắt một vòng đồi núi gần đó, nhúu mây, đã sắp đến hoàng hôn rồi, cô ấy chỉ là một cô gái trẻ tuổi mà dám một mình đi vào núi, không sợ gặp chuyện không may sao? Có lẽ người dân nơi này đều chất phác đến thế?

“Cùng đi.” Ánh mắt anh nhìn căn nhà chính lơ mờ kia một lần nữa, chỉ một chút thôi Phó Minh Thời cũng không muốn vào ngồi.

Lái xe vẫy tay chào bà lão, rồi đưa Phó Minh Thời ra sau núi.

Đi xa, lúc này Phó Minh Thời mới hỏi anh ta: “Vừa này bà lão kia gọi cô ấy là Phụng Bảo?” Hai chữ này anh nghe rất rõ.

Lái xe cười, “Lần trước tôi tới cũng không rõ, cẩn thận nghe ngóng mới biết được, ngày cô Chân sinh ra, chim ở vùng núi lân cận đều bay tới, đậu ở trên nóc sân nhà họ Chân, không đuổi đi được. Người trong thôn mê tín, nói Bách Điều Triều Phụng*, nhà họ Chân liền đặt nữ danh cho cô ấy là Phụng Bảo.

(Bách Điều Triều Phụng là vợ chồng hoà thuận, sự nghiệp thành thông, địa vị tôn quý, con cháu xum vầy hoà mục, đỗ đạt thành công...)

Lúc này khoe miệng Phó Minh Thời giật giật, không thể tin, khả năng là lúc đầy trùng hợp bay đến mấy con, truyền qua truyền lại nên biến thành một đàn chim thôi.

Đi lên trên một sườn núi nhỏ, trước mặt là một mảnh rừng trúc xanh biếc, lúc này Phó Minh Thời liếc thấy có một cô gái mặc đồ màu trắng ngấn tay ngồi bên đồng cỏ. Đầu cô nghiêng một bên nhìn mấy con ngỗng trắng to trong đám cỏ, tóc cô dài đen nhánh giống như trong ảnh, tóc thật dài, lần này rủ xuống sau lưng cô.

“Gâu gâu gâu!”

Một con chó đen nhỏ đột nhiên từ trong bụi cỏ xông ra, sủa bọn họ.

Chân Bảo quay đầu, nhận ra hai người đàn ông mặc áo đen có một người trong đó là nhà nhiếp ảnh đến đây du lịch tháng trước, cô vừa mừng vừa sợ, vỗ vỗ tay đứng lên, trước thấp giọng quát Hắc Đàn, sau đó chạy chậm ra phía rừng trúc, đứng ở bìa rừng cười với anh lái xe, “Hai người lại tới du lịch à?”

Đã là tháng năm, thời tiết nóng bức, cô mặc một chiếc áo trắng ngắn tay hơi cũ, kèm theo quần short jean đến đầu gối, sau lưng là rừng trúc xanh biếc phụ trợ, da thịt cô lộ ra bên ngoài trắng nõn nhẵn nhụi, cánh tay cân xứng, bắp chân thẳng tắp tinh tế, cũng không phải là trạng thái gầy gò kia.

Mà người cô, còn đẹp hơn trong ảnh, mặt trái xoan, lông mày thanh tú, môi hồng mà không ướt át.

Người đẹp có trăm ngàn loại, nhưng khi Phó Minh Thời gặp Chân Bảo thì thấy cô là một cô gái đẹp theo kiểu tươi mới đầy sức sống, lúc cười rộ lên khiến người ta như tắm gió xuân. Nhưng anh chỉ đơn giản liếc mắt đánh giá, thấp giọng hỏi lái xe: “Du lịch?” Hôn nữa, visao mà Chân Bảo lại có thái độ thân thiết như thế với anh ta nhỉ?

Lái xe cười khò, nhìn Chân Bảo bên cạnh nhỏ giọng giải thích: “Lúc đầu tôi muốn chụp trộm hai tấm hình, nhưng không có giấu kỹ, bị Hắc Đen phát hiện, nên đành phải giả vờ tới du lịch.”

Phó Minh Thời tiếp nhận giải thích này, về phần Hắc Đan là ai, anh không đoán cũng biết.

“Cô Chân, đây là ông chủ của tôi, cô có thể gọi anh ấy là Phó tổng.” Đến trước mặt Chân Bảo, lái xe chỉ vào Phó Minh Thời giới thiệu.

Khi hai người bọn họ khi đi tới thì Chân Bảo đã đánh giá họ, nhẹ nhàng cười với Phó Minh Thời: “Phó Tổng.” Dáng người này thật cao, nhìn khuôn mặt cũng rất phong nhã, nhưng Chân Bảo không thích chiếc kính râm trên sống mũi anh, cô có cảm giác, cảm thấy người khi chào hỏi mà đeo kính râm đều có chút ngạo mạn.

“Lần này anh cần ở mấy ngày?” Chân Bảo thân thiện nói chuyện cùng “Nhiếp ảnh gia”, lần trước anh ta còn chụp cho cô mấy tấm ảnh, trước khi đi còn nói sẽ gửi một ít về cho cô, Chân Bảo đợi thật lâu cũng không thấy, sau đó thất vọng, vốn đã quên, không nghĩ tới anh ta lại tới nữa.

Đôi mắt cô trong suốt, tuy rằng lái xe không biết cô gái này vẫn còn nhớ chuyện mình gửi lại ảnh chụp, cũng không biết xấu hổ mà lại tiếp tục đối gạt người, gãi đầu, nhìn ông chủ dò hỏi.

“Cậu đi xuống núi trước chờ tôi.” Phó Minh Thời bỏ kính râm xuống, nhìn lái xe nói.

Lái xe không nói hai lời, lập tức rời đi.

Lúc này Phó Minh Thời mới chuyển hướng về phía Chân Bảo, chính thức đưa tay phải về phía cô, đôi mắt màu đen chăm chú nhìn vào mắt cô, “Chào cô Chân, tôi là Phó Minh Thời, ông nội của tôi và ông nội của cô năm đó cùng là đồng đội cùng kháng Nhật, lần này tôi là theo lời của ông nội tôi đến thăm con cháu đồng đội năm ấy.”

Từ lúc anh tháo kính râm xuống Chân Bảo đã nhìn đến ngây người!

Sát vách nhà bà nội có một chiếc TV nhỏ đen trắng, Chân Bảo đã gặp qua đại minh tinh trên TV, có thể so với người đàn ông trước mặt này, thì những minh tinh kia dường như thật sự biến thành đen trắng rồi, chỉ có anh Phó này mới có màu sắc rực rỡ đến thế, mặc dù là người anh mặc âu phục màu đen, cả người có mỗi đôi môi là màu đỏ thôi.

Phó Minh Thời từ lúc học tiểu học đến đại học vẫn luôn nhận được sự truy đuổi của các nữ sinh, sau khi tiếp quản tập đoàn thì gương mặt này của anh lại càng say đắm bao nhiêu cô gái, bởi vậy đôi mắt với sự ngạc nhiên của Chân Bảo, Phó Minh Thời không chút nào ngoài ý muốn, khuôn mặt bình tĩnh đối cô hoàn hảo.

Bắp chân cô bị Hắc Đan cọ xát, Chân Bảo thấy ngựa ngửa, khi cúi đầu xuống mới phát hiện người đàn ông vẫn đang đưa tay ra, cô lập tức đỏ mặt xấu hổ, vội vàng nắm lấy tay anh. Trong lòng bàn tay người đàn ông này rất ấm áp, mới đụng phải mà Chân Bảo đã như bị điện giật rụt trở về, cô để tay ra sau lưng, mấy đầu ngón tay hỗn loạn. Cô không sợ gặp người lạ, nhưng không có thói quen cùng đàn ông tiếp xúc thân thể.

Chờ một chút, anh vừa mới nói cái gì?

Dự đoán được cô không nghe rõ, Phó Minh Thời lặp lại một lần nữa, giọng nói âm trầm du dương đầy kiên nhẫn.

Chân Bảo bỗng nhiên tỉnh ngộ, vốn dĩ là đồng đội của ông nội. Khi còn bé bà nội cứ hay kể chuyện xưa ông nội đi lính, nói là ông nội trở thành Đại đội trưởng, nếu không phải là đã hy sinh sớm thì nhất định có thể làm quan lớn.

“Cảm ơn ông nội anh còn nhớ tới chúng tôi, cũng vất vả cho Phó tổng phải đi một chuyến xa rồi, có phải anh đã ngồi xe rất lâu không?” Nghĩ đến ông nội, Chân Bảo rất xúc động, nếu là bạn cũ của ông, thì cô nhìn Phó Minh Thời cũng có một loại cảm giác thân thiết hơn, nói chuyện tự nhiên lại.

“Tạm tạm.” Phó Minh Thời không có đề cập đến vất vả của bản thân, anh nhìn Chân Bảo, đi thẳng vào vấn đề, “Cô Chân, kỳ thật vẫn còn một việc, tôi phải nói cho cô biết.” Anh bình tĩnh đem tình hình ước hẹn trẻ con của hai ông cụ nói, kể cả việc ông anh bị ung thư gan, hy vọng hai người bọn họ có thể kết hôn.

Chân Bảo nghe được thì sửng sốt, thật lâu cũng không thể tưởng tượng nổi chỉ vào Phó Minh Thời và chính cô, “Ông nội anh.”

Cái thời đại nào rồi mà lại còn hứa hôn như vậy?

“Tôi và cô là lần đầu tiên gặp mặt, tôi biết cuộc hôn nhân này làm cô Chân khó xử, chẳng qua là ông nội tôi bị ung thư gan, cần phải buông lỏng tâm tình

trị liệu, vì vậy tôi khẩn cầu cô Chân giúp một việc, cùng tôi giả làm vợ chồng một thời gian, đợi đến khi ông nội hết bệnh, hoặc là..... Tôi sẽ cùng với cô ly hôn, trả lại tự do cho cô.”

Giọng nói Phó Minh Thời bình ổn, như nói chuyện làm ăn, cũng lấy hiệp nghị hôn nhân từ bên trong cặp công văn ra đưa cho Chân Bảo, “Trong này đựng một phần hiệp nghị trước hôn nhân, cô xem trước một chút, chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi.”

Là hiệp nghị trước hôn nhân, cũng là một phần hợp đồng thuê mướn, chức trách duy nhất của cô là đóng vai vợ của anh. Sau đó anh sẽ đưa cho Chân Bảo một khoản tiền lớn, với phí tổn thanh xuân của cô, trong lúc cuộc hôn nhân này tồn tại, anh sẽ không bắt buộc cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, khi hai người đường ai nấy đi thì sẽ không liên quan gì tới nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Edit: nguyenthituyen

Chân Bảo còn được hàng xóm láng giềng công nhận là một hoa khôi, không những vậy cô còn là hoa khôi ở trường.

Chân Bảo cảm thấy không đảm đương nổi đối với phần vinh dự này, nhưng cô biết dáng dấp của mình cũng không tệ, tiểu học điểm số luôn hoàn hảo, lúc học trung học, cô thường xuyên được các bạn nam viết thư tình cho. Thủ đoạn theo đuổi cô của bọn con trai rất văn minh khiến cô vẫn hay bị dụ dỗ. Lại lừa gạt một người học sinh đơn thuần như cô, thậm chí còn bị bọn buôn người dễ mất tới.

Trải qua nhiều chuyện hiểm thấy, lòng cảnh giác của Chân Bảo dần dần mạnh mẽ, bởi vì không có tiền nên cô thôi học, sống tại quê nhà một cách an nhàn, nhưng lòng phòng bị của Chân Bảo vẫn còn ở đó.

Phó Minh Thời nói ông nội hai bên là đồng đội, cô tin, đồng ý xem anh là bạn bè để tiếp đãi, nhưng lúc Phó Minh Thời nói ông nội của anh ta bị ung thư gan rồi ông cụ còn lấy chuyện hứa hôn ra, còn muốn dụ dỗ cô kết hôn với anh ta, Chân Bảo lại tin, cô đúng là thật ngu si. Ai biết anh ta có phải là bọn buôn người cao cấp không? Ngộ nhớ cô mơ hồ kí kết với anh ta, từ đây về sau sẽ không thoát khỏi sự khống chế của anh ta, thì làm sao bây giờ?

Nhìn anh ta mặc bộ âu phục đi gầy da thật là đẹp, nhưng cũng có thể là tên lừa đảo cố ý giả thành người có tiền rồi đến đây.

Trong lòng hoài nghi nhưng trên mặt Chân Bảo không có thể hiện ra bên ngoài, xác thực nó hơi rắc rối để tìm ra được manh mối, “Việc này, bệnh của ông nội anh, tôi rất đồng tình với ông ấy, chẳng qua chuyện hứa hôn này chỉ là một hủ tục phong kiến, vừa nhìn thì biết Phó tổng đã tốt nghiệp qua đại học... Ngược lại anh vẫn nên trở về để khuyên tốt ông nội của anh đi.”

“Tôi đã khuyên qua nhưng ông nội vẫn cố chấp, kiên trì muốn hoàn thành lời hứa năm đó.” Phó Minh Thời cũng biết được Chân Bảo sẽ không đáp ứng yêu cầu hoang đường này, anh đang cân nhắc cái hôn nhân thỏa thuận trước kia, cũng vì tốt cho Chân Bảo, đỡ phải cho cô lo lắng sẽ bị anh chiếm tiện nghi, “Cô Chân, trước tiên tôi sẽ đưa cho cô trước một khoản tiền đặt cọc, là một trăm ngàn, hy vọng cô giúp tôi một lần.”

Anh ta thật tâm đàm luận giao dịch với cô, không bằng lợi dụng một cô gái ngu ngốc như cô, trả thù lao ít.

Một trăm ngàn?

Thiếu chút nữa Chân Bảo bật cười, anh ta có thể lấy ra một trăm ngàn, lại kết hôn cùng với một cô gái nhà quê? Thu tiền đúng không, hiện tại nghe nói thủ đoạn lừa gạt ngày càng cao rồi, giống như trước hết có thể để cho người thừa ra tiền ở trong thẻ sau đó có thể rút về.

Chắc chắn Phó Minh Thời là tên lừa đảo, Chân Bảo cũng không muốn nói chuyện với anh ta liên quay đầu đi, “Thật sự không được, xin Phó tổng hãy trở về đi.” Đừng nói anh ta là tên lừa đảo, coi như là sự thật, cô cũng không đáp ứng, cô rất thỏa mãn với cuộc sống bây giờ, không cần phải vì tiền mà gả cho một người xa lạ.

Cô cự tuyệt khá dứt khoát, Phó Minh Thời nhú mày, đi theo đằng sau cô hỏi: “Vậy làm thế nào cô Chân mới có thể đáp ứng?”

Chân Bảo đưa lưng về phía anh ta thờ dãi, “Tôi không muốn lừa dối ông, cũng không muốn kết hôn với một người xa lạ, xin Phó tổng đừng gây khó dễ cho tôi có được hay không?”

Tự cho là mình có thể nắm bắt được những mấu chốt từ trong lời nói của cô, Phó Minh Thời nhú mày càng sâu, nhưng vẫn nghĩ đến ông nội trong nhà đang bị ung thư, cuối cùng Phó Minh Thời lựa chọn thỏa hiệp, nhìn hình bóng Chân Bảo như một học sinh trung học nói: “Nếu như cô Chân đồng ý, chúng ta có thể làm vợ chồng thật.”

Cũng không tính là quá miễn cưỡng, nếu lúc trước không phải Đại đội trưởng Chân cứu được ông nội, thì bây giờ cũng không có anh.

Lần này Chân Bảo thực sự cười. Làm vợ chồng thật? Mục đích của anh ta là

đang lừa gạt cô, dù sao chỉ cần cô đi cùng với anh ta, trên đường anh ta có thể làm bất cứ chuyện gì với cô, thí dụ như bán cô đi tới một vùng núi xa xôi nào đó.

“Thực xin lỗi, thật sự tôi không muốn.” Dừng bước lại, Chân Bảo quay người nhìn thẳng Phó Minh Thời, lần thứ nhất vô cùng kiên định mà từ chối, trên mặt cũng không còn đáng cười.

Cô mới hai mươi tuổi, khuôn mặt vẫn còn non nớt, ở trên thương trường Phó Minh Thời lại rất oai phong, đương nhiên sẽ không bị đáng vẻ lạnh nhạt của Chân Bảo làm cho anh sợ.

Chẳng qua là anh đang đau đầu, một mặt rất là rõ ràng với cái yêu cầu rất hoang đường của mình, một mặt lại muốn thực hiện vòng nội.

“Bản thỏa thuận tôi để lại cho cô, cô xem trước một chút, ngày mai tôi sẽ tới nữa.” Phó Minh Thời đưa bản thỏa thuận hôn nhân tới trước mặt cô, ánh mắt nhìn Chân Bảo rất chân thành. Lần này, xem như là thăm dò tính tình của cô, buổi tối anh lại nghĩ thêm đối sách.

Chân Bảo chỉ muốn đuổi anh ta đi nhanh một chút.

“Ngày mai gặp.” Phó Minh Thời nhàn nhạt tạm biệt rồi quay người rời đi.

Chân Bảo tiếp tục đi thả gối, vứt bản thỏa thuận hôn nhân xuống đất, vừa muốn ngồi xuống, thì Phó Minh Thời lại quay lại, Chân Bảo dừng một chút, cảm thấy hiện tại có muốn che giấu cũng không còn kịp nữa rồi, dứt khoát thoải mái mà ngồi xuống. Đối phương là một tên lừa gạt vậy thì cô cho anh ta mặt mũi làm gì.

Phó Minh Thời nhìn thấy cô vứt hiệp nghị hôn nhân xuống, yên lặng khuyên cô nuốt lời nói đó trở về, rồi tăng nhanh bước chân xuống núi.

Chân Bảo biết anh ta tức giận, ngược lại cô rất thoải mái đấy.

Con chó tên là Hắc Đàn chạy trở về, liền chui vào trong ngực chủ nhân của mình làm nũng.

Chân Bảo ôm lấy Hắc Đàn, nhìn lại những con gối đang nhàn nhã ăn ở quanh rừng trúc một chút, liền vui vẻ thoải mái.

~

Khoảng cách ở nhà Chân Bảo chỉ cách thị trấn có 25 mét, khách sạn Hồng Phát là khách sạn duy nhất ở đây, lần trước tài xế dừng lại ở bên này. Đương nhiên Phó Minh Thời sẽ ở một phòng tốt nhất, nhưng mà ở nơi nhỏ bé này, phòng trọ tốt nhất còn kém xa phòng vệ sinh ở biệt thự nhà anh.

Là tài xế từng có kinh nghiệm, bên trong cốp xe anh ta đã có ý chuẩn bị giường đệm chăn mới, ân cần thay giúp Phó Minh Thời, “Phó tổng, trước tiên anh hãy.....”

Phó Minh Thời đứng trước cửa sổ, không nói một lời.

Điện thoại vang lên, là ông nội gọi đến: “Con thấy Chân Bảo như thế nào?”

Giọng nói của Phó Minh Thời rất là lạnh nhạt: “Cô ấy không muốn, cháu nói cho cô ấy một 100 ngàn, cô ấy cũng không muốn. Ông nội, coi như hết, ông có cảm thấy đề cho cô ấy gả vào nhà mình là để chăm sóc cô ấy không, nhưng cô ấy ở quê hương lâu rồi...”

“Ít nói nhảm đi, ông không tin cháu lại không thuyết phục được một cô gái, lại còn ngại quê hương của người ta! Phó Minh Thời, ông nội cho cháu biết, nếu cháu không đưa được Chân Bảo trở về được thì cháu cũng đừng hồng mà trở về!”

Bỏ lại một câu xem như là uy hiếp, ông nội Phó liền chấm dứt cuộc trò chuyện.

Phó Minh Thời nhìn màn hình, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực.

Tài xế làm bộ không nghe thấy giọng nói từ trong điện thoại truyền đến, sau khi thu dọn phòng xong, anh ta đeo găng tay lên như con gà đi vào phòng vệ sinh mà trừ độc, hết bận liền xách theo công cụ trở về phòng sát vách.

Phó Minh Thời khóa chặt cửa, rồi tắm rửa đơn giản, lúc đi ra toàn cơ thể chỉ mặc một cái quần sort, lộ ra lồng ngực cường tráng, tám nơi cơ bụng đều rõ ràng nhưng không quá khoa trương, một đôi chân lớn đủ dài cũng đã khiến cho một đám con trai ở trên sân khấu phải biến sắc. Tài xế lấy ra một cái đệm lót để lót trên ghế, Phó Minh Thời ngồi xuống, mở máy tính ra xem xét tin nhắn, làm một người cuồng công việc, rất nhanh Phó Minh Thời đã vứt Chân Bảo ra sau đầu.

Ngày thứ hai, Phó Minh Thời có thói quen rời giường lúc năm giờ.

Sáu giờ sáng, xe trên đường cũng không nhiều lắm.

Phó Minh Thời có chút thất thần đối với đồi núi ngoài cửa sổ. Tiền tài không hấp dẫn được Chân Bảo, anh lại không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, hình như điện ảnh và truyền hình kịch có không ít những hợp đồng hôn nhân thẳng thắn, nhưng thông thường trước tiên người nữ phải thiếu người nam cái gì, không thể không đáp ứng, Chân Bảo cũng không thiếu nợ nhà họ Phó.

Phó Minh Thời khẽ cau mày, tài xế xuyên qua kính có thể thấy rõ vẻ mặt của anh, lại không muốn vừa làm vệ sĩ vừa làm bảo mẫu cho bên này, tài xế ho khan một cái, làm bộ không có sức đề nghị: “Phó tổng, tôi cảm thấy trước tiên anh nên khuyên cô Chân về cùng anh, trước tiên bồi dưỡng tình cảm một chút sau đó hãy mạnh dạn mà cầu hôn. Hai người xa lạ, cô Chân cũng không phải là người thấy tiền liền sáng mắt, sao có thể đi cầu hôn liền được? Dưới tình huống này nếu như cô Chân thẳng thắn đáp ứng, hoặc coi trọng tiền của anh, hoặc là coi trọng sắc đẹp của anh, thì động cơ này mới không đúng đắn.”

Phó Minh Thời giương ánh mắt sắc bén nhìn anh ta.

Tài xế thật thà cười xòa: “Tôi chỉ tùy tiện nói một chút, Phó tổng đừng coi là thật.”

Lúc này, Phó Minh Thời chợt hiểu ra đồng thời lông mày cũng buông lỏng.

~

Chân Bảo cũng có thói quen dậy sớm, ăn xong điểm tâm rồi dọn dẹp xoong nồi hết thấy, sau đó ra ruộng rau sau nhà cắt tỉa, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng gọi. Trong đầu liền hiện ra hình dáng tên lừa gạt hồi hôm qua, Chân Bảo tiếp tục nhỏ lấy mấy cọng mầm, lúc này mới vỗ vỗ tay, rồi đi lên phía trước.

Bờ rào bên ngoài, lúc này sắc mặt Phó Minh Thời xanh mét, bên trong hàng rào, bảy con ngỗng cùng nhau ngược cổ, vỗ cánh la to với Phó Minh Thời.

“Bản thỏa thuận của anh tôi đọc rồi, thực xin lỗi, tôi không đồng ý.” Chân Bảo đứng trước cửa nhà, không chút khách khí.

Cô thay một cái quần jean nhạt, phía trên tay áo còn kết hợp với những hoa văn trắng đen, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, ngoài dự đoán cương quyết của mọi người trông cô thật xinh đẹp. Phó Minh Thời đã ý thức được sai lầm, gắng sức bỏ qua những con ngỗng kia, anh cất cao giọng nói xin lỗi: “Cô Chân, ngày hôm qua thì tôi suy nghĩ chưa thấu đáo, vô cùng vội vàng, thói thi thể này cô nên đến nhà họ Phó trước, nếu như đến cuối cùng cô cũng không chấp nhận tôi, tôi sẽ đưa cô trở về.”

Ông nội rất thích Chân Bảo, chỉ cần Chân Bảo có thể trở về, ông nội mới có thể an tâm trị liệu.

Chân Bảo cười nhạt, anh ta nhìn cô không dễ lừa gạt như vậy, nên cố ý lui ra phía sau một bước sao?

Chẳng muốn lãng phí thời gian với một tên lừa gạt như anh ta, Chân Bảo nhìn về phía anh ta liền gioq điện thoại Nokia lên, lạnh giọng cảnh cáo nói: “Tôi nói không đáp ứng chính là không đáp ứng, nếu anh không đi, tôi sẽ báo cảnh sát!” Giọng nói như vậy có thể có tác dụng đến tâm tình của anh ta, mọi khi Chân Bảo thường nói chuyện nhỏ nhẹ với người dân ở đây, nhưng hiện tại lớn tiếng như vậy, Hắc Đan cùng với đàn ngỗng đều đoán được chủ nhân không muốn chào đón người xa lạ này, lập tức la lớn tiếng hơn.

Bà cụ ở sát vách tò mò đi ra, dùng tiếng địa phương hỏi Chân Bảo chuyện gì đã xảy ra.

Phó Minh Thời không muốn Chân Bảo nói xấu anh, liền mở miệng trước Chân Bảo nói: “Cô Chân, xem tình cảm giữa hai phụ huynh nhà chúng ta, cô có thể dễ dàng đi vào hay không?” Phó Minh Thời muốn nói chuyện đằng hoàng nhã nhặn với cô.

Chân Bảo nhìn anh, rồi quay đầu nói dối với bà cụ nhà bên cạnh, nói Phó Minh Thời là người bán đồ, sau đó đi ra mở cửa thật.

Ở trước mặt chủ nhân những con ngỗng này lại khác, ngoan ngoãn lui đến hai bên nhường đường.

Phó Minh Thời cho rằng Chân Bảo nghĩ thông suốt, anh lại đến gần Chân Bảo lần nữa nói xin lỗi, “Thực xin lỗi, đã gây nhiều phiền toái cho cô.”

Chân Bảo nhìn anh cười, “Bây giờ anh đi ngay lập tức, tôi liền tha thứ anh.”

Cô cười rất đẹp, so với trong ảnh còn đẹp hơn, Phó Minh Thời chợt phục hồi tinh thần lại, “Cô Chân, tôi...”

Anh không quý trọng cơ hội cuối cùng cô cho anh, Chân Bảo đã hết kiên nhẫn, đột nhiên dùng sức đẩy anh. Phó Minh Thời đã từng học võ, theo bản năng nắm lấy tay cô, Chân Bảo thấy anh phản ứng nhanh như vậy càng thêm khẳng định anh là người xấu một phát liền đập trên chân của anh, sau đó Phó Minh Thời buông tay ra, cô nhanh nhẹn chạy đến bên trong hàng rào.

Cô thật nhanh nhẹn, mấy con ngỗng ở bên trong cũng chen nhau mà chạy ra, cùng nhau đuổi người đã bắt nạt chủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4:

Editor: Maria Nyoko

Beta: Đào Sindy

Phó Minh Thời sinh ra và lớn lên ở khu nhà cấp cao, từ nhỏ đến lớn, chỉ ở trên bàn com mới thấy gan ngỗng, nào biết được ngỗng sẽ hành hung?

Nhìn thấy con ngỗng thứ nhất rõ ràng vươn cổ tiếp cận tới đây, Phó Minh Thời nhấc chân muốn đá văng, ánh mắt thoáng nhìn hai tay Chân Bảo ôm ngực đứng ở đằng kia, giờ cái cảm lên nhìn có chút hạ hê mà xem náo nhiệt. Phó Minh Thời vừa tức lại khó hiểu, còn muốn tranh thủ cơ hội đàm phán hoà bình, đột nhiên quần xiết chặt, tiếp theo đó trên đùi truyền đến một cảm giác đau đớn!

Con ngỗng này lại có thể biết cắn người?

Phó Minh Thời đau đến run chân, ném một con ngỗng qua rồi, lại một con ngỗng lao đến.

“Phó tổng, phó tổng!”

Lái xe nghe Phó Minh Thời sắp xếp đội trên đường xi-măng, lúc này thấy Phó tổng bị một đám ngỗng tấn công, anh ta sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhanh chân tới cứu người. Chân Bảo thấy bọn họ là một phe, trong lòng biết coi như là báo cảnh sát cũng không thể tới trong thời gian ngắn, liền nghiêm nghị uy hiếp nói: “Nếu hai người không đi, tôi sẽ la lên!”

Phó Minh Thời một lòng tránh né đàn ngỗng, nghe lời của cô nói, mới ngẩng đầu nhìn cô.

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng, trong sân nhỏ nhà nông, cô gái bề ngoài đơn thuần vô hại, ánh mắt lại tràn đầy thù địch.

Phó Minh Thời sững sờ ngay tại chỗ, Chân Bảo trước mắt, cùng cô gái thanh tú ngọt ngào trong tấm ảnh, có chút không giống rồi.

Thừa dịp anh đứng yên, mấy con ngỗng trắng cùng nhau mổ xuống, chỉ nghe “Hí...iiiiii” một tiếng, cuối cùng ống quần bên trái của Phó Minh Thời bị xé một mảng lớn!

“Phó tổng!” Lái xe rốt cuộc đã chạy tới rồi, giờ nhánh cây dài tiện tay bẻ trên đường xua đuổi bầy ngỗng. Con chó Hắc Đan hơn hai tháng tuổi, biết mình cắn người không đau, chỉ gâu gâu sủa bên chân chủ nhân, không có chạy ra hàng rào.

Bắp chân Phó Minh Thời bị ngỗng mổ xuống vài cái, chảy máu, vốn đã không muốn cưới một cô gái ở nông thôn, hiện tại Chân Bảo nuôi dưỡng gia cảm làm bị thương người khác, Phó Minh Thời triệt để hết hy vọng, thà rằng để ông cụ tức giận cũng không muốn lãng phí thời gian tại vùng núi nhỏ này.

Không nói một lời, Phó Minh Thời đi nhanh tới đường xi-măng, mặt lạnh lùng nghiêm nghị, bóng lưng nghiêm túc, mặc dù ống quần rách, nhưng không chút ảnh hưởng uy nghiêm Tổng giám đốc trên người anh.

Lái xe vốn định nói vài lời thay ông chủ, nhìn đàn ngỗng lại lao đến, tranh thủ thời gian chạy ra, trở lại trên đường xi-măng, vừa đúng lúc nghe thấy Phó Minh Thời gọi điện thoại cho trợ lý đặt vé máy bay.

“Phó tổng?” Lái xe khó xử hỏi, mặc kệ ông cụ bên kia?

“Về khách sạn trước, rồi ra sân bay.” Phó Minh Thời để điện thoại di động xuống, thái độ kiên quyết, cặp mắt màu đen lạnh lùng nhìn lướt qua nhà họ Chân. Một cô gái nông thôn trong núi, không có văn hóa coi thì thôi đi, còn cộc cằn không hiểu đạo lý, loại con gái này, anh không tiếp nhận nổi, mặc dù cô hợp mắt anh.

Xe con màu đen của lại, đi mất.

Chân Bảo vẫn đứng tại cửa ra vào, đến khi không nhìn thấy chiếc xe kia, mới kéo hàng rào, tiếp tục bận việc phía sau.

Giữa trưa thời tiết nóng bức, Chân Bảo trở lại phòng ngủ lầu hai, mở cửa sổ ra ngủ trưa.

Mới ngủ được mơ mơ màng màng thì nghe được vài tiếng ngỗng kêu, nhưng rất nhanh lại hết, lại qua một lát, sát vách trong sân truyền đến tiếng kích động của Bà Quách. Chân Bảo dụi mắt, kỳ quái mà ngồi dậy. Cháu trai bà Quách đều ở bên ngoài, bà Quách nói chuyện với người nào đây?

Cởi áo ngủ thay quần đùi áo ngắn tay, Chân Bảo cột tóc đuôi ngựa đơn giản, đi ra sân thượng, nhìn sân nhỏ phía đông, chỉ thấy tên lùn gạc buổi sáng kia lại tới nữa, đầu chỉ là lần này anh cũng biến thành người hầu, im lặng mà đứng ở sau lưng một ông cụ tóc muối tiêu, bà Quách nói chuyện với ông cụ kia.

Bởi vì về khía cạnh quan hệ, Phó Minh Thời nhìn thấy Chân Bảo đầu tiên, sắc mặt càng khó coi.

Anh trừng mắt, Chân Bảo nhìn lại anh và ông cụ có nét giống nhau, đột nhiên có chút chột dạ...

“Phượng Bảo mau xuống đây, ông cụ Phó tới thăm cháu.

“Em gái xinh đẹp xa cách khá lâu!” Vài chục năm không gặp bạn bè, bà Quách vui vẻ, cười híp mắt vẫy tay Chân Bảo. Bà cụ biết nói tiếng phổ thông, nhưng rất ít nói, bây giờ cũng đổi thành tiếng phổ thông sứt sẹo. Chân Bảo thậm chí cảm thấy, Bà Quách cười đến mặt đều biến thành một đóa hoa rồi,

con cháu về bà cũng không vui mừng như vậy.

Cô đương nhiên không biết, lúc ông cụ Phó tướng còn trẻ cũng rất đẹp trai phong độ, đã từng gặp mấy lần, trước kia Bà Quách góa bụa, mặc dù biết bản thân không xứng với ông cụ Phó, thế nhưng bà thích trai đẹp, coi như hiện tại tất cả mọi người già cỗi rồi, nhìn thấy người trong lòng hưng phấn nhiệt tình lại giống một cô gái nhỏ.

Hiện tại Chân Bảo đề ý nhất, nhưng chiến hữu của ông nội trong truyền thuyết kia!

Dù sao Bà Quách sẽ không nhận làm người đi?

Nhìn xem ông cụ Phó yêu thương khuôn mặt tươi cười, nhìn lại một chút phía sau mặt Phó Minh Thời lạnh lùng như băng, cô nghĩ đến buổi sáng đối với Phó Minh Thời, trên mặt Chân Bảo đột nhiên nóng lên. Nóng, cuồng không kịp trốn trở về phòng. Bà Quách cho rằng cô muốn đổi quần áo, trước hết mời ông cháu nhà họ Phó đi sang nhà bà ngồi.

Ông cụ Phó gật đầu, vào nhà cùng bà Quách xác nhận một chuyện: “Mẹ Phụng Bảo đâu?”

Tổng cộng ông tới thăm nhà ba lượt, lần đầu tiên là kháng chiến vừa chấm dứt, tuy rằng ông bội ước che giấu chuyện hứa hôn, nhưng ông cụ Phó muốn thay Đại đội trưởng Chân chiêu cố người nhà ông ấy, khi đó nhà họ Phó không phải quá giàu, ông cụ Phó chỉ có thể đưa một khoản tiền tỏ tâm ý, giao cho vợ con Đại đội trưởng Chân đang đói kém.

Lần thứ hai, là sau khi con gái tai nạn xe cộ qua đời, ông cụ Phó đi tế bái trước mộ phần Đại đội trưởng Chân, còn muốn đón người nhà họ Chân đến thành phố. Vợ con Đại đội trưởng Chân không nở rời xa quê hương, sau đó không cần tiền của ông, còn nói tiền ông cho lần trước chưa xài hết, vô cùng mặc.

Lần thứ ba, là nhận được thư của nhà họ Chân, nói ba ba Chân Bảo muốn kết hôn. Đây là chuyện tốt, tuy rằng ông cụ Phó bận rộn làm ăn, vẫn dành thời gian đến, đến nơi này, mới biết được ông bà họ Chân đều qua đời. Ba Chân Bảo trung thực, mẹ Chân Bảo nhìn qua đặc biệt khôn khéo, lá thư này cũng là cô ấy khuyến khích ba Chân Bảo gửi đây.

Ông cụ Phó không có cách nào khác can thiệp hôn nhân ba Chân Bảo, lần nữa đề nghị đón vợ chồng bọn họ đi thành phố, mẹ Chân Bảo rất muốn đi, bố Chân Bảo cố chấp không chịu rời quê hương, việc này liền thất bại, trước khi đi, ông cụ Phó cho ba Chân Bảo một thẻ ngân hàng.

Về sau nhà họ Phó làm ăn càng lúc càng lớn, nhà họ Chân không chủ động liên hệ ông, ông cụ Phó cũng bận rộn đã quên bên này, biết ung thư gan, ông cụ Phó mới nhớ tới, phái người đến điều tra tình hình, mới biết được lúc Chân Bảo ba tuổi, mẹ của cô chạy theo một người đàn ông, mang theo thẻ ngân hàng kia. Mất thẻ, ba Chân Bảo lúc Chân Bảo học trung học bị bệnh qua đời.

Ông cụ Phó đau lòng thay Chân Bảo, càng thêm muốn trả nợ, liền nghĩ đến chủ ý để cho cháu trai lấy Chân Bảo, đương nhiên nghĩ như vậy, cũng là bởi vì Chân Bảo đủ xinh đẹp, sẽ không quá tủi thân cho cháu trai. Nếu như Chân Bảo thật sự rất bình thường, khả năng ông cụ Phó chỉ trợ giúp vật chất cho cô, dù sao ban đầu là ông phải xin lỗi Đại đội trưởng Chân, ông không thể quá miễn cưỡng cháu trai vô tội.

~

Ngay lúc Bà Quách tức giận chỉ trích mẹ Chân Bảo không nhân tính, rốt cuộc Chân Bảo lẻ mề đã tới, không đổi quần áo, có thể nhìn ra khuôn mặt vừa mới tắm, trong veo như nước.

“Ông Phó, tại sao người tới rồi?” Chân Bảo nắm nắm bàn tay nhỏ bé, co quắp hỏi, vừa nói chuyện một bên tò mò liếc trộm ông cụ Phó.

Tối hôm qua nửa đêm ông cụ Phó xuống máy bay, nghỉ ngơi một đêm, tỉnh ngủ liền gọi điện thoại cho cháu trai, cũng biết chuyện xảy ra buổi sáng. Bây giờ nhìn Chân Bảo ngọt ngào thanh tú, ông cụ Phó không tin Chân Bảo làm hại người khác, nhất định là bản thân cháu trai tay chân vụng về trên choker đám ngỗng kia, nên cần ngược lại Chân Bảo một cái.

“Ông sự Minh Thời nói không rõ ràng, suy nghĩ một chút, tự mình đi một chuyến.”

Chân Bảo nghe xong, nhin không được lại liếc về phía Phó Minh Thời.

Mặt Phó Minh Thời không biểu tình nhìn qua ngoài cửa, không nhìn cô.

Hiện tại cuối cùng Chân Bảo đã rõ ràng, ngày hôm qua rõ ràng Phó Minh Thời nói là thật.

Trong đầu có chút loạn, Chân Bảo quan tâm thân thể ông cụ Phó: “Người, người thật sự bị bệnh?”

Ông cụ Phó thở dài một tiếng, thấy Bà Quách nghe được mơ hồ, ông nói chuyện phiếm giống như giải thích một lần cho Bà Quách, kể cả mục đích ông cùng cháu trai đến đây. Bà Quách lớn tuổi, nếu như ông cụ Phó tự mình nói, bà cũng không như người trẻ tuổi vội vàng hấp tấp, ngược lại vui mừng mà khuyên Chân Bảo: “Phụng Bảo, đây là vì ông nội cháu tích phúc, cháu mau đồng ý đi.”

Nói xong đặc biệt hài lòng xem xét Phó Minh Thời, người trẻ tuổi này rất đẹp trai, rất có tiền đồ như vậy, nếu là bà đã sớm đồng ý.

Chân Bảo cúi đầu, không nói tiếng nào.

Ông cụ Phó ho khụ khụ, chống gậy đứng lên, nói với Bà Quách: “Chúng ta đi qua bên Chân Bảo ngồi một chút, buổi tối hai nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm.” Đã đến lúc nhìn nhà Chân Bảo cháu đầu mình.

“Được, mọi người nói chuyện, tôi chuẩn bị cơm tối.” Bà Quách kích động nhìn ông.

Ông cụ Phó cười, quay người hỏi Chân Bảo, “Chúng ta hãy đi trước?”

Chân Bảo gật đầu, khăn trương mà dẫn đường phía trước.

Trong sân nhà họ Chân, đàn ngỗng trắng thấy chủ nhân dẫn đường, tuy rằng đều đứng lên, lại không khiêu khích, chỉ có Hắc Đàn một mực vui vẻ theo sát bên chủ nhân, một đôi mắt đen lúng liếng thỉnh thoảng cảnh giác nhìn Phó Minh Thời, lúc Phó Minh Thời vào nhà, Hắc Đàn còn sủa một tiếng.

“Chó này không tệ, giữ nhà tốt.” Ông cụ Phó khoa trương nói một câu.

Chân Bảo chuyển hai ghế gỗ đưa qua cho bọn họ ngồi, lúng túng nói: “Trong nhà có hơi cũ, người đừng ghét bỏ.”

Chân gia xác thực rất rách nát, xa xa không nói, kém xa nhà bà Quách.

Nhưng ông cụ Phó, Phó Minh Thời ai cũng không ghét bỏ, vừng vàng ngồi xuống.

Chân Bảo cũng tỉnh táo lại rồi, khó xử mà nhìn ông cụ Phó: “Ông Phó, tâm ý người cháu nhận được, chỉ là hiện tại cháu sống rất tốt, thật không cần người đền bù tổn thất cho cháu, cháu chỉ cần ông an tâm trị liệu, sớm chút trị hết bệnh, tất cả mọi người đều khỏe mạnh thôi.”

“Không được, một ngày con không chịu gả cho Minh Thời, trong tâm của ông áy náy một ngày, không có cách nào chữa bệnh.” Ông cụ Phó ôn hòa nói, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Chân Bảo, ông cụ Phó chỉ vào bản thân, lại thay đổi giọng nói tội nghiệp: “Phượng Bảo con xem, nếu có biện pháp khác, ông sẽ một đường vất vả chạy tới à? Cháu không biết, từ sân bay đến nhà cháu, thân ông già này sắp vỡ vụn rồi.”

Chân Bảo đột nhiên... Áy náy, rõ ràng là bản thân ông cụ không nên chạy tới đây, có thể tưởng tượng được bệnh ung thư gan đáng sợ như vậy, Chân Bảo sẽ không có cách nào mà không đếm xỉa đến.

Ông cụ Phó rên rỉ khi còn nóng: “Phượng Bảo, cháu theo chúng ta đi thôi, cháu yên tâm, có ông ở đây, Minh Thời hông dám ức hiếp cháu đâu.”

Chân Bảo vẫn không muốn đi, có thể cô không biết nên từ chối như thế nào, ánh mắt ông cụ, cô chịu không được.

Ông cụ Phó kịp thời nhượng bộ: “Nếu không hai người các cháu đính hôn trước, bồi dưỡng tình cảm, thật sự không được, ông nhận con làm cháu gái, như vậy được chưa? Phượng Bảo, ông thật sự không yên lòng cháu, coi như cháu hãy thương cho ông già là ông đây, theo giúp ông ở vài năm trong thành phố?”

Thân thể nghiêng về phía trước, ông cụ tha thiết mà nhìn Chân Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5:

Đối với ánh mắt tha thiết của ông cụ Phó, Chân Bảo lựa chọn im lặng.

Ông cụ Phó nhìn ra được, Chân Bảo không phải là cam chịu, mà là im lặng từ chối.

Đứa bé không muốn, ông cụ Phó cũng không thể bám mãi, vỗ vỗ đùi, lắc đầu nói: “Được rồi, chúng ta không chuyện này nữa, Phượng Bảo đi cùng ông đến mộ ông nội con đốt hương đi, cách quá xa, đến thăm ông ấy một lần cũng không dễ dàng gì.” Nói xong quay đầu lại nhìn cháu trai: “Cháu mai lấy rượu Lão Bạch Kiền trong xe ra, Đại đội trưởng Chân khi còn sống thích uống nó nhất.”

Phó Minh Thời đi nhanh qua người Chân Bảo, mắt nhìn thẳng.

Chân Bảo vẫn nhìn dưới đất, có liếc cũng không thèm liếc anh.

Ông cụ Phó cười đi tới, nhẹ nhàng hỏi: “Phượng Bảo nói thật với ông đi, cháu cảm thấy Minh Thời nhà ông lớn lên nhìn có đẹp không?”

Chân Bảo liếc anh một cái, từ từ gật đầu. Thực ra nếu Phó Minh Thời lớn lên có xấu, nhưng xuất phát từ lễ phép, cô cũng không thể trước mặt ông cụ Phó mà hạ thấp cháu trai ông ấy như vậy.

Ông cụ Phó vuốt râu cười: “Ông cũng nói thật với cháu, đứa nhỏ Minh Thời này từ nhỏ đã lạnh lùng, lại ‘cuồng’ công việc, năm nay đã 28 rồi, chưa một

lần yêu ai, ông sắp xếp cho nó xem mắt, nó luôn tìm cách lẩn trốn. Lần này ngay từ đầu nó cũng không muốn, nhưng khi nhìn thấy ảnh cháu, dù ông không làm ra chuyện gì, nó đã tự đến, theo ông thấy, trong lòng nó chắc chắn có chút thích cháu rồi.”

Chân Bảo lại nghĩ đến bản hiệp nghị trước hôn nhân, Phó Minh Thời không phải thích cô mà là hiếu thuận với ông cụ nhà mình.

“Phượng Bảo cũng đã đến tuổi yêu đương, có yêu người nào chưa?” Ông cụ Phó bắt đầu nghe ngóng chuyện đời tư của Chân Bảo.

Nói đến vấn đề này, Chân Bảo có chút ngượng ngùng, lắc đầu.

Lúc đi học cô là một học sinh ngoan, chưa từng yêu sớm, lúc bỏ học cũng có người theo đuổi cô, Chân Bảo cảm thấy đối phương lớn lên không quá phù hợp với yêu cầu, thái độ kiên quyết mà từ chối. Hai năm qua bà Quách tốt bụng làm mai giúp cô mấy lần, bởi vì nhiều nguyên nhân, Chân Bảo đều không vừa ý. Cô cũng không vội, còn nhiều người bằng tuổi vẫn còn đang học thêm đâu.

“Có ai nói qua, hai người các cháu rất hợp không.” Thoáng nhìn cháu trai mang theo hai bình rượu đã trở về, lời ông cụ Phó mang hàm ý mà trêu chọc Chân Bảo.

Chân Bảo cười gượng.

“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.” Ông cụ Phó vẫy vẫy tay ý bảo Phó Minh Thời chờ bên kia, để ông ra cửa trước.

Chân Bảo thấy trong tay Phó Minh Thời cầm theo vàng mã, nên cô bỏ thêm một cái bật lửa vào túi áo.

Trên đường ông cụ Phó kể chuyện xưa giữa ông và Đại đội trưởng Chân cho Chân Bảo nghe, Chân Bảo cảm nhận được tình cảm trong đó, nhìn ông càng ngày càng thân thiết.

Phó Minh Thời xách đồ đi sau hai người, lại thấy thêm một lần Chân Bảo nhìn ông cụ nhà mình cười, anh như có điều suy nghĩ, sau lần bị ngỗ ngược cần nói chuyện với Chân Bảo: “Mới sáng sớm tại sao cô không cho tôi vào cửa?” Ngoài trừ việc kết hôn không hợp lẽ, thì anh đâu đắc tội cô, nhìn bộ dạng điệu dàng của cô trước mặt ông nội, thừa nhận giao tình giữa hai nhà, không có đạo lý tôn kính ông nội anh mà đối xử tàn bạo với anh.

Chân Bảo quay đầu lại liếc anh, lúng túng cúi đầu: “Tôi tưởng anh là lừa đảo...”

Mặt Phó Minh Thời vốn đã lạnh, nghe vậy càng lạnh hơn.

Ông cụ Phó cười ha ha, khen Chân Bảo: “Không thể không đề phòng người khác, Phượng Bảo làm rất đúng.”

Phó Minh Thời im lặng, quay đầu đi nhìn núi.

Ông cụ Phó vẫn còn ấn tượng với nghĩa trang nhà họ Chân, lúc sau không cần Chân Bảo dẫn đường, đã đến mộ phần nhà họ Chân, ông cụ Phó để cho đôi trẻ một khoảng riêng, một mình ông quỳ trước mộ Đại đội trưởng Chân ôn chuyện cũ. Chân Bảo mơ hồ nghe được vài câu, tò mò muốn quay đầu lại nhìn xem, lúc quay người, rồi lại ngoài ý muốn bắt được ánh mắt Phó Minh Thời.

Dường như chỉ là một lần ngoài ý muốn, Phó Minh Thời nhẹ nhàng dời ánh mắt đi, mặc âu phục màu đen đứng trên đỉnh núi nâu, bóng dáng cao lớn, ngấm mắt nhìn về nơi xa, giống như một con diều hâu đen đang thăm dò lãnh thổ. Chân Bảo nhìn quần anh, mím môi, nhỏ giọng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi anh, trong nhà tôi có băng keo cá nhân, lát nữa sẽ dán lên giúp anh nhé?”

“Không dùng.” Phó Minh Thời vừa nhìn trời vừa nói, đúng là không dùng, vì anh đã dán rồi.

Người ta không cảm kích, Chân Bảo hậm hực mà im lặng.

Trước mộ bỗng nhiên truyền đến một tiếng khóc vô cùng ai oán, hai người đồng thời quay người, chỉ thấy ông cụ đang quỳ trước mộ, hình như đã say, khóc đứt quãng: “Đại đội trưởng, tôi xin lỗi anh, tôi cũng xin lỗi hai đứa nhỏ kia, nếu không phải tôi không giữ lời hứa, Đồng Đồng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, Đại Dũng cũng sẽ không bị một cô gái lừa... Vốn là hai đứa nó sẽ được ở cạnh nhau... Đều tại tôi, tôi đáng bị báo ứng, tôi không chữa trị, tôi sẽ sớm chút xuống dưới gặp mọi người, Đại đội trưởng anh đánh tôi tôi sẽ không đánh trả...”

Tâm trạng ông cụ không thể chấn động mạnh, Phó Minh lập tức bước sang khuyên ông.

“Minh Thời không nên xen vào, cháu tránh ra, đừng khiến Đại đội trưởng đợi ông lâu quá.” Ông cụ Phó một tay ôm tấm bia, một tay đẩy cháu trai. Núi xanh tấm bia đá, trời xanh nước biếc, qua mấy thập niên rồi, dù bên ngoài long trời lở đất, đưa mắt nhìn, vùng núi này lại không thay đổi gì nhiều, núi vẫn giống như lúc phải leo sang khi xưa, phần mộ cũng giống như các chiến sĩ sau khi chết được đào mộ phần, ông cụ xuất cảnh sinh tình, cộng thêm uống một lọ rượu mạnh, say thật rồi, áp lực và hối hận nhiều năm bạo phát ra, đưa chuyện hứa hôn và hai người kia đều đổ cho bản thân.

Mặc cho Phó Minh Thời khuyên thế nào, ông cụ Phó đều không nghe.

Ông cụ khóc đến đau lòng như vậy, khóc vì ông nội và ba cô, Chân Bảo chưa thấy qua ông nội, nhưng cô lại nhớ ba mình, không lâu sau, đã bị ông cụ Phó khóc lời lên, quỳ xuống bên cạnh ông cụ Phó khuyên: “Ông Phó ông đừng nói nữa, ông cháu không trách người, ba ba của cháu cũng không trách người, đó là mệnh của họ, không liên quan đến người...”

“Sao không liên quan?” Mặt ông cụ Phó đầy nước mắt, chỉ vào mộ của Đại đội trưởng Chân: “Năm đó Đại đội trưởng nắm tay ông lập lời hứa hôn, ông

đã đồng ý, Đại đội trưởng cười vô cùng vui vẻ, vậy mà ông không thực hiện, ông phụ tín nhiệm của ông ấy, ông không xứng để Đại Đội trưởng xã thân cứu ông...”

Ông cụ khóc đến độ móc cả tim gan, Chân Bảo như thấy được hoàn cảnh năm đó, lần đầu tiên hiểu chuyện ông cụ khóc chỉ vì cố chấp chuyện hứa hôn hoang đường kia.

Chân Bảo không biết ông có vị đồng đội kỳ lạ hay không, nhưng cô thật sự không cách nào nhẫn tâm nghe tiếp.

“Ông Phó, cháu đồng ý, đồng ý đến nhà mọi người, ông đừng như vậy...”

Ông đã cứu ông Phó một mạng, nhưng bà nội từng nói, khi đó nhà rất đói kém, nếu như không phải ông cụ Phó cho một khoảng tiền, thì bà nội không nuôi nổi ba, không có ba sẽ không có cô. Vì vậy những thứ này đều là nhân quả, chưa nói tới người nào thiếu nợ người nào, ông cụ Phó không nên xin lỗi nhà họ Chân cô, càng không nên nói ông trời đang trừng phạt ông, ông ấy có sai gì đâu?

“Ông Phó, ông đừng như vậy, cháu đi cùng hai người.” Chân Bảo khóc đến vành mắt đều đỏ.

“Thật sao?” Hai người trẻ tuổi khuyên cả đồng, chỉ khi Chân Bảo nói những lời này, mới lọt vào tai ông cụ Phó.

Chân Bảo lau nước mắt gạt đầu.

Ông cụ Phó quá đổi vui mừng, không phải vì kiếm được nhiều tiền hay trúng số độc đắc, mà là giải quyết xong một tâm nguyện, không thẹn với đồng đội, không còn gánh nặng trong lòng, nếu giờ có chết, cả đời này của ông cũng không còn gì tiếc nuối.

“Minh Thời quý xuống, hai đứa mau dập đầu trước mặt Đại đội trưởng một cái.” Lão đảo đứng lên, ông cụ Phó run rẩy túm lấy cháu trai.

Phó Minh Thời nhìn dòng nước mắt nóng hổi trong hốc mắt ông cụ, lại nhìn Chân Bảo đang quý ở đó, anh hít thật sâu, sẽ đem cộc phong kiến này, và sự bất mãn với tính cách của Chân Bảo, ném sạch ra ngoài.

Nếu như ông cụ cố chấp đến thế, nếu như Chân Bảo mềm lòng vì ông, vì chuyện không thực hiện lời hứa, anh là một người đàn ông, còn có chuyện gì không bỏ xuống được hay sao?

Ông cụ cố chấp, nếu quả thật có cừu tuyền, nếu như dưới cừu tuyền Đại đội trưởng Chân thấy được, lúc trước có thể đưa ra chuyện hứa hôn, vậy thì cũng muốn họ chiếu cố cháu gái ruột của mình sao?

Mất nhìn Chân Bảo, Phó Minh Thời đột nhiên bắt lấy tay trái của cô, cô chột sùng sốt khi thấy anh đập đầu vào bìa, trịnh trọng cam đoan nói: “Ông nội Chân, ba Chân, hai người yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Phụng Bảo, chỉ cần Phụng Bảo không chê cháu, cả đời này cháu chỉ chăm sóc một mình cô ấy.”

Ông cụ từng hủy hẹn, nhưng anh nói được thì làm được.

Sau khi đính hôn, Chân Bảo sẽ dần thích anh, dù anh không có cảm giác, anh cũng sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, tuyệt đối sẽ không mượn danh nghĩa bên ngoài mà tìm người khác. Nếu như Chân Bảo chường mắt anh, thì anh sẽ làm theo ý cô ấy, hủy bỏ hôn ước, cho cô đi tìm một nửa của đời mình.

Dập đầu xong, Phó Minh Thời dần thẳng người lên, tay vẫn nắm tay Chân Bảo.

Chân bảo ngơ ngác nhìn anh.

Sao anh lại nghiêm túc thế? Không phải nói bồi dưỡng tình cảm trước đính hôn sao? Giọng điệu vừa rồi của Phó Minh Thời, sao cô lại cảm thấy, anh có ý định muốn làm vợ chồng với cô cả đời thế? Rõ ràng chỉ mới quen biết hai ngày...

Chân Bảo nhẹ nhàng rút tay ra, nghĩ thầm quay đầu lại cô muốn kí hiệp nghị miễn cho Phó Minh Thời đùa mà thành thật.

Cô không cần tiền của anh, anh đừng động tay động chân với cô trước là được.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Editor: Lovenoo1510

Ông cụ Phó uống rượu say, Phó Minh Thời đưa ông xuống núi, Chân Bảo chạy bộ về nhà, dọn dẹp qua loa phòng của ba mình, đổi chiếu, chăn màn,

xong việc, cô nghe thấy tiếng ngỗng kêu ở trong sân, cô đi đến ban công nhìn qua, thấy rõ những con ngỗng lại gần ở cửa, không cho Phó Minh Thời tiến vào.

Chân Bảo tranh thủ thời gian đi đón người.

Phó Minh Thời đi theo đằng sau cô vào trong nhà, nhìn thấy những con ngỗng trắng lớn đang nhìn mình chằm chằm, anh mơ hồ lại thấy hai chân mình đau đốn.

Lên đến tầng hai, đi ngang qua phòng ngủ của Chân Bảo, vì cửa mở, nên Phó Minh Thời vô tình thấy thoáng qua. Có hơn mười cái bình nhỏ, trên vách tường dán giấy màu xanh nhạt, hơn nữa còn có dấu vết chân thực của đất ruộng, ở phía bắc có bày một chiếc giường gỗ tự làm, trên giường phủ chiếu, chăn và gối đều là màu hồng nhạt.

Bên giường còn có một tủ sách nhỏ tự chế, có mấy hàng sách được bày ngay ngắn, 《từ điển Tân Hoa》, 《từ điển anh hán》bọc bên ngoài bằng giấy màu đỏ thẫm rất dễ gây sự chú ý của người khác, giống như là sách vở thiết yếu của học sinh cấp ba.

“Gian phòng này vừa thu thập xong, nên hơi lộn xộn một chút.” Cô biết rõ bọn họ là kẻ có tiền, để họ nhìn thấy gian phòng cũ nát nhà mình, làm Chân Bảo không khỏi áy náy.

“Ông thích ở nhà theo phong cách cổ xưa.” Phó Minh Thời cẩn thận từng chút một đem ông cụ Phó đặt lên trên giường, trời rất nóng, anh chỉ giúp ông cụ sấy tay áo, không đắp cái chăn màu xanh nhạt trên giường kia.

“Tôi đi lấy nước cho ông Phó lau mặt.” Thu xếp tạm thời ổn thỏa, Chân Bảo quay người đi ra ngoài, đi tới cửa, thấy Phó Minh Thời như muốn theo ra cửa, Chân Bảo nghi ngờ quay đầu lại.

Phó Minh Thời bình tĩnh nhìn cô, “Tôi sẽ chăm sóc ông nội, cô cũng đi rửa mặt đi.”

Lúc này Chân Bảo mới nhớ ra cô vừa khóc, lại mới chạy bộ về nên cả người đầy mồ hôi...

Ai cũng không muốn gặp người bản, Chân Bảo đỏ mặt, cam chịu an bài của Phó Minh Thời, bước nhanh xuống dưới lầu. Trước cô mang cho Phó Minh Thời một chậu nước, sau khi Phó Minh Thời rời đi, cô mới thu quần áo phơi nắng ở sân sau, đi đến nhà bà nội ở sát vách lau người, tắm rửa sạch sẽ mới về nhà.

Lầu một không có ai, Chân Bảo chậm rãi lên lầu.

Phó Minh Thời ngồi ở một bên giường trông coi ông nội, nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn ra bên ngoài.

Chân Bảo đã từng đắc tội với anh, nên chột dạ nhìn thẳng anh, nhỏ giọng hỏi về ông nội: “Hai người, có uống nước không?”

Phó Minh Thời: “Không cần, cô thu thập một chút, ngày mai chúng ta xuất phát.”

Ông nội phải trị bệnh, công việc của anh cũng bận bịu, không thể lãng phí thời gian.

Nhắc tới việc đi Đế Đô, ánh mắt Chân Bảo trở nên âm trầm, cô quay người trở về phòng ngủ sách vách của mình, đóng cửa lại, ngồi ở trên giường ngắm người. Cô đã lớn như vậy, nơi cô đi xa nhất cũng chỉ hơn trăm dặm ngoài thị trấn, Đế Đô là thành phố lớn như vậy, cô chỉ mới thấy qua TV.

Đến đó cuộc sống của cô sẽ như thế nào?

Cô tích góp được hơn hai ngàn gỏi ngân hàng, gà có thể bán được năm trăm, ngỗng...

Chân Bảo không nỡ bán ngỗng, gà mái còn đẻ trứng, ngỗng trông nhà, cô đi câu cá, chúng nó còn có thể giúp cô bắt cá nhỏ.

Còn Hắc Đàn, Chân Bảo đều không nỡ bỏ.

Xế chiều bà nội ở sát vách mời bọn họ qua nhà ăn cơm, ông cụ Phó cũng đã tỉnh, rửa mặt, tinh thần vô cùng phấn chấn.

“Phượng Bảo đã thu thập xong hành lý chưa?” Sau khi ăn xong ông cụ Phó hỏi Chân Bảo.

Chân Bảo cúi đầu.

Ông cụ Phó nhìn Hắc Đàn nhàn rỗi đi xung quanh cô, nở nụ cười, “Có phải cháu không nỡ bỏ Hắc Đàn? Không có việc gì, chúng ta có thể mang theo Hắc Đàn trở về.” Người trong thành phố đều thích chó, Chihuahua, Husky, Quý Tân gì gì đó, ông cụ Phó cũng thích chó, trung thực nghe lời dễ nuôi, không có nhiều tật xấu.

Mắt Chân Bảo sáng lên, nhìn chuồng ngỗng, “Có thể mang ngỗng đi cùng không?”

Ông cụ Phó bị nghẹn, mắt thấy Chân Bảo lộ vẻ thất vọng, vội nói: “Có thể có thể có thể, biệt thự có bể bơi, đằng sau cũng có hồ, vừa vặn phù hợp với chúng nó.”

Chân Bảo lại có hy vọng, nhìn về phía Phó Minh Thời xác nhận.

Phó Minh Thời không có cách nào tưởng tượng được hình ảnh bề bori bị một đàn ngỗng chiếm cứ, nhưng anh không có đủ kích Chân Bảo, chỉ nhắc nhở Chân Bảo một việc: “Vận chuyển sừng vật cần cung cấp giấy tờ kiểm dịch.”

Ông cụ Phó lập tức nói: “Cái này dễ nói, đêm nay ông sẽ mang Hắc Đàn cùng mấy con ngỗng đi thành phố C trước, sáng mai hai đứa xuất phát, chờ hai đứa đến sân bay, khẳng định là đã làm xong giấy tờ.” Người khác làm. Khả năng giấy chứng nhận phải mất vài ngày, nhưng nhà họ Phó có tiền có quan hệ, việc nhỏ như vậy không cần phải buồn phiền.

“Hiện tại ông đi luôn sao?” Chân Bảo kinh ngạc hỏi, Phó Minh Thời cũng nhíu mày nhìn về phía ông nội.

Ông cụ Phó trịnh trọng nói dối Chân Bảo: “Ông nội có hẹn với bác sĩ, đêm nay phải trở về, Phụng Bảo cháu từ từ thu dọn đồ đạc, không cần phải gấp.” Nói xong lại dặn dò Phó Minh Thời, “Phụng Bảo lần đầu đi xa nhà, trên đường đi con phải chiều cô cô ấy thật tốt.”

Thừa dịp Chân Bảo không chú ý, ông cụ vụng trộm nháy mắt.

Phó Minh Thời lập tức hiểu rõ, ông cụ đang có ý tạo cơ hội để anh và Chân Bảo ở cùng một chỗ.

Nhìn Chân Bảo vẫn đang ngây ngốc hỏi thăm bệnh tình của ông cụ, Phó Minh Thời dòi mắt, không vạch trần ông cụ.

Hai bảo vệ ông cụ dẫn theo, thêm lái xe của Phó Minh Thời, ba người lóng ngóng nhưng hiệu suất lại vô cùng cao đã thu phục được bảy con ngỗng trắng lớn, bắt thêm con Hắc Đàn đang gào khóc, theo cụ Phó đi suốt đêm, chỉ chừa lại cho Phó Minh Thời chiếc xe đại chúng thuê lúc đến.

Chân Bảo đứng ở trên con đường xi măng, nhìn ông cụ lăm bắm: “Để vào trong vali, có bị ngột ngạt hay không?”

“Cháu bảo lái xe cứ cách một giờ lại mở vali phía sau ra một lần để chúng nó thở, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Phó Minh Thời đóng cửa xe, tay trái cầm vali hành lý, bên trong là Laptop và hai bộ quần áo.

Xác định ngỗng sẽ không xảy ra sự cố gì, rốt cuộc Chân Bảo mới ý thức được một vấn đề khác, đêm nay Phó Minh Thời sẽ ở cùng một chỗ với cô!

“Anh, cái hiệp nghị trước hôn nhân kia coi như tính luôn sao?” Đi theo sau lưng Phó Minh Thời, Chân Bảo nhìn vali hành lý của anh hỏi.

Phó Minh Thời quay đầu lại, Chân Bảo cup mắt, nhìn không ra đến cùng là có ý gì, anh suy nghĩ một chút mới hỏi: “Cô chỉ phương diện nào?”

Chân Bảo xấu hổ nói, hỏi số điện thoại di động của anh.

Chủ đề chuyển biến quá nhanh, Phó Minh Thời ngẩn người, tiếp đó báo ra dãy số điện thoại di động.

Điện thoại Chân Bảo sử dụng chính là điện thoại cũ cần được bảo tồn của hãng Nokia uy tín, thừa dịp Phó Minh Thời tắm rửa ở dưới lầu, cô đóng kỹ cửa, tựa vào giường soạn một tin nhắn.

Nhà họ Chân không có phòng tắm riêng biệt, sau nhà dùng tấm ván gỗ vây quanh ngăn cách làm một phòng đơn giản. Công việc của Phó Minh Thời bận rộn, nên khi tắm anh cũng mang điện thoại theo bên cạnh, nghe thấy âm thanh tin nhắn, anh tắt vòi tắm hoa sen đi, lau lau tay rồi cầm điện thoại lên.

Là một số lạ, nội dung: Phó Tổng, tôi không cần anh cho tôi tiền, tôi chỉ hy vọng ông nội Phó nhanh chóng khỏe lên, ông tốt rồi tôi sẽ trở về, đến lúc đó anh với người trong lòng anh kết hôn là được.

Nước trên tóc anh lăn xuống, Phó Minh Thời lau sạch trên mặt, trả lời cô: Tôi không có người trong lòng.

Chân Bảo thấy tin nhắn, cô buồn phiền, cô muốn khéo léo nhắc nhở Phó Minh Thời nhớ kỹ hai người là đính hôn giả, lời này của anh là có ý tứ gì?

Cẩn cẩn môi, Chân Bảo tiếp tục gửi tin nhắn: Vậy, việc chúng ta đính hôn là giả, phải không?

Phó Minh Thời nhắm mày: Đính hôn là thật, đến cùng mà cô không muốn, thì có thể không kết hôn.

Chân Bảo có phần mơ hồ, nghĩ đến lời nói của ông cụ Phó, cô từ từ gõ chữ: “Sau khi đính hôn, phải ở cùng một chỗ sao?”

Phó Minh Thời dừng lại vài giây, trả lời cô: Ông cụ hy vọng cô ở bên tôi.

Tin nhắn vừa gửi đi, bỗng nhiên Phó Minh Thời nhớ đến bộ dáng sốt ruột của cô khi vào phòng, anh không khỏi bật cười: Không ở cùng phòng.

Cuối cùng Chân Bảo cũng yên tâm Ừ.

Phó Minh Thời đợi cô trả lời, nhưng chỉ nhận được một chữ “Ừ”, không hiểu sao anh có chút thất vọng, anh để điện thoại di động xuống, tiếp tục tắm rửa.

Ngày hôm sau hai người gần như ngủ dậy cùng lúc, Chân Bảo nấu cháo, hấp lạp xưởng làm bữa sáng.

Phó Minh Thời chưa từng ăn lạp xưởng, xuất phát từ sự lễ phép anh mới gấp một miếng, không nghĩ đến lạp xưởng lại hơi cay, càng nhai càng thấy thơm. “Cái này là cô làm sao?” Anh ăn liên tục hai bát cháo, rồi Phó Minh Thời chỉ vào mấy miếng lạp xưởng còn dư hỏi.

Chân Bảo gật đầu, đôi môi đỏ hồng.

Phó Minh Thời mở to mắt, “Mùi vị không tệ.”

Trong nhà Chân Bảo vẫn còn mấy đoạn, đang do dự có nên mang đi hay không, vội hỏi: “Vậy chúng ta mang theo, để ăn trên đường được không?”

Phó Minh Thời không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt: “Đưa cho bà Quách đi, cả những con gà kia nữa, không tiện mang theo.”

Chân Bảo không nỡ bỏ, cô nhỏ giọng: “Gà có thể bán được bốn trăm đấy.” Hiện tại cô đang thiếu tiền.

Khóe miệng Phó Minh Thời khẽ giật: “Cô giúp tôi chăm sóc ông nội, về sau định kỳ tôi sẽ trả lương, đây là việc cô nên được.”

Chân Bảo cam chịu, đợi cô đến Bắc Kinh, có phải cô có thể tìm một công việc chính thức lần nữa hay không.

Nhấn nhủ cùng bà Quách xong, Phó Minh Thời và Chân Bảo đi lên lầu lấy hành lý.

Chân Bảo có hơn mười khối tiền để trong vali hành lý, cô nhét đến tràn đầy vali, Phó Minh Thời xách đều là sức con trai, vậy mà khi anh cầm lên đã lộp tộp buông xuống, hỏi Chân Bảo đã nhét những gì. Chân Bảo thấy anh ngại nặng, nên muốn tự mình xách, Phó Minh Thời nhìn thấy giá sách ở góc giường trống rỗng, nên ngăn Chân Bảo lại, ngồi xổm xuống mặt đất mở vali hành lý ra.

Phía dưới đều là quần áo, phía trên chất đầy sách, tất cả đều là tài liệu giảng dạy cấp ba, kể cả hai quyển từ điển như cục gạch kia nữa.

“Đây là cô đang tự học?” Phó Minh Thời mở một quyển tài liệu giảng dạy Anh ngữ cũ, kinh ngạc hỏi.

Chân Bảo lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Không phải là tự học, tôi ở nhà một mình nên nhàm chán, đọc giết thời gian đấy.”

Cô thích đọc sách, sau khi nghỉ học vì ở nhà nhàm chán, nên đến nhà một chị thi đại học ở cùng thôn mượn sách, chị ấy đã đưa tất cả cho cô.

Đột nhiên trong đầu Phó Minh Thời toát ra một ý niệm, đứng lên nhìn Chân Bảo: “Tôi sẽ giúp cô chuyển trường đến Bắc Kinh, sau đó sẽ mời giáo viên đến dạy tại nhà để phụ đạo cho cô một tháng, cô phải chuẩn bị thật tốt để tham gia kỳ thi đại học vào tháng sáu này.”

Anh có thể dựa vào quan hệ để làm cho cô một tấm bằng đại học, nhưng nếu như Chân Bảo thích đọc sách, thì Phó Minh Thời cũng muốn nhìn thấy một chút bản lĩnh thật sự của cô, có thể kiểm tra ra được điểm gì đó của cô vợ nhỏ nông thông này.

“Kỳ thi đại học?” Chân Bảo không có bao nhiêu tin tưởng, “Tôi có thể thi đậu sao?”

“Thi thì mới biết được.” Phó Minh Thời kéo vali hành lý tới trước mặt cô, sau đó lùi về phía ngoài cửa, “Cô chọn lấy hai bộ quần áo để thay đổi, những thứ khác đều không cần mang đi, đến Bắc Kinh tôi sẽ mua giúp cô sách phụ đạo mới.”

Nói xong cũng không đợi Chân Bảo cự tuyệt, anh đi ra trước.

Chân Bảo nhìn vali lớn của mình, nếu để cùng một chỗ với vali xa hoa của Phó Minh Thời thì nhìn có chút khó coi, nên cô liền ngoan ngoãn, chọn lấy hai bộ quần áo mình thích nhất, rồi vội trộm đem quần lót và áo ngực nhét vào trong áo ngắn tay, miễn cho Phó Minh Thời trông thấy lúc mở vali ra.

Kéo sợi xích, Chân Bảo cầm vali hành lý đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, cô đã nhìn thấy Phó Minh Thời đứng ở một bên, vẫn một thân tây trang màu đen, dáng người thẳng thớm.

Cái gì cũng không nói, Phó Minh Thời cúi người nhận lấy vali hành lý, trực tiếp đi về hướng cầu thang.

Chân Bảo lặng yên đi phía sau anh, nhìn thấy bóng lưng của “Vị hôn phu” mới nhận biết không lâu, lại nhìn những đồ dùng cũ kỹ quen thuộc trong nhà một lượt, cô đột nhiên có cảm giác như mình đang nằm mơ.

“Cô ngồi bên này.” Phó Minh Thời cất kỹ vali hành lý, vượt qua đến giúp cô mở cửa xe tay lái phụ.

Chân Bảo chậm chạp đi tới, lên chiếc “Xe hung ác” này, xe đại chúng màu đen.

Xe đóng cửa lại, một loạt tiếng bước chân ở phía sau, Phó Minh Thời tiến đến từ bên cạnh, cô ngồi nhìn càng thấy chân của anh dài.

“Dây an toàn.” Trước khi xe di chuyển, chuẩn bị xuất phát, anh phát hiện thấy trên vai cô trống trơn, nên thuận miệng nhắc nhở.

Chân Bảo cúi đầu, tìm một vòng, không biết cái nào là dây an toàn.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi loại xe con này, trước đó, cô chỉ đi qua xe khách, xe buýt.

Không tìm thấy được dây an toàn, cô lại cảm thấy người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm, Chân Bảo rất quẫn bách.

“Như vậy.” Phó Minh Thời xoay sang bên cạnh, thò tay kéo dây an toàn.

Chân Bảo mím môi, theo dõi tay anh, vừa muốn nhận lấy, Phó Minh Thời đã bắt đầu giúp cô điều chỉnh dây lưng.

Chân Bảo đành phải ngồi im không dám nhúc nhích, cô muốn nhìn một chút xem rốt cuộc phải làm như thế nào, kết quả là cô vừa cúi đầu xuống, chỉ thấy dây an toàn vừa vặn kẹp vào ngực cô.

Mặt Chân Bảo nóng lên, xấu hổ quay mặt đi.

Phó Minh Thời cũng không ngờ bộ dáng của cô như học sinh cấp ba, dây an toàn vừa siết chặt đã tạo ra hiệu quả rõ ràng như vậy, anh vốn còn muốn làm mẫu kỹ thuật cài dây an toàn cho cô, nhưng thoáng nhìn thấy cô đã phấp hờng, nên anh đâu còn tâm tư dạy học nữa, vội nhanh chóng giúp cô cài dây an toàn xong, xoay mặt qua chỗ khác nắm chặt tay lái, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào con đường phía trước.

Xe chạy đi thật xa, Chân Bảo vẫn còn nghiêng đầu.

Bầu không khí trong xe có chút khàn trương, đến nỗi làm Phó Minh Thời cảm thấy cấp bách, cô một mực như vậy, làm tâm anh nhiễu loạn.

“Điện thoại di động của tôi có trò chơi, cô có muốn chơi một chút không?” Phó Minh Thời dừng xe lại bên đường, một bên cầm điện thoại một bên hỏi.

“Trò chơi gì?” Rốt cuộc Chân Bảo cũng quay mặt qua, mặt cô vẫn còn hơi đỏ.

“Chờ một chút.” Trước hết Phó Minh Thời tìm kiếm những trò nữ sinh thích, sau đó tải về những trò cô có khả năng thích.

Chân Bảo trông ngóng nhìn màn hình di động.

Phó Minh Thời đòi cho cô một trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7:

Thời kỳ Chân Bảo đến trường chưa từng tiếp xúc với điện thoại, hiện tại dùng chiếc điện thoại Nokia do ba để lại, chỉ có chức năng gọi điện thoại gửi tin nhắn, đối với cô mà nói, điện thoại Phó Minh Thời quá mức công nghệ cao, trò chơi Phó Minh Thời tìm cho cô chơi cũng hơi mơ hồ khó hiểu.

Phó Minh Thời dừng xe lần nữa, bật tiếng Anh luyện khả năng nghe cho cô.

Làm một thí sinh dự thi được thông báo phải chuẩn bị thi Đại học, Chân Bảo lộ ra vài phần hứng thú với khả năng nghe này, đeo tai nghe, hơi hơi nghiêng cái đầu, nghe đến tập trung tinh thần. Cô có việc làm rồi, rốt cuộc Phó Minh Thời cũng có thể chuyên tâm lái xe.

Hơi qua xế chiều, hai người tới thành phố C.

Ông cụ Phó ngồi máy bay tư nhân đến, lúc đi chuyển bay đến đã để máy bay tư nhân lại cho cháu trai. Lúc Phó Minh Thời đang lái xe đến cửa hàng tổng hợp nghe được điện thoại của vệ sĩ mới biết được sắp xếp của ông cụ Phó, nhìn Chân Bảo đang ngủ gật ở vị trí ghế phụ, Phó Minh Thời không hiểu sao muốn cười.

Ông cụ muốn cho Chân Bảo mở mang kiến thức về tiền tài cực giàu có của nhà họ Phó ư?

Có thể Chân Bảo hoàn toàn không phải là loại phụ nữ tham tiền.

Không có thời gian bay bó buộc, Phó Minh Thời dẫn đường lái đến cửa hàng tổng hợp, trên đường đi qua một cửa hàng điện thoại, trong lòng Phó Minh Thời khẽ động, quay đầu xe.

Xe ngừng, Chân Bảo đột nhiên tỉnh, bùm mặt ngáp.

Phó Minh Thời giúp cô tháo dây an toàn ra, “Xuống xe.” Thuận tay đẩy cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế ra.

Lúc anh làm động tác này, mặt ngay tại trước mắt cô, bên mặt trắng nõn lạnh lạnh, lông mi đặc biệt dài. Chân Bảo sợ bả vai anh đụng phải mình, nỗ lực dán vào thành ghế, Phó Minh Thời ngồi xuống chỉnh ngay ngắn, cô lập tức xuống xe. Ngoài xe không khí tươi mát, trước mắt là đường quốc lộ sạch sẽ xe tới xe đi, xa xa từng tòa nhà cao tầng đứng vững, Chân Bảo cố gắng tìm kiếm kiến trúc cùng loại như sân bay, quay người lại, thấy bên cạnh là cửa hàng điện thoại.

Phó Minh Thời khóa kỹ xe, đợi cô tới đây.

“Sân bay đâu?” Chân Bảo còn chưa hiểu Phó Minh Thời muốn làm cái gì.

“Đổi điện thoại cho em trước, sau này bạn học bạn bè sẽ thỉnh thoảng gửi tin tức hình ảnh giọng nói cho em, điện thoại của em bây giờ không thể dùng ảnh hưởng đến giao tiếp.” Phó Minh Thời vừa đi tới cửa hàng điện thoại, vừa nói ra lý do cô cần phải đổi điện thoại.

Không có so sánh thì sẽ không có tổn thương, chơi đùa điện thoại Phó Minh Thời, Chân Bảo đã sớm biết điện thoại cũ của mình đã lỗi thời. Nếu như phải đổi, vậy đổi thôi, trong thẻ con hai ngàn, có lẽ đã đủ rồi, điện thoại của cháu trai bà Quách kia cũng là loại màn hình cảm ứng, cũng không khác với Phó Minh Thời lắm, giống như chỉ hơn một nghìn.

Trong tiệm có bốn năm nhân viên bán hàng, đều là nữ, từ lúc Phó Minh Thời dừng xe bước xuống thì đã mê hoặc những nhân viên kia, vụng trộm giơ tay lên chụp lén, trai đẹp bình thường đã khó gặp huống gì là trai đẹp cực phẩm như vậy, chỉ là Phó Minh Thời vừa tiến đến, các cô ấy đã cất điện thoại đi, nghiệp vụ thành thạo.

Phó Minh Thời trực tiếp mang Chân Bảo đi tới trước quầy điện thoại mới nhất, “Kiểu dáng đều giống nhau, em thích màu sắc nào?”

Chân Bảo vịn quầy hàng, cúi đầu nhìn giá cả nhãn hiệu trước, tất cả đều là bốn con số, như thế thì có thể mua được nhiều chiếc điện thoại như của cháu bà Quách rồi đây!

Giá cả rất cao, Chân Bảo không có ý chạm vào tủ trưng bày hàng nữa.

“Anh trả tiền.” Phó Minh Thời nghiêng người hơi cúi xuống bên cạnh cô, nhìn những chiếc điện thoại bên trong nôi.

Chân Bảo không muốn anh tốn nhiều tiền như vậy.

“Màu vàng hay màu bạc?” Phó Minh Thời ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm sâu giống như hai hồ nước thanh tịnh và đẹp đẽ.

Đám nhân viên bán hàng đều nhìn về bên này, Chân Bảo mới nhìn vào trên mặt quầy hàng lần nữa, nhỏ giọng thương lượng với anh, “Đổi loại rẻ hơn một chút được không? Em có hai nghìn, em muốn tự mình mua.”

“Hiện tại sinh viên đều dùng loại này.” Về mặt Phó Minh Thời nghiêm túc, “Sớm muộn gì cũng đều phải mua, chọn một cái đi.”

Giọng nói của anh cũng rất thấp, có loại mùi vị đầu độc, Chân Bảo rất không quen nói chuyện như vậy với anh, bị anh nhìn chăm chăm vào má phải nên chọn chiếc màu trắng. Phó Minh Thời chậm rãi đứng thẳng, gọi nhân viên bán hàng tới đây, quét thẻ tính tiền, “một món tiền không lỗ” bay mất ngay trước mặt Chân Bảo.

Phó Minh Thời lại mang cô đi làm cài đặt điện thoại mới.

Trên đường đi, Chân Bảo luôn loay hoay với chiếc điện thoại mới, Phó Minh Thời cài cho cô rất nhiều phần mềm mới, cô thấy cái gì cũng mới lạ, như học trò nhỏ được tặng chiếc điện thoại mới. Khóe môi Phó Minh Thời nâng lên, nhắc nhở cô: “Lưu số điện thoại của anh chưa?”

Chân Bảo cũng không ngẩng đầu lên dạ một tiếng.

Phó Minh Thời không quấy rầy cô nữa, sắp đến cửa hàng tổng hợp rồi, mới nói: “Lại đi mua hai bộ quần áo mới.”

Chân Bảo vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chậm rãi đảo qua chiếc quần jean hai mươi đồng trên đùi, giày xăng-đan hơn mười đồng trên chân.

Cô cũng không nói gì, chẳng qua cũng không có tâm trạng chơi điện thoại nữa, quay đầu nhìn ngoài cửa xe.

Phó Minh Thời hiểu tự ái của cô, nhưng anh cũng không quan tâm, phải là không chịu trách nhiệm, “Không mua quá đắt đâu, hiện tại mặc quần áo mấy trăm đồng đi vào trong đám đông, tuyệt đối không dễ làm người ta chú ý.” Ngoại trừ trường hợp quan trọng, bình thường tùy tiện mặc là được, thoáng cái mua đồ xa hoa đắt tiền cô sẽ mặc không được tự nhiên.

Chân Bảo nhếch miệng, bỗng có chút nhụt chí, nhìn chăm chăm vào chiếc xe ô tô màu đen đang đi ngang qua, hỏi anh: “Tuong lai tin tức chúng ta đính hôn truyền ra ngoài, anh sẽ không cảm thấy mất mặt ư?” Cũng bởi vì sự cố chấp của ông cụ mà cô bó tay bó chân, tìm cô gái nông thôn làm vợ hôn thê, đoán chừng bạn bè trong nội thành của Phó Minh Thời cũng sẽ cảm thấy nhục nhã.

“Vi cái gì mà phải thấy mất mặt?” Phó Minh Thời ngừng xe xong, quay sang hỏi cô.

Chân Bảo vẫn nghiêng nghiêng cái đầu, trề môi môi đỏ hồng lên, “Em không có tiền, cũng không có bằng cấp.”

“Học cho tốt, thi lên đại học thì có bằng cấp rồi.” Phó Minh Thời dè khóa cái an toàn của cô xuống, giọng điệu thoải mái.

Chân Bảo lặng lẽ túm túm vạt áo tay lỡ, “Tiền đâu? Các anh là loại có tiền, không phải nói chuyện phải môn đăng hộ đối sao?”

“Anh không thiếu tiền, không cần phải lấy cái kẻ có tiền.” Phó Minh Thời giúp cô mở cửa xe, nhưng lần này anh không lập tức lui về, mà là một tay vịn

chỗ ngồi, một tay nắm lấy tay cửa, quay đầu, giam cầm Chân Bảo trên ghế ngồi và nhìn cô trong khoảng cách gần.

Chân Bảo bị anh nhìn đến hoảng hốt, cúi đầu tránh né ánh mắt âm u kia, “Được rồi, đến lúc đó anh đừng chê em mất mặt là được.”

Phó Minh Thời nhìn gương mặt trắng nõn được bảo dưỡng tốt hơn cả những cô mình tinh tô son trát phấn kia, nhìn lông mi cô nhấp nháy đôi môi nhẹ nhấp, vừa buông tay ngồi thẳng vừa thấp giọng nói: “Không được tự coi nhẹ mình, chờ bọn họ thấy em thì sẽ chỉ biết hâm mộ anh.”

Chân Bảo không nghe rõ, nghi ngờ nhìn anh.

Phó Minh Thời lại đưa lưng về phía cô xuống xe.

Chân Bảo mơ hồ nghe được câu “tự coi nhẹ mình”, còn đang suy nghĩ ý nghĩa của câu kia, bỗng có chút xấu hổ. Nhìn thái độ Phó Minh Thời đối với cô trên đường đi, ít nhất, Phó Minh Thời không xem thường cô, cô còn để ý đến người khác nghĩ gì làm gì chứ?

Nghĩ thông suốt, Chân Bảo tò mò co chân chạy vào cửa hàng tổng hợp lớn kia.

Sợ cô bị giá tiền của quầy chuyên bán hàng hiệu hù dọa, Phó Minh Thời chỉ dắt Chân Bảo đến những cửa hàng trang sức quần áo bình thường. Ở trong mắt Chân Bảo, quần áo giá mấy trăm cũng đắt, nhưng cũng dễ chấp nhận hơn việc vừa đến đã lên đến mấy nghìn, chọn một bộ quần áo yêu thích, áo ngắn tay phối với quần đùi đến gối, Phó Minh Thời không phản đối, chỉ mua cho cô thêm mấy bộ, đến Bắc Kinh trực tiếp chạy nước rút thi vào trường đại học cao đẳng.

Mua quần áo xong, lại đi mua giày.

Chân Bảo chậm rãi đi dọc theo tủ giày, đi qua một đôi giày cao gót nhỏ màu trắng, cô không dờn được bước chân nữa rồi, nhìn chăm chăm vào đôi giày kia, giống như tìm đập thành thịch trong truyền thuyết, chỉ là khi nhìn đến giá tiền bỏ con số trên đôi giày kia thì Chân Bảo khẽ hít một cái, rụt bả vai lại đi về phía trước. Đồ vật trong thành phố đều đắt cả...

Bỏ qua cao gót, Chân Bảo chọn lấy một đôi giày dây bằng màu trắng.

Nhân viên bán hàng mới lấy ra một đôi, Chân Bảo ngồi trên ghế sofa, cúi đầu đi giày, vừa mang một chiếc, bên cạnh lại đi tới một nhân viên bán hàng, sau đó để đôi giày cao gót màu trắng tới trước mặt cô, mặt mỉm cười, “Cái này là số 35, mời cô thử xem.”

Chân Bảo kinh ngạc quay đầu sang.

Phó Minh Thời đã đứng ở đằng sau ghế sofa, con mắt màu đen mang theo mỉm cười, nhìn cô.

Chân Bảo đỏ mặt, chỉ là cuối cùng vẫn thử đôi giày kia, lại nghe đề nghị từ Phó Minh Thời, mua chiếc váy bốn con số, nói là phối với đôi giày cao gót kia.

Rời khỏi cửa hàng, hai tay Phó Minh Thời xách đầy đồ, tay Chân Bảo cũng không nhàn rỗi.

“Khi nào máy bay đến?” Thật vất vả cất kỹ đồ đạc, Chân Bảo nhìn điện thoại, có chút lo lắng sẽ trễ, cô nhớ kỹ Phó Minh Thời nói phải ngồi hơn năm tiếng máy bay, hiện tại còn mười phút nữa là năm giờ rồi.

“Khi nào chúng ta đến thì máy bay sẽ đến khi đó.” Phó Minh Thời cười nhẹ nói, lần đầu tiên vui vẻ mua đồ cho người khác mà hơn nữa còn nói những lời như thế này nữa.

Chân Bảo nhìn anh, không hiểu lắm, chẳng lẽ nhà họ Phó đã có tiền đến mức có thể làm cho công ty hàng không nghe lời anh nói?

“Com tôi muốn ăn cái gì?” Thấy mặt trời đã lặn lâu rồi, Phó Minh Thời tiếp tục tìm tòi những quán ăn có tiếng ở lân cận.

“Đi sân bay trước đi.” Chân Bảo không muốn làm trễ nãi máy bay vì đội cô.

Phó Minh Thời cười, đưa điện thoại lên cho cô nhìn, “Lầu ở cửa hàng này cũng không tệ, đi tới đó nhé?”

Anh quá xấu, cho Chân Bảo nhìn chính là bức tranh thức ăn ngon, vừa nhìn thấy nồi lẩu đỏ đỏ tươi ngon kia, Chân Bảo liền không nhịn không được chảy nước miếng. Phó Minh Thời đã nhận được đáp án từ trong mắt cô, để điện thoại di động xuống, lái xe tới cửa hàng kia. Chân Bảo tham ăn cay, cay đến bờ môi đỏ như son môi, cay đến trong mắt đầy nước, tràn đầy hấp dẫn.

Phó Minh Thời yên lặng giật giạt cà- vạt.

Ăn no rồi, Phó Minh Thời đột nhiên hỏi Chân Bảo: “Đính hôn cùng kẻ có tiền, có phải cảm giác cũng không tệ lắm không?”

Chân Bảo đang lau miệng, nghe nói như thế, mở to hai mắt nhìn.

Phó Minh Thời cười, gọi phục vụ tính tiền.

Chân Bảo nhìn đồ còn dư lại trong nồi lẩu, đột nhiên có chút xem thường bản thân, ngay từ đầu vẫn không muốn dùng tiền Phó Minh Thời, nhưng cuối

cùng vẫn không phải cô cùng vui vẻ chọn quần áo, vô cùng vui vẻ theo sát anh vui chơi giải trí? Cái này không thể được, từ tiết kiệm đến dùng xa xỉ rất dễ dàng, từ xa xỉ mà phải tiết kiệm rất khó, vì lo lắng cho tương lai, cô phải học cho tốt, thi lên đại học sẽ tìm công việc, ít nhất dựa vào tiền lương cô có thể ăn lẩu tùy thích theo ý mình.điền đàn lê quý đôn

“Đang suy nghĩ gì?” Phó Minh Thời đứng lên, tiện tay khoác âu phục khuy tay lên.

“Hiện tại tiền lương sinh viên bình thường khoảng bao nhiêu?” Một ngày trôi qua, Chân Bảo và anh cũng coi như quen thuộc, muốn cái gì thì nói cái đó.

Phó Minh Thời suy nghĩ một chút, không quá chắc chắn: “Ít nhất hai nghìn ba nghìn, nhiều nhất là hơn vạn?” Vừa tốt nghiệp mà nói cũng không sai biệt lắm.

Chân Bảo khẽ thở ra, dù lợi nhuận chỉ hai nghìn ba nghìn, không đến nơi sang trọng như vậy một tháng cũng có thể ăn mấy nồi lẩu rồi.điền đàn lê quý đôn

“Nếu như em muốn chính mình mua nhà, hiện tại giá phòng ở Bắc Kinh ít nhất cũng phải một hai vạn.” Phó Minh Thời rảnh rỗi trò chuyện quanh co, hơn nữa vì để tránh cho Chân Bảo hiểu lầm, vẫn cố ý bổ sung hai chữ, “Phòng nhỏ.”

“Một hai vạn một phòng nhỏ?” Chân Bảo có chút không thể tin vào lỗ tai của mình.

Phó Minh Thời cười gật đầu, “Tiền thuê nhà cũng không rẻ.”

Chân Bảo lập tức buông tha cho suy nghĩ sau khi tốt nghiệp ở lại Bắc Kinh tìm việc trong đầu.

“Nếu như cuối cùng em kiên trì chia tay, anh sẽ đưa cho em mấy căn nhà nhỏ.” Đẩy cửa thủy tinh ra, Phó Minh Thời nhìn cô, con mắt màu đen giống như có thâm ý khác.

“Không cần...” Chân Bảo xám xịt mà đi ra ngoài trước, mặt nóng bừng.

Phó Minh Thời cùng đi ra, quét mắt suôn mặt đỏ bừng của cô, anh cũng hiểu được không cần đưa cô nhà ở, bởi vì...

Nhà của anh, nhất định cũng sẽ là của cô.

~

Đến sân bay, đã hơn bảy giờ.

“Phó tổng, hai người đã ăn rồi?” Bảo vệ lái xe đã sớm ở bên cạnh chờ rồi, thấy Chân Bảo mặc một bộ quần áo thoải mái, anh vụng trộm ngắm thêm vài lần, cảm giác, cảm thấy cô gái thôn quê này càng ngắm càng xinh đẹp.

“Đồ vật đều trên xe, đừng để rơi.” Phó Minh Thời khẽ đẩy bả vai Chân Bảo, “Chúng ta đi trước.”

Chân Bảo gật gật đầu, bởi vì Phó Minh Thời chạm một cái rồi lập tức hạ tay xuống, cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Lái xe đằng sau lại chú ý tới động tác nhỏ của ông chủ, vừa “chúng ta” vừa động tay động chân, sáng sớm hôm qua Phó tổng vẫn tức giận đến la hét bảo trợ lý mua vé máy bay muốn một mình trở về, chỉ cách thời gian một ngày, vậy mà đã “chúng ta” rồi hả?

Chờ anh lái xe thấy chỗ phía sau xe chất đầy từng túi quần áo phụ nữ thì anh ấy đã hiểu rõ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Sân bay quá hiện đại, Chân Bảo thấy hoa cả mắt.

Phó Minh Thời như một hướng dẫn du lịch, thấp giọng giảng giải cho cô. Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, người đàn ông cao lớn cùng cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kẻ vai sát cánh thong thả đi, một người cúi đầu nói một người nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng lại kinh ngạc thỉnh thoảng gật đầu cười, nhìn xa xa, giống như một đôi tình nhân.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Chân Bảo đã thấy được chiếc máy bay mà lần đầu tiên trong đời cô ngồi lên. Nhìn bên ngoài cô cảm thấy máy bay rất nhỏ, vốn trước đây chưa từng thấy qua, Chân Bảo cẩn thận giữ ý nghĩ trong đầu, sợ nói sai lại mất mặt, chẳng qua là khi lên máy bay, xác định bên trong chỉ có mấy chỗ ngồi đếm được trên đầu ngón tay, Chân Bảo triệt để hồ đồ rồi, nhỏ giọng hỏi Phó Minh Thời, “Máy bay một lần chỉ chở bảy tám hành khách?”

Phó Minh Thời nín cười, nhưng vui vẻ trong mắt sắp tràn ra, “Chưa nghe nói máy bay tư nhân sao?”

Chân Bảo chưa nghe nói qua, nhưng bây giờ nghe ý tứ mặt chữ cũng hiểu rõ rồi.

Không muốn làm trò cười hay bị chê cười ầm ĩ, Chân Bảo cúi đầu đi đến chỗ ngồi gần cửa sổ, giả vờ nhìn ra bên ngoài.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, Chân Bảo xoay mặt áp vào kính thủy tinh.

“Đề cất cánh, anh giúp em thắt dây an toàn.” Phó Minh Thời sẵn sàng nói.

Nghĩ đến tình hình buổi sáng thắt dây an toàn, tai Chân Bảo liền nóng, vội nói không cần, bản thân cúi đầu tìm.

Nhưng mà dây an toàn máy bay không giống như trên xe con, Chân Bảo lại choáng váng.

Phó Minh Thời tiếp nhận dây an toàn, giúp cô cài ngang eo, cũng không thất qua ngực, Chân Bảo cũng ngượng ngùng.

Phó Minh Thời mở Laptop ra, xem xét hôm nay có động thái gì mới.

Lực chú ý của Chân Bảo bị hấp dẫn tới đây.

Phó Minh Thời giới thiệu Weibo cho cô, còn giúp cô đăng ký tài khoản weibo, “Nghĩ một cái nick name.”

Nếu đột nhiên nghĩ một cái tên, Chân Bảo không nghĩ ra được.

Phó Minh Thời nhìn cô, ngón tay thon dài gõ mấy chữ tại ô nick name: Chân cô nương mang giày thủy tinh

Tức mệnh kỳ duyên.

Chân Bảo đương nhiên biết rõ chuyện cô bé lẹ lẹ, nhìn chăm chăm vào nick name vài giây, đột nhiên chu miệng, chỉ vào Laptop muốn đổi một cái khác. Cô không thích nick name lớn lối như vậy, người khác nhìn qua sẽ nghĩ tới cô bé lẹ lẹ, nhưng cô cũng không phải cô bé lẹ lẹ thật sự.

“Em không thích đôi giày cao gót kia?” Phó Minh Thời nhập mật mã vào.

Chân Bảo vẫn còn xoắn xuýt với nick name, không cảm thấy anh nhập mật mã có cái gì không đúng, đợi lúc cô muốn bàn bạc chuyện giày cao gót, trên màn hình đột nhiên xuất hiện chữ đăng kí thành công.

“Không nói tới chuyện cổ tích, em thật sự không thích nick name này?” Phó Minh Thời mở trang web, giao quyền quyết định cho cô, “Nếu không thích, có thể đổi.”

Chân Bảo đã trầm mặc, thật ra, Phó Minh Thời muốn nick name vẫn thật là dễ nghe đấy.

“Vậy dùng cái này, chờ khi em thi Đại Học xong, anh lại nghe theo em.” Trước tiên Phó Minh Thời để Chân Bảo nghe theo anh. Vừa xong, có bưu kiện mới đã đến, Phó Minh Thời dạy Chân Bảo đăng nhập trên điện thoại di động, anh xử lý công việc trước.

Chân Bảo xem trang web của Phó Minh Thời, chứng thực là CEO tập đoàn Thịnh Thế, lại mở các bình luận trên weibo của Phó Minh Thời mới nhất cũng là năm tháng trước, liền thấy một cái tên “Hạ Đình”, còn có một đám người gọi Phó Minh Thời là ông xã, nói Hạ Đình không xứng với hắn, cũng có người phản bác thay Hạ Đình, nói Hạ Đình cùng Phó Minh Thời là trai tài gái sắc.

Chân Bảo cúi đầu nghiêm túc, sau đó tay không biết đụng phải cái gì, đột nhiên chuyển đến trang của Hạ Đình, chân bảo lại càng hoảng sợ, vụng trộm nhìn Phó Minh Thời, vẻ mặt anh đang chăm chú. Chân Bảo không hiểu có chút chột dạ, nhưng vẫn nhìn không được nhìn weibo của Hạ Đình, có ảnh sân khấu cổ trang có bìa tạp chí, đều đặc biệt xinh đẹp.

Chân Bảo càng xem càng nghiêm túc, dần dần đã quên lòng tò mò lúc ban đầu, chủ yếu là Hạ Đình thật sự đẹp.

“Hiệu quả trang điểm tốt, vẻ mặt phù hợp với bức ảnh, kỳ thật người thật bình thường.” Phó Minh Thời giải quyết xong, phát hiện Chân Bảo đang nhìn Hạ Đình, hơn nữa còn dùng một loại ánh mắt thương thức, nhìn không được phát biểu cái nhìn của mình, vô cùng khách quan.

Chân Bảo nghi hoặc, “Cái gì gọi là vẻ mặt phù hợp?”

Phó Minh Thời nở nụ cười, cảm thấy cô giống như Bảo Bảo hiếu kỳ.

Máy bay còn mười lăm phút nữa cất cánh, Phó Minh Thời dùng phần mềm trong điện thoại di động của mình, sau đó rời chỗ ngồi, chọn lựa góc độ chụp ảnh cho Chân Bảo. Tính cách Chân Bảo hướng ngoại, chẳng qua là đột nhiên gặp phải kẻ có tiền, lại chưa quen thuộc hoàn cảnh mới biểu hiện câu nệ, hiện tại rất quen với Phó Minh Thời rồi, liền thoải mái để cho anh chụp, đáng vẻ tươi cười, giống như lúc trước để cho lái xe chụp ảnh.

Nhìn Chân Bảo trong ảnh ngọt ngào đơn thuần tươi cười, Phó Minh Thời ngẩn người, mới liên tục chụp vài tấm.

Chụp xong rồi, Phó Minh Thời cho Chân Bảo xem vẻ mặt khác biệt trước và sau.

Tối hôm qua Chân Bảo ngủ không ngon, hôm nay vành mắt có chút đen, chủ yếu là vẻ mặt khác nhau, còn những chỗ khác cũng không khác biệt lắm, không khỏi hơi đánh giá của Phó Minh Thời đối với Hạ Đình. Phó Minh Thời không giải thích với cô tí mĩ, anh chỉ giải thích đơn giản quan hệ cùng với Hạ Đình, “Ngành giải trí không có mấy tin tức thực sự, em nhớ kỹ anh chỉ có em là vị hôn thê, những thứ khác không cần tin.”

Chân Bảo gật gù đầu, tuận tiện chú ý Hạ Đình.

“Người không quan hệ không cần chú ý.” Phó Minh Thời lại giúp cô xóa bỏ, bổ sung: “Chuyên tâm chuẩn bị kỳ thi Đại Học, thi xong tùy ý em.”

Chân Bảo rút cổ một cái, không đi học lâu như vậy, lần nữa cảm nhận được áp lực bị thầy cô đốc thúc.

“Phó tổng, lập tức cất cánh.”

Phó Minh Thời đóng Laptop lại, cũng giúp Chân Bảo tắt điện thoại di động.

“có lẽ sẽ có chút lắc lư” Cô ngồi máy bay lần đầu tiên, Phó Minh Thời sợ cô không quen.

Chân Bảo hoảng hốt, thật sự bay lên, mặt cô trắng bệch, nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt tay vịn. Bỗng nhiên một bàn tay to lớn nắm lấy tay trái của cô, Chân Bảo khiếp sợ mở mắt ra. Phó Minh Thời như không có việc gì tiếp tục nắm tay cô, hai mắt nhìn nhau, hần hắt cái cằm ra ngoài cửa sổ, “Trên máy bay nhìn nắng chiều, cảm giác gặp rất khác nhau.”

Chân Bảo không khỏi chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ.

Chứng kiến biển mây trắng lệt, chân trời mây là màu đỏ, như sóng biển, màu sắc dần dần nhạt.

Cô xem mê mẩn rồi.

Nắng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh, cũng ánh đỏ lên mặt của cô, ánh mắt Phó Minh Thời từ cái trán cô dò xuống, từ ánh mắt sáng sủa đến cái mũi thanh tú, lại rơi xuống trên đôi môi phớt nộn của cô, nhìn thật lâu, mới thừa dịp trước khi cô kịp phản ứng, chậm rãi buông tay ra.

Có thể trên mu bàn tay cô truyền đến xúc giác tinh tế tí mĩ, cũng ngưng kết không tiêu tan ở lòng bàn tay anh.

~

Đã đến Thủ đô, Chân Bảo bắt đầu nhận phụ đạo nước rút kiểu thi Đại Học. Cô muốn thi khoa học tự nhiên, sau khi trợ lý đưa lý lịch sơ lược vài người thầy có tiếng Phó Minh Thời đã chọn sáu người trong số đó, bình quân tuổi bốn mươi, trực tiếp vào ở biệt thự, chuyên môn phụ đạo một người Chân Bảo.

Sợ Chân Bảo phân tâm, trong khoảng thời gian này Phó Minh Thời đều ở một căn nhà khác, chưa trở về biệt thự, cách vài ngày điện thoại đến, ngược lại ông cụ đi xem mấy lần.

7 ngày sau chính thức thi cử, 5 ngày sau tất cả phụ đạo đều kết thúc, Chân Bảo tiến lão sư dạy cô Anh ngữ, quay đầu lại nhìn biệt thự phong cách Châu Âu của Phó Minh Thời, bỗng nhiên có loại cảm giác người đi nhà trống.

Chân Bảo dẫn Hắc Đan trở về lầu hai, muốn làm tiếp bài tập luyện nghe Anh ngữ, đây là kỹ năng cô yếu nhất.

Hắc Đan đi bộ một vòng dọc theo bàn đọc sách, sau đó ngoan ngoãn nằm dưới chân chủ nhân, đầu kê sát đất. Nằm sấp trong chốc lát, đột nhiên Hắc Đan thẳng lỗ tai lên, vui vẻ mà chạy đến cửa sổ sát đất trước, mắt đen lúng liếng thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào một chiếc xe con màu đen lái vào đây.

“Oăng oăng!” Hắc Đan kêu một tiếng.

Chân bảo không nghe thấy.

Hắc Đan là chó ngoan chỉ biết giữ nhà, chủ nhân không quản, chính nó từ cửa phòng nữa mở chạy ra, thuần thực xuống dưới lầu. Chạy ra phòng khách biệt thự, thấy cái tên xấu xa đã từng khi dễ chủ nhân xuất hiện trong xe màu đen kia, Hắc Đan lập tức sủa lên, vừa sủa vừa lui về sau, còn có chút sợ đối phương.

“Hắc Đan!” Quân gia Vương thấp giọng giáo huấn nó, đâu phải thấy ai cũng kêu đầu.

Hắc Đan trung thực một chút.

Phó Minh Thời cởi áo khoác âu phục, đi vào trong hồi bà Vương: “Chân Bảo?”

“Chân tiểu thư ở phòng sách, dụng tâm học tập rồi.” Bà Vương cười nói, giọng nói như tán dương con gái nhà mình, kiêu ngạo lại muốn khoe khoang. Hiện tại con trai bà đang học lớp 11, sang năm cũng thi tốt nghiệp và đại học, gần đây mỗi lần về nhà đều lấy Chân Bảo làm ví dụ đốc thúc con trai mình.

Ánh mắt Phó Minh Thời khẽ nhúc nhích, nhét áo khoác vào trên ghế sa lon, thẳng tiến lên lầu hai. Hắc Đan muốn theo sau, bị bà Vương gọi lại.

Lúc Phó Minh Thời bước lên cầu thang bước chân không nhẹ không nặng, đã đến lầu hai, xem phòng sách nửa mở cửa, hần không khỏi thả chậm tốc độ. Đi tới cửa, thấy một bên mặt Chân Bảo đang ngồi ở bàn đọc sách, trên đầu đeo tai nghe, tư thế ngồi đoan chính, tay trái lấy đề thi, tay phải cầm bút, viết đáp án.

Phó Minh Thời gõ cửa.

Trong tai nghe vừa đọc xong một đề thi, Chân Bảo kinh ngạc quay đầu, liền thấy người đàn ông gần một tháng không gặp đứng trước cửa, quần dài màu đen với áo sơ mi trắng, ngũ quan tuấn mỹ làm cho người ta sinh ra khoảng cách cảm giác xa cách. Kinh sợ nhiều hơn so với thích, Chân Bảo lập tức gỡ tai nghe xuống, cười đứng lên, “Anh, tại sao hôm nay anh trở về rồi hả?”

Vốn là người quen, rất lâu không gặp, gặp lại khó tránh khỏi có cảm giác lạ lẫm.

“Không chào đón?” Phó Minh Thời đi tới, nhàn nhạt hỏi lại, trong mắt mang ý cười.

Nhìn ra anh đang nói đùa, đột nhiên Chân Bảo tìm về cảm giác chung đụng trên đường cùng anh quay về Thủ đô, không khỏi trừng mắt liếc anh một cái.

Trên bàn bày ra một phần mô phỏng đề thi Anh ngữ lúc trước Chân Bảo đã làm xong, điểm tối đa là 150, Chân Bảo đạt 114.

Chân Bảo cúi đầu gầy bàn, biết rõ điểm này không cao.

Sắp tới kỳ thi, Phó Minh Thời không muốn cô bị áp lực, “Cũng không tệ lắm, mấy môn khác thi bao nhiêu?”

Hai ngày nay Chân Bảo thi thử, ngữ văn 135, toán học 120, Lý tổng hợp 213.

Phó Minh Thời tính toán, lấy điện thoại di động ra điều tra số điểm năm trước của Thủ đô, nhìn kết quả, Phó Minh Thời nở nụ cười, thiết tình khen cô: “Số điểm này cao hơn so với điểm năm trước, coi như là dựa vào em, chỉ cần ổn định lúc làm bài thi, có lẽ cũng có thể thi đậu với điểm số cao.” Tự học có thể đạt điểm này, nếu như vẫn còn đi học, nhất định Chân Bảo sẽ đứng nhất.

Anh nói có hàm ý khác, Chân Bảo nghi ngờ lặp lại: “Coi như là dựa vào chính mình?”

Phó Minh Thời quay người, lưng tựa vào bàn, hai tay chống lấy mặt bàn, nghiêng đầu nhìn cô, nửa bên mặt bị ánh mặt trời chiếu sáng, ánh mắt giống như ôn nhu, “Chân Bảo, em là vị hôn thê của anh, em muốn học đại học, coi như là không tham gia kỳ thi Đại Học, anh cũng có thể an bài em vào một trường đại học.”

Chân Bảo đã sớm biết được Phó gia có tiền, lời này của Phó Minh Thời đánh vào sâu trong tâm của cô, chỉ làm cho cô không quá thoải mái, cúi đầu nói: “Thi được bao nhiêu là bao nhiêu, một lần thi không đậu, hai lần vào đại học cũng rất tốt, anh đừng giúp em làm giả.” Cô không muốn bị bạn học cười nhạo đi cửa sau, cô không có tiền, nhưng cô muốn dựa vào thành tích học đại học chân thật.

“Tốt, tuy nhiên trước khi thi buông lỏng một chút, đừng làm bài, đêm nay chúng ta đi ăn bên ngoài.”

Chân Bảo cười gật đầu.

Phó Minh Thời nhìn kiểu cách cô ăn mặc giống học sinh cấp 3, đi lên lầu thay đổi một cái quần màu xám bình thường với giày thể thao. Chân Bảo đứng ở phòng khách lâu một chờ anh, năm phút đồng hồ sau, nhìn thấy anh mặc áo sơ mi trắng đi xuống, chỉ cảm thấy Phó Minh Thời như vậy, trẻ mấy tuổi so với khi mặc âu phục.

“Đi thôi.” Phó Minh Thời đội cái mũ màu đen lên, đi tới bên cô.

Chân Bảo dạ.

Phó Minh Thời mang cô đi ăn thịt vịt nướng ở Thủ đô, ăn xong hơn tám giờ, lại mang cô đi xem phim.

Vé xem phim bị Phó Minh Thời nắm trong tay, không nói cho cô, lúc kiểm vé, Chân Bảo cúi đầu muốn nhìn vé, không thấy rõ đã bị Phó Minh Thời nắm chặt cánh tay rời đi. Chân Bảo giả vờ không để ý tới anh, lúc ngồi vào trên ghế, cô mới phát hiện phía trước đều là một người một ghế, nhưng hai người ngồi cùng một chỗ đấy.

“Tại sao chỗ ngồi không giống nhau?” Chân Bảo cất kỹ nước trái cây, che miệng nhỏ giọng hỏi anh.

Phó Minh Thời lấy điện thoại di động ra, gõ mấy chữ: Mua vé muộn, chỉ còn chỗ ngồi cho cặp đôi.

Mặt Chân Bảo từ từ đỏ lên, may mắn ánh sáng trong rạp tối.

Ngồi thẳng lên, Chân Bảo bung lấy nước trái cây, cái nào cũng không nhìn, đặc biệt nghiêm túc hút.

Mấy phút đồng hồ sau, phim chiếu, Chân Bảo ngẩng đầu, nhìn trên màn hình lớn nhảy ra một tòa thành mộng ảo, cùng theo đó là tên phim: Cô bé lọ lem.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9

Editor: Hoa Trong Tuyết

Đây là lần đầu tiên Chân Bảo đi xem phim ở rạp, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều váy áo xinh đẹp như vậy, còn nhìn thấy giày thủy tinh.

Cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, có người hôn nhau ở rạp chiếu phim.

Hàng phía trước là chỗ ngồi tình nhân, phim vừa chiếu nam sinh đã khoát tay qua bả vai nữ sinh, sau đó nữ sinh thân nhiên xông qua, Chân Bảo chỉ nhìn thấy như vậy đã rất xấu hổ, kết quả hai người càng ngày càng tiến lại gần nhau... sau đây thật sự hôn rồi!

Chân Bảo vội cúi đầu.

Không khí mập mờ nhanh chóng lây lan, Phó Minh Thời gác chân trái lên chân phải, vẻ mặt nhàn nhạt, nhưng không thể tập trung.

Kết thúc bộ phim, đã hơn mười giờ, gió đêm mát lạnh, thổi vào mặt rất thoải mái.

“Phim xem hay không?” Ngồi vào ghế lái, Phó Minh Thời nhìn cô hỏi.

Chân Bảo gật đầu.

Phó Minh Thời cười, “Đợi em thi xong, anh lại đưa em đi xem.”

Chân Bảo cảm thấy mệt mỏi, che mặt ngáp, cô có thói quen ngủ sớm, một tháng gần đây, trễ nhất thì mười giờ cũng đi ngủ.

Phó Minh Thời chọn một bản nhạc êm dịu.

Chân Bảo dựa vào ghế, nghe nghe rồi ngủ mất.

Một giờ sau, Maybach dừng trước cửa biệt thự, Phó Minh Thời tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn cô.

Ghế xe dựa vào rất thoải mái, Chân Bảo ngủ rất say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Một tháng qua cô nỗ lực ôn luyện, nằm mơ cũng thấy đáp án đề thi, tối nay khi xem phim tâm tình mới được thả lỏng, thể xác và tinh thần thoải mái, ngủ rất sâu so với bình thường.

Phó Minh Thời ngồi trong xe gần ba phút, mới xuống xe vòng qua bên ghế phụ, một tay vòng qua lưng Chân Bảo, một tay nâng chân cô lên, cẩn thận từng li từng bề người ra khỏi xe. Quay người, thấy ánh đèn phòng khách sáng chói, Phó Minh Thời liếc mắt nhìn Chân Bảo trong ngực, thấp giọng gọi bà Vương: “Tắt đèn.”

Bà Vương biết được tin hai người muốn đính hôn từ chỗ ông cụ Phó, ngay từ đầu cũng cho rằng Minh Thời cũng là vì bị ông cụ ép buộc, không cam tâm tình nguyện, vì vậy cả tháng nay đều không xuất hiện, vừa rồi lại thấy Minh Thời rất đề ý ôm Chân Bảo xuống xe, giống như ôm bảo bối, cuối cùng bà cũng hiểu được tâm tư của vị Phó tổng trẻ tuổi này.

Bà chạy nhanh đi tắt đèn, chỉ chừa một chiếc đèn treo tường

Phó Minh Thời ôm Chân Bảo vào nhà, bước từng chân vững chãi đi lên cầu thang, thẳng tiến đến lầu ba. Phòng ngủ của Chân Bảo sát vách phòng anh, Phó Minh Thời dùng vai đẩy cửa ra, bên ngoài ngọn đèn đường chiếu vào, thấy rất rõ ràng cách trang trí trong phòng ngủ. Phó Minh Thời chậm rãi đến bên giường, cúi người, cố gắng nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Thân thể đụng phải giường mềm mại, Chân Bảo thoải mái hừ một tiếng, hừ xong thì xoay người vào bên trong, chân trái duỗi thẳng, chân phải co lên, tư thế ngủ đặc biệt thoải mái. Phó Minh Thời nở nụ cười, đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn cô, nhìn một chút, nhớ tới lúc trong rạp chiếu phim, ở hàng ghế phía trước cặp tình nhân kia hôn nhau.

Phó Minh Thời bỗng nhiên có một loại xúc động rất muốn hôn cô.

Trước khi gặp Chân Bảo, anh chưa từng có loại cảm giác này.

Nhưng mà Phó Minh Thời nhận được, cô chuẩn bị thi đại học, trước lúc ấy, anh không muốn làm cô phân tâm.

Giúp cô kéo rèm che, Phó Minh Thời lặng lẽ ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chân Bảo ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại đã là mười giờ trưa ngày hôm sau.

Dụi dụi mắt, nhìn phòng ngủ quen thuộc, Chân Bảo chỉ nhớ rõ hôm qua sau khi xem phim xong thì cùng Phó Minh Thời lên xe, những chuyện xảy ra sau đây đều không có ấn tượng gì. Mơ hồ trong chốc lát, Chân Bảo rời giường tắm rửa, thay một cái quần đùi ngắn, tinh thần sảng khoái bước xuống lầu, nhìn thấy Bà Vương đang ngồi chờ cho Hắc Đan.

“Tiểu thư dậy rồi, tôi vừa định lên gọi cô.” Bà Vương cười nói.

“Phó tổng đâu?” Chân Bảo nghi ngờ nhìn ra bên ngoài biệt thự.

“Bây giờ Phó tổng đã đến công ty, cậu ấy có dặn nói buổi trưa sẽ đến đón cô.”

Người đã đi rồi, Chân Bảo sờ sờ đầu, ánh mắt mê mang. Bà Vương giống như biết được cô đang nghĩ cái gì, không thể chờ đợi được mà thay Phó tổng tranh công nói: “Tiểu thư đọc sách quá mệt mỏi, tối hôm qua ngủ quên trên xe, Phó tổng không gọi cô dậy, ôm cô lên trên lầu còn bảo tôi tắt đèn phòng khách, sợ đèn quá sáng cô sẽ không thoải mái.”

Chân Bảo đứng giữa phòng khách, không kìm được nhìn về phía cầu thang, từ lầu một đến lầu ba, cao như vậy, Phó Minh Thời vậy mà...

Tại sao cô không có chút ấn tượng nào?

Ngủ như chết, thật sự là rất mất mặt.

Ngồi một lát là đến lúc ăn trưa, ăn xong Chân Bảo cùng Bà Vương ngồi kiểm tra những đồ vật cần dùng cho ngày mai thi đại học, đặc biệt là đồ dùng để tính toán. Đây là cuộc thi lớn, hơi có chút lo lắng, đọc sách cũng không vào, Chân Bảo dứt khoát đi xuống lầu đưa Hắc Đan đi dạo, thuận tiện nhìn đàn ngỗng ở vườn phía sau nhà.

Hơn ba giờ chiều, Phó Minh Thời đến đón cô, khoảng cách từ biệt thự đến địa điểm thi khá xa, Phó Minh Thời thuê một phòng khách sạn gần địa điểm thi.

“Dụng cụ đều mang đủ?” Phó Minh Thời cả người mặc âu phục đứng trước xe, một tay cầm túi đựng tài liệu, nhìn rương hành lý trong tay Chân Bảo hỏi.

Chân Bảo bị anh làm cho khần trương, Bà Vương khuyên cô nên kiểm tra lại một lần, cô liền mở rương hành lý ra xác nhận.

Dụng cụ đều đầy đủ, Phó Minh Thời cầm rương hành lý ra phía sau xe, để cho cô lên xe trước.

Bầu không khí thi cử quá gấp gáp, làm Chân Bảo quên hỏi chuyện tối hôm qua.

Phó Minh Thời cũng không nói nhiều, xe chạy đến trước cửa khách sạn, Phó Minh Thời chỉ vào một thanh niên mặc âu phục đen hỏi cô: “Có nhớ người này không?”

Chân Bảo nhìn theo hướng anh chỉ, liếc mắt liền nhận ra, là người tài xế lúc trước cùng Phó Minh Thời đến thôn tìm cô.

“Cậu ta họ Lý, là vệ sĩ của ông nội, ba ngày này cậu ta sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ em, em có cần cái gì, cứ nói với cậu ấy, trước khi ra khỏi phòng phải điện thoại cho cậu ấy, để cậu ấy lên lầu đón em.”

Thấy Chân Bảo không hiểu rõ, Phó Minh Thời xoa xoa cằm nhìn khách sạn đầy thí sinh và người nhà, “Khách sạn rất đông người, đều là cha mẹ thí sinh, rất phức tạp, dễ dàng xảy ra xung đột.”

Chân Bảo đã hiểu.

“Ở đây có khả năng có người biết anh, anh không muốn xuống xe, sau khi em thi xong môn cuối cùng, anh sẽ đến đón em.” Phó Minh Thời lại nói.

Chân Bảo gật đầu, “Vậy em đi trước?”

Phó Minh Thời nhìn cô, đột nhiên có ý nghĩ, muốn cố vũ để cô thả lỏng, nhưng sợ sẽ tạo áp lực cho cô.

“Có việc thì điện thoại cho anh.” Phó Minh Thời giúp cô đẩy cửa xe ra, lui khi trở về, nói nhỏ bên tai cô.

Hơi thở ấm áp của nam nhân phả vào vành tai, bỗng dưng làm tim Chân Bảo đập nhanh hơn, gật đầu qua loa, lập tức xuống xe.

Phó Minh Thời nhìn vào gương chiếu hậu, đến khi cô cùng vệ sĩ đi vào khách sạn, anh mới chậm rãi lái xe rời đi.

~

Chân Bảo nhìn phòng khách sạn vô cùng xa hoa, cô đi dạo một vòng, nhìn rồi không chuyện gì, lấy tài liệu ra ôn tập, ngày mai thi văn, vậy thì cố gắng học thuộc lòng thơ vậy, biết đâu lại trúng vào đề thi.

Ôn tập mấy bài thơ, ăn cơm chiều, sau khi ăn xong nằm ở trên giường tiếp tục xem sách.

Gần đến chín giờ, Phó Minh Thời nhắn tin, hỏi cô đã ngủ chưa.

Chân Bảo: chuẩn bị ngủ.

Thật sự buồn sách, tắt đèn nằm xuống.

Phó Minh Thời cũng không tin, nhưng cũng không có vạch trần, tìm hình ảnh trên mạng gửi cho cô, một củ hành tây + hai cái trứng gà.

Những hình ảnh này trên mạng rất bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên Chân Bảo nhìn thấy, làm cô cười ra tiếng, quay về phía anh: 150 phân?

Phó Minh Thời nhìn xung quanh quả trứng trong bức ảnh đầu tiên, thấy có nhiều hơn bốn quả trứng.

Chân Bảo cười đến đau bụng, quay về phía anh: Ha ha ha.

Phó Minh Thời cũng cười: Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Chân Bảo: Ừ, ngủ ngon.

Nhìn lại một lần đoạn tin nhắn hai người nói chuyện, Chân Bảo tắt máy, ngủ một giấc yên ổn.

Bây giờ thi văn học, tiếp đến là toán, đến buổi chiều thì chấm dứt, Chân Bảo đi theo vệ sĩ trở về khách sạn. Trở lại phòng, Chân Bảo lấy giấy bút ra, tính toán lại những đáp án mà cô cảm thấy không chắc chắn, xác định được hai đáp án đúng một đáp án sai, Chân Bảo cảm thấy hơi uể oải, nằm trên giường một chút, lại lấy đề cương ôn tập môn lý ra, chuẩn bị đề ngày mai tiếp tục chiến đấu.

Tối đến Phó Minh Thời nhắn tin cho cô so với ngày hôm qua sớm hơn một giờ nói cô lo ngủ sớm, nên tối nay Chân Bảo ngủ sớm.

Buổi sáng tám giờ thi vật lý, buổi chiều thi tiếng anh.

Chân Bảo thuộc rất nhiều từ đơn, nắm vững ngữ pháp, viết văn cũng là điểm mạnh, nhưng khả năng nghe của cô không tốt, hơn nữa khi thi chỉ được nghe một lần, nên không thể kiểm tra lại. Khi nộp bài thi, Chân Bảo không xác định được đề thi nghe mình làm được bao nhiêu, càng nghĩ càng không vui.

Sau khi thi xong, đi ra bên ngoài, nghe được thí sinh bàn bạc đối chiếu đáp án, cô thấy có vài đáp án mình chọn sai rồi. Tâm tình của Chân Bảo lại càng không tốt, cô quên mất hôm trước Phó Minh thời nói hôm nay sẽ đón cô, lúc đi ra khỏi dãy phòng thi, thói quen mà tìm kiếm hình ảnh của vệ sĩ.

“Chân Bảo rào bước.” Bên trái có người gọi cô.

Chân Bảo xoay người, thiếu chút nữa đụng vào người khác, ngẩng đầu nhìn lên, là Phó Minh Thời, cả người mặc âu phục đen, dáng người cao lớn, nếu là vệ sĩ sẽ là vệ sĩ đẹp trai nhất.

Hai ngày không gặp, Phó Minh thời cảm cô như gầy đi, sắc mặt cũng kém, nhìn thấy đôi chân mày nhíu lại, liền đoán có thể kết quả thi của cô không tốt.

“Tối nay muốn ăn món gì?” Phó Minh Thời tự nhiên choàng tay qua bả vai cô, kéo người cô về bên cạnh mình.

Thí sinh đi ra ngoài, phụ huynh đến đón, người đến người đi chen chúc nhau, Chân Bảo nghĩ rằng Phó Minh Thời che chắn giúp mình để không bị người khác đụng phải, giống như hôm qua vệ sĩ cũng giúp mình như vậy, nên cô ngoan ngoãn để anh ôm lấy bả vai, vô tình nói: “Tùy tiện ăn gì cũng được.”

Thi không tốt, cô không muốn ăn.

“Vậy chúng ta đi ăn đồ nướng.” Nghe âm thanh ỉu xiu của cô, Phó Minh Thời véo nhẹ bả vai cô nói.

Chân Bảo mím môi, anh nói cái gì cũng không làm cô hứng thú muốn ăn.

“Ăn xong đi mua sắm.” Phó Minh Thời nỗ lực nói ra những việc cô yêu thích.

Lần trước Chân Bảo đã mua rất nhiều quần áo, nên cảm thấy mình cũng không muốn mua gì nữa.

Lần này Phó Minh Thời đưa cô vào cửa hàng thời trang cao cấp, Chân Bảo không biết những nhãn hiệu này, nhìn thấy một cái túi xách rất đẹp mắt, cô vụng trộm mở nhãn hiệu xem giá, khẽ đếm năm con số, nhất thời ngẩn ra, quá mắc, một cái túi xách còn đắt hơn một cái máy tính?

“Thích cái này?” Phó Minh thời cầm lấy túi xách màu hồng nhạt, cảm thấy màu sắc hơi ngầy thơ, nhưng lại rất thích hợp với cô.

“Không muốn...” Chân Bảo lấy lại túi xách cất đi, kéo anh ra ngoài, quá mắc, thật sự không thể mua.

“Anh có tiền.” Phó Minh thời kéo tay cô lại, mỉm cười nhìn cô.

“Có tiền cũng không thể phung phí.” Chân Bảo tiếp tục dùng sức muốn kéo anh ra ngoài.

“Lạm phát, không mua tiền cũng sẽ mất giá trị.” Phó Minh thời giữ chặt bàn tay bé nhỏ của cô, gọi nhân viên bán hàng tới.

Chân Bảo không khuyên được anh, nhưng lúc Phó Minh Thời trả tiền xong đưa túi xách cho cô, cô cũng không nhận, một mình đi ở phía trước. Phó Minh Thời cầm lấy túi xách, một thanh niên mặc âu phục, lại cầm một túi xách màu hồng phấn, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Cuối cùng Chân Bảo cũng nhận ra điều bất thường, vội vàng lấy lại túi xách.

Phó Minh Thời còn muốn tiếp tục đưa cô đi mua sắm, Chân Bảo bị giá cả ở đây dọa sợ, nhất định không chịu đi dạo nữa, đi vào thang máy ra ngoài. Trở lại xe, Chân Bảo xem xét túi xách trong tay, không ngừng nói thầm, “Tại sao lại mắc như vậy? rõ ràng so với cái lần trước mua cũng không khác biệt lắm...”

“Hình như anh cảm thấy, em yêu thích cái này hơn?” Phó Minh thời giúp cô thắt dây an toàn, cười hỏi.

Chân Bảo không thể phủ nhận.

Phó Minh Thời nhìn đôi môi đỏ của cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Sau khi thi xong, mua được túi xách yêu thích, bây giờ, không được không vui nữa?”

Ánh mắt Chân Bảo khẽ động, nguyên nhân anh mua cái túi xách mắc như vậy, chỉ là muốn dỗ cô vui vẻ?

“Anh thích nhìn em cười.” Trong lúc cô ngẩn người thì Phó Minh Thời khởi động xe, mắt nhìn phía trước, trên mặt bình tĩnh.

Chân bảo yên lặng thu hồi ánh mắt.

Không biết là bởi vì cái túi này, hay là vì câu nói kia của anh, cô giống như, thật sự không quan tâm đến đề thi nghe tiếng anh kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10

Editor Hoa Trong Tuyết

Kỳ thi đại học kết thúc không có nghĩa là đã được giải thoát, bởi vì còn chờ kết quả để xét vào các trường đại học cao đẳng!

Có rất nhiều thí sinh sau kỳ thi sẽ có chứng uất ức tạm thời, Phó Minh Thời cẩn thận quan sát Chân Bảo, phát hiện thỉnh thoảng cô sẽ ngẩn người, hỏi cô đang suy nghĩ gì, cô chỉ lắc đầu hoặc trả lời qua loa. Là CEO của một tập đoàn lớn được niêm yết trên thị trường, thật sự Phó Minh thời không có thời gian để suốt ngày đi theo Chân Bảo, nên muốn đưa cô đến Mỹ, đi cùng ông cụ.

Ông cụ bị ung thư gan...

Mặc dù là thời kỳ đầu, tuy rằng bác sỹ nói khả năng chữa khỏi vô cùng cao, tuy rằng ông cụ suốt ngày cười ha hả giống như người khỏe mạnh, lần đầu tiên trong đời tiếp xúc với người bệnh ung thư. Làm cho Chân Bảo trở nên kiên cường, mạnh mẽ hơn cả người bình thường, so với nó thì thành tích tốt nghiệp cũng không đáng gì?

Chân Bảo yên tâm ở lại bên cạnh ông cụ, nhân dịp sinh hoạt hằng ngày mà luyện tập nâng cao trình độ anh văn. Cách nhau cả một Thái Bình Dương, mỗi sáng Phó Minh thời đều gọi điện đến, anh cũng không nói nhiều, thời gian mỗi lần trò chuyện chỉ trên dưới hai phút, mỗi đêm đều sẽ có tin nhắn chúc ngủ ngon.

“Ngày kia là có kết quả thi phải không?” Chồng gây từ biệt thự đi ra, ông cụ bước đi chậm rãi nói chuyện phím với Chân Bảo đang đi bên cạnh. Con đường sạch sẽ hai bên đường trồng một hàng cây ngô đồng, không khí tươi mát, ánh nắng xuyên qua từng khe hở của cành lá chiếu xuống, bốn chân của Hắc Đan chậm rãi bước đi phía trước, trên cổ buột một cái vòng màu trắng.

“Đúng vậy ạ, Phó tổng đã nói sẽ giúp cháu kiểm tra kết quả.” Gần tới ngày biết được thành tích, ngược lại Chân Bảo không hề lo lắng. Mấy ngày vừa thi xong thật sự cô ngủ không được, trong đầu cứ suy nghĩ mình không nắm chắc đáp án đề thi.

Cháu trai giúp kiểm tra kết quả?

Ông cụ Phó lộ ra nụ cười thần bí, không muốn vạch trần cháu trai đang nói dối, khuyên Chân Bảo, “Gọi là Minh Thời, gọi Phó tổng quá xa cách.”

Chân Bảo quay đầu nhìn ven đường, không nói được ra lời.

Suốt đoạn đường đi chậm rì rì, phía trước là công viên, rất nhiều người mang theo thú cưng, sau khi Chân Bảo đến đây ở mỗi ngày cùng ông cụ đi tản bộ đều gặp, thuận tiện mang theo Hắc Đan. Đứng nhìn Hắc Đan ở trong nước không có gì nổi bật, ngày đầu tiên đến công viên này lại được rất nhiều người quan tâm, khen Hắc Đan đáng yêu thông minh.

“Tiếp tục!” Chọn xong vị trí, Chân Bảo giờ tay ném đĩa ra ngoài.

Hắc Đan vui mừng đuổi theo, lông toàn thân màu đen bóng loáng, nhảy cao lên, thành công ngậm được đĩa vừa ném đi. Chân Bảo cười nhìn Hắc Đan chạy trở về, ông cụ Phó ngồi trên ghế dài ở phía xa, không biết từ lúc nào bên cạnh ông cụ xuất hiện thêm một cụ bà tóc bạc trắng và đứa cháu.

Ông cụ cũng có bạn già của mình, Chân Bảo không cần lo lắng tập trung vui đùa với Hắc Đan.

Ném đĩa bay đi, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một con chó vàng cổ đeo vòng đen, ánh mắt Chân Bảo sáng lên, vừa ngồi chồm hổ xuống, con chó vàng sẽ dụi đầu lại, nhiệt tình thè lưỡi ra liếm tay cô. Chân Bảo hí mắt cười, sờ sờ đầu nó, lúc này mới nhìn về hướng nó chạy đến.

Con chó này tên là bucky, chủ nhân của nó là một mỹ nữ mang dòng máu lai Trung – Mỹ, Chân Bảo mới quen vào mấy hôm trước.

Ôm con chó nhỏ, Chân Bảo nhìn một vòng cũng không nhìn thấy đại mỹ nữ, lại thấy cách khoản năm met có một thanh niên tóc đen, hai tay bỏ vào trong túi, đang đứng chăm chú nhìn cô. Hai người nhìn nhau vài giây, ngay lúc Chân Bảo dời ánh mắt, người thanh niên tóc đen đi về phía cô, “Cô biết bucky?”

Nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn rất chính xác.

Chân Bảo nghi ngờ đứng lên, “Anh là?”

Trình Dịch Triều vươn tay về phía nàng “Tôi là anh họ của tiểu Nhã, hôm nay em ấy bận việc, nên nhờ tôi đưa bucky đi dạo.”

Thì ra là anh em, Chân Bảo nhẹ nhàng bắt tay người này, “Xin chào, vì tôi cũng mang chó đi dạo, nên quen biết tiểu Nhã.”

Trình Dịch Triều gật gù đầu, nhìn Hắc Đan đang chạy lại, anh ta ngoài ý muốn nói: “Cô chưa cho chó đi tuyệt dục?”

Chân Bảo không nghe rõ, “Cái gì?”

Trình Dịch Triều quét mắt nhìn vật chính giữ hai chân sau của Hắc Đan, dùng một giọng vô cùng bình thản giải thích lợi ích của việc tuyệt dục cho sủng vật, đáng tiếc Chân Bảo lại hiểu lầm nghĩ người thanh niên này đang muốn nói với cô về vật trưng trưng cho giống đực của Hắc Đan, mặt của cô nhanh chóng đỏ lên.

Yêu nghiệt xinh đẹp hư hỏng. Trình Dịch Triều nói được một nửa lại phát hiện cô đang lúng túng, không khỏi ho khan, “Tôi học chuyên ngành bác sỹ thú y, đây là thói quen nghề nghiệp, thật ngại quá.”

Không nói ở nước ngoài, nữ sinh trong nước cũng càng ngày càng cởi mở, bàn tán về con trai cũng không đỏ mặt, Trình Dịch Triều thật sự không nghĩ tới, anh ở nước Mỹ gặp được một cô gái chỉ nói về việc tiết dục cho sủng vật cũng đỏ mặt xấu hổ.

“Không phải, tôi đi trước.” Càng muốn giải thích càng lúng túng, Chân Bảo xoay người cầm lấy đĩa ném Hắc Đan mang về, đỏ mặt đi về bên kia. Bucky vui vẻ đuổi theo cô, Trình Dịch Triều huyết sáo, bucky mới quay đầu lại nhìn, quay người đi trở về.

Trình Dịch Triều ngồi xổm quỳ một gối xuống, sờ sờ con chó vàng có thói quen không thích thân thiết với người lạ, lại nhìn bóng dáng của cô bé kia, bỗng nhiên có chút tiếc nuối, cô đi quá nhanh, cho nên cô tên gì anh cũng không biết.

~

“Lại quen được bạn mới hả?” Nhìn thấy một mảng kia ở trong mắt ông cụ thu hồi điện thoại, cười hí mắt hỏi Chân Bảo.

Chân Bảo nhìn theo ánh mắt của ông cụ, mới biết là ông cụ nói đến Trình Dịch Triều, nghĩ đến nội dung câu chuyện vừa rồi, Chân Bảo bỗng dưng muốn cười, ngồi xuống bên cạnh ông cụ nói: “Anh ta là anh họ của tiểu Nhã, hình như là bác sỹ thú y, khuyên cháu mang Hắc Đan đến bệnh viện tiết dục.”

Có mấy lời nếu nói với người xa lạ sẽ thấy áp úng ngại ngùng, nhưng đối với người lớn mình quen thuộc, thì không có vấn đề gì.

Suy nghĩ của ông cụ ở phương diện này tương đối truyền thống, sờ sờ đầu Hắc Đan, tính tình giống như trẻ con khẽ nói: “Không tiết, Hắc Đan của chúng ta còn phải làm cha, nhà chúng ta rộng, sinh một ổ cũng có thể nuôi.”

Chân Bảo cười nghe, sau khi trở về mở máy tính lên tìm tư liệu về việc tiết dục cho sủng vật, suy nghĩ một chút, cảm thấy cho Hắc Đan tiết dục cũng tốt. Lúc chân Bảo đang nhìn chăm chú vào mạng hình máy tính chuyên tâm nghiên cứu, ở tầng cao nhất của cao ốc tập đoàn Thịnh Thế, đang lúc Phó Minh thời ký tên trên một phần văn kiện, điện thoại trên bàn bỗng rung một cái.

Phó Minh Thời cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình chưa khóa, hiện ra một hình ảnh ông cụ vừa gửi về.

Thời gian trôi qua nhanh Chân Bảo đi Mỹ đã được hai tuần, thỉnh thoảng ông cụ sẽ chụp ảnh Chân Bảo gửi cho anh, chụp khuôn mặt nghiêm túc của Chân Bảo khi học làm bánh sandwich, chụp khuôn mặt Chân Bảo tươi đẹp thuần khiết như cô gái nông thôn khi giúp người cắt cỏ dọn vườn, hay là khuôn mặt đáng yêu của Chân Bảo khi ngồi dưới tàn cây chăm sóc thú cưng..

Mỗi một tấm hình, anh đều lưu lại.

Lúc mở tin nhắn ra, tâm tình Phó Minh Thời không tự chủ ôn nhu lại, hiếu kỳ không biết lần này ông cụ gửi cái gì.

Song khi anh phóng đại hình ảnh, nhìn thấy Chân Bảo đứng bên cạnh một thanh niên tương đối tuấn tú, nam nhân nhìn cô nói chuyện, Chân Bảo hơi hơi cúi đầu, anh vừa nhìn đã biết đây là dáng vẻ khi cô thẹn thùng. Bên cạnh hai người, một con Hắc Đản một con kim mao...

“Nghe nói là bác sỹ thú y.”

Ông cụ rất có trách nhiệm bổ sung.

Lúc này Phó Minh Thời hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tự cho là đúng của ông cụ.

“Ông chú ý nghỉ ngơi.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, Phó Minh Thời để điện thoại xuống, tiếp tục nhìn vào một hạng mục bất động sản. Chẳng qua là nhìn hai lần, Phó Minh Thời nhăn mày, bấm điện thoại gọi trợ lý Cao Xuyên: “Máy bay đã sắp xếp xong chưa?”

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Phó Minh Thời lại đi đến bên cửa sổ sát sàn nhà đứng vài phút, mới tiếp tục làm việc.

~

Chân Bảo ngủ một giấc đến khi tỉnh, phát hiện váy ngủ, drap trải giường đều bị bẩn, bụng cũng đau không thoải mái.

Mấu chốt nhất chính là, cô không có chuẩn bị băng vệ sinh.

Chải sơ tóc, Chân Bảo gọi điện thoại cho y tá chăm sóc ông cụ, khẩn cấp xin giúp đỡ. Nữ y tá đang ở phòng khách, nhận được điện thoại của Chân Bảo, cô vô thức ngược mắt nhìn ông cụ và Phó Minh Thời đang ngồi trên ghế sa lông, sau đó đi xa vài bước nghe tiếp, “Chân tiểu thư?”

Nữ y tá mặc dù là người Mỹ, nhưng nói tiếng Trung rất tốt.

“Được, cô chờ một lát.”

Cúp điện thoại, thấy ông cháu nhà họ Phó đều nhìn cô, nữ y tá cười cười, “Chân tiểu thư có chút không thoải mái, ta đi xem thử.”

“Chân Bảo bị bệnh?” Ông cụ nhíu mày hỏi.

Nữ y tá biết rõ Chân Bảo hay thẹn thùng, không có nói thật, “Chắc là không nghiêm trọng, tôi đi xem trước.” Nói xong cười cười thật có lỗi, đi về hướng cầu thang, nhưng không trực tiếp đi đến lầu bốn của nơi ở của Chân Bảo, mà trước tiên đi về căn phòng của cô ở lầu hai.

Đi lấy dụng cụ xem bệnh hả? Ông cụ thu hồi ánh mắt, nói với cháu trai đã ngồi máy bay suốt một đêm: “Cháu đi xem một chút.”

Phó Minh Thời đứng dậy, trên mặt không hiện lên chút lo lắng nào, nhanh chóng bước lên lầu, nữ y tá vẫn còn tìm đồ trong phòng mình, Phó Minh Thời đã đi đến lầu bốn. Chân Bảo trốn ở phía sau cửa, nghe được tiếng bước chân, cho rằng nữ y tá đã đến, đặc biệt đứng ở cửa lộ đầu ra, không nghĩ tới lại thấy Phó Minh Thời cả người mặc trang phục bình thường đứng trước mặt?

Chân bảo khiếp sợ không thể tin được, ngơ ngác nhìn người thanh niên cao lớn bước đến từng bước.

Phó Minh Thời bỏ qua áo ngủ hình gấu bông trên người cô, cố gắng không chú ý đến dáng vẻ lén lút đáng yêu của cô, bình tĩnh mà nhìn chăm chăm vào cô, “Bị bệnh?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, rốt cuộc Chân Bảo có thể xác nhận đây không phải là giấc mơ, cô cũng không có hoa mắt, không nhìn được rụt đầu về khép bớt cánh cửa, chỉ chừa một khe nhỏ, cúi đầu nói: “Không, không có bị bệnh, anh đến đây từ lúc nào?” Nghĩ đến tình trạng phía sau của váy ngủ, nếu như sàn nhà có cái lỗ, Chân Bảo thật muốn chui vào.

Phó Minh Thời không biết cô tại sao lại trốn, đang muốn hỏi, nữ y tá bước lên đây, nhìn thấy cánh người trong cửa kẻ ngoài cửa, nữ y tá nhin không được cười lên, sau đó đứng ở đầu cầu thang, nói xin lỗi với Chân Bảo: “Xin lỗi Chân tiểu thư, tôi dùng hết rồi, cô chờ một chút, tôi sẽ đi mua ngay.”

Không muốn ở đây tham dự vào việc ngai ngừng của nam chưa cưới nữ chưa gả, nữ y tá quay người muốn đi.

“Đợi một chút.” Phó Minh Thời gọi cô.

Nữ y tá lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Phó Minh Thời nhìn khe cửa đã gần như khép kín, đi về phía cầu thang vừa đi vừa nói: “Cô đi xuống với ông cụ, tôi đi mua.”

Ông cụ tuổi đã cao, Phó Minh Thời thèm nữ y tá là muốn lúc nào cũng có người chăm sóc cho ông cụ, phòng ngừa vạn nhất. Từ biệt thự đến cửa hàng, cả

đi lẫn về mất hơn nửa giờ, Phó Minh thời không muốn xảy ra bất kỳ nguy hiểm gì.

“Cái này, được rồi.” Đàn ông biết chăm sóc như vậy, làm cho y tá cảm thấy kinh ngạc, nhìn vào phòng ngủ bằng ánh mắt hâm mộ và chúc phúc.

Chân Bảo cảm thấy không được, cô trốn ở phía sau cửa, đừng nói mặt, đến cả cổ cũng đều đỏ lên.

Nửa giờ sau, lần nữa Phó Minh Thời đứng trước cửa phòng Chân Bảo, gõ gõ cửa, thấp giọng nói: “Đồ vật anh bỏ trước cửa, tự em ra lấy nhé.”

Bỏ túi đồ xuống, Phó Minh Thời quay người đi xuống lầu.

Chân Bảo lẻ mề ra đến cửa, cúi đầu nhìn qua, một túi đồ thật lớn, bên trong bạch đồ bạch xanh rất nhiều, tất cả đều là băng vệ sinh!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11

Chân Bảo đi ra từ phòng vệ sinh, nghe được âm thanh báo có tin nhắn, cô đi tới trước tủ đầu giường, cầm lấy điện thoại. Đến đàn lê quý đôn

Phó Minh Thời: Ông cụ nghĩ em bị cảm.

Chân Bảo cảm thấy rất xấu hổ, ngồi vào trên giường nhắn tin trả lời anh: Cảm ơn.

Phó Minh Thời trả lời lại trong giây lát: Xuống ăn bữa sáng.

Chân Bảo lập tức đứng lên, sắp xếp chăn màn, thay quần áo đi xuống lầu. Khi đến phòng khách, thấy Phó Minh Thời ngồi ở trước bàn trà, cúi đầu, đang gọt trái táo cho ông cụ Phó, anh để kiểu tóc ngắn giả ngắn, trên người có hơi thở lạnh lạnh của đầu xuân, gò má nghiêng nghiêng tuấn tú.

Chân Bảo cố ý đi vòng qua từ đằng sau ghế sofa, ngồi vào bên cạnh ông cụ Phó.

“Sốt à?” Ông cụ Phó quay đầu, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, kinh ngạc hỏi.

Ông cụ không hỏi thì thôi, vừa hỏi mặt Chân Bảo càng đỏ hơn, cúi đầu ngập ngừng nói: “Có chút ạ.”

“Sau khi ăn xong nhớ uống thuốc.” Ông cụ Phó cười quan tâm nói.

Chân Bảo khẽ gật đầu, bên cạnh đột nhiên đưa tới đĩa đựng trái cây, bên trong bày biện một vòng những miếng táo đã cắt tốt, bàn tay nắm lấy đĩa, thon dài trắng nõn. Chân Bảo xấu hổ nhìn vị Phó tổng nhiệt tình kia, nói tiếng cảm ơn, sau đó dùng cây săm bằng trúc xiên vào một miếng táo, nửa người trên cố gắng ngửa lui phía sau, co lại vào trong bóng của ông cụ Phó, im ắng mà ăn.

“Không phải gần đây đang bận mở hạng mục mới ư, cố ý bay tới đây là chăm sóc ông?” Ông cụ Phó ăn miếng táo, chậm rãi hỏi cháu trai.

Phó Minh Thời chuyển đĩa trái cây trên bàn trà tới trước mặt Chân Bảo lần nữa, thuận tiện nhìn Chân Bảo, “Ngày mai kết quả có rồi, cháu tới đón Chân Bảo.”

“Không phải nói anh giúp em tra sao?” Chân Bảo đã quên xấu hổ ở trên lầu lúc nãy, nghi ngờ nghiêng đầu hỏi. Cô còn chưa ở chỗ này đủ lâu, biệt thự ở Bắc Kinh chỉ có một mình cô, bên này có ông cụ Phó vừa hòa ái dễ gần vừa bình dị gần gũi, trong công viên cũng có mấy người bạn sủng vật mới, Chân Bảo muốn ở thêm vài ngày.

Ý tứ không về nước của cô quá rõ ràng, ông cụ Phó dựa vào trên ghế sofa, dù bận vẫn ung dung nhìn hai đứa bé bên cạnh.

Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào Chân Bảo, thân nhiên nhắc nhở cô: “Tra kết quả xong còn phải điền bảng nguyện vọng, bản thân nhất định phải trình diện.”

Rốt cuộc Chân Bảo nhớ tới chuyện điền bảng nguyện vọng, ngoan ngoãn gật đầu.

Phó Minh Thời tiếp tục nói: “Ăn cơm tối xong là đi ngay.”

Chân Bảo không có ý kiến.

Ông cụ Phó không nhìn thấy tia lửa, xen vào hỏi Chân Bảo: “Đã suy nghĩ kỹ học ngành nào chưa?”

Chân Bảo không hiểu chút gì về các chuyên ngành đại học, lúc trước đã hỏi Phó Minh Thời một lần rồi, Phó Minh Thời bảo cô chờ có kết quả đã rồi hãy

suy nghĩ tiếp. Nghĩ đến tài liệu người chị cùng thôn đưa cho cô là máy tính, hiện tại tiền lương một tháng hơn vạn, Chân Bảo nhỏ giọng hỏi ý kiến ông cụ Phó, “Học máy tính?”

Ông cụ Phó rất ngoài ý muốn, “Vì sao muốn học cái đó?”

Chân Bảo xấu hổ nở nụ cười, “Thôn cháu có người học máy tính, tiền lương cũng không tệ lắm”

Đứa bé quá thật thà chất phác, ông cụ Phó cố gắng nhịn cười, ho khan nói: “Học ngành nào, vẫn phải xem có hứng thú hay không, Chân Bảo đừng gấp, trở về suy nghĩ thật kỹ mình thích cái gì, đừng vì tìm việc làm mà đi học, muốn kiếm tiền, sống sẽ rất mệt mỏi.”

Lời này cũng có đạo lý, Chân Bảo nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ lại chuyển đến trên chỗ ghi chuyên ngành trên giấy báo thi.

Khi ba người ăn bữa sáng thì Hắc Đan đã sớm ngồi xổm bên cạnh chủ nhân, ông cụ Phó trêu chọc Hắc Đan, sau đó nói với Phó Minh Thời: “Lát nữa cháu và Chân Bảo dắt chó đi dạo, ông có chút chuyện, hôm nay không ra khỏi cửa.” Muốn cho cơ hội hai người ở chung với nhau nhiều hơn.

Phó Minh Thời định nói gì đó nhưng nhìn Chân Bảo trả lời: “Dạ.”

Bụng Chân Bảo không thoải mái, vốn muốn để Phó Minh Thời và ông cụ đi tản bộ, nghe ông cụ Phó nói như vậy nên cô nuốt lời muốn nói xuống, cơm nước xong xuôi yên lặng đi theo sau lưng Phó Minh Thời. Hắc Đan chạy một mạch ra cửa chờ rồi, Phó Minh Thời muốn nói chuyện với Chân Bảo, vừa quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo trắng bệch, vừa sáng sớm trên trán lại đổ ra một tầng mồ hôi.

“Không thoải mái?” Phó Minh Thời nhíu mày hỏi.

Chân Bảo cúi đầu, gật gật đầu, thật sự nhịn không nổi nữa.

“Không thoải mái vì sao không nói?” Phó Minh Thời đi đến bên người cô, giọng điệu có chút lạnh.

Chân Bảo nhỏ giọng nói dối: “Vừa mới khó chịu thôi...”

Phó Minh Thời không tin, đột nhiên cúi người, bế Chân Bảo đang ngồi ở chỗ cuối bàn không hề chuẩn bị lên. Chân Bảo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau khi phản ứng lại thì bị Phó Minh Thời đột ngột bế lên dọa sợ tới mức bụng cũng không đau nữa, vừa nhìn xung quanh vừa mặt đỏ lên, “Em có thể đi, anh thả em xuống...”

Phó Minh Thời không nghe, mặt không biểu cảm đi vào trong biệt thự.

Toàn thân Chân Bảo không được tự nhiên, luôn cố gắng nhảy xuống mặt đất, chẳng qua chỉ mới giây hai cái, Phó Minh Thời đột nhiên ôm cô càng chặt hơn, Chân Bảo không chuẩn bị kỹ đụng phải lồng ngực anh, chỗ đụng phải có chút đau, đúng lúc bụng dưới lại truyền tới cơn đau, Chân Bảo cắn cắn môi, cam chịu số phận mà chôn vào bờ vai anh, trái tim đập thình thịch.

Ông cụ Phó vẫn ngồi ở phòng khách, nhìn thấy cháu trai ôm Chân Bảo đi vào, ông cụ Phó hơi hé mắt, như thấy được tin tức lớn.

Chân Bảo dán toàn bộ mặt vào trên bờ vai rộng lớn khỏe mạnh của người đàn ông kia. Phó Minh Thời ôm cô lên cầu thang, một là Chân Bảo không muốn phiền toái anh, hai là cũng lo lắng bước chân Phó Minh Thời không ổn hai người sẽ cùng nhau ngã xuống, nên lại dùng giọng nói như muỗi kêu khuyên anh lần nữa.

“Đừng lộn xộn.” Phó Minh Thời bước liên tục, thấp giọng nói ở trên đỉnh đầu cô.

Chân Bảo nhìn bậc thang phía dưới, không dám cử động nữa.

Một mạch ôm lên lầu ba, cuối cùng trên đỉnh đầu truyền đến hơi thở có chút gấp của đàn ông, Chân Bảo chịu đựng không nhúc nhích, leo đến lầu bốn, cô mới nhỏ giọng nói: “Có thể tiếp nữa không?”

Phó Minh Thời giống như không nghe thấy, trực tiếp đi đến cửa phòng ngủ của cô.

Chân Bảo vụng trộm nhìn về phía trên giường, phát hiện trong phòng đã thu dọn xong, ga giường chăn màn đều đã đổi mới, cô lên lút khẽ thở ra. Sau khi được Phó Minh Thời để ở trên giường, Chân Bảo nắm chặt tay cúi đầu ngồi, ngoại trừ nói lời cảm ơn thì không biết còn có thể nói cái gì nữa.

“Em nghỉ ngơi trước đi, buổi tối còn chưa khỏe thì ngày mai chúng ta sẽ về nước.” Phó Minh Thời ngồi xổm xuống, nhìn mắt cô nói.

Chân Bảo cũng không dám nhìn anh, cái cảm cũng sắp chạm đến ngực rồi, “Dạ.”

Phó Minh Thời nhìn chằm chằm vào cô tròn vẹn một phút đồng hồ, mới đứng dậy rồi đi, thuận tay đóng cửa phòng lại, chỉ là nghĩ đến Chân Bảo cố gắng lảng tránh anh, Phó Minh Thời không khỏi có chút hoang mang. Là anh biểu hiện chưa đủ rõ ràng, hay Chân Bảo tạm thời không cách nào tiếp nhận anh, có ý giả bộ hồ đồ? Hoặc có thể là anh quá gấp gáp rồi?

Trong phòng ngủ, nghe tiếng bước chân Phó Minh Thời xuống lầu, Chân Bảo ngửa mặt ngã xuống giường, tâm trạng phức tạp. Bởi vì ông nội có ơn với nhà họ Phó, ông cụ Phó, Phó Minh Thời đối xử với cô đặc biệt tốt, tốt đến dường như cô là con cháu trong nhà họ Phó, nhưng cô cảm thấy có chút thờ không nổi, đặc biệt là lúc ở chung với Phó Minh Thời.

Cuộc sống của kẻ có tiền rất tốt, ăn uống quần áo thoải mái, một bộ đồ ngủ cũng đủ cho trong thôn cô chỉ tiêu hai năm, nhưng tiền này không phải của cô, phòng ngủ hay điện thoại di động có tốt hơn nữa, trong lòng cô đều có cảm giác không chân thật. Hiện tại cô không có công việc, không thể không ở lại nhà họ Phó, nhưng Chân Bảo vô cùng hy vọng nhanh thi lên đại học, đến lúc đó ở ký túc xá của trường học, nghỉ hè đi làm thuê kiếm chút tiền lẻ, tốt nghiệp sẽ tìm công việc tự lực cánh sinh.

~

Chân Bảo nghỉ ngơi trên lầu, Phó Minh Thời trở lại phòng khách, hỏi ông cụ có muốn tản bộ hay không.

Ông cụ Phó tìm tòi nghiên cứu nhìn anh, “Là thật sự muốn tản bộ với ông, hay là đi gặp anh bác sĩ thú y đẹp trai kia?”

“Cháu trở về phòng đây.” Phó Minh Thời xoay người rời đi.

Ông cụ Phó hừ hừ, nghĩ đến tối hôm qua cháu trai suốt đêm bay tới, không ngăn cản, gọi Hắc Đàn đang vui vẻ ngồi xỏm chò ở cửa để đi ra ngoài tới bên người, cười ha hả trêu chọc con chó chơi.

Công viên cách biệt thự không xa, một con chó lông vàng nhảy lên thật cao, há miệng cắn đĩa ném chạy trở về. Trình Dịch xoay người, xoa đầu chó lông vàng kia, rồi lại ném đĩa ném ra ngoài, sau đó không biết lần thứ bao nhiêu, tìm kiếm khắp nơi cô bé Trung Quốc nhìn thấy ngày hôm qua, đáng tiếc mãi cho đến khi thời gian dắt con chó đi dạo chấm dứt, vẫn không nhìn thấy người.

Vào lúc ban đêm, Chân Bảo và Phó Minh Thời cùng trở về nước.

Chuyện đầu tiên sau khi xuống máy bay là tra kết quả.

Chân Bảo thi được 626 điểm, so sánh với đáp án và điểm số cô dự đoán gần như phù hợp.

Cô nhìn màn hình máy tính cười ngây ngô, Phó Minh Thời cầm túi đứng ở sau lưng cô, xem kết quả thi khen cô: “Xem ra phát huy rất tốt.”

Chân Bảo vội khiêm tốn, “Đề thi năm nay tương đối dễ.”

“Muốn quà tặng gì?” Phó Minh Thời ngồi vào trên bàn sách, chân dài dễ dàng đạp lên sàn nhà, cúi đầu nhìn cô.

Chân Bảo nghĩ ngờ nháy mắt, “Vì sao tặng em quà?” Phó Minh Thời tặng quà cho cô đã rất nhiều rồi.

Phó Minh Thời cười: “Thi rớt có quà an ủi tất nhiên thi tốt cũng có quà khen thưởng rồi.”

Chân Bảo không cần khen thưởng, nhìn phiếu điểm suy nghĩ, lo lắng hỏi: “Anh biết chuyên ngành nào tương đối khá không? Em còn chưa nghĩ ra sẽ học cái gì.” Trường đại học nào, chọn ngành nào, đây mới là chuyện Chân Bảo quan tâm nhất trước mắt.

Năm đó Phó Minh Thời đã từng vì chọn ngành mà do dự, tốt nghiệp lâu như vậy, hiện tại lấy thân phận CEO của tập đoàn nhìn Chân Bảo bởi vì chọn ngành mà lo lắng, anh chỉ cảm thấy tính trẻ con, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: “Cũng giống như em muốn quà đấy, buổi tối anh sẽ đưa cho em một danh sách các ngành em có thể chọn.”

Chân Bảo theo thói quen cong miệng lên.

Phó Minh Thời nhìn bờ môi trắng nõn của cô, kiên nhẫn chờ.

Chân Bảo sử dụng Internet còn chưa đủ thuần thục, bản thân thử tìm tài liệu liên quan, nhưng luôn không tìm thấy nội dung cần nhất, càng xem càng hồ đồ, cho nên cô thật sự cần Phó Minh Thời trợ giúp.

“Em muốn chiếc xe đạp.” Suy nghĩ cả buổi, cuối cùng Chân Bảo nghĩ đến một thứ rất cần thiết, nghe nói diện tích sân trường đại học lớn, từ ký túc xá đến phòng học đều phải chạy xe đạp.

Biết được lý do cô muốn xe đạp, Phó Minh Thời nhún lông mày một cách không phát giác được: “Em muốn ở ký túc xá?”

Về mặt Chân Bảo lộ ra vẻ vốn nên như thế.

Phó Minh Thời càng hy vọng Chân Bảo luôn ở bên cạnh anh, hoặc là căn phòng nhỏ anh mua ở gần trường học, tóm lại, anh muốn ở chung một chỗ với Chân Bảo, vì vậy nói ra trước những tai hại khi ở ký túc xá cho Chân Bảo nghe, “Ký túc xá nhiều người, mọi người sinh hoạt theo thói quen, tính cách khác biệt, dễ náo loạn âm ỉ, đặc biệt là nữ sinh trong ký túc xá, có vấn đề nhiều nhất.”

Lúc Chân Bảo học trung học có nửa năm ở ký túc xá, một phòng ký túc xá sáu người, quan hệ mọi người đặc biệt tốt, giúp đỡ nhau nấu cơm, xách nước ẩm gì gì đó, nên dùng kinh nghiệm của mình phân bác Phó Minh Thời, “Những chuyện anh nói đều là tình huống đặc biệt, có lẽ em không xui xẻo như vậy đâu.” Đại học phải học bốn năm đấy, cô cũng không thể bởi vì lo lắng gặp phải những người cùng phòng không tốt, mà vẫn ở lại nhà họ Phó.

Phó Minh Thời mím môi, âm u mà nhìn chằm chằm vào cô.

Nhìn ra anh không đồng ý, Chân Bảo mới chuyển hướng nhìn vào màn hình, rừ tầm mắt xuống thấp giọng tranh thủ: “Em, em không muốn làm đặc biệt.”

Nếu như các bạn học biết rõ quan hệ giữa cô và Phó Minh Thời, nhất định sẽ nói xấu. Kỳ thi đại học vừa chấm dứt, Phó Minh Thời chú ý tới webo của cô, một ngày fan của cô có hơn mười vạn, nói cái gì cũng có, hại cô gạt Phó Minh Thời đăng ký cho cô một cái nick khác một lần nữa, sau này cũng không có ý định dùng lại nick nhiều fan kia.

Chân Bảo đã lập kế hoạch tốt rồi, vào đại học, cô sẽ cố gắng bảo vệ bí mật, làm một sinh viên bình thường.

Khỏe miệng cô cố chấp mà nhếch lên, Phó Minh Thời bỗng nhớ lại mấy ngày trong thôn đó. Từ lúc Chân Bảo thả ngỗng cắn anh, Phó Minh Thời đã biết rõ, cô gái này nhìn nhu nhược, nhưng khi có chuyện quan trọng lại đặc biệt có chủ kiến, nếu như không phải là ông cụ khóc quá thương tâm trước mộ, Chân Bảo mềm lòng, có lẽ bây giờ cô vẫn còn ở trong thôn xa xôi kia rồi.

“Ồ ký túc xá cũng được, nhưng chủ nhật, nghỉ đông và nghỉ hè, em phải ở bên này.” Phó Minh Thời thỏa hiệp, đồng thời đưa ra điều kiện.

Chân Bảo còn chưa nhận thức cuộc sống đại học, do dự đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12

Phó Minh Thời muốn đưa cho Chân Bảo quà tặng như thế nhưng cao cấp hơn, Chân Bảo sợ anh lãng phí tiền, luôn chắc chắn phải là xe đạp, mua những thứ khác cô sẽ không dùng.

Phó Minh Thời đành phải giúp cô chọn xe đạp.

Xe đạp cũng có loại đắt tiền, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh ở sân trường đại học, Phó Minh Thời lướt mạng xem qua, lúc xác định giá cả từ 500 - 1000. Ném đất tiền đi, lúc nào anh cũng có thể giúp cô đổi chiếc xe mới, có thể Phó Minh Thời sợ Chân Bảo đau lòng tiền mua xe đạp, mua chiếc rẻ, mất đi cô sẽ không quá khó chịu.

“Chọn một chiếc.”

Phó Minh Thời chuyển laptop về phía Chân Bảo.

Trên màn hình đều là xe đạp, Chân Bảo nhìn chiếc nào cũng thích cả, cuối cùng chọn một chiếc xe đạp màu trắng, phía trước có giỏ xe màu phấn.

Đối với khiếu thẩm mỹ đặc biệt chênh lệch của cô, Phó Minh Thời không bình luận gì, vừa muốn trả tiền, lại nghĩ đến cái gì đó, gọi là Chân Bảo tới đây, anh dạy cô mua sắm trên mạng, miễn khi nhận phòng ký túc xá lại bị bạn cùng phòng chê cười quê mùa.

“Không nên, tự mình đăng kí một tài khoản, anh giúp em giữ tiền. Tránh cho hết tiền.” Thái độ Chân Bảo kiên định.

Phó Minh Thời nhìn cô, không cưỡng cầu nữa.

Trong lòng lại quyết định, sau này phải dự toán cộng thêm “tiền lương” mỗi tháng trong tài khoản trên mạng của cô mới được.

Buổi tối Phó Minh Thời đúng hẹn đưa danh sách tên trường học và các ngành cho Chân Bảo, còn ghi chú ngành học khó và tình hình công việc, thậm chí tỉ lệ sinh viên nam và sinh viên nữ cũng có. Cách một lát Chân Bảo lại lên mạng tìm tòi, xem đến mười giờ, cũng chưa nghĩ ra rốt cuộc muốn học ngành nào.

Ngày hôm sau Phó Minh Thời nghỉ ngơi, vốn kế hoạch là đi ra ngoài chơi với cô, nhưng kinh nguyệt của Chân Bảo còn chưa hết, hai người phải ở lại biệt thự.

Buổi chiều xe đạp của Chân Bảo đã đến, chiếc xe đạp màu trắng, được thảm cỏ xanh của biệt thự làm nổi bật lên càng đẹp mắt.

“Chạy thử xem.” Tháng sáu hè nóng bức, Phó Minh Thời đi đến dưới bóng cây, chờ nhìn cô chạy xe.

Chân Bảo đứng ở trước xe đạp, nhẩn nhẩn nhí nhí.

Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào cô, trong đầu bỗng hiện ra sân nhỏ nhà nông của gia đình nhà họ Chân, cũng không có xe đạp.

“Không biết chạy xe?” Đi ra từ dưới bóng cây, Phó Minh Thời thấp giọng hỏi.

Chân Bảo lúng túng gạt đầu.

“Anh dạy em, rất đơn giản.”

Phó Minh Thời đi vòng qua bên trái xe đạp, điều chỉnh tốt chỗ ngồi, sau đó vịn chỗ ngồi phía sau, để cô ngồi trước phía lên.

Chân Bảo cao 1m65, ngồi xuống, hai chân chạm đất không có vấn đề.

“Đạp chân đạp, đạp về phía trước.” Phó Minh Thời vững vàng mà không chệch chỗ ngồi phía sau, nhìn bóng lưng cô nói, “Không cần sợ, nếu nghiêng thì dùng hai chân chống đỡ, sẽ không ngã.”

Chân Bảo bán tín bán nghi, chỉ là sắp lên đại học rồi, chút lá gan ấy vẫn phải có, đi một chút ngừng mấy lần, rất nhanh đã tìm được cảm giác. Phó Minh Thời cùng đi theo cô một đoạn, cảm thấy không sai biệt lắm, lặng lẽ buông tay ra, nhưng người vẫn luôn đi theo phía sau.

Đi thẳng một đoạn không có vấn đề, Phó Minh Thời nhìn bên trái, “Thử quẹo trái xem.”

Chân Bảo chuyển động tay lái, chân không bắt kịp, xe đạp đột ngột ngã sang phía trái. Phó Minh Thời nhìn thấy không tốt thì lập tức xông tới, một tay đỡ tay lái một tay ôm eo cô, Chân Bảo bắt lấy anh theo bản năng, sau đó đã biến thành Phó Minh Thời vịn xe, người cô vẫn ngồi ở trên xe đạp, mặt lại chôn ở trong ngực Phó Minh Thời.

Áo sơ mi bị cô nắm quá chặt, Phó Minh Thời ôm cô xuống trước, lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Chân Bảo bị dọa cho đồ mồ hôi cả người, nhưng không bị thương, giọng nói chậm rãi, cười đẩy anh ra, “Không có việc gì, em thử lại lần nữa.”

Vừa biết được chạy xe đạp nên đang rất hưng phấn.

Phó Minh Thời cười, tiếp tục vì cô bảo vệ phía sau.

Chạy xe đạp rất đơn giản, Chân Bảo học thêm vài phút đồng hồ nữa, lại chạy thêm vài vòng trong sân, khuôn mặt phơi nắng đến đỏ ửng. Cô vẫn không có thói quen dùng kem chống nắng, cũng không quan tâm bị rám đen, Phó Minh Thời chăm sóc đầy đủ, để tránh cho tương lai cô hối hận, kịp thời khuyên người quay về biệt thự.

Thoải mái một ngày, Phó Minh Thời lại đi công tác, mỗi ngày chỉ đến buổi tối mới trở về.

Khoảng cách điền nguyện vọng chỉ còn bốn năm ngày, Chân Bảo chậm rãi suy nghĩ, không tới ngày cuối cùng, sẽ không cảm thấy đặc biệt gấp gáp.

“Hắc Đan!”

Ăn xong bữa sáng tiễn Phó Minh Thời đi, Chân Bảo trở lại phòng ngủ lầu ba, đẩy cửa ra, đi về phía trước hai bước, chợt phát hiện trên sàn nhà có đồng vết bẩn, chăm chú nhìn gần một phút đồng hồ, cuối cùng Chân Bảo biết đó là gì rồi, lập tức gọi Hắc Đan. Từ trong thôn đến thành phố lớn, cô có rất nhiều điều không thích ứng, Hắc Đan cũng vậy, may mắn Hắc Đan vẫn luôn rất nghe lời cô, đặc biệt nghe lời mà học xong sẽ dùng bộ của chó.

Bên trong truyền đến hai tiếng rầm rì yếu ớt.

Chân Bảo vượt qua đồng vết bẩn kia, chỉ thấy Hắc Đan rũ cụp lấy lỗ tai nằm ở dưới đáy bàn để sách, một đôi mắt to đen lúng liếng đáng thương nhìn cô. Ngay từ đầu Chân Bảo còn tưởng rằng Hắc Đan phạm sai lầm đang cố ý giả bộ đáng thương, mà khi cô xách Hắc Đan ra, Hắc Đan vẫn ỉu xiu, Chân Bảo không khỏi sốt ruột.

Có phải bị bệnh hay không?

Sờ sờ Hắc Đan, trên người giống như hơi nóng.

Trước kia Hắc Đan chưa từng sinh bệnh, lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, Chân Bảo lập tức ôm Hắc Đan đi xuống dưới lầu hỏi má Vương.

Má Vương chưa từng nuôi chó, cũng không rõ ràng lắm, “Nếu không chúng ta ôm Hắc Đan đi bệnh viện thú y xem thế nào?”

Chân Bảo buồn: “Bà có biết bệnh viện ở đâu không?”

Cái này đơn giản, má Vương lấy điện thoại to của mình ra, tìm tìm kiếm kiếm, rất nhanh tìm được một bệnh viện, “Bệnh viện này danh tiếng tốt, cách chúng ta gần, lái xe nửa tiếng đã đến. Đứng rồi, có muốn nói một tiếng với Phó tổng không?”

“Không cần, không phải bệnh nặng.” Công việc của Phó Minh Thời vô cùng bộn bề, Chân Bảo không muốn làm chậm trễ anh, buông Hắc Đan ra, cô đi trên lầu cầm túi xách, điện thoại, nhét vào bên trong.

Má Vương có chiếc xe con, chạy đặc biệt ổn, nửa giờ sau, đi tới đích đến là một bệnh viện thú y lớn.

Bệnh viện xây dựng ở khu vực dạy học, má Vương dẫn đường ở phía trước, Chân Bảo ôm Hắc Đan cùng đi theo, ánh mắt lại bị trường đại học đệ nhất này hấp dẫn, từng tòa nhà dạy học, thao trường rộng rãi, còn có sinh viên lui tới.

“Đại học A cũng là trường đại học trọng điểm, chỉ là cô có thể học tốt hơn nữa, cũng đừng nhìn, nơi đây đều là chuyên ngành nông nghiệp.” Má Vương thấy cô thấy vậy cũng không đòi bước chân, cười nói. Theo bà, nhà họ Phó có tiền như vậy, Chân Bảo hoàn toàn có thể đi đọc trường nổi tiếng nhất nhì ở Bắc Kinh, mà không phải trường đại học nông nghiệp này.

Chân Bảo lại nghĩ tới bảng danh sách Phó Minh Thời đưa cho cô, bên trong hoàn toàn không nhắc tới đại học A.

Được rồi, xem bệnh cho Hắc Đan quan trọng hơn.

~

Trong bệnh viện người đặc biệt nhiều!

Chân Bảo ôm Hắc Đan ngồi ở trên ghế đợi, mấy hàng phía trước đã ngồi đầy người chủ mang theo sủng vật tới khám, lại nhìn những sủng vật kia, ngoài những con vật bình thường như mèo, chó, còn có con rùa đen, heo, con vẹt lớn. Lúc Chân Bảo dò xét người khác, cũng có không ít người đang nhìn cô, phát hiện trong ngực cô là chó đất, trong mắt những người kia lộ vẻ khinh thường.

“Cô đừng để ý đến bọn họ.” Má Vương hừ hừ.

Chân Bảo xoa Hắc Đan, cũng không thêm đề ý.

Sau khi xếp hàng hơn hai mươi mấy phút, bên ngoài bệnh viện đột nhiên truyền đến tiếng khóc của trẻ con, tất cả mọi người tò mò nhìn tới, chỉ thấy một bà cụ hơn sáu mươi tuổi mang theo cái hòm đựng con mèo, đầu đầy mồ hôi chạy vào, trong tay còn dắt theo một bé trai bốn năm tuổi.

Tiếng khóc của đứa bé dẫn tới một y tá.

“Y tá, mèo nhà tôi bị xe đụng, có thể xem trước hay không?” Bà cụ sốt ruột giữ chặt y tá hỏi.

Y tá vừa trấn an bà vừa nhìn về con mèo trong hòm, thấy bên trong đều là máu, lập tức dẫn bọn họ đi phòng cấp cứu.

Cậu bé vẫn luôn khóc, trong miệng kêu Cà Phê, là tên của con mèo to kia.

Chân Bảo nghe xong cũng khó chịu, không khỏi ôm chặt Hắc Đan, Hắc Đan ỉu xiu mà nằm ở trên đùi chủ nhân, nghe lời hơn bất kỳ lúc nào. Bên phải Chân Bảo ngồi một đôi tình lữ, nằm sấp trên đùi bạn gái là một con Samoyed* nhỏ, thấy Chân Bảo ôm Hắc Đan, Samoyed nhỏ cũng đột ngột kêu với Chân Bảo một tiếng, tiếng gọi kia giống như trẻ nhỏ đang bú sữa.

(*Samoyed: là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn.)

Chân Bảo nhìn qua, Samoyed nhỏ cũng hé miệng, giống như đang cười với cô.

“Rõ ràng thích người đẹp nhất, thấy người đẹp là khoe mẽ.” Bạn gái tóc ngắn thân thiện cười nói với Chân Bảo.

Được khen là người đẹp, Chân Bảo có chút rụt rè, thử đưa tay vuốt ve Samoyed, nghi ngờ nói: “Nó ngã bệnh?”

Bạn gái tóc ngắn cười hắc hắc, nghiêng người sang, lặng lẽ nói bên tai Chân Bảo: “Mang nó đến triệt sản.”

Chân Bảo nhìn không được nhìn về phía chỗ ấy của Hắc Đan, cũng cười.

Nhưng chút nhẹ nhõm ấy rất nhanh đã bị hai bà cháu vừa rồi cắt ngang, vết thương của con mèo to tên là Cà Phê kia quá nặng, mới vào phòng cấp cứu đã chết rồi. Cậu bé ôm mèo khóc, khóc đến phát nấc, bà cụ đồng ý sẽ mua cho cậu bé một con mèo khác, cậu bé không cần, muốn Cà Phê sống lại.

Tới nơi này phần lớn đều rất yêu thương sủng vật, có người vụng trộm lấy mắt kính xuống lau nước mắt.

Chân Bảo cũng chảy nước mắt, cậu bé được bà cụ khuyên can mãi dỗ dành rồi đi, nhưng tâm trạng cô vẫn xuống thấp, buồn bã thay cho cậu bé.

Có lẽ ở trong lòng cậu bé, Cà Phê vừa là sủng vật, vừa là người nhà, không nỡ để nó gặp chuyện không may, không nỡ để nó rời đi.

~

Hắc Đan chỉ bị bệnh nhỏ, bác sĩ cho thuốc, nói uống vài lần là có thể tốt lên.

Trở lại biệt thự, Chân Bảo ôm Hắc Đan lên mạng, trước tra nghề nghiệp bác sỹ thú y, thấy có người chia sẻ kinh nghiệm làm bác sỹ thú y, cô click vào, một bài rồi một bài, càng xem càng động tâm. Ông cụ Phó nói, để cô chọn chuyên ngành mình thích, Chân Bảo cảm thấy, dường như cô đã tìm được.

Nhưng Chân Bảo cũng muốn kiếm tiền.

Tìm kiếm mức tiền lương của bác sỹ thú y xem, nghe nói làm chính thức có thể được ba đến năm ngàn, nếu như có thể vào làm ở bệnh viện lớn, tiền lương cũng cao hơn.

Tiền lương như vậy, càng tăng thêm hứng thú của cô với nghề bác sĩ thú y, vậy là đủ rồi.

Chân Bảo lại tìm tòi trường đại học nào có chuyên ngành bác sĩ thú y mạnh nhất trong nước, xếp hạng đệ nhất đấy, chính là đại học A.

Gần tối Phó Minh Thời về, từ chỗ má Vương biết được chuyện Hắc Đan sinh bệnh, đi tìm Chân Bảo trước, nét mặt Phó Minh Thời không chút thay đổi phân phó má Vương: “Sau này cô ấy có việc gì, mặc kệ lớn nhỏ, đều phải báo cho tôi.”

Má Vương vội đồng ý.

Phó Minh Thời trực tiếp đi lâu ba.

Chân Bảo đang xem phim «Marley & Me», trong phòng mở điều hòa, cửa sổ đóng chặt, không nghe thấy Phó Minh Thời về. Phó Minh Thời gõ cửa gọi cô, Chân Bảo mới nhanh chóng để laptop qua một bên, phui phui kéo chăn màn lại, chạy tới mở cửa, bởi vì luôn dựa vào giường nên tóc có chút loạn.

(*Marley & Me: đây là bộ phim và nhân vật tên marley là chú cún có bộ lông vàng)

“Hắc Đan bị bệnh?” Phó Minh Thời nhìn cô, tìm kiếm Hắc Đan.

Hắc Đan vui vẻ chạy tới, tinh thần tốt hơn buổi sáng nhiều.

Hắc Đan không có việc gì, Phó Minh Thời quét mắt nhìn màn hình laptop tạm dừng trình chiếu trên giường, thuận miệng hỏi: “Phim gì đấy?”

Chân Bảo báo tên phim ra.

Khỏe mới Phó Minh Thời nâng lên, Hắc Đan bị bệnh, cô xem phim về động vật, đủ hợp với tình hình.

“Đúng rồi, em nghĩ ra chuyên ngành cần học rồi ạ.” Chân Bảo để Laptop lên trên mặt bàn, mở ra trang chủ của trường đại học A, cho Phó Minh Thời nhìn.

Thấy rõ tên đại học, Phó Minh Thời nhú mày, “Em muốn học ngành gì?”

“Thú y.” Giọng nói Chân Bảo trong trẻo, ôm Hắc Đan đang tới gần lên trên đùi, rồi lại nở nụ cười thật tươi với Phó Minh Thời, “Em muốn làm bác sĩ thú y.” Cô thích động vật nhỏ, từ nhỏ đến lớn gặp phải gia cầm, động vật cũng đều thích lại gần cô, có lẽ cô trời sinh đã thích hợp làm thú y.

Phó Minh Thời nhìn cô nở nụ cười vui vẻ, rồi lại không hiểu, nhớ tới tấm hình ông cụ gửi tới.

“Công việc của bác sĩ thú y vừa bận vừa mệt, không nhẹ nhàng như em nghĩ đâu.” Phó Minh Thời cố gắng thay đổi quyết định của cô.

“Em không sợ mệt.” Chân Bảo nhìn anh phân bác.

Phó Minh Thời: “Bác sĩ thú y, phải học giải phẫu, em không sợ?”

“... Không sợ.” Chân Bảo do dự trong chốc lát mới lắc đầu, cô đã giết gà cá cũng xem người khác mổ heo, có lẽ chịu được.

Đột nhiên Phó Minh Thời không biết nói gì nữa.

Cô gái này, không quán chặt vị hôn phu như anh, mà lại muốn đi học bác sĩ thú y, thật là...

Hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13

Nhận được thông báo trúng tuyển tại đại học A, Chân Bảo vui vẻ chơi một tháng. Thủ đô có rất nhiều cảnh đẹp, Chân Bảo chơi một ngày nghỉ một ngày, phần lớn thời gian đều cùng mẹ Vương đi bơi, lâu lâu Phó Minh Thời sẽ đi dạo cùng cô vài lần, sau một tháng, hôm nay Chân Bảo đối với Thủ đô này coi như là ‘bạn bè thân thiết’.

Đến tháng tám Chân Bảo bắt đầu kìm nén lại, lên mạng tìm tòi, nhận thấy sinh viên năm nhất đều phải học toán cao cấp, Chân Bảo liền mua mấy quyển toán cấp cao và bài tập, ở nhà tự học, vừa tăng cường tiếng Anh theo mong muốn. Mỗi đêm Phó Minh Thời đều tranh thủ dạy cô các phần mềm văn phòng, học bỏ túi cách dùng các thiết bị hiện đại.

Tóm lại mùa hè này, Chân Bảo trải qua vô cùng phong phú.

Ngày mai Chân Bảo phải đến đại học A để trình diện, Phó Minh Thời bận rộn ở công ty đến trưa, sau đó lái xe quay về biệt thự, chuẩn bị buổi trưa cùng Chân Bảo.

“Sáng mai anh đưa em sang đó.” Lúc ăn cơm, Phó Minh Thời nhìn Chân Bảo nói, giọng điệu tuyên bố.

Chân Bảo dừng nuốt một miếng đồ ăn xuống, cô khó xử nói: “Không phải nói trước tiên không công khai sao?”

Vừa lên đại học đã có vị hôn phu, cảm giác là lạ đấy, đổi thành những nữ sinh khác như vậy, chắc cô cũng tò mò về sự tình.

“Sinh viên có thể nói chuyện yêu đương, anh sẽ bảo là bạn trai em” Phó Minh Thời chậm rãi cắt bò bít-tết, cắt xong rồi, anh xiên bò bít-tết lại không vội ăn, giờ bò bít-tết hỏi Chân Bảo: “Nếu như anh nói, anh là sinh viên năm hai ở đại học T, em tin không?”

Vấn đề này thật lạ, Chân Bảo nhìn áo sơ mi hàng hiệu trên người anh, dưới chân anh là đôi giày da đắt tiền, nhìn không được nhếch miệng: “Sinh viên năm hai mặc thế sao?”

“Anh nói là tuổi tác.” Phó Minh Thời nhai bò bít-tết trong miệng, động tác ưu nhã.

Chân Bảo nhìn mặt anh, thu hồi ánh mắt, gật đầu: “Cũng đúng.” Những minh tinh ba mươi tuổi trên TV diễn vai sinh viên, cô thấy rất giống, nếu như Phó Minh Thời không nói ra tuổi của anh ấy, Chân Bảo cũng không thể nói chính xác anh bao nhiêu tuổi.

Phó Minh Thời cười khê, mắt nhìn lâu ba: “Anh đã mua mấy bộ quần áo thoải mái. Sau này anh đến đại học A tìm em. Chỉ cần em không nói cho người khác biết anh là ai, cho dù có người nhận ra anh là CEO tập đoàn Thịnh Thế, anh cũng có thể phủ nhận, chỉ nói đáng người giống nhau, nhưng một đám sinh viên này có lẽ không nhận ra anh đâu.”

Chân Bảo không thích khoe khoang, vậy anh sẽ cho cô một cuộc sống tiêu dao tự tại khi học đại học.

“Anh là sinh viên năm hai, em là năm nhất, sao chúng ta có thể quen biết nhau?” Chân Bảo cắn đầu đũa, có ý bới móc.

“Đã nói chúng ta ở chung một tiểu khu, mùa hè này bắt đầu quen nhau.” Tưởng tượng đến vài năm nữa có thể nói chuyện yêu đương với cô, Phó Minh Thời lại có chút mong chờ.

Chân Bảo chỉ một lòng muốn học tập, kế hoạch của Phó Minh Thời không kê hờ, nhưng cô lại không nghĩ ra lí do phải làm thế.

“Vi sao phải giả làm bạn trai em?” Chân Bảo cúi đầu đâm cơm trong bát, cảm thấy Bất một sinh viên không nói chuyện yêu đương mới là sinh viên tốt.

“Gái đẹp không bao giờ thiếu người theo, người khác thấy em đã có chủ rồi, thì sẽ không nhắm em nữa, em mới có thể yên tâm mà học.” Phó Minh Thời nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, nói xong lại có thâm ý khác nhìn Chân Bảo: “Chẳng lẽ em muốn quyến rũ mấy người theo đuổi kia?”

Người đẹp lại muốn tỏ vẻ, vì hư vinh bản thân, Chân Bảo đỏ mặt, quay đầu phủ nhận: “Em không muốn, em, không muốn nhiều người thích em như vậy.” Ở Thủ đô lâu như vậy, lúc ra ngoài Chân Bảo gặp không ít mỹ nữ, chẳng những lớn lên đẹp, còn ăn mặc rất thời thượng. So sánh với người đẹp thành thị, cô chỉ là một cô gái nhà quê, ai mà thích cô chứ.

“Phòng ngừa vẫn hơn, đến lúc từ chối người ta, còn khó hơn là học.” Cô muốn xe đạp, cô muốn học làm bác sĩ thú y, Phó Minh Thời đều tôn trọng quyết định của cô, nhưng lúc này đây, anh tuyệt đối không nhún nhường. Chân Bảo là vậy đấy, ở bất cứ trường nào đều có thể làm hoa hậu giảng đường, người muốn theo đuổi chắc chắn không thiếu, anh tuyên bố chủ quyền sớm chút, có thể bớt không ít phiền toái.

Anh đem kế hoạch phòng ngừa chu đáo như thế, Chân Bảo còn có thể nói gì?

~

Vì theo ý nguyện không muốn lộ diện của Chân Bảo, hôm sau Phó Minh gọi một chiếc xe tiễn cô đến thành phố A.

“Phía trước kẹt xe, hai người có thể xuống ở đây không?” Khoảng cách đại tá cửa còn có một ngã tư đường, lái xe nhìn sang phía trước dòng xe cộ, quay đầu lại thương lượng nói.

“Được, dừng đây đi.” Chân Bảo rất dễ nói chuyện, cười đồng ý.

Lái xe ngừng xe, Chân Bảo xuống trước, trong tay mang theo một cái túi, trên người mặc quần jean ngắn và áo ngắn tay màu trắng, không nhìn mặt mà nói, đi trong đám thì không phân biệt được. Phó Minh Thời xuống sau cô, dưới chân mang một đôi giày bóng, phía trên là màu xám quần dài, áo T-shirt trắng, trên đầu đội nón tennis, quả thật có dáng vẻ sinh viên tươi mới.

Lấy trong cốp xe ra vali hồng phấn của Chân Bảo, Phó Minh Thời một tay kéo vali, một tay nắm tay nhỏ bé của Chân Bảo. Người đi lại xung quanh đều là tân sinh viên và gia quyến, Chân Bảo đỏ mặt muốn bỏ qua anh, Phó Minh Thời không chỉ không buông, ngược lại còn kéo cô gần hơn, mắt nhìn phía trước nói: “Quá nhiều người, em coi chừng bị lạc đấy.”

Chân Bảo nhỏ giọng giải thích: “Không đâu.” Cô không phải là một đứa trẻ con.

Phó Minh Thời một mực nắm tay cô: “Anh không yên tâm, vào trường học ít người rồi, anh sẽ buông ra.”

Chân Bảo mím môi, đồng ý.

~

Trong sân trường có rất nhiều tấm hoành đồ chào mừng tân sinh viên, từng học viện đều chào mừng người mới, Phó Minh Thời như hạc giữa bầy gà, rất nhanh đã tìm được biểu tượng của viện thú y.

Anh nắm tay kéo Chân Bảo đến đó.

“Được rồi...” Hai bên càng ngày càng gần, Chân Bảo giẫy tay ra.

Cuối cùng Phó Minh Thời cũng buông cô ra.

Chịu trách nhiệm nghênh đón tân sinh ngoại trừ giảng viên, còn có những sinh viên tình nguyện năm hai, nam nữ đều có, xa xa nhìn thấy Phó Minh Thời và Chân Bảo, đám học tử trong lòng đều mê đắm Phó Minh Thời, đám học trường đều tiếc hận em gái mới đã là hoa có chủ.

Vì có Phó Minh Thời, Chân Bảo báo danh rất thuận lợi, nhận được đồ, hai người đi thẳng đến ký túc xá. Di quản sinh ngăn họ lại, báo Phó Minh Thời đăng kí xong mới có thể lên, hơn nữa giới hạn hôm nay chào tân sinh, về sau nam sinh không được phép đến kí túc xá nữ.

Khỏe miệng nở một nụ cười khó hiểu, Phó Minh Thời lại kí tên đăng kí là: Thời Minh.

Chân Bảo đứng bên cạnh, thấy anh kí giả tên, chỉ cảm thấy anh thật chán ngắt, không giống CEO chút nào.

“Đi thôi.” Cầm vali lên, Phó Minh Thời để cô đi trước.

Chân Bảo ở lầu ba, phòng 307, tìm được số cửa, mở cửa ra, nhìn qua, bên trong có người.

“Cậu cũng ở đây sao?” Cô gái mặc quần sọt ngắn hỏi.

Đoán được đây là bạn cùng phòng, Chân Bảo có chút ngượng ngừng gật đầu.

Cố Tiểu Ngư chạy ra, vừa muốn giới thiệu bản thân, nhìn thấy một anh chàng đẹp trai đứng ở cửa, đột nhiên Cố Tiểu Ngư che miệng lại, trong mắt đều là vui vẻ, thấy ánh mắt Phó Minh Thời nhìn Chân Bảo, còn vui mừng hơn nhìn thấy mình tỉnh.

Chân Bảo lúng túng vô cùng.

Phó Minh Thời thoải mái dặn dò chào hỏi bạn cùng phòng của cô: “Xin chào, tôi là bạn trai Chân Bảo, học tại đại học T, sau này mong cô có thể chăm sóc cho Chân Bảo, cô ấy có chút ngốc, rất nhiều thứ đều không biết.”

Ai ngu ngốc chứ? Chân Bảo không thích nghe, trừng mắt liếc anh.

Phó Minh Thời cúi đầu, dịu dàng nhìn cô.

“Á á á, tớ không chịu nổi, bạn trai Chân Bảo quá đẹp trai rồi!” Tận mắt nhìn thấy một đôi trai gái ‘ân ái mặn nồng’ đến thế, Cố Tiểu Ngư nhin không được ôm lấy Chân Bảo, vừa hâm mộ vừa phản kích, tuy rằng trai đẹp không phải của cô, nhưng được gặp thường xuyên cũng vui lòng đẹp mắt mà.

Chân Bảo chỉ có thể cam chịu.

Ba mẹ Cố Tiểu Ngư đều ở đây, một giúp con gái sửa soạn chăn màn, một quét dọn sân thượng. Chân Bảo lễ phép chào chú dì, sau đó theo ý của Cố Tiểu Ngư, chọn giường ngủ phía đối diện cô ấy.

“Anh đi đi, có gì thì em tự làm được.” Có trường bối ở đây, Chân Bảo càng muốn đuổi Phó Minh Thời đi thật sớm.

“Anh giúp em trải giường.” Phó Minh Thời nhìn ba Cố Tiểu Ngư đang trải ga giường, anh tháo giày, leo lên giường ba bốn lượt.

“Bạn trai luôn tốt nhất!” Cố Tiểu Ngư giờ điện thoại lên chụp ảnh anh.

Chân Bảo vội khuyên can, uyển chuyển biểu thị ý không muốn chụp, Cố Tiểu Ngư thấy da mặt cô mỏng, sáng khoái thu điện thoại, sau đó cùng ba mẹ đi ăn cơm. Ký túc xá chỉ còn hai người bọn họ, Chân Bảo ngửa đầu hỏi Phó Minh Thời: “Anh muốn gì?”

“Đưa màn cho anh.” Phó Minh Thời trải xong ga giường, đưa tay về phía cô.

Chân Bảo lấy màn từ trong túi ra, đưa cho anh.

Giúp xong, Phó Minh Thời đến WC rửa tay, đi ra hỏi Chân Bảo: “Đến nhà ăn?”

Chân Bảo ngạc nhiên nhìn anh.

Phó Minh Thời cười: “Đói bụng, ăn xong anh sẽ đi.”

Chân Bảo mong ngóng anh đi, nhưng lúc Phó Minh Thời nói ra, cô lại cảm thấy có chút áy náy, dù sao Phó Minh Thời không ngại gian khổ giúp cô nhiều như vậy. Nghĩ đến Cố Tiểu Ngư ban nãy còn muốn đưa ba mẹ dạo sân trường, Chân Bảo cảm thấy nhũn nhũn giọng hỏi: “Anh, anh có muốn dạo sân trường không?”

Ánh mắt Phó Minh Thời trầm lặng, hồi lâu mới đồng ý nói: “Được.”

Khóa chặt cửa, hai người lại đi xuống lầu.

Phó Minh cầm theo thẻ com của Chân Bảo, Chân Bảo giành lại rút ra một tờ tiền hồng, trị giá 100 đồng.

Phó Minh nhú mồm, lo lắng cô ăn uống sẽ rất tiết kiệm.

Kết quả đến nhà ăn, quả nhiên Chân Bảo chỉ chọn món ăn nhanh. Đằng sau còn người xếp hàng, Phó Minh Thời tạm thời không nhắc cô, đến phiên anh gọi món, Phó Minh Thời một hơi chọn ba món mặn. Chân Bảo bụng chén đĩa chờ anh bên ngoài, nhìn thấy mâm đồ ăn của Phó Minh Thời, đại khái có thể tính được giá tiền.

Một trăm đồng thoáng cái mất đi rất nhiều, Chân Bảo thật đau lòng.

“Lát nữa sẽ bổ sung thêm” Phó Minh Thời để thẻ com trong túi áo, vừa tìm chỗ ngồi vừa nói.

“Không cần không cần...” Chân Bảo vội vàng từ chối, chẳng qua cô đau lòng vì tiền, nhưng không ngại anh ăn mà thể hiện thái độ.

“Về sau mỗi bữa phải ăn ít nhất một món mặn, anh sẽ nhờ bạn cùng phòng giám sát em, nếu em ăn cơm không ngon, anh sẽ nói cho mọi người biết quan hệ thật sự của chúng ta.” Ngồi xong, Phó Minh Thời gấp cả chép xào chua ngọt cho cô, lạnh giọng uy hiếp.

Chân Bảo chu môi.

“Quần áo có thể bớt, nhưng đồ ăn lại không thể bớt, đừng để ông cụ lo lắng.” Phó Minh Thời nhẹ giọng, lại gấp thêm cho cô mấy con tôm.

Nghĩ đến video định kỳ giữa cô và ông cụ, Chân Bảo đành phải gật đầu.

Sau khi ăn xong nên đi tản bộ trước, Phó Minh Thời nắm chặt tay cô đi nạp thêm tiền, một lần nạp năm số.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 14

Tân sinh viên mới nhập học, buổi tối sẽ phải họp lớp để các tân sinh viên làm quen với nhau, rồi chọn ra thành viên cán bộ trong lớp.

Chân Bảo ngồi chung một chỗ với ba người ngủ cùng phòng, Phạm Huyền, Tiền Nhạc Nhạc ngồi ở hàng thứ nhất bên trái, cô và Cố Tiểu Ngư ngồi ở đằng sau, giáo viên phụ trách đề nghị dựa theo thứ tự chỗ ngồi đứng dậy giới thiệu, Phạm Huyền trở thành người đầu tiên.

Phạm Huyền là người Bắc Kinh, nuôi một đầu tóc dài tự nhiên, ngũ quan không tính thật sự xinh đẹp, nhưng thoát nhìn cũng rất khôn khéo tài giỏi, là một ngự tỷ khuôn mẫu. Giới thiệu xong rồi, giọng nói của cô ấy rõ ràng khí phách vô cùng, cô ấy muốn tranh cử lớp trưởng, sau đó đôi mắt xinh đẹp quay sang nhìn đám người Chân Bảo các cô.

Trong ba người Chân Bảo dẫn đầu vỗ tay.

Tiền Nhạc Nhạc thứ hai, cô ấy lớn lên đặc biệt xinh đẹp, Chân Bảo là loại người đẹp thanh tú, Tiền Nhạc Nhạc là loại đẹp quyến rũ diễm dứa lòn lợt, một đôi môi đỏ mọng như son môi, muốn tranh cử chức bí thư Đoàn.

Đi theo bàn thứ nhất, những bạn học khác đều tự giới thiệu, khoảng năm phút sau đến phiên Chân Bảo.

Thật lâu rồi Chân Bảo chưa đứng nói trước nhiều bạn học như vậy, mới đứng dậy từ chỗ ngồi, mặt đã đỏ lên rồi, đi đến trước bàn, vừa thanh thuần vừa xấu hổ, dẫn tới sự chú ý đặc biệt nghiêm túc nghe cô nói của toàn bộ nam sinh chiếm một phần hai trong lớp, còn có người vụng trộm dùng di động chụp ảnh.

Giới thiệu xong, Chân Bảo bước nhanh trở lại chỗ ngồi, đổi cho Cổ Tiểu Ngư đi lên. Cổ Tiểu Ngư cũng là người Bắc Kinh, hoạt bát sáng sủa, nói nhà cô ấy có một hải sản quán, nếu như các bạn học qua đó ăn cơm, tất cả đều giảm tám phần trăm, đưa tới một trận reo hò ủng hộ.

Những người này đều là bạn học mới của cô, Chân Bảo ngồi ở vị trí trước, nghe đặc biệt nghiêm túc, có một nam sinh đang trong lúc giới thiệu còn đặc biệt thỉnh thoảng liếc nhìn cô, rất nhanh rồi dời đi, Chân Bảo cũng không để ý, thẳng đến khi có một nữ sinh mới vừa lên trước bàn đã liếc mắt nhìn cô, Chân Bảo mới tò mò.

Sau đó chợt nghe nữ sinh kia giới thiệu tên là Phùng Nguyệt, cô ấy là người thành phố C.

Trong lớp lại có một người đồng hương!

Mắt Chân Bảo sáng lên, kim lòng không được nở nụ cười, Phùng Nguyệt trước bàn cũng cười với cô, trên mặt hưng phấn không thôi.

Đến phiên tranh cử chức vụ trong lớp, Phạm Huyền ngủ cùng phòng, hay Tiễn Nhạc Nhạc cũng được chọn, được các bạn cổ vũ, Chân Bảo cũng muốn làm ủy viên học tập (lớp phó học tập), nghe nói lúc xét điểm tặng học bổng cũng được cộng điểm. Đối thủ cạnh tranh là một nam sinh có nhiều mụn trên mặt, sau một vòng bỏ phiếu, Chân Bảo lấy ưu thế áp đảo thành công được chọn.

Họp lớp chấm dứt, mới đi ra khỏi phòng học, Phùng Nguyệt đã tới tìm Chân Bảo.

“A, chúng ta cùng học một trường cấp ba đấy, nhưng sao tớ chưa từng thấy bạn nhỉ?” Phùng Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Chân Bảo dựa theo Phó Minh Thời dạy, nhỏ giọng nói: “Vừa kết thúc lớp mười tứ nghỉ học một năm, sau đó chuyển tới bên này đi học, ở nhà đi tớ.”

Phùng Nguyệt càng kinh ngạc, nhìn Chân Bảo giải thích lý do, nói: “Vậy chúng ta cùng tuổi rồi, kết thúc mười hai tứ thi đại học nhưng không đậu, học lại một năm, lúc cậu học lớp mười là lớp mấy?”

Chân Bảo báo lớp, nỗ lực nhớ lại cuộc sống lớp mười, nhưng hoàn toàn không nhớ nổi có người như Phùng Nguyệt. Cô là người nông thôn vào thành phố đi học còn Phùng Nguyệt là người trong thành phố, một người học ngoại trú một người trọ ở trường, vừa chia hai lớp lầu trên lầu dưới, không có ấn tượng cũng bình thường.

Mặc kệ nói thế nào, có thể gặp được bạn học cùng trường cấp ba ở Bắc Kinh, Chân Bảo, Phùng Nguyệt đều rất vui vẻ, lưu số điện thoại di động của nhau, hơn nữa Phùng Nguyệt còn ngủ ở phòng bên cạnh Chân Bảo, đã hẹn sau này thường lui tới.

Buổi lễ tựu trường sau đó, là kỳ huấn luyện quân sự hai tuần!

Phó Minh Thời chuẩn bị cho Chân Bảo một bộ mỹ phẩm dưỡng da có giá cả hơi cao, vốn Chân Bảo không muốn dùng, chỉ là sáng sớm ba người Cổ Tiểu Ngư đi ra từ nhà vệ sinh đều bận rộn bôi chống nắng mà vẫn nhiệt tình nhắc nhở cô cùng bôi, Chân Bảo liền “nhập gia tùy tục”, lấy mỹ phẩm dưỡng da từ trong tủ ra.

Phạm Huyền dùng bộ có giá cao nhất, bộ của Chân Bảo cũng không tính là rất đáng chú ý.

“Chân Bảo có ở đây không?” Phùng Nguyệt bỗng ở bên ngoài gõ cửa.

Chân Bảo vừa xoa lên cổ vừa mở cửa. Phùng Nguyệt cười chào hỏi ba người Phạm Huyền, sau đó hỏi Chân Bảo: “Chốc lát nữa chúng ta cùng đi nhé?”

“Được.” Chân Bảo bắt đầu bôi kem chống nắng lên tay.

Phùng Nguyệt nhìn chăm chăm vào chai chai lọ lọ trên bàn cô, nhận ra đó là hàng hiệu, là nhãn hiệu cô ta không mua nổi, lại nhìn điện thoại của Chân Bảo, cũng là nhãn hiệu mới nhất.

Phùng Nguyệt có chút hâm mộ, cha mẹ của cô ta đều là giai cấp có tiền lương bình thường, cô ta ở trường cấp ba, gia cảnh coi như không tệ, vừa đến Bắc Kinh so sánh với những bạn học này, thoáng cái biến thành kẻ cuối. Tối hôm qua nhìn Chân Bảo ăn mặc rất bình thường, không nghĩ tới người nhà cũng có tiền như vậy.

Xếp hàng ăn sáng, lúc Chân Bảo quét thẻ, hai hàng trái phải nhìn số dư trong thẻ cô đều sợ ngây người.

“Sao cậu có nhiều tiền như vậy?” Phùng Nguyệt tiến đến bên tai Chân Bảo hỏi.

Nghĩ đến đoạn đối thoại nạp thẻ với Phó Minh Thời ngày hôm qua, Chân Bảo kiên trì nói dối: “Di của tớ nạp đầy cho tớ đấy, một lần nạp đầy, sau này bớt việc hơn.”

“Di của cậu thật sự có tiền.” Phùng Nguyệt hâm mộ nói.

Chân Bảo bụng bữa sáng bước ra khỏi hàng.

“Bên này.” Cổ Tiểu Ngư đã chọn xong chỗ ngoắc ngoắc tay với cô.

Chân Bảo và Phùng Nguyệt cùng đi sang bên kia, đến trước mặt mới phát hiện căn tin đều là bàn bốn người ngồi, cô và Phùng Nguyệt ngồi vào bàn bên cạnh, cũng không thể để Phùng Nguyệt ngồi một mình. Cổ Tiểu Ngư liếc nhìn hai cô, nhỏ giọng lẩm bẩm, Tiễn Nhạc Nhạc nhẹ giọng cười: “Ghen hả?”

Cổ Tiểu Ngư bĩu môi, chỉ buồn bực Phùng Nguyệt, không tiếp xúc quan hệ tốt với bạn cùng phòng của mình, mà tiếp cận bạn trong phòng ngủ của các cô làm gì?

Xếp hàng huấn luyện quân sự, Cổ Tiểu Ngư kéo Chân Bảo lại, muốn đứng một hàng với cô.

Lúc này Phùng Nguyệt mới đi tìm bạn cùng phòng của mình.

~

Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự chấm dứt, đám Phạm Huyền đều mệt mỏi không muốn động đậy, Chân Bảo trông trọt ở trong vườn nhà mình hai năm, chút trình độ ấy đối với cô mà nói cũng không là gì cả. Com nước xong xuôi tắm rửa xong, mới hơn tám giờ, Chân Bảo dọn dẹp lại mặt bàn, vừa chậm rãi chải tóc, vừa xem trang đầu của quyển tiếng Anh cô mang từ biệt thư đến.

“Không hổ là lớp phó học tập, rõ ràng trí tuệ hơn người.” Cổ Tiểu Ngư đột nhiên đi tới gần, “Sau này thi cấp bốn cấp sáu tứ sẽ nhờ cậu nhé.”

Chân Bảo cười.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, trên màn hình nhảy ra ảnh chân dung Phó Minh Thời, cho tới bây giờ Chân Bảo vẫn chưa biết cách sử dụng các chức năng trong điện thoại, hình người liên lạc cũng là ông cụ Phó giúp cô thiết lập đấy.

Cho dù Chân Bảo nhanh chóng lấy điện thoại lên, Cổ Tiểu Ngư vẫn thấy được, chắc chắn nói: “Nhanh như vậy mà bạn trai đã tới an ủi rồi, thật chăm sóc mà.”

Chân Bảo đỏ mặt đi ra ban công nghe, thuận tay đóng cửa sổ thủy tinh cách âm.

“Hôm nay huấn luyện quân sự thế nào?” Dưới lầu, xa xa có tiếng ồn ào cao thấp không đồng nhất, nhưng giọng nói của Phó Minh Thời vẫn truyền đến rõ ràng vang ở bên tai cô, trầm thấp êm tai.

Chân Bảo “dạ” một tiếng.

“Có mệt không?” Phó Minh Thời dựa vào trên ghế sa lon ở phòng khách, không tập trung mà nhìn Hắc Đan ngồi xôm ở trước mặt anh. Thiếu cô, biệt thự này giống như thoáng cái trống rỗng, chàng vạng tối vừa trở về, nếu như không phải còn có con chó thuộc về cô, trong nháy mắt thậm chí Phó Minh Thời hoài nghi, có phải Chân Bảo là một người trong giấc mơ lúc anh buồn chán nằm ngủ hay không.

Nhưng điện thoại kết nối, nghe được giọng nói căng thẳng của cô, lòng của anh cũng yên tâm lại.

“Coi như không tôi, các cậu ấy đều bảo nóng, nhưng bên này lạnh hơn thành phố C.” Chân Bảo cười trò chuyện những chuyện hằng ngày trong trường học, “Đúng rồi, lớp chúng em có người bạn học cùng trường cấp ba với em.”

Phó Minh Thời hơi nheo mắt lại, “Nam hay nữ vậy?”

“Nữ, ở phòng ngủ bên cạnh chúng em.”

Phó Minh Thời dựa vào trên ghế sa lon một lần nữa, xoa đầu Hắc Đan, nói: “Nếu như em muốn bảo vệ bí mật, chuyện của chúng ta, thì không thể nói với bạn học kia.” Lo lắng Chân Bảo gặp được bạn học không đề ý nói ra bí mật, tự tìm phiền toái. Có đôi khi, càng là người quen bên người, càng không cách nào tiếp nhận bạn một bước lên trời, sẽ dẫn đến ghen ghét đố kỵ.

Đương nhiên Chân Bảo sẽ không nói với Phùng Nguyệt, nếu như không quan trọng cô cũng sẽ không nói cho ai biết.

“Mệt mỏi một ngày rồi, đi ngủ sớm một chút.” Đêm nay Phó Minh Thời thông thả, nhưng anh không muốn lấy cái danh nhớ nhung, làm chậm trễ Chân Bảo nghỉ ngơi.

“Tốt, anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Chân Bảo để điện thoại đi động xuống, đợi vài giây đồng hồ, chấm dứt trò chuyện trước.

Trở lại bên trong, Tiễn Nhạc Nhạc lao đến đầu tiên, muốn xem ảnh người bạn trai vừa đẹp trai vừa hiền lành trong truyền thuyết của Chân Bảo. Trong điện thoại đi động của Chân Bảo không có ảnh của Phó Minh Thời, không có biện pháp, đành phải mở tin nhắn ra, cho các bạn nhìn avatar của Phó Minh Thời. Trong tám ảnh, Phó Minh Thời đang đánh tennis, tư thế xoay người chuẩn bị tiếp bóng, con mắt màu đen thâm sâu nhìn thẳng phía trước, nội liếm lại có loại nhuệ khí tiên công bất cứ lúc nào.

“Rất đẹp trai!” Tiễn Nhạc Nhạc háo sắc cũng phải chảy nước miếng, ngay cả Phạm Huyền nghiêm chỉnh cũng sáng mắt lên.

“Tinh” một tiếng, Chân Bảo có tin nhắn mới.

Trên màn hình là một tấm bản đồ, Tiễn Nhạc Nhạc chịu đựng, lễ phép trả di động lại cho Chân Bảo, ba người lại theo sát vây quanh Chân Bảo, muốn xem ảnh người đàn ông đẹp trai gửi tới. Chân Bảo lo lắng tiết lộ hình ảnh khu nhà cấp cao của Phó Minh Thời, cẩn thận từng li từng tí nhìn trước, xem

xong rồi, mới thoải mái đưa ra.

Trong tấm ảnh là một con chó đen thật thật đáng yêu.

“Đây là chó đất hả?”Tiễn Nhạc Nhạc ngoài ý muốn nói.

“Gu nuôi sủng vật của bạn trai cậu cũng thật đặc biệt.” Cổ Tiểu Ngư lập tức bổ sung.

Chân Bảo nhìn không được giải thích: “Đây là con chó của tớ.”

“Sao chó của cậu lại ở nhà anh ấy?” Ba cô gái đồng thời chuyển hướng sang cô, bộ dạng như phát hiện được một bí mật to lớn.

Chân Bảo nhìn không hiểu, tạm thời lấy ra một cái cớ, nghiêm túc nói: “Dì của tớ đi công tác, anh ấy hỗ trợ nuôi vài ngày.”

Ba người Cổ Tiểu Ngư hừ hừ, nhận định bên trong có chuyện che giấu.

Chân Bảo đi tới từ từ bò lên giường đọc sách, nhìn ảnh chụp trong điện thoại cô.

Vài ngày không thấy, cô nhớ Hắc Đàn rồi.

~

Huấn luyện quân sự ngày thứ năm, Chân Bảo cũng bắt đầu cảm thấy khó cực rồi, thật vất vả mới xong một buổi sáng, mọi người xếp thành hàng, trở về dưới lầu ký túc xá từ địa điểm huấn luyện quân sự, đến bên kia lại giải tán.

Trên đường đi điện thoại của Cổ Tiểu Ngư rung lên, thấy có cuộc gọi đến, cô nghi ngờ đưa lên bên tai: “Ai vậy ạ...”

“Điện thoại của Chân Bảo không gọi được.” Phó Minh Thời đứng ở ven đường nơi con đường đi đến ký túc xá Chân Bảo, con mắt màu đen nhìn qua lại đội ngũ sinh viên mới huấn luyện quân sự.

Cổ Tiểu Ngư vừa muốn đưa di động cho Chân Bảo, bỗng nhiên chú ý tới cách đó không xa có một bóng dáng cao lớn, nhận ra đó là bạn trai Chân Bảo, Cổ Tiểu Ngư nở nụ cười, trầm thấp nói: “Em nhìn thấy anh rồi, Chân Bảo ở ngay phía trước em, xem anh có thể tìm ra cậu ấy hay không.”

Nói xong cúp điện thoại.

Chân Bảo giống như nghe được cô bạn nói tên mình, quay đầu lại.

Cổ Tiểu Ngư cười thần bí, đỡ lấy bả vai Chân Bảo, đẩy cô tới. Một đám nữ sinh đều mặc lấy trang phục đồ rằn ri, trên đầu đội mũ quân đội, chỉ lộ ra một chút mặt, nếu như vậy mà bạn trai Chân Bảo có thể tìm ra cô trong đám người này, đây tuyệt đối là rất thích.

Bên kia, Phó Minh Thời để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn hàng ngũ sinh viên mới đi tới phía trước, hai bên đường đều có người, phía trước là nữ sinh, đằng sau là nam sinh. Phó Minh Thời di chuyển tới trên thềm đá xanh biếc, ý vào ưu thế người cao, quan sát nữ sinh hai bên.

Chân Bảo 1m65, người cao cũng không thấy được.

Nhưng hai phút sau, Phó Minh Thời vẫn nhận ra vị hôn thê của anh.

Anh nâng khoe môi lên, nhảy xuống thềm đá, chậm rãi đi về phía cô.

Chân Bảo cũng nhìn phương hướng căn tin. Cô đói bụng rồi, chỉ là còn phải quay về ký túc xá lấy phiếu cơm, phiếu cơm nhiều tiền, điện thoại quá đắt, sợ lúc huấn luyện quân sự bị mất hoặc rơi, nên Chân Bảo đều để hai cái đồ ở ký túc xá.

Suy nghĩ đến nhập thần, Cổ Tiểu Ngư sau lưng đột nhiên chọc chọc cô.

Chân Bảo quay đầu lại, chẳng qua chỉ mới xoay được một nửa, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở trên bóng dáng cao lớn kia.điển đàn lê quý đồn

Phó Minh Thời đội cái mũ tennis, ánh mặt trời chói chang giữa trưa phủ lên người anh một vầng hào quang nhàn nhạt. Trong vầng sáng, con mắt màu đen của anh yên lặng nhìn cô, khi cô đi tới bên cạnh anh, Phó Minh Thời giơ tay lên, trong tay là một cái bình giữ nhiệt, “Nước muối loãng, uống trước một chút.”

Chân Bảo muốn đón nhận theo bản năng, Cổ Tiểu Ngư đã trực tiếp đẩy cô ra khỏi hàng.

Đón cái gì mà đón, đổi thành cô ấy, bạn trai đẹp trai như vậy cô ấy đã sớm bỏ nhào qua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Edit: nguyenthituyen

Lúc Chân Bảo bị Cô Tiểu Ngư đẩy ra thì tốc độ tiến lên của hai lớp đột nhiên chậm lại các nữ sinh hưng phấn quay lại xem, Phó Minh Thời nhìn bên cạnh không có ai liền chạy tới đỡ Chân Bảo, nhìn hoa khôi của lớp có chút xấu hổ, có người thì huyết sáo, có người lại có tâm tình phức tạp.

“Về phía trước... Xem!”

Đột nhiên huấn luyện viên lớn tiếng ra lệnh, tuy nhiên các học sinh của hai lớp còn đang ngẩn ngơ. Cuối cùng cũng phản ứng kịp, học sinh của cả hai lớp liền đi theo huấn luyện viên nhưng ánh mắt còn muốn d ã đi tìm tòi gì đó ở phía sau làm cho Chân Bảo muốn tìm một cái gì đó để chui vào.

Như thế cũng rất tốt vì không chỉ cả lớp mà cả viện y khoa động vật biết cô có bạn trai.

“Điện thoại của em anh không gọi được.” Nhìn thấy được sự ngượng ngùng trong ánh mắt của Chân Bảo, Phó Minh Thời định giải thích một chút, lúc đầu anh định ở lâu dưới kí túc xá đợi cô, nhưng không biết lúc nào Chân Bảo mới học xong, lo lắng sợ Chân Bảo không có ăn cơm trưa, cho nên mới đến đây.

“Học quân sự nên em không cầm điện thoại theo.” Chân Bảo không trách anh, d ã đi trong lúc đó Chân Bảo cũng đã đưa anh đến nhà ký túc xá ở trên con đường nhỏ đối diện đó cho anh đứng, Chân Bảo nghi hoặc hỏi anh: “Sao anh lại đến đây? Buổi chiều anh không phải đi làm sao?”

“Buổi trưa anh rảnh nên đến thăm em một chút.” Phó Minh Thời lùi về sau hai bước rồi cuối đầu nhìn thấy cái mũ quân đội che đi nửa khuôn mặt của cô, lúc này anh nhìn thấy người Chân Bảo có chút không tốt.

Phó Minh Thời quan sát dấu vết rất rõ ràng, Chân Bảo cũng phản ứng theo bản năng lấy tay sờ sờ mặt mình rồi cười nói: “Có phải phơi nắng nên đen không?”

“Có một chút.” Phó Minh Thời giúp Chân Bảo lấy cái nón xuống thuận tiện sửa sang lại một vài sợi tóc rồi đang định ở trên trán của Chân Bảo.

Chân Bảo sợ người khác sẽ thấy động tác quá thân mật này của anh nên lập tức ôm lấy cái cốc xoay người rồi uống một ngụm nước để giấu đi sự lúng túng. Cô gái trẻ tuổi ngẩng đầu lên để lộ gò má và cái cổ trắng nõn như cánh hoa vừa mới nở ra dưới ánh nắng mặt trời mềm mại ngon miệng như muốn dụ dỗ người khác đụng chạm vào mình.

Con người của Phó Minh Thời chợt thay đổi, d ã đi Chân Bảo quá đơn giản trong sáng, anh đã bị Chân Bảo hấp dẫn quá dễ dàng nhưng cũng do sự trong sáng đó khiến anh rất khó hành động sợ sẽ dọa đến việc học tập của cô sinh viên năm nhất này. Nhìn dáng vẻ chuyên tâm của Chân Bảo lúc ở phòng sách làm đề thi và còn cùng với anh chuyên tâm làm bảng biểu còn không quên nhắc anh ta đừng nóng vội.

“Để anh chụp một tấm ảnh cho ông nội xem.” Phó Minh Thời lấy di động ra rồi kêu Chân Bảo đến một gốc cây bạch quả đứng ở đó chụp hình.

Nếu cho ông nội Phó xem Chân Bảo ngoan ngoãn nghe lời anh đi tới rồi còn chỉnh sửa tư thế rồi còn cười nhè nhẹ với Phó Minh Thời thì sẽ thế nào nhỉ?

Phó Minh Thời chụp liên tiếp vài tấm rồi chụp lấy cả thân hình của Chân Bảo, sau đó anh tới chỗ Chân Bảo rồi nói: “Hay chúng ta cũng chụp chung một tấm đi?”

Chân Bảo cười cười: “Chụp đi, để chứng minh cho ông xem là em đã thật sự quan tâm anh cho ông yên tâm”

Phó Minh Thời ôm vai Chân Bảo rất là dễ dàng rồi d ã đi điều chỉnh máy ảnh một chút, để cho Chân Bảo cười một cách tự nhiên lúc đó máy sẽ tự động chụp.

Để Phó Minh Thời ở dưới lầu chờ rồi mình chạy về ký túc xá lấy phiếu ăn cơm.

Phạm Huyền, Cô Tiểu Ngư cũng đã đi ăn cơm còn Tiền Nhạc Nhạc ăn không thấy ngon miệng nên đã trở về phòng nghỉ ngơi trước, lúc Chân Bảo đi vào thì Nhạc Nhạc đã rửa mặt xong. Nhạc Nhạc thấy Chân Bảo vội vã chạy vào lấy phiếu ăn rồi đi thì cô liền ngăn Chân Bảo lại, rồi nhìn thấy quần áo Chân Bảo có chút lời thôi léch thếch nói: “Bạn trai đến, tốt nhất cậu phải đi rửa mặt sửa sang lại quần áo chứ.”

Chân Bảo vẫn đang do dự: “Nhưng anh ấy đang chờ ở dưới...”

Tiền Nhạc Nhạc kéo Chân Bảo trở lại nói: “Yên tâm đi, anh ta sẽ không để ý đâu, cậu phải ăn mặc trang điểm cho đẹp vào, anh ta tới đây có nghĩa là anh ta rất quan tâm đến cậu.” Nhạc Nhạc đoạt lấy phiếu cơm ở trên tay Chân Bảo vút lên bàn rồi để Chân Bảo đi rửa mặt trước.

Chân Bảo nghĩ lại một chút cũng thấy người mình đầy mồ hôi nên nghe theo Nhạc Nhạc đi vào phòng vệ sinh, sau đó liền thay một cái quần jeans đen cùng với cái áo ngắn tay màu trắng đi xuống. Tiền Nhạc Nhạc cũng muốn giúp Chân Bảo chọn một cái váy nữ tính nào đó nhưng trong tủ quần áo của Chân Bảo lại không có.

Sơ với bộ trang phục sắc sỡ lỗi thời lệch théch hồi này thì quần jeans đẹp hơn nhiều, Phó Minh Thời đang đứng ở dưới ký túc xá thì nghe thấy tiếng chân vội vàng xoay người nhìn thấy Chân Bảo anh chợt ngẩn người.

“Chúng ta lên lầu hai đi, bên đó đồ ăn ngon hơn.” Khai giảng cũng đã hơn một tuần, hầu như cô đã từng đi qua chỗ bán vé này với bạn bè cùng phòng của cô, lúc này Phó Minh Thời lại ở đây tất nhiên cô muốn dẫn anh đi ăn chỗ tốt nhất và lại tiền trong thẻ vốn là của anh.

Phó Minh Thời cười cười, còn cầm theo cái cốc giữ nhiệt rồi cùng sánh bước đi chung với Chân Bảo.

Bữa trưa rất đơn giản, lúc ăn xong đã 12h30 mà hai giờ chiều còn phải tập hợp.

Phó Minh Thời đưa Chân Bảo đến ký túc xá lầu dưới để cho cô đi lên.

“Để anh đưa em vào.” Anh ấy bận rộn như vậy còn tranh thủ thời gian đến xem mình, nghĩ đến khoảng cách từ ký túc xá đến trường chỉ còn mấy phút nữa sẽ đến, anh không cần phải đưa em đâu, Chân Bảo vẫn đang băn khoăn.

Phó Minh Thời không lên tiếng mà chỉ hất cái cằm của mình lên hướng về phía cầu thang.

Quán gia Lâu vẫn ở đó nhìn bọn họ, Phó Minh Thời vẫn kiên trì đứng đó, Chân Bảo sờ sờ đầu rồi nói tiếng tạm biệt đi lên lầu.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Chân Bảo đâu Phó Minh Thời mới rời đi, anh lái xe về nhà rồi đổi bộ áo phục lái xe đi đến công ti, rất là kín kẽ không có một lỗ hổng

Hai tuần lễ huấn luyện quân sự cũng đã kết thúc, dưới cái cổ và xương quai xanh của Chân Bảo cũng đã biến trở nên nhiều màu sắc.

Nhưng cuộc sống đại học chỉ vừa mới bắt đầu nên thời gian học trống khá nhiều, những sinh viên mới họ đều đua nhau đi tham gia các công việc xã đoàn, Chân Bảo và Cổ Tiểu Ngư đi dạo một vòng ở xã Chiêu Tân và chỉ xin A Đại ở hiệp hội bảo vệ động vật lang thang cái bảng để điền vào rồi chờ đến phòng vấn.

Cuối tuần đi xin thì buổi trưa thứ hai nhận được thông báo và để cho cô đến hiệp hội phỏng vấn lúc năm giờ rưỡi chiều. Nói trước nữa tiếng đồng hồ, Chân Bảo hơi căng thẳng và Phùng Nguyệt cũng vậy.

Hiệp hội tuyên truyền động vật Đan Tà rất là đẹp, ở hiệp hội này có hai trách nhiệm chủ yếu, một là không lấy tiền tiền vắc xin phòng bệnh cho động vật lang bị vô sinh, hai là cần tìm kiếm chủ nhân thích hợp cho mèo hoang và chó. Từ hiệu quả và lợi ích đó mà nói, các công việc kỹ thuật làm vô sinh là do những bậc thầy của học viện lâm sàng chỉ đạo, còn hoàn thành việc làm là do những người có thâm niên làm đã vào hiệp hội là đã có thể tiếp xúc với nhiều kiến thức chuyên nghiệp có lẽ nên các tân sinh viên rất hi vọng có thể vào trong hiệp hội.

Chân Bảo rất yêu thích động vật nhưng có thể tiếp xúc với những kiến thức chuyên nghiệp ấy làm cho cô rất hào hứng.

Ở Hiệp hội có nhiều ngành, Chân Bảo và Phùng Nguyệt muốn xin vô ngành kỹ thuật.

Năm người một tổ, đứng xếp hàng mười mấy phút đồng hồ rốt cuộc cũng đến lượt các cô.

Văn phòng cũng không lớn nên lúc năm người đi vào phải chen chúc nhau, bên trong phòng chỉ có một người phỏng vấn. Chân Bảo và Phùng Nguyệt đi sau và tò mò nhìn về ghế ngồi phía sau bàn làm việc có một sinh viên nam đang gõ máy tính. Đối phương mặc một bộ somi màu xám, con mắt cứ liên tục nhìn vào màn hình máy tính, nam sinh đó chỉ liếc nhìn các em một chút rồi chỉ vào cái khung ở phía đông có con mèo ở trên tường nói: “Lần lượt từng người đi thử, không cần làm gì hết mà có thể dụ dỗ nó đi xuống, những người khác có thể đi rồi.”

Chân Bảo nhìn về phía con mèo đó, chỉ thấy có một con mèo mập mập rõ ràng đang nằm đó rụt cổ lại, mắt con mèo ấy mở to có màu hổ phách, quân lâm thiên hạ xem thường mấy người các em

Nữ sinh thứ nhất đi thử nghiệm trước, giọng nói của cô ấy rất dịu dàng nhưng đáng tiếc là con mèo ấy không có nhúc nhích gì. Nữ sinh kia còn muốn thử tiếp nhưng nam sinh ở sau cái máy vi tính không mặn không nhạt nói: “Một người nữa phút, em có thể đi ra ngoài rồi.”

Nữ sinh đó rất lúng túng, đỏ mặt rồi rời đi.

Một nam một nữ chưa thành công.

Chân Bảo vừa muốn cổ vũ Phùng Nguyệt, nhưng Phùng Nguyệt nghiêng người cười cười, để cho cô đi thử trước, ngoài miệng nói chuyện với Chân Bảo, ánh mắt của nam sinh ở sau cái máy vi tính đó len lén nhìn Chân Bảo. Chân Bảo không chú ý, từ từ đi tới muốn đưa tay rồi ngửa đầu lên cười cười với con mèo nói: “Cho chị ôm một lần được không?”

Con mèo đó cúi đầu nhìn Chân Bảo rồi kêu một tiếng.

Mạnh Kế Ninh dừng tay lại nhìn sang bên kia nhưng chỉ thấy một bóng lưng của cô gái đó.

“Này, cậu là Mạnh Kế Ninh?” Phùng Nguyệt vừa mới nhận ra cậu ta liền vui mừng hô to.

Mạnh Kế Ninh nghiêng đầu nhìn Phùng Nguyệt, nhìn mấy giây mới nhận ra trên mặt còn có chút lo sợ còn có chút vui mừng, “Cậu cũng tới đây àh?”

Phùng Nguyệt hưng phấn gật đầu nhìn Mạnh Kế Ninh không biết chán, đó là bạn học lớp 12 cùng với cô, cũng là người cô thầm mến ba năm rồi. Kỳ thực, năm ngoái đi thi đại học, điểm của cô có thể học trên những trường đại học trọng điểm có tiếng nhưng cô lại muốn học cùng Mạnh Kế Ninh nên cô mới lựa chọn học lại coi như năm nay đã được toại nguyện.

“Lưu số điện thoại của mình vào, khi nào có việc cậu có thể tìm mình.”

Đối với Phùng Nguyệt Mạnh Kế Ninh không có ấn tượng sâu sắc gì, nhưng đều học chung trường nếu như cô ấy có việc cần giúp đỡ thì anh sẽ tình nguyện giúp đỡ tùy theo khả năng của anh.

Phùng Nguyệt rất cao hứng đi tới bên Mạnh Kế Ninh trao đổi số điện thoại với nhau.

Ở bên kia, Chân Bảo đã thành công ôm con mèo vào trong lòng, nghe thấy Phùng Nguyệt hô bà chữ “Mạnh Kế Ninh” thì... Trong lòng Chân Bảo cả kinh, lại được nghe hai người nói chuyện, Chân Bảo đã không hình dung được tâm tình lúc này của mình cứ đứng ở đằng kia thấp thỏm bất an.

“Đúng rồi, Chân Bảo cũng tới đây, Chân Bảo học lớp 10 xong thì nghỉ học chắc sẽ không biết cậu đâu.” Nhớ tới Chân Bảo, Phùng Nguyệt theo sát Mạnh Kế Ninh để giới thiệu. Chân Bảo học ban khoa học tự nhiên sau mới cùng một lớp với Mạnh Kế Ninh mà Mạnh Kế Ninh học ban nào cô cũng quên rồi.

Mạnh Kế Ninh không có quên, có chút khiếp sợ nhìn về cô gái có tên là Chân Bảo.

Chân Bảo hít sâu một hơi, ôm con mèo xoay người, rồi nở một nụ cười gượng với Mạnh Kế Ninh.

Học chung lớp 10, có nhiều tên Chân Bảo không nhớ nổi nhưng nàng nhớ tên Mạnh Kế Ninh.

Từ nhỏ, Chân Bảo là một trong những học sinh giỏi, lên lớp 10 thì thành tích của cô chỉ đứng thứ hai, điểm cũng đứng thứ hai, mà đứng thứ nhất chính là Mạnh Kế Ninh. Mạnh Kế Ninh rất đẹp trai, nhà giàu, học giỏi vì thế trong lớp có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh nhưng trong mắt của Chân Bảo, Mạnh Kế Ninh... Chẳng qua là cô muốn hơn hẳn anh thôi.

Cô cố gắng đi học, năm thứ hai đi làm hơn nửa năm, cuối kỳ thi cũng đạt được loại nhất. Nhưng cô chưa vui mừng được bao lâu thì cha cô đột nhiên phát bệnh, trong nhà không có tiền với lại trong trường có một số người xích mích với cô, dây dưa với cô, cô cảm thấy mệt mỏi nên nghỉ học.

Phùng Nguyệt không biết nhà cô nghèo nên mới nghỉ học, nhưng Mạnh Kế Ninh có thể sẽ biết.

Chân Bảo lo lắng nhìn Mạnh Kế Ninh.

Có thể anh ta sẽ chất vấn với cô là ở đây cô có ai thân thích mà giúp cô chuyển trường đến đây tiếp tục đi học?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Editor: Lovenoo1510

Mạnh Kế Ninh cũng nhớ rất rõ Chân Bảo, hơn nữa anh ta còn tin tưởng, bất luận cái gì thì nam sinh của lớp đối với Chân Bảo, cũng sẽ không quên cô.

Nhưng Mạnh Kế Ninh có ấn tượng sâu sắc nhất đối với Chân Bảo không phải là khuôn mặt ngọt ngào thanh tú của cô, mà là, bất cứ có thông báo khen thưởng trong lớp nào, Chân Bảo đều xếp xít xao sau anh ta, giữa kỳ thi cuối kỳ, vị trí số hai sau anh, một mực vẫn là Chân Bảo.

Một mỹ nữ, một mỹ nữ đứng đầu trong học tập, không khó để Mạnh Kế Ninh ấn tượng.

Nhưng học cùng lớp một năm, Chân Bảo ngồi giữa phòng học, anh ta ngồi hàng cuối cùng, gần như Mạnh Kế Ninh không có gì để nói chuyện cùng Chân Bảo cả. Chỉ có một lần trong kỳ thi, Chân Bảo làm rơi cục tẩy trên mặt đất, anh ta giúp cô nhặt lên, Chân Bảo cười với anh ta và nói cảm ơn, nụ cười tươi trẻ như ánh nắng, nhìn qua ánh mắt anh ta biết chỉ là đơn giản cảm ơn bạn học, không có ngượng ngùng và cảm tình như những nữ sinh khác.

Về phần thành tích kỳ thi, Mạnh Kế Ninh không tận lực ganh đua cùng người khác, quanh năm đứng thứ nhất cũng không có gì kiêu ngạo, nhưng kết quả xếp hạng thành tích anh ta phát hiện Chân Bảo đã vượt qua anh ta đứng thứ nhất, trong lòng Mạnh Kế Ninh khó tránh khỏi có chút vi diệu, không phải là tự trách hoặc ghen ghét, chính là cảm thấy, Chân Bảo rất thông minh, môn khoa học tự nhiên có thể thi được điểm cao, không phải chỉ cần chăm chỉ khắc khổ là có thể làm được.

Được nghỉ hè, Mạnh Kế Ninh đã quên chuyện thành tích, đi du lịch khắp nơi, Khai giảng lớp mười một, anh ta lại tiếp tục trở về trường đi học. Dưới tình huống khối khoa học tự nhiên năm hai chia lớp dán ở cột thông báo, Mạnh Kế Ninh thấy lớp học của mình, anh ta là số một, phía dưới số hai đã đổi tên.

Mạnh Kế Ninh nghĩ tới Chân Bảo, anh ta cho rằng Chân Bảo chuyển ban khác, nên anh nhìn từng lớp từng lớp, lớp khoa học tự nhiên không thấy được cái tên quen thuộc, lớp khoa văn cũng không thấy.

Về sau Mạnh Kế Ninh từ trong miệng bạn học mới biết, Chân Bảo bỏ học, bởi vì người nhà không có tiền.

Mạnh Kế Ninh có chút tiếc nuối, sau đó trong cuộc thi lúc anh vào phòng học, đều có thói quen nhìn về cái tên xếp vị trí thứ hai trong cuộc thi, hầu như mỗi lần đều đổi tên, không bao giờ giống như trước nữa, vĩnh viễn đều mặc một bộ quần áo mộc mạc, cô gái thanh tú chải bím tóc đuôi ngựa, nữ sinh có nụ cười đặc biệt ấm áp.

Chân Bảo là bóng dáng đặc biệt trong lòng của Mạnh Kế Ninh khi ở cao trung, là hồi ức thuộc về tuổi thanh xuân, anh chưa từng tận lực hoài niệm, nhưng Chân Bảo lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, Mạnh Kế Ninh khó có thể che dấu được rung động của bản thân.

“Chân Bảo, cậu, cậu có nhận ra mình không?” Sau khi khiếp sợ ngăn ngui qua đi, Mạnh Kế Ninh rời khỏi chỗ ngồi, hướng về phía Chân Bảo mỉm cười, như nhìn thấy người bạn cũ.

“Người vĩnh viễn đứng đầu lớp, đương nhiên là mình nhớ kỹ, nhưng cậu ở cao trung hình như không giống vậy, mới vừa rồi mình cũng chưa nhận ra.” Chân Bảo ôm con mèo trắng trong lòng, cố gắng nói chuyện tự nhiên, không thể không nói, trong tay cô ôm con mèo giống như cũng không có khăn trương như vậy.

“Hai người, biết nhau?” Bộ dáng tươi cười của Phùng Nguyệt có chút cứng ngắc, bởi vì cô ta chú ý thấy, thái độ của Mạnh Kế Ninh đối với Chân Bảo, so với cô ta thì thân thiện hơn nhiều.

“Chúng mình là bạn học trung học.”

Mạnh Kế Ninh giải thích đơn giản, lại nhìn ánh mắt con mèo ngoan ngoãn nằm trong ngực Chân Bảo, Mạnh Kế Ninh chịu thua nở nụ cười, đối với Chân Bảo nói: “Miêu gia trước kia là con mèo đi lạc là do trường ban ngành kỹ thuật nhặt được, về sau đều sử dụng Miêu Gia này để phỏng vấn sinh viên mới. Mọi người vừa mới vào đại học, trình độ chuyên nghiệp sẽ không sai biệt lắm, so với người khác thì động vật càng có duyên hơn. Năm trước mình đến phỏng vấn, Miêu Gia chỉ đuổi cổ ra nghe mình thôi, Chân Bảo cậu đúng là lợi hại.”

Con mèo này kêu là Miêu Gia?

Chân Bảo cũng cười, cúi đầu nhìn Miêu Gia, bụ bẫm đang hí mắt lại, quả thực giống như nhân vật lớn trong phim truyền hình.

“Lần này tuyển ba người, Chân Bảo nhất định là không có vấn đề gì, Phùng Nguyệt cậu thử xem?” Bên ngoài còn có những học sinh mới khác muốn phỏng vấn, Mạnh Kế Ninh trước làm chính sự, để cho Chân Bảo thả Miêu Gia lên mặt bàn, rồi mời Phùng Nguyệt thử.

Chân Bảo nghe theo, Miêu Gia bị để lên bàn, lười biếng nhìn cô một cái, đầu mèo tròn tròn vẫn cứ nhìn cô. Phùng Nguyệt tiến lên, cúi người hướng về phía Miêu Gia thò tay xuống muốn ôm một cái, Miêu Gia lại xoay đầu chuyển một hướng khác, toàn bộ người mèo co lại, biến thành một quả cầu trắng.

Phùng Nguyệt không cam lòng, đo vòng qua trêu chọc con mèo.

Dường như Miêu Gia rất không kiên nhẫn, đột nhiên duỗi người, nhẹ nhàng nhảy xuống cái bàn, sau đó đuôi thẳng đứng xù lông lên, đi đến bên Chân Bảo cọ đầu, ánh mắt thích ý mà nheo lại. Bị sùng vật làm nũng là một điều đặc biệt hường thụ, Chân Bảo xoay người ôm lấy Miêu Gia, vuốt vuốt lông, sau đó đi đến chỗ Phùng Nguyệt bên kia, dùng ánh mắt ý bảo Phùng Nguyệt sờ xem.

Mặt Phùng Nguyệt đã phỉm hồng rồi.

Nếu như cô ta ở ven đường trêu chọc một con mèo hoang, không ai trông thấy, con mèo không để ý tới cô ta cũng không sao cả, nhưng khi Mạnh Kế Ninh người cô ta thầm mến ở kế bên, cái con mèo này cũng không cho cô ta mặt mũi, Phùng Nguyệt cảm thấy không xuống đài được, đặc biệt là Chân Bảo làm đầu sỏ. Nhưng Phùng Nguyệt muốn quang minh chính đại ở lại, cho nên vẫn miễn cưỡng cười vui, thử sờ thăm dò Miêu Gia.

Miêu Gia hướng về phía cô ta giờ móng vuốt.

“Được rồi, cái con mèo này tính khí lớn lắm, đừng để bị thương.” Mạnh Kế Ninh kịp thời ngăn lại, dù sao cũng là bạn học, Mạnh Kế Ninh quyết định một lần nữa cho Phùng Nguyệt thêm một cơ hội. “Cậu và Chân Bảo chờ một chút? Nếu như đằng sau không đủ ba người tiếp cận, mình sẽ để cậu tiến thêm vào.”

Phùng Nguyệt cười nói cảm ơn.

Chân Bảo buông Miêu Gia ra, cô và Phùng Nguyệt đi ra ngoài trước.

“Cậu rất quen với cậu ấy?” Phùng Nguyệt kéo cô vào một góc, nhỏ giọng hỏi.

Chân Bảo lắc đầu, “Không chỉ nói qua mấy câu.”

Phùng Nguyệt nhìn Chân Bảo chăm chăm mấy lần, nghĩ đến Chân Bảo có bạn trai còn anh tuần hơn so với Mạnh Kế Ninh, cô ta bất đắc dĩ thở dài, ôm Chân Bảo thân mật: “Thực hâm mộ những mỹ nữ các cậu, mình và cậu ấy cùng lớp hai năm, cậu ấy mất rất nhiều thời gian mới nhận ra mình, đến phiên đại mỹ nữ đã ba năm không gặp là cậu, anh ấy chỉ liếc mắt cũng nhận ra.”

“Cậu cũng là mỹ nữ mà, chắc là do tên của mình tương đối đặc thù thôi.” Chân Bảo cười phân tích, họ này của cô không phải rất thông thường, thêm cái tên bình thường nữa, hồi tiểu học, sơ trung thường có người dùng câu “Muốn ăn no đủ”, “Mua Trần Bảo” để trêu cô.

Phùng Nguyệt lại kiên trì với suy đoán của mình. Cách ăn mặc của cô ta coi như cũng được, nhưng cùng Chân Bảo căn bản không cùng một cấp bậc, đàn ông đều nhìn mặt.

Hai mươi phút sau, tất cả mọi người đã phỏng vấn xong, trừ các cô ra, bên ngoài còn có một nam và một nữ được giữ lại.

Phùng Nguyệt đã nhanh chóng không thể cười được nữa.

Mạnh Kế Ninh cũng không có biện pháp, sau khi hai người kia rời đi, anh ta an ủi Phùng Nguyệt: “Các hội viên đều giống nhau, có hoạt động gì tất cả mọi người đều cùng tham gia ở một chỗ.” Chẳng qua là khi đánh giá sẽ không thêm vào học phần.

Phùng Nguyệt ôm cánh tay Chân Bảo hướng về phía anh nhỏ giọng làm nũng: “Cậu không phải là trưởng ban sao? Thu nhiều thêm một người có được hay không?”

Mạnh Kế Ninh cười khách sáo, uyển chuyển cự tuyệt: “Nhưng như vậy không quá phù hợp.”

Phùng Nguyệt cắn môi, quay đầu nhìn Chân Bảo, điềm điềm đáng yêu.

Chân Bảo nhìn Mạnh Kế Ninh, Mạnh Kế Ninh lặng lẽ đưa cô một cái ánh mắt đừng nhúng tay vào.

Chân Bảo không có cách nào nữa, hiệp hội có quy định của hiệp hội, Mạnh Kế Ninh làm như vậy là theo quy định, các cô dùng thân phận bạn học miễn cưỡng anh ta ra điều kiện mở rộng, cũng không quá phù hợp.

“Buổi tối cùng ăn một bữa cơm nhé, mình mời khách.” Mạnh Kế Ninh dọn dẹp bàn một chút, nói sang chuyện khác.

“Được, cậu đã thiết diện vô tư, vậy thì lát đừng trách mình gọi đồ ăn đắt tiền nhất nhé.” Phùng Nguyệt tìm cho mình một cái bậc thang.

Mạnh Kế Ninh vô cùng hào phóng: “Hai vị mỹ nữ muốn ăn cái gì đều có thể tùy tiện gọi, không cần khách khí.”

Mười lăm phút sau, Mạnh Kế Ninh mang hai người đến một nhà hàng tên là Tụ Hiền Lâu xa hoa nhất vùng lân cận này, bên trong thiết kế nội thất theo phong cách cổ điển lịch sự tao nhã, nhìn qua đã thấy không giống các tiệm cơm bên ngoài kia. Mạnh Kế Ninh chọn một căn phòng bao, ngồi ở bên cạnh Chân Bảo, lại để cho các mỹ nữ gọi món ăn.

Chân Bảo và Phó Minh Thời đã nếm qua những nhà hàng cấp cao hơn, mắt thấy đến đây, cô cũng không có mắt tự nhiên, nhưng bản thân cô thích ăn món ăn gia đình, cũng chỉ gọi một đĩa đậu phụ cay. Đậu phụ cay xè, lại thơm mát ăn với cơm, hôm nay vì phỏng vấn Đan Tã, nên so với giờ bình thường ăn cơm của Chân Bảo đã rất muộn, cô đói bụng.

“Chân Bảo quá chu đáo rồi, cậu như vậy, làm mình rất xấu hổ khi gọi món đắt tiền đấy.” Phùng Nguyệt nhìn Chân Bảo kỳ quái.

“Mình thích ăn cái này.” Trước mặt hai bạn học, về mặt Chân Bảo rất tự nhiên.

“Đúng dịp, mình cũng thích ăn cái này, càng cay càng tốt.” Mạnh Kế Ninh nói phụ họa theo cô.

Chân Bảo cười yếu ớt.

Phùng Nguyệt cúi đầu che giấu ánh mắt không vui, tùy tiện gọi hai món đồ ăn chất lượng bình thường, quả thật cũng là món cô ta thích ăn.

Cuối cùng Mạnh Kế Ninh nhận menu, gọi thêm mấy món nữa.

Lúc đợi các món ăn, không thể không tránh khỏi mà nói tới cuộc sống học sinh cấp ba.

Mạnh Kế Ninh hiếu kỳ hỏi Chân Bảo: “Về sau cậu chuyển trường à?”

Chân Bảo gạt đầu, nhìn bàn khẽ ừ, “Mình có di họ, bà ấy đón mình tới Bắc Kinh ở.

Mạnh Kế Ninh cũng không hoài nghi.

Phùng Nguyệt nhìn anh, cười chen miệng nói: “Có phải Chân Bảo và bạn trai ở cùng một chỗ khi học cấp ba hay không?”

Lông mày Mạnh Kế Ninh nhíu lại, kinh ngạc chuyển hướng về phía Chân Bảo, cô, cô đã có bạn trai?

Chân Bảo cười: “Không phải, chấm dứt kỳ thi đại học mới bắt đầu.” Lúc cô về cùng Phó Minh Thời, ba người bạn cùng phòng bát quái không ít vấn đề, cô phát hiện sinh viên yêu đương thật sự không bị người ta chỉ trích như vậy, bây giờ thái độ của Chân Bảo khi nói đến Phó Minh Thời đã vô cùng tự nhiên, giống như hai người thật sự là người yêu vậy.

“Anh ấy học ở trường chúng ta à?” Mạnh Kế Ninh phức tạp hỏi. Không thể phủ nhận, anh đối với Chân Bảo xa cách đã lâu gặp lại, có một tia hào cảm

“Anh ấy học đại học T.” Nhắc tới Phó Minh Thời, Chân Bảo không tự chủ được nghĩ tới anh, thứ tư tuần trước Phó Minh Thời có đến trường học tìm cô, sau đó liền ra nước ngoài, mấy ngày nay vẫn không có liên lạc với cô, không biết anh đã trở về chưa.

Kết quả là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đậu phụ cay của Chân Bảo gọi vừa bùng lên, Phó Minh Thời đã gọi điện tới.

Chân Bảo muốn ra bên ngoài nghe, Phùng Nguyệt lôi kéo không cho cô đi, “Ở đây nói đi, bên ngoài ồn lắm, càng nghe càng không rõ.”

Chân Bảo đành phải ngồi xuống, nghe điện thoại rồi cho giảm âm lượng xuống thấp.

“Đã ăn cơm tối chưa?”

Giọng nói quen thuộc truyền tới, Chân Bảo nhìn đĩa đậu phụ cay bày trước mặt mình, có chút buồn cười: “Vừa mới bắt đầu chuẩn bị ăn thôi.”

“Hôm nay sao lại muộn như vậy?” Phó Minh Thời từ sân bay đi ra, một bên nói chuyện điện thoại một bên lên xe.

Chân Bảo nói chi tiết: “Bạn học mời khách, không ăn ở căng tin.”

Nói chưa dứt lời, Phùng Nguyệt bên cạnh đột nhiên tới gần gây ồn ào, “Chúng ta bên này có đại soái ca nha, cậu có muốn qua nhìn hay không Chân Bảo?”

Chân Bảo không hề có thói quen trêu đùa như vậy, đặc biệt là liên lụy tới Mạnh Kế Ninh, lúng túng khuyên Phùng Nguyệt: “Đừng làm loạn.”

Phùng Nguyệt muốn nói gì đã nói xong rồi, cười hi hi ngồi xuống.

Chân Bảo mới giờ điện thoại di động lên, đối diện với một mảnh trầm mặc, Chân Bảo nhìn màn hình, xác định không có treo máy, mới cúi đầu nói: “Em ăn xong sẽ gọi lại cho anh nhé?”

Phó Minh Thời ừ, “Em ăn từ từ, anh chắc khoảng nửa giờ nữa mới đến trường học của em”

Nói xong liền cúp máy.

“Thế nào, anh ấy muốn đi qua đây sao?” Phùng Nguyệt hưng phấn hỏi.

Chân Bảo vẫn còn trong dư vị lời nói của Phó Minh Thời, sững sốt một lát mới cười nói: “Bạn học chúng ta tụ hội, anh ấy tới làm gì?”

Trong nội tâm cô lại quyết định ăn cơm thật nhanh, ăn xong về phòng ngủ gặp Phó Minh Thời, miễn cho bị Phùng Nguyệt, Kế Mạnh Ninh chứng kiến, hiểu lầm Phó Minh Thời vì lo lắng cho “Bạn gái” bị cướp mất mới đến. Cách mấy ngày Phó Minh Thời lại đến xem cô, lần này chẳng qua là đi công tác về, đến hỏi thăm theo thông lệ mà thôi.

Biết được Phó Minh Thời không đến, Phùng Nguyệt thất vọng quét mắt nhìn Mạnh Kế Ninh.

Thần sắc Mạnh Kế Ninh vẫn như thường, tiếp tục nói chuyện phiếm, dường như chuyện Chân Bảo có bạn trai, với anh ta mà nói không có cái gì khác biệt.

Cơm nước xong xuôi, bảy giờ tối.

Phùng Nguyệt đề nghị đi dạo trong sân trường, Chân Bảo nghe xong, lập tức nói: “Hai người đi dạo đi, mình còn có việc, trở về phòng ngủ trước đây.”

Mạnh Kế Ninh nhìn đồng hồ, cũng nói: “Mình có cái PPT cần làm, ngày khác rảnh chúng ta lại tụ họp.”

Ký túc xá nam sinh ở hướng khác, ba người chia làm hai đường ở cổng trường.

Mạnh Kế Ninh rời đi, tâm tình Phùng Nguyệt xuống thấp rõ ràng, nội tâm Chân Bảo đều nghĩ đến Phó Minh Thời sắp đến, không chú ý tới sự khác thường của cô ta. Trở lại ký túc xá, vừa ngồi được vài phút, Phó Minh Thời đã đến nên gọi điện, Chân Bảo theo thói quen đi đến ban công tiếp nhận, “Anh đã đến?”

“Ừ.”

Phó Minh Thời đứng dưới một gốc cây ở trên đường, từ xa đã nhìn thấy Chân Bảo đẩy cửa sổ ra, khoé môi anh nhếch lên, “Xuống đi.”

Hai chữ trầm thấp ngắn ngủi, như mệnh lệnh, so với mệnh lệnh càng ôn nhu, càng mờ ám. Mơ hồ.

Chân Bảo không nghĩ nhiều như vậy, cho rằng Phó Minh Thời đã đến dưới lầu, cô quay người trở vào trong phòng, sau đó trong âm thanh chặc chặc của ba cô gái, cô mở cửa sổ ra. Đi đến đại sảnh lầu một, Chân Bảo có chút khần trương, chẳng qua là cô tìm bốn phía một vòng, cũng không thấy Phó Minh Thời.

Sau đó nhìn lại, Chân Bảo lấy điện thoại di động ra, gọi lại vào số điện thoại di động cho Phó Minh Thời.

“Gọi điện thoại cho ai vậy?”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc, gần như vậy nhẹ như vậy, làm Chân Bảo thấy hoảng sợ, cô nhanh chóng quay người, chỉ thấy Phó Minh Thời cao lớn đứng ở sau lưng cô, khuôn mặt tuấn mỹ bị đèn đường chiếu sáng, trông mắt đen như sao sáng ban đêm. Rõ ràng là anh không cười, nhưng lại làm cho người ta có một loại ảo giác rằng tâm tình anh đang rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Editor: Maria Nyoko

Gọi điện thoại cho ai?

Đương nhiên là điện thoại cho anh.

Chân Bảo dừng gọi điện thoại, nghi ngờ nhìn về phía Phó Minh Thời sau lưng, “Anh trốn ở đâu vậy?”

“Vừa mới đến.” Phó Minh Thời cười nói, lầu ký túc xá có một cửa chính, còn có một nhà để xe đạp, hai bên thông với nhau.

Chân Bảo suy nghĩ cẩn thận, cúi đầu cười, sau đó phát hiện Phó Minh Thời mang quần tây và giày da, phía trên là áo sơ mi trắng hàng cao cấp, tay trái mang theo một túi quà. Bỗng nhiên Chân Bảo nhớ lại lúc ăn cơm tối anh có gọi điện giống như có âm thanh ồn ào xung quanh, không khỏi ngẩng đầu hỏi anh, “Anh vừa xuống máy bay?”

Phó Minh Thời gật gù đầu, nắm lấy bả vai cô đi về phía trước, “Đổi nơi nói chuyện.” Bên này là lầu ký túc xá, có thể sẽ có người chú ý.

Chân Bảo ngoan ngoãn đi theo, buổi tối bắt đầu lạnh, cô mặc một cái áo dài tay, nhưng cách một lớp áo, vẫn cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh, vẫn kẻ sọc trên vai cô, đi năm sáu bước, anh mới buông tay.

“Anh ăn tối chưa?” Từ sân bay đến bên này, Chân Bảo đoán Phó Minh Thời vẫn chưa ăn tối.

“Muốn ăn cùng với em, không nghĩ đến em lại có hẹn.” Phó Minh Thời cúi đầu, có thâm ý khác mà nhìn cô.

Chân Bảo không hiểu liền nghĩ đến Phùng Nguyệt nói đùa, vừa muốn giải thích, nhìn thấy đối diện với khu sinh hoạt có cửa hàng bán bánh, trong nội tâm cô khẽ động, chỉ vào bên kia hỏi Phó Minh Thời: “Đi xem? Bên kia có bánh đậu, bánh mì chân giò hun khói ăn rất ngon đấy, cũng có bán trà sữa.”

“Em mời anh?” Phó Minh Thời có ý trêu chọc cô.

“Ừ, chỉ có thể quẹt thẻ ăn.” Chân Bảo đặc biệt nghiêm túc giải thích cho anh.

Phó Minh Thời cười, đi cùng cô, lúc đến không cảm thấy đói, cô khuyên anh ăn, đột nhiên anh cảm thấy có khẩu vị.

Có rất nhiều loại bánh, Phó Minh Thời lấy hai loại bánh Chân Bảo giới thiệu, phát hiện Chân Bảo đang nhìn bá lộc ngoài cửa sổ nhỏ, lại gói hai trái bắp luộc, thêm hai ly trà sữa nóng. Xách trong tay sáu cái túi nhỏ, coi như là thắng lợi trở về. Bên trong Khu A có mảnh rừng nhỏ, ven đường có không ít ghế dài, nhưng đều bị các cặp đôi ngồi rồi, thật vất vả mới có một cái ghế trống.

Ngồi xong, hai người cùng ăn, Chân Bảo ăn bắp luộc, rất xin lỗi, rõ ràng đã ăn cơm tối. Nhưng tiệm bánh nấu bắp đặc biệt ngon, tuy có đắt chút, ba đồng tiền một quả, Chân Bảo thỉnh thoảng mới có thể mua một lần, dù sao cô ăn bắp cũng không đủ no, sau khi ăn xong, Chân Bảo lại không nỡ lãng phí tiền.

Cái miệng nhỏ của cô gặm, điếm đậm nho nhả.

“Quen biết trai đẹp mới rồi hả?” Ăn xong một cái bánh đậu, thấy cô không chủ động nói, Phó Minh Thời hỏi.

Chân Bảo thiếu chút nữa sặc. Rút khăn tay ra lau miệng, nói đầu đuôi gốc ngọn sự tình hôm nay ra.

Phó Minh Thời ăn bắp chậm rì rì, dựa vào thành ghế, nhìn phương xa.

Chân Bảo thấy anh ăn ngon, sợ bắp lạnh không thể ăn, bản thân cứ tiếp tục ăn, không để chuyện này trong lòng.

Phó Minh Thời nhai bắp, hơi lâu.

Bạn cùng trường trung học, xa cách ba năm gặp lại trong sân trường đại học, chuyện này, tại sao lại cảm thấy nhất định sẽ phát sinh chút gì đó?

“Người bạn học này, rất tuần tú?” Gặm một cái, Phó Minh Thời lại hỏi.

Chân bảo không khỏi nhớ lại ngũ quan của Mạnh Kế Ninh. Kỳ thật lúc trung học Mạnh Kế Ninh như thế nào, Chân Bảo không rõ lắm, nhớ kỹ rất nhiều nữ sinh đều thích cậu ta. Lên đại học, phong cách sinh viên thay đổi rất nhiều so với trường trung học, hôm nay gặp lại Mạnh Kế Ninh, đã mơ hồ có chút cảm giác của .bác sỹ

“Rất đẹp trai, là hot boy trường trung học của em” Không cần phải nói dối, Chân Bảo nói thật.

Phó Minh Thời nghiêng đầu nhìn cô.

Bị anh nhìn chằm chằm thời gian dài, Chân Bảo liền ăn không vô nữa, mê mẩn mà nháy mắt nhìn anh, nhìn cô làm cái gì?

“Trước mặt vị hôn phu lại khen một người đàn ông khác đẹp trai, xem xét lại tình cảm của em, có phải nên xét một chút rồi hay không hả?” Phó Minh Thời hỏi trực tiếp.

Thần sắc hần quá nghiêm túc, Chân Bảo nhìn ngầy người.

“Lần sau không được như thế này nữa.” Phó Minh Thời liếc nhìn cô một cái, sau đó gờ trái bắp lên, gặm tiếp.

Chân Bảo lại bị hần làm cho bối rối. Nếu như hai người thật sự là bạn bè nam nữ, hoặc thật sự là hôn phu hôn thê, Phó Minh Thời ghen cô có thể lý giải, có thể, rõ ràng là làm đấm hôn giả cho ông cụ nhìn, tại sao anh lại chú ý cô tùy tiện tiện một câu? Huống hồ cô chỉ nói là Mạnh Kế Ninh đẹp trai, lại chưa nói Mạnh Kế Ninh đẹp hơn anh.

“Nói đùa đấy, ăn đi.” Phó Minh Thời sờ sờ đầu cô, giống như dỗ trẻ con.

Chân Bảo nghi ngờ nhìn anh, mím môi, bổ sung một câu, “Cậu ta đẹp mắt, nhưng kém xa so với anh.”

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Phó Minh Thời thiếu chút nữa bật cười, bất quá, chính tai nghe cô khen mình, so với trong dự liệu vẫn rất dễ nghe.

Ăn xong bỏ rác vào thùng, nhìn thời gian, Hôn tám giờ, Phó Minh Thời đưa cô trở về.

Trên đường nói chuyện mấy ngày nay, đi đến một bên lầu ký túc xá, Phó Minh Thời mới đưa cái hộp trong tay cho cô, “Quà tặng, ăn được.”

Chân Bảo liếc trộm nhiều lần trên đường, đoán bên trong là sô cô la.

“Cảm ơn.” Nhận thức ăn dễ dàng hơn so với quần áo, cô không có bất kỳ áp lực mà nhận lấy.

“Quốc khánh nghỉ anh tới đón em.” Sinh viên có rất nhiều hoạt động vào chủ nhật, Phó Minh Thời không miễn cưỡng cô quay về biệt thự, nhưng nghỉ dài hạn phải quay về.

Chân Bảo gật gật đầu, cô nhớ Hắc Đan rồi, nên quay về xem thôi.

“Anh đến đây thôi nhé?” Nên nói chuyện đều đã nói, người cũng xuống dưới lầu, Chân Bảo nhỏ giọng nói.

Phó Minh Thời gật đầu.

Chân Bảo mang theo quà tặng quay người, chẳng qua là mới đi một bước, cổ tay trái đột nhiên bị người níu lại

Chân Bảo kinh ngạc mà quay đầu lại.

Ngon đèn đường chiếu sáng nơi xa đèn theo tới, cô thấy rõ đôi mắt màu đen của Phó Minh Thời sâu sắc, Phó Minh Thời cũng thấy rõ đáy mắt cô tinh khiết cùng mờ mịt. Đối mặt vài giây, Phó Minh Thời áp chế cảm xúc muốn hôn cô, tạm thời nói: “Học hành thật tốt, mặc kệ trường học nhiều người đẹp trai, nhớ kỹ em là người có vị hôn phu, mặc dù chỉ là trên danh nghĩa đấy.”

Anh trâu chọc, Chân Bảo biết rõ anh đang nói đùa rồi, cổ tay nhẹ nhàng tránh ra, cười chạy.

~

Thứ bảy Chân Bảo nhận một nhiệm vụ nhỏ, ba thành viên mới mang mèo lang thang về tắm rửa.

Hiệp hội có chuyên môn thu lưu chó mèo lang thang, đám động vật nhỏ tìm được người nhận nuôi lúc trước đều ở nơi này. Ký túc xá của Chân Bảo xa nhất, Lúc tới hai thành viên mới đã chọn mèo đi tắm rửa, còn lại cho Chân Bảo, là một con mèo đen cái gây trợ cả xương, một đôi mắt trong sạch con

ngươi màu lục, đáng tiếc khoe mắt có chứng viêm, vô cùng bản phá hủy mỹ cảm.

Hắc Miêu rất sợ người lạ, co rúc ở lồng sắt, ánh mắt cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào Miêu Gia lười biếng nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng.

Ở bên cạnh nhìn Miêu gia, Chân Bảo vừa mừng vừa sợ.

“Toàn bộ hiệp hội đều là địa bàn của nó, muốn đi đâu thì đi đó.” Mạnh Kế Ninh có chút bất đắc dĩ giải thích.

“Meow...” Nhìn Chân Bảo, Miêu Gia mập mạp đột nhiên linh hoạt mà nhảy xuống, tới đây làm nũng.

Chân bảo chơi cùng nó trong chốc lát, sau đó bụng Miêu gia đang an nhàn hưởng thụ ra, qua chăm sóc Hắc Miêu. Mạnh Kế Ninh ở bên cạnh nhìn, hai người kia vừa mới tới bắt mèo, Hắc Miêu xấu nhất, càng không ngừng đuổi móng vuốt kháng cự, tròng mắt đầy, cho nên mới còn dư lại.

“Đi ra, chúng ta tắm rửa đi, tắm xong sẽ đẹp.” Chân Bảo cười dễ dàng tiểu gia hóa.

Hắc Miêu nhìn chằm chằm vào cô.

Chân Bảo vươn tay vào lồng sắt, Hắc Miêu thăm dò gờ móng vuốt lên, nhưng lúc tay Chân Bảo đụng vào nó, Hắc Miêu liền bắt động, ngoan ngoãn để cho Chân Bảo ôm ra, ngược lại là Miêu gia trên mặt đất, ý vị không rõ mà gọi Chân Bảo, tới gần cọ bấp chân, Hắc Miêu cúi đầu nhìn xem, vung móng vuốt đuổi Miêu gia.

Đừng nhìn khổ người nhỏ, ngược lại dũng khí rất lớn, đương nhiên cũng có thể là ý có người ôm, cáo mượn oai hùm.

“Trước giúp nó chải lông mèo, bằng không lúc tắm sẽ rời.” Tắm chó mèo có kỹ xảo, Chân Bảo lần đầu tiên làm, Mạnh Kế Ninh chịu trách nhiệm dạy cô.

Chân Bảo nghiêm túc học, đầu tiên là gỡ một ít bùn khô trên lông Hắc Miêu, mở mới bắt đầu chải lông, chải xong còn phải cắt bỏ móng. Hắc Miêu nằm ở trong chậu trên đùi nhỏ Chân Bảo, biểu hiện đặc biệt nhu thuận, lúc Chân Bảo cắt, nó giống như tò mò, gờ cái đầu lên nhìn.

“Có phải rất thoải mái hay không?” Chân Bảo cúi đầu trên chọc nó.

Hắc Miêu tránh ra, tựa như muốn ngủ.

Chân Bảo nhắm mắt lại cho nó ngủ, một chút cũng không chê nó chưa tắm rửa.

Mạnh Kế Ninh vừa mới đi ra, vừa tiến đến, vừa vận nhìn ở trong mắt một màn này, cô gái trẻ tuổi ngồi ở trong ánh mặt trời, có thể trên mặt cô tươi cười ôn nhu, so với ánh mặt trời còn ấm áp hơn, trách không được tính khí Miêu gia lớn, Hắc Miêu quái gở, đều thích cô.

Mạnh Kế Ninh ho khục.

Chân Bảo mở to mắt, vội vàng tiếp tục cắt móng cho Hắc Miêu, lau sạch, tiến độ quá chậm.

Cắt móng tay rồi, rốt cuộc đến tắm rửa, Hắc Miêu nhìn chậu nước, meo meo cự tuyệt vào nước, Chân Bảo ôn nhu rồi lại cương thế, lúc Mạnh Kế Ninh chỉ đạo xuống, triệt triệt để để mà giúp đỡ Hắc Miêu tắm sạch, tắm rửa lau khô lông, lại điểm chút thuốc ở mắt, điểm xong mới thấy mắt nó như khỏi thủy tinh.

Tắm rửa Hắc Miêu, bộ lông xoã tung, khoe mắt sạch sẽ, ánh mắt màu xanh rưng rưng, giống như hai khối bảo thạch.

“Chụp tấm hình? Kỷ niệm công tác đầu tiên.” Mạnh Kế Ninh giúp Hắc Miêu đeo số thứ tự, đề nghị.

Chân Bảo rất thích chụp ảnh đấy, cao hứng mà ôm lấy Hắc Miêu, đi đến trước một loạt lồng mèo lại để cho hấn theo.

Mỹ nữ phúc lợi lớn nhất chính là không cố ý tạo hình, tùy tùy tiện tiện chụp ảnh, đều đẹp.

“Mình thêm bạn ở hộp thư, chuyển ảnh cho bạn.” Mạnh Kế Ninh cầm lấy điện thoại đi tới, vô cùng tự nhiên mà nói.

Hai người liền thành bạn bè.

Kế tiếp Hắc Miêu còn đi tuyệt dục, tiêm vắc-xin phòng bệnh, sau đó giao cho hiệp hội tuyên truyền tìm kiếm người nhận nuôi.

Lần nữa nhắc tới tuyệt dục, Chân Bảo nghĩ tới Hắc Đan, ông cụ Phó không đồng ý cho Hắc Đan tuyệt dục, chuyện này vẫn hoãn lại.

Chín giờ tối, Phó Minh Thời đứng giờ điện thoại tới. Rõ ràng là anh chủ động, nhưng trò chuyện một chút liền biến thành Chân Bảo báo cáo anh hằng ngày ở trường học, “hôm nay em tắm rửa cho một con Hắc Miêu, con ngươi của nó đặc biệt xinh đẹp, nó vẫn đặc biệt nghe lời...”

Đại khái là con vật lang thang đầu tiên cô chăm sóc, Chân Bảo thật sự vô cùng ưa thích Hắc Miêu.

“Có thể mang về biệt thự, nuôi cùng Hắc Đan.” Tưởng tượng vẻ mặt cô đáng yêu, Phó Minh Thời cười nhẹ nói.

“A, anh thật sự có thể nuôi?” Chân Bảo đề nấn vui sướng hỏi, trước đây, cô cũng không có ý niệm thu dưỡng Hắc Miêu trong đầu, bởi vì ký túc xá không thể nuôi sủng vật, bởi vì biệt thự kia không phải là nhà của cô, cô cũng chỉ là khách mà thôi.

Phó Minh Thời mở Laptop ra, nhìn hình cô tươi đẹp khuôn mặt tươi cười trên màn hình trên, thanh âm anh ôn nhu, “Chỉ cần em thích.”

Chỉ cần cô thích, anh nguyện ý thu lưu mèo lang thang có thể làm cho cô vui vẻ, hoặc bất kỳ động vật nào.

Thanh âm đàn ông trầm thấp như dẫn theo điện, lỗ tai Chân Bảo không hiểu tại sao lại nóng lên, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cô vẫn do dự nói: “Đề em lấy ảnh cho anh xem, anh xem một chút có thích hay không.” Nếu như Phó Minh Thời chỉ là bạn tâm tình cảm của cô, quên đi.

“Cũng tốt.” Phó Minh Thời để điện thoại đi động xuống, đợi cô.

Chân Bảo gửi tấm hình kia. Chỉ có cái này một tấm, chính cô không nghĩ tới chụp mèo.

Phó Minh Thời vốn chờ mong một Hắc Miêu, không nghĩ tới cô kèm theo bản thân, nhìn cô trong tấm ảnh đáng tươi cười ngọt ngào, Phó Minh Thời suy nghĩ một chút, cố ý không trả lời.

Trong lòng Chân Bảo lo sợ, hỏi anh: Như thế nào? Anh thích không?

Lúc này Phó Minh Thời mới gõ chữ: Chính là nó?

Chân Bảo cúi đầu nhìn, không rõ ý của anh, Phó Minh Thời lại gửi đến: Mèo đẹp, chủ nhân cũng không tệ.

Liên hệ xuôi ngược, Chân Bảo vội vàng giải thích: Em hỏi chính là mèo.

Phó Minh Thời: thích.

Chân Bảo nở nụ cười.

Bên kia Phó Minh Thời nhìn rồi gõ “Người cũng thích”, nhìn thật lâu, mới xóa bỏ, đổi thành: Ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Editor Hoa Trong Tuyết

Tiết học cuối cùng trước kỳ nghỉ, suy nghĩ của đại đa số mọi người trong lớp lúc này đều đã bay về nhà, ai cũng nôn nóng.

Chân Bảo ngồi ở bàn thứ ba, bạn học ngồi bên cạnh lén lút đọc tiểu thuyết, riêng cô vẫn nghiêm túc ghi bài.

Còn mười phút nữa là tan lớp, thầy giáo khai ân, cho mọi người về sớm.

Các sinh viên lập tức giải tán, mọi người đều nhanh chóng ra khỏi phòng học, Chân Bảo bình tĩnh ngồi chép xong bài học, bắt đầu thu dọn đồ đạc, ba cô bạn cùng phòng nhờ cô mang giúp sách giáo khoa về phòng ngủ. Đúng là ba cô gái nóng nảy, rõ ràng đều là người ở thủ đô, không hiểu tại sao lại nôn nóng giống như những sinh viên đến từ các tỉnh xa, cũng không có ý định trở về ký túc xá, chạy trực tiếp từ phòng học về nhà.

Bỏ sách giáo khoa và túi, Chân Bảo lấy khăn tay ra, đi đến nhà vệ sinh, khi bước lên cầu thang cả dãy phòng học đều yên tĩnh, toàn bộ các lớp học đều tan học rồi.

Giang sơn nhà Hán bao lần chìm nổi. Chân bảo nhìn tin nhắn Phó Minh Thời gửi trước khi tan học, sau đó khoá balo lệch vai, đi về phía cầu thang.

“Chân Bảo?” Đang muốn bước xuống lầu bon chen với nhóm người bên dưới, bỗng nhiên có người ở lầu trên gọi cô.

Chân Bảo ngẩng đầu, trông thấy Mạnh Kế Ninh đang từ tầng trên đi xuống nhìn cô cười cười, cậu ta mặc áo sơ mi ca rô đen, đáng người thon dài, nụ cười yếu ớt làm cho người ta có cảm giác nhe nhả. Đi đến lầu hai, Mạnh Kế Ninh xoay người lại nói một tiếng với bạn cùng lớp, sau đấy đi về phía cô, “Tại sao chỉ có mình cậu?”

“Các cô ấy về nhà trước rồi.” Nhìn thấy người quen, Chân Bảo cười cười.

“Khi nào cậu về?” Mạnh Kế Ninh không nôn nóng xuống lầu, bước hai bước đến bên cạnh cô, hỏi.

Chân Bảo không nhúc nhích, chỉ xoay người nói chuyện với cậu, “Tớ đi đến phòng ngủ dọn đồ đã, cậu thì sao? Quay về thành phố C hả?”

Nói xong ánh mắt nhìn xuống dưới lầu, Phó Minh Thời nói anh đã đến cửa ký túc xá rồi, Chân Bảo không muốn để cho Phó Minh thời đợi quá lâu.

Phát hiện cô nôn nóng muốn đi, Mạnh Kế Ninh vừa bước xuống cầu thang vừa trò chuyện với cô, “Đúng vậy, buổi chiều bốn giờ sẽ bay, thật ra tớ muốn ở lại, bà nội muốn tớ trở về.”

Chân Bảo bước chậm rãi theo dòng người, cười nói: “Bà nội nhớ cậu, vậy cậu quay về thăm bà đi.”

Mạnh Kế Ninh lặng lẽ bước sau cô nửa bước, nghiêng đầu nhìn một bên mặt trắng nõn của Chân Bảo, làn da non mịn. Cô chỉ buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, lộ ra lỗ tai, vành tai khéo léo xinh xắn, Mạnh Kế Ninh chú ý, cô không xỏ lỗ tai.

“Giữa trưa cùng ăn một bữa cơm được không?” Bước xuống hai bậc thang, Mạnh Kế Ninh bình tĩnh tự nhiên nói.

Chân Bảo giật mình, nghiêng đầu nhìn cậu, Mạnh Kế Ninh cười nhẹ: “Bạn cùng phòng của tớ đều về hết, một người ăn cơm rất chán.”

Chân Bảo thu hồi ánh mắt, không vui nói: “Bạn trai tớ tới đón...”

Nếu như Phó Minh Thời không đến, cô cũng không có thói quen một mình ăn cơm với nam sinh, cô và Mạnh Kế Ninh, chẳng qua chỉ là bạn học chung một năm.

Nụ cười trên gương mặt Mạnh Kế Ninh ngưng lại vài giây, sau đó lập tức trêu ghẹo nói: “Bạn trai của cậu không tệ nha, còn biết tới đón cậu, buổi chiều hẹn đi chơi hả?”

Chân Bảo gật đầu qua loa.

Đi vào đại sảnh lầu một, tầm nhìn rộng rãi, Chân Bảo tùy ý lướt mắt nhìn, lại thấy được một hình bóng quen thuộc. Cô dừng bước lại, hơi giật mình nhìn về phía cái người vừa gửi tin nhắn, ‘bạn trai’ nói sẽ đợi cô trước cổng ký túc xá.

Thấy phản ứng bất thường của cô, Mạnh Kế Ninh nhìn theo ánh mắt chân bảo, nhìn thấy một chàng trai ăn mặc giống như sinh viên. Mạnh Kế Ninh cao khoảng một mét bảy tám, dáng người cũng tính là cao, nhưng chàng trai bên kia, nhìn đoán chắc phải cao một mét chín, cả người mặc quần áo màu đen, hai tay để vào túi quần đứng đằng kia, giống như người mẫu trên trang bìa tạp chí mùa thu.

Người này, là bạn trai của Chân Bảo?

Mạnh Kế Ninh quan sát đối phương muốn đánh giá xem mình hơn đối phương ở điểm nào, cuối cùng nhìn quần áo bình dân trên người Phó Minh Thời, dự đoán có lẽ gia cảnh không tốt bằng cậu.

“Bạn trai?” Mạnh Kế Ninh vẫn đi bên cạnh Chân Bảo, chế nhạo hỏi.

Chân Bảo lúng túng thừa nhận, vừa vặn Phó Minh Thời cũng đi tới, cô giới thiệu với anh, “Cậu ấy là Mạnh Kế Ninh, là bạn học cấp ba của em.”

Từ lúc hai người sóng vai đi xuống cầu thang Phó Minh thời đã đoán được thân phận của Mạnh Kế Ninh, là một sinh viên năm hai ngành thơ, Phó Minh thời hoàn toàn không bận tâm, nhìn Mạnh Kế Ninh gật gật đầu, liền một tay tiếp lấy túi sách giáo khoa của Chân Bảo, một tay vòng qua ôm lấy bả vai cô xoay người, nhanh chóng đi ra sân trường, “Đi xe đến hả, hình như anh nhìn thấy xe của em rồi”.

Anh bỏ qua Mạnh Kế Ninh, Chân Bảo cảm nhận được vòng tay ấm áp của Phó Minh Thời, trong tình huống này, chỉ có thể quay đầu lại tạm biệt, nhờ giọng nhắc nhở Phó Minh Thời: “Ồ đây đồng người, anh đừng như vậy...” Tại sao mỗi khi gặp cô anh đều thích ôm bả vai của cô như vậy?

Lúc này Phó Minh Thời nghe lời buông tay ra.

Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra, hai người cùng đi lấy xe đạp, dắt xe ra, Phó Minh Thời bỏ túi xách trước giỏ xe, sau đấy để Chân Bảo vịn xe, anh xoay người điều chỉnh yên xe. Chân Bảo không rõ ràng cho lắm, đến lúc Phó Minh Thời giữ lấy tay lái, cô mới hiểu được ý của anh.

Nhìn cái người đang ngồi trên yên xe, Chân Bảo nhịn không được cười lên.

“Ngồi lên.” Phó Minh Thời ngồi vững, quay đầu lại gọi cô.

Chân Bảo ngoan ngoãn bước qua, cô ngồi vào chỗ, lúc này Phó Minh Thời mới co chân dài, chờ cô đi.

“Trưa nay muốn ăn ở đâu?” Phó Minh Thời nhìn phía trước hỏi, “Đi ăn lẩu?” Những nơi đắt tiền, cô ăn không thoải mái.

Chân Bảo nghiêm túc nghe giảng bài, đến tiết thứ tư, cô đã đói bụng, nhẹ nhàng nắm áo anh nói: “Đi nhà ăn đi, hôm nay mọi người đều rời trường học, nhà ăn ít người, chắc là không cần xếp hàng.”

Cô rất dễ thỏa mãn, chút lợi ích ấy cũng nghĩ đến, nếu như không phải ngồi trên xe, Phó Minh Thời rất muốn quay đầu lại, thân mật với cái miệng thích nói lời ngốc ngếch, lời nói đáng yêu, bờ môi non mềm.....

“Được, vậy thì ăn ở căn tin.” Tạm thời buông tha cho kế hoạch giúp cô cải thiện bữa ăn, Phó Minh Thời cười nói.

Có đến bảy ngày nghỉ, từ từ thực hiện kế hoạch vậy.

Xe đạp dừng ở dưới lầu ký túc xá, Phó Minh Thời khóa xe lại, chờ Chân Bảo lên lầu cất sách, sau đấy xuống lầu đi ăn cơm.

Khu nhà ăn cũng có nhiều người lui tới, những sinh viên còn có lớp buổi chiều trưa nay vẫn phải ăn cơm ở căn tin, trong mắt Chân Bảo chỉ có đồ ăn, trong mắt Phó Minh thời chỉ có cô, cả hai người ai cũng không chú ý đến, phía sau bọn họ, có một người ở phía xa chăm chú nhìn.

Nhìn qua bạn trai đưa người yêu vào căn tin, trong mắt Mạnh Kế Ninh hiện lên một tia khinh thường.

Nếu như Chân Bảo là bạn gái cậu, cậu sẽ không để cô sống cuộc sống như vậy, sẽ đưa cô đến những nơi sang trọng.

Nhưng Mạnh Kế Ninh cũng rất may mắn, nếu như bạn trai kia của Chân Bảo hoàn mỹ, vậy thì nhất định cậu không có cơ hội rồi.

Đứng tại chỗ một lát, Mạnh Kế Ninh quay đầu đi về phía ký túc xá nam, về nhà trước, sau đấy lại tìm cơ hội.

~

Phó Minh Thời cũng không biết có người muốn đào góc tường nhà anh, cơm nước xong xuôi, anh lại chờ dưới cổng ký túc xá.

Động tác của Chân Bảo rất nhanh, nhanh chóng đi ra, một tay xách túi xách, một tay kéo rương hành lý. Sau thời gian Hắc Miêu ở câu lạc bộ chăm sóc thú cưng, những vắc-xin cần thiết đều được tiêm phòng, chứng viêm khốc mắt cũng được chữa khỏi, ăn ngon ngủ tốt, mập ra trông thấy, sạch sẽ đáng yêu.

“Tại sao thú cưng em thích đều màu đen vậy?” Lúc Phó Minh Thời nhận rương hành lý, nhìn chăm chăm vào Hắc Miêu hỏi.

Chân Bảo nói không nên lời, Hắc Đan là người trong thôn cho cô, hoàn toàn trùng hợp, Hắc Miêu là duyên phận.

Phó Minh Thời trêu chọc cô: “Mèo chó đều đã có, có muốn nuôi thêm quạ không?”

Chân bảo mắt híp: “Anh thích thì có thể tự nuôi.”

Quạ đen, tên nghe đã thấy không đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Trở lại biệt thự, Chân Bảo vừa xuống xe, Hắc Đan chạy nước rút một trăm mét vui mừng lao về phía cô.

Hơn một tháng không gặp, Hắc Đan lại lớn hơn, cổ, tứ chi, lông vàng ở bụng cũng ngày càng rõ rệt, rậm rạp đến nhìn mà khiếp sợ, lưng đen chân vàng, nhìn rất thật thà trung thực. Chân Bảo ngồi chồm hổm xuống ôm con chó, Hắc Đan nhiệt tình mà thè lưỡi ra liếm cô, Chân Bảo ngăn lại nhưng không thành công.

Phó Minh Thời bước ra từ ghế lái, nhìn nơi Chân Bảo bị Hắc Đan liếm qua, ánh mắt phức tạp.

Con chó này, thật có phúc.

Vô tình nhìn ‘thứ’ giữa hai chân Hắc Đan, Phó Minh Thời khẽ câu môi, quyết định không so đo cùng một con chó. (Đào: Anh quá thâm :v)

“Em vào nhà trước đi.” Anh còn sờ đầu Hắc Đan nói với Chân Bảo, thuận tiện chấm dứt hành động thè lưỡi ra liếm Chân Bảo.

Chân Bảo cười nói dạ.

Biệt thự xa hoa, mặc dù Chân Bảo không sa đọa đến mức muốn ở đây cả đời, nhưng từ kí túc xá nữ đơn giản về đây, Chân Bảo không kim lòng được mà buông lỏng cảnh giác. Lên phòng ngủ lầu ba của cô, Chân Bảo nằm úp lại. Giường mềm chỉ khiến Chân Bảo muốn ngủ.

Có người gõ cửa.

Chân Bảo vội đứng lên, trái thẳng ga giường bị cô làm nhăn, nhanh chóng đi mở cửa.

Phó Minh Thời đứng ở cửa, trong lúc mở cửa, Hắc Đan, Hắc Miêu ở phía sau chen lên đòi vào.

“Chiều nay anh rảnh, chúng ta đưa Hắc Đan đến bệnh viện nhé? Trước tiên kiểm tra sức khỏe cho Hắc Đan, hỏi lại trước khi phẫu thuật cần chú ý gì.”
Mắt nhìn Hắc Đan ngây ngốc không biết gì, Phó Minh Thời bình tĩnh nói. Anh đã xem trên mạng, làm giải phẫu tuyệt dục xong phải chăm sóc nó một tuần, chắc chắn Chân Bảo muốn tự mình chăm sóc Hắc Đan. (Tuyệt dục con nhỏ T.T)

Chân Bảo hiểu ý anh, khó xử nói: “Ông Phó không cho phép...”

“Tư tưởng ông cổ hủ, đừng nghe theo ông.” Ông cụ không ở đây, Phó Minh Thời không chút khách sáo.

Chân Bảo nghĩ tới hôn sự của hai người, không thể không nói, ông cụ Phó quá cổ hủ.

“Được rồi, anh chờ chút, em rửa mặt đã.” Vừa nãy bị Hắc Đan liếm, còn chưa kịp rửa sạch.

Ánh mắt Phó Minh Thời lưu lại vài giây trên khuôn mặt bóng loáng của cô, mới xuống dưới lầu ngồi chờ.

Chân Bảo rửa mặt xong, không cần cô gọi, Hắc Đan, Hắc Miêu cùng nhau theo cô xuống lầu. Hắc Đan thích giữ nhà, gặp người lạ đến nó sẽ sủa liên tục, nhưng với Hắc Miêu, Hắc Đan không kháng cự, tò mò vây quanh Hắc Miêu dạo vài vòng, bị móng vuốt của Hắc Miêu cào vài cái lên mũi, thì đã thuận lợi nhận đồng bọn này.

Xe đã đến, Phó Minh Thời bế Hắc Đan lên xe trước, Chân Bảo ôm Hắc Miêu quay về phòng ngủ, sờ an ủi vài phút, trong lòng đầy áy náy mà đóng cửa phòng. Hắc Miêu vẫn chưa quen thuộc địa hình biệt thự, Chân Bảo sợ nó ra ngoài, Hắc Miêu sẽ chạy mất.

“Đến đại học A à?” Lên xe, ánh mắt Chân Bảo trốn tránh hỏi, Phó Minh Thời chưa thay quần áo, xe của anh cũng thật huênh hoang đấy.

“Đổi nơi khác.” Phó Minh Thời vừa lái xe vừa nhìn gương chiếu hậu.

Chân Bảo lúc này mới yên tâm, lại để cho Hắc Đan ngồi bên cạnh, cô ôm Hắc Đan, miễn cho nó quấy rối.

Phó Minh Thời chọn một bệnh viện thú y trái hướng đại học A, xếp hàng kiểm tra sức khỏe, Hắc Đan vô cùng khỏe mạnh, bác sĩ dặn dò một số điều cần lưu ý, bảo bọn họ chiều mai đưa Hắc Đan đến làm phẫu thuật. Thật ra tuyệt dục cho thú cưng có thể phòng được nhiều bệnh nguy hiểm, còn có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng Chân Bảo lại cảm thấy Hắc Đan có chút đáng thương, trở lại biệt thự cứ ở bên Hắc Đan, hầu như không ra khỏi phòng.

Chiều hôm sau, hai người đứng hẹn ôm Hắc Đan đi tuyệt dục, Hắc Đan ở phòng thủ thuật chờ hơn một tiếng, lúc được bác sĩ ôm ra, thiếu mất hai quả trứng... (Đào: Hải.v)

Chân Bảo vô cùng đau lòng, đối với Hắc Đan tốt hơn, vài ngày sau, có thể nói là như hình với bóng.

Phó Minh Thời chỉ có thời gian hai ngày ở cùng cô, thứ ba phải bay đến Nghiễm Châu, thứ sáu mới về được.

Phó Minh Thời không ở đây, đối với Chân Bảo ảnh hưởng không lớn, trêu chọc Hắc Đan, Hắc Miêu, chuẩn bị bài học, một thì xem phim, kỳ nghỉ trôi qua vui vẻ và phong phú. Thứ sáu nhận được điện thoại của Phó Minh Thời lúc giữa trưa, nói bên kia có biến động, nên trì hoãn một ngày, tối mai mới về Thủ Đô được, bảo Chân Bảo chờ anh, anh tiễn cô về trường.

Chân Bảo không muốn anh mệt: “Tự em về được rồi, anh không cần đuổi...”

“Đợi anh.”

Phó Minh Thời không để cô từ chối, nói xong liền cúp.

Cuộc gọi chấm dứt, Chân Bảo nhìn chăm chăm vào điện thoại, bỗng nhiên không hiểu ý của Phó Minh Thời. Cô đã trưởng thành, là sinh viên, thái độ của Phó Minh Thời đối với cô, là mấy tháng gặp một lần, lại đưa đón đến trường, thật giống người lớn đang chăm lo cho trẻ nhỏ thế này?

Nhưng, Chân Bảo đã sớm thu dọn xong túi đồ, ở biệt thự chờ anh.

18:30, dưới lầu truyền đến tiếng động, Chân Bảo đi đến ban công, vừa hay nhìn thấy Phó Minh Thời đang đậu xe. Người đàn ông mặc âu phục, áo mũ chỉnh tề, không nhìn ra chút mệt mỏi khi đi công tác.

Chân Bảo cầm túi đồ, xuống lầu, lúc đến lầu hai, gặp được chủ nhân biệt thự đang đi lên.

Chân Bảo theo thói quen nhìn anh cười: “Ăn cơm tối chưa?”

Phó Minh Thời ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cười ngọt ngào của cô, cặp mắt đen của anh sâu hơn, như người đói mấy ngày, rốt cuộc nhìn thấy bữa tối theo mong muốn. (Đào: không lẽ sắp.... *bị miệng*)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

Phó Minh Thời đi tắm rồi, lên lầu trước để lại má Vương dọn rửa hai món rau.

Chân Bảo nhàn rồi không có chuyện gì, đi phòng bếp hỗ trợ, vo gạo nấu cơm.

Phó Minh Thời vừa xuống máy bay, đường đi mệt hơn phân nửa không có khẩu vị gì, má Vương cố ý bày món cải thìa ngâm chua làm món khai vị, lại hấp một con cá. Cá vừa vào nồi, đã thấy Phó Minh Thời đi ra rồi, má Vương cười nói với Chân Bảo: “Phó tổng bề bộn, tiểu thư nhanh đi trò chuyện với Phó tổng, lần sau chắc phải nghỉ đồng mới trở lại được.”

Chân Bảo nấu cơm xong cũng nhàn rồi, nhưng cô thích xem má Vương xào rau, vì vậy luôn đứng ở đây. Nếu như Phó Minh Thời ra rồi, đương nhiên cô muốn đi cùng Phó Minh Thời, dù sao Phó Minh Thời là vì tiền cô trở về trường, mới vội vã trở về gấp.

Đi từ phòng bếp ra, thấy Phó Minh Thời ngồi ở trên ghế sa lon, thay một cái áo lông màu đen nghỉ ngơi, dưới chân cũng là giày thể thao. Quần áo rất bình thường, nhưng ngũ quan anh xuất chúng, lại ngồi ở trong phòng khách trang hoàng xa hoa của biệt thự, bụng tách trà thượng phẩm, lúc giờ tay nhấc chân, thấy thế nào đều là tinh anh xuất thân danh môn.

Chỉ là khi Hắc Đan đeo vòng Elizabeth vui vẻ chạy đến bên cạnh anh, Phó Minh Thời cười ôm lấy Hắc Đan kiểm tra tình huống khôi phục của Hắc Đan, khí phách quý phái xung quanh anh đột nhiên không còn nữa, quảng sáng cao không thể chạm người biến mất, cho phép phạm phu tục tử đi tới gần.

“Em đã nói với dì Vương, hai ngày nữa để dì ấy mang Hắc Đan đi kiểm tra.”

Đi đến trước sa lon đối diện Phó Minh Thời, Chân Bảo ngồi xuống bên cạnh nói.

“Có rảnh anh sẽ mang nó đi.” Phó Minh Thời sờ sờ đầu Hắc Đan, giương mắt nhìn cô, “Mấy ngày nay bận quá, một mình em ở lại nơi này, có phải rất buồn tẻ không?”

Chân Bảo cười, “Không có, có vài bộ phim mới, ở trường học không rảnh để xem, mấy ngày nay em đều xem hết.”

Cô không tìm không phôi, Phó Minh Thời nghĩ đến anh ở Quảng Châu mỗi ngày đều nhớ đến cô, ánh mắt trở nên phức tạp lần nữa.

Điện thoại Chân Bảo đột nhiên vang lên, cầm lên nhìn qua, là Cổ Tiểu Ngư.

Chân Bảo thờ dãi một tiếng với Phó Minh Thời, đi xa nghe máy.

“Chân Bảo, sao cậu còn chưa về trường? Có phải mỗi ngày đều vui vẻ với bạn trai, vui đến quên cả trời đất rồi không? Hay là anh ấy quá theo sát cậu không nỡ đưa cậu về?” Giọng nói của Cổ Tiểu Ngư vô cùng lớn, câu hỏi bắn liên hồi vang ra từ trong điện thoại, quanh quẩn ở trong phòng khách rộng rãi.

Khóe môi Phó Minh Thời nâng lên.

Chân Bảo vội giải thích: “Tớ còn chưa ăn cơm, ăn xong sẽ trở về.”

Cổ Tiểu Ngư: “Ăn với ai?”

Chân Bảo: ...

Cô vẫn đang do dự có nên nói dối hay không, bên kia bỗng truyền đến tiếng cười gian của Cổ Tiểu Ngư: “Nói với Minh Thời, chần gối của cậu là tớ giúp phơi nắng, nếu anh ấy thật sự muốn cảm ơn tớ, đưa cho tớ một ly trà sữa là được, ừ, tớ muốn trà sữa vị xoài, cậu dám quên, đừng nghĩ sẽ vào được cửa ký túc xá chúng ta!”

Gần đại học A có hai cửa hàng bán trà sữa, trong đó có một cửa hàng bán trà sữa vị xoài, là BiddingX Cổ Tiểu Ngư yêu nhất. .

Chân Bảo đều đã quên chuyện phơi nắng chần mản, bạn cùng phòng tốt như vậy, cô chuẩn bị bỏ tiền ra mua trà sữa mời khách. Sau khi quyết định tham gia kỳ thi Đại Học, Chân Bảo chuẩn bị một quyển sổ, bắt đầu từ kỳ thi Đại Học, Phó Minh Thời chuyển vì cô mà tốn tiền, ví dụ như phiếu cơm hơn một vạn kia, phí giải phẫu Hắc Đan, học phí, cô đều nhớ kỹ, chờ tốt nghiệp kiếm tiền, hợp với số tiền khổng lồ Phó Minh Thời nạp vào thẻ cô mỗi tháng, cô đều sẽ trả cho anh.

Dự tính ban đầu cô đến Bắc Kinh, là vì để ông cụ Phó yên tâm, nhà họ Phó vì cô cung cấp chỗ ngủ nghỉ, vé máy bay, ăn uống, Chân Bảo đều có thể yên tâm thoải mái mà tiếp nhận, nhưng học đại học, là chuyện cô được lợi nhất, Chân Bảo không thể không công tiếp nhận giúp đỡ của Phó Minh Thời.

Cắt điện thoại, Chân Bảo làm như không có việc gì trở lại trên ghế sa lon, cười với Phó Minh Thời, “Bạn cùng phòng em, hỏi lúc nào em trở về.”

Phó Minh Thời ừ một tiếng, dường như không nghe thấy Cổ Tiểu Ngư nói.

~

Ăn cơm tối xong, đã hơn tám giờ, Phó Minh Thời lái xe đưa cô về, vì ít xuất hiện, anh đặc biệt lái chiếc xe VW Magotan màu đen. Xe đậu ở gần đại học A, hai người đôi thành đi bộ.

“Sắp tới càng ngày càng lạnh, đi dạo phố với bạn cùng phòng nhớ mua cho mình vài món.” Thấy cô rất tiết kiệm, Phó Minh Thời có chút lo lắng.

“Em biết rõ.” Quần áo là nhu yếu phẩm, Chân Bảo nhất định sẽ mua, cũng không thể mùa thu mùa đông vẫn mặc áo tay ngắn được?

Phó Minh Thời nhìn bàn tay nhỏ bé lộ ra bên ngoài tay áo, lại dời ánh mắt.

Phía trước chính là quán trà sữa rồi, Chân Bảo dừng bước lại, nhỏ giọng khuyên anh: “Về sớm một chút đi.”

“Mời em uống trà sữa.” Phó Minh Thời cười ôm bả vai cô, đi vào bên trong cửa hàng trà sữa.

Chân Bảo phát hiện ra quy luật, mỗi lần Phó Minh Thời đưa đi nơi nào, đều thuận tay ôm cô một cái, vì anh chỉ ôm trong chốc lát, Chân Bảo đặc biệt xoay người nhanh, rời khỏi tay anh, bước vào trong cửa hàng trà sữa trước. Phó Minh Thời cười cười, hai tay cho vào túi, đi ở sau lưng cô.

Chân Bảo gọi một ly trà sữa đậu đỏ.

Phó Minh Thời cũng giống cô, nhìn thực đơn, hỏi cô: “Cổ Tiểu Ngư muốn quả xoài đấy, hai người bạn khác trong phong em thích gì?”

Chân Bảo mới biết anh đều nghe thấy được, mặt nóng lên, đoạt lấy thực đơn nói: “Em tính tiền.”

Phó Minh Thời cũng không tranh với cô, lại đưa tay ra cô ôm đến trước mặt, hơi nâng giọng lên: “Đi hẹn hò, có ai để bạn gái tính tiền chứ?”

Nam phục vụ còn đứng ở trước bàn chờ bọn họ chọn món, thấy đối phương mờ ám. Che lại nở nụ cười, mặt Chân Bảo càng đỏ hơn, tránh cánh tay Phó Minh Thời, nhỏ giọng nói ra vị Tiễn Nhạc Nhạc thích. Tổng cộng năm ly trà sữa, phục vụ hỏi bọn họ có uống ngay không, hôm nay Chân Bảo trở về trường đã đủ trễ rồi, không muốn về trễ, lắc đầu, đều đóng gói tất cả.

Phó Minh Thời cũng đóng gói lại, thanh toán xong, anh cầm lên năm túi trà sữa, kiên trì muốn đưa Chân Bảo đến dưới lầu.

Chân Bảo không có biện pháp.

Lầu ký túc xá có hai cửa có thể đi vào đại sảnh, cửa chính nhiều người, không ai đi qua cửa chính cũng dễ hiểu. Chỗ cửa còn lại là đi vào từ chỗ để xe đạp, bên trong ánh sáng mờ mờ, đi hơn mười giây mới đến cửa hông đại sảnh.

Cửa chính thông đến căn tin, nếu như từ tầng dạy học hoặc bên ngoài đem về, ngược lại đi từ chỗ để xe thì gần hơn.

Bình thường tan học, đám Chân Bảo đều đi từ nơi này, ban ngày trong chỗ để xe vẫn sáng sủa.

Bây giờ trở về, Chân Bảo theo thói quen đi vào chỗ để xe với Phó Minh Thời, bước hai ba mươi bước, chính là cửa hông đại sảnh, ánh đèn sáng ngời từ bên trong chiếu ra.

“Này.” Đi đến nửa đường, Phó Minh Thời bỗng dừng bước lại, đưa trà sữa trong tay cho Chân Bảo. đi về ⇒ đàn ⇒ k ⇒ quý ⇒ đ ⇒ ôn.

Chân Bảo cúi đầu, tay trái cầm hai túi, tay phải lấy thêm hai túi nữa. Chia đều tốt rồi, cô cười ngẩng đầu, muốn chào tạm biệt với Phó Minh Thời, chẳng qua là thấy ngực Phó Minh Thời, anh đột nhiên cất bước tiến lên, tay trái mang theo trà sữa trong tay vòng qua sau lưng cô ôm cô vào trong ngực, tay phải thì lập tức giữ đầu cô.

Chân Bảo vô thức nhắm mắt lại.

Thế giới tối lại, có gì đó đè lên môi cô

Cơ thể cứng ngắc, các túi trà sữa chậm rãi rơi xuống, ngay lúc bốn túi trà sữa chuẩn bị rơi hết, tay của cô nhanh chóng cầm lại. Nhưng cơ thể của cô vẫn cứng ngắc tựa vào trong ngực anh, vẫn bị ép mà ngã đầu, tâm hoảng ý loạn mà thừa nhận nụ hôn bất thành linh.

Cô nếm được vị Bạc Hà nhân nhật, nhớ lại trước khi anh xuống xe đã ăn kẹo cao su, còn hỏi cô có muốn hay không, cô nói không.

“Lạnh quá, tờ...”

“Á, đi đi đi thôi...”

Hai nữ sinh kéo cánh tay nhau đi vào từ bên ngoài, đi vài bước mới nhìn thấy phía trước có một cặp đang hôn nhau. Thấy rõ hôn nhau như thế, hai người vội thay đổi phương hướng, bước nhanh đi ra ngoài. Đi ra một khoảng, hai người nhìn nhau, nhìn không được cười lên, nụ cười nhẹ nhõm thiện ý, có lẽ, cũng mang theo chút hâm mộ.

Nghe được tiếng cười kia, Chân Bảo bối rối mà đẩy ra anh, chạy trốn như tia sét vào đại sảnh, mang theo trà sữa chạy lên trên lầu, một hơi chạy đến lầu ba, cô mới dựa vào trên tường, từng ngum từng ngum mà thở. Rất lâu rất lâu, hô hấp dần dần bình tĩnh trở lại, có thể trên môi giống như vẫn còn lưu lại, anh ôn nhu đụng chạm, giống như gió xuân thổi vào tim, giống như lông chim khẽ vuốt ở trên mặt.

Chân Bảo cúi đầu.

Anh thật sự, hôn cô rồi.

Không có bất kỳ báo hiệu nào, vì sao hôn bất ngờ như vậy? Còn bị người nhìn thấy...

Trong hành lang truyền đến tiếng mở cửa, Chân Bảo lấy tay vỗ vỗ vào mặt, nỗ lực quên nụ hôn vừa rồi. Ném nụ hôn ra khỏi đầu, trở về phòng ngủ trước. Vừa gõ cửa, Cổ Tiểu Ngư đã xông ra mở cửa, thấy bốn ly trà sữa trong tay cô, Cổ Tiểu Ngư cười ha ha, quay đầu nói vọng vào bên trong: “Ờ nói rồi mà, Thời đẹp trai sẽ mua bốn ly mà!”

Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền cùng nói lời cảm ơn.

Chân Bảo bình thường rất hay xấu hổ, hiện tại mặt xấu hổ đỏ bừng, ba người cùng phòng cũng không suy nghĩ nhiều.

Chân Bảo nỗ lực giả bộ như không xảy ra chuyện gì, quay về chỗ ngồi của mình uống trà sữa, vừa chọc ống hút vào, Phó Minh Thời đã gọi điện thoại đến. Cổ Tiểu Ngư ôm trà sữa đi tới gần, thấy Chân Bảo trực tiếp dập máy, cô ấy trừng to mắt hỏi: “Sao cậu không nghe máy?”

Không đợi Chân Bảo nói chuyện, điện thoại lại tới nữa.

Không muốn gây sự chú ý của đám bạn cùng phòng, Chân Bảo cầm điện thoại đi ra ban công, đóng cửa thủy tinh, nhìn điện thoại, Chân Bảo vẫn dập máy. Trong lòng cô rất sợ, cũng rất loạn, hiện tại nghe, nhất định sẽ lòi ra, hơn nữa, cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Phó Minh Thời như thế nào.

“Tĩnh” một tiếng, có tin nhắn mới.

Chân Bảo tựa ở góc tường, mở màn hình ra.

Phó Minh Thời: Xuống đây.

Chân Bảo nhìn chăm chăm vào hai chữ kia, suy nghĩ thật lâu, mới trả lời: anh đi đi.

Phó Minh Thời đứng ở trong bóng phía sau tầng ký túc xá, thấy tin nhắn, quả nhiên như mình dự đoán, Phó Minh Thời bất đắc dĩ lại đau đầu: Xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em.

Chân Bảo không muốn gặp anh: Em sắp đi ngủ rồi.

Phó Minh Thời nhìn tin nhắn đối thoại của hai người, có thể cô nói quá ít, anh không có cách nào căn cứ vào những thứ này phán đoán tâm trạng bây giờ của cô, là thẹn thùng, hay tức giận? Cô đơn thuần bảo thủ như vậy, cài dây an toàn cũng lúng túng xấu hổ, có thể bởi vì anh đánh lén mà vụng trộm khó chịu hay không?

Phó Minh Thời gọi điện thoại lần nữa.

Chân Bảo tiếp tục từ chối không nghe.

Phó Minh Thời không có cách, đổi thành gửi tin nhắn, “Anh thích em” gõ ba chữ kia, nhưng khi ngón cái chuyển qua vị trí gửi đi, Phó Minh Thời lại dừng lại, nhìn màn hình, xóa bỏ từng chữ. Anh thích cô, từ lúc trên đường quay về Bắc Kinh đã bị đơn thuần và ngây thơ của cô hấp dẫn, lần đầu tiên động lòng, anh không muốn dùng tin nhắn nói cho cô biết.

Ban công trên lầu, trên màn hình nhảy ra một tin nhắn mới: Tức giận?

Chân Bảo không tức giận, vô thức trả lời anh: Không.

Trả lời xong, nhìn tin nhắn trả lời chỉ có một chữ kia, tin nhắn chuẩn bị gửi đi nhưng chỉ một giây sau, Chân Bảo đã lập tức bấm dừng lại!

Bấm dừng thành công, Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra. “Không tức giận”, có thể sẽ bị hiểu lầm là vì yêu mến hoặc nguyện ý tiếp nhận, tuy rằng quả thật cô không tức giận, nhưng Chân Bảo không muốn Phó Minh Thời hiểu lầm. Cô, cô cần có thời gian suy nghĩ, hơn nữa, cô còn không biết tại sao Phó Minh Thời hôn cô. Có lẽ, anh, chẳng qua là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh?

Dù sao trước khi Phó Minh Thời giải thích, cô không thể nói bậy.

Dưới lầu, Phó Minh Thời cố gắng lý giải ý nghĩa chữ “không” kia, lại phát hiện một chữ kia biến mất chỉ sau một giây ngắn ngủi, ngay sau đó trên màn hình nhiều thêm một dòng chữ —— “Phượng bảo” xóa tin nhắn kia

Phó Minh Thời nở nụ cười, tại sao có cô gái ngây thơ như vậy?

Vốn phủ nhận tức giận, lại vội xóa, trong lòng của cô đang rất dữ dội. Lộ rõ rõ ràng như thế mà.

Biết rõ cô không ghét nụ hôn kia, anh an tâm.

Nhìn ảnh của cô, Phó Minh Thời hỏi cô: Thật sự muốn anh đi?

Chân Bảo trả lời ngay: Ừ.

Cô da mặt mỏng, Phó Minh Thời lựa chọn thỏa hiệp: Ngày mai anh lại đến nhé?

Chân Bảo cắn môi: Giờ lên lớp của sinh viên năm hai rất nhiều?

Anh đến thật sự quá cần mẫn rồi, không giống sinh viên.

Phó Minh Thời nghĩ lại: Tốt, vậy chủ nhật anh tới tìm em.

Chân Bảo không phản đối nữa.

Phó Minh Thời vuốt nhẹ bờ môi, không muốn lại không thể làm gì: Anh đi đây, em yên tâm học nhé.

Chân Bảo: Ừm.

Phó Minh Thời bấm xem ghi chép cuộc nói chuyện phiếm, xem nhiều lần, mới cất điện thoại, mở trà sữa ra, vừa uống vừa đi ra từ trong bóng tối. Khoảng cách lâu ký túc xá hơi xa một chút, Phó Minh Thời nhìn ban công phòng ngủ 307, trong nháy mắt quay người, giống như thấy có người tránh né.

Có lẽ, là cô?

Phó Minh Thời lại nhìn trong chốc lát, vẫn không thấy bóng dáng của cô, lần này đi thật.

Trà sữa đậu đỏ giá rẻ, ngọt thì ngọt, nhưng lại kém xa hương vị của môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Edit: nguyenthituyen

Chiều thứ sáu không có tiết học mà bầu không khí trong phòng lúc này rất tẻ nhạt nên Chân Bảo quyết định đi tới thư viện một mình tiện thể đi trả sách cho Cô Tiểu Ngư luôn.

Ở lầu hai khu Đông Nam có rất nhiều loại sách trị bệnh cho động vật Chân Bảo chọn được hai cuốn rồi chọn một chỗ để ngồi lại xem.

“Bên này có ai không?”

Đột nhiên có một người chỉ vào chỗ bên cạnh của Chân Bảo hỏi, Chân Bảo lắc đầu một cái rồi nói: “Không...”

Vừa ngẩng đầu thì lại nhìn thấy một người quen.

Mạnh Kế Ninh nhìn Chân Bảo cười, khuôn mặt của anh ta được ánh mặt trời chiếu vào nên có chút sáng lên rất là đẹp trai.

Chân Bảo ngạc nhiên hé miệng không nghĩ tới lại đứng lúc như vậy.

Mạnh Kế Ninh không cầm theo cặp sách mà chỉ lấy một quyển tạp chí để trên bàn, thuận tay lại lật xem bìa quyển sách của Chân Bảo, rồi nhỏ giọng nói chuyện với cô: “Năm nhất là năm trụ cột, bây giờ cậu nhìn những thứ này có phải là quá sớm?”

Chân Bảo cúi đầu cười: “Tôi chỉ tùy tiện lấy xem thôi.”

Chân Bảo nói xong thì lại tiếp tục lật xem, thư viện rất yên tĩnh mặc dù có người xì xòa bàn tán nhưng Chân Bảo không thích vậy.

Nhìn Chân Bảo không có ý muốn nói chuyện, Mạnh Kế Ninh liền cúi đầu lật sách ra xem, chỉ là mỗi lần lật sách thì anh cũng có cơ hội lén nhìn Chân Bảo. Bình thường anh ta rất ít khi đến thư viện nhưng ngày hôm nay lại tới đây mượn sách là chuyện hiếm thấy, trùng hợp lại gặp phải Chân Bảo vậy đây

có phải là duyên phận?”

Ngồi khoảng 10 phút, Mạnh Kế Ninh đẩy đẩy cái điện thoại về phía Chân Bảo mượn cô giữ giữ anh ta rồi anh ta đi.

Chân Bảo nghĩ anh ta đi vệ sinh lại không nghĩ tới lúc ra anh ta lại cầm thêm hai chai nước trở về, rồi ngồi xuống đặt bình trà hoa lài ở trên bàn cô. Chân Bảo lắc đầu nhưng anh ta lại giúp cô mở nắp chai ra nhẹ giọng nói: “Uống đi, đừng lãng phí.”

Chân Bảo cũng không thể làm gì khác hơn ngoài cảm ơn rồi cầm lấy chai nước để uống.

Uống xong lại tiếp tục đọc sách, được một lúc thì cô có chút mệt liền gác xuống bàn ngủ đến lúc tỉnh lại thì Mạnh Kế Ninh vẫn đang ở đây.

Bốn giờ rưỡi, Cổ Tiểu Ngư nhăn hời cô khi nào thì trở về để đi căn tin ăn cơm. Chân Bảo liền nhìn về phía Mạnh Kế Ninh nói: “Tôi đi trước đây.”

“Đi chung đi.” Mạnh Kế Ninh nhìn đồng rồi đứng lên.

Hai người cùng nhau xuống lầu, Chân Bảo đi mượn sách, Mạnh Kế Ninh vẫn đi theo cô. Ra khỏi thư viện cô lấy xe đạp ra đi Mạnh Kế Ninh cũng đi theo cô. Anh ta cứ đi theo như vậy cô thật không muốn đi trước, liền đẩy xe đạp đi đến chỗ phòng ngủ của các nữ sinh bởi căn tin cũng ở bên kia hai người sẽ cùng đường.

Đến dưới nhà ký túc xá, Mạnh Kế Ninh biết cô muốn ăn cơm cùng với bạn bè, lúc này anh mới đi về trước.

Chân Bảo thư thả đi lên trên lầu vừa mở đẩy cửa ra Cổ Tiểu Ngư liền chạy tới đóng cửa lại tra hỏi: “Anh chàng đẹp trai đi chung với cậu là ai? Chân Bảo mình cho cậu biết, cậu đã có một bạn trai rồi nên không thể bắt cá hai tay, nếu cậu chiếm hết bọn mình phải làm sao”

“Cái gì... Anh ta là Mạnh Kế Ninh, học chung trường với chúng ta, buổi chiều anh ta cũng đến thư viện nên đi về chung.” Chân Bảo cười giải thích. Bởi vì Phùng Nguyệt ở chung với họ nên thường nhắc tới Mạnh Kế Ninh, đối với cái tên Mạnh Kế Ninh này bạn bè cùng phòng ai cũng biết.

“Vậy buổi trưa hai người các cậu ở thư viện với nhau?” Từ trên giường Tiền Nhạc Nhạc thò đầu ra tra hỏi Chân Bảo.

Chân Bảo gật đầu rồi để quyển sách xuống đi vào phòng vệ sinh.

Cổ Tiểu Ngư và Tiền Nhạc Nhạc nhìn nhau, Cổ Tiểu Ngư tiến đến trước cửa phòng vệ sinh nghi hoặc hỏi: “Vậy anh ta đã biết cậu có bạn trai chưa?”

Chân Bảo ừ một tiếng.

Cổ Tiểu Ngư ra hiệu với Tiền Nhạc Nhạc nhưng vẫn không quên nhắc nhở Chân Bảo: “Chân Bảo cậu nên chú ý một chút, cậu là một hoa khôi học viện chúng ta cũng không có chọn ra được mấy người, cẩn thận không những người kia sẽ đào mình vào góc tường.”

Chân Bảo cũng biết, nhưng cô lại không tin Mạnh Kế Ninh sẽ có ý nghĩ như vậy. Ở cấp ba hai người không nói chuyện với nhau được câu nào, cũng chỉ trùng hợp ở hiệp hội động vật chung với nhau lại nói nếu Phó Minh Thời gặp được Mạnh Kế Ninh thì làm sao anh ta biết được mình có người theo đuổi.

Có thể Chân Bảo không biết mình lại có sức hấp dẫn lớn như vậy.

“Đi ăn cơm đi.” Chân Bảo xoa xoa bụng rồi đi lấy phiếu cơm.

Buổi tối Chân Bảo chuyên tâm chuẩn bị bài để mai thuyết trình còn Tiền Nhạc Nhạc và Cổ Tiểu Ngư cùng nhau xem kịch, rất yên tĩnh, đột nhiên truyền tới một lời nói ở trong kịch Cổ Tiểu Ngư và Tiền Nhạc Nhạc hét âm lên, Cổ Tiểu Ngư còn chạy tới kéo Chân Bảo lại xem.

Tiền Nhạc Nhạc chiếu lại cho Chân Bảo xem.

Trong màn hình là một anh chàng đẹp trai cùng với một cô gái đi ở trong sân trường thì đột nhiên anh chàng đó chỉ về phía trước để cho cô gái xem, cô gái quay đầu cũng không thấy cái gì lạ, liền quay đầu lại nhìn thấy anh chàng đó đã sớm khom lưng chờ cô, rồi ôm lấy cô gái đó hôn lên.

Bối cảnh thật lãng mạn còn hòa chung với tiếng nhạc cộng thêm ánh đèn dịu dịu, trai đẹp gái đẹp Chân Bảo đã sớm động lòng.

Lòng có chút rung động, Chân Bảo không kim lòng được nghĩ đến Phó Minh Thời.

Bọn họ ở chỗ tối không có ánh đèn không có nhạc, có thể tìm năng còn đập nhanh hơn so với hiện tại.

“Ồ ới, Chân Bảo đỏ mặt rồi kia, có phải đang nghĩ tới Minh Thời của cậu không?” Cổ Tiểu Ngư ôm lấy bả vai của Chân Bảo cười gian hời.

“Đừng đùa...” Đương nhiên Chân Bảo không chịu thừa nhận liền xoay người đi tới chỗ ngồi của mình cúi đầu làm bộ đọc sách nhưng cuối tuần Phó Minh Thời đến rồi, Chân bảo có chút bối rối.

Cổ Tiểu Ngư đang muốn tra hỏi thì Phạm Huyền đột nhiên đẩy cửa ra lớn tiếng chào hỏi: “Minh về rồi đây.”

Phạm Huyền ôm một bao quýt chia cho mỗi người một cái.

Chân Bảo thích ăn quýt nên ăn một hơi đã xong, vừa ăn xong thì Phó Minh Thời điện thoại tới.

Chân Bảo không dám nói chuyện với anh, nên từ chối không tiếp, sau đó tin nhắn đến: Có việc.

Phó Minh Thời: Ngày mai anh tới tìm em?

Chân Bảo: Ngày mai học bù thứ sáu nên học tám tiết.

Phó Minh Thời: Vậy chủ nhật anh tới, khoảng bốn giờ chiều đợi em ở dưới lầu.

Tâm tình Chân Bảo có chút phức tạp liền nhắn lại: Thật.

Cuộc tán gẫu kết thúc, Chân Bảo cũng không học được nên bò đến trên giường đi ngủ.

Lăn lộn qua lại cũng không ngủ được, cũng không nhịn được suy nghĩ mấy vấn đề ngày hôm đó: Tại sao anh ấy lại hôn mình?

Một người đàn ông hôn một người phụ nữ, chắc là thích chứ? Nhiều ngày trôi qua, mỗi ngày Phó Minh Thời đều nhắn tin chúc mình ngủ ngon cũng chưa từng nói thích mình. Anh ấy không nói, Chân Bảo cũng không dám xác định, có thể kết quả sẽ không thích, nhưng tại sao anh ấy lại làm vậy? Muốn lừa gạt người khác sao?

Nghĩ đến khả năng thứ hai, Chân Bảo có chút mất mát.

Hiện tại, coi như mình đang ăn nhời ở đậu nhà người khác. Phó Minh thời cũng tạo điều kiện cho cô học đại học, ở trong kịch cũng thường hay diễn ra những nội dung như người có tiền sẽ giúp cô giải đố một tay sau đó nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô gái đó. Tuy rằng nội dung vở kịch như này không có phát sinh ở nhân vật phản diện, mặc dù Phó Minh Thời không giống như người xấu, Chân Bảo cũng chỉ biết anh được mấy tháng đến tốt cùng anh là hạng người nào cô cũng không biết được.

Cả đêm nằm suy nghĩ lung tung, ngày hôm sau dậy sớm thì Chân Bảo cảm thấy môi mình cò gì là lạ, sờ sờ rồi lạ bò xuống soi gương thì phát hiện môi mình như một cái hóa phao... Đặc biệt lớn.

Tiền Nhạc Nhạc, Cổ Tiểu Ngư nhìn thấy, từng người một đều không có lương tâm đều cười trên sự đau khổ của người khác. Phạm Huyền không đùa giỡn nữa, cảm thấy Chân Bảo ăn quýt nhiều nên mới lên hóa.

Chân Bảo không có hình dung được tâm tình của mình lúc này, đẩy đại hóa phao lên một ngày khóa, buổi tối Phó Minh Thời còn nhắn tin cho mình nói thời gian gấp mặt, Chân Bảo ôm một hy vọng để nó hồi phục một chút nhanh chóng: Tuần sau hãy lại được không?

Phó Minh Thời: Tại sao?

Chân Bảo nói dối: Ngày mai hiệp hội động vật có việc.

Phó Minh Thời: Vậy buổi tối anh qua.

Chân bảo còn đang buồn rầu có nên tìm lí do nào khác hay không thì Phó Minh Thời nhắn lại: Đừng nói buổi tối em cũng có việc.

Chân Bảo đau đầu nhưng vẫn trả lời: Buổi chiều đến đây đi.

Đến sớm một chút, buổi tối trường học ít người nếu Phó Minh Thời động thủ thì phải làm sao bây giờ? Ban ngày nhiều người nên chắc sẽ không dám.

Ở bên kia khi Phó Minh Thời nhìn thấy tin nhắn, đoán được Chân Bảo vẫn còn e ngại, anh chợt cười cô: Không cần gấp như vậy.

Đột nhiên Chân Bảo không muốn nói chuyện với anh nữa.

Từ biệt thự Phó Minh Thời xuất phát, trước tiên là đi đến tiệm bán hoa.

“Anh chàng đẹp trai muốn mua hoa sao?” Nhìn bà lão ở tiệm bán hoa tràn trề như bé gái trẻ tuổi, nhìn thấy Phó Minh Thời mặc quần áo sinh viên đại học cười cười hỏi.

“Hoa hồng.” Phó Minh Thời lạnh nhạt nói.

Bà bán hoa cười đến sáng lạng, liền dắt Phó Minh Thời đi đến bên kia xem hoa, “Tặng bạn gái, anh chàng đẹp trai muốn mua mấy bông? Càng nhiều hoa hồng bạn gái càng thích.”

Phó Minh Thời còn đang tưởng tượng anh đưa 999 đóa hoa hồng cho Chân Bảo, còn ôm hoa hồng trở lại phòng ngủ, lấy tính cách không thích khoe khoang như Chân Bảo e sợ cô sẽ lúng túng. Hơn nữa, Phó Minh Thời cũng không thích nhiều hoa hồng như vậy.

“Chín đóa.” Phó Minh Thời nhìn hoa hồng nói, “Ồ ngoài không cần phải gói giấy màu.”

Phó Minh Thời chỉ cần hoa hồng những thứ khác sẽ làm mất đi vẻ đẹp của hoa hồng.

Phó Minh Thời liền tính tiền rồi lái xe rời đi đến trường học, trước tiên anh đi đến bên bờ hồ nơi có gió to để hóng mát. Bên hồ có các nữ sinh đang học vẽ ở đó, toàn là nữ, Phó Minh Thời nhìn một chút rồi đi về phía nữ sinh có bộ trang phục đơn giản nhất.

Trong tay anh đang cầm bó hoa hồng, trong đầu anh đang có suy nghĩ anh lại bị một cô nữ sinh làm cho ngây ngốc không thể tin được.

“Xin chào! Bạn học, mình có thể nhờ bạn làm giúp một chuyện không?” Phó Minh Thời ngồi xuống nói chuyện với giọng rất dễ chịu.

Nữ sinh đỏ mặt gật đầu.

Phó Minh Thời mỉm cười rồi đưa bó hoa trong tay mình cho nữ sinh đó, “Một lát nữa mình sẽ đưa cô gái đó lại đây rồi mình sẽ biểu lộ với cô ấy cho nên mới nhờ bạn giúp mình bảo quản tốt bó hoa này. Mình nghĩ sẽ đưa cô ấy đến bên này, ký túc xá của nữ sinh ở bên đó có quá nhiều người nên không có tốt.”

“Có thể, có thể!” Như thế rất lãng mạn, mặc dù không phải đưa cho mình nhưng anh chàng đẹp trai này cũng không phải của mình, còn vui mừng nhận lấy hoa hồng và còn chắc chắn nói rằng: “Cậu yên tâm, mình sẽ dùng bàn vẽ che lại tuyệt đối sẽ không để cô ấy nhìn thấy.”

“Cảm ơn!” Phó Minh Thời cười thành thật, đứng dậy nhìn bản vẽ còn khen một câu: “Rất dễ nhìn.”

Một tay nữ sinh cầm lấy bó hoa che nửa khuôn mặt, hoàn toàn không chống đỡ được.

Bên này đã chuẩn bị kỹ càng, rốt cuộc Phó Minh Thời cũng đi đến nhà ký túc xá của Chân Bảo.

Phòng ngủ 307, Chân Bảo ở trong đó đứng ngồi không yên còn đi tới phòng vệ sinh nhiều lần, trước kì thi tốt nghiệp còn không có biểu hiện sốt sáng như vậy, so với Từ Thần ở trong phim Phó Minh Thời còn đáng sợ hơn. Chân Bảo biết Phó Minh Thời đã đến nên cô rất sốt sáng đến tay còn run cầm cập.

Chân Bảo vẫn phải xuống dưới thôi.

Lúc xuống cầu thang thì chân của Chân Bảo đang run rẩy, đi đến chỗ rẽ của cầu thang Chân Bảo khẽ nhìn xuống thì thấy Phó Minh Thời đang đứng ở trước đó, một tay đút vào túi quần, khuôn mặt đẹp trai bình thường như thế nhưng có chút lạnh lẽo, không nhìn ra được anh ấy đang nghĩ gì.

Phát hiện anh muốn ngắt đầu Chân Bảo vội vàng thu đầu lại.

Trốn cũng không xong, cô chỉ cúi đầu và còn cảm nhận được ánh mắt của Phó Minh Thời mặt của cô muốn thiêu đốt lên rồi.

Chân Bảo bước từng bước thật chậm đi xuống, Phó Minh Thời nhìn thấy khuôn mặt cô hơi ửng hồng và cũng nhìn thấy môi của cô...

Phó Minh Thời không thể tin nhìn chăm chăm vào cái môi của cô, cô ngại không muốn gặp anh, anh có thể hiểu được, nhưng tại sao trên môi lại có hoa phao lớn như vậy?”

Mới vừa nghĩ như thế, đột nhiên cô gái ở trên cầu thang chợt đập một cước rồi hướng về phía trước mà đi.

Phó Minh Thời kinh hãi, trước tiên phải để thân thể và cái não hành động, một bước tiến lên đưa tay bắt lấy Chân Bảo thuận thế ôm lấy eo của cô xoay người phóng tới trên đất. Tim Chân Bảo như muốn nhảy ra ngoài, nghĩ vừa sợ mà vừa sốt sáng, có chút lúng túng khi dựa vào trong ngực Phó Minh Thời. Phó Minh Thời cũng không có buông tay chỉ cuối đầu xuống bên tai của cô hỏi: “Cái này có được tính là ôm ấp yêu thương không?”

Một không khí mập mờ, để lòng Chân Bảo càng thêm rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 22

Editor: Lovenoo1510

Ký túc xá người đến người đi, Phó Minh Thời cầm chặt tay Chân Bảo, nhanh chóng dắt cô rời khỏi trận địa.

Giữa trưa ngày mưa thu, ánh mặt trời ấm áp, nghênh đón ánh nắng mặt trời chiếu vào, cả người Chân Bảo từ cao đến thấp đều nóng, giống như ngâm mình trong nước nóng vậy.

Cô thử giẫy ra khỏi bàn tay ấm áp của người đàn ông này.

Phó Minh Thời dùng sức nắm, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao lại phát hoả vậy?”

Anh đứng ở bên trái, đầu Chân Bảo chéch về phía phải: “Ăn mấy quả quýt.”

Phó Minh Thời bật cười, coi như cô thực sự ăn quýt, nhất định là cũng có liên quan tới nộ hôn kia.

“Anh đừng như vậy.....” Chân Bảo lại bỏ tay anh ra. Trước lúc đến Đê Đô đã nói đính hôn giả, anh làm gì lại suốt ngày động tay động chân? Chân Bảo không muốn, nếu như anh có tâm tình cung cấp cho cô học đại học là có thể tùy ý sàm sỡ cô, thì cô sẽ lập tức về với ông bà.

Mặt cô chìm xuống, thật sự là mất hứng, nhìn thấy còn phải đi vài phút nữa mới có thể đến bên hồ, Phó Minh Thời đành buông tay cô ra trước.

“Đi nơi nào?” Chân Bảo dừng bước, cúi đầu hỏi. Cô xuống gặp anh, là hy vọng Phó Minh Thời đem lời nói nói cho rõ ràng, không phải mục đích đi cùng anh như vậy.

Trút hết một mối. Nghĩ đến lúc Phó Minh Thời ở trước cầu thang ôm cô nói câu “yêu thương nhưng nhớ”, cô càng cân nhắc càng thấy không đúng đắn.

“Đi đến bên hồ, anh có lời muốn nói với em.” Phó Minh Thời thấp giọng giải thích nói, “Những lời kia không thích hợp nói trong điện thoại, vì vậy mấy ngày này vẫn không nói ra được.”

Chân Bảo nhếch miệng, tiếp tục đi theo anh đi về phía trước.

Hồ A Đại Giáo Viên nằm ở phía tây toà cao ốc Đồ Thư Quán, hồ hình dài hẹp, bờ hồ cũng có chút nhấp nhô. Lúc Phó Minh Thời dẫn Chân bảo đi đến bên cạnh một gốc cây hoè lớn ở bên hồ, vị trí che dấu tương đối tốt. Chân Bảo nhìn hai bên một chút, thấy xa xa có mấy nữ sinh đang vẽ, cô mới đem suy nghĩ nguy hiểm kia ép xuống.

Đã đến dưới gốc cây, Chân Bảo vẫn cúi đầu như cũ, chờ anh nói.

“Nhắm mắt lại, anh đi lấy ít đồ, chờ anh trở lại bảo em mở, em mới được mở mắt ra.” Phó Minh Thời xoay người, nhìn thẳng vào mắt của cô nói, giọng điệu ôn nhu như dụ dỗ trẻ nhỏ.

Khoảng cách quá gần, Chân Bảo quay đầu, nhú mày hỏi: “Anh đến cùng là muốn làm cái gì?”

“Chậm nhất là ba phút thôi, em sẽ biết.” Phó Minh Thời nắm chặt bả vai của cô làm cô tựa vào thân cây, đôi mắt màu đen có chút khản cầu nhìn cô chăm chú, “Nghe lời, nhắm mắt lại.”

Chân Bảo do dự trong chốc lát, cũng không đến ba giây, nghe lời anh nhắm mắt lại, không biết là do vội vã thoát khỏi tay anh, hay còn là bị giọng điệu của anh đầu độc, hoặc là, không muốn anh ở gần như vậy nhìn thấy khoe miệng bong bóng của cô.

“Đợi anh, tối đa là ba phút thôi.” Cô ngoan ngoãn , cuối cùng Phó Minh Thời cầm hai bả vai của cô, anh bước về phía cô gái cầm hộ hoa hồng khoảng mười bước, lại lần nữa quay đầu lại dặn dò cô nghe lời, “Đừng mở mắt.”

Anh đi thật, nắng chiều kéo dài bóng của anh, thật dài trải trên thảm cỏ bên cạnh bờ hồ, đôi mắt màu đen cười cười nhìn cô gái dưới cây. Trở thành Tổng giám đốc tình anh đã vài năm, hiện tại về mặt hưng phấn, giọng nói tràn đầy của anh như chỉ thuộc về chàng thanh niên có hơi thở thanh xuân vậy.

Lưng chân bảo tựa vào thân cây, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng gãi gãi vỏ cây.

Ba phút là bao lâu?

Chân Bảo lặng yên hơn, gió mát ở hồ trước mặt thổi tới, cô đếm tới 99, thì nghe được tiếng bước chân đang chạy của Phó Minh Thời. Chân Bảo lặng lẽ nắm chặt tay, hiểu kỳ không biết anh cầm cái gì.

“Bên kia đều là người, chúng ta chuyển hướng khác.” Tay phải Phó Minh Thời cầm hoa để ở sau lưng, tay trái vịn bả vai cô để cô xoay người, “Anh cho em mở mắt em mới được mở đây.”

Chân Bảo đã nhắm mắt lâu như vậy, cái này cũng không nóng này trong chốc lát, từ từ xoay 90 độ.

Vừa đứng vững, bỗng nhiên thấy một mùi hương của hoa rất rõ ràng, giống như, mùi hương sữa tắm hoa hồng của Tiên Nhạc Nhạc dùng, mỗi lần Tiên Nhạc Nhạc tắm xong phòng vệ sinh đều tràn đầy mùi hương hoa hồng. Hiện tại cô ngửi thấy mùi hương hoa hồng này, so với mùi sữa tắm còn đậm hơn, còn tươi mới hơn.....

Chân Bảo quá hoang mang, chưa được sự cho phép của Phó Minh Thời, cô đã tò mò mở mắt.

Chứng kiến một bó hoa hồng, mấy bông chụm vào một chỗ, hoa hồng đỏ tươi, hương thơm kiều diễm.

Chân Bảo nhìn ngậy người, từ từ ngẩng đầu.

Phó Minh Thời đứng ở một bên khác bó hoa hồng, đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm vào cô, rồi cuộc khi cô nhìn qua, hai ánh mắt giao nhau, Phó Minh Thời chợt phát hiện, cô ngu ngốc như anh đoán trước vậy, anh cũng khản trương hơn so với dự đoán. Tò tình, thế nào mới có thể tăng lãng mạn, lại nổi

bật hơn đây?

Phó Minh Thời không thể tưởng tượng được, như không có thời gian suy nghĩ, anh đã quên mất mấy phương án đã chuẩn bị trên đường đi, khi anh bắt gặp ánh mắt tinh khiết như mặt hồ của cô, trong lòng anh như mặt nước dập dờn, cái kỷ xảo gì đó Phó Minh Thời đều đã quên.

“Phượng Bảo, anh thích em.” Đến gần một bước, Phó Minh Thời nhìn cô, thấp giọng nói, thần sắc nghiêm túc và dịu dàng của anh trước nay chưa từng có, giọng nói rất nhẹ, như lời bộc bạch trong phim cổ tích nước chảy róc rách, dẫn người ta đi vào giấc mộng của thế giới huyền huyền.

“Phượng Bảo, lúc trước mới biết em, anh nghĩ làm một phần hiệp nghị trước hôn nhân, bởi vì em và anh không hiểu rõ về nhau, anh không có khả năng tiếp nhận việc em bỏ học từ cấp ba, em cũng không chắc sẽ thích một người lạ lắm như anh, hiệp nghị là đường lui của cả anh và em. Nhưng ở trước mặt em khóc và đáp ứng ông nội sẽ đính hôn với anh, tình nguyện tự mình chịu ủy khuất cũng muốn làm an lòng ông cụ, anh đã quyết định sẽ nỗ lực chiều cô em, thử làm vị hôn phu chính thức của em, sau đó chờ em đồng ý, chúng ta sẽ thật sự kết hôn. Có thể đêm hôm đó, em gửi tin nhắn xác nhận với anh có phải là đính hôn giả hay không, bỗng nhiên làm anh động tâm, về sau, anh phát hiện...”

Nói đến đây, Phó Minh Thời có ý ngừng lại.

Trái tim Chân Bảo đã bị anh treo ngược lên, môi hồng hé mở, kinh ngạc chờ anh tiếp tục.

Phó Minh Thời rất thích bộ dạng bây giờ của cô, cả người anh đều áp sát vào cô, một tay cầm hoa hồng đè bả vai cô, một tay ôm chiếc eo mảnh khảnh, nhẹ nhàng dùng sức, đem cả người cô ôm vào trong ngực. Chân Bảo theo bản năng giơ tay lên, nhưng khi hai tay vừa đỡ lấy eo của anh, lỗ tai cô bỗng nhiên ngửa ngửa, giống như có cái gì cọ qua.

Chân Bảo run lên, hơi thở dần ông tiếp theo thổi đến, làm toàn thân cô đều mềm nhũn.

“Anh phát hiện, thích em cũng không cần phải nỗ lực, chỉ cần ở chung một chỗ, thì tự nhiên sẽ như vậy, muốn chiều cô em, muốn yêu đương cùng với em.”

Yêu đương...

Trái tim Chân Bảo nhảy thình thịch, trước hôm nay, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu đương, cô thậm chí nghĩ mình sẽ nghiêm túc đọc sách học giỏi chuyên ngành, nhưng nếu như là anh...

“Cô Chân, anh là Phó Minh Thời, anh muốn yêu đương với em, em có nguyện ý không?” Hai tay ôm lấy cô, Phó Minh Thời từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh lại lần nữa khoá chặt ánh mắt của cô.

Quê của Chân Bảo, kể núi gần sông, rừng trúc rợp bóng, trẻ con từ nơi đó lớn lên, hầu như đều có đôi mắt trong suốt. Chân Bảo là đóa hoa xinh đẹp nhất trong thôn, cô cũng có một đôi mắt xinh đẹp nhất, lúc không cười sẽ giống như mặt hồ tĩnh lặng, trong suốt đến tinh mịch, khi cười rộ lên, sẽ biến thành trăng lưỡi liềm trên trời, cười đến trái tim của bạn cũng phải cong theo.

Nhưng bây giờ, Chân Bảo khóc, giống như son tuyền nghịch nghợm, tuôn ra hai hàng nước mắt, sau đó cô càng khóc càng nhiều.

Nếu như thích cô, vì cái gì mà anh không nói sớm? Hại cô mấy ngày này đều không ngủ ngon, còn tưởng rằng anh là người xấu.

“Phượng Bảo?” Phó Minh Thời luống cuống, từ đêm hôn nhau đó nhìn nội dung cô nói chuyện, anh tin rằng cô đã đồng ý, nhưng hôm nay gặp mặt, cô lại tức giận và khóc, Phó Minh Thời đột nhiên không còn tự tin nữa. Cô quá đơn thuần, nếu như yêu đương với cô là chuyện phiền não, vậy...

“Vì cái gì mà anh không nói sớm...”

Nghe đến khoe miệng có hoạ phao, hiện tại cô lại khóc nhất định là nhìn sẽ càng khó coi hơn, đầu Chân Bảo chôn ở lồng ngực rộng lớn của anh, uỷ khuất hỏi.

Cô thật sự yêu thương nhưng nhớ, trái tim phập phồng bất định của Phó Minh Thời, thoáng cái đã ổn định lại.

Nghe cô uỷ khuất chất vấn, Phó Minh Thời bắt đầu ôm lấy cô, cúi đầu hôn tóc cô, tóc của cô vừa mịn vừa mềm, tựa như người cô vậy. Hôn đủ rồi, ngửi mùi tóc của cô cũng đã đủ, Phó Minh Thời mới cúi đầu giải thích: “Lúc ấy anh muốn nói với em, nhưng em không chịu xuống lầu gặp anh.”

“Vậy anh có thể gửi tin nhắn nha.” Chân Bảo cọ cọ nước mắt, làm bầm nói.

Phó Minh Thời cười, bờ môi lại chậm rãi chuyển đến bên tai cô, “Cả đời chỉ một lần thổ lộ, gửi tin nhắn, không đủ đứng đắn.”

Cả đời, chỉ một lần, thổ lộ.

Chân Bảo ngừng khóc, cũng không uỷ khuất, nhưng cô càng thấy xấu hổ khi đối mặt với anh.

“Còn có cái gì không hiểu không?” Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của cô, sâu xa hỏi áp đảo lại cô.

Biết rõ là anh nhìn cô, nên Chân Bảo nghiêng đầu sang một bên khác, suy nghĩ một chút, thật sự muốn biết một việc, “Vì cái gì mà không nói trước với em?”

Chưa thổ lộ đã hôn trộm, hại cô tức giận nóng nảy, cuối cùng đều là lỗi của anh. Ngộ nhờ cô không thích anh thì sao? Đột nhiên hôn, chẳng phải là không công lại chiếm được tiện nghi của cô à? Nếu là người hoàn toàn xa lạ, cô có thể sẽ tố cáo anh quấy rối. Quấy rối đấy.

“Nhịn không được.” Phó Minh Thời nắm lấy cằm của cô, từ từ quay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại.

Động tác như vậy, làm mặt Chân Bảo càng đỏ hơn, cô khăn trương nhắm mắt lại.

Thích cô gái này lộ ra bộ dáng xinh đẹp thanh thuần, đôi mắt Phó Minh Thời chuyển tới, tới gần cô một chút.

Hô hấp của anh như gió, nhẹ nhàng rơi lên trên mặt cô, bên cạnh đều là hương hoa hồng, nên hô hấp của anh cũng mùi hương đấy.

Tìm Chân Bảo đều ngừng lại, cô nghĩ tới hình ảnh nam nữ chính hôn nhau trong phim thần tượng. Hôn, cô biết rõ Phó Minh Thời muốn làm gì, nhưng Chân Bảo không biết hiện tại cô nên làm như thế nào nữa.

Đầu môi cô ngửa ngửa, Chân Bảo đột nhiên quay đầu, cả người cô cũng xoay ra phía cây hoè sau lưng, che mặt cự tuyệt: “Không được, anh...” Cũng không đợi cô đứng vững, không đợi cô nói xong, đã bị Phó Minh Thời nhanh chóng cướp đoạt một cái vòng trở về, cùng dùng lực đem đỡ cô dựa lên trên thân cây, lấy thân cây làm bức tường, bá đạo mà cường thế giống như biến thành một người khác.

Lần đầu tiên đối mặt với Phó Minh Thời, chân Bảo mở to hai mắt nhìn anh.

Phó Minh Thời nhanh chóng chạm vào môi cô, thấy cô thành cái dạng ngốc nghếch này, anh đột ngột dừng lại, khàn giọng hỏi: “Em không muốn?” Cô đối diện với ánh mắt của anh, đôi mắt sâu kín, dường như nổi lên sự nguy hiểm.

Chân Bảo rất sợ, cô cúi đầu, xấu hổ nói, chỉ vào khoé miệng của mình cho anh nhìn.

Xấu như vậy, anh sao lại muốn hôn vào đây?

“Anh không ngại.”

Nếu không phải là không nguyện ý, Phó Minh Thời nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang ngăn cản miệng của cô, không thể chờ đợi được nữa.

Chân Bảo đỏ mặt nhắm mắt lại.

Động tác Phó Minh Thời cúi người rất vội, như điều hâu tấn công con thỏ, đến lúc thật sự hôn đến, anh lại cẩn thận từng li từng tí, chỉ nhẹ nhàng. Hôn bên môi trái của cô. Nhẹ nhàng, chỉ sợ đụng vào cái hoa phao kia, làm đau cô.

Cả người Chân Bảo cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, bờ môi cũng mím thật chặt.

Phó Minh Thời cảm thấy chưa đủ, nâng mặt cô lên, ý đồ muốn một nụ hôn thật sâu.

Thế nhưng lại vượt xa trình độ có thể tiếp nhận của Chân Bảo lúc này, cô không chịu nổi, trái tim dường như muốn nổ tung.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh, “Được rồi...”

Phó Minh Thời không nghe, cô vẫn còn trẻ. Hừ, anh thì đã hai mươi tám tuổi, đã sớm trưởng thành rồi.

Chân Bảo sợ chính là sợ sự trưởng thành của anh, khề đây không được, cô đột nhiên tăng sức lực.

Phó Minh Thời không phòng bị, nên lui về phía sau mấy bước.

Chân Bảo nhắc chân muốn chạy, Phó Minh Thời phản ứng rất nhanh, một tay túm lấy người kéo về, ôm vào trong ngực.

“Không được...”

“Được.”

Cô còn chưa có chuẩn bị tốt, Phó Minh Thời chỉ có thể đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Editor: Maria Nyoko

“Sao lại chuẩn bị hoa hồng?”

Phía dưới cây hòe, lưng Chân Bảo tựa vào thân cây ngồi trên mặt đất, cúi đầu nhìn hoa hồng trong tay, cũng không chịu nhìn bên cạnh, cho dù sau khi Phó Minh Thời ngồi xuống, ánh mắt cũng không rời khỏi cô.

“Mua ở tiệm hoa, cũng có chín trăm chín mươi chín đóa đấy, em thích loại nào?” Phó Minh Thời nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ ửng vẫn chưa tan của cô, không tập trung hỏi. Cô đồng ý làm bạn gái chính thức của anh, anh lại càng muốn thân thiết với cô.

Chân Bảo không cần nghĩ, nhẹ nhàng quơ quơ chín đóa hồng trong tay, “Cái này, Thật ra, chỉ một đóa là đủ rồi.” Một đóa cô cũng ngại nhiều, Chút nữa làm sao cầm về phòng, đến phòng, khẳng định đám cùng phòng lại muốn ôn ào. Có điều lần đầu tiên được tặng hoa hồng, nhìn nhiều đóa hoa hồng đỏ tươi tượng trưng cho tình yêu nam nữ, Chân Bảo thật thích đấy.

Lúc trước bị anh hôn trộm, cô chưa từng nghĩ tới Phó Minh Thời có thể sẽ thích cô, nhưng nghe chính miệng Phó Minh Thời nói ra, nhớ lại Phó Minh Thời chiều cố đối với cô, Chân Bảo đã tin, Phó Minh Thời thật sự thích cô, mà cảm giác được anh thích, thật ấm áp.

Nếu như, anh đừng nhìn chằm chằm vào cô thì tốt rồi, anh nhìn như vậy, cô khản trương.

“Đêm nay đi ăn ở ngoài, anh tiễn em trở về phòng trước.” Đã 5 giờ, Phó Minh Thời đỡ cô đứng lên nói.

Chân Bảo gật gật đầu, thò đầu ra từ sau cây hòe, phát hiện ọc sinh hai bên đường không nhiều, cô thở nhẹ, lúc trở về, cố ý đi ở bên cạnh Phó Minh Thời, mượn thân thể của anh chắn bó hoa trong tay. Bởi vì cần mượn thân thể anh, Phó Minh Thời muốn dắt tay cô, bị cô cự tuyệt.

“Chân Bảo?”

Hai người đi bên lề đường lối đi bộ, cao hơn một bậc thang so với đường cái, Chân Bảo một lòng đặt chú ý ở trên bó hoa hồng, nghe được có người gọi cô, cô mới nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy Mạnh Kế Ninh đang thắng xe bên lề đường phía trước tầm mười bước, quay đầu lại nhìn bọn họ cười, “Nhìn bóng lưng giống như hai người, không nghĩ tới là thật sự.”

Cầm lấy hoa hồng gặp được người quen, Chân Bảo đỏ mặt, giống như bị tai mà đi trộm chuông giấu hoa hồng sau lưng

Nhưng Mạnh Kế Ninh đã sớm chứng kiến chín đóa hoa hồng giản dị kia rồi, Phó gật gật đầu với Phó Minh Thời, tiếp tục hỏi Chân Bảo: “Sinh nhật?”

Sinh nhật Chân Bảo vào tháng ba âm lịch, còn sớm, nhưng hiện ở tình huống này, chỉ có thể...

“Kỷ niệm bốn tháng yêu nhau.” Phó Minh Thời ôm bả vai Chân Bảo, một tay đút vào túi quần nói.

Anh thân cao gần một mét chín, lộ ra Chân Bảo một mét sáu lăm càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn, mặc cỡ đồ chật, y như là chim non nép vào người mà dựa vào anh.

Mạnh Kế Ninh nhìn chường mắt, cười lớn nói tiếng “Chúc mừng”, liền cười xe đi phía trước.

Anh mới xoay qua chỗ khác, Chân Bảo liền đi lên phía trước một bước, tách khỏi cái ôm của Phó Minh Thời.

Cuối cùng Phó Minh Thời nhìn Mạnh Kế Ninh, thấp giọng nhắc nhở Chân Bảo: “Hiện tại chúng ta là quan hệ yêu đương danh xứng với thực, lúc anh không ở đây bên cạnh em, em phải chú ý giữ một khoảng cách cùng những nam sinh khác, cần thận không được thân cận quá, cho bọn họ có thể thành công nạy góc tường của anh.”

Đám cùng phòng cũng đã nói lời này, Chân Bảo ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi.” Coi như là không có Phó Minh Thời, cô cũng sẽ không thân cận quá cùng nam sinh.

Phó Minh Thời tin tưởng Chân Bảo không tâm tư bắt cá ai tay, chẳng qua là...

Lần nữa nhìn Mạnh Kế Ninh không rõ, Phó Minh Thời cảm giác, cảm thấy đối phương đối với Chân Bảo, khả năng là ý đồ bất chính.

~

Chân bảo ôm hoa hồng trở lại phòng, lập tức bị ba người cùng phòng vây công, ép hỏi cô hôm nay là ngày lễ gì

Chân Bảo liền lấy cớ mà Phó Minh Thời đã nói.

“Trời ạ, ngày kỷ niệm bốn tháng cũng tặng hoa, một năm các loại đại thể tiểu tiết, chẳng phải là mỗi tháng đều được tặng hoa?” Tiền Nhạc Nhạc đếm trên đầu ngón tay, thực là lần đầu tiên nghe nói chúc mừng ngày kỷ niệm yêu đương theo tháng đấy.

“Ô ô ô, tớ cũng muốn yêu, lão thiên gia nhanh cho tôi một người bạn trai đi!” Cô Tiểu Ngưu bị đại di mục đến thăm, giằng co ngồi dậy trên giường, đối với Chân Bảo kêu to, “Cho tớ ngửi mùi hoa hồng, đời này tớ vẫn chưa nhận được qua hoa hồng!”

Chân Bảo cười đưa hoa cho cô.

Cổ Tiểu Ngư khoa trương mà hít thật lớn, lại lưu luyến mà trả lại cho Chân Bảo.

Trên bàn sách Chân Bảo không có bình hoa, tạm thời cắm hoa hồng trong ống đựng bút, sau đó muốn đi.

“Cậu đi đâu vậy?” Cổ Tiểu Ngư lớn tiếng hỏi.

Tiền Nhạc Nhạc xùy cô: “Không nên tìm tai vạ có phải hay không? Chồng tương lai Thời Minh chờ dưới lầu.”

Cổ Tiểu Ngư nằm bịch xuống.

Tâm tình Chân Bảo vốn là tốt, bị đám cùng phòng náo như vậy, bước chân cô xuống lầu đều nhẹ nhàng so với bình thường.

“Com tối muốn ăn cái gì?” Lên xe, Phó Minh Thời hỏi cô đang ngồi kế bên tài xế.

Chân Bảo thèm lâu rồi, đồ ăn trường học cũng không đủ cay.

Phó Minh Thời cười nhìn khoe miệng cô, “Đợi khéo miệng em tốt rồi ăn, đổi lại.”

Chân bảo đã muốn ăn lâu, mắt to ngập nước cố chấp mà nhìn anh.

Phó Minh Thời không ngăn cản nổi, tiếp cận tới muốn hôn, bị Chân Bảo kịp thời che mặt chặn lại.

Phó Minh Thời dùng sức vỗ xuống chỗ ngồi, quay người lái xe.

Chân Bảo xuyên qua khe hở nhìn lên, thấy bên mặt anh nghiêm túc, lúc này mới cười trộm thả tay xuống, bản thân chỉ lo cười, không có chú ý ánh mắt bạn trai tỏa sáng nguy hiểm.

Hơn nửa giờ sau, Phó Minh Thời dừng xe tại nhà hàng lẩu có danh tiếng gần đế đô. Cửa hàng không lớn, nhưng lại rất đông khách, hai người đợi nửa giờ mới sắp xếp được chỗ ngồi. Đế Đô buổi tối tháng mười, đã có chút lạnh, nhưng một nồi ột cay đỏ được bùng lên, toàn bộ người liền nóng hổi rồi.

Thịt bò tươi mới tron bóng, vừa thơm vừa cay, rau củ đều lấy từ địa phương, nước trong nồi sôi hai lần, có thể ăn. Ăn vui vẻ, Chân Bảo khó được lúc đã quên lúng túng vừa mới yêu đương, chớp mũi cay xuất ra mồ hôi hột, Phó Minh Thời thò tay lau giúp cô, cô chẳng qua là ngượng ngùng mà cười, cũng không có thẹn thùng bình thường như vậy.

Bữa ăn ngon, 7:30 rồi.

Phó Minh Thời mang cô đi xem phim, còn là chỗ ngồi cặp đôi, lần này không đợi toàn bộ đèn tắt, Phó Minh Thời liền cầm tay cô. Chân Bảo thử tránh ra, rồi người đàn ông lại trực tiếp kéo bàn tay nhỏ bé của cô đến bên cạnh, hai tay nắm, nắm đến chặt chẽ đấy. Tim Chân Bảo đập đặc biệt nhanh, tư thế ngồi đoan chính, không muốn làm cho người khác phát hiện bọn họ mờ ám.

Đây là một bộ phim điện ảnh tình yêu lãng mạn, coi như là không lãng mạn, các cặp đôi trong rạp, nhất định sẽ có đôi nhin không được hôn nhau. Hôn đấy. Cũng không biết trùng hợp như thế nào như vậy, lần này ngồi ở hàng phía trước hai người, lại hôn rồi.

Chân Bảo lúng túng cúi đầu xuống, chậm rãi phát giác được, tay Phó Minh Thời càng nóng rồi.

Nhưng làm cho cô yên tâm chính là, Phó Minh Thời cũng không có ý tứ noi theo người khác.

Một phim điện ảnh xem xong, hơn chín giờ, lầu ký túc xá nữ sinh buổi tối 11 giờ đóng cửa, Phó Minh Thời không muốn Chân Bảo sốt ruột, trên đường chuyển tâm lái xe, trở lại, vừa vận mười giờ. Tuy rằng vẫn có thời gian, nhưng Chân Bảo sợ đám cùng phòng hiểu lầm, đi đặc biệt nhanh.

Phó Minh Thời phối hợp tốc độ của cô, đã đến phòng ngủ dưới lầu, Chân Bảo ghi nhớ lần giáo huấn trước, chuẩn bị vòng quanh cửa chính lầu ký túc xá, từ bên kia đi vào. Đáng tiếc cô mới lộ ra ý tứ đường vòng, Phó Minh Thời đột nhiên xoay người bế cô lên, Chân Bảo cả kinh thiếu chút hét lên, tâm hoảng loạn mà che miệng lại.

Lúc này, bên ngoài hầu như không có người, Phó Minh Thời một mực ôm Chân Bảo đi đến nơi hẻo lánh bí ẩn nhất, lại buông cô, trực tiếp chống trên vách tường. Anh muốn làm cái gì, anh muốn quyết tâm làm sự kiện kia, từ lúc anh ôm cô đứng lên liền nóng nảy. Biểu lộ không thể nghi ngờ. Chân Bảo không ngốc, nhưng nghĩ đến qua một vòng mới có thể nhìn thấy anh, cô liền ngoan ngoãn cho anh ôm, cho anh hôn.

“Buông ra.” Phó Minh Thời khàn giọng. Khàn khàn ra lệnh.

Chân Bảo không buông.

Phó Minh Thời lưỡng lự tại khéo môi cô, “Anh đây trả lại ngày mai.”

Chân Bảo nóng nảy, “Anh...”

Vừa mới mở miệng, đã rơi vào cạm bẫy, Phó Minh Thời một tay ghim eo cô xách cô lên, một tay ôm lấy mặt cô, hôn thật sâu lên. Trong đầu phảng phất có pháo hoa nổ tung, hai chân Chân Bảo như nhũn ra, bản năng cô nắm lấy áo khoác anh, phi công trốn tránh.

Nhưng sao có thể trốn tránh?

Phó Minh Thời giam cầm cô giữa vách tường và anh, rồi hôn trọn vẹn nửa giờ, cái này là bởi vì cô phải lên lầu, anh mới lưu luyến mà ngừng lại.

“Ngọt.” Anh đè nặng cô, dùng môi vuốt nhẹ. Xoa gương mặt cô nóng lên, hô hấp giao thoa.

“Rời đi.” Tới như mực đầy, Chân Bảo đẩy anh ra, cúi đầu đi đến cửa hông, đi hai bước, biến thành chạy.

Phó Minh Thời lưng tựa vách tường, nhắm mắt lại, nghe cô chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24

Edit Hoa Trong Tuyệt

Chân Bảo đi lên lầu dưới ánh nhìn chăm chú của gì quản lý ký túc xá, đương nhiên là đi ấy không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là trong lòng cô có quỷ nên chột dạ.

“Còn có thể trở về!” Sinh viên đều đi ngủ muộn, Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền vẫn còn đang xem phim thần tượng, thấy Chân Bảo đẩy cửa bước vào, Tiền Nhạc Nhạc nói một câu bông đùa.

Chân Bảo rất lúng túng, không trở về, thì có thể đi chỗ nào?

Tiền Nhạc Nhạc lập tức nói sang chuyện khác: “Tớ mua tuyết lê, đặt trên bàn của cậu, hạ hỏa rất tốt.”

“Cảm ơn cậu.” Chân Bảo cười nói, nhẹ nhàng đóng cửa, ngẩng đầu nhìn nhìn, hình như Cổ Tiểu Ngư đang ngủ, thảo nào Tiền Nhạc Nhạc và mọi người đều đeo tai nghe.

Chân Bảo bỏ túi xách xuống, cầm lấy tuyết lê Tiền Nhạc Nhạc cho bước vào phòng vệ sinh.

Ánh đèn sáng tỏ, khuôn mặt nàng trong gương, sắc mặt ửng đỏ, bờ môi, ngoại trừ chỗ phồng rộp, giống như cũng có chút sung.

Chân Bảo nhẹ nhàng dựa vào cánh cửa, nhắm mắt lại.

Nhà xe tối, mỗi lần Phó Minh Thời hôn cô. Hôn, đều hiện lên rất rõ ràng.

Đầu tiên anh hôn môi cô, cô môi mím thật chặt, anh lại bắt đầu hôn lên trán cô, ánh mắt, cái mũi, gương mặt, dường như mọi thứ thuộc về cô anh đều yêu thích. Hôn đến lỗ tai, làm cô thấy ngứa ngáy, sau đấy anh mới một lần nữa hôn lên môi cô, sau đó lừa gạt cô há miệng, bá đạo cường thế...

“Ngọt.” Hôn xong, anh làm bằm nói, giọng nói trầm ấm. Âm thanh khàn khàn, nếu như có người ở đây cũng sẽ bị giọng nói này đầu độc, cam tâm tình nguyện giao tính mạng mình ra.

Kết thúc hồi tưởng, Chân Bảo nghiêm túc rửa mặt thật sạch, rửa mặt xong lại rửa tuyết lê.

Sau khi trở lại bàn đọc sách, nhìn thấy có tin nhắn Phó Minh Thời gửi đến, Chân Bảo một bên gặm lê một bên mở ra đọc.

Phó Minh Thời: Không muốn đi.

Trong đầu Chân Bảo liền hiện ra một hình dáng cao gầy đứng lẻ loi trong nhà xe tối tăm, liền nhanh chóng nhắn tin trả lời: Mau về nhà đi, trên đường lái xe chậm một chút.

Khi anh ở bên cạnh, cô sẽ thấy rất khản trương, nhưng khi không có mặt anh, Chân Bảo trấn định rất nhiều.

Phó Minh Thời: Em đang làm gì?

Chân Bảo cắn một miếng lê: Ăn lê, Tiền Nhạc Nhạc cho em.

Trong nhà xe ở tầng trệt, màn hình điện thoại di động chỉ chiếu sáng được một khi vực, cũng chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ của chàng trai. Nhìn tin nhắn

của vị hôn thê, Phó Minh Thời cười khề, ý cười lan đến đáy mắt, nhấn lại cho cô: Anh cũng muốn ăn.

Chân Bảo vừa ăn được nửa quả lê, thấy tin nhắn Phó Minh Thời nói muốn ăn lê, cô ngần ngợ sau nhấn lại: Ngày mai bảo dì Vương đi mua.

Phó Minh Thời cười: Muốn ăn cái em đang ăn

Lần đầu tiên Chân Bảo nói chuyện yêu đương, nên không có bất kỳ kinh nghiệm nào, càng nghĩ không ra Phó Minh Thời đang nghĩ gì. Cô nhìn quả lê mới bị cắn mấy miếng nhỏ, rất nghiêm túc hỏi anh: Anh vẫn còn ở nhà để xe?

Trong lòng Phó Minh Thời khẽ động: Em muốn đi xuống?

Chân Bảo: Không có, anh có thể đứng dưới lầu ký túc xá của em, em ném lê xuống cho anh.

Hôn lâu như vậy, chắc là anh khát nước.

Phó Minh Thời mỉm cười, suy nghĩ một chút: Được, em đến trước ban công, anh có thể tiếp lấy.

Chân Bảo cũng cười, để điện thoại di động xuống, mượn dao gọt trái cây của Tiễn Nhạc Nhạc. Tiễn Nhạc Nhạc đang chăm chú nhìn màn hình, để cho cô tự đến lấy, trước tiên Chân Bảo rửa dao gọt trái cây, lại cắt đi phần mình đã cắn qua, sau đó một tay cầm điện thoại, tay còn lại mang quả lê còn hơn nửa đi ra ban công.

Bên ngoài có đèn đường, Phó Minh Thời đã đứng bên dưới, ngửa đầu nhìn lên.

Tuy rằng cách vài mét, Chân Bảo vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Phó Minh Thời cắt điện thoại, nhìn về phía cô làm ra động tác chờ chụp lê.

Chân Bảo cười, nhắm kỹ khoảng cách, nhẹ nhàng ném xuống.

Phó Minh Thời lui về sau hai bước, đón lấy rất dễ dàng.

Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra, tựa vào lan can nhìn anh.

Phó Minh Thời ăn một miếng, lại gọi điện thoại cho cô: “Rất ngọt.”

Chân Bảo lùi về phía sau, đi đến nơi anh không thấy, “Đi nhanh đi.”

Phó Minh Thời nhìn lên ban công: “Cho anh nhìn một chút, anh sẽ đi ngay.”

Lời tâm tình ôn nhu như vậy. Mê muội, lỡ tai Chân Bảo ngửa ngửa, trước khi chấm dứt nói chuyện, cúi đầu nhấn nhó trong chốc lát, mới chậm chạp bước về phía ban công. Ngon đèn trong phòng chiếu ra, làm cho áo len màu lam nhạt trên người cô giống như biến thành màu trắng, đại não không kịp suy nghĩ, không nhìn rõ gương mặt ngọt ngào.

Phó Minh Thời yên lặng nhìn, trong khoảnh khắc một cái chớp mắt, muốn bảo cô nhảy xuống, anh sẽ đỡ ở bên dưới.

Chân Bảo cho anh nhìn thỏa mắt, thấy Phó Minh Thời vẫn không chịu đi, cô nhẫn tâm phát tay về phía anh, một lần nữa lui vào bên trong.

Vị hôn thê đã đi vào, Phó Minh Thời tiếp tục đứng thêm vài phút, mới chậm rãi quay người, vừa ăn lê, đi về phía cổng trường.

Chân Bảo không nhúc nhích, rất nhanh liền nhìn thấy trên đường, xuất hiện bóng lưng cao lớn cô độc của Phó Minh Thời. Cô cứ đứng như vậy nhìn anh, nhìn thấy Phó Minh Thời quay đầu lại, sau đó, rốt cuộc cũng đi khỏi tầm mắt của cô.

Gió thu thật lạnh, nhưng trong lòng cô, rất ấm, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương, nhưng nó cứ đến tự nhiên như vậy.

Một người ngọt đã đủ rồi, Chân Bảo quay người, vừa quay đầu lại, thấy Cổ Tiểu Ngư đang leo cầu thang đi xuống giường, Tiễn Nhạc chỉ cô nửa trái lê đang đặt trên bàn không biết đang nói gì. Chân Bảo quyết định bước vào, Tiễn Nhạc lập tức thẩm vấn: “Nửa trái tuyệt lê đâu rồi? Đưa cho Minh Thời nhà cậu rồi hả?”

Mỗi ngày Chân Bảo đều bị các cô trêu ghẹo, từ từ suy nghĩ ra biện pháp đối phó, không thừa nhận cũng không phủ nhận, cúi đầu cười.

“Tớ ngủ tiếp đây! Tại sao tớ lại thức dậy a, nếu biết thức dậy sẽ bị hành hạ như vậy, tớ thà bị ghen đến sáng hôm sau!” Cổ Tiểu Ngư tóc tai bù xù, xông lại lung lay vai của Chân Bảo, sau lại kêu a a đi vào phòng vệ sinh giải quyết vấn đề cấp bách, đóng cửa lại vẫn còn hò hét, “Cũng chỉ là một trái lê! Ngày mai tự mình đi mua!”

Chân Bảo sợ nằng đi ra còn muốn náo loạn, nhanh chóng bò lên giường

Trước khi ngủ, nhận được tin nhắn của Phó Minh Thời: Ngủ ngon, ngày mai gặp.

Vốn Chân Bảo đã cảm thấy mệt, thế nhưng nhìn chăm chăm vào ba chữ “ngày mai gặp” kia, cô bỗng nhiên tỉnh ngủ, lập tức nhún lại cho anh: Chủ nhật đi?

Phó Minh Thời: Chiều ngày mai không có việc bận... yên tâm, ngày mai không hôn.

Chân Bảo bỏ điện thoại sang một bên, chậm rãi xoay người, xoay mặt vào vách tường, gương mặt khăn trương đỏ rần.

~

Buổi sáng Chân Bảo vẫn có lớp học, tan học cô đi ra cùng ba bạn chung phòng, đi ra hành lang phòng học, Chân Bảo kéo cánh tay Cổ Tiểu Ngư nói chuyện, tiền Nhạc đi bên cạnh vỗ vai cô một cái, “Chân Bảo, kia có phải Minh Thời nhà cậu hay không?”

Chân Bảo giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy dáng người cao lớn của Phó Minh Thời đứng cạnh xe đạp, mặc một cái áo khoát màu trắng, trên mặt lạnh nhạt. có lẽ là do xung quanh ồn ào, anh giống như tùy ý nghiêng đầu nhìn ra, ánh mắt rất nhanh lướt qua mấy người, đảo mắt đã nhìn thấy cô.

Chân Bảo thấy anh nở nụ cười, như băng tuyết đầu xuân tan rã, so với một Phó Minh Thời lần đầu tiên cô nhìn thấy ở quê, tương tự là hai người.

“Chắc chắc chắc, có bạn trai thật là tốt nha, tối hôm qua ăn của cậu nửa trái tuyết lê, hôm nay lại mang đến vài cân!” Cổ Tiểu Ngư buông cánh tay Chân Bảo ra, quay sang ôm Tiền Nhạc Nhạc, mặt làm ra vẻ hâm mộ ghen tị.

Trong tay Phó Minh Thời, đúng là ôm một túi lê!

Sau lưng đều là bạn học cùng lớp, Chân Bảo chậm rãi bước về phía Phó Minh Thời. Lúc mới khai giảng, Phó Minh Thời đã lấy thời khóa biểu của cô, có thể tìm tới đây cũng không kỳ quái.

Tối hôm qua hôn lâu như vậy, còn có hôn lưỡi, hiện tại gặp lại, Chân Bảo cứ cúi đầu, “Tại sao bây giờ anh đã đến?” Cô còn tưởng chàng vạng tối anh mới đến, dù sao buổi chiều Phó Minh Thời vẫn phải đi làm.

“Ăn cơm trưa cùng em.” Phó Minh Thời cúi đầu nhìn khoe miệng cô, thấy bóng bóng trên miệng tan đi rất nhiều, khẽ cười nói: “Xem ra tuyết lê giải nhiệt rất tốt.”

Chân Bảo nhẹ nhàng trừng mắt liếc anh một cái.

Phó Minh Thời bỏ tuyết lê vào giỏ xe, cười xe chờ cô đến lâu ký túc xá.

Một mảng này không chỉ có Tiền Nhạc Nhạc, Phùng Nguyệt và các sinh viên năm nhất thấy được, về sau sinh viên năm hai đi ra khỏi lớp, cũng thu hết vào mắt. Mạnh Kế Ninh biết rõ sáng hôm nay Chân Bảo có lớp học, sau khi tan học anh ta vội vàng lao ra khỏi lớp, hy vọng lúc xuống lầu có thể tình cờ gặp, lại không nghĩ mình vội vàng đuổi theo đến hành lang phòng học, lại chứng kiến cảnh tình cảm của Chân Bảo và bạn trai.

Nếu như một người nữ sinh thích anh chỉ vì anh có tiền, chắc chắn Mạnh Kế Ninh sẽ không chấp nhận. Nhưng nếu như anh thích một nữ sinh, mà anh chỉ có gia thế là hơn được bạn trai của cô ấy, Mạnh Kế Ninh rất muốn dùng điểm này để đoạt lại cô.

Bởi vì ánh mắt chỉ lo nhìn theo đôi tình nhân kia, nên Mạnh Kế Ninh không cẩn thận va vào một người.

“Thực xin lỗi...” Anh ta vội vàng thu hồi ánh mắt, vừa xin lỗi, ngoài ý muốn phát hiện, người anh đụng trúng là người quen.

“Thật khéo, cậu cũng học khu này?” Phùng Nguyệt vui mừng hỏi.

Mạnh Kế Ninh gật đầu cười.

Phùng Nguyệt thấy anh đi một mình, vô cùng tự nhiên đứng lại bắt chuyện với anh, thuận đường cùng đi đến nhà ăn, “Bạn trai Chân Bảo vừa lại đây đón cậu ấy, cậu nhìn thấy không? Bạn trai của cậu ấy thật tốt, cách hai ngày qua một lần, nhưng Chân Bảo xinh như vậy, nếu là tớ cũng sẽ rất khâm trọng, sợ người khác đoạt mất cô ấy.”

Mạnh Kế Ninh cười mà không nói. Đồi lại nếu cậu là bạn trai Chân Bảo, cũng sẽ đối xử tốt.với Chân Bảo.

~

Phó Minh Thời nói được thì làm được, giữa trưa khi cùng Chân Bảo ăn cơm xong, không có động tay chân.

Chân Bảo trở về phòng ngủ, chia cho mỗi người trong phòng một trái tuyết lê.

Bốn người vừa ăn lê vừa nói chuyện phiếm, điện thoại Chân Bảo vang lên, cầm lấy nhìn sang, lại là Mạnh Kế Ninh.

Chân Bảo nghe điện thoại ngay trong phòng ngủ.

“Tớ tổ chức họp mặt đồng hương, thứ bảy cùng đi bờ sông chơi, cậu có rảnh không? Tớ mời khách, các cậu chỉ cần đến chơi là được.” Trong điện thoại, giọng nói của Mạnh Kế Ninh nghe rất nhẹ.

Đối với việc họp đồng hương Chân Bảo cũng cảm thấy hứng thú, nhưng nghe là Mạnh Kế Ninh mời khách, liền từ chối, “Không được rồi, ngày ấy tớ bận việc...”

“Có hẹn với Minh Thời?” Mạnh Kế Ninh cười cắt ngang lời cô nói, “Có thể mang theo người nhà, khó khi có dịp đồng hương tụ họp, cùng đi đi. Cậu suy nghĩ một chút, tớ báo tin cho Phùng Nguyệt.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

“Ai gọi có việc gì hả?” Cô Tiểu Ngư hiếu kỳ hỏi.

Chân Bảo ăn ngay nói thật.

Cô Tiểu Ngư vốn dĩ ngại ngùng Mạnh Kế Ninh có ý với Chân Bảo, bây giờ nghe nói họp đồng hương, liền khuyến khích nói: “Vây đi chơi đi, đều là đồng hương, hơn nữa còn có người mời khách, nhớ kỹ lúc đi bảo Minh Thời đi cùng.”

Chân Bảo vẫn đang do dự, thì nghe tiếng Phùng Nguyệt nói ngoài cửa.

Chân Bảo đi mở cửa.

Phùng Nguyệt hưng phấn ôm lấy cô: “Mạnh Kế Ninh cũng điện thoại cho cậu đúng không? Chân bảo đi đi, chúng ta có thể làm quen nhiều bạn!” Mạnh Kế Ninh nói không có nhiều nữ sinh, hy vọng cô khuyên Chân Bảo đi cùng, Phùng Nguyệt đoán được người Mạnh Kế Ninh muốn mời đi chơi ở bờ sông, hơn nữa còn muốn bao chi phí ăn ở, Phó Minh Thời cười ý vị: “Nếu là họp đồng hương, vậy cùng đi cũng được, em báo cho anh thời gian, thứ bảy anh sẽ đến đi với mọi người.”

Phùng Nguyệt nhiệt tình, Chân Bảo không thể cự tuyệt, lấy Phó Minh Thời ra làm bia đỡ đạn, “Để tớ hỏi anh ấy đã.”

“Được, vậy cậu hỏi ngay bây giờ đi.” Phùng Nguyệt giục dấy nói, nếu mà bạn trai Chân Bảo không chấp nhận, cô còn ở bên cạnh khuyên nhủ.

Cô thúc dục gấp, Chân Bảo đành phải ra ngoài ban công gọi điện.

Phó Minh Thời vẫn đang trên đường trở về công ty, nhìn thấy là điện thoại của Chân Bảo, lập tức nhận. Biết Mạnh Kế Ninh muốn mời đi chơi ở bờ sông, hơn nữa còn muốn bao chi phí ăn ở, Phó Minh Thời cười ý vị: “Nếu là họp đồng hương, vậy cùng đi cũng được, em báo cho anh thời gian, thứ bảy anh sẽ đến đi với mọi người.”

Chân Bảo cảm nhận được, tâm trạng của Phó Minh Thời, hình như không tốt.

Phó Minh Thời đồng ý đi chơi, Chân Bảo để điện thoại đi động xuống, nhìn Phùng Nguyệt gật gật đầu.

Phùng Nguyệt vui vẻ rời đi, cầm theo hai trái tuyết lê Chân Bảo cho cô.

Sau khi Phùng Nguyệt đi vài phút, Mạnh Kế Ninh điện thoại tới xác nhận tin tức, có được sự đồng ý của Chân Bảo, khoe môi Mạnh Kế Ninh vênh lên..., lúc này mới lên mạng chọn lựa địa điểm, khách sạn, một bên liên hệ với các bạn học. Đến buổi tối, mọi thứ đều làm xong, Mạnh Kế Ninh làm một bản lịch trình, chia cho mọi người.

Chân Bảo ấn mở hình ảnh, xem qua một lần, sau đấy nhấn cho Phó Minh Thời thời gian.

Đang lúc Phó Minh Thời uống cà phê, nhìn thấy lịch trình, anh không hiểu sao, lại có chút chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 25

Mạnh Kế Ninh định 8 giờ sẽ tập trung tại trước cổng đại học A, Chân Bảo định đặt báo thức lúc bảy giờ, nhưng chuông còn chưa kêu, điện thoại đã tới trước.

Ba người Tiền Nhạc Nhạc còn đang ngủ, Chân Bảo tỉnh ngay lập tức, lập tức cầm điện thoại lên, giọng “Alo” một cách nhẹ nhàng.

“Còn chưa tỉnh ngủ à?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Phó Minh Thời, du dương trầm bổng, rất có tình thần.

Chân Bảo “Ừ” xong lén ngáp một cái.

“Anh đang đến, lát nữa sẽ cùng nhau ăn sáng, nhớ mang phiếu cơm đó.” Phó Minh Thời cười nói, kết thúc trò chuyện.

Chân Bảo nhìn điện thoại, ngỡ ngàng khoảng mười phút.

Bỏ giờ báo thức, Chân Bảo lặng lẽ bò xuống giường, dùng mười phút rửa mặt, lại kiểm tra những thứ trong túi xách: Hai bình nước khoáng, một túi nilon đen đựng quần lót (để trong ngăn kéo nhỏ của túi xách), cục sạc điện thoại, một cây dù, một bài văn xuôi dùng để giết thời gian khi đi.

Túi đem theo hơi nặng, Chân Bảo lấy bài văn ra, lại kiểm tra một lần, rồi cầm phiếu cơm ra cửa.

Cả tòa lầu ký túc xá yên tĩnh, đa số học viên còn đang ngủ nướng, chỉ có hai phòng truyền đến tiếng nước chảy. Chân Bảo vòng qua mấy tầng lầu, đến sảnh chính, thấy Phó Minh Thời ăn mặc thoải mái đang đứng bên ngoài kí túc xá, trên vai đem theo một chiếc balo leo núi màu xám

Thật giống sinh viên.

“Sao đến sớm vậy?” Chân Bảo nhỏ giọng hỏi.

“Thức sớm, đến sớm.” Phó Minh Thời thấy túi của cô, vươn tay đến: “Đem theo gì thế?”

Chân Bảo sợ bị anh nhìn thấy quần lót bên trong vội giật túi xách về: “Hai bình nước, một cây dù...”

“Đề anh.” Phó Minh Thời mở balo ra, để cô bỏ đồ vào.

Chân Bảo ngoan ngoãn đặt túi xách tương đối nặng kia vào, lúc bỏ vào vô tình nhìn thấy một bọc đen Nghĩ đến có thể Phó Minh Thời cũng mang theo đồ lót. Nhiệt độ trên mặt Chân Bảo tăng vọt, trong lúc Phó Minh Thời kéo khóa, cô đã đi trước.

Thực đơn buổi sáng ở đại học C rất phong phú, bóng người trong phòng ăn rải rác, Chân Bảo ăn được một nửa, Phùng Nguyệt cũng đến ăn sáng, nhìn thấy Chân Bảo, cô ta bùng đĩa sắp lại, còn không chịu ngồi xuống đã treu ghep Phó Minh Thời trước mặt nhiều người: “Thời Minh đến thật sớm nha, vì nhớ Chân Bảo, hay vì đồ ăn sáng ở đại học C?”

Phó Minh Thời nhìn Chân Bảo cười.

Chân Bảo đỏ mặt.

Phùng Nguyệt bị tiếng cười dịu dàng kia của Phó Minh Thời làm ngạc nhiên. Cảm thấy Phó Minh Thời đang nhìn sang, cô ta nhanh chóng thu tầm mắt lại, cúi đầu ăn sáng, lên nhìn Phó Minh Thời mấy lần. Từ cấp ba cô ta đã thầm mến Mạnh Kế Ninh, vào đại học A, phát hiện Mạnh Kế Ninh có ý với Chân Bảo, Phùng Nguyệt còn lo lắng Chân Bảo sẽ chen chân vào, nhưng tiếp xúc gần với Phó Minh Thời rồi, đột nhiên Phùng Nguyệt không còn chút lo lắng nào về Chân bảo, khí chất bên ngoài thanh khiết, Mạnh Kế Ninh sao mà so với bạn trai Chân Bảo được.

Sau khi đã buông lỏng, liếc mắt nhìn Chân Bảo thanh tú đang ăn cơm, Phùng Nguyệt nhin không được có chút hâm mộ.

Chân Bảo, Phó Minh Thời đã ăn xong.

Phùng Nguyệt nhìn đồ ăn sáng còn một nửa của mình, không có ý giữ họ lại, cười khuyên hai người đi trước.

Phó Minh Thời nghe theo Chân Bảo.

Nếu như chỉ có mình Chân Bảo và Phùng Nguyệt thì cũng không có gì, nhưng Phùng Nguyệt vừa đến, Phó Minh Thời không nói, ắt hẳn Phó Minh Thời không có thói quen nói chuyện với Phùng Nguyệt, Chân Bảo liền không khách sáo, cầm túi lên, nói tạm biệt với Phùng Nguyệt hẹn gặp nhau ở cửa trường.

Phùng Nguyệt vừa nhai đồ ăn vừa nhìn bóng hai người, sau đó nhìn thấy, lúc ra khỏi căn tin, lúc Phó Minh Thời nắm tay Chân Bảo, Chân Bảo giẫy ra hai lần, Phó Minh Thời vẫn kiên trì nắm, chỉ là một động tác nho nhỏ, lại có thể nhìn ra người đàn ông đó rất xem trọng Chân Bảo

Phùng Nguyệt đột nhiên không có khẩu vị.

Cô ta muốn yêu đương, muốn Mạnh Kế Ninh cũng đối với cô ta như vậy.

~

Phó Minh Thời nắm chặt tay Chân Bảo dạo một vòng, mới từ từ đi đến chỗ hẹn tại cửa.

Tính cả Phó Minh Thời, chuyến du lịch mùa thu này có mười lăm người, chỉ có năm nữ sinh, Chân Bảo là xinh đẹp nhất, còn dẫn theo người nhà. Hoạt động đồng hương, là người ngoài duy nhất, lúc đầu Phó Minh Thời có chút không hợp, lại thêm anh ít nói, không chủ động bắt chuyện cùng người khác, lộ ra vẻ lạnh lùng.

Mạnh Kế Ninh thuê một chiếc xe buýt, tất cả mọi người lên xe, anh ta phát cho mỗi người một chiếc nón tennis trắng bên trên có logo đại học A, còn nhắc nhở một cách hài hước: “Đến nơi, mọi người nhớ đội nón lên, đừng để bị mất.”

Phát đến chỗ Phó Minh Thời và chân Bảo, Mạnh Kế Ninh nhìn thấy hai người đang nắm tay.

Mạnh Kế Ninh đưa nón cho Phó Minh Thời, cười vô cùng hài hòa: “Chân Bảo không cần tớ lo lắng rồi, đã có người nhà nhòm ngó.”

Phía trước có người ồn ào, Chân Bảo cúi đầu đội nón, che giấu khuôn mặt đỏ lựng.

“Cảm ơn.” Phó Minh Thời nhận nón, khách sáo nói.

Mạnh Kế Ninh cười, xoay người về phía trước.

Phó Minh Thời nhìn cái nón, tiện tay thả một bên, không coi ai ra áp vai tai Chân Bảo: “Sau khi xuống xe cứ ở bên anh, đừng để bị lạc.”

Hơi thở ấm áp thổi vào tai cô, Chân Bảo ngửa đến rụt cổ, không nghe ra trêu chọc của Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời bóp tay cho cô, tâm tình vui vẻ.

Xuất phát, đi đường ít nhất hai tiếng.

Mạnh Kế Ninh ở đằng trước phát nước khoáng, Phó Minh Thời chợt nhớ ra gì đó, lấy hai chai nước Chân Bảo đã chuẩn bị ra: “Cho anh một chai à?”

Chân Bảo gật đầu, không hiểu sao anh lại hỏi thế, nếu như không có anh, cô đem hai chai làm gì?

Phó Minh Thời đặt hai nước kế bên nhau, có đôi có cặp, nghĩ đến lúc Chân Bảo mua nước trong lòng vẫn nhớ đến anh, tâm tình Phó Minh Thời càng tốt hơn. Mạnh Kế Ninh bước đến, anh ta giờ chai nước khoáng ra hiệu, trên mặt mang theo nụ cười bí ẩn. Mạnh Kế Ninh nhìn anh cười, anh không nghĩ gì nhiều, và anh ta bước về chỗ.

~

Địa điểm của chuyến du lịch mùa thu là một trang trại quốc tế ngoại ô Thủ đô, lúc đến nói đã hơn mười giờ.

Một đám học sinh tình ngoài, chỉ có Mạnh Kế Ninh là đã từng đến đây, hôm nay anh ta xung phong làm hướng dẫn viên, trước tiên dẫn mọi người đi tham quan phong cách Châu Âu đơn giản ở đây, ăn cơm trưa xong lại đi đến khách sạn. Mạnh Kế Ninh đã đặt phòng tốt, lần lượt thu CMND của mỗi người.

“Em đưa anh.” Phó Minh Thời nói nhỏ với Chân Bảo.

Phùng Nguyệt đứng gần đó, chế nhạo đựng vài vai Chân Bảo: “Chúng ta có năm cô gái, hai người một gian, chắc chắn dư ra một ngườid, hai người...”

Về mặt mập mờ.

Chân Bảo lúc này mới ý thức được vấn đề phòng ở, mặt đỏ rần lên, đang định bàn bạc với Phùng Nguyệt ba cô gái ở chung phòng, Mạnh Kế Ninh đột nhiên đi tới, quét mắt nhìn Phó Minh Thời, nghi ngờ hỏi Chân Bảo: “Thứ ba Thời Minh hỏi tớ tên khách sạn, nói anh ấy đã đặt trước hai phòng, anh ấy không nói với cậu sao?”

Tên Thời Minh này, sẽ không phải chỉ thuê một phòng, muốn nhân cơ hội ở chung một phòng với Chân Bảo chứ?

Sắc mặt Mạnh Kế Ninh hơi khó coi.

Chân Bảo cũng không biết sắp xếp của Phó Minh Thời, vô cùng hoang mang.

“Quên nói với em” Phó Minh Thời cầm lấy CMND của Chân Bảo, cười đến mây trôi nước chảy.

Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra, Phó Minh Thời nói với Mạnh Kế Ninh là thuê hai căn, Chân Bảo không nghi ngờ chút nào.

Cô tin Phó Minh Thời, Mạnh Kế Ninh lại không tin, cất kỹ CMND của mọi người, lập tức đuổi theo Phó Minh Thời, muốn nhìn xem Phó Minh Thời đã thuê mấy phòng. Chờ anh ta đuổi tới sảnh chính, nhân viên tiếp tân nhận hai thẻ CMND, đưa cho Phó Minh Thời hai thẻ phòng.

Xác định là hai phòng, Mạnh Kế Ninh mới bình tĩnh lại.

Phó Minh Thời không thèm nhìn anh ta, cất kỹ thẻ phòng rồi đi về chỗ Chân Bảo đứng, lấy ra hai tấm thẻ phòng trước mặt đám sinh viên, đưa một thẻ cho Chân Bảo: “Em ở phòng đó, anh ở phòng bên cạnh.” Da mặt Chân Bảo mông, không muốn người ta hiểu lầm cô đi mượn phòng với bạn trai.

Chân Bảo an tâm nhận thẻ phòng.

“Cậu ở phòng mấy? Tớ nay chúng ta ở chung, ở một mình thì mất vui” Phùng Nguyệt kéo tay Chân Bảo lại nói.

Chân Bảo cúi đầu nhìn thẻ phòng, là phòng cao nhất của khách sạn.

Trong lòng Phùng Nguyệt giật mình, ngẩng đầu nhìn Phó Minh Thời: “Anh lại đặt phòng tổng thống?”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ sinh viên của đại học A, những du khách đang chờ tại đại sảnh, đều nhìn về phía này.

Phó Minh Thời không thừa nhận cũng không phủ nhận, dặt tay Chân Bảo, nói với mọi người: “Chúng tôi lên trước.”

Chân Bảo ngỡ ngác đi cùng anh.

Phùng Nguyệt đưa mắt nhìn hai người, nhìn thẻ phòng Mạnh Kế Ninh đưa cho mọi người, cô ta làm bộ đi vệ sinh, sau đó lấy ra điện thoại di động tra giá phòng tổng thống của khách sạn này. Xem xong, lại nhớ đến những bộ quần áo bình thường Phó Minh Thời hay mặc, trong lòng Phùng Nguyệt ngũ vị tạp trần*

Ngũ vị tạp trần ngọt chua cay đắng mặn

Chân Bảo dùng mỹ phẩm dưỡng da không quá đắt, với lại quần áo của cô ấy toàn rẻ tiền, không nghĩ tới Phó Minh Thời không thấp kém như cô ta nghĩ. Có thể dễ dàng đặt trước hai phòng tổng thống, anh bạn trai này của Chân Bảo, gia cảnh so với Mạnh Kế Ninh không kém hơn? Mạnh Kế Ninh bao hết phòng cho mấy người họ, cộng thêm phí tiêu xài trong suốt kỳ du lịch này, cũng không thể sánh bằng giá tiền thuê hai phòng tổng thống kia.

Sao Chân Bảo lại tốt số đến thế? Bạn trai vừa cao to đẹp trai, vừa quan tâm cô ấy, lại còn có tiền như vậy!

So với Chân Bảo, mấy cô gái đồng hành này, đều là kẻ đáng thương.

Thu hồi điện thoại, Phùng Nguyệt đăng chat đi cùng đồng học tụ họp.

Lại đợi vài phút, mạnh mẽ thả mồi cảm mấy trương thẻ phòng đi tới.

Phùng Nguyệt mấp máy môi, cuối cùng cũng nhận được, cô ta muốn Mạnh Kế Ninh mất hết hy vọng với Chân Bảo, nhưng cô ta không muốn Mạnh Kế Ninh bị xấu hổ. Trước lúc Phó Minh lộ ra thẻ phòng, mọi người hâm mộ nhất là kẻ có tiền, đó là Mạnh Kế Ninh, chỉ trong chớp mắt Mạnh Kế Ninh đã bị người ta hạ lòng tự trọng xuống...

“Kế Ninh, nhà bạn trai Chân Bảo làm nghề gì thế?”

Phùng Nguyệt “Thương hương tiếc ngọc”, nhưng có người đã hỏi trước, không biết là EQ thấp thật, hay cố ý muốn chế nhạo Mạnh Kế Ninh. Có tiện nghi để chiêm, ai cũng vui mừng, nhưng nhìn thấy Mạnh Kế Ninh dùng tiền vùng tay quá trán, không tránh khỏi cũng có chút không công bằng trong lòng, mình treo không nổi, liền lấy người khác khiến Mạnh Kế Ninh khó chịu.

Mạnh Kế Ninh mờ mịt hỏi lại: “Tớ sao biết được? Anh ta thế nào?”

Chàng trai thanh thuần nhiều chuyện hâm mộ nói: “Phùng Nguyệt nói anh ta đã đặt hai phòng tổng thống, tớ chưa từng ở qua, nhưng mà có vẻ rất đắt?”

Mạnh Kế Ninh lập tức chuyển hướng Phùng Nguyệt.

Phùng Nguyệt thật sự hận chết tên đồng hương lắm mồm kia, vội vã nói: “Tớ chỉ đoán, Chân Bảo không nói, tớ cũng không biết có đúng hay không.”

Mạnh Kế Ninh cười nhìn hai người bọn họ, chờ Phùng Nguyệt nói xong, anh ta như không có việc gì tiếp tục phát thẻ phòng, vừa làm trò đùa: “Sau này tớ giàu rồi, sẽ mời mọi người đến phòng tổng thống, hôm nay mọi người chịu thiệt chút nhé.”

Phùng Nguyệt khần trương nhìn anh, thấy Mạnh Kế Ninh không thêm để ý, trong lòng cô ta mới buông lỏng.

Đáng tiếc cô ta không nhìn thấy, lúc Mạnh Kế Ninh xoay người môi mím chặt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

Đi ra khỏi thang máy, Phó Minh Thời và Chân Bảo đi xem gian phòng trước.

Nhìn thấy bố trí bên trong 'phòng cho tổng thống', tâm trạng Chân Bảo đặc biệt phức tạp, nhỏ giọng hỏi Phó Minh Thời: “Có thể trả phòng không?” Bạn học đến chơi, đều ở phòng trọ bình thường, Phó Minh Thời không quen ở phòng tiêu chuẩn bình thường cô có thể hiểu được, nhưng Chân Bảo không muốn làm đặc biệt, cũng không muốn lại để cho Phó Minh Thời tốn thêm nhiều tiền cho cô.

“Trợ lý đặt phòng” Phó Minh Thời nhìn cô giải thích, vẻ mặt nghiêm túc, “Đã vào ở, hủy không được.”

Chân Bảo mím môi.

Phó Minh Thời lập tức nói: “Em đã không thích vậy anh đi đặt hai phòng bình thường.”

Nói xong cũng muốn đi.

Chân Bảo vội níu anh lại, “Được rồi, cứ như vậy đi.” Tiền đã bỏ ra, hà tất lại lãng phí, giá cả phòng tiêu chuẩn bình thường cũng không rẻ.

“Không tức giận?” Phó Minh Thời rủ mắt xuống quan sát cô.

Anh là CEO công ty lớn, muốn ở khách sạn, trợ lý nhất định sẽ giúp anh đặt phòng tốt nhất, đừng nói không phải chủ ý của Phó Minh Thời, cho dù như thế, Chân Bảo cũng chỉ cảm thấy lãng phí, không thích hợp, tuyệt không có đạo lý tức giận. Nhưng cô vẫn cúi đầu xuống, giọng nói buồn bực nhắc nhở anh: “Sau này đừng làm những loại chuyện vặt vãnh này, anh đừng quá lãng phí.”

Vị hôn thê cúi đầu đau lòng tiền, Phó Minh Thời cười khê: “Được, sau này sẽ không chiều theo lệ này nữa.”

Chân Bảo quay đầu quan sát phòng, phát sầu nói: “Trong chốc lát nữa nhất định đám Phùng Nguyệt sẽ nghe ngóng anh, em nên nói thế nào?”

“Đã nói nhà anh mở công ty buôn bán, có chút tiền dư.” Phó Minh Thời không đếm xỉa tới, “Vấn đề khác, em có thể không trả lời.”

Chân Bảo vừa muốn nói chuyện, Mạnh Kế Ninh đã gửi tin nhắn trò chuyện nhóm tới, lại đề cho mọi người nghỉ trưa trước, hai giờ chiều đi tham quan cửa hàng rượu.

“Em nghỉ ngơi trước, có việc thì gọi anh.” Phó Minh Thời chỉ vào phòng sát vách, muốn đi.

Chân Bảo buông túi sách, tiễn anh.

Đi tới cửa, người đàn ông phía trước đột ngột quay người, Chân Bảo còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh đè ở trên tường cúi đầu hôn. Chân Bảo vô thức đẩy anh, nhưng Phó Minh Thời vẫn sừng sững bất động, càng dùng sức hôn. Khéo miệng Chân Bảo đã sớm mở ra, ngược lại thuận tiện anh được một tác lại muốn tiến một thước.

Chân Bảo cầm lấy hai tay anh, chậm rãi buông lỏng xuống.

Cô thuận theo phối hợp, Phó Minh Thời thả chậm tiết tấu, dịu dàng nhấm nháp.

Chân Bảo đã nghe được âm thanh phát ra từ nụ hôn. Nghe âm thanh phát ra từ nụ hôn, xấu hổ muốn chạy trốn, đêm đó cô quá khiếp sợ, cũng không lưu ý.

Phó Minh Thời bung lấy mặt cô, không cho phép cô đi

“Chân Bảo!” Cốc cốc cốc, cách một cánh cửa, truyền đến tiếng Phùng Nguyệt gõ cửa.

Phó Minh Thời nhú mày, trong giây phút ngây người bị Chân Bảo đẩy ra.

“Đi rửa mặt.” Mặt cô màu đỏ quá mờ ám. Mờ ám, Phó Minh Thời cố nén xúc động muốn tiếp tục hôn, thấp giọng nói.

Chân Bảo lặng lẽ chạy về phía nhà vệ sinh.

Phó Minh Thời quay người mở cửa.

Ngoài cửa ngoại trừ Phùng Nguyệt, còn có ba nữ sinh khác cùng tới, thấy Phó Minh Thời, bốn nữ sinh nhìn nhau, ánh mắt trở nên vi diệu, cô nam quả nữ sống chung trong một phòng, đối lại là ai cũng dễ hiểu sai. Phó Minh Thời làm như không thấy, đơn giản giải thích: “Chân Bảo ở trong nhà vệ sinh rửa mặt, tôi giúp cô ấy kiểm tra phòng.”

Vừa nói, vừa đeo ba lô lên vai, xuyên qua giữa bốn người đi vào phòng sát vách.

Từ thời gian mà nói, anh cùng với Chân Bảo đi lên không hơn mười phút, quần áo chỉnh tề, có lẽ không xảy ra chuyện gì. Từ trên kinh tế mà nói, nếu như hai người thực sự đã đến tình trạng nưón phòng, Phó Minh Thời kia cũng không cần phải thuê hai phòng, 'phòng cho tổng thống' mắc như vậy, nhìn Phó Minh Thời ăn mặc không giống siêu cấp có tiền, không có khả năng tiện tay ném là một vạn tám nghìn.

Bỏ qua tưởng tượng hồng phấn vừa nãy, do Phùng Nguyệt dẫn đầu, bốn nữ sinh hưng phấn đi vào phòng tham quan.

Chân Bảo dùng nước lạnh rửa mặt, rửa mặt xong vẫn màu đỏ, nhưng không chói mắt.

“Chân Bảo, Thời Minh nhà cậu làm gì vậy?” Phùng Nguyệt thoải mái mà nằm ở trên ghế sa lon, chống cằm hỏi, ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào Chân Bảo, “Bình thường anh ấy thích điệu thấp, một chút cũng nhìn không ra, một hơi đặt hai gian phòng, quá thổ hào* rồi!” (Đây là từ ngữ mạng, mang ý nghĩa phô trương thích thể hiện)

Chân Bảo nói những lời Phó Minh Thời đã nói ra, “Bố của anh ấy làm buôn bán bên ngoài.”

“Công ty nào?” Phùng Nguyệt tiếp tục nghe ngóng.

“Được rồi, không nói đến anh ấy nữa.” Chân Bảo nở nụ cười xuống, ngồi vào chỗ bên kia chỗ ba nữ sinh đang ngồi, trò chuyện hành trình buổi chiều.

Nói chuyện khoảng mười phút, ba nữ sinh đi ra xuống lầu ngủ trưa, Phùng Nguyệt nằm trên ghế sa lon không nhúc nhích, cười phất tay với các cô ấy: “Các cậu đi đi, tớ cùng lăn lộn với Chân Bảo!”

Cô và Chân Bảo học cùng một lớp, quan hệ tốt, ba nữ sinh vừa hăm mộ lại đành chịu, không có không biết xấu hổ ở lại bên cạnh.

Chân Bảo đi tiễn các cô bạn, vừa trở lại phòng khách, Phùng Nguyệt đột ngột ngồi dậy, ôm đệm hưng phấn mà hỏi cô: “Công ty nhà Minh Thời đặc biệt lớn, đúng không?” Lúc cô học trung học cũng có mấy bạn học đặc biệt có tiền, nhưng đều không hào phóng như Phó Minh Thời.

“Coi như cũng lớn.” Chân Bảo cố ý lảng tránh đề tài này, buồn ngủ nói: “Ngủ đi, buổi chiều vẫn phải đi ra ngoài chơi.”

Phùng Nguyệt đành không hỏi nữa.

Dù sao phòng ngủ thứ hai* cũng trống, Phùng Nguyệt yên tâm thoải mái mà chiếm phòng khách.

(*là phòng ngủ bên ngoài, ngoài phòng chính ra nhưng nhỏ hơn phòng chính)

Chân Bảo đóng lại cửa phòng ngủ chính, khe khẽ thở dài. Giấu giếm như vậy hơi mệt, nhưng nếu như không giấu giếm, thân phận của Phó Minh Thời như thế, hôn ước từ nhỏ hoang đường của hai người, nhất định sẽ đưa tới một đồng lõa ồng tiếng ve. Những thứ khác không nói, Phó Minh Thời và Hạ Đình chỉ nói mấy câu trên tiệc rượu đã có một đồng truyền thông đưa tin, một khi tin tức yêu đương giữa cô và Phó Minh Thời truyền ra...

Câu chuyện cô bé lộ lem rất đẹp rất lãng mạn, nhưng khi đặt vào cuộc sống thực tế, một cô gái muốn trèo cao và một chàng trai đẹp, những người xem báo sẽ nói những chuyện bát quái, cô nhất định sẽ trở thành phụ thuộc vào Phó Minh Thời, sẽ bị đặt cho danh hiệu “Dựa vào gương mặt một bước lên trời” hay “Bị Phó Minh Thời bao nuôi”

Chân Bảo không muốn trở thành loại tiêu điểm này.

Cô sẽ làm công việc bán thời gian kiếm học phí, cô sẽ cố gắng đạt được học bổng, cô hy vọng khi quan hệ yêu đương giữa hai người được đưa ra ánh sáng, lúc đó cô đã có thể nuôi sống bản thân.

~

Chân Bảo đặt đồng hồ báo thức một giờ rưỡi, một giờ mười, Phó Minh Thời đã đến gõ cửa.

Chân Bảo đã thu thập xong, Phùng Nguyệt vừa thức dậy.

Cửa phòng mở ra, Phó Minh Thời thấy Chân Bảo không mang ba lô, khi cô còn chưa chuẩn bị tốt, nhắc chân muốn đi vào.

Chân Bảo sợ anh lại động thủ động cước, trước nhìn trong mắt, thấp giọng nói: “Phùng Nguyệt ở đây, cậu ấy nói buổi tối nay sẽ ở cùng em”

Phó Minh Thời nhìn cô, lông mày cao ngất như ngọn núi nhú lại.

Chân Bảo hiểu anh bắt nạt cái gì, nhưng phòng khách trống, Phùng Nguyệt nói ra, cô không có lý do gì cự tuyệt.

Cô cúi đầu, càng xem càng dễ bắt nạt, Phó Minh Thời đầu còn dám bày mặt lạnh, bắt đầu dĩm người ôm vào trong ngực, cúi đầu nói ở bên tai cô: “Anh không trách em để bạn em ở lại, anh lo lắng em quá dễ nói chuyện, sau này dễ dàng bị bạn học, đồng nghiệp chiếm tiện nghi.”

Ai cũng chọn quả hồng mềm dễ bóp.

Anh bày ra giọng điệu trường bối lo lắng cho con cháu, Chân Bảo nhin cười không được, vừa đẩy ra anh vừa cam đoan nói: “Em không ngu như vậy.” Tiện tay có thể giúp đỡ mà thôi, nếu như quá miễn cưỡng, cô sẽ không làm người tốt.

Phó Minh Thời còn muốn lại trêu chọc cô, Phùng Nguyệt bên kia mang theo ba lô đi ra, trông thấy anh, cười gọi “thỏ hào”.

Về mặt Phó Minh Thời thân thiện, ôn hòa.

Phùng Nguyệt có chút lúng túng, lúc xuống lầu vẫn đứng ở bên trái Chân Bảo, không hề có ý đồ bắt chuyện với Phó Minh Thời.

Đại sảnh khách sạn, Mạnh Kế Ninh đã từ đám nữ sinh bên kia xác nhận Phó Minh Thời đặt 'phòng cho tổng thống' là hàng thật giá thật, chỉ là phòng của anh cũng ở rất tốt, chẳng qua là không có cơ hội mời Chân Bảo. Bình thường Phó Minh Thời keo kiệt, đột ngột khoe khoang ở trước mặt mọi người, ngược lại nói rõ khả năng nắm chắc của anh ta không tốt, cố ý hù người ở trước mặt Chân Bảo mà thôi.

“Minh Thời, nghe nói anh đặt ‘phòng cho tổng thống?’” Mạnh Kế Ninh cười hỏi.

Chân Bảo quay đầu lại nhìn Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời cười nhạt ngậm thừa nhận.

“Thỏ hào như vậy, vậy bữa cơm tối nay của chúng ta thuộc về anh!” Mạnh Kế Ninh ồn ào nói.

Các sinh viên khác cũng phụ họa theo.

“Không thành vấn đề.” Phó Minh Thời nắm bả vai Chân Bảo, nhìn cô nói: “Tôi và Chân Bảo không học cùng một trường đại học, bình thường cô ấy có việc, vẫn nhờ các cậu chăm sóc cô ấy thêm” điển-đàn-lẽ-quý-đôn

Chân Bảo lúng túng trốn sau lưng Phùng Nguyệt.

Mạnh Kế Ninh quay người trước tiên, dẫn đầu dẫn mọi người đi tham quan cửa hàng rượu.

Nếu là cửa hàng rượu, vậy thì tránh không được khâu bình phẩm về rượu, tổng cộng mười lăm người, Mạnh Kế Ninh mở ba bình rượu đỏ mời khách, bay một vạn đồng. Anh quét thẻ không cho người ta thấy, nhưng chai rượu này là rượu đỏ trưng bày ở sảnh triển lãm, công khai ghi giá, mấy sinh viên âm thầm tặc lưỡi, hâm mộ lại hưng phấn, có một đồng hương phung phí, bọn họ cũng được thom lây theo.

Lúc bình phẩm rượu, Mạnh Kế Ninh không để lại dấu vết mà quan sát Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời bung ly rượu, cười chạm cốc với Chân Bảo, Phùng Nguyệt thấy, là người đầu tiên xúi giục hai người uống rượu giao bôi.

Phó Minh Thời rất không thích những đồng hương này của Chân Bảo, nhưng nghe âm thanh ồn ào bên cạnh, anh sung sướng nhếch khóe miệng lên, nhìn Chân Bảo đợi cô tỏ thái độ. Chân Bảo không muốn, đỏ mặt bước sang bên cạnh hai bước, một hơi uống sạch ly rượu đỏ trong tay, uống cạn sạch, tất nhiên không cần giao bôi.

Cô không làm theo, Phó Minh Thời có chút tiếc hận.

Bình phẩm rượu đỏ xong, lần lượt đi dạo phong cảnh thì đã đến giờ cơm tối.

Cảnh khu có khách sạn giá cao, cũng có nhà hàng bình dân, Phó Minh Thời dẫn một đoàn người đi ăn nhà hàng bình dân, mỗi người cũng chỉ dùng một trăm là cùng.

Anh cũng là thổ hào trong mắt mọi người, những sinh viên kia vốn chờ mong bữa tiệc lớn, Phó Minh Thời đột nhiên rút phong cách, có người lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng. Phó Minh Thời không quan tâm, cúi người lặng lẽ nói với Chân Bảo, “Quán cơm giá rẻ này, đã hài lòng chưa?”

Chân Bảo cúi đầu cười, nụ cười rất hời hợt, nhưng rất vui vẻ.

Mạnh Kế Ninh ngồi ở chính giữa các nam sinh, mặc dù không thiếu hiểu biết công khai khinh thường Phó Minh Thời ra tay keo kiệt, có thể xác nhận gia cảnh Phó Minh Thời bình thường, tâm trạng Mạnh Kế Ninh rất tốt, đối với việc theo đuổi Chân Bảo sau này càng có lòng tin. Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, con đường đại học vẫn dài như vậy, hiện tại Chân Bảo thích Phó Minh Thời, nhưng sau thời gian dài tha hương nhớ nhung...

Ánh mắt chuyển đến vẻ mặt ngọt ngào của Chân Bảo, Mạnh Kế Ninh quyết định.

Màn đêm buông xuống, mọi người trở về khách sạn.

Quả nhiên Phùng Nguyệt đi phòng Chân Bảo, Phó Minh Thời lao thẳng tới cửa tiễn hai người, mới trở về gian phòng của mình, gọi điện thoại cho trợ lý.

Nửa giờ sau, có nhân viên phục vụ của khách sạn đi tới trước phòng Mạnh Kế Ninh.

Mạnh Kế Ninh ở đó một mình, nghe nhân viên phục vụ nói có người tặng đồ cho anh, anh nghi ngờ mở cửa phòng.

“Xin hỏi là anh Mạnh Kế Ninh phải không?” Nhân viên phục vụ mỉm cười hỏi.

Mạnh Kế Ninh gạt đầu, nhìn về phía hộp quà tặng trong tay cô gái.

Xác nhận thân phận, nhân viên phục vụ cẩn thận từng li từng tí đưa hộp quà tặng tới, sau đó rời đi.

Mạnh Kế Ninh luôn đưa mắt nhìn cô gái bước đi, mới đóng cửa lại, nhú mào mở hộp quà tặng ra.

Bên trong là một chai rượu đỏ, nhãn hiệu rượu đỏ...

Trong lòng Mạnh Kế Ninh căng thẳng, anh rất hiểu biết về rượu đỏ, chỉ là...

Đỡ hộp quà tặng xuống, Mạnh Kế Ninh mở mạng điện thoại di động tìm kiếm, một phút đồng hồ sau, kết quả xuất hiện: Chai rượu đỏ này, trị giá sáu con

số.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27

Editor: Lovenoo1510

Lúc tám giờ tối, có người gõ cửa, “Minh Thời, là tôi.”

Nghe được giọng nói Mạnh Kế Ninh, Phó Minh Thời để điện thoại di động xuống, không nhanh không chậm mở cửa. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, lông mày thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lạnh, ánh mắt chiếu vào người Mạnh Kế Ninh, trông mắt đen nhánh thâm sâu không có bất kỳ gợn sóng, dường như Mạnh Kế Ninh chỉ là một người không có quan hệ.

Dáng người của anh thon dài, khí chất xuất chúng, khi giả bộ làm sinh viên thì sẽ thành hot boy được chú ý ở trường, hiện tại đứng ở bên cạnh cánh cửa ‘phòng tổng thống’ xa hoa, có một loại phong thái của người đàn ông tỉnh anh thành thực không tiếng động toả ra. Nhìn Phó Minh Thời như vậy, Mạnh Kế Ninh đột nhiên cảm giác được, căn bản là hắn không thể nhận thức được người đàn ông này.

“Của anh?” Hắn giơ hộp lễ đựng rượu đỏ lên, khoe miệng khê nhếch.

“Chân Bảo rất thích cuộc đi chơi này, đây là một chút tâm ý của tôi.” Quét mắt về phía phòng trọ bên cạnh, Phó Minh Thời nghiêng người, mời Mạnh Kế Ninh tiến vào.

Mạnh Kế Ninh đã bị anh nhục nhã đủ rồi, một bên đem hộp lễ trả lại cho Phó Minh Thời, một bên trầm mặt nói: “Hoạt động bạn học thôi, anh quá khách khí rồi, tôi còn có việc, đi trước.”

Nói xong trực tiếp đem hộp lễ thả trên đất, xoay người rời đi.

Có thể cự tuyệt phần lễ vật này, thì thấy rõ được hắn là người ngông nghênh, Phó Minh Thời bước ra khỏi cửa phòng, bình tĩnh gọi người.

Mạnh Kế Ninh dừng lại, nhưng mắt lại nhìn về phía trước, không quay đầu lại.

Bờ vai sinh viên đại học căng cứng, như lâm đại địch, Phó Minh Thời cười trong im lặng, tiếp theo thấp giọng nói: “Quen biết một hồi, tôi có ba đề nghị. Thứ nhất, Chân Bảo xem cậu như bạn bè, cậu đừng coi thường cô ấy. Thứ hai, quân tử thích chung điện, thù chi hữu đạo. Thứ ba, tìm nữ sinh đơn thuần thích cậu, thì yêu đương sẽ tốt đẹp hơn.”

(Thù chi hữu đạo: Coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý)

Anh không muốn so đo cùng một sinh viên, làm như vậy, anh nghĩ Mạnh Kế Ninh sẽ kịp thời thu tay lại trong yên, đừng có quấy rầy Chân Bảo. Hiện tại Chân Bảo còn chưa có phát hiện tâm tư nhờ này của Mạnh Kế Ninh, nếu như Mạnh Kế Ninh vẫn tiếp tục đào góc tường, một khi Chân Bảo phát hiện, vì để tránh sự lúng túng, có thể Chân Bảo sẽ rời khỏi hiệp xã đoàn mà cô rất ưa thích.

Phó Minh Thời không muốn làm chân bảo khó xử.

“Năm thứ ba đại học tôi sẽ xin đi du học.” Mạnh Kế Ninh đưa lưng về phía anh nói, trong lời nói của người trẻ tuổi có kích động và ngạo khí.

Phó Minh Thời nhú mày, nhìn bóng lưng Mạnh Kế Ninh bước nhanh rời đi, anh lắc đầu buồn cười.

Nhưng mà chai rượu này...

Mua thì đã mua rồi, không uống, có chút lãng phí, cô ấy không thích nhất là lãng phí.

Phó Minh Thời nở nụ cười, nhặt hộp lễ lên trở về phòng, năm phút sau, anh mặc một chiếc áo khoác, lưng đeo ba lô leo núi đi gõ cửa.

Chân Bảo vừa tắm xong, đang ở nhà vệ sinh của phòng ngủ sấy tóc, ô...ô...ô...n...g nên không nghe thấy. Phùng Nguyệt đang xem tivi, nghe được tiếng gõ cửa, cô ta lập tức từ trên ghế salon xuống, chỉnh sửa lại tóc và ăn mặc, đi dép lê ra mở cửa.

Trông thấy cách ăn mặc của Phó Minh Thời, Phùng Nguyệt nở nụ cười, “Vẫn muốn ra ngoài đi dạo sao? Chân Bảo đang sấy tóc, anh vào ngồi đi.”

Mới tám giờ tối, quả thực còn sớm.

Phó Minh Thời nhận nhặt từ một tiếng, trực tiếp đi vào bên trong.

Trên bàn trà đặt mấy thứ đồ ăn vặt, Phó Minh Thời quét mắt về phía trên ghế salon, một mình đến phòng khách chờ Chân Bảo.

Anh cự tuyệt ý tốt, Phùng Nguyệt nghĩ trong đầu muốn bắt chuyện tạo quan hệ tốt thì đều bị ghen ở cổ họng, vì hoá giải xấu hổ, cô đi đến trước cửa chính phòng ngủ, lớn tiếng nói: “Chân Bảo, Minh Thời tôi tìm cậu, cậu nhanh lên.”

Chân Bảo nghe xong, lập tức tắt máy sấy, mặc quần áo từ tể chải qua tóc, đi ra gặp người.

Phó Minh Thời nghe thấy động tĩnh cô đi ra, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ do hơi nước máy sấy, mới chuyển đến mái tóc có đôi chút ẩm ướt.

“Có chuyện gì sao?” Chân Bảo đi đến bên cạnh anh hỏi, về mặt tràn đầy nghi hoặc.

Phùng Nguyệt đang ở bên cạnh, Phó Minh Thời không coi ai ra gì sờ sờ tóc bên tai của Chân Bảo, cười nhìn vào mắt cô: “Cảnh đêm bên này không tệ, anh muốn dẫn em đi dạo chơi, bên ngoài gió lớn, trước hết em sấy tóc khô đã.”

Giọng điệu ôn nhu, động tác thân mật, Chân Bảo theo bản năng nhìn về phía Phùng Nguyệt, thấy Phùng Nguyệt đang nhìn bọn họ, Chân Bảo vội vàng trốn vào phòng ngủ sấy tóc.

Phó Minh Thời tiếp tục chờ ở phòng khách.

Phùng Nguyệt ngồi một mình trên ghế salon, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tinh thể lỏng đối diện, trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh Phó Minh Thời sờ tóc Chân Bảo, chẳng qua một hành động bình thường nhưng lại rất mờ ám, vì Phó Minh Thời làm với Chân Bảo, nên nhìn còn lãng mạn hơn so với phim thần tượng, có câu dễ yêu người thích hợp, cô cũng muốn có người đối với mình như vậy.

Cẩn cẩn môi, Phùng Nguyệt cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn cho Mạnh Kế Ninh.

Mạnh Kế Ninh vừa trở về phòng không lâu, đang nằm trên giường ngẩn người.

Chân Bảo có bộ dáng xinh đẹp, Chân Bảo thanh tú lại ngọt ngào, khi Chân Bảo chăm sóc động vật với khuôn mặt vui vẻ lại vô cùng cẩn thận, làm cho hắn không kìm được lòng muốn tiến tới gần. Hắn nổi lòng tham, thầm nghĩ muốn cô là bạn gái của mình, đều mặc kệ chuyện cô đã có bạn trai. Có thể đêm nay bị Minh Thời dùng một chai rượu đỏ đánh vào mặt, hắn bỗng nhiên thanh tỉnh lại từ trong tham lam.

Minh Thời nói đúng, hắn chẳng những coi thường gia thế Minh Thời, còn coi thường cả Chân Bảo.

Hắn thích Chân Bảo, không phải là loại cô gái tham hư vinh tiền tài. Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, lúc giữa trưa hắn mời khách ăn tiệc ở khách sạn lớn, Chân Bảo hầu như không có nói lời nào, món ăn nào bày trước mặt cô, cô liền gắp món đó, rất khách khí. Buổi tối Thời Minh mời ăn ở nông gia vui vẻ, dường như Chân Bảo luôn luôn cười, còn xoay mâm mấy lần.

Rõ ràng Minh Thời rất có tiền, nhưng vẫn duy trì khiêm tốn, kỳ thật, cũng là bởi vì Chân Bảo thích đơn giản sao?

Nghĩ thông suốt, Mạnh Kế Ninh vỗ vỗ mặt mình tự giễu.

Quần tử thích chưng diện, thủ chi hữu đạo, theo đuổi Chân Bảo, hẳn là chuyện hồ đồ nhất đời này hắn đã làm.

Hắn nên cảm kích Minh Thời, ở cái tuổi này đã cho hắn một bài học, kém một chút, hắn đã biến thành cái loại phú nhị đại mà mình một mực khinh thường từ trước tới nay, ý vào bản thân có tiền, không đem người bên ngoài nhìn vào trong mắt.

Điện thoại truyền đến báo tin nhắn, Mạnh Kế Ninh thờ dãi, ngồi dậy xem.

Phùng Nguyệt: Thời Minh nói cảnh đêm nơi này không tệ, muốn bọn mình đi dạo chơi, cùng đi chứ? Nếu không thì hai người xuất sắc như bọn họ ân ái, mình một mình thì lúng túng quá.

Mạnh Kế Ninh nhìn chăm chăm vào mấy hàng chữ kia, không hiểu nở nụ cười, hắn thật ngu ngốc, có người so với hắn vẫn còn ngu ngốc hơn.

Muốn nói hiện tại trong khách sạn người Minh Thời ghét nhất, hẳn đứng thứ hai, Phùng Nguyệt chỉ có thể đứng thứ nhất, trừ khi Thời Minh đem chai rượu đỏ uống hết mà say rượu, mới có thể đề nghị mang Phùng Nguyệt đi dạo cùng.

Mạnh Kế Ninh cười gồ gồ: Một ngày một môi, mình chuẩn bị ngủ rồi, mấy người đi đi.

Tin nhắn gửi tới, Phùng Nguyệt cúi đầu, xem xong, cô ta cảm thấy chua xót trả lời: Được rồi, ngủ ngon.

Sau năm phút, Chân Bảo sấy tóc xong, Phó Minh Thời lại sờ sờ đầu cô lần nữa, nhíu mày nói: “Vẫn hơi ẩm ướt, đi xuống mua mũ đội vào vậy.”

Phùng Nguyệt âm thầm tặc lưỡi, bình thường quầy bán hàng trong khách sạn, không có đồ tiện lợi này nọ.

Định đi, Chân Bảo nhìn bạn học trên ghế salon, xuất phát từ sự khách khí hỏi: “Phùng Nguyệt có đi không? Chúng ta cùng đi dạo nơi này.”

Phó Minh Thời mỉm cười.

Phùng Nguyệt nhìn chăm chăm vào TV cười, vẫn không nhúc nhích: “Bên ngoài đèn đường nhiều quá, mình sẽ không đi chiếu sáng cho hai người đâu!”

Cô ta lại không phải người ngu, tự ngu ngốc mà đi xem bọn họ khoe khoang ân ái.

Chân Bảo đoán được chắc cô lẽ cô ta sẽ không đi, đạt được câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục, cô ngoan ngoãn cùng Phó Minh Thời rời đi. Đi đến lâu một, Phó Minh Thời thật sự chọn cho cô một chiếc mũ để đội, trên đỉnh mũ len có quả cầu màu trắng gạo, bên trái mũ có một cái nơ hình con bướm, anh còn ở trước mặt nhân viên bán hàng đội mũ giúp cô, che khuất hai bên tai.

“Rất đáng yêu.” Trước gương, Phó Minh Thời cúi đầu nói bên tai cô, ánh mắt nhìn cô trong gương.

Hai ánh mắt giao nhau, Chân Bảo đỏ mặt.

Công tác giữ ấm đã chuẩn bị xong, Phó Minh Thời nắm tay cô đi ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài thị trấn nhỏ mang phong cách châu Âu, nhà hai bên đường đèn đuốc sáng trưng, các du khách hoặc là ở bên trong dùng cơm, hoặc là đi dạo bên ngoài, còn có người dừng lại chụp ảnh. Phó Minh Thời dùng di động chụp cho Chân Bảo mấy tấm, đi ngang qua một tiệm áo cưới, thấy Chân Bảo tò mò thò đầu vào nhìn, lộ đầu ra ngó, Phó Minh Thời cười nói: “Trước đi thử một chút chứ?”

Anh vừa nói xong, Chân Bảo liền chạy về phía trước, quả bóng hình cầu trên đỉnh mũ len khê lắc, giống như con thỏ nhỏ.

Phó Minh Thời đuổi nhanh theo cô, đưa tay ra ôm lấy bả vai cô.

Tại thị trấn nhỏ đi dạo một vòng, đã hơn chín giờ.

Chân Bảo muốn trở về.

“Đi ra bờ sông ngồi một lát.” Phó Minh Thời nắm tay cô đi ra hướng bờ sông.

Hai bên bờ sông là bãi cỏ rộng lớn, xa xa có người đang thả đèn Khổng Minh, chỗ gần có mấy đôi tình nhân hoặc người nhà ngồi phân tán. Gió đêm thật lạnh, ngọn đèn chiếu mặt nước trong vắt, sao trên trời sáng lộng lẫy, chính giữa dải ngân hà như dây chuyền châu báu sáng long lanh, nhìn lên không thấy điểm cuối.

Vĩ độ ở Đế Đô so với thành phố C cao hơn, người đứng trên mặt đất, nhìn bầu trời thấy càng gần hơn.

Chân Bảo thích cảnh đêm như vậy.

“Ngồi ở đây đi.” Cô bị bầu trời đêm hấp dẫn, Phó Minh Thời chọn một vị trí tốt, xung quanh không có người.

Anh ngồi xuống trước, Chân Bảo ngồi xuống đất theo anh.

“Thích uống rượu đỏ không?” Phó Minh Thời đem ba lô leo núi đưa ra phía trước, nghiêng đầu hỏi cô.

Chân Bảo lắc đầu: “Mùi vị có chút lạ.”

Phó Minh Thời cười, “Mới uống đều như vậy, quen rồi sẽ tốt thôi.” Nói xong như làm ảo thuật, đem chai rượu đỏ đưa đến trước mặt cô.

Lúc này Chân Bảo mới biết anh đeo ba lô leo núi trên lưng có mục đích gì, mắt thấy Phó Minh Thời lại cầm hai cái ly để cao ra, Chân Bảo đành phải giúp anh cầm ly, để cho Phó Minh Thời khui rượu.

“Đủ rồi.” Rượu đỏ rót vào không nhiều lắm, nhưng Chân Bảo không thích uống, không muốn Phó Minh Thời rót quá nhiều.

Phó Minh Thời rót rượu đầy một phần ba ly, rồi quay lại rót cho mình.

Chân Bảo hơi khát, trước nhấp một ngụm.

“So với chai buổi chiều thì thấy thế nào?” Phó Minh Thời nhẹ giọng hỏi.

Chân Bảo vòng vo một hồi, đau lòng nói: “Không sai biệt lắm”

Mùi vị không sai biệt lắm, cái kia giá tiền chắc cũng là bốn con số rồi, Mạnh Kế Ninh, Phó Minh Thời đều có tiền, đổi lại là cô, có mấy nghìn đồng, tuyệt đối sẽ không nỡ mua chai rượu này, cô sẽ tích góp, có thể đủ tiền học phí một năm rồi.

Phó Minh Thời cười, không có nói cho cô biết giá tiền.

Vừa uống vừa trò chuyện, Chân Bảo tắm xong chưa kịp uống nước, hiện tại lại khát nước, nên đem rượu đỏ làm nước. Uống xong một ly có chút chưa thoả mãn, Phó Minh Thời lại rót cho cô một phần ba ly nữa, uống xong ly này, rốt cuộc Chân Bảo cũng cảm thấy đủ, toàn thân đều nóng hừng hực rồi.

Chân bảo che mặt, thử nhiệt độ trên mặt.

“Say?” Phó Minh Thời thấp giọng hỏi.

Chân Bảo không rõ, cô chưa say rượu bao giờ, không biết cảm giác say là gì, người uống rượu say trên TV đều nói chóng mặt, nhìn đồ vật thấy không rõ ràng, Chân Bảo quay đầu, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn tú của Phó Minh Thời ở bên cạnh.

“Nhìn gì vậy?” Hai mắt cô ngấp nước, phản chiếu ngọn đèn phía xa, Phó Minh Thời không dời được mắt, tay từ từ đặt ly rượu sang một bên.

Chân Bảo vừa tìm được đáp án cho vấn đề anh đưa ra, cười nhìn về phía trước: “Không say.”

Chẳng qua là đầu vừa mới quay đi, cảm đột nhiên bị người nắm, Chân Bảo không thể không quay đầu trở lại, còn chưa thấy rõ bóng người, đã thấy bờ môi của Phó Minh Thời, đang từ từ tiến đến, mang theo mùi rượu đỏ. Gió đêm thổi tới, môi của anh có chút mát, dường như phía bên cô là lửa vậy.

Chân Bảo nhắm mắt lại.

Phó Minh Thời ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn, đem cô trói buộc vào lồng ngực giữa hai cánh tay của mình.

Vị rượu đỏ ngọt thuần khiết ở trong miệng truyền đến, nồng độ rượu đỏ thấp nên tác dụng khá chậm, theo hormone cùng nổi lên. Chân Bảo không biết mình say, vẫn bị tình cảm nồng đậm nóng bỏng của anh là mê man đến văng hết đầu óc, giống như một bông hoa mềm mại, ngoan ngoãn tựa vào cánh tay của anh, tùy tiện theo anh.

Hắn là cô đã say, nhưng lý trí Phó Minh Thời vẫn còn, anh cũng muốn giả say, cũng muốn mượn rượu ăn vụng, nhưng không làm được.

Cô như vậy là tín nhiệm anh.

“Phượng Bảo...” Ngón tay để ở nút thắt trên áo khoác của cô, Phó Minh Thời vui vào bên tai cô, giọng nói u ám, khàn khàn.

Anh cúi đầu, Chân Bảo gối đầu lên cánh tay anh, mắt mở to, trông thấy sao đầy trời, một viên lại một viên, giống như kim cương lấp lánh. Kim cương rất đẹp, có thể Chân Bảo lạnh, lạnh nên cơ người lại hướng vào trong ngực, khuôn mặt nóng lên dán vào bộ ngực của anh, cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được.

Phó Minh Thời nhặt chiếc mũ len không biết rơi từ lúc nào lên, một lần nữa đội lại giúp cô.

“Đi thôi.” Dọn dẹp xong bình và ly rượu, Phó Minh Thời cho cô đeo ba lô lên lưng, rồi anh quay người ngồi xổm xuống.

Chân Bảo khó khăn không mở nổi mắt, rất nghe lời mà nằm sấp trên lưng anh, nghiêng đầu gối vào vai anh, hô hấp sạch sẽ nhẹ nhàng.

Phó Minh Thời cười cồng cô lên, trên đường không có người, nhưng có sao bên trời làm bạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 28

Phó Minh Thời một mực đưa Chân Bảo đến khách sạn phụ cận, mới đứng dưới một thân cây, đã đánh thức người ta.

Anh rất sẵn lòng cồng Chân Bảo đến khách sạn, nhưng Phó Minh Thời sợ gây hiểu lầm không cần thiết. Đêm hôm khuya khoắt, khách sạn, cô gái uống say bất tỉnh... Tất cả thật nhạy cảm. Cảm thấy máu chột, gặp phải một người nghĩa hiệp gặp chuyện bất bình tạt ngang hỏi thăm, lúng túng chính là Chân Bảo, hướng chỉ, phòng trọ còn có một người thích suy đoán lung tung như Phùng Nguyệt.

Phó Minh Thời thích Chân Bảo, nên anh sẽ bảo vệ thanh danh cho cô thật tốt.

Anh gọi cô liên tục, Chân Bảo tỉnh, ghé vào lưng Phó Minh Thời, mơ mơ màng màng, mờ mịt nhìn anh.

Phó Minh Thời trêu chọc cô: “Nhận ra anh không?”

Chân Bảo nhìn anh chăm chăm, lại nhìn bốn phía, gió thu lạnh, từng chút từng chút hồi lại kí ức trước khi ngủ, là cảnh anh đang hôn cô.

“Thả em xuống đi.” Lúng túng rũ tầm mắt xuống, Chân Bảo nhỏ giọng nói.

Phó Minh Thời trầm mặc.

Chân Bảo nhảy xuống không lưu loát, Phó Minh Thời đưa tay ra đỡ cô, lo lắng cô đứng không vững.

Anh dịu dàng săn sóc, trong lòng Chân bảo ấm áp vô cùng: “Cảm ơn.”

“Quan hệ của anh và em, không cần khách sáo như thế.” Phó Minh Thời xoay người, nhìn thẳng vào mắt cô nói.

Khuôn mặt đẹp trai của anh phóng đại trước tầm mắt, Chân Bảo lại nghĩ tới nụ hôn lâu lắc chán phèo kia, né sang một bên.

Phó Minh Thời đuổi theo cô, nắm tay cô cùng đi vào khách sạn.

“Rửa mặt thì ngủ đi, đừng nói chuyện phiếm với người khác.” Đã đến tầng cao nhất, Phó Minh Thời nhỏ giọng dặn dò.

Chân Bảo buồn ngủ gật đầu.

Phó Minh Thời giúp cô gõ cửa, khoảng hơn mười giây sau, Phùng Nguyệt cười ra mở cửa, vẻ mặt phấn khởi. Phó Minh Thời nhìn thấy, tạm thời đổi ý, cúi đầu nói với Chân Bảo: “Anh tiễn em vào phòng.”

Đầu Chân Bảo nặng vô cùng, không suy nghĩ nhiều.

Phùng Nguyệt trêu Phó Minh Thời: “Đường ngắn thế mà cũng muốn tiễn, có phải anh không muốn xa Chân bảo của chúng tôi rồi không?”

Phó Minh Thời cười nhạt, đang nhìn Chân Bảo quay lại: “Đi rửa mặt.” Hà tất phải cùng người ngoài lãng phí thời gian.

Chân Bảo “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ.

Phó Minh Thời đứng trước cửa chính, cúi đầu nhìn điện thoại.

Dùng nước ấm rửa mặt xong ngược lại khiến Chân Bảo càng buồn ngủ, vuốt mặt đi đến cửa chính, khuyên Phó Minh Thời: “Ngày mai còn phải leo núi, anh mai ngủ sớm đi.”

“Ừ.” Phó Minh Thời đỡ vai cô, xoay người hôn lên trán cô: “Ngủ ngon.”

Chân Bảo cúi đầu cười.

Phó Minh Thời lui ra cửa, con mắt màu đen đầu độc nhìn cô: “Em đóng cửa rồi anh sẽ đi.”

Chân Bảo ngây ngốc mà đóng cửa.

“Khóa lại.” Đầu Phó Minh Thời tựa vào cửa, giọng rất nhỏ.

Bên trong truyền ra tiếng Chân Bảo khóa cửa.

Phó Minh Thời lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại Chân Bảo vẫn còn trong túi xách, ngáp lấy điện thoại ra, thấy là Phó Minh Thời, Chân Bảo nhin không được cười, để bên tai.

“Tắt đèn ngủ, nằm xuống thì nói anh biết.” Phó Minh Thời cựa người, lưng tựa vào cửa, ánh mắt đảo qua nhàn nhạt trên người Phùng Nguyệt.

Chân Bảo không hiểu Phó Minh Thời đang làm gì, nhưng cô vẫn để điện thoại xuống, cởi áo khoác bỏ vào ổ chăn, tắt đèn, thông thả nằm xuống và nói vào điện thoại: “Nằm xong rồi.”

“Buồn ngủ không?” Phó Minh Thời tưởng tượng ra dáng vẻ lúc cô ngủ.

Chân Bảo gật đầu: “Buồn ngủ.”

“Ngủ đi, sáng mai cùng nhau ăn sáng.” Phó Minh Thời bắt đầu đi ra ngoài.

“Ừ, ngủ ngon.” Chân Bảo thật sự rất buồn ngủ, kết thúc trò chuyện, điện thoại để một bên, ngủ.

Cùng lúc đó, Phó Minh đến phòng mình trong khách sạn.

Trong phòng khách lần nữa khôi phục yên tĩnh, Phùng Nguyệt đứng bên cạnh sofa, ánh mắt đảo qua phòng ngủ chính, có chút không hiểu Phó Minh Thời mới vừa diễn vai gò. Nhìn Chân Bảo rửa mặt, ngủ, chẳng lẽ giống kiểu yêu đương trong truyện cổ tích, Phó Minh đem Chân Bảo cưng chiều như con gái mình.

Keo sơn như thế à?

Phùng Nguyệt cảm thấy Phó Minh Thời làm hơi lố, cũng không phải phim thần thượng, có thể, nhưng nếu có người đàn ông chịu đối với cô ta như vậy...

Tắt TV, Phùng Nguyệt gõ cửa phòng Chân bảo, Chân Bảo ra ngoài hét hai tiếng, cô ta muốn hỏi Chân Bảo đã đi đâu chơi với Phó Minh Thời, cũng muốn hỏi Chân Bảo và Phó Minh Thời làm sao quen biết nhau, thuận tiện học hỏi một ít kinh nghiệm.

“Chân Bảo, Chân Bảo...”

‘Ầm ầm ầm’ tiếng đập cửa không ngừng truyền đến, Chân Bảo nhú mày mở to mắt, nhìn về phía cửa: “Làm sao vậy?”

Phùng Nguyệt cười nói: “Mới mười giờ, cậu đứng lên, chúng ta trò chuyện.”

Chân Bảo đang nằm: “Tớ buồn ngủ, ngày mai rồi nói.”

Nụ cười của Phùng Nguyệt khế cứng đờ, cố ý trêu ghẹo nói: “Cậu đã làm gì mà buồn ngủ thế?”

Chân Bảo đối với ở phương diện ám chỉ từ trước đến nay luôn chậm tiêu, không nghe ra hàm ý trong lời Phùng Nguyệt, buồn ngủ không muốn nói chuyện, quay người tiếp tục ngủ.

Cô không đứng dậy, Phùng Nguyệt thử đẩy cửa, phát hiện bên trong khóa trái rồi, Phùng Nguyệt đành buông tha, tắt TV, về phòng nằm nghịch điện thoại, đến 12h mới ngủ.

~

Phó Minh Thời rời giường lúc 6h sáng, rửa mặt xong, gọi điện thoại cho Chân Bảo.

Chân Bảo còn đang ngủ, tiếng chuông nhỏ, Phó Minh Thời gọi đến lần thứ ba, cô mới nghe thấy.

“Thức dậy, đi ăn sáng.”

Mặc kệ sáng hay tối, giọng nói của Phó Minh Thời đều trầm ổn du dương như cũ.

Chân Bảo đáp một tiếng, lát sau rời giường.

Có chút đau đầu, rửa mặt xong cũng không giảm bớt, Chân Bảo đang do dự có nên gọi cho Phùng Nguyệt không thì đúng lúc Phó Minh Thời đến gõ cửa.

“Chuẩn bị xong chưa?” Phó Minh Thời đứng ngoài cửa, không có ý vào.

“Cần đợi Phùng Nguyệt không?” Chân Bảo nhìn bên trong hỏi.

Phó Minh Thời bỏ hai tay vào túi quần, nhìn cô chăm chăm nói: “Nếu như em muốn phá khẩu vị của anh, thì cứ việc.”

Lời này quá cay độc, nhưng không biết vì sao Chân Bảo lại cười, khép cửa phòng, xuống lầu mới gọi điện thoại cho Phùng Nguyệt, nhắc cô ta đừng tới trễ. Nhà hàng tại lầu một, thang máy dừng lại ở lầu bốn, mở cửa ra, bên ngoài đứng là Mạnh Kế Ninh. Nhìn thấy họ, Mạnh Kế Ninh cũng ngẩn người, sau đó nở nụ cười: “Chào buổi sáng.”

Chân Bảo gật đầu.

Mạnh Kế Ninh bước qua bên trái Phó Minh Thời, thời gian yên lặng ngắn ngủi về sau, cậu ta nghiêng đầu nhìn Phó Minh Thời: “Chuyện tối hôm qua, cảm ơn.”

Nghĩ thông suốt, hết thảy lúc trước tựa như một giấc mộng, trong lòng đã bình ổn, tự nhiên có thể lạnh nhạt mà đối đãi.

Phó Minh Thời liếc cậu ta một cái: “Không cần khách sáo.”

Chân Bảo hoang mang hỏi: “Tối hôm qua có chuyện gì?”

Mạnh Kế Ninh cười nói: “Thời Minh giúp tớ một chuyện nhỏ.”

Chân Bảo nhìn Phó Minh Thời, không có hỏi lại, tối hôm qua cô ngủ sớm, có thể Phó Minh Thời quay về phòng rồi liên hệ với Mạnh Kế Ninh.

Dùng xong bữa sáng, bởi vì leo núi xong không về đây, mọi người đi trả phòng. Phó Minh Thời và Chân Bảo đi cùng nhau, nửa ngày hoạt động, anh không cho Phùng Nguyệt bất kỳ cơ hội tiếp cận Chân Bảo nào. Nhưng Phùng Nguyệt chỉ một lòng muốn tiếp cận Mạnh Kế Ninh, nên không có ý định làm bóng đèn.

Du lịch mùa thu kết thúc, Phó Minh Thời quay về làm việc, Chân Bảo vừa đi học, tìm một việc làm ở khoa động vật Đại học A, mỗi ngày làm việc hai giờ, chủ yếu phụ trách tắm cho các động vật đang nằm viện tại đây, dọn dẹp phòng, sinh viên làm theo tháng được một ngàn rưỡi. Sinh viên làm thêm rất nhiều đây, bệnh viện thú y ngay tại trường đại học, hấp dẫn không ít sinh viên, cựu sinh viên cũng có, Chân Bảo kinh nghiệm tắm cho thú cưng, thú cưng

không thích tắm vào tay cô đều rất nghe lời, nên cô nhẹ nhàng mà nhậm chức.

Nhận thức sau thứ sáu, Phó Minh Thời gọi điện thoại cho cô: “Ngày mai đi chơi không?”

Chân bảo đi đến ban công: “Đi chỗ nào?”

Trời lạnh, Phó Minh Thời muốn dẫn cô đến suối nước nóng: “Yên tâm, chúng ta không ngâm chung.”

Anh càng giải thích Chân bảo càng dễ hiểu sai, im lặng trong chốc lát, hỏi: “Lúc nào về?”

“Buổi tối qua đêm ở đó, chiều hôm sau sẽ về.” Phó Minh Thời nhìn lịch trên màn hình nói.

Chân Bảo mím môi, nhỏ giọng nói: “Vậy không được, có bốn môn tự chọn cần thi, tối em còn phải xem sách.”

Phó Minh Thời cười: “Em có thể mang theo tài liệu.”

Chân Bảo dựa vào tường, giọng nói mang theo phiền muộn: “Ở đó thì không có tâm trạng.”

Phó Minh Thời xoay bút, thỏa hiệp nói: “Vậy ngày mai đi xem phim, chờ em thi xong mới đi suối nước nóng.”

Chân Bảo cười trộm, tiếp tục nhấn mạnh: “Trưa xem phim đi, chiều về sớm chút.”

Thời gian làm việc của cô là từ 5h chiều đến 7:30.

Phó Minh Thời nghĩ cô chỉ một lòng đọc sách, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ok, không làm trễ thời gian ôn bài của em.”

Bàn bạc tốt rồi, Chân Bảo yên lòng kết thúc trò chuyện. Phó Minh Thời đối với cô rất tốt, ngay cả việc cô ăn mặc tiết kiệm cũng quan, chắc chắn không thích cô đi làm thêm, nói với anh sẽ khiến anh mất hứng, không bằng nói dối, hơn nữa... Hiện tại cô ăn, mặc, ở, đi lại đều dùng tiền của Phó Minh Thời, Chân Bảo muốn tự mình kiếm tiền, sau đó, tặng cho Phó Minh Thời một món quà nhỏ.

Lúc tặng quà, nói cho anh biết là được rồi.

Nhưng mà quả thật Chân Bảo có mấy kỳ thi nhỏ, tháng 10 sẽ thi xong, bốn môn Chân Bảo cảm chắc đứng đầu.

“Chân Bảo cậu được lắm, thi tốt đến vậy, tối nay đãi khách đi.” Tiết tự buổi chiều kết thúc, Phùng Nguyệt và Chân Bảo ra khỏi phòng học.

Chân Bảo còn chưa kịp nói gò, Cổ Tiểu Ngư bên cạnh đùa giỡn nói: “Chân Bảo không thể đồng ý, hiện tại mời, lấy trình độ của cậu, mỗi lần thi cuối kỳ đều phải mời, vì vì tiền của cậu suy nghĩ, luật lệ này không thể đáp ứng” muốn mời cũng phải mời bạn cùng phòng, Phùng Nguyệt là thứ gì.

Chân Bảo ăn mặc tiết kiệm, cô còn nợ Phó Minh Thời một khoản. Sao có thể hào phóng mỗi lần đều mời khách, vì thế nên đã đồng ý với Cổ Tiểu Ngư.

“Được rồi, tha cho cậu lần này.” Phùng Nguyệt lập tức nói sang chuyện khác, ôm cánh tay Chân Bảo nói: “Chúng ta cùng nhau đến nhà ăn đi.”

Chân Bảo cười khổ: “Mọi người đi đi, tớ phải đi làm thêm.”

Phùng Nguyệt giật mình trừng to mắt: “Cậu đang làm gì vậy?”

Chân Bảo mới làm thêm nửa tháng, chỉ có ba người bạn cùng phòng biết, nhưng Chân Bảo không cảm thấy việc này có gì không thể nói, cười gật đầu.

“Làm gì?” Phùng Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

Chân Bảo ăn ngay nói thật.

Phùng Nguyệt không hiểu hỏi: “Nhà đi cậu nhiều tiền vậy, cậu còn làm thêm chi vậy?”

Chân Bảo không phải không biết xấu hổ nói cô thích kiếm tiền, chỉ nói qua loa: “Tớ thấy công việc này rất ý nghĩa, dù sao sau khi chúng ta học xong thời gian có rất nhiều. Không nói nữa, tớ đi trước, năm giờ rưỡi đã bắt đầu.” Thời gian gấp gáp, Chân Bảo bước nhanh hơn xuống lầu, chạy xe đến bệnh viện.

Cô đi khỏi, ba người Cổ Tiểu Ngư bỏ rơi Phùng Nguyệt, cùng đi nhà ăn.

Phùng Nguyệt bị mất xe đạp, còn chưa mua chiếc mới, tự mình đi về phòng ngủ, lúc đến dưới lầu, đột nhiên phát hiện phía trước có một bóng dáng quen thuộc!

“Thời Minh!” Phùng Nguyệt ngoài ý muốn gọi.

Phó Minh Thời đang định gọi cho Chân Bảo, hôm nay mới thứ tư, nhưng anh muốn gặp cô, phá lệ đến tìm nàng. Khi đến trên đường kẹt xe, đoán Chân Bảo đã ra khỏi phòng học rồi, Phó Minh Thời liền nghĩ tới phòng ngủ sẽ liên lạc với Chân Bảo, khiến cô bất ngờ.

Nhận ra Phùng Nguyệt, mặt Phó Minh Thời không chút biểu cảm nào.

“Anh tới tìm Chân Bảo à? Cô ấy đi làm thêm rồi.” Phùng Nguyệt thân thiện nói.

Ngón tay Phó Minh Thời đang định gọi cho cô ngừng lại, rồi cuộc nhìn cô ta một cái.

Phùng Nguyệt hiểu ánh mắt kia, kinh ngạc nói: “Cô ấy không nói anh biết à?”

“Tôi quên rồi.” Phó Minh Thời thản nhiên nói, lập tức thay đổi phương hướng, cùng Phùng Nguyệt chào hỏi.

Bóng lưng người đàn ông lạnh lạnh, Phùng Nguyệt nghi ngờ nháy mắt mấy cái.

Phó Minh Thời không quan tâm cô ta, điện thoại kết nối, anh trực tiếp hỏi: “Em ở đâu?”

Chân Bảo vừa ngừng xe đạp, vừa đến bệnh viện vừa nói dối: “Nhà ăn, sao vậy?”

Phó Minh Thời cười lạnh: “Không sao, em từ từ ăn, anh ở dưới kí túc xá chờ em.”

Chân Bảo đứng bất động tại chỗ.

Người này, không phải đã bảo hai ngày nghỉ mới gặp nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 29

Trong bệnh viện có một con rối dính vào đầu con mèo Bồ Ngẫu, chủ nhân đi nước ngoài nên đành phải gởi con mèo nuôi ở chỗ này. Chân Bảo tắm rửa cho con mèo rất thành thạo. Tắm xong rồi sấy lông cho con mèo. Con mèo Bồ Ngẫu xinh đẹp liền vùi vào trong lòng cô mà cọ sát. Chân Bảo muốn bỏ con mèo vào trong cái lồng như Bồ Ngẫu lại đưa mấy cái móng vuốt của mình ra để chặn cánh cửa, quay đầu về phía Chân Bảo làm nũng, kêu meo meo như thể là cầu xin.

Nhìn vào trong ánh mắt đó, trong lòng Chân Bảo cảm thấy có tội.

“Được rồi, Chân Bảo nhanh đi ăn cơm đi.” Y tá trưởng Triệu Tả vừa đi qua nhìn thấy tình hình bên trong rồi đi tới ôm lấy Bồ Ngẫu vào trong ngực mình. Không cần bỏ nó vào trong cái lồng, Bồ Ngẫu rất ngoan, nhưng cái đầu vẫn quay tròn rồi nhìn Chân Bảo.

“Vây, tôi đi trước.” Bên ngoài Phó Minh Thời còn đang chờ nàng, Chân Bảo sờ sờ Bồ Ngẫu rồi cười với Triệu Tả rồi xin phép đi trước.

Đi ra bệnh viện, bên ngoài trời đã tối, Chân Bảo nhìn trái nhìn phải rồi để chiếc xe đạp ở một nơi nào để đi tìm Phó Minh Thời. Lúc này, Phó Minh Thời đang hướng mặt ra ngoài rồi sai bước đi đến ngồi ở chỗ ngồi phía sau của chiếc xe đạp, cúi đầu xem điện thoại di động, giống như một người bình thường đang chờ bạn gái là sinh viên đại học.

Nghĩ đến cảnh Phó Minh Thời ngồi hai tiếng đồng hồ chờ nàng như vậy, Chân Bảo cảm thấy áy náy nên đã vội vàng đi tìm anh.

Nghe được tiếng bước chân, Phó Minh Thời nghiêng đầu sau hai tiếng đồng hồ chờ vị hôn thê của mình giờ anh mới nhìn thấy được Chân Bảo, ánh mắt của anh cứ như vậy dính ở trên mặt Chân Bảo

vẫn nhìn Chân Bảo đi tới bên cạnh mình.

“Không phải em đã nói với anh là đi về trước rồi hay sao?” Chân Bảo hơi chột dạ cuối đầu nói.

Phó Minh Thời bỏ điện thoại vào túi quần, người vẫn còn ổn định ngồi ở đó. Anh cũng không đứng lên nói lời nào, Chân Bảo lấy hết dũng khí để ngăn đầu để chống lại ánh mắt giống như hồ sâu của anh, phảng phất không hề có một tiếng chấp vắn, Chân Bảo lại cúi đầu từ từ giải thích: “Em sợ anh không thích em làm kiêm chức, vì vậy nên không nói cho anh biết.”

Chân Bảo như một đứa con nít nhận sai lầm, vừa đáng thương vừa ngoan ngoãn, như muốn quyến rũ người khác. Phó Minh Thời nhin xuống vội ôm cô một lát, con người đen như muốn khóa chặt tầm mắt của cô, rồi trầm giọng nói: “Biết anh không thích vẫn muốn làm, đã biết sai mà còn làm?”

Chân Bảo mím môi. Phó Minh Thời liền chuyển tầm mắt của mình lên trên môi của cô, “Làm bao lâu rồi?”

“Hơn nửa tháng.” Chân Bảo nói.

Phó Minh Thời liền nở nụ cười nhưng nụ cười đó rất lạnh, “Mỗi ngày làm bao lâu, tiền lương bao nhiêu.”

Chân Bảo thành thật giao nộp ra.

Phó Minh Thời lập tức nói: “Mỗi tháng anh sẽ đưa cho em 100 ngàn, em đừng làm nữa, cứ ở phòng chuyên tâm đọc sách đi.

Chân Bảo là sinh viên đại học, lại có bài chuyên ngành, chương trình học ngày càng nhiều thì mức độ học ngày càng khắt, anh không muốn cô cực khổ.

“Anh cho nhiều rồi, nhưng em muốn mình kiếm tiền với lại em cũng thích công việc này.” Chân Bảo không mở mắt, trên khuôn mặt thiếu tự tin lúc trước bây giờ đã chuyển thành kiên định. Ngoài ra, Phó Minh Thời còn nhìn ra sự quật cường và thêm một chút mất hứng khác.

Theo tính tình bướng bỉnh của Chân Bảo không thích lấy cứng chọi cứng, nên Phó Minh Thời thay đổi giọng điệu nói: “Em hao tổn sức lực vào kiếm chức, sau này sẽ ảnh hưởng đến thành tích chuyên ngành thì sao?”

“Mỗi ngày chỉ cần hai giờ, em chú ý đến đến.” Hình như có thể thương lượng anh, rốt cuộc cô cũng nhìn anh một cái.

Phó Minh Thời đầu đầu, đưa ông nội ra, “Nếu như ông nội biết em làm kiếm chức...”

“Anh đừng nói cho ông biết.” Chân Bảo cắn môi, cười đến giả hoạt.

Đối với chuyện này, tất cả cô đều kháng cự lại nên Phó Minh Thời chịu thua, không để ý đối diện các nhân viên trong bệnh viện còn làm việc, anh chợt lấy bàn tay to lớn của mình ôm vào trong ngực, chỉ chống lại cái trán của cô, hai con mắt lo sợ cứ chăm chú nhìn Chân Bảo rồi cất giọng khàn khàn lên nói: “Hồi lộ anh, nếu không anh sẽ gọi cho điện thoại nói cho ông nội chuyện này.”

Chân Bảo đến từ một vùng quê nông thôn nhỏ nên không có xem nhiều phim truyền hình, ngôn tình tiểu thuyết cũng chưa từng tiếp xúc qua, động tác võ thuật của người thành phố hay tiết mục ngắn như ăn mặc cô cũng không hiểu cho lắm, nhưng vào giờ phút này, môi của Phó Minh Thời chỉ cách môi cô có mấy centimet, trong mắt của Minh Thời cũng tràn trề mà nói ra một chuyện: “Hôn anh.”

Có người đi tới cầm xe đạp, Chân Bảo gấp đến độ muốn đi nhưng Phó Minh Thời cứ một mực ôm cô, không chịu buông tay.

Chân Bảo nghiêng đầu về phía không có ai bên kia nhỏ giọng yêu cầu anh: “Anh đừng như vậy...”

“Hại anh đợi em hai giờ đồng hồ, cơm tối cũng chưa ăn, chẳng lẽ em không có gì để đền đáp sao?” Phó Minh Thời tự mình đòi lại công bằng, quét mắt nhìn các học sinh đi đi lại lại, Phó Minh Thời ghé sát vào lỗ tai Chân Bảo nói: “Trước tiên chúng ta đi cơm đã, ăn xong anh sẽ tính sổ với em.”

Lỗ tai Chân Bảo hơi ngứa nên quay đầu che lại.

Phó Minh Thời cười cười rồi hôn lên mu bàn tay của cô, sau đó buông cô ra rồi tiếp theo là đi chuyển xe đạp ra ngoài.

“Mỗi ngày đều ăn cơm muộn như vậy, cái bụng có đói không?” Trong lúc chờ các món ăn lên, Phó Minh Thời cau mày hỏi.

Chân Bảo lắc đầu một cái, “Cũng còn tốt, có lúc công việc rảnh em sẽ ra mua ít đồ ăn.”

Vừa mới ở bên ngoài trời tối, Phó Minh Thời nhìn chằm chằm Chân Bảo một chút, thấy Chân Bảo giống gầy. Kết thúc xong món nợ, anh dẫn Chân Bảo đi siêu thị mua cho cô các loại thực phẩm dinh dưỡng, Chân Bảo cũng ở bên cạnh thuyết phục, cuối cùng cũng xem như thành công lấy đồ đồ trong xe trả về hơn phân nửa.

Mua xong đồ ở siêu thị, Phó Minh Thời lại lấy xe chở cô đi đến dưới gốc cây hòe ở phía tây thư viện nơi mà hai người chính thức ước hẹn. Xe dừng ở ven đường, Chân Bảo xách theo hai ly trà sữa nóng, Phó Minh Thời thì xách theo cái bọc mà lúc này đã mua ở siêu thị, một trước một sau đi đến ngồi dưới gốc cây đó.

Phó Minh Thời còn chưa hề tuyệt vọng, “Phòng ngủ của các em, có phải chỉ có hai người làm kiếm chức ở đây hay không?”

Miệng Chân Bảo hút trà sữa, “Tiểu Ngư nói năm sau khi hậu ảm áp lên cô ấy sẽ trở lại làm kiếm chức.” Ở trong mắt Chân Bảo, ở Bắc Kinh có một căn nhà đó chính là người có tiền, bắt

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30

Editor: Maria Nyoko

Buổi tối thứ sáu, nghĩ đến ngày Chủ nhật có thể nhìn thấy Phó Minh Thời, tâm tình Chân Bảo rất tốt, sau khi đi làm thêm về, vẫn chủ động giúp một học tỷ y tá kiểm tra máy tình trạng khôi phục sau giải phẫu của mấy bé cung, thừa cơ thu lượm kinh nghiệm, những thứ này hoàn toàn không học được trên sách vở.

Chẳng qua mới kiểm tra xong ba con, Phó Minh Thời đã gọi điện thoại tới.

Chân Bảo nhìn học tỷ, đi đến góc tường nghe.

“Đang tắm ca?”

Chân Bảo nghe xong, kinh ngạc hỏi: “Anh ở bên ngoài?”

Phó Minh Thời ừ.

Chân Bảo lập tức ngắt máy, qua xin lỗi học tỷ, “Học tỷ, em có việc, đi trước.”

“Bạn trai ư? Nhanh đi đi, đừng chậm trễ cuộc hẹn.” Học tỷ mọc ra mấy cái tàn nhang trên mặt cười nói.

Chân Bảo cười cười, thu dọn đồ đạc đi ra, ra đến bên ngoài, chỉ thấy Phó Minh Thời đang giữ xe đạp cô bên kia. Anh giống như rất thích xe đạp của cô, mỗi lần tới tìm cô, cho dù là ở trường hay là bên ngoài bệnh viện, Anh đều ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe đạp.

“Tại sao bây giờ lại tới?” Chân Bảo hiếu kỳ hỏi.

“Ông cụ nhớ em, buổi tối gọi video.” Phó Minh Thời đứng thẳng, tìm tòi nghiên cứu mà nhìn cô, “Đêm nay trở về? Ngày mai đưa em về.”

Nếu như ông cụ muốn video, Chân Bảo chỉ có thể trở về, hơn nữa cô cũng nhớ Hắc Đan, Nguyệt Lượng rồi. Nguyệt Lượng chính là Hắc Miêu lần trước Chân Bảo nhận nuôi tại Động Hiệp, bởi vì một thân lông tiểu gia hóa màu đen, buổi tối lúc không đèn chỉ có thể nhìn thấy hai mắt trong suốt màu lục, sáng giống như trăng lưỡi liềm.

“Em về ký túc trước đã.” Chân Bảo mở to mắt nói, cô phải đi lấy quà để tặng anh.

“Anh cùng đi với em.” Phó Minh Thời cười đòi chìa khóa xe.

Đại khái mười lăm phút sau, hai người Phó Minh Thời đã ngồi trên chiếc xe đạp khiêm tốn mới mua.

Biệt thự của Phó Minh Thời cách A Đại chỉ có nửa giờ, cũng không lâu lắm đã đến. Bà Vương chuẩn bị mấy món ăn gia đình, lúc bọn họ đến mới bắt đầu xào, Chân Bảo ngồi ở phòng khách xem tivi, Hắc Đan đã chạy tới thè lưỡi ra muốn liếm cô, Nguyệt Lượng ý vào lực bật lên trực tiếp chui vào trong ngực cô, đầu mèo thỉnh thoảng cọ đến ngực cô. Chân Bảo một tay cho Hắc Đan thè lưỡi ra liếm, một tay sờ Nguyệt Lượng, đã lâu không thấy rồi.

Phó Minh Thời lười biếng dựa ở một bên, yên lặng nhìn cô treu mèo chọc chó.

Cơm nước xong xuôi là chín giờ, vừa lúc bên kia ông cụ là buổi sáng, phù hợp gọi video.

Tinh thần ông cụ Phó không tệ, nhìn thấy người phía sau Chân Bảo tươi cười tựa hồ không có gì, sau đó trong mắt cháu trai như có như không, chỉ nói chuyện Cùng Chân Bảo. Tâm sự nửa giờ, ông cụ Phó mới khuyên Chân Bảo đi trên lầu nghỉ ngơi, ông cùng cháu trai nói chút ít chuyện làm ăn.

Chân Bảo nhìn Phó Minh Thời, ôm Nguyệt Lượng, dẫn Hắc Đan đi lên lầu ba.

Đã đến trên lầu, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của Phó Minh Thời, Chân Bảo xuyên qua cầu thang nhìn xuống lầu, nhìn phòng ngủ Phó Minh Thời một chút, trong nội tâm đột nhiên toát ra một chủ ý. Cô muốn biết hiện tại Phó Minh Thời dùng dao cạo râu có giá như thế nào, nếu như Phó Minh Thời dùng dao cạo râu giá bốn con số, cái kia cô mua giá gốc hơn hai nghìn không tính quá kém, nếu như Phó Minh Thời dùng đồ giá rất cao, cô đừng tặng nữa.

Đứng tại chỗ trong chốc lát, Chân Bảo lặng lẽ đi đến trước phòng ngủ Phó Minh Thời, đề xuống tay cầm cửa, không khóa.

Tuy rằng cô không muốn làm kẻ trộm, không thẹn với lương tâm, nhưng tim Chân Bảo vẫn đập nhanh, buông Nguyệt Lượng, cô nhanh chóng đi vào, thẳng đến buồng vệ sinh. Tìm được dao cạo râu, Chân Bảo không biết nhãn hiệu kia, lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, chuẩn bị trở về phòng tra mạng. Chụp ảnh rồi, để dao cạo râu lại tại chỗ, Chân Bảo tranh thủ thời gian đi ra ngoài.

Ra cửa, vậy mà Chân Bảo ra một tầng mờ mờ, chẳng qua là khi cô đi đến trước phòng ngủ mình, chợt phát hiện, Nguyệt Lượng chưa đi ra!

Mất nhìn Hắc Đan thành thành thật thật, Chân Bảo vội vàng lộn trở lại đi tìm mèo, lúc cô đi lên thì phòng ngủ Phó Minh Thời đã đóng cửa, Nguyệt Lượng chắc chắn sẽ không tự đi vào, lưu lại Nguyệt Lượng, chính là chứng cứ cô xông vào phòng ngủ Phó Minh Thời.

Lần nữa tiến đến, Chân Bảo rất nhanh nhìn phòng ngủ chính, không có phát hiện Nguyệt Lượng, cô lại đi vào phòng vệ sinh, kết quả liếc nhìn Nguyệt Lượng ngồi xồm trên bồn cầu, cúi đầu đi đến bên trong. Chân Bảo lại càng hoảng sợ, chạy tới ý đồ bắt mèo, Nguyệt Lượng nhẹ nhàng nhảy lên, lại không chịu đi cùng cô!

“Nguyệt Lượng nghe lời...” Chân Bảo khom người, giọng nói dụ dỗ từ trước tới nay chưa từng có nói.

Nguyệt Lượng ngồi xổm trong bồn tắm, con mắt màu lục mờ mờ nhìn chủ nhân.

Chân Bảo chậm rãi tiến lên, cũng không đợi cô tới gần, Nguyệt Lượng lại chạy, bóng đen lóe lên, đi vào phòng ngủ.

Chân Bảo vô cùng đau đầu mà đuổi theo.

Lần này Nguyệt Lượng giống như quốc vương nằm trên giường lớn Phó Minh Thời, một đoàn đen sẫm, híp mắt, thoải mái cực kỳ.

“Lại không nghe lời ta không thích mi rồi.” Chân Bảo một bên tới gần, một bên nhỏ giọng uy hiếp.

Nguyệt Lượng không nhúc nhích.

Nhưng giường Phó Minh Thời quá lớn, Nguyệt Lượng nằm ở bên trong, Chân Bảo phải một tay chống đỡ giường mới có thể đến bên Nguyệt Lượng.

Bởi vậy lúc Phó Minh Thời hoang mang

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 31

Chân Bảo mua 21 cuộn len, 22h, khăn quàng cổ đã đan xong, còn dư dây rất nhiều, Chân Bảo lên mạng tìm kiểu bao tay, bên ngoài đại học A mua mấy thứ phối màu cùng len, bắt đầu đan bao tay.

“Chân Bảo là điển hình cho kiểu vợ hiền mẹ tốt.” Cổ Tiểu Ngư lấy chiếc ghế thủy tinh ra ngồi phơi nắng, vừa ăn khoai tây chiên vừa nhìn Chân Bảo đan bao tay.

“Vậy cậu là mẫu nào?” Chân Bảo ngẩng đầu, hỏi bạn cùng phòng.

“Cậu ấy là cô gái ăn hàng.” Tiểu Nhạc Nhạc nằm lý trên giường, đột nhiên xen vào.

“Cậu mới ăn hàng, hôm qua cậu mua đồ ăn vặt còn nhiều hơn tớ đấy?” Cổ Tiểu Ngư không phục nói.

Tiểu Nhạc Nhạc cười ha ha.

Cổ Tiểu Ngư hỏi Chân Bảo: “Cậu đan khăn quàng cổ và bao tay xong, định khi nào thì đưa ra?”

Chân Bảo nghĩ: “Lẽ Giáng Sinh đi.”

Cổ Tiểu Ngư dựa vào thành ghế than thở, hâm mộ nhìn Chân Bảo: “Có bạn trai thật tốt, gì mà lễ Giáng Sinh lễ tình nhân, đều chuyên môn ngược cẩu độc thân như chúng ta.”

Chân Bảo cúi đầu cười.

Bên ngoài có người gõ cửa, kèm theo giọng nói của Phùng Nguyệt.

Cổ Tiểu Ngư vô cùng ghét Phùng Nguyệt, đẩy Chân Bảo ra, cố ý đẩy ghế về hướng nam, tự mình ăn của mình.

Chân Bảo cười khổ. Năm nhất sắp sửa kết thúc rồi, trong khoảng thời gian ở chung này, Chân Bảo cũng phát hiện tính cách Phùng Nguyệt có chút vấn đề, lòng hiếu kỳ rất mạnh, thí dụ như Phó Minh Thời đưa cô ra ngoài chơi, Phùng Nguyệt đều muốn hỏi hai người đã làm gì, còn có nhiều vấn đề khác mà Chân Bảo không muốn trả lời.

Nhưng mọi người đều là đồng hương, Phùng Nguyệt cũng không còn khuyết điểm nào lớn, Chân Bảo cũng không thể bởi vì Phùng Nguyệt nói nhiều liên không quan tâm cô ta.

“Hôm nay không cùng Thời Minh hẹn hò à?” Phùng Nguyệt đứng tại cửa, trêu ghẹo hỏi.

“Đang chuẩn bị thi cuối kỳ, không rảnh như vậy.” Chân Bảo nói dối không chớp mắt. Phó Minh Thời là người bận rộn, gần đây lại xuất ngoại, khoảng 20 tây mới trở về.

“Vậy thì tốt, cùng dạo phố thôi, tớ muốn mua ít đồ.” Mắt Phùng Nguyệt nhìn trong phòng, mong đợi nhìn Chân Bảo.

Bên ngoài trời lạnh, Chân Bảo không muốn mua gì, khỏ sở nói: “Tớ muốn đọc sách...”

“Thành tích của cậu tốt như vậy, tớ còn không sợ thi rớt tín chỉ, cậu lo lắng gì chứ.” Phùng Nguyệt nhanh chóng cắt ngang Chân Bảo, sau đó kéo Chân Bảo ra cửa, đóng cửa lại thì thầm “Chân Bảo, thứ tư tuần này là sinh nhật Mạnh Kế Ninh, cậu cũng nên chuẩn bị quà cho cậu ấy, lần trước du lịch mùa thu là do Mạnh Kế Ninh mời, bây giờ sinh nhật người ta, chúng ta cũng nên bày tỏ một chút, đúng hay không?”

Chân Bảo kinh ngạc: “Sao cậu biết sinh nhật cậu ấy?”

Phùng Nguyệt: “Hồi trung học không thiếu nữ sinh thầm mến cậu ấy, mỗi lần sinh nhật Mạnh Kế Ninh, trên bàn đều sẽ nhiều thêm một đồng quà lớn, lớp chúng tớ không ai không biết sinh nhật cậu ấy.”

Chân Bảo ngẫm lại lần du lịch mùa thu kia, gật đầu: “Cậu chờ chút, tớ đi lấy tiền.”

Phùng Nguyệt đã nói như vậy, cô giả vờ không biết sinh nhật của Mạnh Kế Ninh, thì lại lộ ra chuyện cô ‘tiết kiệm thái quá’.

Đeo túi xách lên, chen lấn mấy trạm tàu điện ngầm, Chân Bảo theo Phùng Nguyệt vào một cửa hàng quà lưu niệm.

Đủ loại quà tặng, rực rỡ muôn màu, Phùng Nguyệt kéo tay Chân Bảo nhìn từng món, Chân Bảo xem xét những giá tiền kia, không nỡ mua, cô không có nhiều tiền, không muốn vì một bạn bè bình thường mà mạo danh anh hùng.

“Cái ầm này thế nào?” Phùng Nguyệt chỉ vào ầm giữ nhiệt hỏi cô.

Chân Bảo có thói quen nhìn giá tiền trước, hơn năm trăm, lại nhìn ầm giữ nhiệt, quả thực rất đẹp, ngắn gọn hào phóng, rất hợp với đàn ông dùng.

Lấy được đáp án, Phùng Nguyệt hào phóng chọn lấy cái này, lại cùng Chân Bảo chọn.

Chân Bảo mua một cây bút máy, 99 tệ.

Phùng Nguyệt quá hiểu thói quen chi tiêu tiết kiệm của cô, Chân Bảo tặng đồ rẻ tiền như vậy, cô ta rất yên lòng.

~

Buổi tối thứ tư, Chân Bảo làm thêm xong thì ăn cơm tối, như đã hứa gọi cho Phùng Nguyệt, cùng đến kí túc xá nam tìm Mạnh Kế Ninh. Phùng Nguyệt ngay cả Mạnh Kế Ninh ở khu nào cũng biết, lúc đến lầu dưới, lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạnh Kế Ninh. Gọi ba lần, không ai nghe.

“Cậu thử xem?” Phùng Nguyệt nhìn ban công phòng ngủ của Mạnh Kế Ninh, khuyến khích Chân Bảo.

Chân Bảo cảm thấy không cần thiết, đoán rằng: “Có thể là đang tắm, đợi lát nữa thử lại lần nữa đi?”

Phùng Nguyệt mỉm môi, không cam lòng tiếp tục gọi, vẫn không nghe.

Phùng Nguyệt có chút không vui, hỏi Chân Bảo: “Cậu thử đi, không được thì chúng ta đi.”

Chân Bảo đành phải lấy điện thoại ra.

Mạnh Kế Ninh đang ở thư viện, điện thoại cài chế độ im lặng, Phùng Nguyệt điện đến cậu ta có nhìn thấy, chỉ là không muốn nghe. Màn hình sáng lên lần nữa, người gọi đến trở thành Chân Bảo, trong lòng Mạnh Kế Ninh hơi động, nhanh chóng cầm điện thoại lên, ra ngoài, vừa muốn nhận, điện thoại đã tắt.

Mạnh Kế Ninh đi ra khỏi phòng, gọi lại.

Bên kia Chân Bảo kết thúc trò chuyện, một lòng ngóng trông có thể đi, nhưng Phùng Nguyệt lại kiên trì chờ thêm một chút, Chân Bảo bắt đầu đi, thì điện thoại di động vang lên, móc ra xe, là Mạnh Kế Ninh. Phùng Nguyệt cũng nhìn thấy, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, sắc mặt cô ta hết sức khó coi.

“Ừm, Phùng Nguyệt bảo hôm nay là sinh nhật cậu, chúng tớ có mua vài món quà nhỏ muốn tặng cậu, cậu ở trong phòng sao?” Chân Bảo vội nghe, không đề ý cô ta.

Chỉ nói đơn giản mấy câu, trò chuyện kết thúc.

“Nói thế nào?” Phùng Nguyệt nhìn chằm chằm Chân Bảo hỏi.

Chân Bảo nói chi tiết: “Cậu ấy đang ở thư viện, trước đó không đề ý đến điện thoại, bây giờ đang về.”

Phùng Nguyệt quay người, tim như vỡ vụn. Cô ta gọi bảy tám lần, Chân Bảo chỉ gọi một lần, tại sao Mạnh Kế Ninh lại gọi cho Chân Bảo? Nói không chừng trước đó là cố ý không nghe máy của cô ta, chê cô ta không đẹp bằng Chân Bảo, mặc kệ cô ta. Càng nghĩ càng khó chịu, Phùng Nguyệt đưa lưng về phía Chân bảo, cố gắng nén mắt nước mắt.

Thầm mến ba năm rưỡi, cô ta thật sự thích Mạnh Kế Ninh.

Lại đợi vài phút, Mạnh Kế Ninh chạy xe về, đeo cặp sách ngừng ở trước mặt các cô, cười thân thiện “Hai người đẹp tặng quà sinh nhật cho tớ, kỳ thi năm nay chắc chắn không rớt.” Lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía Chân Bảo. Buông tha theo đuổi, nhưng cảm tình cậu ta đối với Chân bảo vẫn còn, đồng ý xem Chân Bảo là bạn bè chân chính.

“Sinh nhật vui về.” Chân Bảo cười đem hộp quà đưa cậu ta: “Một chút tâm lòng, cậu đừng ghét bỏ.”

Mạnh Kế Ninh mở ra trước mặt, là bút máy, hài lòng nói: “Thi cuối kỳ sẽ dùng nó.”

Cất quà, Mạnh Kế Ninh nhìn về phía Phùng Nguyệt.

Phùng Nguyệt đưa quà tới, Mạnh Kế Ninh cũng mở ra, phát hiện là ấm giữ nhiệt, đáy mắt Mạnh Kế lướt qua chút phức tạp, nhưng cậu ta không biểu hiện ra ngoài, một bên đem ấm giữ nhiệt bỏ vào túi nói: “Đi thôi, tớ mời hai cậu đi ăn đồ nướng, đọc sách hồi lâu, đứng lúc đói bụng.”

Chân Bảo vừa ăn xong không lâu, không có đói: “Nếu không hai người...”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Phùng Nguyệt ôm lấy cánh tay, cô ta chạy chiếc xe đã chờ cô ban nãy, thuận tiện nói: “Tớ đói, cậu làm bạn với tớ.”

Chân Bảo đành phải đáp ứng.

Bên cạnh trường học mở rất nhiều nhà hàng, ba người vào một nhà hàng đồ nướng.

Chân Bảo gọi hai xâu thịt dê nướng, ngoài ra cái gì cũng không cần, khẩu vị Phùng Nguyệt không tệ, muốn mấy loại. Nhân viên phục vụ chân trước đi lấy menu, chân sau Cô Tiểu Nư gọi điện thoại tới, hỏi Chân Bảo sao còn chưa về phòng, biết Chân Bảo đang ăn sinh nhật của bạn, Cô Tiểu Nư mới yên tâm cúp máy, như thể Chân Bảo sẽ bị người khác cướp mất.

Ăn xong một xâu thịt dê nướng, Phó Minh Thời gọi đến.

Trong nhà hàng quá ồn, Chân Bảo ra ngoài nghe.

“Không ở trong phòng sao?” Chênh lệch mũi giờ, bên kia Phó Minh Thời vừa rời giường, nghe ra bên Chân Bảo đang ồn ào.

“Sinh nhật Mạnh Kế Ninh, mời em và Phùng Nguyệt đi ăn đồ nướng.” Chân Bảo nói rất rõ ràng.

Phó Minh Thời nhíu mày: “Cậu ta chủ động mời à?”

Chân Bảo nghĩ: “Không phải, chúng em tặng quà cho cậu ấy trước, cậu ấy mời xem như cảm ơn thôi.”

Lông mày Phó Minh Thời giãn ra: “Làm sao em biết sinh nhật cậu ta?”

Chân Bảo quét mắt trong nhà hàng, nhỏ giọng nói: “Phùng Nguyệt nói cho em biết, lời em đi mua quà, em cũng không muốn.”

Phó Minh Thời cười: “Bỏ ra bao nhiêu tiền rồi?”

Chân Bảo có chút xấu hổ: “99.”

Phó Minh Time cao âm lượng: “Đắt thế?”

Lời nói trêu chọc của người đàn ông quá rõ ràng, Chân Bảo không thêm đề ý anh: “Còn việc sao? Không có thì em phải quay lại.”

“Trở về phòng thì báo cho anh biết.” Phó Minh Thời cười nói.

Chân Bảo khẽ dạ.

Quay lại nhà hàng, xa xa nhìn thấy Phùng Nguyệt, Mạnh Kế Ninh vừa nói vừa cười, Chân Bảo cũng không nghĩ nhiều, tận khuya mới trở về phòng ngủ, Cô Tiểu Nư suy đoán lung tung: “Tớ thấy chắc chắn Phùng Nguyệt yêu thầm Mạnh Kế Ninh, một người không có ý tứ hành động, còn lôi kéo Chân Bảo đi, tớ về bạn học trong sáng. Chân Bảo, sau này cậu đừng đi nữa, miễn cho Mạnh Kế Ninh hiểu lầm cậu cũng thầm mến cậu ta. Hừ, Phùng Nguyệt biểu hiện rõ ràng như vậy, Mạnh Kế Ninh không thể không nhìn không ra, xem ra không coi trọng cô ta, cố ý giả bộ không biết đây.”

Tiền Nhạc Nhạc phụ họa gật đầu.

Phạm Huyền cũng một mặt đồng ý.

Chân Bảo cẩn thận hỏi tường, Phùng Nguyệt đối với Mạnh Kế Ninh, hình như có ý như vậy thật.

Có nghi ngờ, Phùng Nguyệt lại đến mời cô ra ngoài đi dạo, chỉ cần cùng Mạnh Kế Ninh có liên quan, đều bắt Chân Bảo phải đi cùng.

Phó Minh Thời ở nước ngoài mất hai ngày, trở lại Thủ Đô, vừa lúc là thứ năm, đêm giáng sinh.

Hôm nay Chân Bảo tổng cộng có tám tiết, giữa trưa đi lâu dạy học, cô len lén tìm kiếm bóng dáng Phó Minh Thời, cảm thấy Phó Minh Thời có thể sẽ không đến gặp cô, bên khu xe đạp cũng không có người. Chân Bảo có chút mất mát, buổi chiều đi học, cách một hồi liền nhìn điện thoại.

“Tuyệt roi.” Cô Tiểu Ngư chọt cánh tay cô, để cô nhìn ra ngoài.

Chân Bảo quay đầu, bên ngoài cửa sổ thủy tinh, bông tuyết bay lá tả, đây là trận tuyết thứ hai năm nay.

Điện thoại bỗng nhiên rung lên, Chân Bảo lập tức cúi đầu.

Phó Minh Thời: Tuyệt roi, tối nay cùng nhau ăn cơm.

Chân Bảo lên cười: Vâng.

Xác định tối nay Phó Minh Thời mới đến, 8 tiết kết thúc, trước tiên Chân Bảo chạy ra phòng học, lạch bạch xuống lầu, chạy đi làm thêm. Bên ngoài bông tuyết không ngừng rơi, to như lông ngỗng, trên đường phủ một lớp tuyết, khu học lát đá cẩm thạch, bởi vì học sinh đi lại nhiều, tuyết đọng đỡ hơn chút.

Chân Bảo đội nón lên, tăng tốc bước chân ra ngoài.

Không nghĩ tới tuyết đọng trên đá cẩm thạch quá trơn, Chân Bảo còn chưa kịp phản ứng, té “bịch” ngay tại chỗ, móng đau vô cùng!

Đằng sau có tiếng bạn học cười, Chân Bảo không thể hiện khó chịu, vỗ tay đứng lên, cúi đầu cẩn thận từng li từng tí đi lên phía trước. Rốt cục đi đến đường xi măng, Chân Bảo thở ra một hơi.

“Có đau hay không?” Đinh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

Chân Bảo ngạc nhiên ngẩng đầu.

Phó Minh Thời đầu đội mũ len, người mặc áo lông, mắt đen mỉm cười nhìn cô.

Cười gì chứ?

Nghĩ đến bộ dạng mình mặt mặt ban này bị anh nhìn thấy, nhiệt độ trên mặt Chân Bảo đột nhiên tăng cao.

“Trên đường kẹt xe, anh vừa tới, không thể đến đại sảnh chờ em.” Phó Minh Thời ôm vai cô, đưa cô về phía xe đạp hai người. Nếu như anh đến sớm hai phút, Chân Bảo sẽ không bị ngã.

Mười ngày không gặp mặt, vừa thấy mặt liền mặt mặt, Chân Bảo không muốn nói chuyện, lên xe đạp, cô mới rầu rĩ nói: “Hiện tại đã tới, hai giờ tới anh làm gì?”

“Đưa thẻ cho anh, chúng ta đi thư viện.” Chung quanh đều là sinh viên, Phó Minh Thời chuyên tâm chạy xe.

Chân Bảo không muốn anh uống phí hết hai giờ, đầu dựa vào lưng anh nói: “Tuyệt quá lớn, anh về trước đi, đêm mai lại đến.” Ngày mai là thứ sáu, cô có thể về lại biệt thự một đêm, Phó Minh Thời chờ càng có ý nghĩa hơn.

Phó Minh Thời hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Lần trước mấy em ăn đồ nướng ở đâu?”

Chân Bảo ngẩn người, vô thức nói: “Nhà hàng bên ngoài trường học.”

“Ăn ngon không?”

“Tạm được.”

Phó Minh Thời: “Tối mai em mời anh nhé.”

Chân Bảo: ...

Chẳng lẽ anh cố ý tới ăn chực sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Bốc hết, lại uống một chén canh cà chua trứng gà vị chua sướng miệng, toàn thân đều nóng hầm hập.

Trên đường tích tuyết thật dày, Phó Minh Thời một tay đẩy xe đạp, một tay nắm lấy tay Chân Bảo bỏ vào trong túi.

Tuyết rơi liên tục, tay của anh vừa rộng vừa ấm.

Đi đến chỗ để xe, Phó Minh Thời xoay người khóa lại. Chân Bảo đặc biệt không muốn, anh dưới trời rơi nhiều tuyết tới đây, đợi hai tiếng mà cô chỉ tiếp một bữa cơm.

“Đi dạo nữa nhé?” Liên tục có sinh viên học giờ buổi tối đẩy xe tới, chỗ để xe thật sự không thích hợp hôn môi, Phó Minh Thời thấp giọng hỏi Chân Bảo.

Hóa ra anh ấy cũng thấy không đủ như mình.

Trong lòng Chân Bảo ngọt ngào, nhỏ giọng nói: “Em mang những thứ này lên trước đã.”

Phó Minh Thời: “Nhanh lên.”

Chân Bảo đỏ mặt, nhanh chóng quay người, tay trái giỏ xách, tay phải mang theo túi quà Phó Minh Thời tặng. Lúc Phó Minh Thời vừa đưa cho Chân Bảo xem qua, hình như bên trong là bốn quả táo đỏ lớn.

“Trở về sớm như vậy sao? Tớ còn tưởng rằng các cậu còn phải đi dạo quanh trường nữa chứ, bước chậm trong tuyết, quá lãng mạn.” Ba người Cổ Tiểu Ngư đều đang ôn tập, đọc sách rất mệt mỏi, Chân Bảo cầm theo túi quà tặng xinh đẹp đi vào, không trêu ghẹo cô thì trêu ghẹo ai.

Loại trình độ chế nhạo này Chân Bảo đã có thể thân nhiên đối mặt, mang theo túi quà phát quả táo.

Tiểu Nhạc Nhạc người đầu tiên được quả táo cố ý khoa trương hít vào, nâng cao quả táo tán thưởng: “Oa, kiếp này tớ chưa bao giờ thấy quả táo nào to như vậy! Quả nhiên có tình yêu tưới đều, quả táo cũng lớn hơn nhà người ta!”

Chân Bảo buồn cười.

Phát cho Phạm Huyền xong, Chân Bảo cúi đầu cầm lấy đưa cho Cổ Tiểu Ngư chợt phát hiện bên trong ngoại trừ hai dải lụa xinh đẹp buộc lên hai quả táo ra, vẫn còn có một hộp quả dài mảnh màu đỏ.

Chân Bảo ngẩn người.

Ánh mắt Cổ Tiểu Ngư sắc bén, lập tức tiếp cận sang đây xem, Chân Bảo vừa muốn che giấu, Cổ Tiểu Ngư đã nhanh tay lấy hộp trang sức ra. Nhà Phạm Huyền là có tiền nhất, hộp trang sức trong tay Cổ Tiểu Ngư chỉ thoáng qua, Phạm Huyền đã kinh ngạc đến quên gãi tóc, thấp giọng nói: “Trời ạ, là Cartier!” (là tên một hãng hiệu về các mặt hàng trang sức, nước hoa vân vân. Các bạn có thể lên gg để tìm hiểu thêm)

Chân Bảo nghe thấy lạ lắm, Cổ Tiểu Ngư lại như bị phỏng tay nhét hộp trang sức vào trong tay Chân Bảo, sợ không cẩn thận làm hư, không đèn nổi.

“Chân Bảo mau nhìn xem.” Chỉ kinh ngạc trong giây lát, Tiểu Nhạc Nhạc, Phạm Huyền đều bu lại, từ lúc từ trong miệng Phùng Nguyệt biết được Phó Minh Thời một hơi đặt hai 'phòng cho tổng thống', ba người cùng phòng chắc chắn Phó Minh Thời là người có tiền, vì vậy trọng điểm hiện tại là xem quà gì, không có quá tìm tòi nghiên cứu hành vi thổ hào* của Phó Minh Thời. (Đây là từ ngữ mạng, mang ý nghĩa phô trương thích thể hiện sự giàu có)

Chân Bảo khó xử, “Anh ấy vẫn ở phía dưới...”

“Nhân tiện liếc mắt nhìn, xem xong cậu hãy lập tức đi xuống.” Phạm Huyền hưng phấn nói.

Thật ra Chân Bảo cũng tò mò là quà gì, trong giây phút đó không hiểu sao trái tim căng thẳng, mở ra trước mặt ba người cùng phòng.

Phía trên trần nhà có hai ngọn đèn, tuy rằng ngọn đèn gần như bị ba cái đầu đèn Phạm Huyền che mất, nhưng đồ trang sức trong hộp quả táo là sợi dây chuyền có viên hồng ngọc treo lủng lẳng vẫn xuất hiện làm mờ ánh mắt cả đám. Dây chuyền vàng bạch kim an phận bên trong, viên hồng ngọc lớn bằng ngón tay cái có màu như máu, hoa lệ sáng chói, dưới bầu không khí lãng mạn hơn nữa đêm giáng sinh, không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt sức hút của nó.

“A a a!” Phạm Huyền kích động lay cánh tay Chân Bảo, nhưng giọng nói ép tới rất thấp, “Chân Bảo, Thời Minh nhà cậu quá hào phóng rồi, ai tặng tớ sợi dây chuyền này tớ lập tức lấy thân báo đáp!”

“Nếu như Thời Minh là bạn trai tớ, anh ấy không tặng dây chuyền tớ cũng nguyện ý lấy thân báo đáp.” Cổ Tiểu Ngư ôm cánh tay bên kia của Chân Bảo, hai mắt sáng rực lên.

Tiểu Nhạc Nhạc đứng ở đối diện Chân Bảo, vẻ mặt cười xấu xa, “Nói không chừng Chân Bảo đã sớm “cho” rồi ấy.”

Chân Bảo thoáng cái đỏ mặt, “Cậu đừng nói nhảm”

Ba cô gái cùng bật cười.

Phạm Huyền nhắc nhở Chân Bảo cất kỹ dây chuyền, nhưng giọng nói đều luôn rất nhỏ, “Sợi dây chuyền này ít nhất năm con số, Chân Bảo để ở nhà cậu đi, phòng ngủ của chúng ta thường có người tới đây, vạn nhất gặp chuyện không may, mất tiền tài lại hỏng hòa khí.”

“Tớ trả lại cho anh ấy, quá mắc.” Chân Bảo gật đầu, bỏ hộp trang sức vào trong túi áo khoác, bởi vì Phó Minh Thời vẫn ở phía dưới, cô không lảng nghe đám bạn cùng phòng khuyên bảo mà lập tức đi xuống lầu trước.

Bên ngoài ký túc xá quá nhiều người, Chân Bảo một tay giao cho Phó Minh Thời, một tay chú ý che miệng túi quà. Tuyết rơi đêm giáng sinh quả thật lãng mạn, bên ngoài có các nữ sinh cùng chụp ảnh, càng nhiều hơn nữa là một cặp đôi đứng ở đối diện. Đèn đường bị bông tuyết bay lá tả che lại, mờ nhạt rồi lại thêm mong lung.

Đằng sau thư viện gần như không có ai, bầu không khí tốt nhất, Phó Minh Thời ôm bả vai Chân Bảo đề cô lên cây cột trên đường, cúi đầu nhìn cô, “Có nhớ anh không?”

Mặt hai người quá sát vào nhau, bông tuyết nhao nhao rơi vào trên mũ Phó Minh Thời, không cách nào tham gia trong đó.

Ngọn đèn mong lung, Chân Bảo hơi ngửa đầu, con mắt màu đen của người đàn ông đối diện bùng lên giống như bầu trời đêm, bên trong có hai ngôi sao sáng nhất. Vừa dịu dàng vừa đẹp trai, giống như cổ tích, chỉ có trong phim thần tượng mới có, có thể những cái kia cũng không phải sự thật, Phó Minh Thời có tiền như vậy, anh sẽ thật sự luôn yêu cô sao?

“Vấn đề này, rất khó trả lời?” Nhìn ra cô có tâm sự, Phó Minh Thời tạm thời đề xuống xúc động muốn hôn cô.

Chân Bảo rũ mắt gật gật đầu. Nhớ, mỗi ngày đều nhớ.

“Vậy tại sao mắt húng?” Phó Minh Thời hôn lên trán cô.

“Tại sao anh mua đồ đắt tiền như vậy?” Chân Bảo móc hộp trang sức ra, nhét vào trong túi áo anh, “Em dùng không quen.”

“Em có thể chỉ đeo cho mỗi mình anh xem.”

Lúc đi lên còn rất tốt, khi đi xuống lại không được tự nhiên, Phó Minh Thời sớm đoán được là liên quan đến quà tặng. Đoạt lấy hộp trang sức, Phó Minh Thời mở ra lấy sợi dây chuyền, sau đó đề hộp trang sức vào lại trong túi, anh tháo khóa dây chuyền, trực tiếp mang trên cổ Chân Bảo. Chân Bảo quay đầu, ôm lấy tay anh, “Em không...”

“Không thích?” Phó Minh Thời dừng lại hỏi.

Chân Bảo lắc đầu, không biết nên nói như thế nào.

Phó Minh Thời bắt đầu thu hồi dây chuyền, dán lên trán cô hỏi: “Biết rõ giá trị con người hiện tại của anh là bao nhiêu không?”

Chân Bảo gật đầu, lúc vừa tới Bắc Kinh, cô đã tìm kiếm tư liệu Phó Minh Thời, bản thân và gia đình hơn trăm triệu, cái này còn chưa tính đến hai người ông cụ Phó và Phó Chính.

“Anh có nhiều tiền như vậy, nếu như không tiêu, anh vất vả khổ cực kiếm tiền làm cái gì?” Phó Minh Thời nhìn ánh mắt của cô, không chiếm được ánh mắt đáp lại của Chân Bảo, Phó Minh Thời cười, bờ môi chậm rãi chuyển đến bên tai cô, “Chẳng lẽ em muốn, anh giữ tiền lại cho đứa con tương lai của hai chúng ta?”

Lỗi tai Chân Bảo thoáng cái nóng lên, nghĩ tới chuyện lấy thân báo đáp của đám bạn cùng phòng.

“Phượng Bảo, tiền lời buôn bán là để xài đấy.”

Phó Minh Thời nâng hai tay cô lên, đặt ở bên môi hôn, con mắt màu đen luôn nhìn cô, “Anh không xài tiền bấy bọ, nếu như anh là thành phần tri thức bình thường, anh sẽ chỉ tặng cho em đồ trang sức phù hợp với năng lực của mình, em muốn đồ quý hơn nữa anh cũng không mua được. Hiện tại anh có tiền, em thích điệu thấp, anh không tặng đồ trang sức lúc bên ngoài, đồ trang sức này cũng chỉ có thể núp dưới đồ vật nhỏ, em không thể từ chối anh.”

Chân Bảo vừa muốn nói chuyện, Phó Minh Thời bỗng dùng ngón tay trở đề lên môi cô ngăn lại, “Lý do duy nhất có thể làm anh chấp nhận từ chối, là em không thích.”

Chân Bảo lập tức không còn lời nào để nói.

Phó Minh Thời lấy sợi dây chuyền ra lần nữa mang vào cho cô. Cổ áo lông rất dày, anh nghiêng đầu, đẩy tóc Chân Bảo ra đằng sau. Vòng cổ thật lạnh, cũng có bông tuyết nhân cơ hội rơi xuống, Chân Bảo không khống chế mà run lên, Phó Minh Thời thấp giọng xin lỗi.

Ngón tay anh vô tình chạm vào cổ cô làm tim Chân Bảo đập rất nhanh, nỗ lực tìm chủ đề nói: “Đám Cổ Tiểu Ngư đã nhìn thấy.”

Phó Minh Thời không quan tâm, vừa vụng về không quen tay cài dây chuyền vừa bình tĩnh nói: “Bạn học thời đại học có hai loại, một loại sau khi tốt

nghiệp dần dần mất liên lạc, xem như người xa lạ, một loại khác là tiếp tục làm bạn, em cảm thấy ba người kia, là loại nào?”

Chân Bảo lập tức nói: “Loại thứ hai.”

“Đã như vậy, để các cô ấy sớm biết rõ cũng không sao, người bạn thật sự sẽ chúc phúc cho em.” Buộc lại rồi, Phó Minh Thời thả tóc cô xuống, quay tới nhìn cô.

Chân Bảo thẹn thùng cúi đầu.

Sợi dây chuyền giấu ở trong cổ áo lông, Phó Minh Thời nhìn cô khoa trương nói: “Rất đẹp.”

Chân Bảo thẹn thùng hơn.

Phó Minh Thời tới gần, nâng cằm cô lên, “Hiện tại, có thể chính thức trả lời anh chưa?”

Hai mắt Chân Bảo mờ mịt.

Phó Minh Thời như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi cô, “Nhớ anh không?”

Chân Bảo nhắm mắt lại, “Có”.

Vừa thừa nhận, môi của anh đã đè chặt lên môi cô, mới đầu có chút mát mẻ, rất nhanh đã nóng lên. Xa xa từ tòa nhà dạy học bên kia loáng thoáng có tiếng động lớn rầm rì, làm nổi bật nơi yên tĩnh bên này, yên tĩnh đến có thể nghe thấy âm thanh tuyết rơi, có thể nghe thấy tiếng cổ họng anh chuyển động có thể...

Có người đi tới, hình như là hai người, dường như họ đang nói chuyện.

Chân Bảo căng thẳng đẩy Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời như núi cao đè nặng cô, không cho phép cô không chuyên tâm.

Làm sao Chân Bảo có thể không không chuyên tâm, cơ thể không nhúc nhích được, cô trốn, cô càng trốn, Phó Minh Thời đuổi theo lại càng nhanh, giống như là muốn bổ sung mười mấy ngày nay vậy, nhưng anh đủ săn sóc, dùng hai tay bưng lấy mặt cô, người kia không đi đến trước mặt tuyệt đối không nhìn ra cô.

Hai người kia rời khỏi rất nhanh, bóng tuyết theo gió nhẹ nhảy múa, tim Chân Bảo đập như trống.

Thật vất vả mới dừng lại, đầu lưỡi Chân Bảo đã tê dại.

Phó Minh Thời chôn ở cổ áo cô thờ gấp. Hơi thở, giọng nói mờ ám: “Đi thuê phòng.”

Anh nói quá nhỏ, Chân Bảo không nghe rõ, nghiêng đầu nhìn anh, “Cái gì?”

“Cần phải trở về.” Phó Minh Thời cười khở đôi giọng, thừa nhận bản thân không có tiền đồ. Cô quá đơn thuần, anh không dám lộ ra vẻ không thuần khiết của người đàn ông, mặc dù ở thời đại này, bạn trai bạn gái thuê phòng là bình thường, hơn nữa bọn họ còn là vị hôn phu hôn thê danh chính ngôn thuận.

Chân Bảo lấy điện thoại di động ra, sắp 9:30 rồi.

Cô gạt đầu, vô ý thức dậm chân một cái. Đứng trong đồng tuyết quá lâu, cơ thể được anh hôn nên rất ấm nhưng hai chân lại rất lạnh.

Thấy động tác của cô, Phó Minh Thời xoay người ngồi xổm trước mặt cô, muốn cõng cô.

Chân Bảo nhăn nhó, đi trước một bước: “Đi thôi.” Trong trường học quá nhiều người.

Nhưng mà đi vài bước, sau lưng vẫn không có âm thanh đáp lại, Chân Bảo quay đầu lại, chỉ thấy Phó Minh Thời vẫn ngồi xổm ở chỗ kia, con mắt màu đen mỉm cười nhìn cô. Chân Bảo không chịu thua, tiếp tục đi về phía trước, đi nhanh cách năm mét, rốt cuộc vẫn phải thua anh, ngoan ngoãn đi trở về.

“Chụp tấm hình cho ông cụ xem.” Hai tay Phó Minh Thời ôm đầu gối cô, quay người một vòng, trở lại bên dưới đèn đường.

“Đừng chụp.” Chân Bảo xấu hổ khi thân mật trước mặt trường bối.

“Ông cụ cũng phải chúc mừng giáng sinh, phải làm cho ông vui vẻ.” Phó Minh Thời để lưng cô tựa vào đèn đường, tư thế không chụp sẽ không đi.

Từ xa lại có người đi tới, Chân Bảo không có cách, đành phải lấy điện thoại di động ra, vì có thể cùng trong một khung hình, cô phải dựa vào đầu vai Phó Minh Thời, đầu hai người sát nhau. Cái mũ len mà Phó Minh Thời mua ở khách sạn lần trước cho cô có màu gạo trắng, cái mũ của Phó Minh Thời cũng không biết anh ấy mua khi nào, có màu xám nhạt, gần sát nhau, có chút giống như đồ đôi.

“Tách” một tiếng, chụp xong rồi, nhìn thành quả, cũng không tệ lắm.

“Đi nhanh đi.” Chân Bảo cất điện thoại di động nói.

Phó Minh Thời công cô, tâm trạng không tệ, “Trở về đặt làm màn hình nền.”

Chân Bảo vẫn nằm trên bả vai ở anh, trông thấy miệng Phó Minh Thời nhếch lên, có lẽ thật sự rất thích cô.

Lần đầu tiên, cô nhìn không được hỏi anh: “Tại sao thích em?”

Bước chân Phó Minh Thời hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, “Phải có lý do sao?”

Chân Bảo “Ừ”, nho nhỏ làm nũng.

Phó Minh Thời nở nụ cười, vui vẻ mỉm cười nhìn cô, vừa đi vừa nói chuyện: “Hai nhà Phó, Chân có hôn ước từ nhỏ, đời trước không thành, việc hôn nhân hoãn lại rơi vào trên đầu chúng ta, là ông trời sắp xếp.” Nói xong quay đầu, nghiêm trang nhấn mạnh với cô: “Vận mệnh sắp xếp, anh sẽ thích em.”

Bông tuyết nhẹ rơi, khuôn mặt anh nhìn rất đẹp, lời tâm tình cũng êm tai, chỉ là quá ngắn.

“Nói thật.” Chân Bảo xoay mặt ra ngoài, không dám nhìn ánh mắt thâm tình của anh. Chân Bảo nhìn đỉnh chiếc mũ đáng yêu, nghiêm túc nói, “Em muốn nghe anh nói nữa.” Sau khi nói xong Chân Bảo dừng lại, ngoan ngoãn quay lại, xấu hổ mà từ từ nhắm hai mắt.

Phó Minh Thời nỗ lực hôn trán cô, dịu dàng chưa từng có trước đó, “Bởi vì anh thích em, cho nên thích em.”

Chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33

Editor: Lovenoo1510

A lễ giáng sinh này, khắp nơi đều là tuyết trắng xóa, vô cùng có không khí.

Cổ Tiểu Ngu các nàng hẹn buổi tối đi xem phim, Chân Bảo “Có nhà có cửa”, bị ba cô gái tự động bỏ qua. Buổi chiều tan lớp, chứng kiến người đàn ông quen thuộc đứng bên ngoài lớp học, Cổ Tiểu Ngu, Tiễn Nhạc Nhạc một trái một phải ôm lấy cánh tay của Chân Bảo, hạ giọng cười: “Buổi tối lái xe chú ý an toàn nhé.”

Mặt Chân Bảo so với trang điểm còn đỏ hơn.

Học đại học được nửa năm, cô đã sớm lĩnh ngộ được cái tầng hàm nghĩa khác của “Lái xe”.

Sắp tới chỗ Phó Minh Thời, Cổ Tiểu Ngu rất ý vị lên tiếng gọi Phó Minh Thời, đi tới trước.

Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào Chân Bảo, “Em bị ốm à?”

Chân Bảo ấp úng phủ nhận, ánh mắt cô không dám nhìn về phía Phó Minh Thời, trong đầu không nhìn được hiện lên tình hình ngày đó lúc Phó Minh Thời áp cô ở trên giường. Cùng đám bạn nói chuyện, cô thấy bảo Lễ giáng sinh, lễ tình nhân thì bạn bè nam nữ rất dễ.....Lái xe ngày lễ nhất, Phó Minh Thời sẽ không phải thật sự có cái kế hoạch này chứ?

Ý niệm trong đầu cùng một chỗ, làm tim cô đập loạn.

Phó Minh Thời tiễn cô đến cửa bệnh viện, cô làm bán thời gian, Phó Minh Thời tiếp tục ở Đồ Thư Quán, đợi cô nhanh chóng kết thúc công việc, Phó Minh Thời lại tới đón cô.

“Có đói bụng không?” Sau khi Phó Minh Thời ngồi lên xe đạp, liền kéo bạn gái vào trong ngực.

Chân Bảo gật đầu.

Phó Minh Thời hôn nhẹ lên mặt cô, “Đỗ xe đạp ở bên này, chúng ta lập tức quay về biệt thự, đêm nay mẹ Vương làm món ăn ngon đấy.”

Lễ vật tặng cho anh vẫn còn trong phòng ngủ, Chân Bảo lấy cớ, trở về phòng ngủ trước.

Đến lúc trên xe, mặt Chân Bảo đỏ bừng cầm bọc khăn quàng cổ, găng tay. Phó Minh Thời thắt chặt dây an toàn, theo thói quen nhìn qua cô, nhìn thấy cô chính là đang lôi chiếc khăn quàng cổ lớn màu xám khói ra, Phó Minh Thời vốn còn nghi hoặc, sau một khắc thì trong mắt anh như có ánh sáng lấp lánh, “Quà giáng sinh?”

Chân Bảo ừ, mang thứ đó ra đưa cho anh, cúi đầu nói: “Tự em đan đấy, lúc anh ở bên cạnh em nhớ mang.”

Tại đại học A, anh chẳng qua là một sinh viên bình thường, không cần lo lắng bị người khác bình phẩm từ đầu tới chân.

Biết được là cô tự tay đan, ánh sáng trong mắt Phó Minh Thời càng sáng hơn, tiếp nhận khăn quàng cổ, nhìn kỹ từng chút từng chút một, lại đem mặt vùi sâu vào khăn quàng cổ. Trên khăn quàng cổ có mùi thơm nhàn nhạt, là mùi của cô.

Trong xe mở điều hoà, nhưng Phó Minh Thời vẫn đem khăn quàng cổ vị hôn thê quàng lên trên cổ, một bên vừa lái xe vừa sung sướng nói: “Trở về chụp một tấm ảnh cho ông nội xem.”

Chưa nói là thích, nhưng hành động đã biểu hiện ra rồi.

Chân Bảo rất vui vẻ.

Phó Minh Thời bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại nói xin lỗi: “Anh quên chuẩn bị quà tặng cho em rồi.”

Chân Bảo nghi hoặc: “Không phải là đã đưa cho em rồi sao?” Cái vòng cổ kia có giá trị ít nhất năm con số đấy.

Phó Minh Thời sửa chữa: “Đó là quà đêm giáng sinh.”

Chân Bảo nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Cũng là quà giáng sinh mà.”

Phó Minh Thời không nói tiếp nữa, xe chạy đến một đoạn đường yêu tĩnh, anh dừng xe ở ven đường, quay người lại ý bảo Chân Bảo lại gần, “Nói cho em biết một chuyện.”

Chân Bảo ngoan ngoãn nghe theo.

Phó Minh Thời cúi người, kề bên tai cô nói: “Lúc em đưa quà cho anh, anh đã muốn hôn em rồi.”

Nói xong, không đợi Chân Bảo kịp tiêu hoá những lời nói này, một tay Phó Minh Thời cầm cằm Chân Bảo, thuận thực hôn lên bờ môi cô. Chân Bảo giờ mới hiểu được chính mình bị mắc mưu, có thể do cô không quan được bản thân mình ưa thích, nên đã vụng trộm cười. Phó Minh Thời phát hiện khoe môi cô nhếch lên, nên nhân cơ hội nụ hôn này mà hôn sâu.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Chân Bảo hướng ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng. Thờ ỉ.

Phó Minh Thời vẫn chống lưng ghế phụ như cũ, đôi mắt thâm trầm nhìn bên mặt cô, lại muốn một ngụm ăn lấy cô.

Điện thoại Chân Bảo đột nhiên vang lên.

Lúc này Phó Minh Thời mới ngồi thẳng dậy, tiếp tục lái xe.

Chân Bảo âm thầm thở ra một hơi, nhìn điện thoại, Cố Tiểu Ngưu gửi tới một hình ảnh, ba cô gái ngồi song song trong rạp chiếu phim.

Chân Bảo cười nói chuyện phiếm với bạn cùng phòng, phim bên kia đã bắt đầu chiếu, cô và Phó Minh Thời cũng vừa đến biệt thự.

Mẹ Vương vẫn đang chuẩn bị cơm tối ở bên trong, Phó Minh Thời dắt Chân Bảo lên lầu, đến lầu ba, anh mới đưa Chân Bảo tới trước cửa phòng mình, quay người cô lại áp trên cánh cửa. Chân Bảo không hiểu nên hết hoảng, cô sợ đám bạn cùng phòng đoán trúng, nhưng chẳng qua là Phó Minh Thời chỉ hôn nhẹ ở bên tai cô, thấp giọng nói: “Đêm nay, chúng ta ăn bữa tối dưới ánh nến nhé.”

Trong đầu Chân Bảo lập tức hiện lên hình ảnh thần tượng trong mấy bộ phim, tuần nam nữ, tình cảnh rất lãng mạn.

“Anh đã vì em mà chuẩn bị một bộ lễ phục, em thay nhé?” Phó Minh Thời nhìn thẳng vào mắt cô nói.

Chân Bảo nhìn quần jean trên người mình, xác thực là không hợp với bữa tối bên ánh nến.

“Ừ.” Chân Bảo nhu thuận trả lời, tối hôm qua Phó Minh Thời nói khá nhiều, lúc này đây, cô không phân tâm mà cân nhắc giá tiền trên bộ lễ phục nữa. Anh ấy chỉ là đang dùng phương pháp của mình để biểu hiện sự yêu thích, hơn nữa cũng chỉ lễ hội mới tiêu pha, cô hà tất phải làm anh mất hứng.

“Lễ phục ở trong phòng, anh lấy ra, hay là...” Phó Minh Thời hôn môi cô, “Em đi vào?”

À. Che giấu giọng điệu, Chân Bảo có chút không chống đỡ nổi, cô tránh ra chỗ khác, để cho anh đi vào lấy đồ.

Phó Minh Thời cười, lại hôn cửa rồi, lúc này mới vào phòng, rất nhanh đã cầm một cái túi đi ra.

Chân Bảo khăn trương đi về phía gian phòng của mình, Hắc Đàn đi theo phía sau, ánh trắng, giống như cô dâu mới đằng sau cánh đồng hoa. Phó Minh Thời một mực đưa mắt nhìn Chân Bảo vào phòng, rồi mới quay vào phòng đôi ầu phục.

Sát vách phòng ngủ, Chân Bảo đặt túi đựng lễ phục lên trên giường, nhẹ nhàng mở ra, đập vào mắt cô là một mảnh hoa anh đào. Chân Bảo thích nhất là đồ màu hồng nhạt, chẳng qua màu sắc bộ lễ phục này đã cảm hoá lòng cô, cô mở ra cẩn thận từng li từng tí, làn váy mềm mại trơn bóng như lụa lướt qua ngón tay cô, sờ tới sờ lui rất thoải mái.

Chẳng qua sau khi cô thấy rõ toàn bộ bộ lễ phục, thì gương mặt Chân Bảo nóng lên từng hồi, bởi vì đây là một bộ lễ phục trễ ngực, tuy dây có thể thắt lại phần ngực. Nhưng dù thắt lại thì trước ngực và sau lưng vẫn để lộ ra quá nhiều, chỉ nghĩ mặc nó thôi Chân Bảo đã không dám đi ra ngoài.

Nhưng bộ lễ phục thật xinh đẹp, Chân Bảo nghĩ hay là thử trước, mặc xong đi đến trước gương, liếc nhìn thấy một mảng lớn da thịt trước cổ mình, còn có...Khe, cô xoay người nhìn, phía sau lưng cũng lộ ra một mảng lớn. Cái này với cuộc hẹn của nam nữ trong phim truyền hình không khác nhau lắm, có thể...

Ngay tại lúc Chân Bảo đang chuẩn bị cởi ra, thì có người gõ cửa, “Thay xong chưa?”

Chân Bảo khăn trương vô cùng.

Bên trong không có động tĩnh gì, Phó Minh Thời thấp giọng cười: “Đừng nói với anh, là em không tiếp thụ được bộ lễ phục này nhé.”

Chân Bảo chính là không tiếp thụ được, đã lớn như vậy, cô cũng chưa ăn mặc bạo như vậy. Váy hở nhiều quá.

“Phượng Bảo, chờ em tốt nghiệp, chờ chúng ta kết hôn, anh sẽ dẫn em đi tham dự rất nhiều nơi, em phải từ từ thích ứng.” Phó Minh Thời đối mặt với cánh cửa, hướng dẫn từng bước, “Em đã xem qua phim truyền hình, anh nói cho em biết, lễ phục trong thực tế còn khoa trương hơn, cái này của em đã là rất bảo thủ rồi.”

Chân Bảo nhìn chằm chằm vào tấm gương, cảm thấy bộ váy thực sự nhìn rất đẹp, cũng thực sự rất lộ.

“Mở cửa, cho anh nhìn xem.” Phó Minh Thời lại gõ cửa.

Đầu Chân Bảo như muốn nổ tung, cuối cùng cô soi gương rồi che che ngực, bất chấp khó khăn ra mở cửa.

Cô chậm chạp kéo cửa ra, Phó Minh Thời nhìn cánh cửa dần dần hé mở, trước là thấy váy trên bờ vai của cô, theo đó là khuôn mặt so với chiếc váy còn trắng hơn nhiều, bởi vì cô ngượng ngùng nên cúi đầu, theo bản năng Phó Minh Thời nhìn xuống theo ánh mắt của cô, sau đó ý vào lợi thế chiều cao, nhìn phong quang trước ngực cô không sót cái gì.

Phó Minh Thời đã sớm biết cơ thể cô trở mã rất tốt, nhưng cho tới giờ khắc này, anh mới lĩnh giáo sâu sắc.

Cổ họng chuyển động, Phó Minh Thời nỗ lực dời ánh mắt tới khuôn mặt của cô, khàn giọng tán dương: “Rất đẹp.”

Chân Bảo vẫn còn cúi đầu.

Phó Minh Thời cố gắng hết sức hoá giải lúng túng của cô, lui ra phía sau một bước, ra đề nghị, “Em có thể buông tóc xuống.”

Chân Bảo vô thức sờ sờ mái tóc buộc cao ở phía sau của mình.

Phó Minh Thời đột nhiên tiến lên, cơ thể dán sát vào cô, sau đó cúi đầu giúp cô tháo dây buộc tóc, động tác dịu dàng giúp cô cởi ra. Tóc Chân Bảo vừa mềm lại vừa suôn, thuận theo roi hướng phía dưới đất tản ra sau lưng cô, có một đám rối xuống phía trước, sợi tóc đen nhánh kề sát khuôn mặt đỏ ửng, lại làm cô gái thanh thuần, trở nên quyến rũ ngoài ý muốn.

Phó Minh Thời cúi đầu, lại muốn hôn cô.

Dưới lầu bỗng truyền đến tiếng Mẹ Vương, cơm tối đã chuẩn bị xong.

Phó Minh Thời đành phải dừng lại, cầm chặt tay cô, “Đi xuống thôi.”

Chân Bảo khom người nhìn chân, cô chính đang đi là dép bông.

Phó Minh Thời bắt buộc bản thân không được nhìn vào ngực cô, giọng nói khàn khàn: “Không sao.”

Anh không ngại, Chân Bảo liền ngoan ngoãn đi cùng anh, lúc xuống dưới lầu mới vụng trộm dò xét Phó Minh Thời, một thân tây trang màu đen, là quần áo Phó Minh Thời thường mặc, được cắt may vừa vặn, nổi bật lên thắt lưng rất nhỏ, chân đặc biệt dài, lúc đi xuống thang lầu hai chân giao nhau, có một mùi vị khó có thể nói.

Phòng khách lầu một rất tối, mẹ Vương không biết đã đi nơi nào, chỉ trước cửa sổ được sắp xếp một chiếc bàn dưới ánh nến. Bên ngoài cửa sổ là tuyết đọng thật dày, bên trong cửa sổ lại ấm áp như mùa xuân, ấm đến mức toàn thân Chân Bảo đều nóng lên, phát ra nhiệt.

Phó Minh Thời kéo ghế thay cô, đỡ cô ngồi xuống, còn sẵn sóc giúp cô trải khăn ăn.

Khoảng cách giữa đầu anh và ngực cô quá gần, thân thể Chân Bảo cứng ngắc, thẳng đến khi Phó Minh Thời không chớp mắt ngồi ở phía đối diện, Chân Bảo mới buông lỏng. Quét mắt qua bàn ăn, thấy có một lọ hoa hồng kiểu diêm, một chai rượu đỏ, ba ngọn nến đang cháy, còn có mấy món ăn ngon đến mê người.

Chân Bảo đói bụng, bụng đã thì thầm kêu, cách giờ cơm trưa đã hơn tám tiếng rồi.

“Ăn đi.” Phó Minh Thời cười đưa đĩa rau cho cô.

Chân Bảo ăn đặc biệt nghiêm túc, cô muốn thông qua phương pháp này để quên đi bộ lễ phục trên người.

Phó Minh Thời ngồi đối diện, một bữa cơm này không được đếm xỉa tới, ánh mắt anh hầu như không có rời Chân Bảo, mỗi một chỗ của cô anh đều bị hấp dẫn, anh thích sự thanh thuần, thích cô vô tình toát ra vẻ quyến rũ, thích tính cách của cô gái nhỏ, cũng thích, cơ thể thành thực của cô.

Phát hiện Chân Bảo nhìn qua, Phó Minh Thời kịp thời thu lại ánh mắt, rót rượu cho mình.

Chân Bảo liếc chai rượu, mắt thấy chai rượu sắp đến đáy, cô mới uống có một ly nhỏ, còn lại đều vào bụng của Phó Minh Thời.

Chân Bảo bỗng nhiên có chút lo lắng, sợ anh uống rượu say.

“Có khiêu vũ không?” Uống xong ly rượu đỏ cuối cùng, Phó Minh Thời nắm lấy khăn ăn lau miệng, cử chỉ ưu nhã, sau đó hỏi Chân Bảo, đầu hơi cúi thấp, đôi mắt xéch lên, giương như có thâm ý khác.

Chân Bảo hốt hoảng đáp: “Sẽ không.”

“Anh dạy em.”

Phó Minh Thời buông khăn ăn xuống, di chuyển đến bên cô, tay trái để ra sau lưng, tay phải hướng về phía cô cúi người, kỹ thuật tư thế mời hoàn mỹ.

Chân Bảo ngẩng đầu, chứng kiến ánh nến trong mắt anh nhảy nhót.

Cô lập tức quay mặt, nhỏ giọng cự tuyệt: “Em không học được.”

“Anh có kiên nhẫn, cũng có lòng tin có thể dạy được em.” Phó Minh Thời kiên trì nói.

Trên mặt Chân Bảo đều như bốc cháy, cô không sợ học khiêu vũ cùng anh, nhưng cô sợ cái khiêu vũ này sẽ thay đổi hứng thú.

Tay cô đột nhiên bị người cầm chặt, Chân Bảo sợ tới mức giật mình, quay đầu lại nhìn anh, Phó Minh Thời hướng cô cười, một bên lui về phía sau, một bên nắm tay cô rời khỏi chỗ ngồi. Đầu óc Chân Bảo trống rỗng, thẳng đến khi Phó Minh Thời đi tới ôm lấy eo cô, cái một mảnh chỗ trống kia mới oanh một tiếng nổ tung.

“Buông lỏng, làm theo lời anh bảo.” Phó Minh Thời cúi đầu, chậm rãi dậy cô nhấc chân.

Chân Bảo không có bất kỳ kinh nghiệm nào, khó khăn dẫm lên chân anh nhiều lần, Phó Minh Thời rất kiên nhẫn, tựa hồ như nguyên ý dạy cô đến thiên hoang địa lão. Ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, anh chậm rãi mang theo cô vào phòng khách, đi qua có thể thấy cảnh tuyết rơi lãng mạn ở ngoài sân qua cửa sổ sát đất, đi qua có thể nhìn thấy một gốc cây tươi tốt trong bồn ở góc cửa sổ, lại từ từ đi tới sofa ở giữa phòng khách.

Chân Bảo vừa mới đuổi kịp tiết tấu của anh, nhưng vẫn không nhìn được nhìn chăm chăm vào xuống chân của hai người, nhìn một chút, đằng sau chân cô đột nhiên đụng phải cái gì đó, theo bản năng cô ôm sát lấy Phó Minh Thời, hy vọng anh kéo cô một chút, ai ngờ Phó Minh Thời vậy mà cũng theo bản năng ngã xuống!

Không có đau đớn như trong dự liệu, cô ngã trên ghế sofa co dãn mười phần, dưới đầu là bàn tay rộng lớn của anh.

“Đau không?” Phó Minh Thời chống trên người cô, giọng nói trầm thấp.

Chân Bảo nghĩ thấy được mùi rượu đỏ thuần hậu, tim cô đập nhanh hơn, lắc đầu.

“Vậy thì tốt.”

Nếu như cô không có việc gì, Phó Minh Thời cũng yên lòng, anh chặn môi cô lại, đè ép lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 34

Editor Hoa Trong Tuyết

Dây buộc ở ngực bị tuột ta, làn váy bị người vung lên.

Anh giống như phù thủy che giấu pháp lực, rốt cuộc đã đỡ bỏ lớp nguy trang, đôi tay di chuyển trên vai cô, phát ra lửa nóng vô hình.

Lần đầu tiên, môi của anh chạm vào xương quai xanh của cô, chạm rài hương xuống phía dưới, dụ dỗ làm tim cô đập rộn lên, nghe như từng tiếng như trống đánh vào tai, giống như phát ra tiếng báo động khi gặp nguy hiểm, lại giống như một đứa trẻ nơi thôn quê chưa từng nhìn thấy thành phố, hưng phấn khi gặp được nhân vật lớn, đánh trống đón chào.

Chân Bảo bối rối đưa tay, lại bị anh phát hiện, nhanh tay nắm chặt, lòng bàn tay của anh nóng bỏng, muốn kéo cô trầm luân vào biển lửa.

Chân Bảo mở to mắt, nhìn thấy đèn thủy tinh trên đầu không được bật sáng, chỉ phản chiếu ánh nến trên bàn com.

Dung túng hay là cự tuyệt?

Anh giữ chặt tay cô, nếu như cô mở miệng, anh phía làm như thế nào?

Chân bảo không muốn, cũng có chút sợ hãi, cô cảm giác, cảm thấy, sau khi tốt nghiệp làm loại chuyện này mới thích hợp.

Phó Minh Thời nếu chờ đến lúc cô tốt nghiệp, anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, trước đây những lúc thân mật, hôn, Chân Bảo có thể cảm nhận được anh đều cố gắng kiềm nén.

...

Chân Bảo nhắm mắt lại.

Nếu như anh thật sự muốn, cô cũng sẽ đồng ý.

Phó Minh Thời rất muốn, cảm chạm vào phần ngực trên lễ phục, anh nhẹ nhàng hôn một cái, lặng lẽ ngẩng đầu, muốn nhìn xem phản ứng của Chân Bảo để quyết định xem có nên tiếp tục hay không.

Những việc cần thiết đã chuẩn bị xong. Ánh nến mờ nhạt lẳng mạn, cô nhắm chặt hai mắt, như lâm đại địch, nhưng nàng thật biết điều, tại ngầm đồng ý hân căng tiến một bước.

Phó Minh Thời càng lúc càng nóng vội, anh nâng lên nửa người trên, một tay chống lên ghế sofa, một tay vội vàng kéo nút áo sơ mi. Lộ ra lồng ngực cường trán, Phó Minh Thời nhìn vào mắt Chân Bảo, yết hầu chuyển động lên xuống, sau đấy quyết tâm choàng tay qua sau lưng Chân Bảo, ngây ngô tìm khóa kéo lễ phục.

Ý đồ, rất rõ ràng.

Chân Bảo nhin không được phát run, không biết là khản trương hay là sợ hãi, cô không biết được.

Phó Minh Thời nhìn vị hôn thê đang run nhè nhẹ dưới thân, động tác càng ngày càng chậm. Tuổi cô còn rất trẻ, mới hai mươi, không thích ganh đua so sánh chung diện, thời gian rảnh đều đi thư viện học bài, vẫn có suy nghĩ không việc gì quan trọng bằng thành tích học tập tốt.

Thật sự là chưa chuẩn bị xong, nhưng vẫn suy nghĩ vì anh?

“Thực xin lỗi, đêm nay uống nhiều quá.” Một lần nữa cúi người xuống, Phó Minh Thời nhìn cô cả người lẫn mặt đều đỏ, đồng thời kéo lại khóa áo.

Chân Bảo rất bất ngờ.

Phó Minh Thời cười chạm vào chóp mũi của cô, “Đi, đưa em đi xem quà giáng sinh.”

Chân Bảo ngờ ra, ngờ ngạc bị Phó Minh Thời ôm ngang lên, dép bông trên chân đã sớm rơi xuống đất.

Một hơi leo đến lầu ba, Phó Minh Thời ôm Chân Bảo vào phòng cô, đặt cô trên giường lớn trải ga hồng, lại hôn một lát, mới quay về lấy quà tặng. Anh vừa đi, Chân bảo lập tức ngồi dậy, cúi đầu nhìn ngực, xoa xoa dấu vết trên ngực, có một chút dấu vết mờ ám. Một chút hồng hồng.

Đó là nơi anh vừa chạm qua.

Cộc cộc cộc, có người gõ cửa.

Chân Bảo vội vàng chỉnh lại áo ngực, vừa muốn đi lại, Phó Minh Thời đã bước vào, trong tay cầm một hộp quà tặng xinh đẹp.

“Nghỉ đông chúng ta đi tắm suối nước nóng.” Phó Minh Thời đưa hộp quà cho Chân Bảo, cúi đầu nhìn ánh mắt của cô, “Yên tâm, sẽ đi tắm suối nước nóng cực kỳ đơn thuần.” Anh rất thích đi cùng với cô, rất thích thể hiện sự sở hữu của mình đối với cô, bất kể là lớn hay nhỏ, bất kể là bình thường hay đặc biệt.

Chân Bảo nhận hộp quà tặng, do dự mà gật gật đầu. Vừa rồi anh còn nhin được, tắm suối nước nóng có lẽ cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

“Đi ngủ sớm một chút.” Phó Minh Thời cúi người, rất lưu luyến hôn tạm biệt chúc cô ngủ ngon.

Chân Bảo tiễn anh ra ngoài, mặc lại áo ngủ bình thường, mới tò mò mở hộp quà ra, cũng là quần áo, nhưng hình như là dành cho mùa hè. Chân Bảo nghĩ ngờ, rốt cuộc nhìn rõ, là áo tắm, áo tắm liền thân, trong các loại kiểu áo tắm xem như là rất bảo thủ, nhưng dù có bảo thủ, thì cũng là áo tắm.

Mặt Chân Bảo giống như bốc hỏa, ngay cả áo tắm cũng chuẩn bị giúp cô, Phó Minh Thời quan tâm chăm sóc quá rồi?

~

Sau tết âm lịch, các sinh viên chuẩn bị cho thi cuối cùng.

Chân Bảo không sợ thi rớt, nhưng cô muốn được học bổng, vì vậy mỗi ngày đều cùng nhóm bạn đến phòng tự học chiếm chỗ, lúc này ngay cả Phó Minh Thời làm gì cũng không phải là quang tâm lớn nhất của cô.

Đến khi năm hai thi xong, Chân Bảo nhận được tin nhắn của Mạnh Kế Ninh, anh ta mời toàn bộ thành viên trong câu lạc bộ ăn cơm, thời gian là mười một giờ sáng thứ bảy.

Vì là hoạt động của câu lạc bộ, Chân Bảo đứng giờ đến nơi hẹn.

Có người đang nghỉ phép, còn những sinh viên năm ba năm tư chỉ xuất hiện khi có vấn đề cần hỗ trợ, rất ít tham gia các hoạt động vui chơi gặp mặt của câu lạc bộ, vì vậy những người có mặt tính luôn Chân Bảo, chỉ có sáu người.

Chân Bảo ngồi bên cạnh một học tỷ.

“Hôm nay xem như là mình làm tiệc chia tay mọi người.” Người đã đồng đủ, Mạnh Kế Ninh đứng lên, trên mặt nở nụ cười, nhìn từng thành viên trong câu lạc bộ, ánh mắt rơi vào trên mặt Chân Bảo, vẻ mặt tươi cười không biến mất, tiếp tục nói: “Mình đã làm xong thủ tục du học, năm sau sẽ trực tiếp qua bên kia nhập học...”

Chân Bảo lấp bắp kinh hãi, Mạnh Kế Ninh, muốn đi du học rồi sao? Phùng Nguyệt biết không?

“Mình ở trường đại học một năm rưỡi, quen biết rất nhiều người, nhưng những người được xem là thân thiết, cũng chỉ có những người trong câu lạc bộ và những người bạn cùng chí hướng... hy vọng mọi người tiếp tục giữ liên lạc, về sau có cơ hội còn có thể tụ họp.” Toàn bộ những lời lẽ tình cảm suốt mười chia tay đều được nói ra, Mạnh Kế Ninh cười nâng ly.

Chân Bảo nâng ly lên, chạm ly với những người khác, lại nhẹ nhàng chạm cốc với Mạnh Kế Ninh.

Mặc dù là bữa tiệc chia tay, nhưng Mạnh Kế Ninh rất biết cách làm sôi động bầu không khí, một bữa cơm trôi qua trong sự vui vẻ đầy tiếng cười.

“Chân Bảo, chúng ta là đồng hương, tôi đưa cậu trở về.” Lúc rời đi, Mạnh Kế Ninh nói với Chân Bảo.

Cùng học một năm, lần này chia tay không biết khi nào mới gặp lại, Chân Bảo gật gật đầu.

Đi ngang qua quán trà sữa, Mạnh Kế Ninh mua hai ly trà sữa, hai người vừa đi vừa trò chuyện đi đến dưới lầu ký túc xá nữ, nói một chút chuyện về thời cấp ba, lại nói một chút về cuộc sống đại học, năm phút trôi qua, rất nhanh đã đi đến nơi. Chân Bảo dừng lại ngay nhà để xe, quay đầu nhìn Mạnh Kế Ninh, nhìn thấy nụ cười yếu ớt của Mạnh Kế Ninh, trong lòng lại dâng lên cảm giác khi mới chia tay trường cấp ba, nỗi buồn ly biệt nhàn nhạt.

“Chúc cậu đi du học thuận lợi.” Trầm mặc trong chốc lát, Chân Bảo cười nói lời chúc phúc.

Vào đông ánh mặt trời ấm áp, cô cười nhẹ nhàng, còn ấm hơn ánh mặt trời.

Đây là nữ sinh cấp ba duy nhất mà anh ấn tượng, là cô gái đầu tiên ở đại học làm anh động tâm, nhìn cô lộ ra dáng vẻ tươi cười quen thuộc, đột nhiên Mạnh Kế Ninh muốn nói chút gì đấy. Anh muốn Chân Bảo biết rõ, tuy rằng Anh ta không phải hồi ức tốt đẹp sau cùng trong thanh xuân của cô, nhưng cũng là một hồi ức rõ ràng trong lúc cô học đại học.

“Chân Bảo, nếu như năm đó cậu không có bỏ học, tớ nghĩ, tớ sẽ theo đuổi cậu.”

Nhìn thẳng Chân Bảo, Mạnh Kế Ninh nở nụ cười, trong tươi cười có thẳng thắn thành khẩn, có tiếc nuối, rất nhanh lại trở nên bình tĩnh như thường.

Chân Bảo kinh ngạc há miệng.

Mạnh Kế Ninh bỏ hai tay vào túi, “Nhưng lại bại bởi Thời Minh, tớ tâm phục khẩu phục, chúc các cậu hạnh phúc.”

Chân Bảo lúng túng không biết nên nói cái gì. Lúc trước khi Phó Minh Thời thổ lộ với cô, cô đã chuẩn bị tâm lý trước bao nhiêu ngày, nhưng nay Mạnh Kế Ninh thổ lộ cô không hề đoán trước, hoàn toàn bối rối.

Mạnh Kế Ninh nhìn cô thật sâu, sau đó chỉ về hướng nhà để xe: “Vào đi thôi.”

Chân Bảo cúi đầu, vẫn còn lúng túng, cứng ngắc dắt xe đạp đi về phía trước, lựa chọn trốn tránh.

“Chân Bảo.”

Đi ra năm sáu bước, sau lưng Mạnh Kế Ninh gọi tên cô.

Chân Bảo dừng lại, vốn định quay đầu lại nhìn Mạnh Kế Ninh, ánh mắt chuyển một cái, giật mình nhìn thấy bóng dáng trốn ở góc tường.

Cô lộ ra nửa đầu, Mạnh Kế Ninh nghĩ Chân Bảo không dám nhìn anh ta, anh có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn giống như trên đùa nói, “Cậu nhớ viết thư cho tớ, khi nào người kia không đối xử tốt với cậu, các cậu chia tay rồi, nhớ kỹ phải nói cho tớ biết, nếu như khi đó tớ vẫn chưa có bạn gái, tớ nhất định sẽ về nước tìm cậu.”

Một cô gái tốt như vậy, chỉ cần cô độc thân, anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Lời trong lòng đã nói ra hết, Mạnh Kế Ninh nhìn lại Chân Bảo trước mặt, quay người rồi đi, nheo mắt nhìn ánh mặt trời, đáy lòng không có chút tiếc nuối nào.

Nghe được tiếng bước chân, chân bảo quay đầu, ga ra bên ngoài đã không còn mạnh mẽ yên tĩnh bóng dáng, nằng lại quay lại, nhìn Phùng Nguyệt.

Phùng Nguyệt tựa lưng vách tường, trên mặt toàn là nước mắt nhìn Chân Bảo không chớp.

Chân Bảo chưa từng gặp qua tình huống như vậy, đầu tiên cô dựng xe đạp qua một bên, từ từ mang túi xách, lúc này mới ôm tâm tình phức tạp mà đi an ủi Phùng Nguyệt: “Cậu, cậu không sao chứ?”

“Cậu ấy muốn đi du học hả? Sao các cậu lại về cùng nhau?” Phùng Nguyệt lau sạch nước mắt, âm thanh nghẹn ngào.

Chân Bảo nhỏ giọng giải thích tình hình.

“Vì sao không nói với tớ?” Phùng Nguyệt nhìn không được nước mắt, dứt khoát mặc kệ, nhìn chăm chăm vào Chân Bảo. Vừa rồi cô ta lên sân thượng phơi đồ, nhìn thấy Chân Bảo, Mạnh Kế Ninh cùng đi tới đây, nhanh chóng xuống lầu muốn giả vờ vô tình gặp được, lại không nghĩ rằng mới đi tới, lại nghe Chân Bảo chúc Mạnh Kế Ninh đi du học thuận lợi.

Anh đi du học rồi, cô còn vì anh học lại một năm, ngàn dặm xa xôi chạy đến thủ đô học lại, thậm chí vì Mạnh Kế Ninh cô ta còn chọn công việc mình không yêu thích đi chăm sóc những động vật lang thang dơ bẩn, mới gặp lại nửa năm, Mạnh Kế Ninh lại muốn đi?

Phùng Nguyệt khóc đến thương tâm, ngoại trừ việc Mạnh Kế Ninh phải đi, nguyên nhân còn lại chắc là do lời nói của Mạnh Kế Ninh, trong đầu Chân Bảo rất loạn, buông lỏng tâm trí nói: “Tớ cũng vừa biết được thông tin lúc ăn cơm.”

Phùng Nguyệt cười lạnh, “Chẳng phải cậu ta từ lúc học cấp ba đã thích cậu đuổi theo cậu tới đây?”

Chân Bảo nhũm mày phủ nhận, không thẹn với lương tâm nói: “Tớ và cậu ấy chẳng qua chỉ là bạn học chung một năm, không có quan hệ gì khác, trước hôm nay, tớ căn bản không biết hắn thích...”

Nói còn chưa dứt lời, Chân Bảo ngừng lại, không muốn làm cho Phùng Nguyệt càng khó chịu.

Nhưng Phùng Nguyệt hiểu ý của cô, là trong mắt người ta không có cô, Phùng Nguyệt chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, ô ô khóc lên.

“Phùng Nguyệt, cậu đừng như vậy...” Sợ bị người khác nhìn, Chân Bảo xoay người đỡ Phùng Nguyệt, “Chúng ta trở về phòng ngủ trước.”

Phùng Nguyệt vẫn không nhúc nhích.

Chân Bảo không kéo nổi cô ta, cũng không thể vớt cô ta ngồi khóc ở đây, đành phải ngồi xổm xuống một bên tiếp tục khuyên.

Phùng Nguyệt khóc thật lâu, khóc khóc, bả vai cô ta không hề run run, hít hít mũi, vui đầu nói: “Chân Bảo, cậu giúp tôi khuyên cậu ấy một chút, khuyên cậu ấy đừng đi du học, cậu ấy thích cậu, chỉ cần cậu khuyên, chắc chắn cậu ấy sẽ không đi.” Hiện tại ước muốn duy nhất của cô ta, chính là Mạnh Kế Ninh không đi du học.

Chân Bảo khó xử: “Mọi thủ tục cậu ấy đã chuẩn bị xong rồi...”

Phùng Nguyệt mạnh mẽ ngắt đầu, vành mắt đỏ hồng trừng cô: “Cậu ta bị bại bởi Thời Minh nên mới đi, cậu và Thời Minh tốt như vậy, cậu dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy? Nếu như lúc ấy Thời Minh không cố ý làm cho cậu ấy mất mặt, nếu như không phải tại các người đều mỗi ngày tình cảm ngọt ngào bên ngoài dây phòng học, cậu nghĩ cậu ấy sẽ đi du học?”

Chân Bảo sững sờ, không hiểu việc Mạnh Kế Ninh đi du học thì có quan hệ gì với Phó Minh Thời.

Phùng Nguyệt đột nhiên lại khóc, ôm lấy Chân Bảo khóc, “Cậu giúp tôi khuyên cậu ấy một chút đi, Chân Bảo, tôi thầm thích cậu ấy ba năm rồi...”

Chân Bảo không có lên tiếng.

Cô đồng tình Phùng Nguyệt, nhưng du học không phải là chuyện nhỏ, cô không có khả năng đi phá hoại cuộc sống đã được sắp xếp của Mạnh Kế Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 35

Cuộc thi cuối kì chỉ còn có một khoa, buổi sáng hơn sáu giờ tất cả mọi người ở phòng ngủ đều đã dậy.

“Chân Bảo, hôm ai tới đón cậu?” Tiễn Nhạc Nhạc vừa trang điểm vừa hỏi.

“Không cần phải hỏi, nhất định là Thời Minh rồi.” Cổ Tiểu Nư từ phòng vệ sinh đi ra, không cần nghĩ ngợi.

Chân Bảo ngấm ngầm thừa nhận.

Tiền Nhạc Nhạc hâm mộ nói: “Hai người các cậu thật tốt, đều qua được cửa của cha mẹ, nhưng mà Thời Minh tài sắc song toàn, lại đối với cậu tốt như vậy, nếu tớ là đi của cậu, tớ cũng yên tâm giao cậu cho anh ta.”

Phó Minh Thời tài sắc song toàn...

Chân Bảo cuối đầu cười, rồi kiểm tra lại đồ để trong bao kĩ một lần nữa.

Tất cả đã chuẩn bị xong, bốn người cùng đi ra ngoài, Chân Bảo vừa đi tới cửa thì vừa vịn gặp được Phùng Nguyệt và bạn bè cùng phòng với cô ấy. Chân Bảo nhìn về phía Phùng Nguyệt, hình như Phùng Nguyệt làm bộ không nhìn thấy cô, ai cũng không có để ý, rồi kéo tay một bạn nữ sinh khác cười nói nói bước đi.

Chân Bảo thu hồi tầm mắt lại, trong lòng rất bình tĩnh. Phùng Nguyệt cầu xin mình chuyện mà mình không làm được, là do Phùng Nguyệt lựa chọn cắt đứt quan hệ với mình, Chân Bảo cũng không có cưỡng cầu.

“Cậu và Phùng Nguyệt cãi nhau?” Trong lúc đó, nữ sinh Tiểu Mẫn cảm thấy không tránh thoát được những con mắt của các nữ sinh khác, theo bản năng Cổ Tiểu Nư kéo cánh tay Chân Bảo lại, vừa hướng về phía cầu thang bên kia vừa hỏi.

Chân Bảo lắc đầu một cái, “Không có gì đâu, chỉ là có chút khó chịu thôi.” Chân Bảo cũng không muốn nhiều chuyện về quan hệ tình cảm của Phùng Nguyệt.

Cổ Tiểu Nư hừ nhẹ: “Tính tình cậu rất tốt, chắc chắn là cô ta trêu chọc cậu rồi, lại còn không thấy ngại khi bày ra bộ mặt thôi với cậu, Chân Bảo sau này cậu đừng để ý tới cô ta, để cho cô ta bực bội mình đi.”

Chân Bảo cười khổ.

Đến trường thi, Chân Bảo dành thời gian đọc sách, trước khi thi ba phút mới dẹp tài liệu đi.

Cuộc thi kết thúc, có một số học sinh về nhà luôn, mà Chân Bảo trở về phòng ngủ trước, trên đường đi thì nhận được điện thoại của Phó Minh Thời, cậu ta nói là đang kẹt xe, đại khái là nửa tiếng sau mới tới. Phòng ngủ người đi nhà trống, Chân Bảo ngồi một mình cũng cảm thấy chán nên đi dọn dẹp một số đồ đạc sau đó đi tới trước cổng trường Phó Minh Thời.

Đứng ở bên đường mười phút, nhìn thấy Phùng Nguyệt kéo một cái vali đựng hành lí màu đỏ đi ra, bánh xe đảo quanh. Bây giờ quan hệ của hai người lục đục, Chân Bảo chỉ liếc nhìn một chút rồi quay mặt lại, nhìn xung quanh xem Phó Minh Thời đã đến chưa, vì vậy mà không phát hiện được ánh mắt căm hận của Phùng Nguyệt dành cho mình.

Lại đợi mười mấy phút, thì Phó Minh Thời đến.

Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, Chân Bảo cười cười chạy lại.

“Sao vui vẻ quá vậy?” Hơn nửa tháng không thấy, vừa đến đã thấy cô cười, căn bản tầm mắt của anh không rời bỏ được cô.

Phó Minh Thời giấu đi ánh mắt hăng say ấy, Chân Bảo cuối đầu cài dây an toàn lại, nhỏ giọng hỏi hân: “Buổi chiều anh còn phải đi làm đúng không?”

Học sinh bên này rất nhiều, Phó Minh Thời liền nhận nhện sự xúc động hôn cô, trước tiên mở cửa xe bên ngoài ra, “Không cần, trước về biệt thự ăn cơm trưa xong sẽ xuất phát.”

“Đi đâu?” Chân Bảo nghi hoặc nhìn anh.

Phó Minh Thời cong khoe môi lên, mắt nhìn về phía trước nói: “Em vừa mới thi xong, để giải trừ những mệt mỏi vừa qua nên thích hợp nhất là đi tắm suối nước nóng.”

Tìm Chân Bảo đập loạn, ôn thi hơn nửa tháng nên cô cũng quên mất chuyện này.

Phó Minh Thời nghiêng đầu, nhìn cô vài lần rồi anh có ý hỏi: “Tại sao mỗi lần nhắc tới chuyện tắm suối nước nóng, mặt em đều đỏ?”

Chân Bảo quay mặt ra cửa sổ, tay trái sờ sờ mặt, muốn lờ đi chuyện này nên kiếm cớ: “Trong xe nóng quá!”

Phó Minh Thời cười cười, nhỏ giọng nói: “Anh còn tưởng rằng em...”

Phó Minh Thời nói ngập ngừng như vậy đã để lại nhiều suy nghĩ sâu xa.

Mặt Chân Bảo càng nóng, trong lòng càng hoảng loạn. Cô chưa từng đi tắm suối nước nóng nên không biết suối nước nóng nó ra sao, Phó Minh Thời nói hai người sẽ tách ra tắm, vậy chắc sẽ không nhìn thấy bộ dạng mặc áo tắm của cô chứ? Có thể trên mạng sẽ để lại một chút tin tức, giống như nam nữ cùng tắm chung một suối.

Nhưng Chân Bảo không dám hỏi Minh Thời, không dám hỏi suối nước nóng ra làm sao.

Ăn cơm trưa xong, Chân Bảo xách theo cái túi cùng Phó Minh Thời đi lên chiếc Maybach.

Nhìn đồng hồ đã hai giờ, chiếc xe từ từ lái vào một khu biệt thự có phong cách kiểu dáng của Trung Quốc, Chân Bảo tò mò quan sát bên ngoài, mãi đến khi xe đứng ở trước một sảnh lớn, trước cửa có hai con sư tử đá.

Phó Minh Thời tháo dây an toàn, “Đã đến.”

Chân Bảo sững sờ xuống xe.

Hành lý giao cho người quản lý ở đây, Phó Minh Thời dắt cô vào trong, đi tới một ngọn núi giả gần đó, Phó Minh Thời chỉ vào ngọn núi đó nói với cô: “Bên này có một bể tắm, nếu như em thích có thể ở chỗ này tắm.”

Chân Bảo không tiện ở bên ngoài.

Tham quan xong, Phó Minh Thời lại dẫn cô vào bên trong biệt thự, bên trong có hai tầng lầu nhỏ, lầu một ở phía tây trang trí rất là hoa lệ, bên trong suối nước nóng còn có mùi hương, so với phòng học của một học viện bình dân thì suối nước nóng này còn lớn hơn, nước trong bể rất trong suốt, ở giữa bể có một hình tròn, khoảng chừng 10 mét.

“Em chọn bể nào?” Hai tay Phó Minh Thời cầm cái túi rồi đứng ở bên cạnh Chân Bảo, cười cười hỏi.

Chân Bảo cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Ồ bên ngoài.”

Cái bể này lớn, Phó Minh Thời có thể ở bên trong bơi, nhưng cô là khách mời, nên vẫn là đi cái bể chỗ núi giả kia, bể bên đó thiết kế rất khéo léo, nên chắc người bên ngoài sẽ không nhìn thấy tình huống gì ở bên trong.

Phó Minh Thời hơi bất ngờ rồi ánh mắt hai người cùng nhìn vào nhau, anh mới chỉ vào cái bể ở giữa nói: “Anh tưởng em sẽ chọn bể này chứ?”

Chân Bảo cúi đầu nói: “Em không biết bơi, chiếm một cái bể lớn như vậy thật lãng phí.”

Phó Minh Thời chợt nở ra một nụ cười, hơi khom lưng nhìn khuôn mặt cô đang ửng hồng, “Có phải là em đang hiểu lầm...?”

Chân bảo mờ mịt ngẩng đầu lên, hiểu lầm gì đó?

Phó Minh Thời đưa tay chỉ qua bên cạnh, “Hình tròn đó chính là cái bể nhỏ, hình vuông chính là bể lớn, nên anh mới đề em ở đây chọn.”

Chân Bảo quay đầu, sau khi hiểu được ý tứ trong lời nói của Minh Thời thì hai gò má của cô bắt đầu đỏ ửng lên, lắp bắp nói: “Anh, không phải anh nói hai người tách ra tắm sao?”

“Như vậy còn không gọi là tách ra sao?” Vị hôn thê quá đáng yêu, Phó Minh Thời thì không nhịn được liền ôm Chân Bảo vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn lỗ tai của cô: “Ngốc, tắm suối nước nóng có thể đầu bị choáng váng, vì lý do an toàn, thông thường hai người sẽ ở cùng một bể, em là người đầu tiên đến đây nên phải chú ý hơn.”

Chân Bảo vui sâu vào trong ngực anh, lỗ tai cũng bắt đầu ửng đỏ, vừa nghĩ tới cảnh mặc áo tắm đối mặt với anh, cô liền căng thẳng.

“Có thể sang năm sẽ đi đến bờ biển, sớm muộn gì em cũng sẽ quen thôi.” Cầm của anh để trên đỉnh đầu Chân Bào, rồi khuyên bảo cô.

Chân Bào không lên tiếng.

Phó Minh Thời kéo dài âm cuối, “Là anh quá lo lắng rồi có phải không?”

Chân Bào từ từ lắc đầu, cô biết anh không phải là người dễ kích động.

Cô hòng Phó Minh Thời khẽ chuyển động, “Cứ định như vậy đi?”

Chân Bào lén nhìn bề lớn bên cạnh, do dự mấy chục giây, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 36

Editor: Maria Nyoko

Phía trước suối nước nóng là vòi sen, ao bên này có phòng tắm riêng biệt, Chân Bào theo các bước Phó Minh Thời dạy cẩn thận tắm qua một lần, thay áo tắm, bên ngoài lại bọc áo tắm kỹ lưỡng, đi chân trần đến trước cửa phòng tắm, vụng trộm nhìn qua. Trong hồ không có người, phòng tắm sát vách truyền ra tiếng nước, Phó Minh Thời vẫn còn tắm.

Chân Bào thở nhẹ một hơi, nắm chặt thời gian đi đến bên cạnh ao, quay đầu lại liếc mắt nhìn, lúc này mới cởi áo ngoài đặt trên ghế nằm, như trộm xuống nước. Không tâm tình cảm thụ khác biệt của suối nước nóng cùng nước ấm bình thường, Chân Bào một lòng đi đến chỗ giữa ao nhỏ.

Phó Minh Thời từ phòng tắm đi ra, vừa mới bắt gặp bóng lưng vị hôn thê leo lên ao nhỏ, hai tay chống mặt bàn như leo tường, một chân nâng cao. Động tác trẻ con, nhưng cô không phải là con nít, một đôi cặp đùi đẹp thon dài cân xứng, hiện ra óng ánh xanh ngọc.

Phó Minh Thời còn không nhìn đủ, rốt cuộc Chân Bào thành công bò vào, lưng tựa vách tường bờ vai ngâm vào suối nước nóng, cảm thấy che giấu tốt rồi, lại quay đầu lại, thấy bóng dáng cao gầy mặc quần đùi bên cạnh ao, Chân Bào giống như bị phỏng quay lại, tìm đập nhanh đến cực hạn.

Cô yên tĩnh, rất nhanh nghe thấy âm thanh Phó Minh Thời vào nước, tiếng nước kia rất nhỏ, đến càng gần cô.

Chân Bào lại càng chìm trong nước, cúi đầu nhìn, áo tắm ướt đầm dán trên thân thể, không biểu lộ, nhưng đường cong nhìn không sót gì.

Chân Bào đã hồi hận.

“Cảm giác như thế nào?” Phó Minh Thời đứng ở sau lưng Chân Bào, mắt nhìn phần gáy vị hôn thê phỉm hồng, anh chuyển thân, đưa lưng về phía Chân Bào hỏi.

Chân Bào cúi đầu dạ.

Thanh âm Phó Minh Thời bình tĩnh, “Vây là tốt rồi, trước ngâm mười lăm phút, xong nghỉ một lát.”

Nói xong rồi bơi đi, không muốn cho cô áp lực lớn.

Chân Bào nhắm mắt lại, không biết qua bao lâu, người mới bình tĩnh trở lại.

“Chân Bào, đã đến giờ rồi.” Suối nước nóng không thích hợp ngâm quá lâu, Phó Minh Thời đến bên cạnh ao, giương giọng hô Chân Bào.

Chân Bào không có cách nào trốn, kiên trì leo ra ao nhỏ, một mắt cũng không nhìn Phó Minh Thời bên kia, bịt tai mà đi trộm chuông, dường như cô không nhìn Phó Minh Thời, Phó Minh Thời không thấy cô.

Leo ra ao nhỏ, Chân Bào rời xa vị trí Phó Minh Thời, có thể nhanh đến bên cạnh ao, vừa nhấc mắt, chỉ thấy Phó Minh Thời đứng trước mặt đối diện cô.

Phát hiện bóng dáng anh, Chân Bào lập tức cúi đầu, nhưng cô đã thấy được một phần, trong đầu tất cả đều là hai chân lớn dài của Phó Minh Thời.

Cô đỏ mặt tới mang tai.

“Anh đỡ em đi lên.” Phó Minh Thời xoay người, đưa tay cho cô.

Chân Bảo chỉ dám nhìn đầu gối anh phía dưới, nhắm mắt lại đưa tay ra.

Phó Minh Thời giống xách con gà con, nhẹ nhõm túm cô lên bờ.

“Em về phòng trước.” Chân Bảo không muốn ngậm, một bên tránh tay một bên quay đầu nói.

Phó Minh Thời bắt đầu cười: “Thời gian quá ngắn, không có tác dụng.”

Chân Bảo vẫn kiên trì.

“Sợ anh?” Nhìn cô đỏ mặt, mắt Phó Minh Thời chuyển màu tối.

Chân Bảo lắc đầu.

Phó Minh Thời không tin, “Nếu như không sợ, vì cái gì mắt cũng không dám nhìn anh?” Anh hy vọng cô quen sớm chút, thói quen mới có thể càng tự nhiên chung sống. Sau khi xoay cầm Chân Bảo qua, Phó Minh Thời cúi đầu hôn mi tâm cô, “Nhìn anh, nhìn xong rồi anh để em đi lên.”

Phòng ngủ cũng có thể ngâm nước nóng, anh cố ý không nói cho cô biết.

Chân Bảo run rẩy mà mở to mắt, đối diện là ngực Phó Minh Thời, trắng nõn rắn chắc. Bên tai ma xui quỷ khiến vang lên câu hỏi cô Phó Minh Thời có cơ bụng hay không, Chân Bảo giống như đột nhiên không quản được ánh mắt, ánh mắt một chút dời xuống...

Ngay lúc Chân Bảo vẫn muốn nhìn một chút Phó Minh Thời có cơ bụng hay không, trước khi cơ bụng xâm nhập mắt cô, là quần bơi màu đen rộng thùng thình của Phó Minh Thời, nhưng cái quần có một chỗ cũng không rộng thùng thình, giống như, giống như ẩn giấu một cái bánh mì dài cách thức tiêu chuẩn!

Ý thức được đó là cái gì, toàn bộ người Chân Bảo đều muốn nổ, vừa muốn chạy đi, dưới mũi bỗng nhiên nóng lên.

Phó Minh Thời biết rõ cô đang nhìn anh, cảm giác bị cô nhìn chăm chú lại khiến anh hưng phấn không hiểu, chính là muốn nhìn Chân Bảo phản ứng gì, cúi đầu, đã thấy vị hôn thê chảy máu mũi. Tuôn, một đôi mắt to bối rối mất định hướng mà nhìn qua anh.

“Không có tiền đồ.” Phó Minh Thời thấp giọng nói, nói xong ôm lấy Chân Bảo, mang cô đi phòng tắm xử lý.

Chân Bảo bụm lấy cái mũi, trong nội tâm đặc biệt lúng túng.

Dựa theo kịch truyền hình, bình thường đều là đàn ông nhìn coi phụ nữ tắm. Tắm, lòng mang ý xấu mới có thể chảy máu mũi, hiện tại cô chảy máu mũi, Phó Minh Thời có thể cho rằng cô sắc hay không. Nữ? Chân Bảo không cảm giác mình sắc, Phó Minh Thời như vậy... Có tiền vốn, cô sợ hãi vẫn không kịp, làm sao có thể gặp sắc?

~

Máu mũi đã ngừng lại, Phó Minh Thời không dám chọc Chân Bảo, đưa người trở về phòng, lại để cho Chân Bảo yên lặng một chút.

Chân Bảo không an tĩnh được, vô luận tròn tròn mắt hay là nhắm mắt lại, dù sao vẫn là nhìn không được nghĩ đến một màn kia.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn trực diện nam nhân đặc thù, kinh tâm động phách.

Buổi tối ăn cơm, Chân Bảo không dám nhìn Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời trong chớp mắt liếc nhìn cô một cái, chậm rãi phát giác không đúng. Buổi chiều anh cho rằng Chân Bảo nhìn cơ bụng anh kích động chảy máu mũi, nhưng bây giờ nhìn phản ứng Chân Bảo, chỉ cơ bụng có lẽ không có di chứng mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ, Chân Bảo còn nhìn cái khác?

Nói như vậy, anh có thể chấp nhận cô thẹn thùng nhiều ngày

Vừa nghĩ như vậy, điện thoại Chân Bảo đổ chuông.

Phó Minh Thời để đĩa xuống, nhìn cô.

Chân Bảo đi đến ghế sofa bên kia, nhặt điện thoại lên, nghe trước rốt cuộc liếc nhìn Phó Minh Thời, “Là ông nội Phó.”

Phó Minh Thời bỗng nhiên nổi lên dự cảm không tốt.

“Phượng Bảo nghỉ đông rồi hả? Tối đây ở vài ngày cùng với ông nội đi, ông nhớ con, bên này ảm áp.”

Biệt thự Houston, ông cụ Phó cười híp mắt nói.

Chân Bảo vừa muốn đáp ứng, nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời nhú mồm, im ắng hỏi thăm.

Chân Bảo đành phải kéo dài thời gian, hiểu kỳ hỏi: “Ông nội ở bên kia mừng năm mới?”

Ông cụ Phó: “Đúng vậy, bác sỹ nói hiện tại ta không thể ngồi đường dài, Phụng Bảo đến bên này mừng năm mới đi, Minh Thời cũng tới.”

Chân Bảo ngẩng đầu, nhìn Phó Minh Thời đi đến bên cạnh cô.

Phó Minh Thời tiếp điện thoại. Ông cụ Phó nghe là cháu trai, giọng điệu lập tức thay đổi: “Con mỗi ngày bề bộn công việc, Phụng Bảo ở nhà con cũng không có thời gian ở cùng, nó một người đợi nhiều sẽ nhàm chán? Phụng Bảo hiểu thuận, khẳng định nguyện ý tới đây, con dám ngăn trở thử xem.”

“Con hỏi cô ấy một chút, thương lượng tốt rồi báo với ông.” Cuộc hẹn bị cắt đứt, Phó Minh Thời không có bất cứ lưu luyến gì mà chấm dứt trò chuyện.

Anh quay người, đưa di động trả lại cho Chân Bảo.

“Muốn đi sao?” Trờ lại bên cạnh bàn ăn, Phó Minh Thời chậm rãi mà dùng cơm, dường như Chân Bảo trả lời thế nào đều không sao.

Chân Bảo muốn đi. Nghỉ đông có tầm một tháng, mỗi ngày một chỗ cùng Phó Minh Thời, Chân Bảo sợ sẽ tiếp tục xuất hiện sự tình chảy máu mũi, đi cùng ông cụ phó, cô rất nhẹ nhàng. Nhưng Chân Bảo không có góc như vậy, cần thận hỏi Phó Minh Thời: “Anh nghĩ như thế nào?”

Phó Minh Thời ngẩng đầu, nhìn thẳng cô nói: “Lần trước gặp mặt là nửa tháng trước, hôm nay vừa nghỉ, em liền muốn đi tìm ông cụ?”

Chân Bảo đã hiểu, cúi đầu nhìn điện thoại, nhỏ giọng nói: “Em xuất phát muộn vài ngày.”

Phó Minh Thời không có đáp lời.

Sau khi ăn xong Phó Minh Thời đề nghị ở phòng khách xem tivi, Chân Bảo liền ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa chờ.

Phó Minh Thời chọn xong tiết mục, ngồi bên người cô.

Chân Bảo tận lực xem nhẹ cảm giác áp bách người đàn ông bên kia truyền tới, chuyên tâm nhìn chăm chăm vào màn hình tinh thể lỏng, rất nhanh liền phát hiện đây là chương trình nhảy cầu của nam. Chân Bảo không hiểu cách chấm điểm chuyên nghiệp, cô chỉ biết nhìn vận động viên trên không trung động tác cùng bọt nước, động tác đẹp mắt bọt nước nhỏ, khẳng định sẽ cao điểm.

Phía trước mấy động viên sau khi kết thúc, mới lên sân khấu chính là vận động viên người Nga, thân thể thon dài, cơ bắp to lớn cũng không khoa trương, một đôi mắt xanh giống như hồ nước trong sạch. Màn ảnh gần hơn, thấy rõ đôi phương không thua đại minh tinh tuần mỹ, Chân Bảo kim lòng không được “Oa”, không có phát ra âm thanh, trong lòng tán thưởng.

Nhưng miệng cô mở ra.

Phó Minh Thời quét về phía màn hình, đối với người Nga đẹp trai cũng không hứng thú, lưng tựa ghế sofa thản nhiên nói: “Anh nghĩ em không dám nhìn đàn ông mặc đồ tắm.”

Chân Bảo cứng đờ, lại nhìn trai đẹp mặc áo tắm trên màn hình, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Phó Minh Thời phải xem thể vận hội Olympic rồi, vốn dĩ chờ cô chỗ này. Có thể xem tivi cùng nhìn người thật giống nhau sao? Cô vẫn cùng đám cùng phòng ghé vào cùng xem qua người khác hôn nhau đùa giỡn, nhưng dù nhìn nhiều hơn nữa, mỗi lần Phó Minh Thời hôn cô, cô đều xấu hổ.

Nếu như anh không thích, Chân Bảo quay đầu không nhìn.

Phó Minh Thời nhìn xem cô, thay đổi kênh điện ảnh tình yêu Hollywood.

Chân Bảo lần nữa nhìn màn hình, nhưng lần này cô có đề phòng rồi, mỗi lần nam chính anh tuần đi ra, Chân Bảo đều nhấp nhanh bờ môi, kiên quyết không lộ ra dấu vết cái mê trai gì, cho dù nhân vật nam chính thật sự rất tuần tú, đặc biệt là lúc anh cùng với nữ nhân vật chính mặt đối mặt khiêu vũ, thần thái khiêu khích trong mắt, quả thực mê chết người.

Nhân vật nữ chính quả nhiên bị mê chết rồi, cười vui đi theo nhân vật nam chính chạy đến một phòng nhỏ vắng vẻ, bắt đầu cởi quần áo.

Chân Bảo lúng túng, loại phim này, không thích hợp xem cùng bạn trai.

“Em đi lấy nước...”

Chân Bảo tránh đi trong chốc lát, có thể cái rắm. Cô mới rời khỏi ghế sofa, cánh tay đột nhiên bị người nắm lấy, sau một khắc ngã trên đùi Phó Minh Thời. Chân Bảo rất sợ, trên TV nam nữ chủ đã bắt đầu rồi. Âm nhạc làm cho cô tim đập nhanh hơn, cô muốn đẩy anh, Phó Minh Thời rồi lại áp cô đến khuỷu tay, Chân Bảo mở to mắt, chứng kiến khuôn mặt tuần tú của Phó Minh Thời tới gần.

Anh nhìn cô rồi, nhưng anh không dừng lại, vẫn hôn lên, so với bão tố lại ôn nhu, so với mưa phùn lâm râm lại vội vàng.

Chân Bảo nắm chặt cánh tay anh, xấu hổ đáp lại, rồi lại cũng không cự tuyệt.

Hôn, Phó Minh Thời chậm rãi lật lại, từng chút áp đảo cô trên ghế sa lon, thừa cơ bắt lấy điều khiển tắt tivi. Phim kết thúc, rồi anh lại kích thích Chân Bảo. Kích thích đùa giỡn, không có động thủ kéo quần áo cô, lần nữa nhắc nhở vị hôn thê, anh là nam nhân kiêu ngạo.

Chân Bảo sợ choáng váng, lần thứ nhất, lần đầu tiên Phó Minh Thời như vậy không che giấu...

Chân Bảo nỗ lực trốn bên trong ghế sofa.

Phó Minh Thời động theo cùng cô, lúc tại Chân Bảo lo lắng anh muốn động thật sự, Phó Minh Thời bỗng nhiên lưu luyến rồi cổ cô, bờ môi kề bên tai phải cô hỏi: “Tại sao phải chảy máu mũi?” Thanh âm giống như lọc qua từ trong nước, lại thấp lại khàn, mang theo lực từ làm cho người sa vào.

Anh nhắc lại sự tình mất mặt, Chân Bảo quần bách mà che mặt.

Phó Minh Thời cười hôn tay cô, “Vì sao dám nhìn vận động viên, không dám nhìn anh?”

“Anh đừng nói nữa...” Chân Bảo trở tay che miệng anh, không cho phép anh biết rõ còn có hỏi.

Phó Minh Thời nắm lấy tay cô, một ngón tay một ngón tay mà hôn, trông mắt đen nhánh như vô biên vô hạn, một mực trói buộc cô, không để cho cô lảng tránh.

Chân Bảo nhìn ngây người, nam nhân trên người cô, so với cô đại minh tinh đều tuấn tú hơn.

“Đi thay áo tắm, anh dạy em bơi lội.”

Phó Minh Thời đột nhiên buông Chân Bảo ra, đi nhanh đến phòng của anh.

Chân Bảo phát ngốc một lát, nghĩ đến Phó Minh Thời dùng vận động viên nhảy cầu trêu chọc cô mà nói, cô sờ sờ mặt, nghe lời mà đi thay áo tắm. Cái áo tắm đã bị anh thấy, cô cũng đã gặp anh, không có gì phải che lại, khó được lúc đi ngâm suối nước nóng, cùng anh không công lãng phí, không bằng tiếp nhận ý tốt của Phó Minh Thời, hai người nghỉ phép cùng một chỗ.

Tắm vòi sen đổi áo tắm, mười lăm phút sau, Chân Bảo mới bọc lấy áo tắm đi vào suối nước nóng. Phó Minh Thời chưa có tới đây, Chân Bảo xuống nước trước, chỉ ở bên cạnh đợi, đại khái năm phút đồng hồ sau, nghe được tiếng bước chân Phó Minh Thời. thân thể Chân Bảo chìm xuống, quay đầu, chỉ thấy Phó Minh Thời chỉ mặc quần bơi đi tới, eo rộng chân dài mảnh, khuôn mặt... Cùng bình thường, có chút màu hồng.

Chân Bảo thu hồi ánh mắt.

Phó Minh Thời xuống nước từ bên cô, thái độ chuyên nghiệp mà dạy cô bơi lội, thân thể đụng chạm, tia lửa cùng nước suối ấm áp tồn tại. Hơn 10' sau, Phó Minh Thời kéo Chân Bảo lên, bước đi đến bên cạnh nghỉ ngơi, đặt Chân Bảo ở trên ghế sa lon hôn, gió táp mưa rào.

Một giờ về sau, Chân Bảo đỏ mặt trốn trở về phòng, đi đến trước gương kiểm tra, phía dưới xương quai xanh, đầu vai, cánh tay, bắp chân, thậm chí mu bàn chân, Phó Minh Thời đều lưu lại dấu vết. Người đàn ông này, quả thực xem cô trở thành cây vãi rồi, lật qua lật lại nhắm nháp.

Trước mắt hiện hiện lồng ngực Phó Minh Thời đầy mồ hôi, ánh mắt anh trầm trầm, Chân Bảo nhanh chóng tắt đèn chui vào chăn, bắt buộc bản thân bỏ qua những cái kiêu diễm đầy, dụ dỗ. Người trầm luân. Nhưng qua một chút, Chân Bảo không hề buồn ngủ, càng muốn quên càng khó quên mất, Phó Minh Thời, so với tiền của anh càng làm cho người khó có thể cự tuyệt.

Vén chăn lên, Chân Bảo nắm ly lên, uống một hơi hơn phân nửa ly nước.

~

Phó Minh Thời không muốn thả Chân Bảo đi, nhưng hành trình gần nhất của anh quá kín, hoàn toàn chính xác không có bao nhiêu thời gian cùng Chân Bảo.

Nghỉ đông ngày thứ năm, Phó Minh Thời tiễn Chân Bảo lên máy bay.

“Đến gọi điện thoại cho anh.” Phó Minh Thời nắm chặt tay cô, không nỡ buông ra.

Ly biệt phía trước, Chân Bảo cũng không nỡ bỏ anh, nhưng đã đến giờ xuất phát rồi, cô chỉ có thể nhìn Phó Minh Thời đi ra ngoài, đi xuống cái cửa lúc trước anh đi thành C đón cô lúc ngồi máy bay tư nhân. Một hồi lắc lư, máy bay bay lên không, Chân Bảo tiến đến cửa sổ phía trước, nhìn lại, nhìn không thấy bóng dáng quen thuộc.

Ngày hôm sau, máy bay đáp xuống sân bay Houston, bên này ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ không khác lắm cùng quê quán Chân Bảo bên kia.

Ông cụ Phó phái quân gia tới đón cô, Chân Bảo biết.

“Chân Bảo?”

Người ngoại quốc chật ních sân bay, bỗng nhiên có người dùng tiếng phổ thông gọi cô, Chân Bảo giật mình mà nhìn về phía trước, nhìn thấy một gương

mặt đàn ông phương Đông lạ lẫm. Người nọ tóc ngắn màu đen, màu da trắng nõn, cao, ở trong nước, tuyệt đối là trai đẹp.

Có thể Chân Bảo cũng không nhận ra anh, trong mắt nghi hoặc, “Anh là...”

Trong mắt Trình Dịch lưu lại một tia kinh hãi, đi tới giải thích nói: “Anh là anh họ của Tiểu Nhã, năm nay nghỉ hè anh mang bucky tản bộ công viên, chúng ta gặp nhau.” Lúc ấy anh cũng không biết tên của cô, trở về tìm em họ nói bóng nói gió đã hiểu, về sau đặc biệt tìm em họ, còn tìm ảnh chụp chung của em họ cùng Chân Bảo, trong tấm ảnh Chân Bảo tươi cười ngọt ngào, Trình Dịch nhìn không được giữ một phần.

Dù sao mỹ nữ vẫn làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, cho dù nửa năm này Trình Dịch cũng không có nghĩ tới Chân Bảo, thậm chí đã nhanh quên đã từng gặp qua cô bé hay then thùng, nhưng hôm nay ngẫu nhiên gặp lại, trong biển người mênh mông lần nữa nhìn thấy gương mặt thanh thuần mỹ lệ, trong đầu Trình Dịch sâu trong trí nhớ, trong nháy mắt sống lại.

Chân Bảo đối với anh lạ lẫm, nhưng cô nhớ kỹ bucky lông vàng, vì vậy Trình Dịch vừa nói như vậy, cô cũng nghĩ tới, “Tại sao anh ở chỗ này?”

Trình Dịch mắt nhìn quần gia, cười nói: “Trong nước có bạn tới đây chơi, anh tới đón anh ta, còn em, khách du lịch?”

Chân Bảo gật gật đầu, “Xem như thế đi.”

Trình Dịch còn muốn nói vài câu, quần gia bên cạnh ho khục.

Chân Bảo cho rằng quần gia sốt ruột ly khai, vội vàng từ biệt Trình Dịch, “Em đi trước?”

Trình Dịch đưa mắt nhìn cô, tươi cười sáng lạn, “Gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37

Chân Bảo học hành nửa năm, ông cụ Phó có nuôi một con chó cái tên là Hắc Bối, nói là vợ của Hắc Đàn.

Ông cụ dụng tâm lương khổ, Chân Bảo mượn cơ đem Hắc Đàn nuôi ở biệt thự của Phó Minh Thời, sợ ông cụ Phó phát hiện Hắc Đàn không còn ‘trúng’.

Hắc Bối nhanh chóng một tuổi, kích thước rất lớn, hai chân trước nhảy lên có thể tới eo Chân Bảo. So sánh với Hắc Đàn bướng bỉnh, thì Hắc Bối dịu dàng hơn nhiều, thích nhất là nằm trong sân phơi nắng, nhưng các chủ nhân đến đùa nó, Hắc Bối cũng rất phối hợp, vô cùng thông minh.

Trong nhà có chó, rất nhanh Chân Bảo đã dưỡng thành thói quen cùng ông cụ dẫn chó ra công viên dạo. Liên tục bốn ngày đều gặp người đẹp lại Tiểu Nhã và chó bucky Kim Mao, đến ngày thứ năm, người dẫn bucky thành Trình Dịch.

Lần thứ ba gặp mặt, cuối cùng Trình Dịch cũng giới thiệu rõ à với Chân Bảo. Biết được Trình Dịch ở Mỹ học bác sĩ thú y, Chân Bảo ngạc nhiên thêm Trình Dịch vào Weichat, vô tình trò chuyện vài thứ. Ông cụ Phó biết Chân Bảo chỉ xem người kia là đồng nghiệp, nên không nói bóng nói gió nhắc nhở Chân Bảo, mãi đến hôm nay ở công viên, Tiểu Nhã nhiệt tình mời Chân Bảo đi tham gia tiệc mừng năm mới của cô ấy.

Tiệc tùng với người trong nước Chân Bảo còn chưa tham gia, ngoại quốc cô càng lạ lẫm, lo lắng mình sẽ xấu mặt, Chân Bảo liên tục từ chối. Tiểu Nhã nhìn ra Trình Dịch có chút thích Chân Bảo, đương nhiên sẽ đem tất cả vốn liếng ra khuyên Chân Bảo, Chân Bảo không can được nhiệt tình, đành phải đồng ý suy nghĩ lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Ông cụ Phó ngồi trên ghế dài công viên, cười hỏi Chân Bảo đang đi tới.

Chân Bảo bất đắc dĩ nói: “Chủ nhật Tiểu Nhã tổ chức chúc mừng năm mới, gọi cháu tới chơi.”

Ông cụ Phó: “Được đó, người trẻ tuổi nên gặp mặt bạn bè, sao Phụng Bảo không đồng ý?”

Chân Bảo cúi đầu, nhún nhó nói: “Cháu chưa từng đi...”

Ông cụ đã hiểu, giả vờ giả vịt xem ngày trên điện thoại, tính toán nói: “Không sao, Minh Thời hôm đó sẽ về, để nó đi cùng cháu.”

Chân Bảo nghe xong, vui mừng nhướng mày.

Cháu dâu không có ý có mới nói cũ bỏ quên cháu trai ông, ông cụ Phó càng yên tâm hơn, Chân Bảo quay đầu hỏi Tiểu Nhã có thể đưa bạn đi cùng không, ông cụ Phó gửi cho cháu trai một tin nhắn, kèm theo một tấm ảnh ông đã chụp.

Phó Minh Thời mở tin nhắn ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi anh Tuấn của Trình Dịch, anh nhìn mấy chục giây, rồi từ từ dựa vào ghế, mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vị hôn thê đang cười ngây ngô trong ảnh. Vừa đuổi đi một tên Mạnh Kế Ninh, lại tới một người ‘đồng nghiệp du học’, số đào hoa của Chân Bảo có phải đang lúc thịnh vượng?

~

Tiểu Nhã tổ chức tiệc mừng năm mới vào ngày hai mươi tám tháng chạp, chàng vạng tối hai mươi bảy Phó Minh Thời mới đến được, đi ra sân bay, đã nhận ra Chân Bảo đang nghe điện thoại trong đám người, áo khoác màu trắng phối với quần bò màu đen, dưới chân là đôi giày thể thao, vừa nữ tính lại đáng yêu.

Phó Minh Thời không nghĩ đến cô sẽ đến đón anh.

Cùng lúc đó, Chân Bảo cũng trông thấy anh, một tuần không gặp, Phó Minh Thời vẫn một thân tây trang màu đen, càng đẹp trai hơn.

Cô cười ngại ngùng.

“Tôi một mình sao?” Phó Minh Thời nắm chặt tay cô, cúi đầu nhìn cô.

“Không phải, chú Lý lái xe đưa em đến.” Chân Bảo quay đầu, đã thấy chú Lý quần gia mắt tiêu, rõ ràng vừa mới đứng bên cạnh.

Cô ngạc nhiên, Phó Minh Thời cười: “Đi thôi, lên xe nào.”

Chân Bảo gật đầu.

Lên xe, chú Lý lái xe, hai người ngồi ở phía sau. Chân Bảo tận lực chỉ nhìn phía trước, Phó Minh Thời cũng biểu hiện vô cùng tự nhiên, chỉ có tay từ khi lên xe đến giờ vẫn nắm tay Chân Bảo, vô tình bóp. Chân Bảo dần đỏ mặt, cố gắng nói: “Chùng nào anh về nước?”

Phó Minh Thời nhếch mày: “Về về đã mong anh đi rồi?”

Trên ghế lái, chú Lý cười không từ tể.

Chân Bảo cúi đầu, không nói, chu môi.

Phó Minh Thời nhẹ nhàng bóp tay cô, thấp giọng nói: “Mùng hai về nước, em cùng anh đi chơi nhé.” Không yên lòng để cô ở đây tiếp tục trêu hoa gheponguyệt.

Chân Bảo dạ.

Trở lại biệt thự, hai người ngồi trong phòng khách cùng ông cụ Phó nói chuyện, trò chuyện một hồi cơm tối đã chuẩn bị xong, ba người ăn cơm trước. Ông cụ Phó đang trong giai đoạn tĩnh dưỡng, đúng tám giờ tối mỗi ngày sẽ ngủ, nên lên lầu. Chân Bảo ngồi trên ghế sa lông xem tivi, thật ra lực chú ý đều tập trung lên người Phó Minh Thời, tim đập rất loạn.

Quan hệ của hai người, đã từ trong sáng sang hôn, tiến triển thêm một bước, Chân Bảo không khó chịu khi Phó Minh Thời sờ vai mình, nhưng cảm giác kia quá kích thích, cô có chút không chịu nổi, giống như... Bất kể lúc nào cũng có thể chảy máu mũi.

“Anh đi tắm trước, lát nữa gặp trên lầu.” Cô gấp gấp, Phó Minh Thời lại vô cùng bình tĩnh, nói xong lên lầu.

Chân Bảo không khỏi đưa mắt nhìn anh, không hiểu ý của Phó Minh Thời, gì, là gặp nhau trên lầu? Biệt thự này có bốn tầng lầu, ông cụ ở lầu hai, Phó Minh Thời ở lầu ba, cô chiếm tầng cao nhất, trên lầu, chẳng lẽ Phó Minh Thời...

Vừa đoán, điện thoại di động đã vang lên, Chân Bảo nhặt điện thoại lên, thì nhận được tin nhắn của Phó Minh Thời: Về phòng chờ anh.

Lập tức máu huyết Chân Bảo sôi trào!

Phó Minh Thời muốn đến phòng cô sao?

Bất kể trong lòng đang hoảng, Chân Bảo vẫn không có tiền đồ mà lên lầu, trốn trong phòng chờ Phó Minh Thời. Lâu rồi không gặp, cô nhớ anh, thật ra lần Phó Minh Thời giam cầm cô, chủ yếu bởi vì cô đang mặc áo tắm, bả vai và đùi đều lộ ra bên ngoài, hiện tại cô mặc áo lông cừu, nhiều nhất Phó Minh Thời hôn cô một cái là đủ rồi chẳng?

Suy nghĩ lung tung, cho đến khi Phó Minh Thời nhấn tin đến: Mở cửa.

Tìm Chân Bảo đập nhanh hơn, mở màn hình laptop, giả bộ cô đang xem phim dở, lúc này mới ra mở cửa. Ngoài cửa Phó Minh Thời ăn mặc thoải mái, vừa mới tắm xong, trên người anh có mùi sữa tắm mát rượi, khuôn mặt ửng đỏ, tóc ngắn còn chưa sấy khô.

Chân Bảo một tay chống cửa, buông thõng tầm mắt hỏi anh: “Có chuyện gì sao?”

Phó Minh Thời nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ ửng của cô, giọng nói trêu tức: “Nhất định phải có việc mới có thể đến nhìn vị hôn thê của anh sao?”

Chân Bảo nhìn không được cười, nghiêng người để anh vào.

Phó Minh Thời bước vào, thuận tay đóng cửa, cũng không như bình thường mà khóa trái.

Chân Bảo phảng phất như nghe thấy được tiếng tim mình đập.

Cô như gặp kẻ địch, Phó Minh Thời không động thủ ngay, đơn giản nhìn phòng ngủ một phen Chân Bảo, anh bước đến bàn sách, thấy trong ly của Chân Bảo có nước, anh cầm lên, nghiêng người hỏi Chân Bảo: “Có thể uống không?”

Trong đầu Chân Bảo hoàn toàn nghĩ chuyện khác, gật đầu lung tung.

Phó Minh Thời ngửa đầu uống mấy ngụm, sau đó ngồi vào ghế của Chân Bảo, màn hình laptop dừng lại tại một bộ phim hoạt hình. Mỗi Phó Minh Thời khẽ cong, đóng phim hoạt hình lại, tìm phim khác: “Anh không thích xem Anime, thay bằng phim tình cảm nhé?”

Chân Bảo không dám cùng anh xem chung phim tình cảm, đi tới ngăn cản anh gõ bàn phím, nhỏ giọng từ chối: “Em thích xem phim hoạt hình.”

Phó Minh Thời ngẩng đầu, bỗng nhiên ôm Chân Bảo ngồi lên đùi, hôn cô vô cùng thành thạo.

Chân Bảo đầu vầng mắt hoa.

Tay Phó Minh Thời di chuyển từ dưới ao lông cừu, từ từ dò xét lên.

Chân Bảo khẩn trương nắm lấy tay anh, nhưng ngay khi ngón tay Phó Minh Thời đụng phải da thịt mịn màng của cô, điện thoại Chân Bảo trên mặt bàn đột nhiên truyền đến tiếng thông báo tin nhắn Wechat. Thân thể Chân Bảo cứng đờ, Phó Minh Thời chôn mặt vào hõm cổ của cô, khoảng một phút sau, anh buông Chân Bảo ra, bụng ỉa đi đổ nước.

Chân Bảo túm vạt áo, đỏ mặt nhìn Wechat, là Tiểu Nhã gửi ảnh trừ bị tiệc đến, Trình Dịch cũng có mặt.

“Ai gửi tin nhắn thế?” Phó Minh cầm ly nước đi về phía này.

Chân Bảo vừa xem tin nhắn vừa nói: “Tiểu Nhã, ngày mai chúng ta sẽ đến nhà cô ấy.”

Phó Minh Thời để ly xuống, ngón tay thon dài chỉ vào tám ảnh người đàn ông đẹp trai: “Anh chàng đẹp trai này là ai?”

“Anh họ Tiểu Nhã.” Chân Bảo thuận miệng nói.

Phó Minh Thời liền nghiêng đầu nhìn cô: “Em cũng cảm thấy cậu ta đẹp trai sao?”

Chân Bảo vừa trả lời xong thì Phó Minh Thời đã đào sẵn hố cho cô, khiến cô bị chọc cười, nhìn ảnh chụp nhỏ giọng nói: “Không đẹp trai bằng anh.”

Phó Minh Thời thưởng cho cô một nụ hôn trên đỉnh đầu.

~

Buổi tiệc bắt đầu lúc 6 giờ tối, Phó Minh Thời lái xe đưa Chân Bảo đến, đến biệt thự nhà họ Trịnh sớm 10 phút.

Nhìn thấy nhà này không thua biệt thự nhà họ Phó chút nào, bỗng nhiên Chân Bảo ý thức được, thì ra nhà họ Trịnh cũng rất có tiền.

Khách tới, Tiểu Nhã, Trình Dịch cùng đi ra tiếp đón, xa xa nhìn thấy Chân Bảo bên người đàn ông đẹp trai, Tiểu Nhã ngạc nhiên che miệng lại. Cô ấy đẹp nét đẹp con lai, phương đông, phương tây soái ca đẹp trai một chút cô có thể miễn cưỡng nhìn, trong lòng tán thưởng xong, cô mới đồng tình nhìn về phía Trình Dịch: “Xem ra anh không nên trên ghế.”

Trình Dịch cười khỏ, không nghĩ tới cô gái trong sáng mới học đại học năm nhất đã là hoa đã có chủ.

“Chân Bảo, anh ấy là bạn trai cậu à?” Đến gần, Tiểu Nhã dùng giọng điệu khoa trương nói.

Chân Bảo bị bạn bè cùng phòng trên ghế đã quen, lúc này thần sắc tự nhiên, thoải mái thừa nhận.

Tiểu Nhã lập tức tán dương Phó Minh Thời, Trình Dịch đứng một bên tia hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan, cũng may trước mắt anh chỉ có ấn tượng tốt với Chân Bảo, tình cảm còn chưa sâu đến bởi vì mức vì Chân Bảo đã có bạn trai mà đau lòng đến chết, bởi vì biểu hiện này thông dong, lấy thân phận chủ nhân tiếp đãi Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời thấy anh ta kịp thời rút lui, liền bày ra bộ dạng khách, một lòng cùng Chân Bảo vui đùa.

Tiệc tàn đã là 10 giờ tối.

Phó Minh Thời uống không nhiều, tinh táo lái xe về biệt thự, xe dừng lại, anh không xuống xe ngay, mà nắm chặt tay Chân Bảo, mắt đen phức tạp nhìn

cô.

Lần đầu tiên Chân Bảo nhìn thấy Phó Minh Thời như vậy. Từ lúc bắt đầu mối quan hệ, Phó Minh Thời cho cô cảm giác như người trên TV, không cùng một thế giới với cô, giữa hai người cách một khoảng. Từ từ ở chung, cô mới phát hiện Phó Minh Thời rất quan tâm mình, dù cô cần gì, Phó Minh Thời sẽ tìm nhanh nhất cho cô, coi như hai người không đồng nhất ý kiến, cuối cùng Phó Minh Thời cũng sẽ thỏa hiệp.

Nhưng Phó Minh Thời trước mắt, giống gặp phải vấn đề nan giải gì đó, không biết mở miệng làm sao.

Tại sao lại như vậy? Chân Bảo không có đầu mối.

“Thế nào?” Chân Bảo nhẹ giọng hỏi.

Phó Minh Thời nhìn cô, cười: “Không có gì, chỉ là, ngày mai ba mẹ anh đến, bọn họ cũng ở đây ăn Tết.”

Chân Bảo mở to hai mắt.

Phó Minh Thời đã dự đoán được cô có thể như vậy, trêu chọc nói: “Sợ à?”

Chân Bảo cứng đờ lắc đầu, ánh mắt rơi ở phía trước trên cửa sổ xe. Cô không sợ, cô chỉ hơi hoảng.

Cô tháng năm đến Thủ Đức, chuẩn bị kiểm tra trong lúc đó cùng ba Phó Minh Thời Phó Chính đã gặp mặt, lúc đó ba Phó ở đó. Ông cụ Phó lớn tuổi, chỉ nhìn một cách đơn giản bề ngoài, Phó Minh Thời càng giống Phó Chính. Phó Chính hơn năm mươi tuổi, bên ngoài trẻ hơn tuổi rất nhiều, lạnh lùng uy nghiêm, phù hợp với một chủ tịch tập đoàn như Chân Bảo tưởng tượng.

Phó Chính là người ít nói, lúc gặp mặt chỉ hỏi cô ở chỗ có quen không, còn nói một số lời khách sáo khác. Chân Bảo nhìn không ra vị trưởng bối này có thích mình hay không, lúc ấy cô không hề nghĩ đến mình và Phó Minh Thời sẽ ở cùng nhau, nên không để ý thái độ của Phó Chính, nhưng bây giờ cô và Phó Minh Thời thành người yêu chân chính, nếu như Phó Chính không hài lòng với cô...

Phó Chính tốt hay xấu cô đã gặp qua, cũng hiểu biết đơn giản, mẹ Phó Minh Thời là Phùng Kha, mới là nỗi sợ Chân Bảo phải đối mặt.

Phùng Kha nổi danh trong nước là chuyên gia thiết kế thời trang hàng đầu, tự sáng tạo quần áo mang nhãn hiệu “Hoa Đình”, nghiên cứu thiết kế âu phục rất đẹp, những bộ quần áo Phương Đông đẹp đẽ quý phái, rất được mình tình trong nước ưa chuộng, doanh nhân thành đạt vây quanh, dẫn dắt trào lưu các quý, cùng lượng tiêu thụ tên tạp chí cao nhất trong các loại tạp chí đồng loại.

Bạn đồng học nói, Phùng Kha là một người phụ nữ vừa tài hoa vừa mạnh mẽ. Mà tính cách Phùng Kha cũng vô cùng lạnh lùng át người, trên mạng lan truyền video phỏng vấn hoặc ảnh chụp, rất ít khi nhìn thấy Phùng Kha lộ ra nụ cười, Chân Bảo chỉ nhìn thấy trong Album ảnh điện thoại Phó Minh Thời, thấy Phùng Kha cười, nụ cười rất nhạt.

“Ba anh em đã gặp qua, còn về mẹ anh...” Nhìn bộ dạng thấp thòm của Chân Bảo, Phó Minh Thời cẩn thận xử lý từ ngữ: “Mẹ anh tương đối nghiêm khắc, nhanh nhẹn nhanh miệng, muốn gì nói nấy, sẽ không thông cảm cho cảm xúc người khác, sẽ bắt bẻ cách ăn mặc của người khác vô cùng, có đôi khi ngay cả ông cụ cũng sẽ bị chê bai vài câu. Nhưng mặc kệ bà ấy nói thế nào, em không cần để trong lòng, dù sao em muốn gả là anh.”

Phó Minh Thời không muốn hù dọa Chân Bảo, nhưng tính tình mẹ quá thôi, anh nhất định phải để Chân Bảo sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, lấy da mặt của Chân Bảo, một khi mẹ nói nặng, Chân Bảo có thể sẽ bị nói đến khóc.

Trong lòng Chân Bảo rối như tơ vò, Phó Minh Thời càng giải thích, cô càng cảm thấy đáng sợ.

“Được rồi, bây giờ ngủ đi, ngày mai hết thấy có anh.” Hôn trán Chân Bảo, Phó Minh Thời dịu dàng an ủi nói.

Chân Bảo dạ, xuống xe.

~

Vợ chồng Phó Chính đáp sân bay lúc giữa trưa, Phó Minh Thời đến đón sớm hơn một tiếng, theo lễ phép, Chân Bảo cũng muốn đi, bị ông cụ Phó khuyên nhủ, giọng điệu Chân Bảo mới là người nhà ông: “Phượng Bảo cùng ông nội đợi, để Minh Thời tự mình đi, hừ, ba mẹ Minh Thời nổi danh mặt thôi, chúng ta nhìn ít chừng nào hay chừng đó.”

Người con dâu Phùng Kha này, là con trai tự mình coi trọng, ông cụ Phó không phản đối, nhưng đối mặt với một người con dâu còn lạnh lùng hơn cả con trai, ông cụ Phó cũng không cách nào thân thiết hơn nhiều được. Dù sao ông là ông, bọn nhỏ là bọn nhỏ, tất cả mọi người bận bịu, chỉ có ngày lễ ngày tết mới họp mặt.

Người Chân Bảo ở biệt thự, nhưng tim lại lơ lửng không cố định, trầm ngâm chú ý động tĩnh bên ngoài biệt thự.

Sân bay, Phó Minh Thời đợi nửa giờ, mới đón được hai người già trong nhà.

Phó Chính đi giày Tây, nhìn thấy con trai thì cười, Phùng Kha bên cạnh một thân áo khoác đen, mắt đeo kính râm, khung kính hạ xuống lộ ra làn da không phù hợp lứa tuổi, còn có một bờ môi đỏ tươi. Bà dáng người cao gầy, xuất hiện một cái, liền hấp dẫn tầm mắt mọi người trong sân bay, bất kể nam nữ.

“Ba, mẹ.” Phó Minh Thời bước lên, dùng xưng hô đánh nát một ít tư tưởng không thiết thực của một số đàn ông.

Tình đi, người phụ nữ này đã là mẹ của một người đàn ông ba mươi tuổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38

“Chân Bảo cũng muốn tới, nhưng ông nội Phó giữ cô ở nhà rồi.” Nhìn thấy cha mẹ, trước đó Phó Minh Thời đã thay cô giải thích.

Phát hiện con trai mình rất quan tâm con dâu sắp cưới, trong lòng Phó Chính rất vui. Lúc trước cha mình muốn hai đứa làm thông gia từ bé, nhưng mà Phó Chính cũng lo lắng cho con trai bởi vì ân huệ của đời trước mà ép nó cưới một người mà nó không thích, hiện tại hai đứa thật sự yêu thương nhau, con trai không chịu ủy khuất, Chân Bảo cũng không cần phải dối lòng mà gả vào nhà họ Phó, cũng xem như đó là đại hoan hỉ.

Phó Minh Thời cũng không yên lòng với cha mình, lúc nói chuyện ánh mắt vẫn dán chặt trên người mẹ mình.

Tháo mất kính râm xuống, nửa bên đôi môi đỏ mọng của Phùng Kha có hơi nhếch lên, ẩn ý là mỉa mai, không biết là đang mỉa mai bạn gái của con trai không có tới tiếp mình, hay là đang mỉa mai con trai đang sốt ruột thay bạn gái giải thích tâm tư.

Phó Minh Thời mím chặt môi nhìn chăm chăm mẹ mình lần nữa, không nói cái gì cả, rồi ở phía trước dẫn đường sau đó chuyển tâm lái xe. Trên đường đi hai tay Phùng Kha ôm ngực, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một chữ cũng không nói, sau khi Phó Chính hỏi tình hình thân thể của cha mình rồi cũng ngậm miệng lại.

Một nhà ba người đều nói năng thận trọng, lần thứ hai ánh mắt lại dừng trên trên mặt mẹ. “Mẹ, từ nhỏ Chân Bảo lớn lên ở vùng nông thôn, đối với quần áo cô ấy không có quá xem trọng, mẹ đừng nói cô ấy, da mặt cô ấy rất mỏng.”

Phùng Kha nở nụ cười, một tay cầm mắt kính di chuyển đi xuống, hơi cúi đầu đưa mắt nhìn con trai mình. “Chẳng quan hệ gì với mẹ, mẹ cũng không nói một câu với cô ta.”

Khi đó Phó Minh Thời đưa mắt nhìn về phía cha mình. Phó Chính cũng nghiêng đầu về một cửa sổ khác, khóe miệng hơi vênh lên.

Phó Minh Thời đau đầu, ý của mẹ là, chỉ cần mình và Chân Bảo kết hôn, để cho Chân Bảo trở thành con dâu nhà họ Phó thì Chân Bảo cũng sẽ không tránh được những lời nói ác độc của mẹ mình. Tiếc là anh có thể làm mọi người khiếp sợ, bao gồm cả Chân Bảo, chỉ có một mình mẹ anh là anh không có biện pháp nào cả.

Trong phòng khách của biệt thự, lúc nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất thì thấy một nhà ba người Phó Minh Thời đến, đều mặc những bộ trang phục màu đen, Chân Bảo cảm thấy rất áp lực. Nhưng cô vẫn lập tức đứng lên, nhỏ giọng nói với ông nội Phó: “Chú đi đã đến, để con ra tiếp mọi người.”

“Đừng sợ, có ông nội Phó làm chỗ dựa cho con rồi.” Ông nội Phó nói rất dằn hoàng trình trọng, rồi nở nụ cười rất yêu quý.

Chân Bảo có chút thoải mái hơn, sau khi cô đi ra biệt thự đối mặt với ba người nhà họ Phó, lại lần nữa cả người cô như một dây cung đang căng thẳng, cố gắng tự nhiên để chào hỏi vợ chồng Phó Chính: “Chú mạnh khỏe, dì mạnh khỏe, con là Chân Bảo, vốn là muốn đi đến sân bay để đón hai bác, nhưng ông nội Phó, ông nội Phó có việc gấp nhờ con, cho nên không thể đi được.”

Càng nói thì giọng nói càng thấp, đôi mắt Phó Chính như một hồ sâu, nhìn đáng sợ Phùng Kha đeo kính râm như muốn kéo dài khoảng cách ra không ngừng tạo áp lực cho Chân Bảo. Một cái chớp mắt kia, Chân Bảo cảm thấy mình như một con vịt xấu xí, lanh chanh lú đú xông tới hai con thiên nga cao quý ở trước mặt.

Lúc Chân Bảo không còn cách nào khác định ngẩng đầu thì Phó Chính chợt nở nụ cười nhợt nhạt, “Về sau đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy.”

Năm mươi tuổi già dặn kinh nghiệm, lúc không cười lúc uy nghiêm lạnh lùng, một khi cười rộ lên thì như có một sức hấp dẫn không nói được, lần thứ nhất như gió xuân rất lạnh đi qua, tại vì trong người chưa cảm nhận được cái gió ấm áp đó, trước tiên làm ấm trái tim, về sau như không hề có một tiếng động.

Tim Chân Bảo đập thành thịch thêm một lần nữa, cẩn thận đưa mắt nhìn về phía Phùng Kha.

Phùng Kha trực tiếp đi tới bên cạnh Chân Bảo, làm cô rất lúng túng.

Vì không muốn cho cô nhiều áp lực, Phó Minh Thời mới nhú mày, ý bảo cha vào trước, anh muốn ôm bà vai Chân Bảo đi vào trong. Nhưng Chân Bảo tránh được động tác của anh, nghiêm mặt nói: “Có thể ở bên trong sẽ nhìn thấy.”

Phó Minh Thời đành phải thu tay lại, nhìn cô nói: “Trước giờ, mẹ anh vẫn hay đối xử với người khác như vậy, em cũng đừng nghĩ quá nhiều.”

Tình hình vừa mới như vậy, Chân Bảo cũng không muốn nghĩ nhiều, nếu Phùng Kha không có quan hệ gì với cô, cô cũng không để ý việc Phùng Kha không để ý tới cô. Có thể là mình và Phó Minh Thời yêu nhau, lần đầu gặp mặt một câu Phùng Kha cũng không nói với cô, như vậy ai mà không nghĩ đối phương không thích mình chứ?

Nhưng mà cô bình thường như thế, thời lượng ném thử cũng không có, Phùng Kha không thích cô đó cũng là chuyện bình thường, nào có chuyện vô duyên vô cớ yêu thích như vậy.

“Em không sao.” Tự an ủi bản thân mình một phen, Chân Bảo ngẩng đầu, nhìn Phó Minh Thời cười cười, “Em đã xem đi qua video nên biết rồi.”

Phó Minh Thời vẫn lo lắng. Người trong nhà đều biết tính tình của mẹ, sớm đã xem như không thấy gì, nhưng chưa quen với mẹ nên có thể cũng hay đối mặt với vẻ lạnh lùng cao ngạo của mẹ. Mẹ cho người khác tủi thân anh có thể không để ý, nhưng anh không chịu khi đối với Chân Bảo như vậy.

“Nếu mẹ anh vẫn đối với em như vậy, về sau anh sẽ không để em gặp mẹ nữa.” Phó Minh Thời tới gần cô, nhỏ giọng nói.

Chân Bảo cũng không có cảm ơn anh, chỉ cảm thấy anh thật ngốc, “Đi không làm cái gì, vì cái gì lại không cho em gặp mặt? Đi thôi, vào thôi.” Nàng vừa mới gặp Phùng Kha, còn không có thời gian hiểu hết Phùng Kha, nếu bởi vì Phùng Kha không để ý tới cô mà cô liền trốn đi như con mèo kia, thì tức là cô thừa nhận năng lực mình quá kém.

Ngăn lại lời nói của Phó Minh Thời, Chân Bảo nhẹ nhàng đẩy anh cho anh đi trước, cô đi bên cạnh anh.

Trong phòng khách, cuối cùng Phùng Kha cũng tháo mắt kính ra, lộ ra một khuôn mặt lạnh nhạt mới 30 tuổi, nhìn kỹ thì ở khóe mắt có vài nếp nhăn, nhưng cũng không có chút yếu thế nào để người ta đánh vào được, ngược lại lại giống như một nữ vương trải qua hàng trăm cuộc chiến.

Hai mắt nhìn nhau, Chân Bảo chợt dạ mở to mắt. Ánh mắt thâm thúy của Phó Minh Thời, Phó Chính làm cho người ta hoảng sợ, ánh mắt Phùng Kha càng thêm sắc bén, như muốn tấn công lòng người.

“Phượng Bảo, tới ngồi gần ông nội Phó này.” Ông nội Phó ngoắc Chân Bảo vô cùng thân thiết.

Chân Bảo mất tự nhiên khi ngồi ở bên cạnh ông nội Phó, đối diện với vợ chồng Phó Chính, còn chưa kịp nhìn lên, Phó Minh Thời liền ngồi gần cô, như có một luồng khí bảo vệ cô.

Người một nhà nói chuyện phiếm, ông nội Phó nói ba câu thì đã có hai câu khen ngợi Chân Bảo, “Phượng Bảo chúng ta thật là thông minh, có hai năm tự học ở trung học, dựa vào chính mình thi đại học, kết quả học lại rất tốt, chắc chắn sang năm sẽ nhận được học bổng. Minh Thời cũng chưa lấy được cái học bổng nào.”

Chân Bảo cảm thấy xấu hổ khi được ông nội Phó khen, vừa hỏi dò xem Phó Minh Thời, sao lại có người tình anh học bá như vậy, hay là ông nội Phó đang cố ý đùa cô?

Phó Minh Thời cười, rồi ghé sát vào tai cô nói: “Bởi vì anh không có nói rõ.”

“Sao Phượng Bảo lại muốn học bác sĩ thú y?” Phó Chính đặt thêm mấy câu hỏi về chủ đề học tập với cho con dâu,

Chân Bảo hơi e thẹn nói: “Trước khi đưa hắc đàn đi bệnh viện, con rất thích bầu khí trong đó, nên đã có ý muốn làm bác sĩ thú y rồi.”

Phó Chính gật đầu, “Học y rất tốt, uhm...”

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên Phùng Kha cười rất giảo quyết, nhìn chằm chằm Chân Bảo nói: “Gần đây chú có mấy chỗ không được thoải mái, Chân Bảo con xem thử giúp chú đi.”

Gặp mặt lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Phùng Kha chủ động nói chuyện với cô, Chân Bảo cảm thấy được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo, không hề nghĩ ngợi liền hỏi Phó Chính: “Chú thấy chỗ nào không thoải mái?”

Phó Chính nghiêng đầu liếc nhìn vợ mình một cái. Phùng Kha cười đến sung sướng vô cùng.

Ông nội Phó bên cạnh càng cười rộ lên, Chân Bảo quay lại nhìn ba người, sau khi hiểu rõ tất cả, cô học bác sĩ thú y...

Chân Bảo hơi ngượng quay lại giải thích với Phó Chính: “Chú, thật xin lỗi, con không cố ý.”

Phó Chính cười bất đắc dĩ nói: “Không có việc gì, người một nhà đùa một chút thôi, con đừng để trong lòng, bà ấy hay như vậy, nên bác cũng quen rồi.”

Chân Bảo mím môi, hơi nhìn lên Phùng Kha. Phùng Kha dựa lưng vô ghế sofa uống trà, xinh đẹp mà đặc ý đến cao quý, không chỉ là quần áo, mà mỗi khi nhấc tay chân lên đều có một ý nghĩa. Lại nhìn Phó Chính, dù đã qua 50 tuổi nhưng vẫn phong độ như xưa, chẳng trách hai vợ chồng có thể nuôi dưỡng một người con trai ưu tú như vậy.

Chân Bảo có chút mặc cảm tự ti, cho rằng đi theo thời thượng là do cá nhân mỗi người chọn, ăn mặc bình thường cũng không có cái gì sai, nhưng khi

bên cạnh mình xuất hiện một người có phẩm chất cao sang thời thượng, mặc dù cô cảm thấy mình không có khuyết điểm, nhưng loại khoảng cách này cô cảm thấy mình không theo kịp...

Sau khi ăn xong, hai vợ chồng Phó Chính đi nghỉ ngơi, trong biệt thự có ba người bậc trên, Chân Bảo cũng không dám lại gần Phó Minh Thời nhiều quá, một người ở phòng ngủ chơi notebook. Nhìn mấy trận trên khán đài, bỗng nhiên Chân Bảo cảm thấy thoải mái, khoảng cách quá lớn cũng có lợi, lấy trình độ kinh tế hiện tại của cô, căn bản cũng không thể mua một bộ quần áo xứng với nhà họ Phó, không bằng phải tiếp tục dựa theo tâm ý của chính mình thôi...

Sau khi đã mở ra được nút thắt cho mình, Chân Bảo mới thanh thản ổn định xem phim.

Khoảng năm giờ chiều có người gõ cửa.

Chân Bảo tưởng là Phó Minh Thời, mới bỏ bàn bút kí xuống rồi đi đôi dép lê ra mở cửa, nhưng khi mở cửa ra thì cô không ngờ là Phùng Kha đang đứng ở ngoài, tóc vẫn được uốn quăn và dưới chân vẫn đi đôi giày cao gót như cũ, tuổi trẻ càng lộ rõ ra.

“Đi?” Chân Bảo ngạc nhiên hỏi.

Nhờ vào đôi giày cao gót mà Phùng Kha dễ dàng nhìn thấy được cách trang trí phòng ngủ của Chân Bảo, phong cách hồng nhạt của một thiếu nữ, nhìn thấy Chân Bảo có chút khó chịu, nên ánh mắt quay trở lại trên người Chân Bảo, rồi cởi giày ra, quần rộng đến thùng thình ao thì màu đen có một nét hình cầu,... Cũng giống như buổi trưa Phùng Kha làm như vậy với Chân Bảo, mắt cũng không muốn nhìn đến quần áo của Chân Bảo nhiều...

Nhưng mà khuôn mặt của Chân Bảo rất nhỏ nhắn, bộ dáng thì khéo léo, rất xinh đẹp, cực kì hợp với mắt của Phùng Kha.

Hiện tại, chỉ có khuôn mặt của Chân Bảo mới thu hút được sự chú ý của Phùng Kha, Phùng Kha thản nhiên nói: “Xem ra, Minh Thời rất thích cô. Tôi và cha nó đều là người rất văn minh, chỉ cần Minh Thời thích, nó muốn kết hôn với ai chúng tôi cũng không có can thiệp. Nhưng, nếu như cô muốn hòa hợp ở chung với tôi thì cách ăn mặc của cô phải được thay đổi.”

Hiếm thấy con trai gặp được một người nó yêu thương, phận làm mẹ, nên cũng sẵn lòng chăm sóc trông nom bạn gái của con trai mình, cũng không phải vì lấy lòng bạn gái của nó.

Đương nhiên Chân Bảo cũng hi vọng là có thể hòa hợp ở chung với Phùng Kha, vui vẻ nói: “Làm sao để thay đổi ạ? Đúng rồi, đi mau lên ghế ngồi đi.”

Phùng Kha lùi về sau một bước, nhìn đến giường nằm của Chân Bảo: “Những thứ này cũng phải thay đổi, mai cô theo tôi ra ngoài, tôi sẽ chọn cho cô.”

Chân Bảo quay đầu lại nhìn, đột nhiên hiểu ra, phức tạp nói: “Đi giúp con mua quần áo sao?”

Phùng Kha nhú mày, “Chẳng thế thì là gì?”

Chân Bảo cười khổ, “Mua quần áo thì cũng được, nhưng đi đừng có phí tiền cho con, đi có ý kiến phối hợp quần áo sao?”

Kinh tế quyết định chất lượng quần áo của một người, coi như cô tiếp nhận những đồ Phùng Kha tặng, mấy bộ quần áo này cũng đủ để cô mặc một năm thậm chí cả nửa cái học kỳ, cô cũng không thể vì hòa hợp với Phùng Kha mà để cho Phùng Kha hay Phó Minh Thời tốn tiền vì cô.

Một mình Phùng Kha nhìn sang cửa hiệu kế tiếp, liếc mắt đã nhìn ra vấn đề của Chân Bảo, kinh ngạc nói: “Cô không muốn chúng tôi tiêu tiền?”

Chân Bảo ngậm ngậm thừa nhận. Phùng Kha nhìn Chân Bảo vài lần, bỗng nhiên không còn hứng thú tiếp tục trò chuyện, “Cứ cho là như vậy đi!”

Nói xong liền xoay người đi ra chỗ cầu thang, đi tới cửa cầu thang, xem con trai đang đứng ở ba bốn chỗ rẽ của cầu thang, cũng không biết nghe trộm được bao lâu. Phùng Kha hừ lạnh rồi đi tới phòng khách, cô mới đứng ở phía sau con trai mình nói: “Bảo bối của con, thật không có phóng khoáng.”

Dưới cái nhìn của Phùng Kha, đã gả vào nhà giàu nhưng còn tự cho mình là thanh cao, cũng là một loại không phóng khoáng.

Phó Minh Thời ngửa đầu lên lầu bốn, ánh mắt tràn đầy dịu dàng và yêu thương nhìn Chân Bảo: “Cô ấy vốn xuất thân từ nông thôn, nên cứ thoải mái dùng tiền của con, mẹ lại nói cô ấy háms lắm giàu.”

Thấy con trai ở trước mặt mình ân ái ái, Phùng Kha hừ lạnh nhắc nhở: “Nếu cô ta không thay đổi, có khi tương lai rất phiền muộn.”

Làm bà chủ nhà giàu lại dễ dàng như vậy? Càng muốn độc lập, bên ngoài càng có những lời phản nân đè nén áp đặt lên sẽ càng khó vượt qua được.

Mặt Phó Minh Thời vẫn như vậy: “Con sẽ giúp cô ấy giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39

Editor Hoa Trong Tuyết

Rất nhanh Chân Bảo phát hiện ra, sau khi cô từ chối Phùng Kha mua quần áo cho mình, thái độ của Phùng Kha đối với cô cũng không có gì thay đổi, lạnh nhạt, nhưng cũng không mang theo ý thù địch.

Đêm giao thừa, cả nhà ba thế hệ cùng ăn cơm tất niên. Nhà họ Phó là người thủ đô chính gốc, cơm tất niên ăn sủi cảo, ông nội Phó hỏi Chân Bảo tết ở quê ăn gì, cho nên trên bàn còn có một đĩa cà chua xào bánh mật, và một tô canh bánh mật.

“Phượng Bảo ăn nhiều một chút, đừng sợ người lạ” Ông nội Phó dùng đũa gấp liên tục cho Chân Bảo hai đũa bánh sủi cảo.

Chân Bảo gật đầu liên tục, nhìn người bên cạnh, trong lòng có loại cảm giác kỳ diệu.

Sau khi ba qua đời, mấy năm trước tết cô đều qua nhà bà gì ăn tất niên. Bên nhà bà gì cũng đối xử với cô rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn không phải là người một nhà, nhìn thấy gia đình người khác ông bà con cháu đoàn tụ, Chân Bảo không có cách nào hòa nhập vào, mỗi lần đều ăn rất vội vàng, sau khi ăn xong một mình trở về nhà mình, một người lẻ loi trợ trợ nằm ở trên giường, trong thôn khắp nơi là tiếng pháo tiếng đi thăm chúc người thân.

Hiện tại, cô và Phó Minh Thời là người yêu, một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ thật sự trở thành một thành viên trong gia đình này, có ông nội có cha mẹ chồng, sẽ không là một người lẻ loi trợ trợ nữa.

Mất có chút cay cay, Chân Bảo vội vàng tập trung suy nghĩ vào vấn đề khác.

Sau khi ăn xong cả nhà ngồi chơi mạt chược, xem tiết mục giải trí truyền thống ngày tết.

Từ đầu Chân Bảo đã ngồi bên cạnh ông nội Phó để xem kịch, đến tám giờ, ông nội Phó lên lầu nghỉ ngơi, cô liền thay thế vị trí của ông cụ, ngồi đối diện Phó Minh Thời. Đánh ván đầu tiên, Phó Chinh thắng, ba người thua đều phải bỏ tiền. Chân Bảo là nhà cái, bị thua nhiều nhất, phải trả bốn mươi nguyên.

Ông nội Phó đưa phần tiền của mình cho Chân Bảo, nhưng Chân Bảo muốn chơi bằng tiền của mình

“Anh trả cho em”

Phó Minh Thời nhìn cô nói, đưa cho ba mình tiền thua của hai người.

Phó Chinh cười nhạt, Phùng Kha nhướn chân mày: “Mỗi lần thua con đều trả, vậy không có ý nghĩa gì?”

Phó Minh Thời nhìn lại Chân Bảo, Chân Bảo đỏ mặt trừng hắn: “Em sẽ tự bỏ ra.”

Bọn nhỏ thương lượng xong, Phó Chinh cười thân thiết với Chân Bảo, bên kia Phùng Kha cũng chuyển tiền trả, nhìn thấy ảnh Chân Bảo chụp cùng một con mèo đen và một con chó đen, khoe miệng Phùng Kha giật giật. Chân Bảo vừa chuyển cho Phó Chinh bốn mươi nguyên, bỗng dưng nhận được hai tin nhắn chuyển khoản.

Một là của Phó Minh Thời, chuyển cho cô năm trăm nguyên, một là của Phó Chinh, năm vạn, với lời nhắn: Tiền mừng tuổi.

Chân bảo liếc trộm Phó Chinh, Phó Chinh vẫn bày mạt chược trên bàn, trên mặt bình thường không có điều gì bất thường. Tiền mừng tuổi khẳng định Chân Bảo không thể từ chối, nhưng tới năm vạn...

Quá phức tạp, đột nhiên Phó Minh Thời nói với ba của mình: “Con trả thay Chân Bảo bốn mươi nguyên, ba còn chưa trả lại cho con.”

Biểu cảm lạnh nhạt của Phó Chinh rốt cuộc cũng thay đổi, nhìn chăm chăm con trai, cúi đầu chuyển tiền cho con mình.

Phùng Kha cười trên nỗi đau của người khác, Chân Bảo và Phó Minh Thời liếc nhìn nhau, cũng vụng trộm cười, để điện thoại di động xuống, không còn xoắn xuýt vấn đề Phó Chinh cho tiền mừng tuổi.

Một bên chơi mạt chược một bên nói chuyện phiếm, buổi tối hôm đó giống như trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác liền hơn mười giờ.

Ván này Phó Chinh thắng lớn, Phùng Kha đột nhiên đập đổ bài mạt chược, “Không vui, ta đi ngủ.” Nói xong một mình bước lên lầu.

Phó Chinh thấy Chân Bảo còn muốn trả tiền, cười nói: “Ván này không tính, hai đứa các con cũng đi ngủ sớm một chút

Người lớn đều đi, Chân Bảo mới duỗi duỗi cánh tay, ngồi xuống ba, bốn tiếng, bả vai có chút đau.

“Thua bao nhiêu?” Phó Minh Thời vòng tay qua, hai tay vịn vào thành ghế của cô, cúi đầu hỏi.

Chân Bảo lật xem ghi chép chuyển tiền, thua thắng thua thắng, vận khí coi như không tệ, thua năm mươi nguyên.

“Nhìn ra không, bọn họ đều rất thích em” Phó Minh Thời hôn cô đỏ bừng cả mặt, trong lòng vô cùng thỏa mãn, sợ Chân Bảo không hiểu, nhẹ giọng giải

thích: “Nếu như không thích, mẹ anh sẽ không chơi với chúng ta lâu như vậy.”

Chân Bảo cũng thấy Phùng Kha không chán ghét cô, nhưng cô lại càng chột dạ, quay đầu nhìn Phó Minh Thời nói: “Hôm qua gì muốn đưa em đi mua quần áo, nhưng em không đi...”

Phó Minh Thời cười, hôm lên chân mày của Chân Bảo: “May mắn là em không đi, nếu không quần áo mẹ chọn, chắc chắn em sẽ không thích.” Style thời trang của Chân Bảo vẫn còn dừng lại ở mức học sinh, những quần áo mà mẹ chọn cho Chân Bảo, quá thành thực.

“Đi rửa tay trước, lát nữa chúng ta đi ra ngoài dạo một vòng.” Phó Minh Thời nói nhẹ bên tai cô, từ hôm qua khi cha mẹ đến, anh và Chân Bảo còn chưa có thời gian ở riêng bên nhau.

Chân Bảo gật gật đầu, mấy phút sau, cô đi ra khỏi phòng vệ sinh ở lầu một, đã thấy Phó Minh Thời ôm áo khoát của cô đứng ở cửa phòng khách, cô đi về phía anh, anh đã mặc xong áo khoát của mình, giống như nhân viên của hãng thời trang, muốn giúp cô mặc. Trong lòng Chân Bảo ngọt ngào, ngầm đồng ý anh giúp đỡ.

Ban đêm rất lạnh, gió từng cơn, Phó Minh Thời đưa Chân Bảo đến một nơi vắng vẻ, sau đó anh tựa lưng vào thân cây, ôm Chân Bảo vào ngực, cúi đầu hỏi cô: “Đêm nay có vui không?”

Chân Bảo dùng sức gật đầu.

Phó Minh Thời nhẹ xoa đầu cô, tóc của cô rất mềm, sờ tới sờ lui rất dễ chịu.

“Hồi hận để em học đại học.” Vịn bả vai cô điều chỉnh vị trí, Phó Minh Thời để cô tựa vào cành cây, cúi người nói.

Chân Bảo mờ mịt: “Tại sao?”

Phó Minh Thời vuốt ve khóe miệng cô, buồn bã nói: “Tháng tư sang năm, em sẽ tròn hai mươi tuổi.”

Chân Bảo vẫn không hiểu.

Phó Minh Thời không cần cô hiểu, từ phía sau ôm eo của cô nhấc lên, hôn cô thật sâu. Không thể làm gì khác, nụ hôn của anh luyện tập càng ngày càng tốt, cả người Chân Bảo giống như bay lên, giống như chuyện vui vẻ nhất trên đời, chính là được anh hôn, được anh thân mật.

Hôn cực kỳ lâu, Phó Minh Thời lưu luyến rời ra, ôm cô đi trở về.

“Thả em xuống.” Đến cổng, Chân Bảo khẩn trương nói, sợ bị người lớn trong nhà thấy được.

“Bọn họ đều ở trong phòng, không rảnh quan chúng ta.” Phó Minh Thời rất tự tin nói, không để ý đến phản đối của Chân Bảo, ôm cô đi vào trong. Vợ chồng Phó Chính ở lâu ba, lúc đi qua lâu ba, tìm Chân Bảo đập rất nhanh, may mắn không bị ai bắt gặp, thuận thuận lợi lợi đi tới trước phòng ngủ của cô.

Phó Minh Thời buông cô xuống, ánh mắt ôn nhu: “Ngủ ngon.”

Đưa mắt nhìn anh xuống lầu, việc đầu tiên khi Chân Bảo trở về phòng, lên web tìm thông tin liên quan đến “tròn hai mươi tuổi”. Những trang đầu đầu nói những thông tin không liên quan tới Phó Minh Thời, kéo dài xuống web dưới cùng, mới thấy được một mục “quy định có thể kết hôn khi hai mươi tuổi”.

Chân Bảo ngây người, pháp luật quy định tuổi để phụ nữ kết hôn, hình như là hai mươi tuổi?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 40

Năm sau Phó Minh Thời lại bận rộn công việc lần nữa, Chân Bảo vừa khai giảng, không có áp lực thi cử, việc học tạm thời coi như nhẹ nhõm, so sánh với học kỳ trước, duy nhất thay đổi là Phùng Nguyệt.

Mọi người học chung lớp, cùng tầng ký túc xá, cùng tầng dạy học đều khó mà tránh khỏi sẽ gặp phải, từ lúc đầu cười cười nói nói biến thành coi như người qua đường, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ xấu hổ. Sau đó Phùng Nguyệt có mấy bạn tốt, kể cả các bạn khác lớp khác khoa trong trường, có đôi khi một mình Chân Bảo trở về từ thư viện thì gặp được đám người Phùng Nguyệt, chỉ gặp thoáng qua nhưng luôn cảm nhận được một số ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Chân Bảo không thích dạng này, nhưng cô không quản được người khác.

Buổi tối thứ năm làm xong công việc, Chân Bảo đi ra từ bệnh viện, kinh ngạc thấy bóng dáng Phó Minh Thời ở phía sau chỗ ngồi xe đạp. Hiện tại hai người đã dưỡng thành thói quen hẹn hò, Phó Minh Thời thường tới vào chủ nhật, dù sao anh cũng bận rộn công việc, thường xuyên bay đi trong nước rồi ra nước ngoài, niềm vui bất ngờ như vậy cũng không có nhiều lần.

“Hôm nay không bận sao?” Chân Bảo bước nhanh đi qua, cười hỏi.

Phó Minh Thời ngậm thừa nhận, kéo người đến trong ngực hôn một cái trước: “Com tối muốn ăn gì?”

Chân Bảo không kén ăn, theo anh.

Phó Minh Thời đã vô cùng quen thuộc với những nhà hàng ở gần xung quanh đại học A, nên mang Chân Bảo đi ăn cá nướng. Thời gian này đại đa số sinh viên đều đã ăn com tối xong, nhà hàng không nhiều người, Phó Minh Thời nắm tay Chân Bảo, chọn một con cá pecca* ở trong bể cá, ông chủ nâng lên cân thì vừa đúng bốn cân. (1kg ở TQ=0,5 kg ở VN)

(*cá pecca: Cá pecca châu Âu là một loài cá pecca sẵn mỗi được tìm thấy ở châu Âu và châu Á. Trong một số khu vực được gọi là pecca vây đỏ hoặc cá pecca Anh, và nó thường được gọi đơn giản là cá pecca.)

“Không phải quá lớn rồi sao?” Chân Bảo nhỏ giọng hỏi.

“Anh đang có khẩu vị tốt.” Phó Minh Thời nhìn cô cười, kéo cô đi vào bên trong ngồi. Chỉ ngồi trong chốc lát, cá đã được đưa lên, nước canh sôi ừng ực ừng ực, nóng hôi hổi, làm khuôn mặt của Phó Minh Thời ở đối diện hơi mơ hồ. Chân Bảo thích ăn cay, nhìn thấy những quả ớt hồng hồng đỏ đỏ kia thì khẩu vị càng tốt hơn, nhưng cũng chỉ ăn non nửa một bên đã no căng rồi.

Quả nhiên khẩu vị của Phó Minh Thời không tệ, giải quyết tất cả còn lại, khuôn mặt trắng nõn phỉe hồng, bờ môi mê người.

Mất thấy Phó Minh Thời muốn ngừng đầu, Chân Bảo cấp tốc thu tầm mắt lại, nhìn điện thoại thì thấy đã chín giờ rồi.

Sau khi ăn xong tính tiền, hai người vẫn mang xe đạp về để ở nhà xe trước, sau đó lại đi dạo sân trường. Nói là đi dạo sân trường, nhưng ban đêm gió lạnh thổi hiu hiu, coi như người yêu cũng không có ngốc đến thật sự đi tản bộ đón gió, Phó Minh Thời trực tiếp kéo Chân Bảo đi sân thể dục, bò lên một bên trên đài cân gió, anh ngồi xuống Chân Bảo ngồi trên đùi anh.

Hôn đối với hai người mà nói đã là không thể thiếu, nhưng mỗi một lần như thế. Phó Minh Thời đều sẽ càng tiến thêm một bước, ví như bây giờ, tay của anh cuối cùng đã đột phá tiến vào bên trong áo lông bên ngoài của Chân Bảo, trần trọc vuốt ve qua lại bên trên eo nhỏ châu báu mỹ ngọc của cô.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở eo, địa phương khác còn chưa dám chạm đến.

“Đêm mai anh phải bay Hàng Châu, tập đoàn đầu tư Tân Kịch phải quay phim, anh đi gấp đạo diễn.” Kết thúc nụ hôn, Phó Minh Thời áy náy nói, vì không thể trải qua chủ nhật với cô.

Chân Bảo cũng không ngại, ngược lại có chút hưng phấn, “Là đạo diễn Lâm Bình sao?”

Năm ngoái lúc Phó Minh Thời dạy cô chơi weibo, đã gặp phải đám fan hâm mộ bình luận bát quái về Phó Minh Thời và nữ chính Hạ Đình của《Thịnh Thế Trường An》, Chân Bảo liền biết đến bộ phim《Thịnh Thế Trường An》, đã thế còn biết được Lâm Bình chính là đạo diễn phim cổ trang cô thích nhất này, nên Chân Bảo vẫn rất chờ mong phim này chiếu lên.

Phó Minh Thời ngoài ý muốn nói: “Em thích anh ấy?”

Chân Bảo gật đầu, một hơi khen Lâm Bình rất nhiều.

Phó Minh Thời cười, quyến rũ nói: “Vậy em xin phép nghỉ hai ngày, cùng đi với anh rồi chụp một bức ảnh chung.”

Chân Bảo không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt, nhiều danh nhân ở cùng một chỗ như vậy, phóng viên Fan hâm mộ chắc chắn rất nhiều, cô sợ bị người ta “đập”.

“Vậy anh sẽ giúp em xin chữ ký.” Đoán được vị hôn thê xấu hổ sẽ không đi, Phó Minh Thời bắt đắc dĩ xoa đầu cô.

Có thể có chữ ký Chân Bảo đã rất thỏa mãn, rất vui vẻ cảm ơn anh.

“Cảm ơn thế nào đây?” Phó Minh Thời cúi đầu xuống, mắt đen tĩnh mịch, “Anh không thích cảm ơn suông đâu.”

Anh trêu chọc càng làm trái tim người ta đập nhanh hơn cả hôn môi, Chân Bảo đỏ mặt nhìn một bên, im lặng mấy giây, bỗng nhiên quay đầu, nhanh chóng hôn ở trên môi Phó Minh Thời một cái, lại rừ cụp lấy đầu nói: “Như vậy được chưa?”

Phó Minh Thời ôm chặt eo cô, cắn lỗ tai cô: “Khi làm xong rồi, trở về sẽ lấy “tiền lợi” từ em.”

Chân Bảo che lại lỗ tai sắp bị anh cắn đến tan ra, rầu rĩ nói: “Vậy em không cần chữ ký nữa.”

“Quên nói cho em biết, đây là lợi nhuận trong buôn bán, đã quyết định rồi thì sẽ không thể đổi ý.” Phó Minh Thời nắm lấy tay cô, hài hước nhìn cô.

Anh già bộ là một thương nhân bụng dạ đen tối, Chân Bảo lại bị anh chọc cười, co lại đến trong ngực anh, thích cái ôm ấm áp của anh.

~

Chủ nhật Phó Minh Thời đi gặp đạo diễn, Chân Bảo cũng có nhiệm vụ, bên kia còn mấy động vật chưa được người nhận nuôi cần phải vệ sinh, kể cả hai con mèo lang thang mới đưa tới. Hiện tại nghiệp vụ của Chân Bảo vô cùng thuần thực, làm xong tổ trưởng mới giao cho cô nhiệm vụ, cô không vội vã rời đi, mà là ôm lấy con mèo ve vẩy xung quanh cô nửa ngày nay, ngồi ở dưới mặt trời cắt móng cho nó.

Trước kia việc này là Mạnh Kế Ninh làm, sau khi Mạnh Kế Ninh đi, bộ phận kỹ thuật mèo chỉ nhận cô, những người khác không cho đụng vào.

Cắt móng xong, Chân Bảo vuốt lông mèo từng chút từng chút một, con mèo thoải mái lộ ra bụng dừa, trong miệng phát ra âm thanh meo meo, Chân Bảo nghe mà muốn ngủ. Trong lúc ấy, đột nhiên bên trong có người thét “à” thật to, mèo mở choàng mắt, Chân Bảo cũng cấp tốc buông mèo xuống, đi xem tình hình.

“Chân Bảo, nó cắn tay em, chị xem!”

Nhìn thấy Chân Bảo, Vương Lệ sinh viên đại học năm nhất chuyên ngành thực phẩm ưỡn khuỷu tay về phía Chân Bảo. Chân Bảo đến gần nhìn, phát hiện cánh tay Vương Lệ chảy máu, bận bịu khuyên cô: “Thế này thì phải đi tiêm vắc xin phòng dại rồi, em mau đi đi, chị tắm giúp em.”

Vương Lệ ngăn người, nhìn cánh tay, có chút do dự nói: “Nhất định phải tiêm sao? Khi còn bé em đã từng bị mèo cào bị thương nhưng đều mặc kệ cả.”

Chân Bảo vừa muốn nói chuyện, tổ trưởng đã tiến đến, đã kiểm tra vết thương của Vương Lệ, thái độ của cô ấy và Chân Bảo giống nhau: “Đi thôi, tiêm cho an tâm, bệnh chó dại dễ lây nhiễm, hồi hận cũng vô dụng.” Lại nói với Chân Bảo: “Em cùng đi với Vương Lệ đi, bên kia em quen thuộc hơn.”

Chân Bảo gật đầu, mang túi xách, cười xe đạp đưa Vương Lệ đi tiêm, tiền trên người Vương Lệ không đủ, Chân Bảo đưa thêm một trăm. Tiêm xong cũng gần trưa rồi, Vương Lệ đi trước lấy tiền trả lại cho Chân Bảo, sau đó kiên trì muốn mời Chân Bảo ăn cơm, Chân Bảo nói liên tục không cần, nhưng vẫn bị Vương Lệ kéo đi quán cơm.

“Xui xẻo, chỉ thoáng cái đã mất mấy trăm.” Lúc ăn cơm, Vương Lệ vừa nói về “vận rủi” với cô, vừa nhỏ giọng phàn nàn.

Chân Bảo chỉ có thể an ủi cô “Phá tài tiêu tai”. (tiền mất thay cho tai họa, ý giống câu của đi thay người)

Không biết Vương Lệ có nghe được hay không, ngay lúc Chân Bảo ăn cơm lại kêu một tiếng. Chân Bảo suýt chột sặc, lau lau miệng, buồn bực nhìn về phía Vương Lệ.

“Chị xem, scandal của Hạ Đình này!” Vương Lệ đưa đi động đưa cho Chân Bảo, cô ấy là fan hâm mộ trung thành của Hạ Đình.

Scandal của Hạ Đình...

Nghĩ tới hôm nay Phó Minh Thời cũng đang ở chỗ quay phim bên kia thì trong đầu Chân Bảo đột nhiên xuất hiện một dự cảm xấu, chờ cô nhận điện thoại của Vương Lệ, nhìn thấy người đàn ông trong tấm ảnh scandal của Hạ Đình quả nhiên là Phó Minh Thời, Chân Bảo sửng sốt, cũng không phải là bởi vì không tin tưởng.

Cô tin tưởng Phó Minh Thời và Hạ Đình không có gì, cô lo lắng, bạn học trong lớp đã gặp qua Phó Minh Thời cũng có người chú ý tới scandal này, lo lắng có người nghĩ “Thời Minh” và Phó Minh Thời là một.

Suy nghĩ vừa dứt, điện thoại đã reo lên.

Chân Bảo lật lấy điện thoại ra, là Cố Tiểu Ngư, bảo cô lập tức trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Editor: Lovenoo1510

Chân Bảo đi đến trước cửa phòng ngủ, vừa định cầm chìa khoá mở, thì cửa đã mở ra từ bên trong, hiện lên khuôn mặt hưng phấn của Cố Tiểu Ngư.

“Vào đi vào đi.” Nhìn hai bên như kẻ trộm một chút, Cố Tiểu Ngư níu lấy cánh tay Chân Bảo, đem cả người kéo vào phòng.

Phạm Huyền, Tiền Nhạc Nhạc đều ở đây, một người ngồi trước máy vi tính, một người ngồi bên cạnh xem, nghiêng đầu cười với Chân Bảo. Chân Bảo

còn muốn giả bộ hồ đồ, thì Cổ Tiểu Ngư sau lưng đã vội vàng đẩy cô đến bên Phạm Huyền, chỉ vào đầu một người đàn ông được khoanh đỏ trên màn hình phóng lớn hỏi cô: “Thành thật khai báo, cái người này có phải Là Minh Thời nhà cậu không?”

Chân Bảo nhìn sang, trong ảnh là Phó Minh Thời mới xuống xe, mà Hạ Đình vừa vội đi ra khỏi quán rượu. Phóng viên là chụp từ bên cạnh, Hạ Đình mang theo kính râm mái tóc dài tung bay, trên môi vênh lên, Phó Minh Thời một thân tây trang bình tĩnh khí phách đứng ở trước cửa xe, ngược lại ở bên cạnh Hạ Đình như là mấy trợ lý, mặc dù sắc mặt lạnh lùng, nhưng Phó Minh Thời bình thường cũng vậy, không thể phán đoán được tâm tình lúc này của Phó Minh Thời.

Lúc ăn cơm trong đầu Chân Bảo rất loạn, lại thêm vì màn hình di động nhỏ, nên cô không có nhìn kỹ. Bây giờ nhìn rõ ràng, nên cô nhìn kỹ lại hình ảnh này “Thực hư Hạ Đình hẹn hò Phó Minh Thời”, tiêu đề ái muội “Hạ Đình và Phó Minh Thời cùng vào một khách sạn”, bỗng nhiên Chân Bảo có chút không thoải mái.

Đó là bạn trai của cô, ai lại thích bạn trai của mình cùng người khác gây ra vụ tai tiếng âm ỉ đây?

“Chân Bảo?” Cổ Tiểu Ngư không yên lòng lắm gọi cô, trước đó chỉ muốn xác nhận một thân phận khác của Minh Thời mà thôi, hiện tại thấy thần sắc của Chân Bảo không đúng, cô và Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền mới ý thức được nếu như Minh Thời thật sự là Phó Minh Thời, thì tấm ảnh này đối với Chân Bảo mà nói đó tuyệt đối là một đả kích.

Chân Bảo hoàn hồn, thấy bạn bè cùng phòng nhìn, cô chậm rãi gạt đầu.

Kỳ thật Chân Bảo muốn một mực dấu điếm, nhưng đêm giáng sinh Phó Minh Thời đã có lời nhắc nhở với cô. Cổ Tiểu Ngư các cô ấy không phải là bạn học phổ thông của cô, họ là bạn bè tốt sau khi cô tốt nghiệp và sẽ giữ liên lạc, cũng là bạn cùng phòng cô tin nhiệm, các cô ấy đã đoán được, thì cô không nên mù quáng nói dối sẽ vượt quá ranh giới của họ.

“A...”

Cổ Tiểu Ngư là người đầu tiên nhào tới, ôm lấy Chân Bảo dài giọng hét gọi, sợ bị phòng ngủ khác nghe thấy, cô ấy dè rất thấp giọng nói: “Trời ạ, vậy mà mình có thể cùng người có tiền như vậy làm bạn, Chân Bảo cậu nói mau, hai người làm thế nào mà nhận biết nhau!

Tiền Nhạc Nhạc thì đem chiếc ghế ngồi xa hoa của mình xoay lại, như hầu hạ khách quý đem Chân Bảo ấn xuống, cô ấy lại đem ghế đầu của Chân Bảo chuyển tới, ba cô gái vây quanh Chân Bảo, che ngực, nâng mặt, mắt đỏ lên, chờ mong một chuyện tình lãng mạn.

Chân Bảo bị các cô làm cho có chút không được tự nhiên, hồi tưởng lại lúc mình và Phó Minh Thời yêu đương, Chân Bảo dần dần đỏ mặt, trong đầu tạm thời quên ra vụ tai tiếng kia, cúi đầu, giải thích đơn giản với bạn cùng phòng. Nhưng Chân Bảo có sửa chữa lại nhiều chỗ, chỉ nói ông cụ Phó với ông nội mình là chiến hữu, sau khi ông cụ Phó mắc bệnh bỗng nhớ tới chiến hữu, nên phái Phó Minh Thời đến thăm, sau đó Phó Minh Thời thay ông cụ Phó chiều cô, chiều cô chiều cô, rồi.....

“Ôi, ông nội của mình cũng làm lính nha, làm sao lại không cùng ông nội của các người ở chung một chỗ đây.” Cổ Tiểu Ngư ôm cánh tay trái của Chân Bảo, rất tiếc vuốt vò qua vò lại tay áo Chân Bảo.

“Nếu như cậu là Chân Bảo, Minh Thời... Phó tổng của chúng ta có khả năng sẽ cho cậu mấy cái thẻ rồi coi như là xong việc thôi.” Tiền Nhạc Nhạc nói một cách đầy ý vị sâu xa, còn cố ý ngả ngón sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo, “Chân Bảo của chúng là nụ hoa thanh tú nhất trong núi rừng, nên đối với Phó tổng mới sinh lực hấp dẫn trí mạng rồi.”

“Đừng làm loạn.” Chân Bảo đè bàn tay xấu xa của Tiền Nhạc Nhạc xuống.

Tiền Nhạc Nhạc và Cổ Tiểu Ngư cùng cười.

Phạm Huyền tương đối lý trí, lo âu hỏi Chân Bảo: “Mình đã lục đi lục lại, thấy chuyện xấu năm ngoái Phó Minh Thời lúc ở Paris cũng cùng Hạ Đình âm ỉ, nếu không phải thì lần này truyền thông cũng sẽ không cảm ảnh chụp làm ồn ào, Chân Bảo cậu biết chuyện gì xảy ra không?” Hoa hoa công tử lăm lăm có rất nhiều, Chân Bảo lại quá đơn thuần, cô sợ Phó Minh Thời chuyện khi dễ người thành thật, chân đạp hai thuyền.

Chân Bảo gạt đầu.

Nghe Chân Bảo giải thích, lại liên tưởng đến những chuyện Phó Minh Thời đối tốt các loại với Chân Bảo, Cổ Tiểu Ngư ba người đều tin tưởng Phó Minh Thời trong sạch, trái lại còn khuyên Chân Bảo: “Ngành giải trí mỗi ngày đều có bất quá, không có mấy cái là sự thật, loại tin đồn thất thiệt có rất nhiều, Chân bảo cậu ngàn vạn lần chớ để trong lòng.”

“Ừ, mình biết.” Chân Bảo cười cười, bắt đầu nhìn ba cô gái vây quanh mình: “Có thể thả mình ra được không?”

“Cậu nghĩ hay lắm.” Cổ Tiểu Ngư một mực ôm cánh tay cô, “Lừa chúng mình lâu như vậy, nói, cậu muốn làm gì để đền bù tổn thất?”

“Tôi nay mình mời khách.” Chân Bảo ngoan ngoãn nhận nợ, mình kiếm tiền, ngẫu nhiên vẫn có thể xa xỉ nhỏ nhỏ một chút.

Tiền Nhạc Nhạc bĩu môi: “Ai thèm cậu mời khách, chúng mình muốn Phó tổng mời.”

Nhưng cái này Chân Bảo không thể làm chủ.

“Chân Bảo cậu tại sao phải dấu diếm, còn tạo ra Minh Thời?” Phạm Huyền mãi không nghĩ ra điểm này, quay đầu nhìn mấy vị tính, ôm ngực khẽ nói: “Nếu mình là cậu, thì đã sớm để Phó Minh Thời công khai tình yêu, làm tất cả mọi người đều biết Phó tổng là của mình, miễn cho những câu từ nói hươu nói vượn.”

Chân Bảo cúi đầu, một hồi lâu mới ấp úng nói: “Minh sợ có quá nhiều người chú ý, sẽ ảnh hưởng tới học tập.”

Cổ Tiểu Ngư ba người nhìn lẫn nhau, họ hiểu. Phó Minh Thời là nhân vật công chúng, yêu đương nhất định là có phóng viên theo dõi tin tức, Chân Bảo da mặt mỏng như vậy, ở trên giảng đường làm ppt biểu thị đều đỏ mặt, giờ mà lập tức trở thành tiêu điểm của truyền thông, chắc chắn sẽ rất phiền toái, lại càng không phải nói đến phản ứng có thể có của các bạn học.

“Được rồi, chúng mình và cậu cũng nhau giữ bí mật.” Cổ Tiểu Ngư dẫn đầu nhấc tay cam đoan.

Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền đi theo phụ họa.

Nghe nói nam thần đế quốc thăm mếm bạn, các bạn sẽ cảm thấy thế nào?

Chân Bảo đương nhiên tin bạn cùng phòng mình, cười nói cảm ơn.

“Đúng rồi, cậu nói đi của cậu là giả, vậy năm trước cậu ở chỗ nào qua năm mới?” Tiền Nhạc Nhạc đột nhiên hỏi.

Chân Bảo nhăn nhó, trốn tránh ánh mắt.

Cổ Tiểu Ngư khiếp sợ suy đoán: “Chẳng lẽ là ở tại nhà họ Phó? Nói như vậy, cậu đã gặp trưởng bối nhà anh ấy?”

Chân Bảo ngầm thừa nhận.

Phạm Huyền thờ một hơi dài, đùa Chân Bảo: “Phụ huynh đều đã gặp, Chân Bảo đợi đến khi cậu giàu có hào phóng, sau này có quần áo, túi xách gì dùng một hai lần không thích, nhớ kỹ đưa cho chúng mình nhé.”

Đang lúc nói đùa, thì điện thoại di động của Chân Bảo vang lên, Phó Minh Thời gọi đến.

Chân Bảo muốn đi ra bên ngoài nghe, lại bị ba cô gái đề xống chỗ ngồi, Cổ Tiểu Ngư hừ nói nhỏ: “Có vợ rồi mà vẫn còn cùng người khác huyên náo gây chuyện xấu, nếu cuộc điện thoại này của Phó tổng là đến xin lỗi, thì chuyện kia có thể tha thứ cho anh ấy một lần, nếu một câu giải thích cũng không có, Chân Bảo phải.....Phạt anh ấy một tháng không được hôn cậu đi!”

Chân Bảo bị ba cô bắt không có cách nào, đành phải nghe máy ngay tại chỗ ba người vây quanh.

“Ăn cơm chưa?”

Cổ Tiểu Ngư ba cô gái nín thở tập trung tinh thần chờ mong, trong điện thoại di động truyền đến một câu đạo đầu đơn giản. Cổ Tiểu Ngư đảo mắt, Tiền Nhạc Nhạc làm động tác té ngã, Phạm Huyền cố gắng nén cười.

Chân Bảo cũng muốn cười, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Có chuyện gì sao? Bạn cùng phòng đều ở bên cạnh em..” Lời nói còn chưa dứt, Cổ Tiểu Ngư vung trộm véo cô, Chân Bảo nhẹ nhàng hít một hơi.

Tại phòng khách sạn, Phó Minh Thời mơ hồ có thể tưởng tượng tình hình phòng ngủ của nữ sinh, cũng đoán được vì cái gì mà lần này điện thoại của anh lại bị vây nghe. Quét mắt trình hình ảnh vụ tai tiếng trên màn hình, Phó Minh Thời thần nhiên nói: “Trong các quán rượu xung quanh thì cái quán kia là có rượu ngon nhất, đạo diễn, nhà sản xuất, mấy diễn viên chính cơ hồ đều ở bên này, anh tiến vào khách sạn trùng hợp gặp phải cô ta đi ra, một câu cũng không nói, cái khác đều là do ánh mắt uyên bác của phóng viên viết linh tinh.”

Mặc dù trong lòng đã sớm tin anh, nhưng hiện tại nghe được lời giải thích của anh, Chân Bảo vẫn không nhịn được vui vẻ, cúi đầu dạ, “Em biết.”

Mặt ửng hồng, giọng nói nhỏ nhẹ, giống như cô vợ nhỏ đều tin những gì đàn ông nói.

Cổ Tiểu Ngư chọc vào tay Chân Bảo, xem thường cô không có tiền đồ.

“Bên kia em có phiền phức sao?” Phó Minh Thời thấp giọng hỏi.

Chân Bảo nhìn ba cô bạn cùng phòng, cười: “Cổ Tiểu Ngư các cô ấy đều biết, số lần những bạn học khác gặp qua anh không nhiều, nhiều nhất thì cũng chỉ cảm thấy có điểm giống thôi.” Cho dù cùng là một người, mặc áo lông và mặc tây trang sẽ có sự chênh lệch rất lớn về ấn tượng của người khác, huống chi một là sinh viên, một là CEO của tập đoàn khó có thể với tới, người bình thường cũng sẽ không đem hai người liên tưởng đến cùng một chỗ.

“Vậy là tốt rồi, anh bên này còn có việc, xế chiều thứ hai anh trở về, tối mời các bạn em ăn cơm.”

Chân Bảo gật gật đầu, cúp điện thoại.

“Nghe không, Phó tổng nói mời chúng ta ăn cơm!” Cổ Tiểu Ngư hưng phấn nhảy dựng lên.

“Cậu nói nhỏ chút.” Phạm Huyền liếc mắt ra cửa, kịp thời nhắc nhở cô.

Cổ Tiểu Ngư vội vàng che miệng, tiếp tục quán lấy Chân Bảo hỏi chi tiết chuyện yêu đương của hai người, chỉ gián đoạn tra hỏi khi đến tối đi ngủ, chuyện Phó Minh Thời làm dậy lên một trận sôi nổi trong phòng ngủ mới miễn cưỡng yên tĩnh lại. Trước khi đi ngủ Chân Bảo có thói quen nghe thính lực vài phút, nghe nghe, có tin nhắn.

Chân Bảo tưởng Phó Minh Thời, cầm điện thoại di động lên xem, lại là của Mạnh Kế Ninh đã đi du học nước ngoài, tấm ảnh vụ tai tiếng bị cắt ra chụp ảnh gửi tới, “Minh Thời?”

Nhớ lại lời nói của cậu ta trước lúc xuất ngoại, Chân Bảo thừa nhận: Minh tạm thời còn chưa công khai, chỉ nói với bạn cùng phòng thôi, hy vọng cậu giữ bí mật cho mình.

Đại khái trôi qua khoảng một phút, Mạnh Kế Ninh trả lời lại bằng một cái biểu tượng mặt cười: Tuân lệnh, bà chủ giàu có.

Chân Bảo thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Buổi sáng chủ nhật, bạn cùng phòng còn ngủ nướng, Chân Bảo một mình đi ra quán ăn cơm, một bát cháo dưa muối phối với bánh bột mì.

Ăn được một nửa, trên mặt bàn đối diện có thêm một cái khay, Chân Bảo kinh ngạc ngẩng đầu.

Phùng Nguyệt biểu hiện không được tự nhiên nhìn cô: “Có thể ngồi không?”

Sau khi khai giảng năm nay, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện.

Chân Bảo không có một chút khả năng khôi phục lại tình bạn vui vẻ, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, cứng ngắc gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn của mình.

Phùng Nguyệt nhìn cô một cái, một bên bóc trứng gà một bên nhỏ giọng nói: “Chân Bảo, chuyện tình năm ngoái, là mình không đúng. Nhưng mình không phải là cố ý, mình thích cậu ấy lâu rồi, cậu ấy đột nhiên đi, mình rất khó chịu, bên người mình lại có một dòng hương như cậu, làm mình không nhịn được đem tức giận trút lên đầu cậu. Kỳ thật mình đã hối hận cả kỳ nghỉ đông, nhưng vẫn một mực chưa nghĩ được cách làm thế nào để làm hoà với cậu, mỗi ngày gặp mặt nhưng không nói lời nào, mình cũng rất khó chịu.”

Cô ta nói một đồng lớn, Chân Bảo xuất phát từ sự khách khí, nên cười yếu ớt: “Không có việc gì, đều đã qua.”

Con mắt Phùng Nguyệt lập tức cong lên, cao hứng hỏi: “Nói như vậy, là cậu nguyện ý làm hoà với mình rồi?”

Chân Bảo có thể nói cái gì?

Một bữa cơm, Phùng Nguyệt cười cười nói nói giống như giữa hai người chưa có chuyện khó chịu nào, Chân Bảo lại không làm tự nhiên được như vậy, trừ phi nhất định phải nói chuyện còn lại trên cơ bản đều không mở miệng, phía mình đã ăn xong, Chân Bảo trực tiếp đứng lên, “Mình đi mua cơm cho Cổ Tiểu Ngư các cô ấy, đi trước.”

Phùng Nguyệt cười gật đầu.

Chân Bảo đi mua cơm, ba phiếu cơm của ba cô nàng lười, dùng rất tốt, vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Phùng Nguyệt đứng ở bên kia đợi cô. Chân Bảo yên lặng thờ dài, trước kia làm bạn bè, cô không quá ưa một ít tính cách của Phùng Nguyệt, nhưng trên cơ bản kết giao coi như thoải mái, nhưng bây giờ, cô đột nhiên không tìm thấy được cái loại cảm giác ấy nữa, nghĩ đến nếu phải ứng phó với Phùng Nguyệt cô đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

“Bye bye.” Đến cửa phòng ngủ, Phùng Nguyệt phát tay cười với Chân Bảo.

Chân Bảo móc chìa khoá ra, mở cửa tiến vào phòng.

Phạm Huyền từ trên giường thò đầu ra, nghi ngờ nhìn chằm chằm Chân Bảo: “Cậu mới vừa nói chuyện với người nào vậy?”

Chân Bảo cười khò: “Phùng Nguyệt.”

Âm thanh vừa nói ra, Cổ Tiểu Ngư, Tiền Nhạc Nhạc gần như đồng thời ngồi dậy, khó có thể tin hỏi: “Hai người các cậu làm hoà rồi sao?”

Chân Bảo cẩn thận chia bữa sáng, trở về giường của mình bên kia giải thích: “Lúc ăn cơm gặp phải, cô ta nói chuyện với mình, mình cũng không thể không để ý tới cô ta được.” Từ tiểu học đến đại học, quan hệ bạn học của Chân Bảo luôn không tệ, không có cãi nhau cùng người ta, chỉ cần người khác cho cô khuôn mặt tươi cười, cô sẽ không thể cương quyết coi như không nhìn thấy được, dù sao cô và Phùng Nguyệt cũng không có thâm cừu đại hận, chỉ là xung đột nhỏ thôi.

“Vô sự hiền ân cần, không phải gian trá tức tợn cấp, Chân bảo mình nói cho cậu biết, cậu cẩn thận một chút, mình dám đánh cược khẳng định cô ta đã đoán được Phó Minh Thời là Minh Thời, cho nên mới gấp gáp cùng cậu làm hoà.” Cổ Tiểu Ngư ghét nhất là Phùng Nguyệt, trước hết mặc quần áo tử tế rồi leo xuống giường, một bên mặc quần một bên khuyên bảo Chân Bảo, “Năm ngoái cô ta còn mặt dày mày dạn ở phòng của cậu, loại người này, chỉ thích chiếm tiện nghi của người khác, cậu bây giờ thế nhưng lại thành miếng thịt mỡ lớn.”

Kỳ thật Chân Bảo cũng có chút hoài nghi, nhưng trước mắt Phùng Nguyệt cũng chưa có nhắc đến Phó Minh Thời, cô cũng không thể kết luận chiến đấu hôn nhân quá sớm được.

Buổi chiều Chân Bảo đi Đồ Thư Quán tự học, vừa đi ra khỏi phòng ngủ không lâu, đã có người gọi cô sau lưng, giọng của Phùng Nguyệt.

“Mình cũng đi Đồ Thư Quán, cùng nhau đi thôi.” Phùng Nguyệt chào hỏi quen thuộc.

Chân Bảo cười cười, đi trước đẩy xe đạp.

Đến Đồ Thư Quán, Chân Bảo một mực đọc sách, Phùng Nguyệt bên cạnh ngồi trong chốc lát bắt đầu chơi điện thoại di động.

“A, Chân Bảo cậu nhìn xem, người này nhìn giống như Minh Thời.”

Phùng Nguyệt đột nhiên tới gần, đưa hình ảnh phóng đại cho Chân Bảo nhìn. Chân Bảo nghe thấy cô ta mở miệng đã biết là tấm ảnh nào. Suy đoán buổi sáng đã được chứng thực, Chân Bảo bình tĩnh ngoài dự đoán, làm bộ nhìn ảnh chụp, dưới ánh mắt dò xét của Phùng Nguyệt cô làm ra dáng vẻ cảm thấy mấy phần hứng thú: “Rất giống, người kia là ai?”

“Phó Minh Thời, CEO tập đoàn Thịnh Thế, nghe nói gia đình chục tỷ.” Về mặt Phùng Nguyệt hâm mộ, nhìn chằm chằm Chân Bảo nói: “Anh ta gọi là Phó Minh Thời, bạn trai cậu gọi là Minh Thời, danh tự giống nhau như vậy, Chân Bảo cậu suy nghĩ một chút, Minh Thời có lẽ nào là Phó Minh Thời không, sợ hù cậu nên mới một mực gạt cậu đấy, phim thần tượng đều diễn như vậy.”

Cô ta rất hoài nghi hai người là một, nhưng Chân Bảo biểu hiện không có sơ hở nào, như vậy chỉ có một khả năng: Ngay cả Chân Bảo Phó Minh Thời cũng dấu diếm!

Phùng Nguyệt động não đủ loại, Chân Bảo cười, lắc đầu tiếp tục xem sách: “Không có khả năng, Minh Thời mới học đại học năm hai, người này là CEO, ít nhất thì đã tốt nghiệp nhiều năm rồi chứ?”

Phùng Nguyệt nhui mày, ngó ảnh chụp, lại không quá xác định, nhìn đến các ăn mặc, ngoại trừ lần kia thuê hai gian phòng tổng thống ra, thì xác thực không quá giống khí thế một CEO. Nhưng... lật lại ảnh chụp của Minh Thời lúc trước, so sánh hai cái, Phùng Nguyệt càng nhìn càng kinh hãi, nếu không phải là cùng một người, thì trên thế giới này làm sao có hai người giống nhau như vậy?

Cô ta âm thầm dò xét Chân Bảo.

Chân Bảo cúi đầu đọc sách, lông mi thật dài rủ xuống, xinh đẹp đến không chân thật. Dung mạo của cô rất đẹp mắt, lại không có chút vẻ đẹp kinh động nào, tự nhiên linh động, là loại càng nhìn càng có hương vị mỹ nhân thanh thuần, cũng là loại kỹ nữ pha trà mà đàn ông thích nhất, bên ngoài cùng cô ta là chị em tốt, sau lưng lại quyến rũ Mạnh Kế Ninh mà cô ta thích.

Vừa nghĩ tới Mạnh Kế Ninh, ngực Phùng Nguyệt lại bốc hỏa.

Nhưng trước tiên cô ta cần phải biết rõ chân tướng quan hệ của Chân Bảo và Phó Minh Thời đã, vạn nhất Minh Thời là Phó Minh Thời, cô ta...

Thu hồi lại điện thoại, Phùng Nguyệt giả bộ đọc sách, trong đầu không ngừng hiện hiện người đàn ông mặc âu phục trong ảnh.

Tối thứ hai, Phó Minh Thời trước tiên tới chỗ Chân Bảo, hai người trở về phòng ngủ trước lầu lấy xe đạp, thuận tiện tiếp bạn bè cũng phòng của cô.

Phát hiện Phó Minh Thời vẫn ăn mặc toàn thân sinh viên đầy khiêm tốn, Cổ Tiểu Ngư một bụng oán thăm, lại không có ý tứ nói, không còn dám đem Phó Minh Thời thành những bạn trai bình thường của bạn cùng phòng mà trêu đùa nữa.

Nhìn ra các cô không tự nhiên, Phó Minh Thời vẫn biểu hiện không khác bình thường, nắm lấy bả vai Chân Bảo, cười hướng ba cô gái xin lỗi: “Chân Bảo thích khiêm tốn, nên... Tối nay trước ra bên ngoài trường học chịu đựng một trận, chờ tương lai công khai, lại mời mọi người ăn tiệc.”

Chân Bảo khó chịu né tránh anh nắm bả vai.

Phó Minh Thời bất đắc dĩ cười, ánh mắt thâm thúy trước sau đều dõi theo Chân Bảo.

Vô luận là giả vờ làm sinh viên, thì vẫn là tổng giám đốc tập đoàn lớn, anh đối với Chân Bảo trước sau như một, yêu đương đều không để ý tới người ngoài.

Ba người trong phòng bỗng nhiên bị ngược nhiều lần đến sống lại, cái gì mà tổng giám đốc hết thấy đều bị vứt bỏ, đoạt lấy Chân Bảo đi ra bên ngoài trường học, quan trọng nhất vẫn là ăn cơm!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 42

Editor: Maria Nyoko

Sau khi ăn xong bọn Cổ Tiểu Ngư trở về phòng trước, Chân Bảo cùng Phó Minh Thời đi dạo sân trường.

“Ngày đó nhìn thấy scandal, thật không lo lắng chút nào?”

Đi qua một ngọn đèn đường, Phó Minh Thời dừng bước lại, vây Chân Bảo trên cột đèn. Chân Bảo một cao 1m65, trong mắt Phó Minh Thời đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn, hai người ngồi, anh thích ôm Chân Bảo ở trên chân, đứng, Phó Minh Thời rất hưởng thụ hiện loại tư thế này, dùng cánh tay lồng ngực, hoàn toàn vây quanh cô.

Thế là trong mắt Chân Bảo chỉ còn có hắn, hơi thở Phó Minh Thời ấm áp trên người lại mát lạnh, Chân Bảo khẽ lắc đầu. Cùng Phó Minh Thời yêu đương, cô lo lắng thói quen chi tiêu của hai người chênh lệch sẽ gây ra bất đồng, chưa bao giờ hoài nghi Phó Minh Thời lại dây dưa cùng những phụ nữ khác, không rõ nguyên nhân, cô tin tưởng hắn.

Vị hôn thê quá dễ dụ, Phó Minh Thời muốn cười, đùa cô: “Tin anh như thế sao, vạn nhất ngày nào đó anh thật... Em sẽ làm thế nào?”

Chân Bảo hết sức chăm chú nghĩ nghĩ, cúi đầu nói: “Cái gì cũng sẽ không làm, chia tay thì chia tay, anh là anh, em là em.” Hắn là sẽ khóc, khóc rồi tiếp tục, tương lai tìm bạn trai thích hợp.

Phó Minh Thời chỉ nói đùa, nghe cô nói ra hai chữ “Chia tay”, ánh mắt anh trong nháy mắt trầm xuống, nắm chặt eo cô, nhìn ánh mắt của cô nói: “Không có người khác, anh chỉ yêu em, chỉ hôn em, chỉ kết hôn với em, chỉ ngủ cùng em..., coi như em đi tình biệt ly muốn bắt cả hai tay, anh cũng sẽ không cho em cơ hội.”

Liên tiếp mấy lần chỉ cần, Chân Bảo tràn đầy cảm động, thẳng đến khi Phó Minh Thời nói đến đi ngủ, tâm cô liền luống cuống, mở to mắt tranh cãi nói: “em mới không muốn bắt cả hai tay.” Cô là loại người này sao? Không có cảm giác, không thích có thể chia tay, bắt cả hai tay là vấn đề nhân phẩm.

Hiện tại Phó Minh Thời không muốn nói chuyện, anh nâng cằm cô lên, thấy cô nhắm mắt lại, mới từ cái trán cô chậm rãi hôn xuống. Ngẫu nhiên có người đi ngang qua, anh không thèm để ý, một lòng hôn cô, hôn gương mặt cô nóng lên, hôn bờ môi ngọt ngào của cô, thân thể chặt chẽ đè ép cô, muốn cùng cô hòa làm một thể.

Đáng tiếc dưới đèn đường, điều đó không thể thực hiện.

Lưu luyến không rời buông môi cô ra, lại vẫn chưa thỏa mãn hôn mấy lần, Phó Minh Thời rốt cục nghĩ đến chính sự, dán lên trán cô hỏi: “Em không lo lắng anh bắt cả hai tay, vậy lúc em xem anh có scandal với người khác, cũng không có cảm giác khác?” Lúc nói chuyện, mắt đen khóa chặt mắt Chân Bảo mở to ngấp nước.

Lông mi Chân Bảo thật dài liên tục nhấp nháy mấy lần, miệng nhếch nhếch, tầm mắt rủ xuống.

Đột nhiên tâm tình Phó Minh Thời đặc biệt tốt, hôn ánh mắt của cô: “Ghen?” Biết ăn dấm, mới nói rõ cô để ý.

Chân bảo không phủ nhận.

Phó Minh Thời thích cô ăn dấm, nhưng cũng không nỡ để cô ăn dấm, vuốt ve khoe môi cô nói: “Ngày mai có phóng viên phỏng vấn, anh sẽ làm sáng tỏ scandal với Hạ Đình. Năm ngoái không làm sáng tỏ là cảm thấy không cần thiết, không phải truyền thông đưa tin một lần anh sẽ làm rõ một lần, anh không có nhiều thời gian rảnh rồi như vậy, nhưng bây giờ anh đã có vợ, nhất định phải chứng minh trong sạch, em nói có đúng hay không?”

Nghe từ vợ kia, Chân Bảo rất dễ chịu, khoe môi giương lên cũng tiết lộ tâm tư nhỏ của cô. Nhưng cô không biết, tự cho là thông minh mà cúi đầu che giấu, hiểu kỳ hỏi: “Anh muốn nói làm sao?”

Cô quá đáng yêu, Phó Minh Thời hôn cô vài phút, mới nói tiếp: “Nói anh đã có bạn gái, học bác sỹ thú y tại Đại học A.”

Chân bảo gấp, túm tay áo anh.

Phó Minh Thời cười, cầm ngược tay cô: “Yên tâm, ngày mai tự xem”

~

Ban ngày đi học, Chân Bảo nhìn không được một lần lại một lần kiểm tra điện thoại, nóng lòng biết Phó Minh Thời làm sao để chứng minh.

“Nhìn cái gì đấy?” Học sinh ba tốt thế mà đi học chơi điện thoại, Cổ Tiểu Ngư kinh ngạc hỏi.

Chân Bảo lập tức dừng, chuyên tâm nghe giảng.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi trở về phòng nghỉ ngơi, Chân Bảo còn nghĩ đến việc đó, lại không để ý bạn bè cùng phòng nhìn ra, sớm ôm laptop trên giường đợi. kiểm tra Blog mấy lần vẫn không thấy, ngoài ý muốn bị một đoạn phim hoạt hình mười mấy phút hấp dẫn, con chim nhỏ màu vàng bên trong

thật sự là mạnh bạo, Chân Bảo không khỏi nhìn nhập thần.

“Chân bảo, cậu mau xuống đây!”

Cổ Tiểu Ngu đột nhiên kêu to, âm thanh xuyên thấu tai nghe xông thẳng lỗ tai Chân Bảo. Chân bảo giật nảy mình, lấy tai nghe xuống, chỉ thấy Cổ Tiểu Ngu đứng dưới giường cô, hưng phấn mà nhỏ giọng bảo cô: “Xuống đây, phó tổng nhà cậu lại có đề tài hấp dẫn, đặc biệt đẹp trai!”

Chân Bảo nháy mắt mấy cái, giả bộ không biết chút nào bò xuống giường, cùng Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền cùng một chỗ tiến đến chỗ Cổ Tiểu Ngu nhìn. Cổ Tiểu Ngu chuyển con chuột đến chủ đề kia, hắc hắc thì thầm: “Phó Minh Thời phủ nhận yêu đương“, ấn mở tiêu đề, phát video phỏng vấn.

Trong video, Phó Minh Thời mặc đồ tây, mới từ cao ốc thương mại đi tới, mấy phóng viên đi tới, tranh nhau chen lấn hỏi quan hệ cùng Hạ Đình, “Phó tổng, nghe nói ông cụ Phó bệnh nặng, gần đây ngài có thể sẽ công bố tin tức đám cưới, xin hỏi là thật sao? Tân nương là Hạ Đình sao?”

Video phát ra đến nơi này, Cổ Tiểu Ngu đột nhiên tạm dừng, quay đầu lại hỏi Chân Bảo: “Các cậu muốn kết hôn?”

“Không, bọn họ nói vậy.” Thời khắc máu chốt, Chân Bảo vô ý thức dè dặt bả vai bạn cùng phòng, muốn nghe đoạn dưới.

Cổ Tiểu Ngu tiếc nuối thờ dài, tiếp tục phát.

Thần sắc Phó Minh Thời lạnh nhạt, giọng tay cao khỏi mấy ống kính nói: “ông cụ khôi phục không tệ, tôi cũng không có bạn gái, bệnh nặng cùng tin tức kết hôn đều là tin đồn.”

“Nói như vậy Phó tổng cùng Hạ Đình cũng không phải là quan hệ người yêu?”

Phó Minh Thời gật đầu, “Kỳ thật tôi không quen cô ấy, ngày đó tôi chỉ đi gặp đạo diễn Lâm, đơn thuần là trùng hợp.”

Các phóng viên có chút thất vọng, rất nhanh lại có người truy vấn: “Phó tổng thích người phụ nữ như thế nào? Là Hạ Đình xinh đẹp như vậy, hay là...”

Phó Minh Thời cười nhạt: “Cụ thể không rõ ràng, nhưng tôi sẽ không tìm bạn gái ở giới kinh tế hoặc ngành giải trí, cho nên về sau nếu như tôi xuất hiện cùng nữ minh tinh hoặc nữ danh nhân, khẳng định đều là tin đồn, mọi người không cần coi là thật.”

“Vì sao không thích nữ minh tinh, Phó tổng có thành kiến đối với nữ minh tinh sao?”

Có người muốn đào hố, Phó Minh Thời lại không trả lời, xe vừa đến, cấp tốc lên xe rời đi, video cũng kết thúc.

Tính cả lần này Cổ Tiểu Ngu đã xem qua hai lần vẫn không xem đủ, lại ấn mở ra, một mặt hoa si: “Chân Bảo cậu chụp một tấm ảnh Phó tổng mặc tây phục đặc tả cho tớ đi, tớ muốn để ảnh nền, thật không hổ là tổng giám đốc thế hệ thứ ba, đẹp trai hơn trong phim thần tượng.”

“Chân Bảo chụp hình cũng là giữ lại cho mình, cô ngọc mới cho người.” Tiền Nhạc Nhạc vỗ đầu cô.

Cổ Tiểu Ngu liền trừng Chân Bảo: “Cậu đi hôn người thật, ảnh chụp cho tớ!”

Hôn...

Quý thần xui khiến, Chân Bảo bỗng nhiên nhớ lại năm ngoái Phó Minh Thời mang cô đi tắm suối nước nóng, ngoại trừ nơi ẩn giấu sau áo tắm, Phó Minh Thời cơ hồ thật hôn khắp người cô một lần, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng lên. Bạn bè cùng phòng cho là cô nhớ lại lúc Phó Minh Thời hôn, cùng một chỗ cười hắc hắc.

Chân Bảo không để ý đến các cô, muốn bò lên trên giường, lại mang theo tai nghe nhìn lên hai lần.

“Chờ một chút, Phó tổng nhà cậu lại dám nói anh ta không có bạn gái, cậu không tức giận?” Tiền Nhạc Nhạc nín Chân Bảo lại, nửa thật nửa giả đùa cô.

Không đợi Chân Bảo giải thích, Cổ Tiểu Ngu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “cậu đây không hiểu được, Phó tổng quan tâm, Chân Bảo không muốn công khai, Phó Minh Thời nghe lời lão bà như vậy, không dám tự tiện chủ trương. Mà lại không thể thừa nhận có bạn gái, thừa nhận lại không thể nói bạn gái là ai, dám chửi chết khẳng định mỗi ngày theo dõi, Phó tổng không có thời gian giả mạo sinh viên đến tìm Chân Bảo tình chàng ý thiếp?”

Tiền Nhạc Nhạc liên tục gật đầu, “Quả nhiên có đạo lý.”

Các cô mơ mộng sung sướng, Chân Bảo không có giải thích.

Kỳ thật dựa theo ước định trước khi đến Đế Đô cùng ông cụ Phó, cô xác thực không phải bạn gái Phó Minh Thời...

Cô là vị hôn thê của anh.

Lúc Phó Minh Thời đùa giỡn cô, vẫn luôn tự xưng là vị hôn phu.

~

Phùng Nguyệt cũng nhìn thấy Phó Minh Thời làm sáng tỏ microblogging, nhưng sự chú ý của cô không dừng ở nội dung Phó Minh Thời làm sáng tỏ, mà là thanh âm của Phó Minh Thời. Dung mạo có thể cực giống, thanh âm nhưng cũng giống như vậy, nói Phó Minh Thời cùng Thời Minh không phải là một người, Phùng Nguyệt không tin.

Phùng Nguyệt hưng phấn mà ngủ không yên.

Phó Minh Thời có tiền như vậy, nếu như cô có thể trở thành bạn bè với Phó Minh Thời, loại quan hệ bạn bè thân thiết này, tương lai có chuyện gì, Phó Minh Thời động ngón tay liền có thể giúp cô một tay. Coi như cô không cần cầu Phó Minh Thời cái gì, chỉ cần cô duy trì quan hệ bạn thân cùng Chân Bảo từ đầu tới cuối, về sau thường đi tới biệt thự Phó Minh Thời chơi, đều có thể gia tăng kiến thức.

Ngày có chút suy nghĩ, ban đêm Phùng Nguyệt mộng thấy Phó Minh Thời, trong mộng cô cùng Chân Bảo đi đến trong nhà Phó Minh Thời, nhưng Chân Bảo không biết làm sao biến mất, Phó Minh Thời từng bước một đi tới cô, ánh mắt ôn nhu thâm tình, so với ánh mắt anh nhìn Chân Bảo còn mê người hơn.

Mộng quá đẹp, Phùng Nguyệt đều không muốn tỉnh, tỉnh, cũng không nhận được dư vị một lần. (thật không chịu nổi suy nghĩ biến thái của bà này grừ)

Rửa mặt soi gương, nhìn mình trong gương, đột nhiên Phùng Nguyệt cảm giác được, dung mạo của cô cũng không tệ, thiên sinh lệ chất không bằng Chân Bảo, nhưng trang điểm một chút, chưa hẳn kém so Chân Bảo. Vạn nhất, vạn nhất mộng đẹp có thể trở thành sự thật? Chân Bảo cướp đi Mạnh Kế Ninh, vì cái gì cô không thể...

Từ phòng vệ sinh đi ra, Phùng Nguyệt lên mạng, tìm mấy bộ trang phục đẹp, còn mua một bộ trang điểm để luyện tập.

~

Đối với đại đa số sinh viên, khác biệt duy nhất đại học với cao trung, là chương trình học không chặt như vậy, thiếu đi áp lực thi đại học, không có được tiểu thuyết hoặc trên TV phấn khích, chỉ là một phần nhỏ. Chương trình học thú vị nhiều, sinh hoạt càng thêm buồn tẻ, chủ yếu vẫn là lấy việc học làm chủ.

Từ quần áo mà nói, sinh viên đại học năm nhất cũng phổ biến giống như người cao tuổi.

Chân Bảo trong lớp mười mấy nữ sinh, năm trước chỉ có hai người biết cách trang điểm ăn mặc, cho nên khi Phùng Nguyệt cũng bắt đầu chưng diện, những nữ sinh khác lập tức chú ý. Nữ sinh nha, thích bắt quái, chỉ cần một người chú ý, quay đầu trò chuyện cùng bạn bè, sự tình liền truyền ra.

Ngày Phùng Nguyệt đến tìm Chân Bảo mượn laptop, Cổ Tiểu Ngư nhìn không được đánh giá vài lần. Cổ Tiểu Ngư không thích nhất là Phùng Nguyệt, nhưng cô không thể không thừa nhận, trang điểm thật có thể cải biến một người, Phùng Nguyệt vốn không xấu, tư sắc thuộc đã trên trung đẳng, bây giờ vẽ lông mày vẽ mắt, lại cũng là mỹ nhân.

Phát hiện này để Cổ Tiểu Ngư rất khó chịu, sau khi Phùng Nguyệt đi, cô buồn bực bắt quái bạn cùng phòng: “Đều nói không có người xấu xí, chỉ có phụ nữ lười, hiện tại tớ đã tin.”

Phạm Huyền cười cô: “Ghen ghét? Cái này có cái gì, tớ cũng đã biết, lười nhác khó khăn gầy vò thôi, cậu muốn học, tớ dạy cho cậu, cam đoan để cậu đẹp mắt so với cô ta.”

Cổ Tiểu Ngư lập tức nhiều mây chuyển quang đăng, được một tác lại muốn tiến một thước, chỉ Chân Bảo hỏi: “Có thể đẹp hơn Chân Bảo không?”

Chân Bảo bất đắc dĩ cười.

Phạm Huyền thì nghiêm trang nói: “Có thể, nhưng trình độ trang điểm tớ còn không được, cậu phải đi tìm thợ trang điểm Hollywood.”

Tiền Nhạc Nhạc cười đến sặc nước, Cổ Tiểu Ngư nhào tới đánh cô.

Chơi đùa xong, nữ sinh hưng phấn, muốn cái gì thì làm cái đó, buổi chiều không có lớp, Phạm Huyền mang theo bạn bè cùng phòng đi dạo cửa hàng. Chân Bảo có tiền là do Phó Minh Thời cho cô, nhưng từ trước đến nay cô dùng tiền tiết chế, Phạm Huyền lại là bạch phú mỹ hàng thật giá thật, quẹt thẻ không có chút đau thịt, mua một đồng hồ bình bình lộ lộ.

Trở lại phòng ngủ, trước tiên Phạm Huyền trang điểm cho Cổ Tiểu Ngư mong đợi nhất.

Cổ Tiểu Ngư thanh tú đáng yêu, trang điểm xong càng thanh thuần, dùng lời nói Tiền Nhạc Nhạc nói, phi thường giống thiếu nữ thuần khiết trong phim “hành động tình cảm” lạc lối, lại không nghĩ lời này vô ý bại lộ cô rất thích điện ảnh lịch sử.

Làn da Tiền Nhạc Nhạc dễ dàng dị ứng, cho qua.

Phạm Huyền gọi Chân Bảo tới.

Chân Bảo ngó ngó Cổ Tiểu Ngư còn ở đó giờ gương ngấm, đè nén không được thiên tính thích chưng diện của phụ nữ, hưng phấn mà ngồi. Hai tay Phạm Huyền ôm ngực, giống một đại sư chuẩn bị điêu khắc, sau một lát mới bắt đầu trang điểm Chân Bảo, Cổ Tiểu Ngư, Tiền Nhạc Nhạc đều lại gần nhìn.

Phạm Huyền trang điểm cho Chân Bảo rất xinh đẹp, duy nhất một điểm không thể trang điểm, là mắt Chân Bảo, thanh tịnh giống nước khoáng quảng

cáo bên trong là suối nước tự nhiên, đáng về quyền rũ không chống đỡ được. Nhưng đây không phải là vẻ đẹp mặn mà của hồ ly tình lâu đời, sau khi trang điểm Chân Bảo xinh đẹp một nét khác, giống hồ ly tình mới xuất đạo, có mỹ mạo câu người, cũng có ánh mắt vô tội, hấp dẫn đàn ông mắc câu.

Chân Bảo thấy được kinh điểm trong mắt bạn bè cùng phòng, nhưng ba người đều thay cô chụp ảnh, không cho phép cô soi gương.

Chờ Chân Bảo rốt cục có thể soi gương, bạn bè cùng phòng lại tiến đến cùng một chỗ thương lượng làm chuyện xấu, “Hôm nay thứ tư, không phải Chân Bảo ngày hẹn hò, các cậu nói, nếu như tớ gửi tấm hình này cho Phó tổng, đêm nay xác suất Phó tổng xuất hiện là bao nhiêu?”

“tớ cược một tờ Mao gia gia, trăm phần trăm anh ấy đến!” Tiền Nhạc Nhạc đặt trước.

Phạm Huyền lý trí hỏi trước Chân Bảo: “Phó tổng của cậu ở Đê đô hả? Chỉ cần tại Đê Đô, vậy khẳng định đến, tớ cược hai tấm Mao gia gia.”

“Tớ cược ba tấm!” cuối cùng Cổ Tiểu Ngư tổng kết.

Chân Bảo bị các cô làm cho không có ý soi gương, trừng mắt Cổ Tiểu Ngư nói: “Cậu dám gửi cho anh ấy, về sau đừng nghĩ tớ giúp cậu mua cơm.”

Cổ Tiểu Ngư cười mờ ám, hướng cô lắc điện thoại: “Tớ không gửi, tớ sẽ làm mờ gửi qua, nếu anh ấy muốn xem thì báo giá, giá cả có thể làm cho tớ hài lòng thì tớ sẽ gửi.” Nói xong tựa như con khỉ bò trên giường, “Nhạc Nhạc các người thay tớ phòng thủ!”

Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền liền giống hai tòa sơn thần cản ở phía trước, Chân Bảo thoáng qua một cái liền bị các cô ôm lấy.

“Tiểu Ngư!” Chân Bảo thật sốt ruột, thẹn thùng. Cô vừa mới soi gương, quá... Giống như có chủ tâm muốn quyến rũ Phó Minh Thời, cô không muốn để cho Phó Minh Thời nhìn thấy.

Cổ Tiểu Ngư ló ra cười với cô, điện thoại di động nắm trong tay, trực tiếp phát một tấm ảnh cho Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời ở văn phòng xem văn kiện, nghe chuông tin nhắn, anh cầm điện thoại di động lên, phát hiện là Cổ Tiểu Ngư, Phó Minh Thời nhú mày. Lúc trước anh chủ động thêm phương thức liên lạc cho Cổ Tiểu Ngư, là sợ Chân Bảo ở trường học xảy ra chuyện anh liên lạc không được, hơn nửa năm, Cổ Tiểu Ngư chưa bao giờ liên lạc anh, chẳng lẽ Chân Bảo xảy ra chuyện rồi?

Mở ra tin nhắn, một tấm hình ập ánh mắt, bối cảnh là phòng ngủ nữ sinh.

Phó Minh Thời nhìn chăm chăm tấm hình kia, có chút không dám nhận.

Anh phóng đại nhìn, xác định chính là vị hôn thê của anh, Phó Minh Thời bỗng nhiên có chút ngồi không yên, muốn lập tức chạy tới, muốn nhìn ở khoảng cách gần lần đầu tiên cô trang điểm.

Phòng ngủ nữ sinh, Cổ Tiểu Ngư còn trên giường, nhìn chăm chăm điện thoại di động chờ Phó Minh Thời trả lời.

Chân Bảo biết cô gửi thật, không tức giận, chỉ xấu hổ, muốn đi rửa mặt, bị Phạm Huyền ngăn lại, không cho phép cô chà đạp thành quả lao động.

“Đến rồi!”

Đình một tiếng, không cần Cổ Tiểu Ngư nói, ba người dưới giường cũng đều biết Phó Minh Thời trả lời.

“Nói như thế nào?” Tiền Nhạc Nhạc ngửa đầu hỏi.

Cổ Tiểu Ngư cười hạ thấp điện thoại, làm cho các cô nhìn.

Chân bảo không nhìn, cúi đầu ngồi trên ghế.

Tiền Nhạc Nhạc đặt điện thoại di động tới trước mặt cô, Chân Bảo len lén liếc mắt, nhìn thấy hai chữ: Tạ ơn.

Lần này Chân Bảo không chỉ có mặt, cổ đều có chút đỏ lên.

Vừa xem hết tin nhắn Phó Minh Thời gửi cho Cổ Tiểu Ngư, điện thoại di động của cô vang lên, là điện thoại, Phó Minh Thời.

Chân Bảo đi đến ban công trả lời, trước giải thích: “Các cậu ấy gửi bậy.”

Phó Minh Thời, “Ban đêm anh đi đón em.”

Chân Bảo một tay che mặt: “Không cần, các cậu ấy cược anh đêm nay tới, anh đừng làm cho các cậu ấy đoán trúng.”

Phó Minh Thời cười: “Cược bao nhiêu?”

Chân Bảo: “Dù sao anh đừng đến.”

Phó Minh Thời trầm mặc mấy giây, “Được.”

Anh không đi, Thời Minh đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43

Từ bệnh viện đi ra, trong khoảnh khắc nhìn thấy Phó Minh Thời, bên tai Chân Bảo bỗng nhiên vang lên đối thoại của mấy cô bạn cùng phòng.

“Thế nào, Phó tổng có nói tôi sẽ đến không?”

“Không, đêm nay anh ấy phải dự tiệc rượu.”

“Rõ ràng là lừa cậu đấy, ngoài miệng không nói ra, nhưng tôi lại đem bắt ngờ đến, không tin chúng ta cược một ly trà sữa nào.”

Ba cô bạn cùng phòng đều cược Phó Minh Thời sẽ đến, sự thật chứng minh, cô không nên tin Phó Minh Thời, cô thật ngu ngốc.

“Không phải đã nói không tới sao?” Bị người ta kéo vào lòng, Chân Bảo cúi đầu lầm bầm. Phó Minh Thời tới, cô không hề không vui, nhưng nghĩ đến trở về phòng ngủ sẽ bị bạn bè cười mình, Chân Bảo liền muốn... Đánh anh, tới thì tới, sao lại lừa cô.

“Đồng ý với em là Phó Minh Thời, hiện tại anh là Thời Minh.” Phó Minh Thời ngồi trên xe, nghiêng đầu nhìn cô: “Đoán được anh sẽ đến à?” Chứ sao lại tẩy trang.

Chân Bảo lắc đầu, buồn bực nói: “Trang điểm quá đậm, nói chuyện điện thoại xong em liền bôi.” Minh có thể làm đẹp, trang điểm ra ngoài gặp đồng học làm thêm chung, Chân Bảo không làm được, cũng không phải là không muốn cho Phó Minh Thời nhìn.

Phó Minh lấy điện thoại ra, ấn sáng màn hình: Thật đẹp, không trang điểm thật trong sáng, trang điểm lại xinh đẹp...”

“Xóa.” Chân Bảo nhanh chóng che màn hình điện thoại di động của anh, không cho phép anh nhìn.

Phó Minh Thời cười nắm tay cô, trong lúc Chân Bảo cho là anh muốn chơi xấu kiên trì không muốn xóa, Phó Minh Thời lại nhìn ánh mắt cô, nói một câu không dính dáng gì nhau: “Anh bảo mẹ Vương chuẩn bị cơm tối, chúng ta qua bên kia ăn, ăn xong lại đi xem phim.”

Trong mắt anh có ánh sao lấp lánh, Chân Bảo bị anh mê hoặc, ngơ ngác gật đầu.

Phó Minh Thời thường cho cô một nụ hôn, chạy xe đưa cô về phòng cất đồ.

Phòng ngủ nữ sinh, ba người Tiền Nhạc Nhạc đang xem phim, nghe tiếng Chân Bảo mở cửa, ba cô gái đều bắt ngờ, chờ Chân Bảo đóng cửa lại, Cổ Tiểu Ngư mới buồn bực nói: “Không nhìn ra, Phó tổng lại là chính nhân quân tử, nói không đến sẽ không đến, tớ còn tưởng rằng đêm nay anh ấy sẽ hóa thân thành tổng giám đốc sắc lang chứ.”

Phạm Huyền sờ cằm, nhìn chằm chằm Chân Bảo rồi nghĩ: “Chẳng lẽ kỹ thuật trang điểm của tớ còn chưa cao?”

Tiền Nhạc Nhạc nhai xong ‘sợi cay’ trong miệng, cuối cùng nói: “Phó tổng độc thân gần ba mươi năm, định lực há có thể cùng người thường so sánh.”

Chân Bảo giả điếu, trước tiên để túi lên bàn, mới lấy ra hai tờ khăn giấy, nhìn giống như muốn đi vệ sinh, đi đến cửa phòng vệ sinh, cô mới chạy trốn một mạch ra cửa phòng, cũng không quay đầu lại giải thích: “Tớ đi xem phim.”

Giọng nói chưa dứt, cửa đã đóng lại.

Cô chạy quá nhanh, ba người Cổ Tiểu Ngư nhìn nhau, sừng sốt một lát mới suy nghĩ ra ý tứ trong đó. Động tác Cổ Tiểu Ngư nhanh nhất, rồi đi chỗ ngồi vọt tới ban công, Phạm Huyền, Tiền Nhạc Nhạc theo sát phía sau, chờ khoảng một hai phút, dưới lầu quả nhiên xuất hiện bóng dáng Phó Minh Thời và Chân Bảo.

Giờ mà chính nhân quân tử, rõ ràng tổng giám đốc hảo sắc!

Cổ Tiểu Ngư cổ ý ho lớn.

Chân Bảo giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy ba cái đầu to.

Mặt Chân Bảo nóng hổi, không khỏi đi nhanh hơn, Phó Minh Thời ngẩng đầu, nhìn thấy bạn cùng phòng vị hôn thê, anh cười, sau đó ngẩng đầu vòng qua bả vai Chân Bảo, quan tâm che lỗ tai cô lại. Trên ban công Cổ Tiểu Ngư vẫn ho, chú ý tới động tác Phó Minh Thời, Cổ Tiểu Ngư “Á” một tiếng “Không

chịu nổi, tớ không chịu nổi!”

Phó tổng sao có thể ngược cậu như vậy?

Chạy về phòng ngủ, Cổ Tiểu Ngư tức giận gửi cho Chân Bảo một tin: Mời quản giáo lại đàn ông nhà cậu thật tốt?

Chân Bảo chạy tới trụ điện bên đường, nghe được tiếng âm báo nhắc nhở tin nhắn đến, nhìn thấy nội dung, cô cười cho đưa cho Phó Minh Thời. Phó Minh Thời cười, rất hăng hái nhìn chằm chằm màn hình, hiểu kỳ Chân Bảo sẽ trả lời ra sao.

Chân Vào không biết trả lời thế nào.

Phó Minh Thời lấy điện thoại, gõ chữ: Quản tôi gì thế?

Cổ Tiểu Ngư nháy mắt mấy cái, ba giây sau, quả nhiên tắt máy.

~

Chân Bảo ngồi yên trên ghế phụ, quay đầu kéo dây an toàn, đầu quay lại, trước mắt đột nhiên nhiều thêm hai hộp quà, một màu hồng, một màu trắng, phía trên in logo nhãn hiệu khác nhau, lúc chiều Chân Bảo và Phạm Huyền đi quầy bán hàng đã nhìn thấy hai nhãn hiệu này.

“Anh để trợ lý chọn, em thử xem, không thích đổi nhãn hiệu khác.” Phó Minh Thời đặt quà lên đùi cô, thương thức vẻ mặt ngu ngơ đáng yêu của Chân Bảo, lại như không có việc gì lái xe.

Chân Bảo mở ra một hộp quà, bên trong quả nhiên là một bộ trang điểm.

Cô hiểu ý của Phó Minh Thời, dờ khóc dờ cười: “Em không biết trang điểm.”

“Có thể học.” Phó Minh nhìn cô: “Lấy năng lực tự học của em, cái này không khó lắm.”

Chân Bảo không còn lời nào để nói, nhìn hai bộ trang điểm cao cấp trong tay, cô không nỡ lãng phí, nhỏ giọng thương lượng: “Chờ em học xong rồi dùng cái này.” Buổi chiều Cổ Tiểu Ngư mua trên mạng vài thứ, giá cả rất rẻ, dù sao chỉ để luyện tập.

“Đằng sau còn hai bộ, đủ để em luyện.” Phó Minh Thời nghĩ cô muốn kéo dài thời gian, trong mắt lướt qua một vòng gian xảo: “Com nước xong xuôi anh nhìn em tập, video đã tìm xong.”

Anh đã có chuẩn bị mà đến, Chân Bảo bĩu môi: “Không xem phim à?”

Phó Minh Thời cười: “Nếu như em muốn xem thật, trang điểm xong ở nhà xem, hiệu quả chắc không kém ở rạp mấy.”

Thì ra đến xem phim chỉ là cớ, Chân Bảo quay đầu, không để ý tới anh.

Phó Minh Thời cất cao giọng hát, nhịp điệu vui tươi nhẹ nhàng, giống tâm tình của anh hiện tại.

Chân Bảo nhìn ngoài cửa sổ, từ từ cúi đầu, lấy ra quyển sách màu trắng, hiện tại học trước một ít, miễn cho lát nữa xấu mặt trước Phó Minh Thời.

Trở lại biệt thự, Hắc Đan, Nguyệt Lượng nhào tới nũng nịu, mẹ Vương cũng rất thích Chân Bảo, vui mừng hôn hờ bày bát đĩa. Chân Bảo phải chịu áp lực về học trang điểm, bữa cơm này ăn không ngon, thừa dịp Phó Minh Thời còn chưa buông đĩa, cô chạy lên lầu trước, chăm chú đóng cửa phòng.

Cô có thể cho Phó Minh Thời nhìn dáng vẻ cô đã trang điểm xong, quá trình trang điểm không bàn nữa.

Mở laptop của Phó Minh Thời, màu giáo trình trang điểm đã mở, Chân Bảo lần nữa nhận biết các công cụ trang điểm, sau đó rửa mặt, dựa theo giáo trình từ từ học. Trang điểm mất quá phiền phức, Chân Bảo muốn lướt qua, nhưng nhớ tới Phạm Huyền khen mặt cô tốt không cần làm nhiều, chủ yếu là phàn mặt, môi, Chân Bảo đành phải kiên nhẫn học.

Trang điểm một hồi tây một hồi, không biết qua bao lâu, Phó Minh Thời đến gõ cửa.

Chân Bảo nhìn thời gian, chín giờ rưỡi.

“Mở cửa.” Phó Minh Thời hỏi cô.

“Cho em thêm mười phút.” Chân Bảo nhỏ giọng nói.

Phó Minh Thời bất đắc dĩ, tựa lưng vào cửa đợi cô.

Chân Bảo vẽ xong mắt tô xong mày, nhìn bờ môi hồng nhuận của mình, phối hợp dựa theo Phạm Huyền, từ bộ son môi Phó Minh Thời đã chuẩn bị, chọn lấy một cây màu hoa hồng đỏ. Tô xong, Chân Bảo đi soi gương, cảm giác không đẹp như Phạm Huyền, nhưng so bình thường, thì xinh đẹp hơn rồi.

Phó Minh Thời lại bắt đầu gõ cửa.

Chân Bảo bị anh hỏi mà hoảng, dọn dẹp đơn giản bàn trang điểm một chút, từ từ đi mở cửa, cửa vừa mở ra, cô đã cúi đầu xuống, không đủ can đảm cho Phó Minh Thời nhìn.

Phó Minh Thời bước vào, trở tay đóng cửa, sau đó đem Chân Bảo ôm vào, nâng lên cầm cô lên.

Chân Bảo hoang mang rối loạn nhắm mắt lại.

Khuôn mặt cô đẹp, chỉ cần không quá ngu, nhìn thế nào cũng không thấy xấu được, nhưng nhìn thấy thành phẩm của ‘lính mới’ Chân Bảo, Phó Minh Thời vẫn không nhịn được cười. Nếu như trình độ trang điểm của Phạm Huyền có thể được tám điểm, thì Chân Bảo, thay bằng một người mẫu xấu, chỉ sợ càng thất bại?

Nhưng mà, bờ môi rất mê người, bốt độ trong sáng của cô, lại tăng thêm độ mê hoặc.

Phó Minh Thời nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, khoảng một phút sau, anh mới buông tay ra, hôn lên trán cô: “Nên xem phim trước.”

Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng lại hơi thất vọng, anh phí nhiều công sức như vậy vì muốn cô học trang điểm, vì sao cô đã làm rồi, anh ngay cả bình cũng không có? Giống như cô chú tâm giải một đề thi, anh nhận được bài thi đó, khiến cả người khó chịu.

Lúc xuống lầu, Chân Bảo cố gắng tìm kiếm dấu vết để lại trên người Phó Minh Thời, nhưng ánh mắt anh, giọng nói cũng không mấy thay đổi, cô không cách nào căn cứ biểu hiện của anh mà đoán phần trang điểm của mình thế nào. Nhưng lực chú ý của Chân Bảo nhanh chóng bị Phó Minh Thời chọn phim Hollywood hấp dẫn, phòng khách tối đen, nội dung cốt truyện chặt chẽ hấp dẫn lòng người, Chân Bảo đi theo nội dung cốt truyện đi, quên hết thấy.

Phim kết thúc, Chân Bảo thở ra một hơi, dựa vào ghế sa lon suy đoán nói: “Chắc là có bộ 2 nhĩ?”

Phó Minh Thời không yên lòng gật đầu, nhìn đồng hồ, 11 giờ rưỡi.

Khóe môi anh nhếch lên, mới nhận ra hỏi cô: “Kí túc xá các em mấy giờ đóng cửa?”

Chân Bảo như người trong mộng vừa tỉnh, đưa tay sờ túi quần, không sờ được, nhớ lại điện thoại để ở phòng ngủ, vội vã hỏi Phó Minh Thời, biết được đã qua thời gian kí túc xá đóng cửa, Chân Bảo ảo não. Phó Minh Thời kéo người vào trong ngực, giọng nói trầm trầm, trấn an: “Không về cũng không sao, sáng mai anh đưa em về lại trường.”

Tâm tình Chân Bảo sa sút: “Em không về đó, mọi người sẽ nghĩ thế nào?”

“Em nghỉ đều sang đây, họ muốn hiểu lầm, đã sớm hiểu lầm.” Phó Minh Thời nâng... mặt cô lên, cười nói.

Chân Bảo mím môi.

Phó Minh Thời hôn mũi cô: “Ngốc, đã là thời đại gì rồi, còn người quan tâm thứ đó, chỉ cần hai người yêu thương nhau, coi như mỗi tối em đều về đó, em cho rằng người khác sẽ không nghĩ đến phương diện kia sao? Loại chuyện này, thật muốn, địa điểm cũng giới hạn tại phòng.”

Lời này quá tốt đẹp, trong đầu Chân Bảo nổ ‘đùng’ một tiếng, trong phòng, chẳng lẽ còn có thể ở bên ngoài?

Nhiệt độ trên mặt cô tăng cao, Phó Minh Thời lại xích gần hơn, dẫn dụ cô: “Nghĩ gì đó?”

Chân Bảo bỗng nhiên ý thức được nguy hiểm, dùng sức lắc đầu, đồng thời ý đồ kéo xuống tay anh đang ôm mặt cô: “À, chuyện là nên đi ngủ trước.”

“Được.” Phó Minh Thời chủ động buông mặt cô ra, cùng cô lên lầu.

Đến lầu ba, Phó Minh Thời đưa Chân Bảo tới cửa.

“Ngủ ngon.” Phó Minh Thời xoay người, thạo thạo hôn chúc cô ngủ ngon.

Chân Bảo nhắm mắt để anh hôn, chờ Phó Minh Thời hôn xong, cô cũng nói chúc ngủ ngon, quay người đẩy cửa. Vừa vào, còn chưa kịp đóng lại, Phó Minh Thời đột nhiên nắm tay cô. Nhịp tim Chân Bảo đột nhiên tăng tốc, khẩn trương quay đầu.

“Quên một chuyện.” Phó Minh Thời kéo cô ra, chống lên tường, mắt đen khóa chặt ánh mắt cô.

“Chuyện gì?” Chân Bảo không dám thở mạnh.

Phó Minh Thời sờ mặt cô, lại theo một đường xuống dưới, đến môi, ánh mắt chuyên chú, giống thưởng thức ngọc đẹp. Anh chỉ nhìn không nói, trong mắt vẻ thích trắng trợn trần trụi, Chân Bảo càng luống cuống. Vừa trang điểm xong thấy anh không có phản ứng, hiện tại phản ứng quá lớn, cô lại sợ anh không chế không nổi.

“Đẹp rồi.” Nhìn nửa ngày, Phó Minh Thời cũng nói chuyện, ý tứ sâu xa: “So với không trang điểm thì càng chín chắn hơn.”

Chín chắn...

Chín chắn, có mang ý ăn được không?

Chân Bảo không muốn trở nên chín chắn, muốn nói gì đó để xua tan hơi thở hormone nồng đậm trên người anh. Nhưng cô mới mở miệng, bờ môi đỏ mọng màu hoa hồng vừa mới hé ra, đã bị nụ hôn của Phó Minh Thời bao phủ không thể từ chối, đốt lên một ngọn lửa nóng mà vội vàng.

Chân Bảo ngăn cản không nổi, từ lần hôn đầu tiên. Bắt đầu hôn, cô đã không chịu nổi nhiệt tình của anh.

Không phải không thử, nhưng cô càng đẩy anh ra thì anh lại càng ôm cô chặt hơn. Chỉ cần một tay nắm lấy eo cô, dường như đã có thể xách cô lên được rồi. Chân Bảo dứt khoát không đẩy nữa, mong anh vẫn giống như lúc trước, hôn đủ rồi sẽ buông cô ra. Nhưng hôn rồi lại hôn, người đàn ông đột nhiên nâng chân cô lên, hoàn toàn để cô dựa lên tường.

Hai chân bị nâng lên cao, nỗi sợ có thể té xuống bất cứ lúc nào khiến cô vô thức ôm lấy vai anh. Nên Phó Minh Thời cứ thế vừa hôn cô, vừa từ từ đi đến phòng ngủ. Đóng cửa lại, tiếng khóa trái cửa làm cô bình tĩnh, Chân Bảo chợt quay đầu lại, tựa đầu trên vai anh thờ dốt.

Phó Minh Thời xoay người, đẩy cô lên cửa, mắt đen không ả mà nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Chân Bảo cúi đầu trốn tránh.

Phó Minh Thời dán vào tai cô nói với giọng khan đục: “Em nói chúc ngủ ngon, anh sẽ đi ngay.”

Anh muốn, nhưng anh không ép cô, chỉ cần cô nói chấm dứt, đêm nay sẽ chấm dứt tại chỗ này.

Chân Bảo hiểu ý anh.

Muốn lựa chọn thế nào?

Bên tai là hô hấp anh chưa khôi phục, trước người là lồng ngực rắn chắc của anh, anh có lực như vậy, dễ dàng ôm cô lên cao như thế. Nếu như anh muốn hôn cô, khuôn mặt từ từ tiến gần, nóng như vậy, còn nóng hơn tay anh, bờ môi đã đụng trúng cô...

“Nói chúc ngủ ngon.” Phó Minh Thời nhắm mắt lại, khuyên cô chấm dứt, tràn ngập tình. Hơi thở bồi hồi bên tai cô.

Chân Bảo nói không nên lời, môi anh gần như vậy, cô chỉ gần nhếch sang một tý, là nó có thể hôn cô.

“Nói.” Giống như biết ý cô, Phó Minh Thời lại nhích gần môi cô hơn.

Chân Bảo trông thấy hàu kết anh nhấp nhô, thấy cổ áo sơ mi nói lòng, thấy bên vị trí xương quai xanh chéch xuống dưới, có một nốt ruồi đen nhỏ...

“Còn ba mươi giây.” Phó Minh Thời một tay ôm cô, nâng tay tháo nút thứ hai áo sơ mi, đầu ngón trở ngón vô ý lướt qua nốt ruồi đen kia. Phó Minh Thời chỉ cảm thấy nóng, anh không biết Chân Bảo đang nhìn, nhưng anh lại nghe được tiếng Chân Bảo nuốt nước miếng.

Động tác Phó Minh Thời dừng lại, ngừng đầu, nhìn thấy cô nhắm chặt hai mắt, hai gò má đỏ bừng, giống như uống rượu say.

Ánh mắt từ lông mi không ngừng run của cô đến bờ môi đỏ mọng kia, Phó Minh Thời cho cô cơ hội lần cuối: “Phượng Bảo, nếu em không nói, anh sẽ tiếp tục.”

Chân Bảo quay đầu, lộ ra mảng lớn màu hồng trên mặt và cổ.

Ánh mắt Phó Minh Thời xiết chặt, hôn môi cô lần nữa, còn gấp hơn hồi nãy, gấp đến độ ngay cả đáp lại Chân Bảo cũng không thể, để mặc anh chủ động. Hôn lấy hôn để, phó Minh Thời lần nữa đổi thành một tay ôm cô, tay kia giật ra tất cả nút áo còn lại, nửa đường đổi tay, áo sơ mi liền bị anh ném trên đất.

Tay Chân Bảo, không tránh khỏi đụng phải vai anh, cô bị nóng nên lấy tay ra, nhưng bị anh kẹp giữa cánh cửa, cô chỉ có thể phụ thuộc vào người đàn ông này, mãi đến lúc dời đi chỗ khác, anh ôm cô đi về phía giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 44

“Thật không hối hận?”

Ngã xuống giường, hai tay Chân Bảo chống ở hai bên, Phó Minh Thời nhìn gương mặt đang ửng đỏ của vị hôn thê, một lần cuối cùng xác nhận.

Chân Bảo mở to mắt, chống lại bờ vai rộng lớn của Phó Minh Thời, sau đó vội vàng nhắm chặt hai mắt lại nên rất khó mà phát hiện ra một chút rung động.

Cô yêu anh, tin nhiệm anh, chỉ cần anh nghĩ, cô nguyện ý làm chuyện này cùng với anh.

Chân Bảo quá ngoan, quá thuần khiết làm cho cổ họng Phó Minh Thời lẫn một vòng, trước tiên không được vội vã rồi anh xoay người tới nằm bên người cô, kéo chăn che hai người lại, rồi ôm cô nói chuyện, “Em đang căng thẳng sao?”

Lúc Chân Bảo căng thẳng, anh ôm cô thật chặt, cái trán của cô để ở trong ngực anh nên cô có thể cảm nhận được tim của anh đang đập rất mạnh. Chân Bảo không biết nên đặt tay ở chỗ nào, cả người cứng ngắc thậm chí tim còn đập rất nhanh.

Chân Bảo cảm thấy anh quan sát rất rõ ràng, cô mới nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Tắt đèn đi...”

“Được.” Phó Minh Thời tạm thời buông cô ra, quay người.

Chân Bảo lén mở mắt ra, thì thấy một tay Phó Minh Thời đang chống đỡ giường, một tay thì đưa ra ấn công tắc điện, nhìn bả vai rộng cùng với đường cong tam giác rất là đẹp, đường cong bên hông được buộc chặt, so với cái eo của các mẫu nam thì không thể so được, khiến cho miệng lưỡi của cô đã khô từ khi nào.

“Tách.” Một tiếng, căn phòng rơi vào một vùng tối tăm.

Chân Bảo nghe thấy giọng nói của Phó Minh Thời đang hướng về mình, cô chịu không được liền lạng lẽ lui về sau, nhưng tốc độ của anh rất nhanh, một cái liền đi đến bên người cô vén chăn lên, lần này, lại một lần nữa anh giữ chặt người cô, chủ yếu sức mạnh dồn vào khuỷa tay, nhưng bụng và thắt lưng vẫn đặt trên người cô.

Chân Bảo không dám hít thở một cái, phần phía trên cơ thể đụng phải lồng ngực anh. Bụng bè cùng phòng thường hâm mộ cô trở mã tốt, Chân Bảo không biết cái này có cái gì phải hâm mộ, hơi động dậy liền có thể đụng tới, xấu hổ cực kỳ, còn gia tăng độ nguy hiểm lên ấy.

“Định là chờ em sau khi tốt nghiệp xong mới... Nhưng mà, ở phía dưới anh không chịu được.” Cái trán của anh đặt lên trên mặt Chân Bảo, Phó Minh Thời lấy hết sức nặng của thân thể tập trung vào tay trái, còn tay phải thì anh vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo, “Phượng Bảo, ở trong mắt em, anh là người như thế nào?” Giọng nói trầm thấp như muốn đầu độc lòng người.

Phó Minh Thời là người như thế nào?

Chân Bảo cố gắng hoạt động đại não của mình khi bị hơi thở của anh mê hoặc, nhớ lại lần thứ nhất hai người gặp mặt, nhớ lại các cách chăm sóc của anh đối với cô, “Lần thứ nhất gặp anh ở quê nhà, anh đeo kính râm, cô cho rằng anh rất kiêu ngạo, còn hiểu lầm anh là tên lừa đảo...”

Phó Minh Thời nở một nụ cười nhẹ nhẽ, “Anh cũng cho rằng em là một cô gái nông thôn không biết nói lí lẽ, duy nhất chỉ có khuôn mặt của em hấp dẫn được anh...”

Chân Bảo nháy mắt không biết gì, lông mi dài như bàn chải lướt nhanh qua Phó Minh Thời,

Phó Minh Thời hôn nhẹ vào đôi mắt của Chân Bảo, “Lúc vừa thích em, nên khi đi tìm em trên đường mới không khó chịu như vậy, sau đó phát hiện em rất cổ chấp không ham hư vinh, quật cường nhưng rất hiền lành, không đành lòng nhìn ông nội khóc, lại phát hiện ra em vừa thẹn thùng, vừa đáng yêu, bởi vậy càng ngày anh càng thích em không giới hạn. Lần đầu tiên em xin anh đi ăn lẩu, nhìn em ăn vui vẻ như vậy, anh đã nghĩ, em rất hợp khẩu vị với anh, cho nên anh muốn đời này ở bên em. Phượng Bảo, em nói xem, đó có phải là định mệnh hay không? Mới ở chung hai ngày nhưng anh cho rằng đó là định mệnh.”

Phó Minh Thời nói rất nhiều, nhưng Chân Bảo không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy rất thoải mái, từ ngoài vào trong rất ấm áp và ngọt ngào. Cái này, được coi như là lời ngon tiếng ngọt đó sao?

“Vậy... Ở trong mắt em anh là người như thế nào?” Phó Minh Thời nhìn nhìn môi Chân Bảo.

Chân Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh là người có tiền, cho nên khi mua một món đồ gì đó anh không có chút đau lòng nào. Nhưng anh cũng rất kiêu ngạo, cũng không có xem thường em, em không biết thắt dây an toàn, anh dạy em, còn rất kiên trì và cẩn thận.”

“Đó là bởi vì lúc đó anh đã thích em, nên biến thành người khác, chứ bình thường anh cũng không có chăm sóc như vậy.” Phó Minh Thời nói thật.

Chân Bảo cười trộm, nhưng cô cảm thấy anh rất tốt.

“Em nói một chút khuyết điểm đi.” Phó Minh Thời hôn nhẹ lên mặt Chân Bảo.

Cái này càng khó, Chân Bảo cũng không biết anh có khuyết điểm gì, anh tặng quà cho cô rất bá đạo, có thể vì cô mà làm mọi chuyện, thí dụ như tuyển chuyên nghiệp, làm kiêm chức, lúc đầu anh phản đối, nhưng cuối cùng cũng tôn trọng quyết định của cô, thậm chí còn giả dạng làm Thời Minh giúp cô giữ bí mật.

Chân Bảo lắc đầu, rồi hỏi ngược lại anh: “Vậy em có khuyết điểm gì không?”

Phó Minh Thời nở nụ cười, sờ sờ chóp mũi cô nói: “Em chỉ có một khuyết điểm, tuổi tác em còn hơi nhỏ anh.” Nếu như Chân Bảo lớn hơn vài tuổi, nếu như đã tốt nghiệp, thì anh không cần phải chịu đựng lâu như vậy, nếu sớm là có thể bắt đầu “ăn” được.

Lúc anh nói chuyện, hơi thở của anh phả lên cổ Chân Bảo làm cô không chịu được rụt cổ lại. Phó Minh Thời phát hiện, còn có ý thổi nữa, nhưng ở trên cổ cô có chút nóng nóng. Hô hấp Chân Bảo hơi nặng, đồng thời vừa đựng xuống lồng ngực anh, anh thì đang khát nước, cho nên... Môi anh từ từ tới gần môi cô, “Kỳ thực anh có một khuyết điểm, đó là kiên trì, cũng không có tốt như em nói.”

Âm cuối từ từ biến mất là do hai bờ môi đã dính chặt vào nhau. Chân Bảo nhẹ nhàng túm lấy ga trải giường. Áo lót thì bị anh vén lên, vút ở trên mặt giường. Chân Bảo cũng phối hợp giơ cánh tay lên, anh cũng cẩn thận giúp cô cởi từng cái, rồi anh còn nhớ giúp cô đắp kín chăn che đi phía dưới.

“Thật là thơm.” Phó Minh Thời chôn ở phía dưới cổ cô, một tay đẩy Chân Bảo ra sau lưng, vụng về giúp cô cởi dây áo ngực.

Được mở ra, Chân Bảo cảm thấy vai mình được buông lỏng, và hình như cô nghe được tiếng nhịp tim mình đập, nhưng tiếng nhịp đập đó vẫn không thay thế được cái đầu trống rỗng của cô. Trăng giữa trời biến mất, khi tỉnh giấc lần nữa được khôi phục, truyền đến trong tai, giống như là, là.... Những ngôi sao nhỏ quảng cáo trên tivi đang không ngừng hút thạch...

Chân Bảo cắn chặt môi, đột nhiên eo cong lên, Chân Bảo nghe được tiếng eo lưng được tách ra. Ngay khi tim cô đập sắp đến cực hạn, tiếng kia đột nhiên dừng lại, cứ nghĩ đã ăn được thạch hải tử, nhưng lại không ăn.

Chân Bảo không nhúc nhích, cũng không biết chuyện gì đã phát sinh. Phó Minh Thời bò từ từ lên, nhìn rất là ảo não, thất vọng. Rồi ghé sát vào tai Chân Bảo nói: “Anh đã quên chuẩn bị một thứ.”

“Thứ gì?” Theo bản năng Chân Bảo mở miệng hỏi, vừa mở miệng cô mới phát hiện ra giọng nói của mình có chút run rẩy còn rất khác thường. Rồi Phó Minh Thời ghé sát vào bên tai cô nói ba chữ.

Chân Bảo căng thẳng, cô cũng vừa định đứng lên, lắp ba lắp bắp hỏi: “Cái đó, vậy bây giờ phải làm sao?” Phó Minh Thời không nói gì.

Sau khi nhìn thấy tấm hình Chân Bảo trang điểm, anh muốn gặp cô với một khát vọng mãnh liệt, nên anh đã kêu trợ lý đi mua mỹ phẩm khi đó anh đã nghĩ muốn giữ cô ở lại biệt thự, nhưng trong kế hoạch của anh có phần hôn cô, hung hăng hôn cô, kể cả việc anh muốn cô.

Anh cho rằng anh sẽ tự kiểm chế được, anh cho rằng anh không quản được chính mình, Chân Bảo cũng căng thẳng sợ sệt, cũng như lần trước khi cơ thể cô có phản ứng cô mới nhắc nhở anh dừng lại, nhưng cũng không ngờ tới, tất cả sẽ thuận lợi như vậy.

Phó Minh Thời không có nói qua chuyện nam nữ, cũng không phải là anh biến thái. Trước khi Chân Bảo vào ở trong biệt thự, anh cũng không có chuẩn bị đồ phòng ngừa tránh thai, sau khi Chân Bảo vào trong biệt thự, thì anh lại bị hãm hại bởi sự kiêu ngạo kiểm chế của chính bản thân mình.

Nên làm gì? Bây giờ đi mua???

Tuy rằng anh rất gấp, nhưng anh không muốn cho Chân Bảo nhìn thấy hình ảnh như vậy, hơn nữa đêm đi mua đồ đó, thì bầu không khí sẽ bị phá tan, cũng không thấy thú vị lắm, giống như bị dục vọng làm cho choáng váng đầu óc này sinh nhiều loại điều xấu mới có làm chuyện đó được.

“Hôm nay anh cho em nợ, lần sau em nhớ kỹ cho anh.” Phó Minh Thời hôn lỗ tai Chân Bảo, một lần nữa chui vào dưới chăn.

Chân Bảo còn đang suy nghĩ ý của Phó Minh Thời, lần thứ hai bên tai lại truyền đến tiếng tháo dây thắt lưng của Phó Minh Thời.

Vì lẽ đó, mà còn muốn tiếp tục sao?

Chân Bảo hơi sợ, Phó Minh Thời không có nhắc cô, nên cô đã quên nghĩ đến việc tránh thai, Phó Minh Thời vừa nói, cô hơi lo lắng. Cho nên khi Phó Minh Thời cởi bỏ quần của cô, cô vội vàng che khóa kéo lại, rất là cự tuyệt. Cô vẫn còn đi học, nếu lỡ...

“Anh chỉ nhìn thôi.” Quá trình đang diễn ra lại dừng lại, Phó Minh Thời đoán được cô đang hiểu lầm nên bò người lên nói.

Nhìn thôi...

Chân Bảo cố gắng thử tưởng tượng ra cảnh đó, mặt không khỏi đỏ lên, thà rằng cô cho anh trực tiếp thực hiện còn hơn là phải cho anh nhìn.

“Không cần.” Một lòng Chân Bảo cự tuyệt.

Chân Bảo quá khấn trương, Phó Minh Thời không có cách nào xoa dịu được đầu lưỡi của mình, anh lại thử thăm dò một phen.

Phó Minh Thời không chịu từ bỏ, anh ôm chặt Chân Bảo vào trong ngực, nắm chặt tay cô, qua vài giây rồi anh phóng tới trên lưng quần. Rất nhanh, Chân Bảo hiểu ý của anh, cô vội tránh thoát, có thể lần này Phó Minh Thời không chịu thỏa hiệp, bá đạo mà đưa tất cả của anh giao cho tay cô.

Không biết qua bao lâu, hô hấp hai người mới từ từ bình tĩnh lại.

Phó Minh Thời ôm chặt Chân Bảo, thỏa mãn hôn lỗ tai cô. Mặt Chân Bảo đỏ hồng, chân tay đều đã ê ẩm, cả người toàn mồ hôi, trong lòng có chút hơi

thất vọng, lại len lén vui mừng, tự tay mình chiếm lĩnh được, Chân Bảo mới phát hiện... Tiêu chuẩn của Phó Minh Thời là dài và hẹp như bánh mìn, so với lúc anh mặc quần bơi khi đó vẫn còn đáng sợ hơn.

“Cùng nhau ngủ thôi.” Phó Minh Thời cũng không muốn để lộ ra. Chân Bảo nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Ngày mai còn phải dậy sớm.” Cô muốn dậy sớm một chút để đến trường, cô không muốn để cho người khác thấy anh đưa cô đến trường, nếu như anh ở lại phòng cô, ai biết anh có trở lại hay không?

Phó Minh Thời im lặng một phút, mới chịu buông Chân Bảo ra, rồi ngồi dậy.

Cả người Chân Bảo lập tức chui vào trong chăn. Phó Minh Thời bật đèn, quay đầu lại thì nhìn thấy chăn bị phồng lên, lại nhìn quần áo trên đất, quần áo của hai người đều đã nhăn hết khi hai người cùng nhau làm chuyện đó. Bốn góc quần không thể mặc được, trước tiên anh trùm quần lên, một bên vừa cài thắt lưng một bên vừa nhìn chỗ chăn đang cuộn tròn phồng lên, ánh mắt hơi tỉnh mạch, không biết lần sau là lúc nào.

“Anh xong rồi.” Sau khi mặc xong quần áo, Phó Minh Thời ngồi ở trên giường, đến gần cái chăn nói.

Chân Bảo ừ một tiếng. Phó Minh Thời lại gần Chân Bảo, lấy chăn ra sờ sờ đầu cô, rồi cúi đầu nói: “Phượng Bảo, anh rất là vui vẻ.” Vui vẻ là vì quan hệ của hai người tiến thêm bước nữa.

“Anh mau đi nhanh đi.” Ở trong chăn đã lâu, Chân Bảo đã muốn sớm đi ra ngoài hít thở không khí.

Phó Minh Thời cười cười rồi vò đầu Chân Bảo, lần này anh sẽ đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Chân Bảo mới ra khỏi chăn, nhìn căn phòng trống rỗng, Chân Bảo quần chăn trên người lại rồi đi khóa cửa, sau đó thở phào nhẹ nhõm, chỉ là, ánh mắt nhìn đến bên giường thì cô nhớ đến Phó Minh Thời đã làm tất cả với cô, hai lỗ tai Chân Bảo từ từ nóng lên.

Lấy trong tủ ra một đồ ngủ, rồi Chân Bảo đi tắm rửa. Cởi quần jeans ra, đột nhiên cô nghĩ tới hai bàn tay có Phó Minh Thời, thiếu chút nữa hai người liền thăng thần gặp nhau rồi. Lắc đầu một cái, Chân Bảo mở vòi sen ra tắm, cô không muốn nghĩ bất cứ cái gì cả.

Sấy xong tóc thì Chân Bảo trở lại trên giường, một chút thì có tin nhắn của Cố Tiểu Ngư gửi đến, còn có của Phó Minh Thời, hỏi cô có ngủ thiếp đi không.

Chân Bảo nhấn lại: “Ngủ ngon.”

Vài giây sau thì Phó Minh Thời nhấn lại: “Nhớ mơ thấy anh.”

Mặt Chân Bảo nóng lên, không dám nói chuyện nhiều với Phó Minh Thời, đặt đồng hồ báo thức rồi ngủ.

Ngoài dự đoán, đêm nay Chân Bảo ngủ rất say, cái gì cũng không mơ thấy, sáng sớm năm giờ nhìn lên căn phòng quen thuộc, bỗng nhiên cô cảm thấy, tối qua ở cùng giường cùng gối với Phó Minh Thời thật ngắn ngủi. Nhưng mà khi cô cảm áo ngủ lên xem, nhìn thấy Phó Minh Thời lưu lại dấu vết kia, Chân Bảo căng thẳng lên.

Một lát nữa sẽ gặp nhau, có thể sẽ rất lúng túng hay không?

Dùng mười phút đồng hồ để trải giường chiếu, rửa mặt, Chân Bảo do dự mấy phút, rồi từ trong tủ lấy một bộ quần áo mới để thay, lúc trở về nếu các bạn cùng phòng có hỏi thì nói hôm qua đi xem chiếu bóng về muộn nên về biệt thự luôn. Biệt thự và khách sạn, vẫn là biệt thự của Phó Minh Thời trong sạch hơn.

Mới vừa thay đồ xong, thì Phó Minh Thời đến gõ cửa. Chân Bảo đi ra mở cửa, “Đã thu dọn xong?” Nhìn tóc tai Chân Bảo gọn gàng, phòng ngủ sạch sẽ, Phó Minh Thời hơi bất ngờ, “Mấy giờ em thức?”

“Năm giờ.” Chân Bảo cúi đầu nói, hơi nháy mắt, cô cũng không biết vì cái gì mà ánh mắt cô cứ nhìn từ vòng eo nhỏ của anh trở xuống, sợ anh hiểu lầm, cô lập tức quay đầu đi vào trong, làm bộ đi lấy điện thoại đi động. Mới đi được hai bước, đột nhiên cả người bị tóm lấy, sau một giây liền bị Phó Minh Thời ôm lấy rồi chống trên ván cửa, ngửa đầu nhìn cô.

Phó Minh Thời vừa mới rửa mặt xong, trên mặt còn có mùi của kem dưỡng da tươi mát, lông mày thẳng tắp, con ngươi đen sâu thẳm, môi...

Chân Bảo luống cuống đến nhắm mắt, bây giờ nhìn đến cái gì của anh, đều sẽ nghĩ tới hình ảnh tối hôm qua.

“Anh cho rằng em, sau khi trải qua sự việc ngày hôm qua, em sẽ thoải mái hơn.” Phó Minh Thời nhìn cô đang lúng túng nói.

Chân Bảo tránh đi ánh mắt của Phó Minh Thời, xác định anh không có nhìn thấy, cô mới dám mở mắt nhìn anh, “Đừng nói.”

Phó Minh Thời cười, “Được.”

Chân Bảo vẫn như cũ không yên lòng, “Cũng sẽ không nói lại một câu nào nữa.”

Phó Minh Thời gật đầu.

“Thả em xuống.” Chân Bảo tiếp tục tránh ánh mắt của Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời thì bất động, hai con mắt bị hai tay nhỏ của Chân Bảo che lại, rồi Phó Minh Thời dùng nụ cười để biểu lộ sự sung sướng, “Anh muốn ôm em.” Hôm qua ôm không đủ.

Chân Bảo không thích đùa giỡn, nhưng cô thích đồ ngon đồ ngọt, nên cô len lén cười, giọng nói cũng mềm cũng ngọt: “Chúng ta cần phải đi.”

“Để anh kêu mẹ Vương làm điểm tâm.”

Chân Bảo gật gật đầu, dục anh: “Mau thả em xuống đi.”

Lúc này, Phó Minh Thời mới chịu lui ra phía sau một bước, đưa cô xuống đất. Hai chân hơi dính, Chân Bảo lập tức đi ra, sắp xếp đồ lại rồi mới đi xuống lầu. Mới vừa muốn đi ra ngoài, thì cơ thể đột nhiên được nhắc nhở lên, là do Phó Minh Thời bế cô lên.

“Anh...” Phó Minh Thời cúi đầu nhìn vị hôn thê ở trong lòng đã cách một đêm không gặp, trong con người đen ấy tràn đầy ý cười, “Để anh bế em xuống, yên tâm, má Vương vẫn đang còn ngủ.”

Phó Minh Thời cười đến sung sướng vì hôm qua Chân Bảo phục vụ anh rất sung sướng, Chân Bảo quay đầu không để ý tới anh.

Phó Minh Thời đi từng bước từng bước một xuống lầu, đến phòng khách, anh vẫn còn bế Chân Bảo đi đến phòng ăn, theo sau hai người còn có một con chó màu đen và một con mèo có lông màu đen lục, không khí đặc biệt êm ái. Ngồi xuống, Chân bảo ôm lấy bát cơm ăn, mắt cũng không thèm nhìn tới Phó Minh Thời, nhưng ánh mắt của Phó Minh Thời vẫn đang đặt ở trên người Chân Bảo, càng nhìn càng thích.

Lên xe, cuối cùng Chân Bảo cũng không có gò bó như lúc nãy, mà yên lặng ngồi trong xe nhìn cảnh sắc ngoài trời.

Xe sắp tới cửa trường học, Chân Bảo chỉ vào một giao lộ nói: “Anh dừng ở đây đi.”

Phó Minh Thời nghe lời dừng xe lại, Chân Bảo thấy anh cũng tháo dây an toàn ra, cô chợt ngẩn người.

“Ở đây hơi tối, anh đưa em tới cửa trường học luôn.” Phó Minh Thời vừa mở cửa vừa nói, ở Đệ Đô sáu giờ sáng trời còn chưa có sáng lắm.

Trong lòng Chân Bảo cảm thấy ấm áp. Phó Minh Thời vòng qua bên người cô, thành thạo dắt tay cô.

Nhìn đoạn đường còn rất dài, giống như hai người lập tức đến, Chân Bảo nhìn hai người nắm tay, đột nhiên cô không muốn rời xa anh.

“Đêm nay anh tới đón em.” Phó Minh Thời ôm Chân Bảo, rồi cúi người nói nhỏ bên tai cô.

Chân Bảo từ chối, cô hiểu ý của anh, cô không muốn đến đó nhiều.

Phó Minh Thời chỉ thăm cô, anh sờ tóc cô, một lần nữa đề nghị: “Đêm đó là sinh nhật của em, anh tổ chức tại biệt thự.”

Tối hôm qua nãy lòng tham, hiết tại nghĩ một chút, lần đầu tiên nên chọn ngày đặc biệt.

Còn một tháng nữa mới tới sinh nhật của Chân Bảo, lần này, cô từ từ gạt đầu.

Phó Minh Thời hôn trên đầu Chân Bảo, “Cố gắng học tốt.”

Trước khi tốt nghiệp, vẫn nên đề bài tập lên hàng đầu, có thể thỉnh thoảng buông thả, anh đã vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 45

Editor Hoa Trong Tuyết

Buổi sáng đã hơn sáu giờ, phòng ngủ của các nữ sinh vẫn rất yên tĩnh, cửa cổng ở đầu lối lên cầu thang mở ra, đi quanh sinh không biết đã đi đâu.

Chân Bảo nhẹ bước lên lầu ba, trên đường đi không gặp ai, đến trước cửa phòng ngủ, Chân Bảo nhẹ nhàng mở cửa, lại cẩn thận từng li từng tí đóng lại. Ba cô gái trong phòng đều đang ngủ, Chân Bảo chậm rãi đi về giường của mình, ngồi xuống đọc sách.

Đương nhiên đọc không vào đầu chữ nào, trong đầu tất cả đều là Phó Minh Thời.

Đã từng là sự việc cách cô rất xa, lại phát sinh một cách tự nhiên, khẩn trương ngượng ngùng, lại hoàn hảo tốt đẹp.

“A, Chân Bảo cậu về lúc nào!”

Cố Tiểu Ngư tối hôm qua uống nhiều nước, lúc này quá mót, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy người không nên ở đây vào lúc này, làm cô giật nảy mình, theo sau tiếng kêu to này, Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền cũng đều tỉnh dậy, đều ngồi trên giường thò đầu ra nhìn cô.

Chân Bảo giả bộ bình tĩnh lật sách, nhỏ giọng nói: “Vừa mới về, tối hôm qua xem phim quá muộn...”

Nàng chưa nói xong, tiền Nhạc Nhạc cười hắc hắc: “Không cần giải thích, chúng tớ đều hiểu.”

Chân Bảo im miệng.

Cố Tiểu Ngư từ từ bò xuống giường, ghé vào tai Chân Bảo nhỏ giọng hỏi: “Bị phó tổng ăn rồi phải không?”

Chân Bảo đẩy cô: “Chớ nói nhảm...”

Cố Tiểu Ngư chỉ là trêu chọc cô, cũng không phải là nhất định tra ra kết quả, có ăn hay không thì sao, dù sao đều là chuyện sớm hay muộn. Phạm Huyền, Tiền Nhạc Nhạc cũng biết Chân Bảo da mặt mỏng, có nhiều thứ có thể nói đùa một chút, nhưng chủ đề thân mật kia, hiện tại vẫn chưa thích hợp lấy ra để đùa với Chân Bảo, một hồi não nhiệt qua đi, hai cô gái lại nằm xuống, chưa quên phần Chân Bảo, Cố Tiểu Ngư lấy giúp các cô phần ăn sáng.

Chân Bảo thấy bạn bè trong phòng không bận tâm nhiều giống như Phó Minh Thời đã dự đoán, cũng không có ngạc nhiên, lập tức yên tâm, tiếp tục đi học như không có chuyện gì xảy ra.

Chủ nhật là ngày hẹn hò với Phó Minh Thời, chỉ cần Phó Minh Thời ở trong nước, thì thứ bảy anh sẽ tới tìm Chân Bảo, có đôi khi đưa Chân Bảo ra ngoài chơi, có đôi khi cùng Chân Bảo tự học, bởi vì Chân Bảo có làm thêm, nên đến xế chiều sẽ đưa cô trở về.

Tuần này Phó Minh Thời khá bận rộn, giữa trưa sau khi ăn cơm xong phải trở về, hai người liền đi đến quán ăn cơm

Sau lần thân mật đầu tiên, Chân Bảo vẫn có chút xấu hổ.

“Đừng dụ dỗ anh.” Phó Minh Thời bỏ một con tôm vừa lột xong vào chén của cô, một bên dùng khăn lau tay, vừa nhìn cô vừa nói.

Chân Bảo giương mắt, đôi mắt trong veo đầy vẻ vô tội, cô khi nào thì quyến rũ anh rồi?

“Em còn đỏ mặt, anh sẽ không kiềm lòng được mà nghĩ đến chuyện đêm ấy.” Phó Minh Thời có chút cúi người, dùng âm thanh chỉ mình Chân Bảo nghe được nói.

Thế là mặt Chân Bảo càng đỏ hơn.

Phó Minh Thời thích nhìn cô đỏ mặt, nhincảm giác làm cho người ta muốn cắn một cái, vừa muốn xoa bóp mặt nàng, bỗng nhiên thoáng nhìn sau lưng Chân Bảo, người này đã từng gặp qua vài lần.

Máy học tập toàn năng. Phó Minh Thời thu liễm nụ cười, tựa như không thấy được đối phương, tiếp tục ăn cơm.

Phùng Nguyệt thấy Phó Minh Thời không nhìn thấy mình, có hơi thất vọng, nhưng rất nhanh liền đi đến bên cạnh Chân Bảo, cười chào hỏi: “Chân Bảo.”

Chân Bảo ngửa đầu, nhìn thấy Phùng Nguyệt, cô thầm giật mình.

Hôm nay Phùng Nguyệt, rất xinh đẹp. Tóc cô ta được uốn thành lọn, trên mặt trang điểm tinh xảo, lông mày tinh tế, bờ môi đỏ tươi, lộ ra vẻ mị hoặc đặc biệt. Trên người cô ta mặc áo khoát màu xám ngấn, dưới chân là giày cao gót, quần đùi ngắn để lộ ra đôi chân trắng rất dài..

Còn giống như dùng nước hoa.

Từ sau khi Phùng Nguyệt thường xuyên trang điểm, Chân Bảo đã cảm thấy người này càng ngày càng xa lạ.

“Cậu cũng đến ăn cơm à.” Chân Bảo cứng đờ trả lời, cái gọi là sau này “hòa hảo”, cô đều là dùng thái độ này đối với Phùng Nguyệt, giống như cách đối xử với bạn bè cùng lớp thông thường, ngoại trừ khách sáo, một câu thừa thãi cũng sẽ không chủ động nói.

“Ừm, không nghĩ tới sẽ gặp các cậu.” Phùng Nguyệt giống như thân quen đặt khay bên cạnh Chân Bảo, ngồi xong, nhìn Phó Minh Thời cười: “Thời Minh, đến cùng là cậu đến thăm Chân Bảo, hay là vì muốn đến đây ăn cơm à?”

Phó Minh Thời nhìn cô vẻ lạnh lùng, nhưng anh cũng không cao ngạo lạnh lùng như thông tin truyền thông hay đưa. Trước kia khi cùng Chân Bảo đi dạo trong sân trường, gặp bạn học cùng lớp của Chân Bảo, Chân Bảo chào hỏi bạn học, thì trên mặt Phó Minh Thời cũng sẽ mỉm cười đúng mực, duy chỉ có Phùng Nguyệt, sau thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Phó Minh Thời đã cho Phùng Nguyệt vào danh sách đen là những người không cần phải bận tâm.

“Đi thôi.” Phó Minh Thời để đĩa xuống, nói với Chân Bảo.

Kỳ thật hai người vừa ngồi ăn được vài phút, đồ ăn cũng mới động mấy đĩa, Chân Bảo không biết vì sao Minh Thời lại thấy phản cảm với Phùng

Nguyệt, lúc trước không thoải mái cô cũng không có nói cho Phó Minh Thời biết, nhưng nếu Minh Thời đã không thích, đương nhiên Chân Bảo đứng về phía bạn trai của mình.

Cầm túi xách lên, Chân Bảo vẫn nghĩ muốn tìm cơ rồi đi, bà vai đã bị Minh Thời ôm lấy, kéo cô đi.

Phùng Nguyệt không quay đầu lại đưa mắt nhìn hai người, cô ta tiếp tục nhìn về phía chỗ ngồi của Phó Minh Thời, sắc mặt đỏ bừng, rất nhanh lại trừng mắt lên. Cô ta biết chần chừ hôm nay Phó Minh Thời sẽ đến, nên vẫn luôn ở trên ban công chú ý quan sát, sau đấy đi theo đến quán cơm. Phùng Nguyệt lựa chọn trang phục tỉ mỉ, cô ta rất tự tin với nhan sắc đã trang điểm của mình, nhưng cô ta không nghĩ tới, Phó Minh Thời lại không nể mặt, không hề nhìn cô ta, còn trực tiếp rời đi.

“Bạn học, cái này có thể dọn được rồi phải không?”

Nhân viên phục vụ của quán cơm đi đến, chỉ khay cơm cầu Phó Minh Thời, Chân Bảo hỏi Phùng Nguyệt.

Phùng Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thế nào cũng thấy là những người trong nhà ăn này đang cười nhạo cô.

Không nói gì, Phùng Nguyệt cũng đi, bước ra khỏi quán cơm từ một cửa khác, chân bước nhanh, thiếu chút đụng vào người đi đường.

Sau khi bước ra khỏi quán cơm, tâm tình Phó Minh Thời khôi phục lại bình thường, nắm tay Chân Bảo hỏi: “Đi ăn bánh mì nhé?”

Anh còn chưa ăn no.

Chân Bảo gật gù đầu, vừa đi bên cạnh nhin không được hỏi anh: “Anh sao vậy?”

Phó Minh Thời hiểu ý của cô, xoa xoa tay cô nói: “Loại con gái kia, kể cả lúc hay hay đã đi làm, anh đều gặp nhiều.” Không cần nói chuyện nhiều, nhìn một chút là có thể đoán được tâm tư của đối phương.

“Loại kia?” Trong lòng Chân Bảo suy đoán, nhưng cô không chắc chắn lắm.

“Cô ta muốn dụ dỗ anh.” Phó Minh Thời cúi đầu nói, bờ môi không cố ý hay vô tình, đụng phải vành tai của cô, “Về sau nhớ giữ khoảng cách với cô ta.”

Suy đoán mơ hồ. Lại được anh khẳng định, trong lòng Chân Bảo cảm thấy không thoải mái

Người người đều yêu người có điều kiện. Cố Tiểu Ngư nói hơn phân nửa lý do là Phùng Nguyệt đã đoán được thân phận của Phó Minh Thời, hi vọng thân thiết với cô một chút để chiếm được một ít lợi ích vật chất, Chân Bảo cũng nghĩ là như vậy, cho nên đối xử với Phùng Nguyệt rất lạnh nhạt, không nghĩ tới Phùng Nguyệt còn muốn nhiều hơn.

Không phải là thích Mạnh Kế Ninh sao?

“Tức giận?” Phó Minh Thời nhìn cô hỏi.

Chân Bảo lắc đầu. Từ lâu cô đã không còn xem Phùng Nguyệt là bạn, không là bạn bè, cũng sẽ không đặt biệt quan tâm.

Nhưng Chân Bảo có chút chua, quay đầu thầm nói: “Mỹ nữ muốn dụ dỗ anh, có rất nhiều phải không?”

“Dụ dỗ” hai chữ cắn răng rất mạnh.

Phó Minh Thời cười lớn tiếng, nhưng vì xung quanh sinh viên qua lại rất nhiều, nên hiện tại anh không trả lời vấn đề này, chỉ nắm bàn tay nhỏ của cô càng chặt hơn, dần dần làm vơi đi chua xót trong lòng cô.

Đến tiệm bánh mì, Chân Bảo nhìn những ổ bánh mì nhỏ dài trong tiệm, có tạt giết mình, đỏ mặt.

Chọn bánh mì có gì để đỏ mặt?

Trong lòng Phó Minh Thời kỳ quái, ánh mắt đảo qua bánh mì trên quầy, rất nhanh liền phát hiện mục tiêu khả nghi. Nhìn những ổ bánh mì kia, đột nhiên Phó Minh Thời hiểu ra, bụng dưới lập tức nổi lên một luồng lửa, dán bên tai cô nói: “Thì ra tư tưởng của em lại không thuần khiết như vậy.”

Bất quá, vẫn có mấy phần rất giống.

Nhìn thấy đáng về quần bức của Chân Bảo, tự nhiên Phó Minh Thời cảm thấy vui vẻ.

Sau khi chọn xong bánh mì, Phó Minh Thời cỡi xe, chở Chân Bảo đến phía tây thư viện.

Bởi vì bánh mì, Chân Bảo quên mất chuyện Phó Minh Thời bị dụ dỗ. Nhưng Phó Minh Thời lại nhớ kỹ, ăn uống xong, anh để Chân Bảo dựa vào thân cây, khuôn mặt tuần tú cơ hồ chạm vào mặt cô, “Là có rất nhiều người muốn dụ dỗ anh, nhưng cho tới hôm nay, chỉ có em thành công.”

Chân Bảo nhăn mặt, “Em không có dụ dỗ anh.”

“Ừm, là anh thành công dụ dỗ em” Phó Minh Thời cười nói, một tay ôm lấy mặt cô, hôn cô.

Hương qua thân mật, nụ hôn này càng có nhiều hương vị.

Chân Bảo không chống đỡ được, kịp thời nắm lấy cánh tay anh, anh quá nhiệt tình, nhưng bây giờ là ở trường học.

Phó Minh lúc buông cô ra, yên lặng bình phục một lúc, dọn dẹp xong đồ, đưa Chân Bảo trở về phòng ký túc xá. Đi đến đại sảnh, không biết làm sao trùng hợp như vậy, lại gặp Phùng Nguyệt, trong tay mang cầm bánh mì, vừa nhìn liền biết cô ta cũng không ăn xong bữa ở quán cơm.

Đối diện nhau, bước chân Phùng Nguyệt dừng lại, nhìn về phía Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời cúi đầu nói chuyện với Chân Bảo: “Đêm mai gặp.”

Chân Bảo cười khỏ , chờ Phó Minh Thời đi, cô quay đầu, đã không thấy Phùng Nguyệt. Nghĩ đến sau này vẫn là bạn học, Chân Bảo có chút phiền não, không yên lòng lên lầu, đến lầu ba, bỗng nhiên trông thấy Phùng Nguyệt đứng ở đầu bậc thang.

Hai mắt nhìn nhau, Phùng Nguyệt nghiêng người, chỉ hành lang bên trái ban công nói: “Cậu qua đây, tớ có việc muốn hỏi.”

Chân Bảo không nhúc nhích: “Chuyện gì?”

Phùng Nguyệt ngoài ý muốn nhìn cô một cái, mím mím môi, rất là ủy khuất hỏi: “Cậu kể cho Thời Minh nghe chuyện cậu và tớ giận nhau?”

Chân Bảo lắc đầu.

Phùng Nguyệt không tin: “Vậy vì sao anh ấy lại chán ghét tớ như vậy?” Giống như cô là ruồi bọ, thấy cô liền tránh xa nhìn một chút cũng không muốn nhìn.

Ánh mắt Chân Bảo phức tạp Phùng Nguyệt: “Tại sao cậu lại để ý tới anh ấy như vậy?”

Phùng Nguyệt nghẹn lại. Tính tình Chân Bảo rất tốt, từ trước đến giờ nói chuyện hay làm việc đều không làm người khác khó xử, cô ta không nghĩ tới Chân Bảo lại hỏi thẳng như vậy. Nhưng Phùng Nguyệt không có khả năng thừa nhận mình có rắc rối tâm khác, giống như bạn thân nũng nịu nói: “Chúng ta là bạn tốt, nếu như bạn trai tớ chán ghét cậu, cậu không muốn biết nguyên nhân sao?”

Chân bảo không quen làm người khác khó xử, nhưng Phùng Nguyệt cũng thật sự không muốn làm bạn của cô, còn muốn..

Phùng Nguyệt như thế này, cô ngay cả duy trì vui vẻ bên ngoài với cô ta cũng không muốn, quá mệt mỏi.

“Chúng ta vẫn nên chỉ là bạn chung cấp ba là được.”

Vòng qua Phùng Nguyệt, Chân Bảo bước đi đầu cũng không quay lại.

Phùng Nguyệt đứng tại chỗ, nhìn Chân Bảo bước vào phòng ngủ, cô ta mới nhú nhú mày. Cô ta chưa bao giờ xem Chân Bảo là bạn, ban đầu là vì mang danh tiên là đồng hương để đi tìm Mạnh Kế Ninh, hiện tại là vì tiếp cận Phó Minh Thời, chỉ cần có thể tiếp cận được Phó Minh Thời, Chân Bảo coi cô ta là gì, cô ta cũng không hề quan tâm.

Ban đêm Phùng Nguyệt dựa vào giường, không ngừng kiểm tra danh sách bạn bè.

Chân bảo không có đề trạng thái gì, nhưng mỗi lần cô online, Thời Minh cũng sẽ online. Thời Minh cũng chỉ là một nick bình thường, không có nội dung gì đặc biệt, lập nick chỉ để nói chuyện với Chân Bảo.

Nhìn thấy ảnh Thời Minh qua webcam, Phùng Nguyệt khẽ cắn môi, xin kết bạn.

Cô ta muốn biết tại sao Thời Minh lại chán ghét mình, nếu như là do Chân Bảo nói xấu mình làm cho Thời Minh hiểu lầm, như vậy chỉ cần giải thích rõ, vẫn có cơ hội挽回, nếu không..

Phùng Nguyệt gửi yêu cầu kết bạn, chờ mười phút đồng hồ, cũng không thấy được chấp nhận.

Phùng Nguyệt nghĩ nghĩ, mở wed chat của Chân Bảo, ở đây cũng có thể thấy nick của Thời Minh.

Phùng Nguyệt viết một tin nhắn, gửi đi.

Phó Minh Thời là người bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi ngày ngày on web chat, nhưng sau khi yêu đương với Chân Bảo, Phó Minh Thời tạo thành thói quen trước lúc đi ngủ sẽ mở webcam nói chuyện với Chân Bảo một chút. Thoát webcam thì lên phần chat, nhìn thấy một tin nhắn riêng, Phó Minh Thời dừng một chút, tiện tay ấn mở.

Là Phùng Nguyệt, nhìn qua ảnh đại diện, giống lưới đồ.

Tin nhắn riêng là nội dung mã hóa, Phó Minh Thời lười ấn mở, tiện tay kéo người vào danh sách đen.

Phùng Nguyệt vừa viết xong một câu, chợt phát hiện không gửi đi được.

Đoán Phó Minh Thời đã cho cô ta vào danh sách đen, Phùng Nguyệt lập tức gửi tin nhắn công khai, tiếp tục gửi, vì lần này không muốn vào trong sổ đen, Phùng Nguyệt đi thẳng vào vấn đề: Tớ và Chân Bảo là bạn tốt, nếu như cậu có hiểu lầm gì với tớ, hi vọng cậu nói cho tớ biết, tớ muốn giải thích rõ ràng.

Phó Minh Thời đang nhìn ảnh chụp của Chân Bảo, lại nhìn thấy tin nhắn, anh nhú nhú mày, ấn mở.

Lần này Phùng Nguyệt không có mã hóa, Phó Minh Thời xem một chút là hiểu hết nội dung.

Nhìn thấy khung chat riêng, Phó Minh Thời lại kéo vào danh sách đen, nhấn cho bốn chữ: Tự mình biết mình

Ngay cả cái dấu chấm tròn đều không đánh, không muốn tốn nhiều công sức.

Bị một chàng trai mình muốn tiếp cận nói những lời này, Phùng Nguyệt giống như bị ăn một bạt tai, hận không thể tìm kẻ hờ mà chui vào đất. Cô ta muốn hỏi có phải Chân Bảo nói cái gì hay không, lại phát hiện, tin tức lại không cách nào gửi đi. Lần này, Phùng Nguyệt không tiếp tục gửi liên hệ cho Phó Minh Thời nữa.

Phùng Nguyệt một đêm không ngủ, nguyên ngày chủ nhật, bạn bè cùng phòng nghĩ là cô ta ở trong phòng đọc tiểu thuyết, ai cũng không hỏi nhiều. Thứ hai đi học, Phùng Nguyệt vẫn như cũ sáng sớm đã trang điểm, buổi chiều lúc tan lớp thấy Phó Minh Thời đợi Chân Bảo dưới sân trường, Phùng Nguyệt nhìn không chớp mắt đi.

Một tuần trôi qua, Cố Tiểu Ngu đã học xong khóa thể dục trở về, hứng thú bùng bùng chạy vào phòng ngủ, “Các cậu đoán, vừa rồi ở dưới lầu tớ nhìn thấy cái gì?”

Chân Bảo và ba người còn lại đều nhìn cô.

Cố Tiểu Ngu thần bí nói: “Phùng Nguyệt có bạn trai, Lý Kiện học lớp bốn, hai người tay trong tay đi ra.”

Đều là sinh viên của khoa thú y, trong đầu Chân Bảo liền hiện ra hình dáng của một nam sinh viên. Viện thú y nam sinh đẹp trai không nhiều, Lý Kiện lớp bốn không đẹp lắm, nhưng người cao hơn một mét tám, đi đến chỗ nào đều dễ thấy, trong khoa cũng không có nhiều người, Chân Bảo nghe người ta nói nhiều hơn, nên nhớ kỹ có một người như vậy.

“Nghe nói Lý Kiện rất lãng nhăng, năm ngoái còn cùng một lúc quen hai người, không biết Phùng Nguyệt tại sao lại đi quen hắn.” Cố Tiểu Ngu tò mò nói.

Tiền Nhạc Nhạc thờ dài: “Rõ ràng là một người lãng nhăng, tại sao Phùng Nguyệt lại không biết.”

Phạm Huyền nghiêm túc nói: “Loại chuyện này không nói chính xác, có lẽ hai người bọn họ thật sự yêu nhau.”

Cố Tiểu Ngu chuyển hướng sang Chân Bảo.

Chân Bảo không có gì có thể nói. Lý Kiện không ưu tú bằng Mạnh Kế Ninh, nhưng ngoại trừ việc lãng nhăng cũng không có xác định rõ ràng kia, điều kiện cũng coi như là không tệ, nếu như Lý Kiện thật sự yêu thích Phùng Nguyệt, Phùng Nguyệt lựa chọn cậu ta cũng rất bình thường. Nhưng mà rõ ràng trước đây Phùng Nguyệt còn rất thích Mạnh Kế Ninh, hiện tại làm sao, nhanh như vậy đã thích người khác rồi?

Vừa biết tin tức Phùng Nguyệt có bạn trai, ngày thứ hai khi Phó Minh Thời đến gặp cô, hai người ăn cơm ở tiệm cơm bên cạnh trường, lúc đi về liền thấy Phùng Nguyệt và Lý Kiện.

Chân bảo cũng có chút tò mò, nhẹ nhàng đụng cánh tay Phó Minh Thời, để anh nhìn phía trước.

Phó Minh Thời ngẩng đầu, sân trường đen như mực, đèn đường không thể nào chiếu sáng hết, phía trước không có bất kỳ điểm sáng nào.

Anh nghi ngờ nhìn Chân Bảo.

Chân Bảo nhỏ giọng nhắc nhở anh, “Kia là Phùng Nguyệt.”

Phó Minh Thời ngẩng đầu lần nữa, Chân Bảo đoán có khả năng anh không nhận ra bóng lưng của Phùng Nguyệt, cố ý chỉ cho anh nhìn. Phùng Nguyệt mặc váy dài, tay ôm iện cánh tay Lý Kiện, quay lưng về phía họ đi về phía ký túc xá. Hai người chiều cao chênh lệch cũng không ít, Lý Kiện cao lớn cường tráng, Phùng Nguyệt y như là chim non nép vào người, nhìn cũng thấy rất hợp nhau.

Phó Minh Thời nhìn thoáng qua rồi thu lại tầm mắt, hỏi vị hôn thê: “Thế nào?”

Chân Bảo không có lý do cụ thể, chỉ là tò mò, dù sao bọn họ và Phùng Nguyệt cũng quen biết.

Phó Minh Thời cười ôm nàng.

Phùng Nguyệt gửi tin nhắn cho anh, anh cũng không nói cho Chân Bảo biết, không phải vấn đề quan trọng. Phùng Nguyệt nhanh chóng có bạn trai như vậy, bên trong cũng có thể có nguyên nhân là thẹn quá hóa giận lòng tự trọng bị đã kích, dùng việc này nói cho anh và Chân Bảo biết, cô ta Phùng Nguyệt cũng có người yêu thích.

Nhưng Phùng Nguyệt đề cao mình quá, trong mối quan hệ của anh và Chân Bảo, Phùng Nguyệt, không có một chút liên quang gì.

~

Sinh nhật Chân Bảo là ngày mười bảy tháng ba, ngày đó đúng lúc là thứ bảy.

Tối thứ sáu Minh Thời đến đón Chân Bảo, đêm trở về biệt thự, ngày mai đưa Chân Bảo đến nơi khác mừng sinh nhật.

Ăn cơm tối xong, hai người ở phòng khách xem phim, Phó Minh Thời kéo tay Chân Bảo để lên đùi của mình, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt về lên mu bàn tay của Chân Bảo. Chân Bảo tự mình làm động tác này thì không có vấn đề gì, nhưng đổi thành Phó Minh Thời, liền phát sinh cảm giác ngứa ngáy làm người ta hoảng hốt.

Cô trở về rút tay về.

Phó Minh Thời cười buông ra, nghĩ đến ngày mai hẹn hò, cô làm cái gì anh cũng vui vẻ.

Phim kết thúc, mười giờ hơn.

Phó Minh Thời đưa Chân Bảo lên lầu, đưa cô đến trước cửa phòng, lại đưa cô đến bên giường.

Nụ hôn của anh quá nhiệt tình, ngay khi Chân Bảo nghĩ anh muốn làm tiếp việc đêm ấy dừng lại, Phó Minh Thời lại gục đầu vào hõm cổ của cô. Nóng mướt môi lấy cổ nàng chậm rãi trở lại trên mặt nàng. Chạm ái hôn từ cổ đến môi cô, hôn từng chút từng chút, không mang theo dục vọng. Nhìn giống như cùng cô chơi đùa. Chân Bảo dần dần rõ ràng, chàng trai này dùng những nụ hôn nhỏ vun đắp để thể hiện sự vui mừng của mình.

Chân Bảo muốn cười.

“Cười cái gì?” Phó Minh Thời nhảy bèn nhìn thấy lúc cô cười, không khỏi ngẩn đầu hỏi.

Chân Bảo nhắm mắt lại, không nói.

Phó Minh Thời nhìn khoe môi vênh lên của cô, bàn tay đột nhiên sờ tới lưng quần của cô.

Chân Bảo giật nảy mình.

“Vừa mới cười cái gì?” Phó Minh Thời uy hiếp hỏi.

Chân Bảo sợ anh, đành phải ngoan ngoãn trả lời: “Nhìn anh giống như đang rất vui vẻ.”

Ánh mắt Phó Minh Thời lập tức trở nên nguy hiểm, ấn lấy khoe miệng cô nói: “Đêm mai, anh sẽ càng vui vẻ hơn.”

Chân Bảo nói không lại anh, đưa tay che mắt.

Phó Minh Thời hôn cô lần nữa, vẫn chưa thỏa mãn quay về phòng của mình.

Chân Bảo một mình thoải mái nằm trên giường lớn, mắt nghĩ trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ của Phó Minh Thời khi vuốt ve khoe miệng cô. Anh nói anh sẽ càng vui vẻ hơn, Chân Bảo chưa từng nhìn thấy qua càng vui vẻ hơn của anh, nhưng cô nhớ kỹ hồ hấp của anh. Hừ, rất êm tai, cũng vô cùng... chọc người.

Tim đập nhanh hơn, vậy mà, cũng ần ần chờ mong.

Bất tri bất giác đến mười hai giờ đêm, Wechat ding ding vang, bạn bè cùng phòng gần như đồng thời nhắn tin tới chúc mừng sinh nhật. Chân Bảo nằm nghiêng xem điện thoại, trong những tin nhắn chúc sinh nhật vui vẻ, có Phó Minh Thời chúc so với người khác bắt mắt hơn nhiều, anh vậy mà lại chúc cô.... trưởng thành vui vẻ.

Chân Bảo trả lời tin nhắn của ba bạn cùng phòng, không để ý tới anh.

Thế nhưng trước khi ngủ, trong lòng đều nghĩ về anh.

Sáng ngày hôm sau, Chân Bảo rửa mặt xong mở cửa phòng, đã thấy Phó Minh Thời ở bên ngoài.

“Sinh nhật vui vẻ.” Phó Minh Thời đưa tay phía dẫu ở phía sau ra, trên tay là một đóa hoa hồng đỏ.

Mặt Chân Bảo đỏ ửng: “Cảm ơn.”

“Anh nên cảm ơn em” Phó Minh Thời cúi đầu, nói một cách đầy ý vị sâu xa.

Chân Bảo xoay người đi cầm hoa.

Ăn xong điểm tâm, hai người xuất phát, Phó Minh Thời lái xe, lúc lái ra khỏi biệt thự, ở phía xa bỗng có ánh chớp lóe lên.

Phó Minh Thời mặt biến sắc.

Chân Bảo nghi ngờ quay đầu, thấy có người giờ máy ảnh, vừa chụp hình bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Phòng ngủ của nữ sinh.

Thứ bảy mọi người đều ngủ nướng, nhưng Phùng Nguyệt ngủ đến năm giờ đã tỉnh, nằm ở trên giường không động đậy, trong chốc lát ở trong chăn trong vụng trộm vào webo, ai cũng không biết cô mở to mắt, điện, đàn, lễ, quý, đồn

Phùng Nguyệt đang đợi phóng ảnh ra.

Phó Minh Thời đẹp trai có tiền như thế, nếu như yêu đương quang minh chính đại, bất kỳ cô gái nào cũng đều hi vọng công khai đoạn tình cảm này, nhưng hai người lại luôn lén lút, nghĩ đến lần trước Phó Minh Thời làm sáng tỏ scandal của anh và Hạ Đình, Phùng Nguyệt vô cùng chắc chắn, Phó Minh Thời chỉ bao nuôi. Bao nuôi nữ sinh Chân Bảo kia, cho nên mới nói trước mắt anh không có bạn gái, Chân Bảo cũng giả vờ không biết một thân phận khác của “Thời Minh”.

Chân Bảo muốn cô che giấu, Phùng Nguyệt càng muốn để lộ ra. Không chỉ riêng cô mà sẽ để cả Mạnh Kế Ninh hay tất cả mọi người trong học viện, toàn bộ truyền thông đều biết từ đầu đến cuối Chân Bảo là một Bạch Liên Hoa, bên ngoài thì giả bộ thuần khiết vô cùng, bên trong lại khác hoàn toàn. Bản thân thể hám lam giàu.

Nhưng Phùng Nguyệt không muốn trêu chọc Phó Minh Thời, cho nên cô mới tiếp nhận theo đuổi của Lý Kiện, chờ Phó Minh Thời, chờ sau khi Chân Bảo cảm thấy cô đã quên chút ân oán này, lại nặc danh gửi cho tòa báo Đại V chuyên đào bới để lộ tin tức danh nhân, nói Phó Minh Thời bao nuôi sinh viên đại học A, cũng cung cấp tin tức thân phận của Chân Bảo, kể cả gửi ảnh chụp của Phó Minh Thời và Chân Bảo ở trong sân trường.

Đại V kia muốn càng nhiều ảnh chụp, thậm chí còn nói dùng tiền mua, nhưng Phùng Nguyệt không dám đòi tiền, nói cho đối phương biết hôm nay sinh nhật Chân Bảo chắc chắn Phó Minh Thời sẽ ở cùng cô ấy, sau đó cắt đứt liên lạc.

Sáng sớm hôm qua Phùng Nguyệt liên lạc với đối phương, liên lạc xong thì lên webo, nhưng thế nào vẫn chưa có động tĩnh?

Phùng Nguyệt có chút lo lắng

Hai người bạn cùng phòng rời giường đi ăn sáng, Phùng Nguyệt tiếp tục tìm kiếm, chờ đến khi người cùng phòng thứ ba cũng dậy, Phùng Nguyệt mới như không có việc gì xuống giường, rửa mặt trang điểm, tất cả như trước. Trang điểm dùng mười lăm phút, vừa thu dọn xong đồ đạc, Lý Kiện đã gọi điện thoại tới.

Phùng Nguyệt không thích Lý Kiện chút nào. Lý Kiện thì thích động tay động chân, chỉ sau hai ngày hẹn hò đã hôn cô, còn mấy lần thăm dò cô thuê phòng. Phùng Nguyệt đã hiểu rõ tên Lý Kiện, dùng nhìn mỗi ngày nấu cháo điện thoại đưa đón cô đi học, một khi thuê phòng, chắc chắn Lý Kiện sẽ vứt cô đi như vứt bỏ những nữ sinh khác.

Phùng Nguyệt buồn bực, nhưng bây giờ cô nhất định phải có vật che chắn.

“Ừm, em lập tức đến ngay.” Cười kết thúc trò chuyện, Phùng Nguyệt tiện tay tìm kiếm trên webo tiếp, kết quả là nhìn thấy chủ đề hấp dẫn thứ ba từ dưới lên: Tin đồn Phó Minh Thời bao nuôi sinh viên.

Tìm Phùng Nguyệt nhảy thành thích, khi tra thành tích thi đại học cũng không căng thẳng như hiện tại.

Nhưng trước hết cô làm bộ không phát hiện ra, mới đi ra khỏi phòng ngủ đã không kịp chờ đợi ấn mở chủ đề kia, bên trong hiện ra mấy tấm hình, theo thứ tự là Phó Minh Thời chờ Chân Bảo ở bên ngoài đại học A, Chân Bảo đi từ bệnh viện ra được Phó Minh Thời ôm vào trong ngực cúi đầu hôn, hai người lên một chiếc xe con bình thường, xe con dừng ở trước một ngôi biệt thự...

Nhìn thấy biệt thự ba tầng phong cách Châu Âu kia, ngón tay đang bấm chuyển sang tấm khác của Phùng Nguyệt tạm dừng, ánh mắt phức tạp, vui mừng vì mình đoán đúng, lại nhìn không được hâm mộ ghen ghét, vì sao đều cùng từ thành phố C mà Chân Bảo lại có mệnh tốt như vậy? Đời này cô còn

chưa từng đi tới một ngôi biệt thự như vậy.

Xem hết biệt thự, Phùng Nguyệt tiếp tục kéo ảnh chụp khác, tấm cuối cùng là buổi sáng Phó Minh Thời lái xe đi ra, trong xe chỉ có thể nhìn thấy mặt bên Phó Minh Thời, nhưng đầu Chân Bảo lại lệch ra ngoài, cho nên gương mặt thanh thuần kia hoàn toàn hiện ra, trong mắt là vẻ khiếp sợ.

Phùng Nguyệt cười, phát hiện có bạn học đi tới, Phùng Nguyệt cấp tốc bỏ điện thoại di động vào túi, đi xuống lầu tìm Lý Kiện.

Lý Kiện mua vé xem phim, hai người đón xe tới, trên đường Lý Kiện mở điện thoại, Phùng Nguyệt thấy anh ta chơi webo, lần đầu tiên chủ động dựa vào bờ vai Lý Kiện, cùng anh ta xem webo. Mọi người đều thích nhiều chuyện, đặc biệt là làm cho người suy nghĩ nhiều, quả nhiên Lý Kiện đã kéo đến chủ đề hấp dẫn thứ ba “Tin đồn Phó Minh Thời bao nuôi sinh viên đại học” kia.

“A, đây không phải là Chân Bảo và bạn trai sao?” Phùng Nguyệt khiếp sợ đoạt lấy điện thoại di động.

Lý Kiện lập tức đoạt trở về, liên tục xem hết ảnh chụp, sau đó vừa xe m bình luận vừa châm chọc nói: “Còn tưởng rằng Chân Bảo rất thanh thuần, hóa ra là dạng này.” Anh ta thích người đẹp, Chân Bảo là hoa khôi được học viện công nhận, lúc vừa khai giảng Lý Kiện đã chú ý đến Chân Bảo, vốn định khi huấn luyện quân sự kết thúc tới thử vận may, không nghĩ tới trong lúc huấn luyện quân sự, bạn trai của Chân Bảo đã xuất hiện.

“Phó Minh Thời là ai?” Hiện tại Lý Kiện tò mò thân phận Phó Minh Thời nhất, đi xem webo của Phó Minh Thời.

Phùng Nguyệt móc điện thoại di động của mình ra, căng thẳng bấm xem bình luận.

“Phụ nữ càng thanh thuần, thường càng lẳng lơ.”

“Chỉ có không đào được chuyện xấu, không có chuyện quá hoàn hảo.”

“Cô gái này còn không đẹp bằng tôi.”

“Văn bằng một đồng, so ra kém có mặt có ngực có chân.”

“Hiện tại nữ sinh viên, càng ngày càng không đáng tin cậy.”

“Em gái không tệ, đến ngủ với anh, anh cho em năm trăm.”

“Lại là đại học A chúng ta, thật sự bôi dọ đại học A.”

...

Phùng Nguyệt cười, chưa từng có giây phút nào hy vọng thứ hai đến nhanh như lúc này, xem Chân Bảo còn dám xuất hiện trước mặt bạn học hay không.

Mà hiện tại, khi Phùng Nguyệt cười trên nỗi đau của người khác lật xem bình luận thì Chân Bảo ngồi ở trên giường, cũng đang xem bình luận, chưa xem xong bình luận thứ nhất, mắt đã mơ hồ. Phó Minh Thời ngồi ở bên cạnh cô, nhìn thấy hai giọt nước mắt long lanh to như hai hạt đậu chảy ra khỏi đôi mắt của vị hôn thê.

Phó Minh Thời đoạt lấy điện thoại di động, trực tiếp tắt máy.

Chân Bảo đứng lên, muốn đi phòng vệ sinh.

Phó Minh Thời nắm lấy cổ tay cô, kéo người đến trên đùi ôm, Chân Bảo cũng nhịn không được nữa, chôn ở trong ngực anh khóc. Cô không hiểu vì sao có người không hiểu gì mà cứ nói hươu nói vượn, cô luôn sợ hãi bị người ta biết, là lo lắng những người kia nói lung tung.

Nhưng chẳng những bọn họ suy đoán loạn, còn mắng cô.

Chân Bảo đã lớn như vậy còn chưa bao giờ bị mắng, trên internet không có, trong sinh hoạt cũng càng không có.

Những câu chữ khinh bỉ nhục mạ người kia chen chúc ở trong đầu, Chân Bảo càng khóc càng ủy khuất, càng ủy khuất càng không quản được nước mắt.

Ngực Phó Minh Thời đã ướt, nhìn thấy vị hôn thê trong ngực khóc đến như trời muốn sụp xuống, không hiểu sao Phó Minh Thời lại muốn cười. Chân Bảo đến từ nông thôn xa xôi, một cô gái nông thôn đơn thuần ngây thơ không biết gì về internet mà anh gặp trước đó, hay ngay cả nhục mạ trên Internet cũng chưa từng nghe thấy, lại càng không cần phải nói đến lần đầu tiên trở thành đối tượng người khác bàn luận.

Chờ Chân Bảo khóc một lát, Phó Minh Thời mới sờ sờ khuôn mặt nhỏ ướt nhẹp của cô, chống cằm ở đỉnh đầu cô nói: “Lần đầu tiên anh gặp phải tin đồn truyền thông, là khi bảy tám tuổi, có người nói ba anh bao nuôi tiểu tam, bạn học trong trường đều biết, vụng trộm cười nhạo anh.”

Chân Bảo chậm rãi ngừng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Phó Minh Thời hôn lên đôi mắt dính nước mắt của cô, bình tĩnh nhớ lại nói: “Anh mặc kệ bọn họ, tiếp tục đi học, nhưng khi lái xe tới đón anh, một mình anh trốn ở phía sau xe khóc, buổi tối nhìn ba anh, anh đều không nói một câu với ông, chỉ nói với mẹ.”

Chân Bảo tưởng tượng Phó Minh Thời như thế, tưởng tượng một đứa con trai hồn dỗi với ba, không khỏi quên sự khó chịu của mình, hiểu kỳ chuyện sau đó.

“Mẹ anh em đã thấy rồi, lúc còn trẻ tuổi bà không yêu đã cưới, giống như đều bắt mẫn toan tính với tất cả mọi người, nhưng khi bà nhìn thấy anh hồn dỗi không để ý đến ba, thì bà luôn cười. Nhưng khi ba anh giải thích với anh rằng những tin đồn kia đều là giả, cam đoan ông không có những người phụ nữ khác thì bà không cười nữa.”

Chân Bảo căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ...

Khi Phó Minh Thời hôn vào môi cô, dừng lại suy nghĩ lung tung của cô, bất đắc dĩ nói: “Ban đêm bảo anh đi ngủ, mẹ anh mới nói cho anh biết, người bên ngoài không có tiền như nhà họ Phó, cho nên tìm kiếm chuyện xấu của nhà họ Phó, bịa đặt ông cụ có một đồng nữ nhân, bịa đặt ba anh nuôi dưỡng phụ nữ, nói mẹ anh ngoại tình... Chỉ cần nhà họ Phó có tiền, những điều này đều tránh không được, biện pháp đối phó là chuyên tâm làm chuyện mình nên làm, càng quan tâm càng giải thích, sẽ càng tìm thêm niềm vui cho những người rồi việc kia.”

Chân Bảo hiểu ý của Phó Minh Thời, nhưng, rất nhiều đạo lý tất cả mọi người đều hiểu, nhưng khi thật sự đến trên người mình...

“Không có việc gì, anh đã trải qua nhiều lần rồi, hiện tại không có cảm giác gì với scandal nào.”

Phó Minh Thời hôn trán cô, sau đó hơi thối lui, nhìn mắt Chân Bảo nói: “Em khóc là bình thường, nhưng phải nhớ kỹ, chỉ cần em và anh yêu đương, chỉ cần em gả vào nhà họ Phó, loại tin tức này sẽ càng ngày càng nhiều, như em đến gần nam sinh nào hoặc đồng nghiệp nam nào, đều có người chụp hình em. Ví dụ như em thức đêm làm việc có quảng thâm mắt, là sẽ bị người ta truyền thành quan hệ của chúng ta không hợp...”

Nói đến đây, Phó Minh Thời đột nhiên hỏi Chân Bảo: “Cuộc sống như vậy, em sợ không?”

Từ giây phút hai người ở chung một chỗ, tương lai chắc chắn Chân Bảo sẽ bị vô số người chú ý, Phó Minh Thời luôn không nhắc nhở cô, hiện tại quan hệ lộ ra ngoài, Chân Bảo cảm nhận được lần đầu tiên cuộc sống của cô bị truyền thông chú ý, rốt cuộc Phó Minh Thời có cơ hội nói chuyện với cô.

Chân Bảo mờ mịt nhìn thẳng vào anh, trong đầu tưởng tượng ra cuộc sống như vậy.

Phó Minh Thời cho cô một phút đồng hồ, một phút đồng hồ sau, anh không cần đáp án của cô, mà là ném ra ngoài một vấn đề khác: “Vậy em sẽ bởi vì sợ trở thành tiêu điểm, từ bỏ vị hôn phu là anh ư?”

Ẩn giấu dưới ánh mắt bình tĩnh sâu sắc của anh đó là một chút nguy hiểm, giống như cô trả lời từ bỏ, anh sẽ trừng phạt cô. Nhưng Chân Bảo sẽ bởi vì những lời đồn nhảm vô căn cứ của những người không liên quan mà từ bỏ một người đàn ông luôn đối tốt với cô ư?

Chân Bảo lắc đầu, nâng cánh tay lên, chủ động ôm lấy anh.

Phó Minh Thời cười, thỏa mãn cọ vào đỉnh đầu cô: “Đã như thế, vậy em phải sớm học được việc không đếm xỉa đến những chuyện kia.”

Vấn đề trở lại trên những tấm hình kia, Chân Bảo mờ mịt luống cuống: “Nhưng những người kia nói thật khó nghe, em...”

“Anh sẽ làm sáng tỏ.” Phó Minh Thời nhẹ nhàng nói: “Chờ anh giải thích, đại đa số mọi người đều chỉ sẽ hâm mộ em, kể cả bạn học của em.”

Chân Bảo im lặng. Thật ra cô chỉ muốn làm một sinh viên đại học bình thường, không thích nói xấu cũng không thích hâm mộ, không muốn bị người chú ý. Nhưng hiện dưới loại tình huống này, cô chỉ có thể lựa chọn sớm quen những ảnh hưởng do yêu đương với Phó Minh Thời gây ra mà thôi, kể cả suy đoán khác từ dư luận.

“Anh đi gọi mấy cuộc điện thoại.” Hôn Chân Bảo, Phó Minh Thời đi trước.

Chân Bảo đưa mắt nhìn anh, chờ Phó Minh Thời ra cửa, cô nhìn không được ấn nút mở máy, vừa khởi động máy, Cố Tiểu Ngưng đã gọi điện thoại tới.

Chân Bảo ho khan một tiếng, bấm nút nghe.

“Cậu đang ở đâu? Đã thấy tin tức trên mạng chưa?” Cố Tiểu Ngưng lo lắng hỏi, Phạm Huyền, Tiền Nhạc Nhạc ghé vào bên cạnh cô ấy.

Chân Bảo gật gật đầu.

Cố Tiểu Ngưng buồn bực nói: “Sao cậu lại bị người ta chụp trộm vậy?”

“Bây giờ nói cái này còn tác dụng gì.” Phạm Huyền chen vào, thông qua điện thoại di động dạy Chân Bảo: “Mau bảo Phó tổng nhà cậu làm sáng tỏ! Cái gì bao nuôi tức chết tở rồi!”

Chân Bảo nhìn ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Anh ấy đi gọi điện thoại rồi, hẳn là đang sắp xếp.”

“Chân Bảo, cậu không sao chứ?” Tiền Nhạc Nhạc tận lực thoải mái mà nói: “Cậu đừng xem những bình luận kia, cậu và Phó Minh Thời là quan hệ yêu đương đơn thuần, rất nhanh mọi người sẽ biết, tuyệt đối cậu đừng xem những bình luận trên mạng kia là thật, cậu thấy những đại minh tinh kia không, gần như không bao giờ không bị người mắng, người ta vẫn nên quay phim thì quay phim nên ca hát thì ca hát, nên vui vẻ trải qua buổi sinh nhật với Phó tổng

nhà cậu, chờ xem những người kia bị đánh vào mặt đi nhé!”

Bạn bè cùng phòng quan tâm cô như vậy, Chân Bảo ấm áp trong lòng, thực tình cười nói: “Biết rồi, trở về mời các cậu ăn cơm.”

“Thôi đi, ai muốn cậu mời, nhớ nhắc nhở Phó tổng nhà cậu, anh ấy còn thiếu nợ bọn tớ một bữa tiệc lớn đấy.” Cổ Tiểu Ngư cười hắc hắc nói.

Hàn huyền vài câu, Chân Bảo cúp điện thoại, vừa để điện thoại di động xuống, ông cụ Phó đã gọi tới: “Phượng Bảo đừng nóng giận, có ông làm chỗ dựa cho cháu rồi, chỉ cần cháu nguyện ý, ông lập tức trở lại tổ chức hôn lễ cho hai cháu, xem ai còn dám hất loạn nước bản không.”

Chân Bảo dở khóc dở cười, ngược lại an ủi ông cụ Phó đừng nóng giận, dưỡng bệnh quan trọng hơn.

Người quan trọng nhất đã liên lạc rồi, không biết các phóng viên lấy được số của cô từ chỗ nào, nhao nhao gọi đến, Chân Bảo đành phải tắt máy, mở laptop lên xem webo. Không biết là lời nói của Phó Minh Thời có tác dụng, hay bạn bè cùng phòng quan tâm để cô nhớ rằng cô luôn có bạn bè làm hậu thuẫn, hiện tại khi xem lại những bình luận kia, mặc dù Chân Bảo vẫn bức bối, nhưng không tức giận đến rơi nước mắt.

Xem hết một trang bình luận, Chân Bảo vừa muốn bấm sang trang khác, webo đột nhiên không có kết nối, bấm tải lại thì phát hiện không thấy trang đó đâu. Chân Bảo đi xem những chủ đề hấp dẫn, chủ đề cũng mất, những trang khác nói về tin tức này cũng liên tục biến mất.

Chân Bảo nhìn màn hình sợ hãi, đây là có chuyện gì?

Có người gõ cửa, Chân Bảo quay đầu, nhìn thấy Phó Minh Thời đưa một tay nâng máy vì tính của anh đi đến.

Chân Bảo rời khỏi chỗ ngồi, nói cho anh biết không thấy tin tức kia trên webo nữa.

Phó Minh Thời vừa để laptop xuống vừa nói: “Nếu như bọn họ không xóa, anh sẽ khôi tổ.”

Chân Bảo kinh ngạc há miệng.

Phó Minh Thời cười kéo vị hôn thê đến trên đùi, ôm cô: “Đến đây, giúp anh chọn ảnh chụp.”

Chân Bảo nghiêng đầu, chỉ thấy Phó Minh Thời mở ra một file, bên trong có hai file, tên theo thứ tự là năm ngoái và năm nay. Phó Minh Thời mở file năm ngoái ra trước, lập tức nhảy ra một đồng hình đầy màn hình, giống như bên trong mỗi tấm đều có cô, có ảnh chụp, cô chưa từng thấy qua.

“Có ảnh của ông cụ chụp, có ảnh của anh chụp.” Tay trái Phó Minh Thời ôm cô, tay phải di chuyển con chuột.

Không hiểu sao Chân Bảo nóng mặt, ảnh chụp, có phải lúc đưa lên rất xấu hay không?

“Tấm này?” Phó Minh Thời ấn mở bức ảnh hai người chụp chung dưới cây Ngân Hạnh lúc Chân Bảo huấn luyện quân sự năm ngoái.

“Đăng lên webo của anh?” Chân Bảo nhìn ảnh chụp hỏi.

Phó Minh Thời gật đầu.

Chân Bảo nhìn lại ảnh, lắc đầu, cũng muốn công khai, nhưng Phó Minh Thời ăn mặc bình thường như vậy, có chút ngốc.

Cô nói như vậy, Phó Minh Thời bấm chọn tấm hình huấn luyện quân sự đó xong, rồi lại chọn bức hình hai người chụp ở biệt thự, có một tấm anh ngồi ở trên ghế sofa ôm cô, Chân Bảo ôm mặt trắng trong ngực, Hắc Đan ngồi chồm hóm ở trước người hai người. Cũng không biết làm sao lại trùng hợp như vậy, ngày đó Chân Bảo, Phó Minh Thời đều mặc áo màu trắng, giống như áo đôi.

“Tấm này?” Phó Minh Thời thấp giọng bàn bạc với cô.

Chân Bảo gật gật đầu.

Phó Minh Thời đóng file năm ngoái lại, lại mở file năm nay ra, sau đó chọn lấy một tấm ảnh gia đình lúc ăn tết ở chỗ ông cụ. Trong tấm ảnh, ông cụ Phó ngồi ở trên ghế sofa, cười rạng rỡ, bên trái sau lưng là Phó Chính, vợ Phùng Kha, bên phải là Chân Bảo và Phó Minh Thời. Phó Minh Thời một tay cầm túi xách, một tay tự nhiên thân mật ôm eo Chân Bảo, khóe môi hơi vênh. Phó Chính bên cạnh mang vẻ mặt lạnh nhạt, trên mặt Phùng Kha cũng hoàn toàn lạnh lùng như trước đây, chỉ là nhìn từ góc độ xen kẽ cánh tay, chỗ bị ghế sofa che mắt, chắc chắn là hai vợ chồng đang nắm tay.

Chân Bảo cũng có tấm hình này, thường xuyên mở ra xem.

Mất thấy Phó Minh Thời cũng chọn tấm này, Chân Bảo không quá yên tâm nói: “Có nên nói với bác trai và bác gái một tiếng hay không?”

Phó Minh Thời nhìn cô, “Vi cái gì?”

Chân Bảo trợn mắt, có lẽ hai vị trưởng bối cũng không hy vọng thừa nhận cô quá sớm...

“Tiền mừng tuổi đã nhận.” Phó Minh Thời buông con chuột ra, đổi thành hai tay ôm cô, “Nhận tiền mừng tuổi của nhà họ Phó rồi, em có hối hận cũng không được.”

Chân Bảo lập tức nghĩ đến đôi vòng ngọc mà Phùng Kha đưa cho cô.

Phó Minh Thời hôn lên gương mặt đỏ ửng của cô, chuẩn bị gõ chữ, Chân Bảo muốn đi, Phó Minh Thời không cho cô động đậy, vô cùng đơn giản gõ một câu, rồi gửi ảnh, webo thông báo đã đăng ảnh thành công. Đăng xong, Phó Minh Thời ấn mở nhóm chăm sóc, chỉ vào nick Chân Bảo đã từ bỏ nói: “Sau này có thể dùng.”

Chân Bảo di chuyển ánh mắt, nhìn thấy biệt danh Phó Minh Thời đặt cho cô lúc trước, “Chân cô nương mang giày thủy tinh.”

Trong nháy mắt kia, Chân Bảo đột nhiên cảm giác được, hóa ra có một số việc, tương tự đến một ngày nào đó khi thức dậy thật sự phải đối mặt với một đồng phiền phức, thật ra chỉ cần nguyện ý đi đối mặt thì đều rất đơn giản, giống như tảng đá lớn đè ở trong lòng, nếu cố gắng hết sức đẩy đi, đẩy đi, gánh nặng lại là thể xác tinh thần đều nhẹ nhõm.

~

Rap chiếu phim, Phùng Nguyệt hoàn toàn không có tâm tư xem phim, phát hiện trên webo Đại V không có gì, cô lập tức nghĩ đến Phó Minh Thời vận dụng quan hệ, liên đới thành vào xem động thái của Phó Minh Thời, cảm thấy Phó Minh Thời sẽ nói cái gì đó. Nhưng chứng cứ rõ ràng như thế, kết quả Phó Minh Thời bao nuôi Chân Bảo đã định rồi, cho dù anh phủ nhận, cũng sẽ không có người tin tưởng, cho dù trên mạng không có dấu vết, việc này đã chuyển đến diễn đàn đại học A, thanh danh của Chân Bảo đã xấu đi rồi.

Suy nghĩ vừa dứt, ngoài ý muốn xuất hiện một tin tức mới.

Phùng Nguyệt bấm vào xem, căng thẳng đến không dám nhìn.

Phó Minh Thời: Sinh nhật vui vẻ, vị hôn thê của tôi, Chân cô nương mang giày thủy tinh

Ba tấm hình kèm theo, hai tấm Chân Bảo và Phó Minh Thời chụp chung, tấm thứ ba...

Nhìn thấy tám ảnh gia đình kia, máu trong toàn thân Phùng Nguyệt gần như đông lại. Từ khi đoán được Thời Minh là Phó Minh Thời, Phùng Nguyệt lên mạng kiểm tra tư liệu của mỗi người trong nhà họ Phó, bởi vậy chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đám người ông cụ Phó. Phó Minh Thời, vậy mà mang Chân Bảo ra mặt người nhà? Nói cách khác, danh xưng “vị hôn thê” kia cũng có thể là thật?

Nhưng làm sao có thể? Chân Bảo ngoại trừ mặt không có cái gì, Phó Minh Thời vừa có tiền vừa đẹp trai không đi cưới đại minh tinh, sao lại thật sự cưới một sinh viên bình thường?

Ngón tay run rẩy, Phùng Nguyệt ấn mở xem bình luận dưới bài Phó Minh Thời đăng.

“Oa, hóa ra là vợ cả!”

“Nhìn Chân Bảo như vậy thật đẹp mà, nhìn Phó tổng cười hạnh phúc thế nào kia!”

“Ông cụ Phó thật sự đáng thương, con trai con dâu, cháu trai cháu dâu ân ái ở trước mặt ông!”

“Hình như tôi thấy được Phó tổng ở tuổi trung niên và ở tuổi già.”

“Chúc mừng chúc mừng, Phó tổng nhớ phát kẹo mừng!”

“Tôi biết mà, con gái đại học A đều là con gái ngoan!”

“Đã gặp trường bối rồi, vậy rốt cuộc Chân Bảo có lai lịch thế nào đây?”

Nhìn thấy câu này, rốt cuộc Phùng Nguyệt sống lại, ấn mở xem những bình luận phía dưới bình luận này:

“Hình như là người thành phố C, trước đó có người tìm ra.”

“Không phải Bạch Phú Mỹ sao? Vậy tại sao biết được Phó tổng?” (Bạch phú mỹ: người đẹp da trắng mịn. tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.)

“Chắc chắn cô gái này có thủ đoạn.”

Phùng Nguyệt nhíu mày thật sâu, đúng vậy, Chân Bảo và Phó Minh Thời biết nhau thế nào? Nhà họ Phó Minh Thời có tiền như vậy, không có khả năng là hàng xóm với di Chân Bảo, Chân Bảo một sinh viên bình thường, chẳng lẽ có thủ đoạn đặc biệt? Vừa nghĩ vừa mở xem tiếp, chợt thấy một bài vạch trần thân phận Chân Bảo, Phùng Nguyệt vội ấn vào, nhìn thấy tiêu đề trước tiên:

“Ba chết bệnh mẹ bỏ trốn, cô bé lọ lem khổ tận cam lai”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47

Editor: Lovenoo1510

Sự tích “Cô bé lọ lem” Chân Bảo, Đại V đăng lên một tấm ảnh cô và Phó Minh Thời vô cùng “bắt ánh sáng”

Cha Chân Bảo là Chân Dũng, thời trẻ cùng thanh mai trúc mã trong thôn sống ở bên cạnh nhau, tình cảm hai người rất tốt, nhưng lúc hai nhà chuẩn bị nói chuyện cưới xin, thanh mai bất ngờ xảy ra sự việc ngoài ý muốn, bệnh chết. Chân Dũng là người chung tình, một mực không muốn kết hôn, thẳng thắn chờ đến khi mẹ sinh bệnh, Chân Dũng mới tiếp nhận sự an bài của mẹ, bắt đầu đi xem mắt.

Dựa vào tiếp tế lúc trước của ông cụ Phó, sinh hoạt nhà họ Chân trong thôn xem như số một số hai, mặc dù Chân Dũng đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng đáng đáp ông cao ráo rắn chắc, ngũ quan đoan chính, có bề ngoài xuất chúng lại thêm gia cảnh giàu có, lập tức hấp dẫn không ít đối tượng hẹn hò, trong đó bao gồm cả nhà họ Vương.

Thế là Chân Dũng hơn bốn mươi tuổi cùng Vương Tú hai mươi tuổi kết hôn, ông cụ Phó từ ngàn dặm xa xôi tới uống rượu mừng, năm thứ hai liền có Chân Bảo. Đáng tiếc Chân Dũng lớn tuổi lại quá thành thật, coi giữ quê hương không muốn vào trong thành phố sống, Vương Tú nắm trong tay khoản tiền lớn mà ông cụ Phó để lại, càng ngày càng không hài lòng chờ đợi ở nông thôn, rốt cuộc có một ngày đã ôm số tiền tiết kiệm chạy cùng người khác, người đàn ông kia là ai, không có người nào biết, Vương Tú đi nơi nào, trước mắt cũng không thể điều tra ra.

Nhưng cái Đại V này làm việc hiệu suất rất cao, vừa tiếp nhận đã che dấu bản thảo, lập tức phái người đến quê hương Chân Bảo đào bới tin tức, chẳng những đào ra chuyện bên trong của ông cụ Phó và ông nội Chân Bảo là chiến hữu. Còn, thuận tiện viếng thăm hàng xóm, biết được tình huống hôn nhân của cha mẹ Chân Bảo, thậm chí còn từ trong nhà của Vương Tú lấy được ra được một tấm hình kết hôn của hai vợ chồng.

Đó là tấm ảnh nhỏ đen trắng, thấy Chân Dũng bên trong rất trẻ trung, mày kiếm mắt sáng, nếu ở hiện tại thì tuyệt đối sẽ là một đại soái ca, nhưng đôi mắt của Chân Dũng rất bình tĩnh, giống như cảnh sắc tĩnh mịch của mặt hồ trong thôn nhỏ, đôi mắt Chân Bảo rất giống cha. Bên cạnh Chân Dũng, Vương Tú cười tựa vào bả vai ông, cười đến thanh xuân xán lạn, Chân Bảo ngoại trừ đôi mắt ra, thì những nơi khác đều giống mẹ, đôi mắt Vương Tú rất đẹp, nhưng biết nói thế nào đây, nhìn rất khôn khéo, lộ ra một tia sành sỏi.

Chân Bảo dựa vào giường, nhìn tấm hình cũ trong tay đến gần người.

Hành lý cô mang đến Đế Đô không nhiều, hình cha mẹ kết hôn trong đó có một phần.

Lúc mẹ rời đi cô mới ba tuổi, đối với mẹ Chân Bảo không có bất kỳ ấn tượng nào, cô chỉ biết được tính cách của mẹ mình qua người trong nhà và hàng xóm, ấn tượng của cô đối với dung mạo của mẹ, cũng chỉ có tấm hình này. Chân Bảo không nghĩ tới, có một ngày, cô lại được thấy bức ảnh như vậy ở trên mạng.

Xem hết ảnh chụp, Chân Bảo ấn mở weibo của Đại V xem bình luận.

“Lúc trước Vương Tú đến nhà họ Chân chính là vì tiền, người đàn ông thành thật quá đáng thương, bị bà ta lừa.”

“Chân Bảo lớn lên giống Vương Tú, mệnh cũng rất giống, đều câu kéo kẻ có tiền.”

“Cứu cha đã lỗi thời, đầu năm nay coi trọng cứu ông hơn.”

“Vương Tú quá tiện lợi! Tốt nhất là bị người ta đào ra, nhìn xem bà ta còn có thể lẫn lộn được nữa không!”

...

Đại đa số bình luận, đều mắng Vương Tú, thảo luận chuyện cô và Phó Minh Thời không nhiều lắm.

Cảm giác trong lòng Chân Bảo nói không nên lời, cô chưa thấy qua người mẹ trên danh nghĩa kia của mình, cha mẹ mình nuôi cô lớn, thời gian đó trong nhà không giàu có, nhưng cũng không có bị đói. Cha chưa từng bởi vì bị mẹ phản bội mà oán giận, dường như trong sinh hoạt không hề có người kia, hai cha con trải qua cuộc sống bình thản như bao nhà nông bình thường, Chân Bảo khi còn bé thường muốn mẹ, nhưng trong trí nhớ của cô không có oán hận.

Bây giờ, một đám người xa lạ trên mạng lòng đầy căm phẫn chửi rủa Vương Tú, chửi rủa mẹ của cô.

Chân Bảo không oán hận mẹ, đối với Vương Tú cũng không có bao nhiêu tình cảm mẹ con, không có ý tứ muốn bảo vệ mẹ, nhưng cô không thích chuyện nhà của mình thành đề tài câu chuyện của người khác, không thích nhưng cái được gọi là đồng tình...

Nhưng Phó Minh Thời nói, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, tương lại cái loại gặp gỡ chụp ảnh sẽ ngày càng nhiều.

Đóng laptop lại, Chân Bảo nằm thẳng ở trên giường, Nguyệt Lượng meo một tiếng, nhảy tới, nũng nịu cọ mặt cô. Sờ sờ cái đầu tròn trịa của nó, Chân

Bảo ôm Nguyệt Lượng tới trước ngực, một người một mào đối mặt với nhau. Nguyệt Lượng so với năm trước lớn hơn hai vòng, trên mặt nhiều thịt, hơi béo, đôi mắt màu xanh lá biến đổi, có chút dấu hiệu chuyển thành màu xanh da trời, bất luận là màu sắc nào, đều rất xinh đẹp.

Chân Bảo cười hôn nó một cái.

Nguyệt Lượng nhắc một cái móng vuốt, giống như ghét bỏ xoa nơi bị cô chủ hôn.

Chân Bảo bỗng nhiên quên đi những chuyện phiền lòng kia, một lòng đùa giỡn mèo.

Phó Minh Thời đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy vị hôn thê vẫn còn tâm tình đùa đùa với mèo, anh ngoài ý muốn nhún mày.

Anh tới, Chân Bảo buông Nguyệt Lượng đang vùng vằng vuốt về phía cô xuống, đến ngồi bên giường.

Phó Minh Thời đi tới, sau đó ngồi xổm ở trước người Chân Bảo, nhìn cô tìm tòi nghiên cứu.

Chân Bảo vô ý sờ sờ mặt, hoang mang hỏi: “Sao thế?”

Phó Minh Thời cười, “Anh nhìn xem em có khóc trộm không.”

Chân Bảo cúi đầu, thờ phào nói: “Vẫn tốt mà, bạn học từ tiểu học đến sơ trung đều biết chuyện trong nhà của em, quen rồi.”

Chuyện yêu đương của Phó Minh Thời bị đưa ra ngoài ánh sáng, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc, nhưng bị người khác nghị luận chuyện của cha, Chân Bảo đã sớm trải qua. Khi còn bé, cô chưa xót núp ở trong chăn vùng trộm khóc, khóc mẹ vì cái gì không cần bọn họ nữa, thời gian dần trưởng thành, cô không suy nghĩ nữa, vì dù sao cô còn có cha, cha đối với cô tốt như vậy...

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của cha, trong lòng Chân Bảo bỗng nhiên có một trận chua xót.

Đột nhiên rất muốn được gặp cha.

Phó Minh Thời ngồi ở bên cạnh cô, thuận thực đem vị hôn thê ôm vào trong ngực, cảm nhận được bờ vai đơn bạc của cô đang run, lần này Phó Minh Thời thật sự đau lòng. Quan hệ bị phơi bày ra ánh sáng, ban đầu anh lo lắng cô có thể tiếp nhận được áp lực của truyền thông hay không, cô không có kinh nghiệm, anh có thể dạy cô, nhưng bây giờ Chân Bảo đối mặt không phải với truyền thông, mà là chuyện bị mẹ đẻ vứt bỏ, cha ruột ra đi.

Phó Minh Thời nhớ lại quê hương của Chân Bảo, một căn nhà hai tầng cũ kỹ, rào chắn hành lang lầu hai đều là đá tảng dựng, dường như chỉ cần một đạp là có thể vỡ nát. Chân Bảo lại một mình lẻ loi lơ lửng sống trong căn nhà như vậy hai năm, một mình nấu cơm một mình ăn.

“Nhớ cha, hay là nghĩ đến bà ấy?” Phó Minh Thời cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Giọng nói Chân Bảo ghen ngào: “Nhớ cha em...”

Phó Minh Thời hôn lên đỉnh đầu của cô: “Chờ em được nghỉ hè, anh và em trở về một chuyến.”

Chân Bảo gật đầu.

Phó Minh Thời nhẹ nhàng xoa đầu cô, sau một lát, thăm dò hỏi: “Nếu như em muốn gặp bà ấy, anh có thể giúp một tay.”

Chân Bảo lập tức lắc đầu, nước mắt từ từ dừng lại, dựa vào ngực anh nói: “Mỗi người đều ai đi đường nấy, nên quên đi thôi.”

Gặp bà ấy làm cái gì? Nhận mẹ hay là trả thù đây?

Cả hai việc Chân Bảo đều không muốn. Vương Tú lừa tiền của cha, cha không oán hận, cô cũng không hận. Còn quan hệ mẹ con, Vương Tú không cần cô nữa, cô cũng làm như không có mẹ, trên mặt tình cảm sẽ không ai nợ ai.

Thành phố S, trong một căn phòng ở toà nhà cao tầng, một người phụ nữ có dung mạo tinh xảo khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi trước máy tính, không ngừng lật xem weibo. Nhìn thấy những lời công kích chửi rủa kia, sắc mặt bà ta trắng bệch, nhìn thấy ảnh chụp ân ái cũ của Phó Minh Thời, ánh mắt người phụ nữ không khỏi phức tạp, phóng ảnh lớn ra nhìn.

Chân Bảo trong tấm ảnh, thanh thuần ngọt ngào, rất xinh đẹp.

Mắt Vương Tú không chớp nhìn chăm chăm ảnh chụp, những ký ức bị bà đè xuống đáy lòng, từng chút từng chút một lại hiện lên.

“Mẹ, con đói bụng!”

“Mẹ, con chưa buồn ngủ...”

“Mẹ, con muốn cha...”

Phượng Bảo ba tuổi, khuôn mặt mũm mĩm, đôi mắt lớn lại sáng, hễ người lớn nhìn thấy cô, sẽ không khỏi khen xinh đẹp một câu. Con gái đẹp mắt như

vậy, nên bà rất kiêu ngạo, bà muốn cho cô có được cuộc sống tốt nhất, nhưng Chân Dững sống chết không chịu chuyển vào trong thành phố, để hai trăm vạn ở một chỗ không động vào. Vương Tú không chịu nổi, từng ngày trôi qua càng không chịu nổi...

Nơi hoang vu hẻo lánh đấy, thứ duy nhất bà không bỏ được, chính là con gái, nhưng bà không thể mang theo con gái, chính mình bà chạy, Chân Dững sẽ không truy đuổi, nhưng mang con gái đi cùng, có thể Chân Dững sẽ đi báo cảnh sát.

Đi đến thành phố S, bà có tiền, có người đàn ông thông minh, bà sửa lại tên trên thẻ căn cước, người đàn ông đó làm ăn buôn bán, còn sinh hai đứa con, thời gian càng ngày càng tốt lên. Vương Tú ngẫu nhiên sẽ nhớ con gái, nhưng lại có hai đứa con khác làm bạn, bà cũng không suy nghĩ tới tên tâm liệt phế nữa, sẽ không liên tục mơ thấy ác mộng.

Ngay tại lúc bà sắp quên đi, con gái của bà lại nổi danh.

“Mẹ, chúng con đã trở về!”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói trẻ con, Vương Tú lập tức đóng giao diện weibo, trang điểm đơn giản lại, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ.

Lưu Hạo sáu tuổi ôm một chiếc ô tô đồ chơi trong tay, cao hứng khoe khoang với mẹ. Người đàn ông phía sau, Lưu Uy một tay mang theo một cái túi shopping, bên trong đựng toàn đồ ăn. Con gái cả của hai vợ chồng đang học cấp ba, sắp thi tốt nghiệp trung học, nên việc học rất căng thẳng.

Vương Tú như không có việc gì bởi con trai, nấu cơm, sau khi ăn xong cho con trai đi ngủ, bà mới gọi Lưu Uy vào phòng ngủ, đóng cửa thật kỹ, mở weibo ra cho Lưu Uy nhìn.

Lưu Uy hơn năm mươi tuổi, bằng vào đầu óc buôn bán cùng món tiền đầu tiên Vương Tú cấp cho mình, hiện tại gia đình đã có trăm vạn, đi ra ngoài cũng được người ta gọi một tiếng Lưu Tổng. Bởi vì khoản tiền kia đến từ nhà họ Phó, nên những năm này Lưu Uy đối với nhà họ Phó vẫn luôn có lo lắng, cho nên khi nhìn kỹ ảnh chụp, liền nhận ra Phó Minh Thời.

Chờ đến khi ông ta xem hết tương đối nội dung, thì thần sắc đã thay đổi mấy lần.

“Em còn muốn đi nhận Phượng Bảo?” Lưu Uy quan sát nghiên cứu vợ, biết Vương Tú vẫn luôn nhớ tới đứa con gái đáng thương kia.

Vương Tú cười khỏ, đối với con gái trong tấm ảnh đang tươi cười xấu hổ nói: “Em còn có mặt mũi đi nhận con bé sao, nhiều năm như vậy đã không quan tâm rồi.” Coi như bà đi nhận, thì con gái cũng chưa chắc đã nguyện ý.

Lưu Uy nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt tay vợ nói: “Tấm hình kia đã quá cũ rồi, cùng với em bây giờ không còn giống nữa, em cũng đã sửa lại tên, chỉ cần chúng ta không nói, sẽ không có người biết. Nếu như em đi nhận Phượng Bảo, truyền đi ra ngoài thì hai chúng ta sao còn có thể gặp người đây? Bọn nhỏ cũng sẽ bị mắng theo, vẫn là thôi đi, biết Phượng Bảo sống tốt, hoa lại nở một lần nữa em cũng có thể an tâm.”

Vương Tú yên lặng gật đầu.

Chỉ có thể như vậy.

Sinh nhật Chân Bảo, Phó Minh Thời mua một chiếc bánh gato xinh đẹp, đèn phòng khách đều tắt, chỉ có ánh nến chập chờn.

Trong một ngày đã phát sinh quá nhiều chuyện như vậy, Chân Bảo không hề có tâm tình sinh nhật, nhưng cô không đành lòng lãng phí một phen tâm ý của Phó Minh Thời, nên cố gắng giả bộ đáng vui vẻ, đang nhẹ nhàng thổi nến bánh gato, thì lại bị Phó Minh Thời thúc giục nhắm mắt cầu nguyện.

Ước nguyện cái gì đây?

Nguyện vọng bình thường đều khó mà thực hiện được, sau khi cha qua đời, Chân Bảo chưa từng có sinh nhật, trong nhà chỉ có mình cô, sinh nhật với những ngày thường không có gì khác biệt. Thế nhưng đêm nay, cô ngồi đối diện với người đàn ông gọi là Phó Minh Thời này, anh yêu cô, anh hi vọng cô vui vẻ.

Chân Bảo biết mình muốn cái gì, khoé môi nhếch lên, im lặng cầu nguyện.

“Cầu nguyện gì vậy?” Cách chiếc bàn bữa tối dưới ánh nến, Phó Minh Thời thấp giọng hỏi, trông mắt đen nhánh thâm thúy phản chiếu ánh nến.

Chân Bảo lắc đầu, cười nói: “Nói ra sẽ mất linh.”

Phó Minh Thời không ép buộc, giúp cô cắt bánh gato.

Bên ngoài đều là phòng viên, hai người không thể đến nơi nào, Chân Bảo cũng không muốn đi, tựa vào ngực Phó Minh Thời, cùng anh ngồi một chỗ xem phim. Xem hết một bộ mới chín giờ, lại xem một bộ nữa, bị nội dung hấp dẫn, nên cô mới không có tinh lực đi phiên nào những thứ bất quá trên mạng nữa.

Bộ phim thứ hai kết thúc, mười một giờ, Chân Bảo không có chút mệt mỏi nào, nhìn còn rất có tinh thần.

“Xem tiếp không?” Phó Minh Thời cúi đầu, đối mặt với đôi mắt to và trong veo như nước của vị hôn thê, anh cười dễ dãi. Nơi trước khi Chân Bảo đến Đệ Đô internet không phát triển, có rất nhiều bộ phim kinh điển cô đều chưa xem, đúng lúc tối nay xem một loạt, hai bộ liền.

Mặt Chân Bảo lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Phó Minh Thời liền mở bộ thứ ba, làm chuyện cô muốn làm.

Xem hết bộ thứ ba, trời vừa rạng sáng. Chân Bảo mệt mỏi buồn ngủ, Phó Minh Thời trực tiếp ôm lấy cô, đưa cô đi lên lầu trên. Bị anh ôm ngang lên, rốt cuộc Chân bảo cũng nhớ lại ước định lúc trước, Phó Minh Thời nói qua, đêm nay vào sinh nhật của cô anh ở lại, cùng cô làm chuyện thân mật nhất.

Buồn ngủ biến mất, Chân Bảo quên phim, cũng quên những cái truyền thông kia, tim đập nhanh hơn, yết hầu lên xuống.

Phó Minh Thời phát hiện thân thể của vị hôn thê biến hoá, đối đầu với khuôn mặt đỏ bừng của cô, Phó Minh Thời bật cười, quen cửa quen nẻo ôm Chân Bảo đi vào phòng ngủ, rồi cẩn thận từng li từng tí đặt Chân Bảo lên giường lớn của mình. Chân Bảo nhắm mắt lại, ngốc nghếch chờ đợi anh tiến thêm một bước.

Phó Minh Thời đã nhìn ra, cô nguyên ý thực hiện đính ước kia, nhưng anh không hài lòng, không hài lòng với bầu không khí hôm nay, không hài lòng tâm sự nặng nề của cô, chỉ muốn thân thể khoái hoạt.

“Vì cái gì lại nhắm mắt?” Ngồi lệch một bên giường, Phó Minh Thời cúi người, khuôn mặt tuần tú gần như kề sát cô.

Chân Bảo quay đầu, mặt càng đỏ hơn, anh biết rất rõ mà.

Thấy vị hôn thê ngây ngốc nhìn quá ngon miệng, Phó Minh Thời không nhịn được hôn một cái, sau đó nhéo một bên vành tai của cô thở dài: “Ngủ đi, đêm nay đặc biệt, về sau không cho phép em cố gắng thức đêm nữa.”

Chân Bảo khiếp sợ mở mắt ra, thấy Phó Minh Thời đang cười, cười đều ôn nhu, không phải cái chủng loại ôn nhu tình ý triền miên kia, mà là, giống như cha trong trí nhớ của cô, vòng tay yêu thương trí mạng tràn đầy chăm sóc như trường bồi với tiểu bối. Chân Bảo ngơ ngẩn, còn muốn cẩn thận phân biệt lại, thì Phó Minh Thời bỗng nhiên tới gần, bờ môi rơi vào mi tâm của cô, ấm áp.

“Ngủ ngon.”

Giọng anh trầm thấp. Chỉ hai chữ ngắn ngủi, ân cần hỏi thăm cô đã nghe không biết bao nhiêu lần trước khi ngủ, tại đêm nay, vào lúc này, lại có sức mạnh an ủi.

Chân Bảo bỗng nhiên sinh lòng tham luyến, mắt thấy Phó Minh Thời muốn đi, theo bản năng cô níu lấy tay áo anh.

Cơ thể Phó Minh Thời đã đứng dậy được một nửa, bị Chân Bảo kéo một cái, anh lại vững vàng ngồi một lần nữa, sờ trán cô hỏi: “Không ngủ được à?”

Hai gò má Chân Bảo đỏ lên, nói không nên lời. Cô muốn anh bồi cô.

Phó Minh Thời không nhìn thấu được tâm sự của cô, kiên nhẫn đối mặt với cô.

Bờ môi Chân Bảo giật giật, nhớ tới vấn đề của Phó Minh Thời, cô gật đầu.

Phó Minh Thời cho là cô thật sự không ngủ được, suy nghĩ một chút, cười nói: “Tiếp tục xem phim nữa không?”

Chân Bảo không nhịn được cười.

Phó Minh Thời xoa đầu cô, đi tới gian phòng của mình lấy Laptop, sau đó trở lại cời giầy leo lên bên cạnh Chân Bảo, hai người ở trên giường xem. Chân Bảo đã buồn ngủ, xem được một lát, cô an tâm dựa vào bả vai Phó Minh Thời, cố gắng chống đỡ trong chốc lát, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cuộc vẫn là ngủ, đầu trượt xuống một chút.

Phó Minh Thời nghiêng đầu nhìn, thấy Chân Bảo ngủ thiếp đi, anh liền khép laptop, chậm rãi đỡ Chân Bảo nằm xuống.

Chân Bảo ngủ rất kém, bị anh làm như vậy liền tỉnh, nhưng cả người lại ở trạng thái mơ màng. Lý trí bị tình cảm đè ép, lo lắng Phó Minh Thời rời đi, Chân Bảo mượn cơ buồn ngủ ôm eo Phó Minh Thời, nhỏ giọng lầm bầm: “Đừng đi...”

Trong lòng Phó Minh Thời chấn động, hoài nghi mình có nghe nhầm hay không.

Nhưng Chân Bảo gói đầu lên chân anh, một tay y lại ôm anh, giữ thật chặt.

Phó Minh Thời hậu chi hậu giác hiểu rõ vì sao vừa nãy Chân Bảo đỏ mặt, cô muốn giữ anh lại, nhưng thẹn thùng không dám nói.

Sờ tóc cô, Phó Minh Thời đặt laptop lên tủ đầu giường, chậm rãi cời áo sơ mi.

Chân Bảo hài lòng, nằm lại vị trí của mình, bên tai truyền đến âm thanh cời dây lưng của Phó Minh Thời, tim cô lại bắt đầu nhảy loạn.

Nhưng Phó Minh Thời chỉ ôm cô vào trong ngực, thuần khiết hôn vào mặt cô, còn cái gì khác cũng không làm.

Người thầy hơi thở đàn ông duy nhất thuộc về Phó Minh Thời, đêm nay, Chân Bảo ngủ vô cùng an ổn.

Chiều chủ nhật, Chân Bảo nhất quyết phải về trường học, buổi tối Kiểm Chức đã xin phép nghỉ, nhưng ngày mai còn phải đi học.

Bắt đầu từ phòng viên ngồi chờ bên ngoài bên ngoài biệt thự, đến đại học A, vậy mà cũng có phóng viên vây quanh. Phó Minh Thời trước xuống xe, Chân Bảo ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, nhìn thấy cửa trường học đứng đầy học sinh, đều tò mò nhìn chăm chăm vào bên này. Toàn thân Chân Bảo thấy không được tự nhiên, bất quá trên mạng cô có thể không nhìn, nhưng người bên cạnh dò xét, thì cô lại không thể thông dong được như Phó Minh Thời.

Nhìn một chút, thấy xe phóng viên ở xung quanh như vậy mà lại lần lượt rời đi.

“Xuống xe thôi.” Phó Minh Thời kéo cửa tay lái phụ ra, xoay người nhìn cô, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

“Anh nói gì cùng bọn họ vậy?” Chân Bảo mờ mịt hỏi.

Một tay Phó Minh Thời dắt cô, một tay đóng cửa xe, thuận miệng nói: “Không có gì, em yên tâm, về sau tuyệt đối sẽ không có người đến trường quấy rầy em.”

Chân Bảo quay đầu, nhìn thấy những ký giả kia vẫn núp ở phía xa chụp ảnh, nhưng không có người nào lại gần, thì có chút tin tưởng.

Trên đường trở về phòng, hai người hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đôi mắt Chân Bảo nhìn chăm chăm mặt đất, cái gì cũng không nhìn.

“Em rất đẹp.” Phó Minh Thời đột nhiên dừng lại, vịn bả vai cô, xoay người cô lại rồi nhìn thẳng.

Chân Bảo ngơ ngác nháy mắt, không hiểu vì sao Phó Minh Thời lại khen cô, một điểm báo hiệu cũng không có.

“Thật đấy, coi như mặc trang phục quê mùa nhất, em vẫn là mỹ nữ trong mắt người khác.” Ngữ khí của Phó Minh Thời nghiêm túc, ánh mắt cũng nghiêm túc.

Tại Chân Bảo nóng lên, không có lý do, làm sao anh lại khen cô lợi hại như vậy?

“Anh xấu sao?” Phó Minh Thời lại hỏi, chừng chặc đang hoảng, đứng đắn như bệnh tâm thần.

Chân Bảo bị anh chọc cười.

Thần sắc Phó Minh Thời nghiêm túc, “Nói chuyện đi, đến cùng là có xấu hay không.”

Chân Bảo nín cười, lắc đầu.

“Vậy ở cùng một chỗ với anh, để em mắt mắt lắm sao?” Phó Minh Thời tiếp tục hỏi.

Chân Bảo vẫn lắc đầu, nhưng trong lòng lại hiểu ý tứ của anh.

“Đã không mắt mắt, thì vì cái gì mà sợ bị người khác dò xét?” Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào cô xét hỏi.

“Em biết rồi.” Anh giống như giáo viên chủ nhiệm giáo huấn học sinh, Chân Bảo không muốn nghe, bỏ lại anh đi lên phía trước, kết quả người vừa mới chuyển, đột nhiên đã bị người ôm lấy chân, ngay sau đó, Phó Minh Thời liền khiêng cô lên vai!

Trên đường tất cả mọi người đều nhìn bọn họ, Chân Bảo gấp đến độ đập vào lưng Phó Minh Thời, quay đầu cắn anh: “Anh thả em xuống...”

Phó Minh Thời nhìn qua hướng phòng ngủ, cười nói: “Đối phó với người da mặt mỏng như em, chỉ có thể lấy độc trị độc.”

Chân Bảo không cần anh độc, cúi gầm đầu thúc giục anh: “Đừng làm loạn...”

Phó Minh Thời làm ra vẻ không nghe thấy.

Chân Bảo có chút tức giận, lần đầu tiên mang cả tên họ anh ra: “Phó Minh Thời!”

Bước chân người đàn ông rốt cục cũng ngừng lại.

Chân Bảo cho là giọng điệu của mình uy hiếp có tác dụng, vội vàng không ngừng cố gắng: “Thả em xuống.”

Phó Minh Thời quay đầu lại nói: “Gọi lại một tiếng đi.”

Chân Bảo đánh vào bả vai anh.

Phó Minh Thời vừa đi vừa vỗ vào chân cô nói: “Em gọi lại một tiếng nữa đi, anh sẽ thả em xuống.”

Chân Bảo cắn môi, qua mấy giây, rầu rĩ nói: “Phó Minh Thời.”

Phó Minh Thời nói được là làm được, quả nhiên thả cô xuống đất, sau đó một phen kéo vị hôn thê đang hôn đổ vào trong ngực, trước mặt đám sinh viên, hôn vào môi cô. Chân Bảo then quá hoá giận, dùng lực đẩy anh ra, nhưng bờ môi của anh cũng không có rời đi, trước nở nụ cười, rồi sau đó thừa dịp Chân Bảo giáo huấn anh tiến đến bên tai cô, dùng lời nói biện hộ:

“Anh yêu em”

Hận không thể để cho toàn thể giới này đều biết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 48

Editor: Maria Nyoko

Chân Bảo trở về phòng, lập tức được những nữ sinh trong lớp khác nhiệt liệt hoan nghênh, mười mấy nữ sinh đều chen lấn đến phòng Chân Bảo, hưng phấn mà hỏi Chân Bảo chuyện yêu đương. Chân Bảo bị các cô hỏi choáng váng, mặc dù những vấn đề kia đều có thể trả lời, không có liên quan đến chuyện * khó mà mở miệng, nhưng cô không quen giải thích mọi chuyện tình cảm của mình giống như bị điều tra.

“Tốt, Phó tổng ngoại trừ có chút tiền, có chút đẹp trai, kỳ thật cũng giống đàn ông của người khác, mọi người bỏ qua Chân Bảo đi, tản đi, không làm bài tập đi, không đi tắm rửa đi!” Cổ Tiểu Ngư, Tiền Nhạc Nhạc cùng đây đồng học ra phía ngoài.

Cuối cùng một đám người hò hét ầm ĩ rồi đi.

Chân Bảo thở ra thật nhẹ nhàng.

“Chân Bảo!”

Cổ Tiểu Ngư đóng kỹ cửa phòng, đột nhiên nhào tới gấu ôm, “A a a, Phó tổng nhà người rất đẹp trai! Mới vừa rồi chúng tớ đứng trên ban công đều thấy được, tớ cũng muốn được người khiêng trên vai!” Từ trên ban công nhìn, Phó Minh Thời cao lớn, Chân Bảo mềm mại nho nhỏ, một người khiêng một người trên vai, so với phim thần tượng càng đẹp mắt, càng chọc lòng người, kích thích người người đều muốn yêu đương!

Chân Bảo chỉ có thể cười. Mặc dù cô không quen Phó Minh Thời điệu cao như vậy, sẽ không khoe khoang bốn phía, nhưng có một bạn trai như Phó Minh Thời, Chân Bảo có thể hiểu được lý do người khác hâm mộ. Lúc này nếu như cô còn khiêm tốn nói không có gì, bảo đảm sẽ bị “hội đồng”.

“Hiện tại rất tốt, về sau hai người có thể quang minh chính đại ân ái, không cần lén lút.” Phạm Huyền nghiêng về một bên nói.

“Nhìn xem, trên diễn đàn trường học đã có ảnh chụp hai người!” Tiền Nhạc Nhạc ngồi trước máy vi tính, gọi bạn bè cùng phòng tới.

Rất nhiều người chụp ảnh Chân Bảo, Phó Minh Thời lúc trở về trường, Tiền Nhạc Nhạc click vào page có lượng view cao nhất, bên trong ngoại trừ ảnh chụp, thế mà còn có vài đoạn video. Đoạn video thứ nhất tiêu đề là “Đây mới gọi là tổng giám đốc bá đạo “, vô cùng bắt mắt, chỉ ít Chân Bảo bị hấp dẫn.

Tiền Nhạc Nhạc ấn mở video, tạp âm hò hét ầm ĩ bên trong, Phó Minh Thời đẩy cửa xe đi ra, một thân tây trang màu đen, eo nhỏ chân dài có thể so với người mẫu, thần sắc lạnh nhạt, màn ảnh lác lác cũng không ảnh hưởng đến khí phách. Xuống xe, Phó Minh Thời liếc nhìn phóng viên chung quanh một vòng, bình tĩnh nói: “Trước lúc Chân Bảo tốt nghiệp, tôi hi vọng cô ấy có thể chuyên tâm học tập, cho nên lúc Chân Bảo đi ra khỏi Đại A, mọi người có thể theo phỏng vấn tôi không can thiệp, thời gian cho phép tôi cùng Chân Bảo cũng nguyện ý phối hợp, nhưng nếu có người tìm vào Đại A dây dưa quấy rầy sinh hoạt bình thường của cô ấy, tôi có thể áp dụng những thủ đoạn cần thiết, đến lúc đó mọi người rất khó coi.”

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau.

Phó Minh Thời tiếp tục nói: “Hôm nay là lần đầu tiên, chư vị lập tức rời đi, tôi sẽ không truy cứu, nhưng về sau nếu có truyền thông thả ra ảnh chụp Chân Bảo bên trong Đại A, tôi sẽ mời luật sư liên hệ phóng viên chụp ảnh cùng với truyền thông phía sau.”

Vừa nói xong, rốt cục các phóng viên không muốn gây phiền toái lần lượt lui ra, rất nhanh chung quanh xe trống trải. Biểu lộ lạnh lùng Phó Minh Thời cũng có biến hóa, quay người đi đến chỗ ngồi kế tài xế, cách cửa xe càng gần, ánh mắt của anh càng nhu hòa, khi anh mở cửa xe, trên mặt lại không một tia lãnh ý mới vừa rồi, trong mắt tất cả đều là ôn nhu. Dưới cái nhìn ôn nhu đó, Chân Bảo bước ra, ngay từ đầu đưa lưng về phía màn ảnh, qua một phút đồng hồ mới lộ mặt ra, một mặt mờ mịt, có chút ngượng.

Video kết thúc, Chân Bảo còn trong dư vị lời nói của Phó Minh Thời, Cổ Tiểu Ngư cười đung cánh tay Phạm Huyền, học giọng nói Phó Minh Thời: “Tôi

cảnh cáo mọi người, về sau đừng đến Đại A quá nhiều vì hôn thê của tôi, nếu không tổng giám đốc không để người nhìn thấy mặt trời ngày mai!”

Phạm Huyền cười ha ha, Chân Bảo tức giận đẩy Cổ Tiểu Nư một cái. Phó Minh Thời sẽ không nói lời này.

Hung phấn qua đi, Chân Bảo tự mình nhìn weibo. Hiện tại cô cùng Phó Minh Thời đã thành chủ đề đứng đầu, đám dân mạng nghị luận âm ỉ, có hăm mộ cô trào lên kẻ có tiền, có chi trả thân thế ngũ quan của cô, có mắng Vương Tú, có đồng tình với cha, còn có người đánh cược cô cùng Phó Minh Thời sẽ không dài.

“Đừng nhìn, đều là một số người nhảm chán.” Có người đột nhiên ngăn trở cô với màn hình laptop.

Chân Bảo quay đầu, nhìn gương mặt Phạm Huyền bình tĩnh.

Phạm Huyền vừa nói xong, Tiền Nhạc Nhạc, Cổ Tiểu Nư đều bỏ máy tính, xách cái ghế đến đây.

Trong bốn người ý nghĩ Phạm Huyền thành thực nhất, cảm lý nước nói với Chân Bảo: “Chúng tôi không phải cậu, không cách nào biết cảm thụ bây giờ của cậu, nhưng Chân Bảo cậu phải nhớ kỹ, mặc kệ người khác nói thế nào, cậu vẫn là chính cậu là được rồi, tiếp tục làm việc mình thích, không cần có gánh vác gì. Tình huống hiện tại của cậu có điểm giống đại minh tinh, cậu suy nghĩ một chút, sinh hoạt chúng ta nhảm chán, minh tinh nào có chuyện xấu, cũng sẽ có bất quái đúng hay không? Nhưng chúng ta bất quái lợi hại hơn nữa, kỳ thật đều là nhảm chán giết thời gian, bất quái xong minh tinh cùng chúng ta có quan hệ gì? Còn không phải tiếp tục suy nghĩ cơm tối ăn cái gì, phát sầu thi cuối kỳ có thể rớt tín chỉ?”

Tin tức, người khác khen cũng tốt phun cũng tốt, nôn ra nước bọt thì đi làm cái khác, cậu sống hay chết, vui vẻ hay khổ sở bọn họ đều không để ý, nhưng nếu cậu để những lời nói này vào trong lòng, mỗi ngày phiền não, chính là ngu ngốc, rất ngu ngốc.”

“Đừng đúng đúng, cậu đừng quản những dân mạng kia, chỉ nghĩ đến Phó tổng là được rồi.” Tiền Nhạc Nhạc nói theo, “nếu như tớ có thể giao cho bạn trai như Phó tổng, nằm mơ đều sẽ cười tỉnh, có thời gian lãng phí ở trên thân người khác, không bằng nghĩ về việc hẹn hò cùng bạn trai vào ngày Chủ nhật như thế nào, muốn làm sao sinh Hài Tử.”

Chân Bảo cúi đầu cười.

“Tớ còn thực sự bội phục chân bảo.” Cổ Tiểu Nư ôm gối dựa thở dài, một tay chống cằm, “Nếu là tớ có nam nhân như Phó tổng vậy, tiền nhiều đời này cũng xài không hết, ta còn đọc sách gì, sớm sống phóng túng khắp thế giới, thế mà Chân Bảo có thể an tâm mỗi ngày đi thư viện, làm thêm... Một tháng tằn tằn khổ khổ mới có một ngàn rưỡi, lợi tức một tháng của Phó tổng nhà cậu đều đủ cho cậu tùy tiện xa xỉ.”

“Ừm, Chân Bảo cũng coi là một đóa kỳ hoa xã hội hiện đại, không giống Tiểu Nư bị ỏi lờ lợt, trách không được Phó tổng yêu thích.” Phạm Huyền trêu ghẹo nói.

Cổ Tiểu Nư trừng cô: “cậu mới bị ỏi lờ lợt!”

Chân Bảo nhìn bạn bè cùng phòng bên cạnh, tâm trôi nổi một ngày chậm rãi lắng đọng xuống. Hai ngày này đối với cô mà nói, giống như là một giấc mộng, trước sinh nhật còn không có tiếng tăm gì, trong nháy mắt ảnh chụp người một nhà đã truyền khắp Internet, chuyện nhà bị người điều tra sạch sẽ.

Cùng Phó Minh Thời cùng một chỗ, có anh an ủi, Chân Bảo không có hoảng loạn như vậy, nhưng khi đó cô bị Phó Minh Thời cưỡng ép đỡ lên, Phó Minh Thời vừa đi, tâm cô liên loạn. Nhưng cô còn có bạn bè cùng phòng, bạn bè cùng phòng quan tâm cô, các cô tiếp tục xem cô như Chân Bảo, mà không phải bạn gái hoặc vị hôn thê của Phó Minh Thời.

Phạm Huyền nói rất nhiều, ban đêm trước khi ngủ, Chân Bảo còn đang từ tiêu hóa.

~

Sáng thứ hai đi học, từ phòng ngủ đến căn tin, từ căn tin đến phòng học, Chân Bảo nhận được không ít ánh mắt chú ý. Đại A rất lớn, người ở học viện khác có khả năng nghe nói chuyện này, khả năng nhìn cô qua ảnh chụp, nhưng không thể một chút nhận ra cô, nhưng toàn bộ học viện thú y, đặc biệt là sinh viên đại học năm nhất, cơ hồ không có ai không biết Chân Bảo.

Ngồi ở hàng thứ nhất phòng học, Chân Bảo cúi đầu lật sách, mơ hồ nghe được danh tự Phó Minh Thời bị người nói tới nhiều lần, liền ngay cả lúc giáo sư giảng bài đi vào phòng học, lần đầu tiên đều nhìn về cô.

Chân Bảo gượng cười.

Đại đa số giáo sư đều ưa thích sinh viên thành tích tốt, giáo sư đại học cũng không ngoại lệ, nhìn thấy Chân Bảo, hôm nay Lý giáo sư còn có thiện ý đùa: “Nghe nói lớp chúng ta có cô bé lẹ lẹ?”

Các bạn học cười vang, mặt Chân Bảo đỏ lên.

Lý giáo sư hơn năm mươi tuổi, mở sách tới trên bục giảng, nhìn Chân Bảo cười một lát, sau đó hai tay chống bục giảng, dùng giọng nói mười phần nhẹ nhõm nói chuyện phiếm: “Cô bé lẹ lẹ chỉ là truyện cổ tích, tôi tin tưởng rất nhiều nữ sinh đều có mộng cô bé lẹ lẹ cùng công chúa Bạch Tuyết, các nam sinh cũng đều huyền tưởng ngẫu nhiên gặp bạch phú mỹ một bước lên trời, nhưng hiện thực không có nhiều cô bé lẹ lẹ như vậy, chúng ta có thể gặp được hạng người gì, có thể gặp được tình yêu gì, mấu chốt vẫn là quyết định bởi sức hấp dẫn của cá nhân.

Sức hấp dẫn cá nhân cùng thành tựu không quan hệ, càng nhiều hơn chính là khí chất hoặc thái độ sinh hoạt, có người sáng sủa tự tin, có người thành thực, có người ôn nhu như nước, có người nhiệt tình như lửa... Nhưng bất kể hấp dẫn cá nhân như thế nào, khẳng định có một loại năng lượng có thể cuốn hút người khác.”

Uống miếng nước, Lý giáo sư đi đến trước bàn Chân Bảo, để tay lên bả vai Chân Bảo, “Lấy Chân Bảo làm ví dụ, Chân Bảo rất xinh đẹp, đây là sức hút trời sinh, bình thường người hâm mộ không ít. Nhưng Chân Bảo không đơn giản chỉ xinh đẹp, cô còn đặc biệt chăm chỉ, nghiêm túc nghe giảng chăm chỉ ôn tập, thành tích đứng nhất khoa. Có người sẽ nói, thành tích không chứng minh cái gì, rất nhiều học sinh thành tích tốt tiến vào xã hội vẫn chỉ là giai tầng tiền lương phổ thông, nhưng tôi thấy Chân Bảo là người có trách nhiệm với cuộc đời mình, cô chăm chỉ nâng cao mình. Một nữ sinh chịu chăm chỉ nâng cao mình, coi như không có vương tử bạch mã, cô cũng có thể dựa vào chính mình sống rất tốt.

Cho nên tôi hi vọng Chân Bảo tiếp tục chăm chỉ, trước mắt nghiêm túc tốt nghiệp, tương lai chăm chỉ làm việc cùng tình yêu, chớ bị truyền thông chú ý làm cho mất phương hướng. Cũng hi vọng các bạn khác tạm thời không thể làm cô bé lọ lem hoặc vương tử, đừng hâm mộ ghen ghét, học chuyên ngành đến nơi đến chốn, tay cầm nhất nghệ tinh (tinh thông một nghề), sức hút cá nhân mới có thể càng mạnh.”

Vừa mới nói xong, toàn lớp vỗ tay.

Chân Bảo ngẩng đầu nhìn giáo sư, ánh mắt không không chế mơ hồ, cảm kích giáo sư đã khẳng định.

Đứng sau Chân Bảo mấy hàng, Phùng Nguyệt cũng đang vỗ tay, nhưng khóe miệng cười nhạt, đơn giản còn khó coi hơn so với khóc.

Cô tưởng Chân Bảo được Phó Minh Thời bao nuôi. Nuôi sinh viên, kết quả hai người lại được trường bồi Phó gia cho phép. Cô cho là Chân Bảo có thủ đoạn đặc thù. Thủ đoạn quyền rũ người, truyền thông lại đảo ra gia gia Chân Bảo nghèo khổ lại quang vinh lịch sử, ngược lại mẹ Chân Bảo là người bị lăng, lại đồng thời Chân Bảo đã thành đối tượng được đồng tình, cô bé lọ lem đáng thương bề ngoài thanh thuần, rất nhiều người đều chúc phúc.

Phùng Nguyệt chờ mong Chân Bảo làm trò hề, ngược lại Chân Bảo thành đối tượng người người hâm mộ, tất cả diễn đàn trường học đều là ảnh chụp video Chân Bảo cùng Phó Minh Thời ân ái. Không ai biết cô là người đưa tin tức cho Đại V, nhưng vốn là các bạn học cùng với cô nghị luận phía sau nói Chân Bảo giả thanh thuần, hiện tại cũng không để ý tới cô, ước gì mỗi ngày đi nịnh nọt trước mặt Chân Bảo.

Phùng Nguyệt buồn bực, bốn tiết cho tới trưa, cô đều không an lòng.

Tiết 4 kết thúc, Phùng Nguyệt cầm điện thoại di động làm bộ gửi tin nhắn, muốn đợi các bạn đều đi cô lại đi. Liếc thấy hầu như mọi người đều đi hết, Phùng Nguyệt ngẩng đầu, ngoài ý muốn phát hiện Chân Bảo vẫn ngồi ở hàng phía trước, cúi đầu không biết viết cái gì ở trong sách.

Phòng học trống rỗng, liền thừa hai người bọn họ.

Phùng Nguyệt cấn cấn môi, nhìn chằm chằm bóng lưng Chân Bảo nói: “Tại sao cậu còn chưa đi?”

Chân Bảo đang đợi Phó Minh Thời, trước khi tan học Phó Minh Thời gửi tin tới, nói anh đang đi trên đường, nói cô chờ ở phòng học, một hồi anh đến bên này đón cô, đến sẽ gọi điện thoại cho cô. Trước kia cũng có tình huống này, trước Chân Bảo làm hết bài tập, chợt nghe thanh âm Phùng Nguyệt, Chân Bảo quay đầu nhìn xem, sau đó tiếp tục viết lại đơn giản nói: “Viết xong sẽ đi.”

Phùng Nguyệt trầm mặc một hồi, mang theo ba lô đứng lên, “Còn không có chúc mừng cậu, Thời Minh thật sự là Phó Minh Thời.”

Chân Bảo không có trả lời. Phùng Nguyệt động tâm đối với Phó Minh Thời, hai người không thể nào tiếp tục làm bạn bè, cô cũng không hiểu Phùng Nguyệt vì cái gì còn muốn chủ động nói chuyện với cô, cả hai đều xấu hổ.

Nhìn ra Chân Bảo lạnh nhạt, Phùng Nguyệt đi trước, rời phòng học, dọc theo đường rẽ một cái, đối diện gặp được Phó Minh Thời. Hôm nay Phó Minh Thời, ăn mặc y nguyên điệu thấp, tựa như đã từng là Thời Minh, nhưng anh đón ánh nắng đi tới, ngũ quan đậm mẽ tuần nấy, không cần thân phận, khả năng hấp dẫn tất cả ánh mắt nữ sinh đi ngang qua.

Biết rõ đối phương chán ghét mình, Phùng Nguyệt vẫn không nhận được nhìn nhiều mấy lần.

Ánh mắt cô gái này quá câu chấp, ánh mắt Phó Minh Thời nghiêng qua, nhận ra Phùng Nguyệt, ánh mắt của anh không thay đổi, phảng phất đây chẳng qua là một người xa lạ. Đáy lòng Phùng Nguyệt ngửi vị tạp trần, nhưng đồng thời vô cớ thất vọng buồn, vừa tối tối may mắn, Phó Minh Thời không có chú ý cô, nói rõ anh cũng không biết sau lưng cô làm động tác nhỏ.

Hồi tưởng quá trình mình nặc danh gửi bản thảo, không có để lại thân phận như thế nào, trong lòng Phùng Nguyệt an tâm một chút.

~

“Tại sao hôm nay cũng tới?” Nhìn thấy Phó Minh Thời, Chân Bảo vô ý ngó ngó bốn phía.

“Nhìn em có thích ứng được không?” Phó Minh Thời bắt đầu dĩ sò sò đầu cô, “Đáp án rõ ràng.”

Chân Bảo chợt dạ cúi đầu, bất quá chính cô rất hài lòng, hôm nay đi học đều không có thất thần, so trước kia các bạn học đều rất muốn quan hệ hòa hảo, không nói gì khó nghe.

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Phó Minh Thời cười đẩy ra cô xe đạp, mang cô đi căn tin. Đối mặt với chú ý, khuyên giải nhiều cũng không bằng tự mình trải qua,

quen thuộc tự nhiên sẽ thông dong, Chân Bảo cũng không yếu ớt, cô chỉ là thiếu kinh nghiệm, hiện tại Phó Minh Thời làm, là theo cô vượt qua giai đoạn này.

Sau khi ăn xong đưa Chân Bảo trở về phòng ngủ, Phó Minh Thời lái xe rời đi, trên đường gọi điện thoại cho trợ lý.

Hiệu suất trợ lý làm việc phi thường cao, cấp tốc liên hệ cho Đại V người đã tung tin yêu đương của Phó tổng, mua giá cao. Chờ Phó Minh Thời đi vào văn phòng, trên điện thoại di động đã nhận được mật mã weibo của Đại V, bao gồm cả cuộc nói chuyện của weibo nặc danh gửi tin.

Phó Minh Thời đơn giản nhìn một chút, đăng nhập weibo Đại V, lại lấy thân phận Đại V trực tiếp gửi tin cho Phùng Nguyệt.

Tinh thần Phùng Nguyệt uể oải nằm ở trên giường xem weibo, dựa vào số ít bình luận chửi bới Chân Bảo làm năng lượng, đột nhiên nhảy ra một tin nhắn cá nhân, Phùng Nguyệt hiếu kỳ ân mở, nhìn thấy ảnh chân dung cùng biệt danh V vô cùng quen thuộc, nhịp tim Phùng Nguyệt gần như đình trệ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Đại V: Phùng tiểu thư, cô hẳn còn nhớ tôi?

Tay chân Phùng Nguyệt rét run, qua thêm vài phút đồng hồ mới hồi phục: ? ? ? Tôi không biết anh, hình như tôi không có gì nói với anh, anh tìm tôi có việc?

Đại V: Vừa mới rồi trợ lý Phó Minh Thời liên hệ tôi, bức tôi giao ra tin tức người gửi bản thảo, ta gánh không nổi, nếu như cô tiếp tục phủ nhận, vậy chúng ta không thể tiếp tục nói, tôi sẽ nói thực cho hẳn biết.

Phùng Nguyệt luống cuống, hai tay phát run, một phương diện cảm thấy Đại V không có khả năng tra được thân phận chân thật của cô, nhưng người ta đều tìm tới, chẳng lẽ Đại V mời Hacker?

Nhìn lại nói chuyện phiếm, Phùng Nguyệt còn ôm một chút hi vọng hỏi: Nếu như tôi thừa nhận, anh sẽ giúp tôi giấu diếm sao?

Nhìn thấy dòng này, xác nhận người phía sau đối phó Chân Bảo là Phùng Nguyệt, Phó Minh Thời trực tiếp rời khỏi weibo, gọi điện thoại cho trợ lý: “... Weibo vẫn giao hẳn xử lý, thuê hẳn viết thông cáo làm sáng tỏ Phùng Nguyệt, những tin tức thiết yếu sẽ giao cho hẳn.”

~

Vô luận Phùng Nguyệt gửi tin gì, Đại V đều không trả lời.

Phùng Nguyệt chỉ cảm thấy trời muốn sập, rốt cuộc Đại V là ý gì? Hẳn sẽ đi cáo trạng trước mặt Phó Minh Thời sao? Phó Minh Thời đối phó cô như thế nào?

“Phùng Nguyệt, đi học!” Mặc dù cũng bắt đầu xa lánh Phùng Nguyệt, nhưng cùng phòng, coi Phùng Nguyệt còn đang ngủ, một người cùng phòng gõ gõ thành giường cô.

“Các cậu đi thôi, tớ đau bụng.” Phùng Nguyệt nằm hướng vách tường, giả bộ như không thoải mái nói.

Bạn bè cùng phòng đi.

Phùng Nguyệt tiếp tục xem weibo Đại V, kiểm tra tin, hi vọng đạt được câu trả lời.

Không có câu trả lời, nhưng lại thấy tin tức mới trên weibo: Mỗi một cô bé lọ lem đều có một nữ nhân ác độc phía sau.

“Tin tức mới nhất, thông báo phóng viên theo dõi Phó Minh Thời, bạn học Chân Bảo hư hư thật thật.

Năm ngoái Chân Bảo chính thức kết giao cùng Phó Minh Thời, Phó Minh Thời giữ bí mật rất tốt, đến đầu năm lại có scandal, Phùng mỗ nhìn thấy ảnh Phó Minh Thời, mới hoài nghi bạn trai bạn mình liền biết là bản thân Phó Minh Thời giá trị chục tỷ. Về sau sinh viên đại học năm nhất Phùng mỗ vốn mặt hướng lên trời có mục đích nào đó bắt đầu trang điểm, có người thấy Chân Bảo, Phó Minh Thời tại căn tin dùng cơm, Phùng mỗ chủ động ngồi cùng bàn, Phó Minh Thời trực tiếp mang Chân Bảo rời đi. Chuyện này phát sinh không lâu, phóng viên nhận được một phần tin tức nặc danh, vạch trần tình yêu của Phó Minh Thời...”

Đưa tin dùng từ mập mờ, hư hư thực thực, dùng từ Phùng mỗ không cụ thể nói rõ là cô, nhưng Phùng Nguyệt vẫn như rơi vào hầm băng. Trong lớp có hai người Phùng, một người là nam sinh, bạn học Chân Bảo, họ Phùng, năm nay bắt đầu trang điểm, chỉ có cô.

Cô bây giờ nên làm gì?

Phùng Nguyệt hoang mang lo sợ, quỷ thần xui khiến ân mở bình luận weibo:

“Phùng mỗ thật không biết xấu hổ, trang điểm là vì quyến rũ nam nhân của khuê mật, quyến rũ không thành công thì báo cáo, nói xấu Chân Bảo bị người bao nuôi, quá ác độc!”

“Tiểu tam đáng sợ, nữ nhân muốn làm tiểu Tam càng đáng sợ!”

“Chân Bảo quả nhiên là cô bé lọ lem, Phó tổng mau dẫn cô rời xa Phùng nữ!”

“Tất cả tiểu tam đều không là đồ tốt, cầu ảnh chụp đồng học Đại A!”

Phùng Nguyệt cũng nhìn không được nữa, co quắp tại ổ chăn run lấy bầy, nước mắt rơi như mưa.

Phòng học, Cổ Tiểu Ngư vô tâm nghe giảng bài, nằm sấp trên bàn dùng sách giáo khoa che mặt, cúi đầu chơi điện thoại. Bạn cùng phòng thành nhân vật lôi cuốn, hứng thú gần nhất lớn nhất của Cổ Tiểu Ngư liền là tra weibo, nhìn thấy Đại V đưa tin mới weibo, Cổ Tiểu Ngư tiện tay ấn mở.

“Ta khinh!”

Nhìn thấy một nửa, Cổ Tiểu Ngư nhìn không được văng tục.

Đây là tiết là giảng bài, tất cả bạn học cùng giáo sư trên bục giảng, cùng một chỗ nhìn về phía cô.

Cổ Tiểu Ngư lập tức nằm xuống trên mặt bàn, lấy sách che mặt.

Chờ giáo sư tiếp tục giảng bài, Cổ Tiểu Ngư mới đưa di động cho Chân Bảo, “Mau nhìn!”

Chân Bảo tiếp quá điện thoại di động, xem hết, thần sắc cô phức tạp.

Thật là Phùng Nguyệt sao?

Chân Bảo không muốn nghĩ quá xấu về Phùng Nguyệt, nhưng cùng lúc nhận biết Phó Minh Thời cùng Thời Minh, đồng thời có ân oán với cô, chỉ có Phùng Nguyệt.

Ngay tại lúc Chân Bảo thất thần, Cổ Tiểu Ngư tiện vạch trần Phùng Nguyệt với Nhạc Nhạc, Phạm Huyền, diễn đàn Đại A cũng có người chụp lại màn hình weibo Đại V, rất nhanh, cái này lại bị người nặc danh phát đến QQ trong lớp Chân Bảo đám.

Trong đám hoàn toàn tĩnh mịch, mấy phút đồng hồ sau, có người nặc danh, bắt đầu phun Phùng Nguyệt không từ tế.

Nữ sinh phòng ngủ, Phùng Nguyệt nhìn dân mạng chửi rủa cô, nhìn bạn học nhao nhao suy đoán thân phận của cô, nhìn bạn học trong lớp uyển chuyển, ngay thẳng chỉ trích phi nhỏ, nước mắt càng ngày càng nhiều, bỗng nhiên mạnh động muốn nghỉ học.

Đại A, cô đã không tiếp tục chờ được nữa, thậm chí không dám tưởng tượng, bạn bè cùng phòng trở về sẽ thấy cô thế nào.

Nghĩ đến ánh mắt đám người trơ trên, nước mắt Phùng Nguyệt dừng lại, đột nhiên ngồi dậy, lấy tốc độ nhanh nhất xuống giường, chỉnh đốn hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 49(1)

Edit Hoa Trong Tuyết

Phùng Nguyệt nghỉ học, cô ta về ôn lại thi đại học một lần nữa, hay là có kế hoạch khác, không ai biết.

Cũng không ai quan tâm.

Không có người có ý khuấy động, thông tin yêu đương của Phó Minh Thời và Chân Bảo trên mạng cũng không còn mấy người quan tâm, hai người bọn họ là nhân vật chính nhưng cũng thờ ơ, Phùng Nguyệt có nói thêm nữa cũng không kích động được bao nhiêu người, rất nhanh bị những tin đồn của những minh tinh khác đè xuống. Nhà trường cũng đàn phảm với cha mẹ Phùng Nguyệt, diễn đàn trong trường học cũng phong tỏa chuyện của Phùng Nguyệt.

Mọi việc trở lại bình thường, Tiền Nhạc Nhạc xoay ra ngoài, nhìn Chân Bảo đang phơi quần áo ở ban công, cô nói chuyện cùng với Cổ Tiểu Ngư: “Cậu nói việc Phùng Nguyệt bị đuổi khỏi trường, là do Phó tổng làm có phải không nhỉ?”

“Nếu đúng thì cũng là đáng đời!”

Cổ Tiểu Ngư phun hạt trong miệng ra, oán hận nói, “ở trong trường cô ta khi dễ Chân Bảo hiền lành, còn muốn dụ dỗ Phó tổng, dù không thành công, náo loạn như vậy nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, chúng ta cũng không chấp cô ta. Nhưng cô ta lại tiết lộ thân thể của Chân Bảo cho bọn săn tin, còn nói xấu Chân Bảo là được Phó tổng bao nuôi. Đây cũng không phải là âm mưu xấu xa bình thường, cậu không thấy trước khi Phó tổng làm sáng tỏ thông tin, dân mạng mắng Chân Bảo như thế nào sao? So với những gì Phùng Nguyệt phải phải nghe khó nghe hơn gấp trăm lần, tở nhìn ra được, Phùng

Nguyệt tâm tính đen tối, không cho cô ta bài học, trước sau gì cũng gây họa cho người khác.”

Tiền Nhạc Nhạc phụ họa gật đầu.

Phạm Huyền thở dài: “Phó tổng rất hiểu lòng người, Phùng Nguyệt khi dễ Chân Bảo, nhất định Phó tổng sẽ cho Phùng Nguyệt biết tay, tùy tiện tung ra một chút tin tức, không nêu ra tên tuổi cũng như hình của Phùng Nguyệt, tự mọi người sẽ đoán được người họ Phùng kia là Phùng Nguyệt... Phùng Nguyệt âm hiểm, người cung cấp ảnh chụp của cô ta cũng không phải loại tốt, tớ không thích thông tin lan truyền trên internet như vậy, như hiện tại rất tốt, Phùng Nguyệt được bài học, việc này cũng lắng lại, về sau chỉ cần cô ta khiêm tốn, còn có thể trở về cuộc sống sinh hoạt bình thường, làm lớn chuyện này đối với Chân Bảo cũng không có gì tốt.”

Chuyện của Phùng Nguyệt trên mạng biến mất nhanh như vậy, nhất định là do Phó tổng ở phía sau bày mưu tính kế.

“Đang nói chuyện gì vậy?” Treo xong quần áo, nhìn thấy ba bạn cùng phòng chụm vào một chỗ, Chân Bảo kéo cửa thủy tinh ra một bên hỏi.

Tiền Nhạc Nhạc cười hắc hắc: “Chúng tớ đang đoán lúc Phó tổng tới tìm cậu, có thể nhận biết những cái áo trên ban công cái nào là áo của cậu hay không.”

Mọi người trong phòng của cô rất đen tối, Chân Bảo thấy nội dung nói chuyện này không thích hợp cho thiếu nữ, đi bỏ quần áo vào máy giặt.

~

Trong lớp thiếu đi một bạn học, lúc đầu mỗi khi Chân Bảo xuất hiện, bầu không khí xung quanh có chút khác thường. Con người rất dễ đồng lòng với đối tượng yếu hơn, Phùng Nguyệt khi dễ Chân Bảo, mọi người đứng xem đều thống nhất là Phùng Nguyệt độc ác, nhưng Phùng Nguyệt bị đuổi học, có ít người cảm thấy cũng có lỗi của Chân Bảo, mặc dù Chân Bảo cũng không làm cái gì, nhưng ai bảo là do Phùng Nguyệt gây chuyện với cô nên mới bị như vậy?

Chân Bảo không thẹn với lương tâm, không quan tâm những ánh mắt cũng như những bàn tán kia, tự mình thanh thản bình ổn.

Chờ đến gần hè thi cuối kỳ cũng đến, sinh hoạt hằng ngày của Chân Bảo triệt để trở lại bình thường, trong lớp không còn ai bàn tán về chuyện Phùng Nguyệt, Phó Minh Thời tới trường học tìm cô, cũng sẽ không làm cho nhiều người chú ý, chỉ có lúc hai người ra ngoài chơi, thỉnh thoảng sẽ truyền ra mấy tấm hình, nhưng mà Chân Bảo cũng không để ý đến những chuyện này

~

Chân Bảo làm tại bệnh viện thú y đã được nửa năm, mặc dù mỗi ngày chỉ làm việc hai giờ, nhưng khi chủ nhật rảnh rỗi, Chân Bảo cũng sẽ đến bệnh viện phụ giúp, thời gian dần trôi qua rất nhiều người trong bệnh viện đều biết cô, biết có một nữ sinh viện y học đặc biệt có duyên với động vật đang làm ở đây.

Lúc đầu Chân Bảo chỉ phụ trách tắm rửa cho những động vật trong bệnh viện, lâu dần quen biết nhiều người, Chân Bảo còn học thêm một số kỹ năng từ những sinh viên thực tập khác để nâng cao kỹ năng của mình, bởi bởi vậy đến gần nghỉ hè, Chân Bảo ngoài ý muốn nhận được cơ hội làm việc hai tháng liên tục.

Chân Bảo rất vui vẻ, nhưng cô có thể đoán được Phó Minh Thời sẽ không thích nghe tin này, vì không muốn làm ảnh hưởng đến khẩu vị của phó Minh Thời, cô cố ý để sau khi ăn xong cùng Phó Minh Thời đi dạo trong sân trường mới nói ra.

Phó Minh Thời cười, tiếng cười rất ngắn, càng giống cười gượng.

Chân Bảo cúi đầu uống nước trái cây.

Đi vài chục bước, Phó Minh Thời cản trước mặt cô, nhân dịp hỏi: “Nhân viên làm theo tháng bao nhiêu tiền?”

Chân Bảo bung nước trái cây nói: “Hai ngàn, có hai ngày nghỉ.”

Tháng bảy, làm đến tháng tám, đủ để cô đóng học phí một năm, tính cả tiền lương làm thêm theo giờ, Chân Bảo tin tưởng mình có thể tự mình học xong đại học. Nếu như có thể thuận lợi nhận được học bổng, có thể trả xong học phí năm nhất Phó Minh Thời cho cô mượn, tiền trong phiếu ăn, đến lúc tốt nghiệp cô có thể dễ dàng được một khoản nhỏ.

Chân Bảo có thể nhận lễ vật đắt đỏ của bạn trai, nhưng tiền học đại học, cô muốn tự mình bỏ ra, hai cái này không giống nhau. Bạn trai tặng quà cho bạn gái rất bình thường, nếu như học phí, tiền sinh hoạt cũng do bạn trai trả, vậy là giống như bao nuôi rồi.

Chân Bảo chỉ muốn yêu đương với Phó Minh Thời, cô không cần anh nuôi, không cần bất kỳ ai nuôi.

Đền đường từ bên cạnh chiếu xuống, chiếu lên khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, lộ ra nét kiên cường đặc biệt.

Phó Minh Thời chọn lựa đầu hàng, chỉ là có chút tiếc nuối, ôm lấy cô hỏi: “Không về nhà sao?”

Anh không phản đối cô làm thêm vào nghỉ hè, Chân Bảo thấy bất ngờ lại rất vui vẻ, ngẩng đầu cười: “Học viện của em thi sớm, nghỉ sớm, em đã tính rồi, một tuần trước khi làm thêm sẽ rảnh, anh có rảnh không?” Hơn một năm không có trở về, Chân Bảo nhớ nhà, mặc dù trong cái nhà kia, không có ai đợi

cô.

Phó Minh Thời nhẹ nhàng thở ra, hôn trán cô nói: “Anh sẽ sắp xếp, em cứ lo thi cho tốt là được.”

Chân Bảo gật gù đầu.

~

Công việc của Phó Minh Thời bận rộn, tự thời gian rảnh không nhiều, cuối cùng sắp xếp được ba ngày để đi cùng Chân Bảo.

Chân Bảo cũng không ngại thời gian quá ít, hưng phấn cùng Phó Minh Thời lên máy bay.

Mười giờ sáng, máy bay hạ xuống thành phố C, trợ lý đã sớm chuẩn bị xong xe.

Phó Minh Thời lái xe, đầu tiên đưa Chân Bảo đến cửa hàng mua sắm, hơn một năm không có trở về, trong nhà Chân Bảo nhất định cần phải mua thêm đồ vật, nhất là đồ nấu ăn. Mua quá nhiều đồ, ở ghế ngồi phía sau đều nhét đầy đồ, gồm có ổ điện mới tinh, lò vi ba và những đồ điện bình thường khác.

Đường xá xa xôi, xe dừng ở đường đất gần nhà Chân Bảo, đã ba giờ chiều.

Bà Quách nhà hàng xóm, nhìn thấy Chân Bảo, Phó Minh Thời, bà cụ cười như nở hoa, tinh thần minh mẫn nói chuyện với Chân Bảo: “Ở nhà được mấy ngày a?”

Chân Bảo cũng rất thích bà Quách, cười nói chuyện cùng bà.

Đương trong thôn hẹp, xe không chạy đến, Phó Minh Thời để Chân Bảo nói chuyện cùng bà cụ, anh đi đi về về khuôn đồ, đi ba chuyến mới mang tất cả vào bên trong nhà Chân Bảo. Ở đây mùa đông ấm hơn ở thủ đô, mùa hè oi bức, nhìn thấy áo sơ mi của Phó Minh thời đã ước ẩm, Chân Bảo tạm biệt bà cụ, trở về phụ Phó Minh Thời sắp xếp.

Bà Quách dựa vào cửa ra vào, nhìn hai đứa trẻ bận rộn.

Gian phòng một năm không có người ở rất nhiều bụi bặm, Chân Bảo đề nghị bỏ những đồ vừa mau ra ngoài sân, trước tiên hai người dọn dẹp trong nhà trước. Quét dọn lâu một phòng bếp, nhà chính, lầu hai có bốn gian phòng, Chân Bảo chỉ về gian phòng cô ở và căn phòng sát bên cạnh trước đây ba cô ở nói: “Chúng ta dọn dẹp hai gian phòng này đi, những phòng còn lại không cần dọn.”

Toàn thân Phó Minh Thời đều là mồ hôi, Chân Bảo cúi đầu mở khóa, anh đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, bờ môi chạm vào đỉnh đầu cô, thanh âm khàn khàn: “Tại sao lại dọn dẹp hai gian phòng này đi, những phòng còn lại không cần dọn?”

Tay Chân Bảo run lên một cái, chìa khoá cũng không cầm. Đi vào, trên mặt nhanh chóng nóng lên.

Phó Minh Thời thuận thế hôn từ đỉnh đầu cô xuống, hôn lên lỗ tai đỏ của cô, hôn cổ cô. Nãy giờ cô chẳng chảy thật nhiều mồ hôi, hôn có chút mặn, nhưng anh rất thích, “Một phòng?”

Giọng anh nói như hấp dẫn, trong lòng Chân Bảo run mấy cái, cuối cùng vẫn gật đầu.

Phó Minh Thời cười: “Anh đi lấy nước.”

Mang nước lên, Chân Bảo suy nghĩ, thừa dịp mặt trời chưa lặn, cô lấy ra túi chườm nóng năm ngoái khi rời đi đã cất, đưa cho Phó Minh Thời, sau đấy giả vờ không hiểu ánh mắt của Phó Minh Thời, tiếp tục quét dọn phòng ngủ, mang chiếu ra hong, quét mạng nhện lau bàn...

Phòng ngủ sạch sẽ, Chân Bảo xuống lầu, cùng Phó Minh Thời dọn dẹp phòng bếp.

Làm xong toàn bộ, trời tối, nhưng thời tiết nóng vẫn chưa giảm bớt, trên mặt Phó Minh Thời dính bụi, khuôn mặt tuấn tú phiếm hồng, Chân Bảo so với anh còn chật vật hơn, sợi tóc dính trên khuôn mặt, áo trắng ngắn tay ôm sát vào người, lúc hít thở, hiện lên rất rõ ràng, Phó Minh Thời nhìn không được nhìn mấy lần, vẫn nhớ kỹ mấy tháng trước khi thân mật với nhau.

“Ăn cơm trước hay là tắm trước?” Chân Bảo ngồi trên ghế, đưa tay lau mồ hôi hột.

“Ăn cơm đi, sau khi ăn xong chắc vẫn toát mồ hôi.” Đưa cho cô một bình nước khoáng, Phó Minh Thời để Chân Bảo ngồi đấy, Anh đi làm cơm. Quét dọn gian phòng quá mệt mỏi, cơm tối cũng không cần làm phức tạp, Phó Minh Thời đổ thêm nước vào trong nồi, nấu hai bát mì, đánh thêm bốn cái trứng gà.

“Em ăn một cái là đủ rồi.” Chân Bảo nhìn bóng lưng anh nói, chỉ vào trứng gà.

Phó Minh Thời gật gù đầu, đoán được cô ăn không nhiều.

“Anh ăn ba cái?” Vẫn thấy anh lấy bốn trứng gà, Chân Bảo kinh ngạc hỏi.

Phó Minh Thời quay đầu, ánh mắt cổ quái: “Anh không thể ăn ba cái?” Chẳng lẽ cô hẹp hòi đến nỗi anh ăn thêm một cái trứng gà cô cũng không cho?

Chân Bảo không có ý tứ kia, lúng túng nói: “Nghe nói ăn nhiều trứng gà không tốt.”

Phó Minh Thời cười, sâu kín nhìn cô chăm chăm: “Người lao động nặng, có thể ăn nhiều.”

Gặp người quá đen tối, Chân Bảo quá đơn thuần, không biết bị hôn phu đang đùa giỡn mình, chỉ nghĩ là Phó Minh Thời quét dọn phòng mệt, nên không ý kiến gì nữa. Phó Minh Thời hấp ba cái bánh bao, bốn cái trứng gà, đa số đều vào bụng của anh.

Ăn mì xong, mồ hôi trên người hai người càng nhiều, Chân Bảo đưa Phó Minh Thời đi dạo xung quanh một vòng, trở về để Phó Minh Thời tắm trước, cô đi đến nhà bên cạnh tìm bà Quách.

“Anh tắm lâu nhất là mười phút.” Phó Minh Thời nắm lấy cổ tay cô nhắc nhở, ý là cô không cần ở bên kia quá lâu.

Chân Bảo lúng túng chạy.

Phó Minh Thời lấy quần áo đi về phía sau nhà tắm rửa, vặn vòi hoa sen, nước ấm. Lo lắng không đủ Chân Bảo dùng, Phó Minh Thời lấy thêm hai thùng nước lạnh, nước nóng giữ lại cho cô. Trước lúc tắm Phó Minh Thời cố ý nhìn thời gian, sau khi tắm xong ra nhìn lại, mất mười lăm phút.

Không có cách nào, hôm nay mồ hôi ra nhiều, nhất định phải tắm sạch.

Mặc quần đùi áo ngắn tay, Phó Minh Thời nhắn tin cho Chân Bảo.

Nhà bà Quách ở sát vách, Chân Bảo lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy tin nhắn của Phó Minh Thời ngắn gọn chỉ có một từ tắm. Nhắc cô đi tắm, Chân Bảo hoảng hốt, nhanh chóng tạm biệt bà Quách.

“Minh Thời rất tốt, hai đứa các cháu khi nào thì kết hôn?” Bà Quách quan tâm hỏi.

Chân Bảo đỏ mặt, “Chờ cháu tốt nghiệp.” Chân Bảo không nóng nảy, nhưng ông cụ Phó đã hơn tám mươi, mà lại, như ông cụ nói, Phó Minh Thời cũng đã trưởng thành.

Bà Quách vui mừng gật đầu: “Không tệ không tệ, Minh Thời rất tốt, Phượng Bảo cháu nhất định phải nắm chặt a.”

Chân Bảo cười cười, về nhà mình.

Phó Minh Thời ngồi ở nhà chính, Chân Bảo đi tới cửa, nghe được tiếng anh đập muỗi.

“Anh đi lên phòng trước đi.” Phó Minh Thời suy nghĩ chu toàn, quạt điện, nhang muỗi điện đều mua đủ.

Phó Minh Thời nhìn cô một cái, đi lên lầu cùng với cô.

Chân Bảo đi lên lấy quần áo, trước khi ra cửa nghĩ nghĩ, vừa đóng cửa vừa nói: Anh, xem phim đi.

Phó Minh Thời nhìn chăm chăm cửa đã đóng lại, không nói chuyện.

Chân Bảo đi đến chỗ ngoặt, đứng một lát, lúc này mới xuống lầu.

Trong nhà họ Chân không có phòng tắm riêng, dựng tắm ván gỗ ở góc tường, bên ngoài che thêm cái chắn cũ, ngăn khe hở để không nhìn thấy là được. Trước kia Chân Bảo ở nhà mình, không cần lo lắng cái gì, hiện tại có Phó Minh Thời ở cùng, lúc Chân Bảo cởi quần áo, vẫn nhìn không được im lặng nghe ngóng.

Cô biết Phó Minh Thời không có hư hỏng như vậy, nhưng mà nhà tắm đơn sơ nà không thể nào cho cô cảm giác an toàn.

Cắt kỹ quần áo, Chân Bảo vặn ra vòi hoa sen, nước từ phía trên rơi xuống. Chân Bảo dễ chịu thờ dãi. Đầu tiên là gội đầu, gội đầu xong cả người cũng ướt, Chân Bảo lấy ít sữa tắm, cẩn thận tẩy rửa từng li từng tí.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất rõ, Chân Bảo giật nảy mình, tay vô thức che ngực.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 49(2)

“Anh giặt quần áo.” Phán phán có thể nhìn thấy bóng dáng bên trong, Phó Minh Thời thấp giọng giải thích, nói xong đi đến vòi nước máy bên kia, dùng bồn rửa mặt lấy nước.

“Anh để đây đi, một lát em sẽ giặt.” Chân Bảo cất tiếng nói nhỏ như muỗi bay, chỉ muốn anh nhanh đi lên.

“Không cần.” Phó Minh Thời cố ý mang thau giặt đồ đến gần cửa nhà tắm, ngồi trên băng ghế nhỏ bắt đầu vò quần áo. Nghe bên trong không có động tĩnh, Phó Minh Thời dè dặt vui vẻ nói: “Em yên tâm, anh sẽ không lên nhìn.”

Chân Bảo cắn môi, đoán được Phó Minh Thời cố ý đùa cô. Đuổi anh không đi, Chân Bảo liền chậm rãi kỳ cọ tắm rửa, muốn lúc Phó Minh Thời đi rồi sẽ dội nước, như vậy Phó Minh Thời muốn làm chút gì, cô còn ngăn chặn kịp.

Trong nhà có muỗi, Phó Minh Thời lo lắng cho vị hôn thê ở bên trong: “Em tắm chậm như vậy, không sợ muỗi đốt?”

Chân Bảo có chút ít đắc ý: “Em không sợ muỗi.”

Phó Minh Thời trầm mặc, đột nhiên đứng lên, đi về phía cô.

Chân Bảo khẩn trương nắm chặt tay.

“Em chờ anh, anh mang đồ cho em.” Phó Minh Thời đưa tay đến, âm thanh bình tĩnh.

Chân Bảo cúi đầu, nhìn bàn tay của anh, tim thỉnh thoảng đập loạn, “Không cần đâu, anh đi nhanh lên được không?”

“Em lấy đồ, anh đi ngay lập tức.” Phó Minh Thời kiên trì.

Chân Bảo thấy anh kiên quyết, do dự một chút, lấy quần short jean, áo ngắn tay qua. Phó Minh Thời rút tay về, mặc dù thiếu hai thứ, nhưng anh cũng không đành lòng trêu cô, cười lui về phía sau, tiếp tục giặt quần áo. Chân Bảo tắm rửa nhưng nơm nớp lo sợ, khi thấy bóng Phó Minh Thời rời đi, nàng mới dội nước, thuận tiện giặt luôn quần áo.

Làm xong đi ra, lại nhìn thấy một bóng người ở phía xa, nhìn kỹ, là Phó Minh Thời.

Chân Bảo chuyển tay ôm đồ, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh không lên trên nhà?”

“Chờ em.” Phó Minh Thời nhìn cô nói, âm thanh thuần hậu mát lạnh, giống như luồng gió mát, thổi tan thời tiết nóng bức ban ngày.

Chân Bảo cúi đầu, “Em phơi quần áo.”

“Nhanh lên.” Phó Minh Thời sờ đầu cô, đi tới nhà chính.

Chân Bảo trong lòng hoàn loạn, đi đến trước dây thừng, nhìn thấy quần áo Phó Minh Thời đã phơi trước đây, trong ngoài ba loại. Ánh mắt nhanh chóng đảo qua góc quần của Phó Minh Thời, chân Chân Bảo cố ý phơi quần áo mình ra xa một chút, cũng quyết định ngày mai sẽ ngủ dậy sớm, xuống lấy quần áo vào trước.

Treo xong, Chân Bảo quay đầu, lúc này mới phát hiện Phó Minh Thời đứng ở cửa ra vào, những hành động kia của cô...

Chân Bảo ngốc tại chỗ.

Không biết tại sao cô lại vờ ngơ ngẩn như vậy, Phó Minh Thời bất đắc dĩ ngoắc.

“Anh đi đóng cửa.” Hiện tại Chân Bảo không muốn nói chuyện với anh, vừa đi đến liền đi thẳng lên cầu thang, quên điếm cuối cùng là nhất định sẽ gặp anh ở phòng ngủ.

Thỏ con bước vào đây, Phó Minh Thời càng nhẫn nại hơn, nghe âm thanh đùng đùng khi cô leo cầu thang, anh không nhanh không chậm đóng cửa thật kỹ, sau đây tắt đèn dưới lầu, từng bước một mà bước lên. Cầu thang đã rất lâu, phát ra âm thanh khi chân giẫm lên thanh gỗ, từng tiếng êm tai.

Lầu hai chỉ có một gian phòng sáng đèn, Phó Minh Thời đẩy cửa ra, trông thấy vị hôn thê của mình ngồi trước bàn đọc sách, bóng lưng thẳng tắp. Mở ra lưu bút, bóng dáng như một nhân vật hoạt hình, Phó Minh Thời trở tay khóa cửa phòng ngủ, mắt nhìn Chân Bảo, anh đi thẳng đến bên giường.

Phòng ngủ của Chân Bảo đã hơn mười năm, đèn sáng chỉ còn một nửa, nhưng không gian trong phòng cũng không lớn lắm, gian phòng chỉ sáng mờ. Phó Minh Thời lười biếng lưng tựa gối ôm, gọi Chân Bảo: “Mang đến đây, cùng xem.”

Trong phòng ngủ chỉ có một cái ghế, muốn ngồi cùng một chỗ xem, chỉ có thể ở trên giường.

Chân Bảo ôm máy tính bản bước đến gần bên anh, tầm mắt vẫn luôn nhìn xuống dưới, đến bên giường, trước tiên cô đưa máy tính bản cho Phó Minh Thời, ai ngờ lúc Phó Minh Thời đưa tay ra làm động tác nhận lấy, ván giường liền phát ra âm thanh kéo kẹt. Giường này là ba Chân Bảo tự mình làm, dùng gỗ trên núi, qua vài chục năm, phát ra âm thanh này cũng rất bình thường.

Nhưng đêm nay, cái thanh âm này quá ái muội, rất dễ dàng kích thích trí tưởng tượng.

Chân Bảo cũng không dám ngồi xuống.

Phó Minh Thời nhìn cô chằm chằm, không lo lắng nói: “Cái giường này, hai chúng ta nằm, chắc không có vấn đề?”

Sất mặt Chân Bảo như lửa thiêu, khăn trương quay lưng lại.

Phó Minh Thời cho là cô muốn chạy, tay để máy tính bàn xuống, giống như chỉ cần cô xe dịch một bước, anh sẽ ngay lập tức nhào qua bắt người.

Cô bất động, Phó Minh Thời cũng buộc mình trấn định, khăn giọng thúc dục cô: “Đi lên.”

Trước tiên Chân Bảo tắt đèn.

Phó Minh Thời đặt máy tính bàn lên đùi.

Chân Bảo cố gắng làm động tác nhẹ nhàng, nhưng mỗi lần di chuyển một chút, giường đều sẽ kêu, thật vất vả mới đến ngồi cạnh Phó Minh Thời, trán Chân Bảo đều đổ mồ hôi. Phó Minh Thời di chuyển tay, tay phải đưa ra, Chân Bảo bất ngờ bị kéo vào người anh, không ngờ được, người anh so với cô còn nóng hơn.

Chân Bảo không nhúc nhích.

Phó Minh Thời xoa bóp bả vai nàng, nhìn như bình tĩnh không có việc gì, nhưng bàn tay bên kia lại nắm lại thả ra liên tục.

Phim gần hai giờ, xem hết, mới hơn chín giờ.

Cánh tay Phó Minh Thời giật giật, Chân Bảo cũng không phát hiện ra, vẫn như cũ dựa vào bả vai anh, hơi vội vàng nói: “Mới hơn chín giờ, tiếp tục xem bộ 2 nha?” Cái này phim hoạt hình có ba bộ, lần trước hai người quan hệ có bước tiến triển, Phó Minh Thời cũng xem cùng cô ba bộ phim.

Phó Minh Thời không mắc mưu, cúi đầu hôn đỉnh đầu cô: “Anh buồn ngủ.”

Không có cơ kéo dài, Chân Bảo ngoan ngoãn dịch chuyển, thừa dịp Phó Minh Thời đi cất máy tính bàn, cô kéo chăn mền, xoay lưng về phía anh nằm sát vào phía trong.

“Khát nước không?” khi Phó Minh Thời trở về ôm một bình nước.

Đúng là Chân Bảo khát nước, lúng túng ngồi dậy lần nữa, ừng ực ừng ực uống mấy ngụm, uống xong lại nằm xuống.

Phó Minh Thời mang nước bỏ dưới mặt đất bên cạnh giường, đi theo ngồi vào trên giường, hần cũng không giống Chân Bảo cẩn thận, không sợ giường phát ra âm thanh. Phó Minh Thời bật quạt, bấm cho quạt xoay, phát ra âm thanh vù vù, Phó Minh Thời nghiêng sang bên cạnh, tay cầm lấy mền trên người Chân Bảo nói: “Thời tiết như vậy đắp chăn, em không nóng?”

Chân Bảo lắc đầu, nóng cũng sẽ không nói cho anh biết.

Phó Minh Thời sờ trán cô, có mồ hôi.

Hắn anh quan tâm giúp cô lấy mền ra, Chân Bảo cũng không cản, hai mắt nhắm nghiền.

Phó Minh Thời rất nóng, hiện tại quạt máy đối với anh không có tác dụng gì, hần cởi áo ngắn tay, sau đó lật người Chân Bảo lại, anh giống như núi cao đè xuống, hai tay chống đỡ thân thể, cúi đầu hôn lên mi tâm của cô. Lông mi của cô thật dài đang rung động, hồ hấp nặng dần.

“Muốn lần đầu tiên của chúng ta, là ở đây?” Phó Minh Thời dùng nụ hôn trên môi cô nói, nói thật nhỏ, một giọt mồ hôi từ trên khuôn mặt tuấn tú của hần chảy xuống, dừng lại trên cằm, rồi nhỏ trên người cô.

Chân Bảo vừa khát, khăn trương liếm miệng một cái.

Giống như là ra ám hiệu, sắc mặt Phó Minh Thời trầm xuống, đột nhiên bịt kín môi cô.

~

Quạt điện vù vù chuyển động, giường gỗ cũ kêu kệt vang lên, từng tiếng chói tai.

“Chậm một chút.” Chân Bảo chịu không được tiếng vang đó, hai tay bấu chặt bả vai anh, nhỏ tiếng nói.

Phó Minh Thời liền chậm lại.

Vô dụng, giường gỗ vẫn kêu, chỉ là không còn vội vã như vậy.

Chân Bảo quần bách che mặt.

“Cũng không có ai nghe thấy.” Phó Minh Thời di chuyển khỏi tay cô, cố ý làm ra động tĩnh lớn.

“Bà quách, bà Quách nghe được thì làm sao bây giờ?” Chân Bảo gấp đến độ đánh anh, một bên chịu khổ.

“Lỗi tại bà cụ không có tốt như vậy?” Phó Minh Thời không tin lắm.

Chân Bảo nhỏ giọng thút tha thút thít: “Vạn nhất nghe được thì sao?”

Phó Minh Thời bắt đắc dĩ, ôm lấy cô kéo sang bên cạnh, giống như hai bên đều biết rõ không có khả năng như vậy.

Không có tác dụng, Chân Bảo vẫn không yên lòng, Phó Minh Thời cũng không để ý, càng lúc càng kịch liệt hơn.

Giờ này khắc này, ai còn quan tâm một bà cụ?

...

Ngấn ngủi mười mấy phút, đối với Chân Bảo lại giống như mấy mươi năm, chú ý tiếng động của giường gỗ còn hơn việc thân thể khó chịu.

Phó Minh Thời muốn bật đèn, cô không cho.

“Khó chịu sao?” Phó Minh Thời ôm cô hỏi, đặt trên trán cô, những nụ hôn nhỏ vun.

Chân Bảo lắc đầu, chỉ ít, không thống khổ như trong tưởng tượng.

Phó Minh Thời nghĩ đến tiếng khóc đáng thương của cô, khóc đến thảm như vậy, làm anh chút nữa thì dừng giữa chừng.

“Phượng Bảo...” Anh lăm bầm gọi cô.

Lông mi Chân Bảo giật giật.

“Thích không?” Phó Minh Thời thỏa mãng cọ lên gò má cô.

Chân Bảo quay đầu, vấn đề này không nên trả lời.

“Anh rất thích.” Phó Minh Thời xoay mặt cô qua, hôn không đủ, “Anh rất thích, thích đến, muốn một lần nữa.”

Chân Bảo mở to hai mắt nhìn.

Phó Minh Thời cười, ôm cô hung hăng hôn mấy cái.

Chân Bảo đề phòng trong chốc lát, rất nhanh liền buồn ngủ, ngủ thật say, ngủ ngủ, trên người bị đè nặng, bên tai là Phó Minh Thời thở gấp. Hô hấp gấp rút, trên mặt trên cổ, nụ hôn của anh như lửa. Chân Bảo buồn ngủ quá, cô muốn cự tuyệt, nhưng anh kiên trì không ngừng, đuổi theo cô. Càng hôn thì càng làm Chân Bảo tỉnh, làm cảm giác cũng thức tỉnh, Phó Minh Thời từ dưới gối lấy ra cái gì đấy.

Ba phút sau, trong căn phòng nhỏ trong thôn son, lại có tiếng giường kéo kẹt vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 50 (1)

Editor: Maria Nyoko

Mùa hè ở thôn núi nhỏ, sáng sớm mát mẻ thoải mái, bà Quách như thường ngày tỉnh lại, vừa đánh răng rửa mặt, vừa suy nghĩ sáng nay sẽ ăn cái gì. Bên trong vườn rau xanh có mấy cây dưa leo không ăn sẽ già, bà một người ăn không hết, không bằng gọi vợ chồng trẻ Phượng Bảo qua bên này ăn sáng? Hôm qua bọn nhỏ bận bịu cả ngày, khẳng định không muốn tự mình nấu cơm ăn.

Trộn mì, trộn dưa leo, quyết định như vậy đi.

Lau mặt, Bà Quách nhìn gương vẫn tóc, thần thanh khí爽 ra cửa. Một mình ở lâu như vậy, rốt cục có bạn, tâm tình Bà Quách đặc biệt tốt. Ở giữa hai nhà cũng làm hàng rào, nhưng giữ lại một cánh cửa thông qua, Bà Quách mới vừa đi tới sân Chân gia, còn chưa kịp nhìn cửa lầu một Chân gia mở

không, đột nhiên trên lầu truyền đến âm thanh ván giường kết kết.

Động tĩnh này...

Bà Quách ngửa đầu, nghe thêm vài phút đồng hồ, rõ ràng, lắc đầu cười cười, đi hái dưa leo chuẩn bị điểm tâm trước.

Dưa leo cắt gọn, phối đồ gia vị, để nồi nước lên, dọn mì ra, chỉ chờ bọn nhỏ xuống tới, có thể để vào nồi rồi, lập tức có thể ăn. Nhìn như vụn vặt, Bà Quách dùng hơn nửa giờ, xem chừng không sai biệt lắm, bà cụ đi Chân gia lần nữa.

Lúc này chưa bước vào Chân gia, cũng nghe được tiếng ván giường, xen lẫn Chân Bảo như khóc mà không phải khóc lắm lắm.

Tuổi trẻ tốt...

Đấy lòng Bà Quách cảm thán, về nhà mình xem tivi trước, con trai mới mua TV, rất rõ ràng. Bà Quách mở ti vi, thay đổi kênh, chọn lấy một phim truyền hình phát lại, vừa hết nhạc đầu phim, mặc dù đã xem qua một lần, Bà Quách vẫn xem say sưa, bất tri bất giác đã xem hết một tập.

Nghe bài nhạc kết thúc, Bà Quách nhìn cửa một chút, trước sau coi như hơn một giờ đồng hồ, lúc này hẳn là không sai biệt lắm?

Bà cụ đi Chân gia lần thứ ba, nghiêng tai lắng nghe, cuối cùng phía trên không có động tĩnh.

Bà Quách nhẹ nhàng thở ra, bọn nhỏ không đói bụng, bà đói bụng, sốt ruột ăn cơm đây.

Ngẩng đầu lên, Bà Quách vừa muốn mời bọn nhỏ xuống dùng điểm tâm, “Kết kết” một tiếng, cửa nhà chính Chân gia mở. Bà Quách giật nảy mình, lập tức nhìn sang, là Phó Minh Thời. Cậu thanh niên mặc chiếc áo ngắn tay màu đen, phía dưới quần đùi là đèn đầu gối, cao to, cánh tay bắp chân lộ ra nhìn rất có lực, lại nhìn khuôn mặt kia, còn tuấn tú hơn so với ông cụ Phó lúc tuổi còn trẻ.

Bà Quách thấy nhìn không dời mắt.

Phó Minh Thời bước ra mới chú ý tới trong sân có người, phát hiện Bà Quách, nghĩ đến Chân Bảo tối hôm qua, sáng nay cầu khẩn, Phó Minh Thời có chút chột dạ, ngược lại trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, khách khí lại lễ phép: “Bà có việc?”

Bà Quách hoàn hồn, vội cười: “Các con chưa ăn điểm tâm phải không? Ta trộn mì xong, nấu một lát là được, con cùng Phụng Bảo tới ăn?”

Phó Minh Thời đói bụng, quay đầu nhìn xem, gật gật đầu: “Cảm ơn bà, buổi sáng con cùng Phụng Bảo đi câu cá, giữa trưa lại mời bà.”

“Tốt tốt tốt.” Bà Quách cười không khép miệng, “Vậy con đi gọi Phụng Bảo, ta đi nấu bát mì.”

Nói xong liền đi.

Phó Minh Thời nhìn bà cụ vào nhà, hẳn mới đi phòng vệ sinh giải quyết vấn đề thiết yếu, sau đó đánh răng rửa mặt, lại bung một chậu nước lên lầu. Cửa khép hờ, Phó Minh Thời nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng sáng tỏ, trên giường Chân Bảo đắp chăn ngủ, bởi vì nóng. Bả vai trắng lộ ở bên ngoài, một cặp đùi thon dài đẹp càng nhìn không sót gì, chần mèn che bộ vị trọng điểm.

Gian phòng còn tràn ngập mùi vị hoan ái. Hơi thở đặc biệt vui vẻ qua đi, không biết là tối hôm qua lưu lại, hay là do trận kia.

Buông chậu nước xuống, Phó Minh Thời đi đến trước giường.

Chân Bảo ngủ ngon, khuôn mặt đỏ ửng chưa phai, trắng. Bờ môi non mềm có chút sưng.

Ánh mắt chuyển qua cô. Đầu vai tron nhẵn, cổ họng Phó Minh Thời phát khô, trước đó không muốn cô còn có thể nhẵn, muốn, mấy lần đều không đủ, muốn một mực ôm cô, một mực cùng cô tiêu phí cực lạc nhân gian.

“Dậy đi, Bà Quách gọi chúng ta đi ăn điểm tâm.” Cúi người, Phó Minh Thời nhẹ nhàng hôn khuôn mặt cô.

Chân Bảo nhú mày, không nghe rõ anh nói cái gì, phiền hà tất cả âm thanh quấy rầy cô ngủ, quay người ngủ tiếp. Chỉ là cô quay người lại, chần mèn trên người trượt theo, phía trước đằng sau đều lộ phong quang. Phó Minh Thời tối sầm lại, bờ môi rơi vào bả vai cô, dọc theo cánh tay cô hôn xuống một chút xiu.

Cái cảm anh có râu ngắn đâm người ngứa. Ngứa, Chân Bảo tránh bên trong, vừa chuyển, đột nhiên bị người đè xuống, trực tiếp chôn đầu xuống dưới. Chân Bảo cắn môi, lần này triệt để tỉnh, quần bách đầy đầu anh, tay đụng phải mặt anh, cũng không dám dùng lực.

Phó Minh Thời thừa cơ hung hăng hôn tới mấy ngụm.

Chân Bảo hít vào, có chút không thoải mái, ai bảo một đêm anh một mực ăn.

Phó Minh Thời lưu luyến không rời buông ra, còn muốn nhìn lại, Chân Bảo mau kéo chăn mền lên.

Phó Minh Thời không thể không bỏ đi suy nghĩ, một lần nữa đi hôn mặt cô, “Ăn cơm đi, ăn xong ngủ tiếp.”

“Anh đi ra ngoài trước.” Chân Bảo nhắm mắt lại nói, cô muốn mặc quần áo.

Phó Minh Thời biết cô da mặt mỏng, từng bước một đến, cười xoa đầu cô, đi đến hành lang chờ. Nghe được tiếng đóng cửa, Chân Bảo mở to mắt, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt ổn định ở còn tại lấc đầu chuyển xuống cái quạt trên đất. Tính cả sáng nay, Phó Minh Thời dè ép cô bốn lần, mỗi một lần, làm bạn với bọn họ đều là tiếng quạt điện ông ông, âm thanh ván giường lay động, Chân Bảo cảm thấy, đời này chỉ cần nhìn lại thấy giường gỗ với cánh quạt, chỉ sợ cô đều sẽ liên tưởng đến tối hôm qua.

Quần áo đều ném ở giữa giường, Chân Bảo chịu đựng xương sống thất lưng chân đau xót, mặc vào từng cái một, lúc đi giày ánh mắt vô ý đảo qua thùng rác cách đó không xa, liếc nhìn mấy cái túi nhỏ hình vuông, không nhiều không ít, vừa vặn bốn cái. Tối hôm qua tất cả lại xông vào não, Chân Bảo đột nhiên có chút sợ.

Theo trí nhớ của cô, Phó Minh Thời một lần lại một lần bên bị, cô thật... Không chịu đựng nổi, tựa như bánh mì dài theo tiêu chuẩn của những cửa hàng bánh, xem xét ăn không hết, mỗi lần cô đều mua bánh mì kích cỡ nhỏ ăn.

Phát giác một lát, Chân Bảo đứng dậy đi rửa mặt, kết quả vừa đứng lên, hai đùi không ngừng run lên.

Chân bảo cười khỏ, đứng nguyên mấy chục giây, lại thích ứng.

Nghe được thanh âm cô rửa mặt, Phó Minh Thời mới tiến tới, Chân Bảo rửa mặt, anh không có chuyện làm, hỗ trợ trải giường chiếu. Mùa hè chăn được gấp lại, ga giường..

Nhìn thấy ở giữa màu lam nhạt trong giường đơn là mấy điểm màu đỏ, Phó Minh Thời dừng một chút, sau đó rút ga giường. Đi ra, Chân Bảo rửa mặt xong, anh liền ngâm nước. Chân Bảo gấp, nhìn không được chuyển phương hướng, đưa lưng về phía anh lau mặt.

“Tối hôm qua có tính không, động phòng hoa chúc?” Phó Minh Thời từ phía sau lưng ôm lấy cô, hôn phần gáy cô.

Động tác Chân Bảo lau mặt không khỏi chậm lại.

“Phượng Bảo...” Anh hôn lỗ tai cô, “Anh giống như, ở trên. Nghiện rồi.”

Ngữ khí anh quá nguy hiểm, Chân Bảo kịp thời cắt ngang, “Đi xuống đi, đừng để Bà Quách chờ.”

Phó Minh Thời cười nâng người lên, đi theo đằng sau cô đi ra ngoài, lúc xuống lầu, chân của Chân Bảo còn nhũn ra, sợ đến đỡ lấy lan can, Phó Minh Thời đoán được chuyện gì xảy ra, dễ dàng ôm lấy cô, từng bước một đi xuống lầu, đến lầu một, nhẹ hôn cô mới buông xuống.

Đến sát vách, Phó Minh Thời lại khôi phục bộ dáng chừng chặc chừng hoang.

“Đều ăn nhiều một chút.” Bà Quách cười rất đoan chính, Chân Bảo miễn cảm phát hiện, trong chén cô cùng Phó Minh Thời đều có trứng gà, Bà Quách không có.

“Tại sao bà không ăn?” Chân Bảo ngượng ngùng, muốn gấp trứng gà cho trứng bói.

Bà Quách căn không cho cô trả, “Bà đã già, hai người các con còn nhỏ, bồi bổ thân thể nhiều.”

Chân Bảo nghe đều cảm thấy lời này có thâm ý khác, đỏ mặt vụng trộm nhìn Phó Minh Thời, Phó Minh Thời bụng bát cú đầu ăn mì, giống như cô cùng Bà Quách trò chuyện không có quan hệ gì với anh. Trong lòng Chân Bảo có quý, không dám nhìn Bà Quách, cầm đầu ăn mì.

Sau khi ăn xong Chân Bảo chủ động hỗ trợ rửa chén.

Phó Minh Thời về Chân gia chuẩn bị đồ vật bái tế, Bà Quách ngó ngó ngoài cửa, tiến đến bên người Chân Bảo nói thì thầm: “Phượng Bảo, hai người các con có tránh thai sao?”

Bát trong tay Chân Bảo kém chút rơi xuống, đảo mắt mặt liền đỏ lên, cô liền biết, giường vang như vậy, thời gian còn dài như vậy, khẳng định Bà Quách nghe được!

“Cùng bà còn đỏ mặt gì.” Bà Quách từ ái trêu ghẹo Chân Bảo, tiếp tục hỏi “Chuyện đứng đắn”.

Chân Bảo cứng ngắc gật đầu.

“Con đề nghị hay nó đề nghị?” Bà Quách lại hỏi.

Chân Bảo nói như muỗi vo ve: “... anh ấy.”

Bà Quách lập tức không yên lòng, lời Chân Bảo đến trong phòng, lời nói thâm thúy: “Chân Bảo, đàn ông đều giống nhau, trước không ngủ, con thả cái rắm hần đều cảm thấy thơm, ngủ qua, chậm rãi không có khăn trương như trước vậy. Minh Thời nhìn là đứa trẻ ngoan, nhưng chuyện sau này ai nói chuẩn? Không bằng trước sinh đứa bé, tương lai xảy ra chuyện, có đứa bé, nó không vứt cn được, miễn cho cuối cùng cái gì cũng không lấy được.”

Chân Bảo xấu hổ cười: “Con còn đi học...”

“Đến trường không vội, trước tiên các con kết hôn, nha đầu ngốc, đều đi cùng với nó, không muốn kết hôn sao?” Bà Quách không đồng ý nói.

Đều là người sinh trưởng ở thôn nhỏ, Bà Quách không đọc sách, tư tưởng vẫn giống lão bối. Chân Bảo tiếp xúc chính là tình yêu hiện đại, mặc dù không tán thành Bà Quách, nhưng cô biết trưởng bối cũng là quan tâm cô, liền qua loa gạt đầu, trò chuyện trong chốc lát mượn cớ chạy.

Phó Minh Thời tại nhà chính, tiền giấy, rượu đều bỏ trong ba lô, ngẩng đầu một cái gặp sắc mặt Chân Bảo không được tự nhiên, anh kỳ quái nói: “Thế nào?”

“Không có việc gì.” Chân Bảo cười cười, “Chuẩn bị xong rồi?”

Phó Minh Thời gạt đầu, nói hôm nay muốn đi viếng mộ.

Anh đeo túi xách, một tay mang theo thùng gỗ cần câu cá, một tay cầm thuổng sắt dùng đào đất. Năm ngoái đi cùng ông cụ thăm mộ phần, Phó Minh Thời biết nông thôn nên bái tế như thế nào. Chân Bảo khóa chặt cửa, quay đầu nhìn thấy trang phục Phó Minh Thời chờ xuất phát, giống như nam nhân phổ thông trong thôn, bất an trong lòng bị Bà Quách khơi lên dần dần tiêu tán.

Cô cùng Phó Minh Thời ngủ chung, là bởi vì thích hắn, là bởi vì tình cảm phát triển đến một bước này. Cô không sợ tương lai cùng Phó Minh Thời chia ly, không hối hận trong lúc kết giao phát sinh thân mật, cô lo lắng Phó Minh Thời sẽ giống Bà Quách nói, đi ngủ, tình cảm liền phai nhạt, thật như thế, cô sẽ khổ sở.

Nhưng nhìn người đàn ông đối diện cô mỉm cười, Chân Bảo yên lặng nghĩ, Phó Minh Thời, nhất định sẽ không nông cạn như vậy.

Cô đối với tình cảm của anh, có lòng tin.

“Đi thôi.” Chân Bảo cười đi đến bên cạnh anh, hai người sóng vai rời sân nhỏ của Chân gia, từ cửa trước dọc theo đường đất chật hẹp hai bên toàn hoa dại đi về phía đông, vượt qua một con đường xi măng duy nhất trong thôn tiếp tục hướng phía trước, rất mau đến dưới chân dốc núi, lại đi lên, đều là đường núi.

Chân Bảo muốn giúp Phó Minh Thời mang một số thứ, Phó Minh Thời chỉ cho cô dẫn đường.

Trên núi có gió, thổi tới mặt đặc biệt mát, Chân Bảo bước chân nhẹ nhàng chạy đến ngọn núi nhỏ này, lại quay tới, cúi đầu xem vị hôn phu ở phía sau còn đang đi lên. Phó Minh Thời ngửa đầu, thấy được cô giang hai cánh tay đứng ở cuối đường, trời xanh mênh mông, khuôn mặt cô nhỏ trắng tinh, cười giống đóa hoa.

“Đừng nhúc nhích.” Phó Minh Thời buông xuống đồ vật vừa nói.

Chân Bảo ngoan ngoãn bất động, chỉ thấy Phó Minh Thời từ quần trong túi lấy ra điện thoại di động, muốn chụp ảnh cho cô. Chân Bảo thích chụp ảnh, cười càng vui vẻ hơn, Phó Minh Thời nhìn điện thoại, nhìn cô nương trước mặt thanh thuần, nhìn lại đường xi măng dưới núi lè loi tro bụi, đột nhiên đặc biệt may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 50.2

Đáp ứng đến bên này đón cô, là chuyện đời này anh đã làm, quyết định chính xác.

~

Một phần Chân gia đều hoang vu, Chân Bảo, Phó Minh Thời cùng nhỏ cô, cuối cùng Phó Minh Thời lại lấy xéng xúc đất đến lấp lại. Phó Minh Thời chân chính ngâm lấy chìa khóa vàng ra đời, loại chuyện lật vật này làm lộ ra tay chân vụng về, nhưng Chân Bảo đặc biệt thích xem, cảm thấy anh làm cái gì đều đặc biệt đẹp trai.

Phó Minh Thời làm xong quay người, liền thấy vị hôn thê nhìn anh chăm chăm bộ dáng mê mẩn, hai mắt nhìn nhau, Chân Bảo lập tức cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên đỏ bừng quen thuộc.

Phó Minh Thời cười cười, không có đùa cô ở loại địa phương này.

Trước khi chính thức tế bái tâm tình coi như nhẹ nhõm, quỳ gối trước mộ phần của ba, Chân Bảo nhìn không được khóc, nhớ ba. Trưởng bối qua đời, con cái sẽ tiếp tục sinh sống, sẽ tiếp tục cười, nhưng không có nghĩa là không nhớ, tình tâm hoài niệm, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, nước mắt tựa như vỡ òa, càng ngày càng nhiều.

Phó Minh Thời đợi cô khóc đến không sai biệt lắm, mới ôm người vào trong ngực trấn an.

Chân Bảo thút tha thút thít trong chốc lát, ngẩng đầu, mắt khóc sưng lên.

“Một hồi xuống núi, người khác không biết, còn tưởng rằng anh khi dễ em.” Phó Minh Thời nhẹ nhàng quét mũi cô.

Chân Bảo lại cúi đầu, dùng gậy gỗ khơi đồng tiền giấy lên, để bên trong cũng đều đốt hết.

“Cha người yên tâm, con sẽ chiều cổ Phụng Bào thật tốt.” Phó Minh Thời bỗng nhiên xoay người, trịnh trọng dập đầu.

Chân Bảo bị xưng hô của anh kinh ngạc, ngơ ngác nhìn hấn.

“Sớm muộn gì cũng phải sửa.” Phó Minh Thời ngồi dậy, cười với cô.

Trong lòng Chân Bảo ấm áp, nếu như Bà Quách nghe được lời nói của Phó Minh Thời, đại khái sẽ không nghĩ như vậy.

Tế bái trường bối xong, Chân Bảo dẫn Phó Minh Thời đi đường khác xuống núi, chân núi bên này có hồ nước, khi còn bé Chân Bảo thường theo ba đến bên này câu cá, may mắn có thể câu hai con lớn, bằng không hai người ở tại ngọn núi nhỏ thôn này, cũng không có gì giải trí.

Ngồi nửa giờ ở bên hồ, đối mặt nước hồ trong suốt, thương cảm trong lòng Chân Bảo chậm rãi lắng đọng xuống.

Phó Minh Thời câu được một con cá trăm cô, đoán chừng có bốn năm cân.

Chân Bảo hưng phấn chạy tới, trước đó không có động tĩnh, cô còn tưởng rằng hôm nay không có cá ăn.

“Có thưởng sao?” Trên mặt cô khôi phục tươi cười, Phó Minh Thời cũng nhẹ nhàng thờ ra, thuần thục xoay người nhìn vị hôn thê đang nhìn cá đến ôm trong ngực.

“Được rồi.” Chân Bảo khẩn trương quan sát bốn phía, thường xuyên có ông cụ trong thôn đến câu cá, cô sợ bị người khác thấy.

“Có thưởng, anh sẽ buông tay.” Phó Minh Thời đỡ lấy cái trán cô, cười trong mắt.

Chân Bảo rù tằm mắt xuống, suy nghĩ một chút nói: “Giữa trưa làm cá kho cho anh.”

Phó Minh Thời hôn bờ môi cô, “Không tính, vốn là muốn làm.”

Chân Bảo nghiêng đầu, môi Phó Minh Thời liền rơi xuống bên trên cổ cô, nhẹ nhàng mút, tâm cô như nước hồ, run rẩy theo.

“Ban đêm cho anh.” Phó Minh Thời ở bên tai cô, khàn giọng muốn thưởng.

Chân Bảo không có lên tiếng, loại chuyện này, tựa như hôn. Hôn, có một lần sẽ có hai?

Mang cá lên, hai người về nhà.

Chân Bảo cùng Bà Quách chuẩn bị cơm trưa, Phó Minh Thời không xen tay vào được, ngồi ở cửa ra vào nghe Bà Quách nói chuyện Chân Bảo khi còn bé, mắt nhìn lấy Chân Bảo, trong đầu tưởng tượng Chân Bảo mấy tuổi là cái dạng gì. Cơm trưa có cá có thịt, coi như phong phú, sau khi ăn xong Bà Quách đi, Phó Minh Thời để Chân Bảo đi nghỉ trước, anh rửa chén.

Buổi chiều oi bức, quạt điện thổi gió đều là nóng, Chân Bảo ngồi ở trên giường, đều cảm thấy nghỉ trưa tại căn phòng này quá nguy hiểm. Nhưng tối hôm qua cô quá mệt mỏi, hiện tại thật buồn ngủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân Phó Minh Thời.

Chân Bảo khẩn trương đứng lên.

Phó Minh Thời đẩy cửa, nhìn thấy vị hôn thê như lâm đại địch, Phó Minh Thời chỉ cảm thấy buồn cười, anh nghĩ, cả buổi trưa đều muốn, nhưng anh cũng không phải chỉ lo cho mình, khẳng định cho cô thời gian nghỉ ngơi. Vào cửa, Phó Minh Thời mới vừa từ trên xe dọn chiếu mới trải bên giường Chân Bảo, “Giường cho em, anh ngủ trên mặt đất.”

Anh tự mình hiểu lấy, nằm cùng với cô trên một cái giường, tuyệt đối nhịn không được.

Anh bày ra tư thái, Chân Bảo hơi yên tâm, đưa cho anh một cái gối đầu, liền đi ngủ.

Buổi trưa Chân Bảo ngủ rất say, sau giấc ngủ tỉnh lại, bên ngoài trời đều tối, lại nhìn trên mặt đất, sớm không còn hình bóng Phó Minh Thời. Ngủ say thời gian dài, đầu có chút không thoải mái, Chân Bảo xoa xoa cái trán, tinh thần tốt, mới đi xuống lầu tìm Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời đang làm cơm tối, nấu cháo trong nồi cơm điện, anh đang cắt khoai tây.

“Em đến đây.” Trong ấn tượng của Chân Bảo, Phó Minh Thời không có bất cứ liên hệ nào cùng phòng bếp, nấu bát mì không tính.

“Em đi rửa mặt.” Phó Minh Thời liếc nhìn cô một cái, cúi đầu tiếp tục cắt sợi khoai tây, từng dao từng dao, chậm rãi đều đặn, xem xét anh chưa từng vào bếp.

Chân Bảo đi rửa mặt trước, trở về lại nhìn, Phó Minh Thời chưa cắt xong nửa củ khoai tây, Chân Bảo đói bụng, chen đến một bên Phó Minh Thời, cô thái thịt, thần sắc chuyên chú động tác thuần thục, cắt sợi khoai tây cũng tinh tế hơn Phó Minh Thời chậm rãi làm.

“Thật đức hạnh.” Chân Bảo xong hết thấy, Phó Minh Thời lại ôm lấy cô.

Chân Bảo chợt phát hiện, cô ngủ cùng Phó Minh Thời, càng dính người so với trước đây, căn bản không giống Bà Quách nói như vậy.

~

Một bàn sợi khoai tây chua cay, một bàn trứng trắng, cơm tối vô cùng đơn giản.

Tần bộ trở về, Phó Minh Thời để Chân Bảo đi tắm trước.

Chân Bảo muốn anh cam đoan đừng giống tối hôm qua treo cọt người như thế.

Phó Minh Thời nhấc tay, “Anh thề với trời.”

Chân Bảo cười, đi lâu hai cảm quần áo, bất quá lúc tắm, Chân Bảo vẫn là dựng thẳng lỗ tai, sau đó kỳ cọ tắm rửa, lâu hai truyền đến tiếng nhạc, Phó Minh Thời đang nghe nhạc. Biết anh trên lầu, Chân Bảo trầm tĩnh lại, xoa toàn thân, cô nhắm mắt lại cọ rửa.

Bong bóng còn chưa rửa sạch sẽ, bên ngoài tắm ván gỗ đơn sơ, đột nhiên truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Chân Bảo kìm chút kêu lên, không để ý vòi hoa sen trước nắm khăn mặt, gần như đồng thời, Phó Minh Thời đẩy ra cửa tiến đến, trên người chỉ mặc một quần đùi. (Lời thề là phù du mà hắc hắc).

Chân Bảo một tay che ngực, một tay nắm lấy khăn mặt cản một chỗ khác, cúi đầu cầu khẩn: “Anh ra ngoài...”

“Nói nhỏ chút.” Phó Minh Thời đóng vòi hoa sen lại, cẩn thận nhắc nhở cô.

Chân Bảo không muốn nói chuyện cùng anh, cô muốn đi, nhưng lối ra duy nhất bị Phó Minh Thời chặn, phía sau lưng cô là tường, quần bách muốn tìm kẽ đất chui vào.

“Anh giúp em tắm.” Phó Minh Thời đi tới, khăn trương ôm vị hôn thê phát run vào trong ngực, sau đó cúi đầu, tay khoác lên đầu vai cô, thật xoa giúp cô, nhưng lực đạo rất nhẹ, xoa rất ái muội, nếu như trong phòng tắm rửa công cộng cũng phục vụ giống như anh nhưng không có thân hình của anh, trăm phần trăm cũng bị người khiếu nại.

“Phượng Bảo, hai năm nghỉ học kia, em trồng cây sao?” Ánh mắt sau lưng cô bắn khoắn, Phó Minh Thời sâu kín hỏi.

Cái trán Chân Bảo chống đỡ lấy lồng ngực anh, chậm rãi gật đầu, hai mắt nhắm nghiền.

“Làm sao không có râm đen?” Phó Minh Thời ôm lấy eo cô, đi đến dưới vòi sen.

Chân Bảo làm việc nhà nông, mùa hè sẽ râm đen, mùa đông lại nuôi trở về, nhưng cô biết, Phó Minh Thời không để ý câu trả lời của cô.

“Thật trắng.”

Mở vòi sen ra, nước nóng như trời mưa rơi xuống, Phó Minh Thời hôn lỗ tai cô, “Trắng lại lung linh, đặc biệt đẹp.”

Anh loạn động, theo bản năng Chân Bảo ôm lấy cổ của anh, nước liên tục rơi ở trên mặt, sắp không thể thở nổi.

Giống như là đoán được tình cảnh của cô, Phó Minh Thời đột nhiên ôm lấy chân cô, Chân Bảo lập tức úp sấp trên bả vai hắn, từng ngum từng ngum hô hấp, như suyết nửa người chết chìm.

Phòng tắm có cái băng ghế nhỏ, Phó Minh Thời nhắc chân kéo băng ghế tới, sau đó ôm cô ngồi ở phía trên.

“Giúp anh tắm.”

Phó Minh Thời nắm tay cô lên đặt ở sau lưng của hắn, mắt đen nhìn thẳng cô, tóc ngắn sớm đã ướt, đặc biệt hấp dẫn.

“Trở về phòng.” Chân Bảo nằm xuống lại đầu vai anh, khăn trương cầu anh.

Phó Minh Thời một mực hôn cô, “Bên trong quá nóng.”

Chân Bảo còn muốn khuyên, tay anh bắt đầu không thành thật, sợ bị Bà Quách sát vách nghe thấy, Chân Bảo không thể không cắn chặt môi.

Bài nhạc ở lầu hai đã ngừng, mặc dù phòng tắm có tiếng nước che lấp, nhưng Chân Bảo vẫn là chăm chú che miệng lại, nhiều lần, đều sợ vách tường đối diện sẽ không chịu nổi, bị lực đạo từ Phó Minh Thời truyền tới trên tay cô, đập đổ.

Bọn họ chờ đợi thật lâu trong phòng tắm, lâu đến túi chườm nóng bên trong nước, đều chảy hết.

Cuối cùng Phó Minh Thời khiêng Chân Bảo lên lầu.

Chân Bảo co quắp trên giường, một chút sức lực cũng bị mất, so với khóa thể dục chạy xong một ngàn mét còn chưa.

“Một mực ở nơi này cũng không tệ.” Phó Minh Thời nằm xuống, ôm lấy cô nói, “Đặc biệt phong vị.”

Chân Bảo đánh anh.

Phó Minh Thời nắm lấy tay nhỏ cô, giơ lên bên miệng hôn, “Phượng Bảo, ở cùng anh đi?”

Chân Bảo chấn động trong lòng.

Phó Minh Thời chậm rãi che trên người cô, chăm chú nhìn mắt cô ngập nước, ánh mắt nghiêm túc, “Không thể rời bỏ em.”

Nam sắc dụ người, lời tâm tình cũng rất dễ nghe, nhưng lý trí Chân Bảo vẫn còn, kiên định cự tuyệt: “Tốt nghiệp trước, em đều ở phòng kí túc.” Mỗi ngày đi cùng với anh, cô sẽ phân tâm, Chân Bảo còn muốn lấy học bổng đây.

Phó Minh Thời sờ mặt cô, “Anh nhớ em lắm, làm sao bây giờ?”

Chân Bảo nín cười: “Trước kia làm sao bây giờ, sau tiếp tục là được.”

Phóng túng. Sẽ hại thân thân, vì anh suy nghĩ, cô cũng không thể đáp ứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đôi mới, Phượng Bảo thật quan tâm chúng ta, hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 51.1

Sinh nhật của Cổ Tiểu Ngư, cuối tuần cô mời bạn bè cùng phòng tụ tập đi ăn quán hải sản, Phạm Huyền đi du lịch ở nước ngoài, và thông qua internet mà chúc mừng sinh nhật cô, chỉ có Chân Bảo, Tiền Nhạc Nhạc đi đến cuộc hẹn. Cổ Tiểu Ngư nói với Chân Bảo là cô có thể đưa người nhà đi theo, Chân Bảo cũng không muốn đưa đi theo, cũng sợ Phó Minh Thời tới, hai người bạn sẽ không được tự nhiên.

Quán hải sản có hơi xa, Chân Bảo phải đi tàu điện ngầm hai lần, nhanh nhất cũng 1h30 phút mới đến.

Cổ Tiểu Ngư, Tiền Nhạc Nhạc ngồi ở bên cửa sổ lầu một tán gẫu, nhìn thấy Chân Bảo đẩy cửa đi vào, Cổ Tiểu Ngư vẫy tay chào trước rồi Tiền Nhạc Nhạc mới quay đầu lại. Khi chờ Chân Bảo đi vào, Tiền Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn chằm chằm Chân Bảo: “Hơn một tháng không gặp, nhìn cậu có gì đó khác khác?”

“Có sao?” Chân Bảo ngồi ở bên cạnh Cổ Tiểu Ngư, bị các bạn nhìn ra cô có chút chột dạ.

“Hình như khuôn mặt cậu ngày càng mềm mại hơn.” Cổ Tiểu Ngư cũng đã nhìn ra, rồi sờ sờ mặt Chân Bảo, mới sờ một chút thì bị Chân Bảo chặn lại không cho sờ nữa, mặt Chân Bảo có chút đỏ lên.

Theo bản năng Chân Bảo giải thích: “Không có, mình làm kiêm chức nên suốt ngày ở trong phòng ngủ.”

“Tớ không có nói cậu ở trong phòng ngủ, sao cậu lại đi tố cáo cho bọn mình biết cậu trú ở chỗ nào?” Tiền Nhạc Nhạc liếc mắt và đã nhìn thấu ra chân tướng hết rồi.

Chân Bảo thất bại không còn gì bàn cãi vội uống nước không để ý tới Tiền Nhạc Nhạc.

Cổ Tiểu Ngư cũng thêm vài câu, rồi sau đó ba người gọi món, bắt đầu tán gẫu những chuyện sinh hoạt nghỉ hè của từng người. Ăn xong hải sản, Cổ Tiểu Ngư rủ đi xem phim, xem xong rồi mỗi người tách nhau ra đi về. Chân Bảo vẫn như cũ đi tàu điện ngầm, chính vì nghỉ hè, nên ở Đé Đố xuất hiện một đoàn người đi du lịch nên tàu điện ngầm rất là chật, một tay Chân Bảo vịn lan can một tay thì cầm cái túi, sợ bị người khác lấy cắp điện thoại đi

động.

Qua hai trạm thì dừng lại, Phó Minh Thời điện thoại cho Chân Bảo: “Em đang ở bên ngoài?”

Chân Bảo trả lời: “Hôm nay sinh của Cô Tiểu Ngư, bọn em vừa mới đi xem phim xong, còn anh thì sao?”

Phó Minh Thời là một người bận bịu, hai ngày trước lại ra nước ngoài, thuận tiện đi xem ông nội, nói cô ở nhà cẩn thận rồi mai anh trở về.

“Anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em.”

Nữ sinh ở trong phòng đang ở bên ngoài, Phó Minh Thời bất đắc dĩ đứng ở trong một bóng cây hỏi: “Lúc nào thì em trở về?” Anh đang muốn cho cô một sự bất ngờ, ai ngờ cô lại có hẹn.

Tim Chân Bảo đập nhanh, nhìn ngoài sân ga tính toán nói: “Còn đổi một chuyến tàu điện ngầm nữa, khoảng mười mấy phút nữa em về tới nơi.”

Chân Bảo cắt điện thoại di động, trong lòng có chút ngọt ngào áp áp, bốn năm ngày không gặp cô rất nhớ anh.

Lúc đổi tàu điện ngầm, lại qua ba trạm nữa thì mới đến cửa khẩu gần đó, ai ngờ lúc Chân Bảo xuống thì có người đi theo sau cô. Trong lúc ở ngoài chen lấn thì đột nhiên có một người nhéo cô một cái, cô sợ quá nên mất cả phản ứng, bị người khác chen lấn đến muốn đi ra ngoài, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cô lập tức quay đầu lại, có thể người ra vào tàu điện ngầm rất nhiều, căn bản là không xác định được tên đàn ông nào là lưu manh.

Một tháng trước, Tiền Nhạc Nhạc cũng gặp phải chuyện như vậy, cô ấy tức giận đến khi trở về phòng rồi còn vẫn mắng người ta, hiện tại nhìn người đi trên đường, Chân Bảo cảm thấy có chút gì bất thường rồi, lại tức giận lại oan ức, lát nữa sẽ gặp được Phó Minh Thời cô cũng không thể nào kiềm nén được tức giận.

Người đó quả thực là biến thái, chân bảo vừa mới bị nhéo lên thôi cô cũng đã khiếp sợ, bây giờ lại bắt đầu đau (yêu) rồi. Càng đau càng bức, Chân Bảo mím chặt môi, không tự chủ liếc nhìn tất cả người đàn ông trên đường, cô rất tức giận, đột nhiên bị người ta tóm lấy, Chân Bảo vừa kinh vừa sợ, sút chút nữa là lên.

“Em làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt Chân Bảo rất khó coi, Phó Minh Thời cau mày hỏi.

Nhìn thấy người đàn ông của mình, Chân Bảo lập tức nhào tới trong ngực Phó Minh Thời, lên lút rơi vài giọt nước mắt, oan ức quá. Phó Minh Thời đỡ lấy bà vai Chân Bảo, thoáng nhìn vành mắt cô có chút hồng, lập tức anh đoán được trong vòng mười mấy phút tắt điện thoại đã có chuyện xảy ra, ở đây có rất nhiều người nên không tiện hỏi, trước tiên anh dắt Chân Bảo ra khỏi tàu.

Đến trên xe, Phó Minh Thời hỏi dò: “Em cãi nhau với ai à?”

Chân Bảo lắc đầu, chỉ cúi đầu không nói gì hết. Phó Minh Thời cầm cái túi của cô kiểm tra, điện thoại di động, chứng minh thư gì đều ở trong túi. Trên bao thường có nhiều tin tức nói ở tàu điện ngầm hay có trộm, không trộm đồ không cãi nhau...

Nghĩ đến khả năng khác, mặt Phó Minh Thời cũng có chút tức giận, cẩn thận hỏi: “Bị người khác chiếm tiện nghi?”

Chân Bảo quay đầu ra ngoài cửa sổ, hơi bĩu môi. Phó Minh Thời nắm tay cô, nhìn chăm chăm phía trước vài giây rồi mới kéo vạt hôn thê của mình ôm vào trong ngực, quan tâm nói: “Em không sao chứ?”

Chân Bảo ừm một cái, chỉ tức giận. “Có chụp ảnh lại không?” Xác định Chân Bảo không có chuyện gì, giọng nói của Phó Minh Thời lạnh xuống.

Chân Bảo lắc đầu, nằm ở ngực Phó Minh Thời nói: “Lúc xuống tàu thì bị người ta nhéo một cái, quay lại thì em không thấy người đâu.”

Không có chụp ảnh, cơ bản tìm người để trả thù cũng có chút khó khăn.

Người phụ nữ của mình bị bắt nạt, so với Chân Bảo Phó Minh Thời còn tức giận hơn, nhưng cũng rất trấn tĩnh, không thể làm gì khác hơn ngoài là động viên Chân Bảo trước tiên, “Đêm nay anh với em đi ăn bữa tiệc lớn, đừng nghĩ nữa.”

Chân Bảo thở dài sau đó dựa lưng vào ghế rồi hỏi hành trình đi nước nước ngoài của Phó Minh Thời.

Công việc của Phó Minh Thời vẫn vậy, không có cái gì hấp dẫn Chân Bảo, chỉ có nói thân thể của ông nội có chút hồi phục trong năm nay sẽ trở về. Thân thể ông nội đã khỏe mạnh, Chân Bảo cảm thấy yên lòng, Phó Minh Thời cầm điện thoại chiếu bức ảnh khi anh ở nước ngoài. Chân Bảo giật mình nhìn anh.

Sắc mặt Phó Minh Thời có chút không vui nói: “Em đi học lái xe đi, đừng đi tàu điện ngầm nữa.”

Ở Đê Đô quá nhiều người, Chân Bảo cũng không dám đạp xe đi ra ngoài, lái xe cô cũng không nghĩ tới, nhỏ giọng nói: “Thế loại như vậy em cũng không có gặp mấy.”

Phó Minh Thời quét mắt đến làn da trắng nõn như tuyết ở trong cổ áo của Chân Bảo, nhàn nhạt nói: “Dáng người như em, dễ gặp phải người háo sắc, anh không yên tâm.”

Chân Bảo quay đầu, thấy Phó Minh Thời nhìn chăm chăm ngực cô, ngay lập tức ngực cô đỏ lên, rồi vội đẩy cửa xuống xe.

Vào trong nhà rồi hai người còn đang tranh cãi việc thi bằng lái, mẹ Vương nghe rõ ràng, rồi đi theo khuyên bảo: “Hiện giờ, sinh viên học đại học đều học bằng lái, sớm muộn gì cô cũng phải học, nhân cơ hội này, thời gian còn dài cô đi thi đi, nếu sau này có công việc cũng không có thời gian học đâu.”

Phó Minh Thời quăng cho Chân Bảo một ánh mắt “Em xem”.

Chờ mẹ Vương đi rồi, Phó Minh Thời rót cho Chân Bảo một ly nước, rồi anh lại ngồi xuống tiếp tục nói: “Em không muốn đi xe của anh? Anh không mua, anh để ở trong nhà mẹ chừng năm chiếc xe, nhưng mà xe của em cũng không dưới một triệu, không bằng anh sẽ mua cho em một chiếc rẻ hơn, nó có hỏng em cũng sẽ không tiếc.”

Tặng quà cho Chân Bảo, Phó Minh Thời còn phải khuyên bảo, càng tiện nghi Chân Bảo càng thích.

“Trước tiên, em mau học lái xe đi.” Phó Minh Thời hùng hổ dọa người, Chân Bảo chỉ có thể chọn một, anh giúp em đăng ký tham gia.”

Chân Bảo ngấm ngấm thừa nhận, lợi dụng lúc Phó Minh Thời đi vệ sinh, cô lén lấy điện thoại tra tiền đăng kí, nhìn thấy đăng kí lái xe mắc như vậy, cô hơi xót. Một lần nữa, Phó Minh Thời ngồi xuống, cô thử thăm dò nói: “Gần đây em hơi bận, học cũng hơi nhiều, hay về sau hãy học, với lại em cũng chưa biết lái xe lắm”

Phó Minh Thời không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Chân Bảo. Chân Bảo rót nước lấy lòng anh. Khóe môi phó minh thời cong lên, “Cũng được, nhưng nếu em muốn ra ngoài bắt taxi mà đi, đừng đi tàu điện ngầm nữa.”

Chân Bảo vội vàng đáp ứng, có lẽ đi tàu điện ngầm Phó Minh Thời cũng không biết. Buổi tối, Phó Minh Thời đưa chân đi dự buổi tiệc lớn, vừa nhìn đã biết bữa tiệc đó rất đắt tiền, nhưng mùi vị rất xứng đáng với phòng ăn đẳng cấp, Chân Bảo ăn rất ngon lành, bất tri bất giác quên chuyện tàu điện ngầm đó đi. Nhưng Phó Minh Thời lại nhớ, tranh thủ chạy đến phòng Chân Bảo rồi bật đèn kiểm tra Chân Bảo từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng phát hiện ra hai cái dấu tay trên người Chân Bảo.

Tất nhiên là đã để lại dấu tay, có thể thấy được người kia nhéo có bao nhiêu tàn nhẫn!

Nếu là anh, anh sẽ không nỡ dùng sức lực lớn như vậy...

Nhìn hai dấu tay kia, hai cặp mắt Phó Minh Thời càng sâu.

Chân Bảo cũng không biết Phó Minh Thời đang làm gì, chỉ phát hiện người đàn ông ôn nhu trước mặt đột nhiên nổi cơn giận.

Rốt cuộc cũng dừng lại, Chân Bảo gần như bị không khí đó đè nê, chỉ biết chôn mình ở trong chăn không dám nhúc nhích.

Phó Minh Thời bình tĩnh lại, rồi cúi người hôn ở sau gáy cô, “Sau này có đi ra ngoài, trước tiên phải gọi cho anh, chỉ cần anh rảnh, anh sẽ đưa em đi.”

Chân Bảo đã quên chuyện này rồi, Phó Minh Thời nhớ kĩ như vậy... “Anh sợ em có chuyện gì sao?”

“Nhìn em rất dễ bị ức hiếp.” Phó Minh Thời bắt đầu dĩ nhiên, nếu như em là người có kinh nghiệm, sẽ không ai dám động đến em.

Chân Bảo hừ hừ, “Vì vậy, nên mỗi ngày anh mới bắt nạt em.”

Rốt cuộc Phó Minh Thời cũng nở nụ cười, rồi ghé sát vào lỗ tai cô nói: “Mỗi ngày anh đều bắt nạt em? Em muốn nhắc nhở anh, lấy chuyện ghi nợ mấy ngày trước bù đắp lại?”

Mặt Chân Bảo đỏ lên, mặt vui vào gối dường như đã phủ nhận.

Nhưng một đêm này, Phó Minh Thời cho cô bù đắp đến tận hai lần, làm Chân Bảo mệt đến nỗi ngày thứ hai ngủ thẳng đến 10 giờ mới thức, khuôn mặt trong trắng ửng hồng, non mềm giống như có thể nhéo ra nước, giống như cây đào mật, tươi ngon mọng nước hấp dẫn đàn ông. Phó Minh Thời ngồi ban công đọc sách, nghe thấy tiếng động, liền quay đầu nhìn thấy bộ dáng của vị hôn thê vừa tỉnh vừa mê, thiếu chút nhịn không được muốn...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 51.2

“Chào buổi sáng!” Phó Minh Thời đi tới, rồi dè lên người Chân Bảo.

Phó Minh Thời nhìn ánh mắt say đắm của Chân Bảo, Chân Bảo cũng không nghĩ đến việc ngày hôm qua đi ăn chung với bạn cùng phòng lại bị họ trêu ghẹo, Chân Bảo có chút nghi hoặc nói: “Anh nhìn em xem, xem em có chỗ nào khác khác không? Tiểu Ngư nói em hình như có chút thay đổi.”

“Nhìn em càng ngày càng đẹp hơn.” Phó Minh Thời hôn lên trán Chân Bảo.

“Anh nói thật.” Nói thật Chân Bảo không tin, Phó Minh Thời nâng mặt Chân Bảo lên nhìn, vẫn như cũ nói thật, nhưng có một chỗ khác nữa là: “Quyển rũ.”

Chân Bảo đỏ mặt, không dám nhìn Phó Minh Thời.

Khoảng cuối tháng tám, các trường học ở Đê Đô lần lượt khai giảng, đại học A cũng nghênh đón một nhóm tân sinh viên mới vào đại học năm nhất.

Tháng chín Chân Bảo mới khai giảng, hiện tại cô đang tiếp tục làm kiêm chức, nhưng mỗi lần nhìn thấy tân sinh viên mới vào học, Chân Bảo liền nghĩ tới lúc mình cũng vừa mới bước vào trường, sau đó lại cảm thấy mình như một lão nhân (ý nói người đi trước).

Buổi trưa, sau khi ăn cơm ở căn tin xong, Chân Bảo lái xe về bệnh viện, làm xong việc trên tay, Chân Bảo cùng với một người thực tập sinh khác đi vào phòng gặp bác sĩ chẩn đoán bệnh cho các động vật, nhân cơ hội để học hỏi thêm kinh nghiệm.

“Chân Bảo, sàn nhà phòng khách rất dơ, cô đi rửa lý đi.” Chân Bảo đáp một tiếng, rồi lấy công cụ làm vệ sinh tới đi phụ tiếp, té ra là các con vật không cẩn thận tè ra sàn nhà. Chủ nhân của con vật đó xin lỗi, Chân Bảo cười cười, rồi dùng cây lau nhà lau đi, sau khi dọn xong, nhìn thấy ngoài cửa sổ có một người phụ nữ chắc khoảng 40 tuổi, không có đất thú cưng của mình đến đến đây, chỉ ló đầu ra nhìn, không biết đang làm cái gì, chắc là lần đầu đến bệnh viện nên còn hơi lờ lợ.

“Đi có cần gì không ạ!” Chân Bảo chủ động tiến lên hỏi.

“Không có chuyện gì, tôi...” Vương Tú xoay người, nói đến một nửa, nhìn thấy Chân Bảo, bà lập tức sùng sốt, nhìn chằm chằm Chân Bảo không chớp mắt.

Bà đánh giá Chân Bảo, thấy khuôn mặt đối phương tương đối rõ, cũng sinh ra một loại cảm giác là lạ, luôn cảm thấy Chân Bảo đã gặp ở đâu rồi nhưng cũng chưa từng gặp Chân Bảo, ngẫm nghĩ một lát rồi cũng không nhớ ra được.

“Cô là y tá ở đây?” Ý thức được thái độ của mình, Vương Tú cố ý nhìn đi nơi khác, sau đó ánh mắt nhìn xuống dưới.

Chân Bảo cười cười: “Cháu là thực tập sinh, đi có cần gì không?” Nhìn cô bé cười lên rất giống với mình khi còn bé, Vương Tú cũng không muốn hai mắt nhìn nhiều sợ bị lờ lắt, chỉ lác đầu một cái, rồi nhìn xung quanh nói: “Cô đang chờ bạn, chỉ thuận tiện đi vào xem một chút, cô có việc bận nên cô xin phép đi trước.” Vừa nói chuyện vừa xoay người đi ra, và rồi nhìn sâu vào mắt Chân Bảo một chút.

Ánh mắt kia rất kỳ lạ, Chân Bảo cũng nhìn chăm chú vào đôi mắt của Vương Tú, chỉ thấy lúc bà ta đi ra khỏi bệnh viện thì quay đầu lại liếc nhìn, vẫn như cũ nhìn Chân Bảo. Nhưng cũng không ngờ tới Chân Bảo cứ đứng đó, bà ta thấy vậy liền lập tức rời đi thật nhanh.

Chân Bảo có chút khó hiểu, nhưng cô cũng không để ý chỉ cầm theo dụng cụ dọn vệ sinh trở về, nhưng trong đầu vẫn cảm thấy người phụ nữ không tên kia rất quen thuộc. Đi đi tới tới, thân thể Chân Bảo cứng đờ, xuất chút nữa cây lau nhà trong tay rơi xuống đất.

Ở ngoài cổng trường Đại học A, Vương Tú che mặt đi vào trong một chiếc xe, còn chưa ngồi xong, người đã khóc, hai tay bụm chặt lại khóc thành tiếng. Lưu Y ôm Vương Tú vào lòng, để cho bà khóc thoải mái, khóc đến nỗi bà vai căng lên. Từ khi biết cô con gái nhỏ trúng tuyển vào trường đại học ở Đê Đô, Vương Tú cũng không có chắc chắn liền được nên quyết định đến Đê Đô, lén lút đến trường nhìn Chân Bảo, chỉ liếc mắt nhìn thì không thể biết nhau, một lúc lại gạt bỏ quyết định của mình, tự nói với mình, đã gọi được con gái nhỏ vào trường đại học ổn thỏa, bà lập tức rời đi.

Chẳng mấy khi nữa là tới kỳ nghỉ hè, nếu đã thật sự đến Đê Đô, sau khi gọi con gái mình vào trường học, Vương Tú đi đến sân bay nhưng đột nhiên bà lại đổi ý, lòng bà có cái gì đó bồn chồn, và không thể đợi được nữa bà vội đi tới Đại học A. Chân Bảo yêu Phó Minh Thời, hiện tại Chân Bảo cũng coi như là một phần nhân vật của công chúng, thường thường sẽ xuất hiện tin tức về Chân Bảo, người bình thường sẽ không chú ý tới, nhưng một cái tin tức bà cũng không có bỏ sót, bởi vậy mới biết Chân Bảo làm kiêm chức ở bệnh viện.

“Đã lớn như vậy rồi...”

Khóc rất lâu, Vương Tú mới nói ra một câu như vậy. Ảnh chụp cùng với người thật không giống nhau, nhìn thấy người thật, lòng Vương Tú càng đau, đây là lần đầu tiên bà nghi ngờ quyết định của mình lúc còn trẻ. Theo Lưu Y đi, bà nguyện ý sống trong một thành phố lớn thời thượng, bà bằng lòng bỏ đi đứa con gái của mình, đứa con mà mỗi đêm bà ôm vào lòng ngủ.

“Nếu được, em lén lút nhận con đi.” Nhìn vợ mình khóc đến đau lòng, Lưu Y có chút mềm lòng, tuy rằng lời vừa mới nói ra khỏi miệng có chút hối hận. Mẹ con nhận nhau, một khi đã nhận, sau đó sẽ thường xuyên gặp mặt, gặp mặt thì sẽ có nguy cơ sáng tỏ mọi việc, đến lúc Chân Bảo tha thứ cho bọn họ, bạn bè trên mạng cũng dùng nước bọt phun vào bốn miệng nhà mình. Lưu Y nhìn thấy vợ mình đau lòng, nhưng ông không dám đánh cược, không dám lấy người nhà đang yên bình như vậy ra đánh cược.

“Đi thôi, đến lúc phải đi rồi.” Trong lòng Vương Tú còn đắn đo, khóc lóc nói. Lưu Y vỗ vỗ bà vai bà, rồi ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

Sau khi hai vợ chồng đó đi rồi, thì trong bệnh viện, nguyên một buổi chiều hôn vía Chân Bảo như ở trên mây, sau khi hết giờ làm cô đi ra ngoài, theo bản năng cô nhìn xung quanh, cảm thấy người kia đến đây một lần thì chắc sẽ còn được gặp lần thứ hai. Nhưng ngoại trừ có một người xa lạ bên ngoài thì chỉ có Phó Minh Thời tới đón cô.

Chân Bảo cố gắng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, từ trên xe về đến biệt thự, nhưng không nhìn được nhìn xuống điện thoại di động. Nếu như người kia muốn tìm cô, ngoại trừ gặp mặt, còn có thể thông qua internet để liên lạc, nhưng đặc biệt là mọi tin tức đều không có, giống như cô đang nằm mơ, hoặc là, người phụ nữ ở trong bệnh viện không phải là người đó.

Trong lòng Chân Bảo có chút khó chịu không nói được. Vương Tú không muốn đưa con gái này, đã vứt bỏ một lần, nếu như hôm nay người cô nhìn thấy thực sự là Vương Tú, mà Vương Tú đến tìm cô chắc là do bà ta không chịu thừa nhận cô, Chân Bảo cảm thấy mình như bị bỏ rơi.

Chân Bảo không thoải mái, cô muốn khóc.

“Em nhìn thấy một người giống em.” Ban đêm Phó Minh Thời hôn Chân Bảo, Chân Bảo ôm lấy cổ Phó Minh Thời, chôn ở bả vai anh nói, “Buổi chiều có một người phụ nữ đến bệnh viện, mặt mũi cũng giống như em.” Người đó chắc hơn 40 tuổi, nhất định là không giống với tấm hình kết hôn lúc 20 tuổi, nhưng Chân Bảo thường nhìn tấm ảnh đó, nên cô biết đáng về Vương Tú lúc trẻ, húng chi ngoại trừ hai con mắt, nhưng chỗ khác của bà có một cảm giác quen thuộc, không sai.

Dục vọng của Phó Minh Thời đã bị nước mắt của Chân Bảo khống chế lại, anh xoay người ôm chặt lấy Chân Bảo, “Bà ấy nói chuyện gì?”

Chân Bảo khóc lóc lắc đầu, “Không có nói cái gì, rồi đi luôn.”

Dường như Phó Minh Thời đã biết được nguyên nhân, nhỏ giọng nói với Chân Bảo, “Dù cho bà ấy có muốn nhận em, nhưng cũng không dám nhận.”

Chân Bảo cười khổ, căn bản một người con gái như cô, không giữ được mẹ mình ở lại miền quê dân dã, cũng không đáng để bà mạo hiểm vì cô mà làm ảnh hưởng đến gia đình hiện tại của mình. Vậy Vương Tú đến đây làm gì? Nhiều năm như vậy còn chưa có về thăm Chân Bảo, bây giờ bà ta chủ động xuất hiện, bà lại nhớ mình còn có một người con gái?

Nếu như nói Chân Bảo còn có chút hi vọng nhận mẹ mình, tưởng tượng nếu ngày đó Vương Tú nhận đến nhận cô, chỉ cần bà ta còn muốn bù đắp có thể Chân Bảo sẽ nhận lại người mẹ này, trải qua sự việc ngày hôm nay, cho dù Chân Bảo có nhớ nhưng cũng không muốn áp ủ trong lòng.

“Đừng khóc, bà ta không cần em, nhưng anh cần.” Phó Minh Thời vén tóc Chân Bảo lên, nhẹ nhàng hôn cô.

Chân Bảo cố gắng kiềm nén để cho nước mắt không rơi, mở mắt ra, ánh mắt hơi mơ hồ, nhưng với Phó Minh Thời thì cô không có lẫn lộn đầu được vẫn như cũ rất tuân thủ rất ôn nhu.

Ba đi rồi, mẹ cũng không cần cô, nhưng cô còn có Phó Minh Thời, có gia đình mới.

Trong lòng đang trống rỗng giờ đã được một loại tình cảm khác lấp kín, Chân Bảo ôm lấy cổ Phó Minh Thời, ngửa đầu lên, nước mắt đã rung rung, giống như con chim non bị mẹ ruột nhừ tâm vứt bỏ, nương nhờ người khác nhưng người đó vẫn chấp nhận thu nhận ôm ấp mình. Phó Minh Thời mềm lòng, giống như một đứa con tự hôn trả lại.

Chân Bảo cảm thấy không đủ, cô còn muốn thêm nhiều sự ấm áp nhiều hơn nữa (nhiều lửa).

Chỉ là tay vừa mới ngưng ngừng đặt ở trên eo Phó Minh Thời thì bị anh nắm lấy.

“Đừng động đây, em làm thế anh nhìn không được.” Phó Minh Thời đỡ cái trán của Chân Bảo, nhắm mắt lại nói. Hiện tại Chân Bảo đang muốn tìm kiếm người để an ủi, Phó Minh Thời thì rất muốn phối hợp, nhưng đối với sự tự chủ của Chân Bảo thì anh càng ngày càng kém, Chân Bảo còn lộn xộn nữa, thì anh sợ sự an ủi đó sẽ trở nên không thuần khiết, chọc giận cô không cao hứng. Chân Bảo nói thầm ở trong lòng, cô không muốn để anh nhìn nhận.

Giống co chóc lát, Chân Bảo lấy hết dũng khí, hai tay bắt lấy áo sơ mi trên lưng Phó Minh Thời, rồi từ từ di chuyển xuống.

Phó Minh Thời đã hiểu, anh cúi đầu, cắn vào dây áo ngủ của Chân Bảo, bắt chước cô, từ từ đi xuống.

Ban đêm sâu lắng, mờ mờ đi kèm với lời lẩm nhẩm. Thúc đẩy cho hô hấp đi xuống, Chân Bảo leo lên người anh, ôm người đàn ông đang cùng thân mật với cô, Chân Bảo cũng dần dần quên đi những nỗi buồn kia, chỉ nhớ anh, chỉ cần anh, chỉ cần anh muốn cô đều cho anh tất cả.

...

Đến khi Chân Bảo ngủ, Phó Minh Thời ôm Chân Bảo vào giường, hình như lúc ngủ, trên lông mi còn đọng lại những giọt nước mắt. Phó Minh Thời cúi đầu lấy tay lau đi những giọt nước mắt ấy.

Chân Bảo chìm đắm trong giấc ngủ, nhưng Phó Minh Thời không có buồn ngủ, anh giúp Chân Bảo đắp chăn, rồi lặng lẽ đi ra khỏi phòng trở về phòng ngủ của mình gọi điện thoại cho trợ lý: “Mau tìm cách lấy đoạn video ở trong bệnh viện lúc chiều nay.”

Khoản tiền kia là ông nội để cho nhà họ Chân, cha Chân Bảo không hận Vương Tú, nhà họ Phó cũng lười truy cứu những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng Vương Tú xuất hiện, hại Chân Bảo tổn nhiều nước mắt như vậy, trước hết anh dè dặt lửa giận xuống nhưng lại không được.

Có lẽ bởi vì không có tiền mà Chân Bảo bỏ học, lúc ở trong phòng tự mình đọc sách, Vương Tú đưa một người con gái khác đi shopping, thủ đoạn bịp bợm như vậy chỉ có thể là tiền thuộc về Chân Bảo. Có lẽ lúc Chân Bảo nhào vào lòng ngực anh khóc thì Vương Tú đang ở nhà nhàn nhã xem tivi, uống trà. Dựa vào cái gì mà bà ta có thể nhàn nhã như vậy?

Cách đây hai ngày, trợ lý của Phó Minh Thời lấy được đoạn video đó, một mình Phó Minh Thời ở trong phòng làm việc xem, rất nhanh sẽ thấy được người phụ nữ khoảng 40 tuổi mà Chân Bảo kể cho anh nghe. Đáng người giống như Chân Bảo, khuôn mặt rất là tinh xảo cùng với đôi mắt rất là lạnh lợi, rất giống với tấm hình kết hôn đó.

Lại nhìn cửa trường học ở trong đoạn video, Phó Minh Thời tìm được chồng mới của Vương Tú. Rất nhanh anh đã chụp ảnh lại, kêu người điều tra thân phận của hai người này.

Phó Minh Thời làm cái gì Chân Bảo cũng không biết, kỳ nghỉ hè kiêm chức kết thúc, nhận được lương Chân Bảo rất vui, dù chỉ có một ít tiền nhưng buổi tối cô muốn mời Phó Minh Thời đi ăn.

“Ngày mai Cô Tiểu Ngư và các cô đều phải trở về.” Xem phim xong, lúc đi trên đường về nhà có chút không nở chia tay.

Phó Minh Thời thì giả bộ không biết gì, “Vậy em chọn thời gian đi, anh đi ăn cơm cùng với bọn em, được không?”

Không phải Chân Bảo muốn nói chuyện này, cô nhìn anh, cúi đầu nói: “Tối mai em trở về ký túc xá ngủ.”

Kỳ thực, lần trước ăn liên hoan, cô nói dối bọn họ, mùa hè này phần lớn cô đều ở biệt thự, chỉ khi Phó Minh Thời đi công tác cô mới chuyển về ký túc xá ngủ. Nhưng nhập học đến, cô không muốn như vậy nữa cô chỉ muốn chuyên tâm đọc sách.

Phó Minh Thời nhìn về phía trước, chưa đầy ba phút, mở miệng nói lần nữa: “Mỗi tuần chỉ ít em phải về biệt thự ở một buổi chiều.”

Có thể ra điều kiện như vậy đã là rất tốt, Chân Bảo ngoan ngoãn đáp ứng.

Nhưng mà buổi tối Chân Bảo lại bị Phó Minh Thời áp chế một lần nữa, Chân Bảo đột nhiên hối hận rồi, cô nên để ngày nói mới đúng..

Ngày thứ hai, Chân Bảo trở về trường học với một vành mắt đen như con gấu trúc.

Tiền Nhạc Nhạc và Cô Tiểu Ngư nhìn chằm chằm Chân Bảo, đối với vành mắt đen của Chân Bảo suy nghĩ có chút đen tối. Nhìn mọi người đang suy nghĩ, Chân Bảo không chịu nổi, trốn vào phòng vệ sinh, đến tối Phó Minh Thời mời các cô ăn cơm, đến trước mặt Phó Minh Thời, ba người phụ nữ đã biến thành một sinh viên đại học ngoan ngoãn, không có chút giả dối nào.

Chương trình đại học năm rất nhiều, mỗi tuần Chân Bảo về biệt thự giao nộp thứ thuế nông nghiệp (chỗ này ta cũng không hiểu là gì cả =.=!) còn những thời gian khác cô đều chuyên tâm học tập. Học viện thông báo có thể xin học bổng, Chân Bảo xin học bổng cao nhất, sau khi xét duyệt, Chân Bảo phù hợp với tiêu chuẩn mà học viện đưa ra để xét học bổng.

“Đãi khách, đãi khách.” Tối ngày, học bổng được phát xuống, ba người trong phòng la hét thật to. Chân Bảo rất vui nên mời Cô Tiểu Ngư và Tiền Nhạc Nhạc đi ăn cá nướng.

Ăn xong, Chân Bảo trở về phòng ngủ, lén lút chuyển khoản cho Phó Minh Thời, lúc anh nhận được tiền, trên danh nghĩa anh lấy toàn bộ tiền của Chân Bảo cộng với phiếu ăn là một vạn tệ (10 ngàn). Trước đây, Chân Bảo không có đựng tới số tiền này, chắc là do làm kiêm chức một năm, hiện tại cô cũng không có gặp khó khăn gì.

Được một lúc thì Phó Minh Thời gọi điện tới, Chân Bảo cười cười đi ra ban công nói chuyện.

“Em làm như vậy là có ý gì?” Phó Minh Thời cũng ở trên ban công, giọng nói lạnh đến mức đáng sợ.

“Em nhận được học bổng, nhưng em chuyển cho anh, trong thẻ em còn hai ngàn đủ để em dùng rồi.” Chân Bảo vui vẻ nói.

Nghe Chân Bảo đang cười, Phó Minh Thời chợt nổi giận nhưng trong nháy mắt anh bình tĩnh lại.

Căn bản là cô muốn tự lập, anh còn tưởng Chân Bảo muốn cắt đứt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 52

Chín giờ tối, ở ngoài phòng phẫu thuật.

Phó Minh Thời ngồi ở trên ghế nhìn đồng hồ, một lần nữa để cánh tay xuống, tiếp tục chờ.

Khoảng 15 phút sau, cuối cùng phòng phẫu thuật cũng mở cửa, Phó Minh Thời nghiêng đầu, một bác sĩ đi ra với một vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về Phó Minh Thời.... Bên cạnh, có một đôi tình nhân lắc đầu một cái, “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Ở bên trong, người phụ nữ của cặp tình nhân đó òa khóc, rồi người đàn ông đó ôm vợ mình vào trong lòng.

Ánh mắt của Phó Minh Thời lướt qua chỗ bác sĩ, anh nhìn thấy Chân Bảo mặc một bộ đồ bảo hộ màu trắng, ôm một con tiểu hương trư (tức là con heo), vành mắt cô hơi đỏ lên. Phó Minh Thời có chút bất đắc dĩ, cái này đã không biết bao nhiêu lần, nhìn cô khóc vì một thú cưng bị thương hoặc chết đi.

“Có mệt không?” Đi ra bệnh viện, Phó Minh Thời hỏi Chân Bảo, trên người cô có một mùi thuốc nhè nhẹ, Phó Minh Thời cũng đã quen rồi.

“Em không sao, nhưng em đói bụng!” Chân Bảo nhìn Phó Minh Thời cười cười, tuy rằng con thú cưng đó rất đáng thương, nhưng cô đã đi thực tập làm kiểm chức ở bệnh viện thú cưng được một năm, hiện tại coi như cô có gấp sống to gió lớn thì lúc đi ra bệnh viện thì sẽ mau chóng thu hồi tâm tình mình lại.

Phó Minh Thời sờ sờ đầu Chân Bảo, rồi dẫn cô đi ăn ở một quán ăn gần đó, ăn xong mới lái xe về biệt thự.

Phòng ngủ hai người đều ở lầu ba, nhưng ngoại trừ lúc Chân Bảo đi phòng đọc sách của mình tra tư liệu, thì buổi tối cô đều ở chỗ Phó Minh Thời. Chân Bảo đi tắm, Phó Minh Thời cũng theo vào, Chân Bảo kêu anh ra ngoài, trước tiên cô muốn tắm rửa tại vì trên người cô có mùi thuốc, sợ Phó Minh Thời không thích.

“Em có rơi vào bồn cầu, anh cũng thấy thơm.” Phó Minh Thời vừa giúp Chân Bảo cởi đồ vừa cúi đầu hôn cô.

Chân Bảo cười nhắm mắt lại, Phó Minh Thời ôm Chân Bảo, một tay Chân Bảo đỡ bồn rửa mặt, một tay chống trên cái gương, và cứ việc mím môi thật chặt, còn có một âm thanh phát ra. Phó Minh Thời rất thích, con người đen sâu thẳm kia cứ nhìn Chân Bảo chăm chăm, nhìn Chân Bảo từ từ không mím môi nữa, cuối cùng cũng cầu xin gọi tên anh.

Hai năm qua, vóc dáng Chân Bảo có hơi nảy nở ra, nhưng có chăm chỉ luyện tập, thì cô cũng không đối phó được với Phó Minh Thời, trong lúc cô đang cố gắng thích ứng, thì anh cũng tiến bộ rất nhanh, cũng không biết anh học đâu ra được cái trò bịp bợm này, làm không biết mệt.

“Khai giảng xong liền đi thực tập, muốn chuẩn bị giấy chứng nhận kiểm tra, còn phải viết luận văn tốt nghiệp, em trở về phòng ngủ đây.” Tắm xong, Chân Bảo dựa vào ngực Phó Minh Thời, nhỏ giọng trao đổi nói.

“Nhưng tốt nghiệp xong em phải kết hôn.” Phó Minh Thời cầm lấy tay Chân Bảo đặt ở trên ngực, anh chỉ ra một điều kiện này.

Chân Bảo khẽ ừ một tiếng, tuổi ông nội càng ngày càng cao, Chân Bảo cũng không muốn kéo dài.

Lại một lần khai giảng nữa, sinh viên trường đại học A lại già thêm một tuổi, đứng ở trên ban công nhìn thấy những sinh viên đang tản ra, Cổ Tiểu Ngư thở dài nói: “Hey, năm tới vào lúc này phòng ngủ của chúng ta trở thành phòng ngủ của người khác, thời gian trôi qua rất nhanh!”

“Đúng đấy, đào mất một cái liền đã tốt nghiệp rồi nhưng bạn trai tới giờ cũng chưa có.” Tiễn Nhạc Nhạc nâng cằm cảm thán.

“Thôi đi, rõ ràng những người theo đuổi kia không có lọt vào mắt cậu, nếu cậu đồng ý người ta thì giờ cậu đang yêu rồi.” Phạm Huyền chọc Tiễn Nhạc Nhạc.

Tiến Nhạc Nhạc liền trừng mắt nhìn Chân Bảo nói: “Đều là do Chân Bảo, cậu ấy quen phó tổng một người đẹp trai như vậy, hại tớ phải nâng cao mẫu người lên, không được, Chân Bảo, cậu thử đề ý giúp chúng tớ xem bên người phó tổng có người đàn ông nào như phó tổng không, rồi giới thiệu cho bọn tớ đi.”

Chân Bảo vừa nhìn dưới ban công vừa cười, mấy năm qua cô đều học ở trường, ngoại trừ Phó Minh Thời là người thân, còn chưa biết chưa tiếp xúc với bạn anh ấy nữa thì làm sao mà giới thiệu.

“Thôi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Sắp tới giờ tan học, Cổ Tiểu Ngư đi lấy phiếu cơm, đỡ phải xếp hàng.

Bốn người cùng đi lên căn tin lầu hai ăn cơm, Phạm Huyền, Tiễn Nhạc Nhạc đi chọn bàn trước ngồi đợi, Chân Bảo, Cổ Tiểu Ngư cũng đã chọn đồ ăn xong, quay đầu nhìn lại, thì thấy hai người bọn họ chọn bàn gần cửa sổ phía nam. Chân Bảo và Cổ Tiểu Ngư vừa đi vừa nói chuyện, cũng gần đi đến bàn rồi, Cổ Tiểu Ngư hưng phấn kêu kêu Chân Bảo một cái nói: “Này, cậu nhìn kia, đại soái ca đấy.”

Chân Bảo liền nhìn theo Cổ Tiểu Ngư thì thấy cách hai bàn ở chỗ Phạm Huyền và Tiễn Nhạc Nhạc đang ngồi có một người đàn ông mặc một cái áo somi, chỉ mặc một cái áo như vậy thôi thì đã làm người khác cảm thấy có một cảm giác sạch sẽ, nhưng nhìn lại mặt thì...

Chân Bảo bước chậm một bước, kính ngạc nhìn đối phương.

Hình như người đàn ông đó nhận ra có người nhìn mình, lập tức anh quay đầu nhìn sang thì thấy Chân Bảo, anh ta cũng giật mình, sau vài giây nhìn nhau anh ta mới dám khẳng định rồi mỉm cười vẫy tay chào Chân Bảo nói: “Thật là đúng dịp.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 52 (tiếp theo)

Xác định người đó là Trình Dịch, trong ấn tượng của cô bấy giờ anh ta nên ở Mỹ mới đúng, Chân Bảo vẫn đi qua nở nụ cười chào. Hai người là bạn bè trên Weichat, khoảng một thời gian thì Trình Dịch lại đăng lên nhóm kết quả nghiên cứu thú y hoặc giải phẫu thú cưng, chỉ cần Chân Bảo nhìn thấy thì sẽ lấy đó làm mục tiêu để mình tiếp tục phấn đấu, tuy nhiên dù hai người có là bạn thì cũng hiếm khi hai người tán gẫu nói chuyện với nhau, nhưng Chân Bảo thường hay nhìn ảnh của Trình Dịch vì thế đối với anh ta cô rất có ấn tượng.

Hình như thấy Trình Dịch đang đợi mình, Chân Bảo thoải mái bụng khay đi tới rồi cười chào hỏi: “Anh mới về nước hả?”

Lúc mới quen, Chân Bảo thường nhắc cô hay tới trường đại học A đọc sách, Trình Dịch liền nói hai người là bạn học, cho nên đối với sự xuất hiện của anh ta ở trường cũ này, cũng không phải làm cho Chân Bảo ngạc nhiên, vừa mới về nước liền về thăm trường học của mình đó cũng là chuyện bình thường.

Trình Dịch gật đầu, rồi mời Chân Bảo ngồi xuống. Theo bản năng Chân Bảo quay đầu lại, Cổ Tiểu Ngư cùng ba người các cô đều nháy mắt với mình, Chân Bảo cười khò, nhưng mà đã lâu không gặp Trình Dịch nay có dịp gặp lại, Chân Bảo cũng không cự tuyệt mà mời anh ta cùng ăn chung, sau đó cô ngồi đối diện với Trình Dịch, cố gắng kiểm soát chuyện nói với anh ta: “Anh đến trường học có chuyện gì sao?”

Trình Dịch đang quan sát Chân Bảo. Lần trước nhìn thấy Chân Bảo là lúc Chân Bảo xuất hiện cùng với Phó Minh Thời trong buổi tiệc của em họ mình, thoáng một cái ba bốn năm trôi qua, ngoại trừ cách ăn mặc của Chân Bảo có chút thuần thực hơn rất nhiều thì bên ngoài cô cũng không có thay đổi gì, vẫn xinh đẹp trong sáng như vậy, hoặc nói là xinh đẹp hơn.

“Ngày mai, anh chính thức nhập chức ở bệnh viện tại đại học A, cho nên hôm nay anh tới xem một chút.” Sau khi quan sát đánh giá xong, Trình Dịch cũng đã tự nhiên thoải mái nói chuyện.

Chân Bảo vừa sợ một phen, suy nghĩ một chút rồi sớm giải thích: “Thật là khéo, hiện tại em cũng đang thực tập ở đó, sau khi tốt nghiệp có thể sẽ chuyển qua đó chính thức.” Bệnh viện động vật ở đại học A rất khó đi vào, nhưng bên trong có rất nhiều bác sĩ là bạn học (bạn cùng trường), vừa đúng biểu hiện của Chân Bảo khi thực tập ở đó cũng không tệ, cho nên việc làm cơ bản cũng đã định xuống dưới.

Trình Dịch kinh ngạc nhún mày nở nụ cười rồi nháy mắt với Chân Bảo nói: “Anh là người mới, kính xin Chân tiểu thư xinh đẹp đây chiếu cố nhiều hơn.”

Người đàn ông này rất là hài hước, Chân Bảo nở nụ cười sung sướng, gặp phải người quen, cảm giác rất là tốt.

Nhưng mà sau khi nói chuyện tán gẫu, thấy đầy đồ ăn của Trình Dịch, Chân Bảo chỉ chỉ bạn bè cùng phòng cười nói: “Vây ngày mai gặp ở bệnh viện, em xin phép đi trước.”

Trình Dịch gật đầu, còn hướng đến bạn bè cùng phòng của Chân Bảo cười cười để lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Anh ta là ai vậy?” Cổ Tiểu Ngư cùng ba người các cô cố gắng kìm nén, Trình Dịch vừa đi, các cô lập tức chấp vấn Chân Bảo, “Cậu đã có phò tổng, cái người đàn ông đẹp trai này là của chúng tớ, dám chiếm dụng tài nguyên dư thừa mà đập chân lên hai đầu thuyền, mặc kệ phò tổng, bọn tớ phải đánh cậu một trận.”

“Chớ nói nhảm” Chân Bảo bắt đầu dĩ trừng mắt với các bạn mình, sau đó mới giải thích.

Phạm Huyền truy vấn mấy cái chi tiết nhỏ, thì cô biết được Trình Dịch đến bắt chuyện với Chân Bảo trước, anh ta còn mời Chân Bảo đi tham gia tân niên tụ hội (đi tụ họp dịp năm mới), Phạm Huyền bĩu môi than thở nói: “Lại một người đàn ông nữa đã sớm quý gối dưới quần jeans của Chân Bảo, tớ dám lấy bằng tốt nghiệp ra đánh cược, nếu như Chân Bảo không có phò tổng, Trình Dịch đã sớm theo đuổi cậu ấy rồi.”

Cổ Tiểu Ngư, Tiễn Nhạc Nhạc gật đầu tán thành. Chân Bảo cũng không để ý cứ ăn cơm, bạn bè cùng phòng cứ đoán lung tung, hầu như chỉ cần có nam sinh đến gần cô, nếu rơi vào mắt bạn bè của cô thì chỉ có rấp tâm khác, Trình Dịch cũng chưa có biểu hiện gì đối với cô, hai người quen được nhau là thông qua Bucky và Tiểu Nhã, chỉ là bạn bè bình thường thôi.

“Cậu còn không tin, một lát nữa cậu nói tới phò tổng một tiếng xem anh ta có phản ứng gì.” Phạm Huyền có chút hả hê nói.

Chân Bảo vẫn tiếp tục ăn cơm, sau khi trở lại phòng ngủ, bạn bè cùng phòng xúi giục cô gọi cho Phó Minh Thời cô không thể không gọi, chủ động giao nộp “tình huống khả nghi”, đương nhiên, Chân Bảo chỉ nói là gặp người quen ở căn tin trường, hỏi Phó Minh Thời có còn nhớ Trình Dịch hay không.

Làm sao Phó Minh Thời không nhớ? Ở nước Mỹ Chân Bảo chỉ gặp một người Trung Quốc.

“Xa cách lâu ngày giờ gặp lại, em rất vui?” Phó Minh Thời đi tới trước cửa sổ nhàn nhạt hỏi.

“Cũng bình thường thôi, em cũng không có quen anh ta.” Chân Bảo không có suy nghĩ nhiều, thành thật nói.

Phó Minh Thời còn đang trầm mặc, trợ lý bên ngoài đang nhẹ nhàng gõ cửa, nhắc nhở anh có điện thoại.

“Buổi tối, anh và em cùng nhau đi ăn cơm.” Phó Minh Thời chỉ nói đơn giản như vậy rồi cúp điện thoại, ánh mắt hơi trầm xuống.

Ở Đé Đô nhiều bệnh viện thú cưng như vậy, tại sao Trình Dịch lại một mực chọn bệnh viện thú cưng của đại học A.

Xa cách lâu ngày nay gặp lại, lâu ngày sinh tình...

Hai thành ngữ này tự động nảy ra trong đầu của Phó Minh Thời, anh cũng không tự chủ được mím chặt môi.

Sau khi thực tập, Chân Bảo cũng không cần phải làm kiêm chức liên, hơn sáu giờ Phó Minh Thời lại đây chờ cô đi ra ngoài ăn cơm.

Phó Minh Thời lái xe, Chân Bảo ngồi ở kế bên tài xế, thỉnh thoảng len lén nhìn Phó Minh Thời.

Bạn bè cùng phòng đều nói Phó Minh Thời bởi vì đề phòng Trình Dịch mà tỏ ra cảm giác nguy hiểm, tuy rằng không tin, nhưng Chân Bảo cũng không nhận được mà nổi lên lòng nghi ngờ.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh sao?” Vị hôn thê đang len lén nhìn mình, nhân lúc đang kẹt xe, Phó Minh Thời nghiêng đầu lại hỏi, con người đen bình tĩnh nhìn chằm chằm Chân Bảo.

Chân Bảo vội vàng lắc đầu, chột dạ cầm ngón tay. Phó Minh Thời nhìn tay cô đang chỉ loạn, bỗng nhiên anh nghiêng về phía bên cô thầm nói: “Hay là em muốn anh...?”

Bất luận có làm chuyện đó bao nhiêu lần với anh, mỗi lần anh nói đến chuyện này Chân Bảo đều đỏ mặt, Chân Bảo cũng không chịu được, thậm chí có lúc anh không nói nhưng chỉ cần anh đến gần cô, chỉ cần anh dùng ánh mắt tràn ngập ái muội nhìn cô thì tim cô đã đập nhanh hơn.

Đang lái xe nên anh không có hôn cô như dự định mà chuyển tâm lái xe.

Hai người ở khách sạn ăn cơm, từ khách sạn đi ra cũng đã tám giờ tối.

Chân Bảo ngầm thừa nhận Phó Minh Thời sẽ đưa cô về trường học, cho nên cô chỉ cúi đầu vào điện thoại mà chơi game, chơi quá hăng say, trong lúc vô tình ngẩng đầu muốn nhìn xem xe chạy tới đâu rồi, thì cô kinh ngạc phát hiện con đường này rất giống với con đường về ngôi biệt thự của Phó Minh Thời.

“Anh...”

“Sáng mai anh sẽ đưa em về trường.” Mắt Phó Minh Thời nhìn phía trước, mặt cũng không có biểu hiện gì.

Chân Bảo vẫn tiếp tục xem điện thoại di động nhưng tay không có nhúc nhích, tất cả tâm tư đều đặt trên người anh. Nhìn anh như vậy, giống như anh không vui, hay là công việc gặp khó khăn gì hay là bạn cô nói đúng? Có thể coi Trình Dịch đã từng nghĩ tới việc theo đuổi cô, nhưng Phó Minh Thời có gì phải lo lắng? Bất luận là về tiền tài hay bề ngoài, Phó Minh Thời đều quảng Trình Dịch ra một đoạn đường dài, càng không cần phải nói trong lòng cô chỉ có Phó Minh Thời anh.

Phó Minh Thời chuyển tâm lái xe, Chân Bảo ngoan ngoãn cũng không phân biệt tâm tư của anh, xuống xe cô mới kéo cánh tay của anh lại dò hỏi: “Có phải công ty đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Phó Minh Thời lập tức hỏi ngược lại: “Sao em lại hỏi như vậy?”

Chân Bảo nhìn anh rồi dời tầm mắt ra chỗ khác nói: “Nhìn anh không vui.”

Phó Minh Thời chỉ mím môi không nói gì cả, cũng không có cách nào nói. Nếu trở về, nhất định sẽ làm chút gì đó, sau đó Chân Bảo liền cảm thấy, đêm nay Phó Minh Thời trầm mặc hơn so với bình thường, khiến người khác không chống đỡ được.

“Anh đi chậm một chút.” Chân Bảo ôm lấy eo anh thở gấp nói.

Phó Minh Thời thoáng chậm lại, một lát sau, lại chứng nào tật nấy, cũng không có nghe cô nói.

Lúc này, Phó Minh Thời mới dừng lại, cái trán của anh đang chống đỡ ở trên xương quai xanh của Chân Bảo, cũng không quá 30 giây, anh mới nhẹ nhàng hôn cô nói: “Xin lỗi.”

Không phải là anh cố ý, mà là, chỉ cần nghĩ đến việc mỗi ngày Chân Bảo đều gặp mặt Trình Dịch, ngực anh cảm thấy rất khó chịu.

Chân Bảo không có nhạy cảm như bạn bè cùng phòng của cô, nhưng hôm nay nhìn thấy biểu hiện bất thường của anh, cô càng thêm xác định, anh đang đề bụng chuyện Trình Dịch. Cô muốn cười, lúc này cô mới nhỏ giọng nói: “Buổi trưa em gặp Trình Dịch, Cổ Tiểu Ngư và các bạn trêu chọc, nói nếu anh thấy bên em có một anh chàng đẹp trai nào, anh sẽ ghen.”

Phó Minh Thời cười gằn, ngẩng đầu cọ vào cằm cô nói: “Anh sẽ ăn dấm chua của anh ta đấy.”

Rõ ràng là anh đang ghen mà không chịu thừa nhận, Chân Bảo sờ sờ mặt anh nói: “Vậy tại sao anh không vui?”

Phó Minh Thời cầm lấy tay cô nói: “Chỉ là anh không thích có người cạy anh ra khỏi góc tường.”

“Anh ta không có ý đó.” Chân Bảo bắt đầu nói, thậm chí lúng túng, số lần cô gặp Trình Dịch ở Mỹ có thể đếm trên đầu ngón tay, đến cùng Phó Minh Thời có bao nhiêu yêu thích cô, cô mới cảm thấy mình ưu tú đến vậy mà để Trình Dịch nhớ nhưng đến mấy năm? Nếu không cẩn thận để cho Trình Dịch biết, không chừng còn làm trò cười cho bọn họ tự đại kiêu căng.

“Làm sao em biết anh ta không có ý với em?” Phó Minh Thời nâng mặt Chân Bảo lên rồi cắn chóp mũi của cô, “Năm đó, nếu không phải anh hôn em trước tiên, em có thể nhìn ra anh đã sớm thích em sao?”

Chân Bảo rút cổ một cái. “Ngốc, người khác thích em mà em cũng không thấy.” Vừa mắng cô ngốc, một bên Phó Minh Thời tiếp tục làm chuyện đó. Hai tay Chân Bảo bị anh đè lại, chỉ có thể cắn môi, nhưng này trầm thấp lắm lắm, so trực tiếp kêu đi ra mê người hơn. Phó Minh Thời không lòng được hôn cô, hôn lỗ tai cô, “Em như vậy, mà không có người đàn ông nào thích.”

Chỉ nhìn đến mặt em, vóc dáng của em đã thích em rồi, nhưng sau khi ở chung, người đó sẽ thích dáng vẻ thanh khiết, thẹn thùng, vẻ ngốc nghếch của em luôn rồi.

Lỗi tai Chân Bảo ngựa ngửa. Cô muốn tránh nhưng Phó Minh Thời theo sát cô không ngừng nghỉ, sức lực càng ngày càng yếu, nghiêm nhiên lại dùng đến máu ghen. Cô đã tức khi anh ăn dấm chua, lại có chút nhẹ dạ, nhẩn nha một lúc, rồi cuộc cô cũng phát huy trước ôm lấy cổ anh, nói lời tự đáy lòng mình cho anh nghe: “Coi như người ta thích em, anh cũng không cần lo lắng, ngược lại em..”

Động tác của Phó Minh Thời liền dừng lại, con ngươi đen khóa chặt khuôn mặt cô lại. Chân Bảo quay mặt đi rồi nói: “Em, em chỉ thích anh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 53

Hơn tám giờ sáng, xe của Phó Minh Thời đậu ở gần bệnh viện thú y đại học A.

“Chủ nhật gấp?” Chân Bảo tháo dây cài an toàn ra, vừa đẩy cửa vừa chào tạm biệt với Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời nhìn cô, gật gật đầu. Năm thứ năm đại học, cơ bản Chân Bảo không có tiết học, nhưng các loại việc vặt không ít, làm việc đồng thời còn phải chuẩn bị kiểm tra sát hạch, luận văn, Phó Minh Thời không thể chiếm dụng quá nhiều thời gian tự do của cô.

Chỉ là, đưa mắt nhìn Chân Bảo đi về phía bệnh viện, Phó Minh Thời nhìn không được quan sát những nhân viên ra vào bệnh viện khác, luôn nhìn Chân Bảo đến khi cô vào cửa, vì không để Chân Bảo bị “hiểu lầm”, Phó Minh Thời mới khởi động xe rời đi.

Vị hôn phu đi, Chân Bảo thoải mái tinh thần đi vào bệnh viện.

“Chân Bảo!” Y tá cùng khoa tên Trần Giai hưng phấn chạy về phía cô, chạy tới ôm cánh tay Chân Bảo chia sẻ bất quá lúc sáng sớm: “Chỗ chúng ta có một bác sĩ mới, đặc biệt đẹp trai đặc biệt đẹp trai, đi, tôi dẫn cậu đi xem, cũng là từ đại học A chúng ta.”

Chân Bảo cười trộm, giả bộ như không biết vị bác sĩ mới kia, đi theo Trần Giai tới đó.

Trình Dịch là bác sĩ hải quy (*du học về), bệnh viện rất coi trọng, phân cho một văn phòng rộng rãi, ngoài cửa đang chen chúc mấy y tá. Chân Bảo làm bộ nhìn qua, nhưng tất cả trong đầu lại là hình ảnh Phó Minh Thời buồn bực ăn “dấm chua” tối hôm qua, Chân Bảo còn cho rằng mình biểu lộ tâm ý xong thì Phó Minh Thời sẽ sớm buông tha cô, không nghĩ tới ngược lại Phó Minh Thời hưng phấn hơn, ngày càng táo tợn hơn, buổi sáng hại cô suýt chút nữa dạy không nổi.

Nếu biết Phó Minh Thời thích ghen, Chân Bảo sẽ chỉ lo đi làm việc, kiểm tra trạng thái các con vật ở trong bệnh viện mà thôi, nếu có lúng túng, cô sẽ giúp đỡ dọn dẹp sạch sẽ. Làm một thực tập sinh, chuyện Chân Bảo phụ trách rất phức tạp, mùa hè này, trong lúc đó mới được phân phối một số việc cần kỹ thuật, có đôi khi giúp truyền dịch cho động vật, có đôi khi phòng giải phẫu bận quá, cô cũng sẽ đi hỗ trợ.

“Chân Bảo, chỗ bác sĩ Lý cần trợ lý, cô đi một chuyến.”

Tiếp nhận nhiệm vụ, Chân Bảo lập tức đi chỗ bác sĩ Lý, vào cửa đã thấy một cô gái mang giày cao gót tóc quần đưa lưng về phía cô đang nói gì đó với bác sĩ Lý, trên chiếc giường khám là một con samoyed phờ phạc mà nằm nghiêng, khỏe mắt phát mũi, có ghen. Thấy được cô, samoyed cũng lắc lắc cái đuôi, con mắt híp lại cũng mở ra, khẽ nhếch miệng, có chút cảm giác cười.

Chân Bảo lập tức nhìn về phía cái đuôi của samoyed, quả nhiên có một chỗ ít lông.

“Đại Bạch.” Nhận ra khách quen của bệnh viện, Chân Bảo bước nhanh đi đến trước giường khám bệnh, đầu lòng sờ lưng Đại Bạch, tới gần, ngửi được một mùi khó ngửi, Chân Bảo nâng cái đuôi Đại Bạch lên, phát hiện Đại Bạch đi ngoài, màu sắc và mùi đều không đúng.

Chân Bảo làm thực tập ở bệnh viện lâu như vậy, nhìn thấy quá nhiều ca bệnh, quan sát sơ bộ, trong lòng lập tức trầm xuống. Quét mắt nhìn cô gái xa lạ kia, Chân Bảo khẩn trương hỏi bác sĩ Lý: “Bác sĩ Lý, Đại Bạch bị bệnh gì?”

Giọng điệu của bác sĩ Lý bình thường: “Giai đoạn cuối bệnh dịch ở chó, bệnh đến quá nghiêm trọng, cho dù điều trị xác xuất thành công cũng không lớn.”

Chân Bảo vô ý thức nhìn về phía cô gái mang giày cao gót. Năm đó khi có thành tích thi tốt nghiệp trung học, trước khi cô điền nguyện vọng có mang Hắc Đan đến bệnh viện xem bệnh, lúc ngồi chờ số gặp được một đôi tình nhân nuôi samoyed, Đại Bạch chính là con samoyed kia, sau này Chân Bảo làm việc ở bệnh viện, có đôi khi cặp đôi kia mang Đại Bạch tới đây xem bệnh, bởi vì Đại Bạch rất thích Chân Bảo, nên Chân Bảo cũng quen với cặp đôi kia, mỗi lần ngẫu nhiên gặp đều sẽ trò chuyện một lát.

Cách lần gặp trước đã qua nửa năm, nhìn thấy cô gái mang giày cao gót xa lạ này, trong lòng Chân Bảo có chút hoài nghi. Trước kia Đại Bạch hơi có chút không thoải mái là sẽ đến bên này chạy chữa, loại bệnh dịch ở chó này, triệu chứng ban đầu rất rõ ràng, lấy sự yêu thương của cặp đôi kia, không có khả năng chờ đến giai đoạn cuối mới đưa tới.

“Cô là chủ nhân của Đại Bạch?” Chân Bảo tận lực bình tĩnh hỏi.

Cô gái mang giày cao gót quan sát Chân Bảo một phen, nhìn lại Đại Bạch, cau mày nói: “Cô biết Đại Bạch?”

Chân Bảo gật đầu, “Trước kia Trương Khoa, Hoa Phương mang Đại Bạch đến xem bệnh, chúng tôi có gặp qua.”

Cô gái mang giày cao gót nghe vậy bĩu môi: “Bọn họ chia tay rồi, tôi là bạn gái của Trương Khoa.” Nói xong thì không nói gì với Chân Bảo nữa, trực tiếp nói với bác sĩ Lý: “Tôi đã đi ba bệnh viện rồi, đều nói trị không hết, bên này cũng không được, phiền phức anh tìm cho nó một liều, đỡ phải sống mà chịu khổ.”

Rất nhiều thú cưng trị không hết bệnh, kéo dài điều trị sẽ chỉ chịu tội không công, qua một thời gian ngắn vẫn sẽ chết, chủ nhân liền chọn cho thú cưng chết không đau đớn. Chân Bảo đã gặp qua mấy chuyện này rồi, nhưng nhìn thấy Đại Bạch còn đang nhìn về phía cô, Chân Bảo nhịn không được lại hỏi: “Cô đã thương lượng với Trương Khoa chưa?”

“Cô quan tâm làm gì?” Cô gái mang giày cao gót đột nhiên cất cao giọng nói, trừng mắt nhìn Chân Bảo hỏi.

Nhìn đối phương là biết người không dễ đối phó, Chân Bảo đành phải xin giúp đỡ từ bác sĩ Lý: “Bác sĩ Lý, Trương Khoa mới là chủ nhân của Đại Bạch, muốn hay không thì phải hỏi thăm ý kiến của anh ấy trước đã, phải không?”

Bác sĩ Lý đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, xác nhận với cô gái mang giày cao gót kia: “Có chủ nhân biết rõ thú cưng không chữa được, cũng sẽ kiên trì nuôi dưỡng một đoạn thời gian, cô đã hỏi ý kiến của bạn trai cô chưa?”

“Anh ấy đi công tác rồi, qua một tháng nữa mới trở về.” Biểu hiện của cô gái mang giày cao gót vô cùng thiếu kiên nhẫn. “Rốt cuộc các người có tìm hay không? Không tìm tôi đi bệnh viện khác.” Nếu không phải sợ sau đó Trương Khoa trách cô ta không tìm bệnh viện tốt xem bệnh cho Đại Bạch, cô ta cũng sẽ không đặc biệt tới, sớm tìm ở chỗ bệnh viện khác rồi.

Mang Đại Bạch rời đi là tự do của đối phương, bác sĩ Lý không muốn tìm phiền phức, làm ra tư thế xin tự nhiên.

Chân Bảo cũng không muốn gây ồn ào, nhưng có bệnh án chữa trị hết giai đoạn cuối của bệnh dịch ở chó, bởi vì xác xuất thành công thấp, có ít chủ nhân sợ bỏ ra tiền lại trị không hết, mới chọn chết không đau, nhưng Trương Khoa cũng không phải là người dễ dàng buông tha Đại Bạch. Lo lắng cô gái mang giày cao gót này thừa dịp Trương Khoa không ở nhà mang Đại Bạch đi chỗ khác tiêm, Chân Bảo mím môi, nhìn cô gái mang giày cao gót kia nói: “Trương Khoa rất yêu thương Đại Bạch, cô nên gọi điện thoại thì hơn, vạ nhất...”

“Chuyện của chúng tôi không cần cô quan tâm, cô còn xen vào đừng trách tôi khiêu nại.” Cô gái kia lạnh lùng nói, trên gương mặt là tràn đầy ghét bỏ ôm lấy Đại Bạch, muốn để vào giỏ để chó.

Đại Bạch đưa cổ nhìn Chân Bảo, trong cổ họng phát ra tiếng ô ô thống khổ.

Chân Bảo gần như có thể dự đoán trước kết cục của Đại Bạch sau khi rời khỏi nơi này, không khỏi lấy điện thoại di động ra, uy hiếp cô gái mang giày cao gót: “Tôi và Trương Khoa là bạn bè, cô không gọi vậy để tôi gọi.” Thật ra cô không có số điện thoại di động của Trương Khoa, nhưng vì Đại Bạch, Chân Bảo không thêm đêm xia, đi tới bên cạnh mấy bước, làm bộ muốn gọi điện thoại.

“Cô y tá này là có chuyện gì, tôi muốn xem bệnh ở đâu thì xem bệnh ở đó, nhất định phải nghe lời cô nói đúng hay không?” Cô gái mang giày cao gót tức giận, đi tới bên cạnh Chân Bảo, đoạt lấy điện thoại của Chân Bảo, dùng lực ném xuống đất, lại nâng cằm trừng mắt Chân Bảo, “Cô gọi đi, gọi đi, xem cô gọi thế nào!”

Chân Bảo nhìn điện thoại bị ném vỡ trên mặt đất, sắc mặt đỏ lên, toàn thân đều đang run rẩy.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, cô ném vỡ điện thoại của người ta làm gì?” Bác sĩ Lý vội vàng làm người hòa giải.

“Anh hỏi cô ta trước đi, hóa ra tôi không xem bệnh ở bệnh viện các người là không được hả?” Cô gái mang giày cao gót nâng giỏ chó lên muốn đi ra ngoài.

Ngoài cửa đột ngột xuất hiện một người, Trình Dịch nâng điện thoại di động, mặt không thay đổi nhìn cô gái mang giày cao gót: “Có ý định phá hư tài

sản riêng là hành vi phạm pháp, nếu như cô không lập tức bồi thường xin lỗi, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Anh mặc áo khoác trắng, thân cao chân dài, khí thế của cô gái kia trùng xuống, phản ứng lại rồi quay về phía Chân Bảo: “Trước đó cô ta gây trở ngại đến tự do thân thể của tôi, báo cảnh sát thì báo cảnh sát, xem ai sợ ai.”

Trình Dịch nghe vậy, cười cười, hỏi Chân Bảo: “Tôi gọi điện thoại nhé?”

Sắc mặt Chân Bảo hơi khôi phục một chút, nhìn Đại Bạch, gật đầu. Cô đã từng kết bạn wechat với Hoa Phuong bạn gái Trương Khoa, ít nhất cần thời gian, cô có thể thông qua Hoa Phuong liên hệ Trương Khoa.

Cô gái mang giày cao gót thấy bọn họ thật sự muốn báo công an, rốt cuộc thay đổi thái độ, nói “dừng lại”, nhìn chằm chằm Chân Bảo nói: “Được rồi, lúc này tôi quá nóng, nói đi, điện thoại di động của cô bao nhiêu tiền, tôi đền giá gốc cho cô.” Cô ta không thiếu tiền, cô ta chỉ không muốn Trương Khoa lại nuôi con chó phá hoại này, mỗi lần Trương Khoa nhìn ánh mắt con chó, giống như đang xuyên qua Đại Bạch nhìn bạn gái trước của anh ta.

Chân Bảo nhặt điện thoại lên, vừa thử có thể khởi động máy hay không vừa bình tĩnh nói: “Cô gọi điện thoại Trương Khoa trước, nếu như anh ấy đồng ý tiêm, tôi không cần cô đền điện thoại.” Thật sự như thế, là cô xen vào việc của người khác, chính cô nhận thua.

Cô gái mang giày cao gót tức giận đến méo miệng, “Ý của cô là, tôi không gọi điện thoại, cô sẽ báo cảnh sát?”

Điện thoại hoàn toàn hỏng rồi, Chân Bảo ngẩng đầu, nhìn thẳng đối phương nói: “Đúng.”

Cô y tá nhìn dễ bắt nạt thế này mà lại quá bướng bỉnh, không khóc không nháo lại cũng không sợ chuyện gì, cô gái mang giày cao gót sợ, nhẫn nhịn một, quay người gọi điện thoại cho bạn trai, lần thứ hai gọi mới có kết nối: “Trương Khoa, Đại Bạch bị bệnh, giai đoạn cuối của bệnh dịch ở chó, bác sĩ nói không chữa được, muốn chết không đau đớn, anh đồng ý không?”

Nói một hồi, nghe được Trương Khoa liên thanh chất vấn sao Đại Bạch lại nhiễm bệnh, cô gái mang giày cao gót vừa muốn cúp điện thoại làm bộ bạn trai đồng ý, đột nhiên điện thoại bị người đoạt đi, cô gái quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt Trình Dịch phồng phồng nhìn chằm chằm vào cô ta, trong miệng lại nói với điện thoại di động: “Chó của anh có lẽ có hai mươi phần trăm tỷ lệ cứu sống, bệnh viện chúng tôi tôn trọng ý kiến của chủ nhân thú cưng, bạn gái của anh không nghe y tá khuyên bảo kiên trì muốn tiêm...”

Còn nói chưa dứt lời, bên kia đã truyền đến câu trả lời đè nén tức giận, thông qua loa khuếch tán trong phòng bệnh: “Trị, tốn bao nhiêu tôi đều trị, ngày mai tôi về nước, trước đó làm phiền các anh giúp tôi chăm sóc Đại Bạch, đừng để một mình Cao Hiểu gặp Đại Bạch.”

“Tốt, ngày mai gặp.” Chính sự nói xong, Trình Dịch trả lại điện thoại di động cho cô gái tên Cao Hiểu kia.

Mặt của Cao Hiểu còn trắng hơn cả tuyết, đoạt lấy điện thoại muốn đi.

Trình Dịch ngăn cô lại, hỏi Chân Bảo: “Điện thoại di động của cô bao nhiêu tiền?”

Mấy ngàn đồng tiền điện thoại hỏng, Chân Bảo đau lòng muốn chết, không khách khí chút nào báo ra số tiền, sau đó hỏi Cao Hiểu: “Cô sửa giúp tôi, trả phí sửa là được.”

“Tôi không rảnh.” Cao Hiểu đã quyết định chia tay Trương Khoa, muốn chuyển khoản tài khoản cho Chân Bảo, gửi xong tiền rồi sẽ không còn gặp nữa.

Chân Bảo tôn trọng ý kiến của cô ta, nhìn thấy Cao Hiểu chuyển khoản xong thì thả cô ta đi, quay đầu xin lỗi bác sĩ Lý, “Gây phiền toái cho ngài rồi.”

“Không có việc gì không có việc gì, cô vệ sinh cho Đại Bạch trước.” Bác sĩ Lý ôn hòa cười.

Chân Bảo lại cảm ơn Trình Dịch.

Trình Dịch cười cười, chỉ phía ngoài nói: “Tôi đi ngang qua, còn có việc, đi đây.”

Chân Bảo “dạ” một tiếng, xoay người đi bế Đại Bạch ra, nhìn Đại Bạch khoảng cách gần thì càng thấy đáng thương hơn, mắt Chân Bảo đau xót, tim cũng đau, nghĩ mà sợ, lần đầu tiên gặp phải loại chủ nhân hung dữ với thú cưng như Cao Hiểu, Chân Bảo cũng không có vẻ không sợ như vẻ bên ngoài.

Sau đó, Chân Bảo vội vàng hỗ trợ bác sĩ Lý, hoàn toàn quên chuyện điện thoại di động, sau đó khoảng mười giờ sáng, nhân viên y tế bên ngoài bỗng nhiên gọi cô: “Chân Bảo, có người tìm!”

Chân Bảo nghi ngờ đi tới đại sảnh, từ xa đã thấy một bóng dáng cao gầy mặc âu phục màu đen, cao lớn đẹp trai, hạc giữa bầy gà, chính là vị hôn phu của cô.

Gương mặt Chân Bảo tràn đầy hoang mang, thời gian này, Phó Minh Thời tới làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 54

Editor Hoa Trong Tuyệt

“Xảy ra chuyện gì sao?” Đi đến trước mặt Phó Minh Thời, nhìn thấy sắc mặt Phó Minh Thời không đúng, Chân Bảo khẩn trương hỏi.

Phó Minh Thời yên lặng quan sát cô.

Buổi sáng anh tương đối rảnh rỗi, nhắn tin cho Chân Bảo, nhưng không thấy Chân Bảo trả lời, anh gọi điện thì thấy tổng đài thông báo “không liên lạc được”, làm cho Phó Minh Thời cảm thấy lo lắng, cho nên đến đây tìm cô. Đến nơi mới thấy Chân Bảo không có việc gì, đột nhiên Phó Minh Thời lại không muốn cho Chân Bảo biết lý do anh đến đây.

“Có việc đi ngang qua, nên đến nhìn em một chút.” Sờ sờ mũi y tá trên đầu Chân Bảo, Phó Minh Thời cười nói.

Xung quanh có rất nhiều chủ của thú cưng đang chờ đến số của mình, vậy mà Phó Minh Thời lại làm động tác này ngay tại đại sảnh, Chân Bảo đỏ mặt, ra hiệu cho Phó Minh Thời ra ngoài nói chuyện. Phó Minh Thời quét mắt nhìn xung quanh, lúc này mới chậm chậm quay người, vừa đi ra ngoài vừa hỏi Chân Bảo, “Điện thoại di động của em bị hỏng? Lúc sáng gọi điện cho em, lại không liên lạc được.”

Chân Bảo giận dữ nói: “Cầm không cẩn thận, rơi trên mặt đất, bị bể màn hình, không biết còn dùng được hay không.”

Những việc không vui xảy ra trong công việc, cũng đã được giải quyết, Chân Bảo không muốn nói cho Phó Minh Thời biết, mắt công anh tức giận.

“Lấy ra cho anh xem.” Phó Minh Thời cũng không nóng nóng quay về, đứng ở cửa bệnh viện, chờ Chân Bảo đi lấy điện thoại.

Chân Bảo gật gật đầu, quay trở vào bên trong.

Bắc Kinh đầu tháng chín, không khí bên ngoài vẫn còn hơi nóng, Phó Minh Thời đứng ngoài cửa một lát, đi vào bên trong hưởng chút không khí điều hòa, một tay bỏ vào túi đứng ở một bên trong đại sảnh, một đôi mắt đen nhàn nhật quan sát nhân viên ra vào đại sảnh bệnh viện, nhìn một chút, nháy mắt ánh mắt Phó Minh Thời trấn định.

Cùng lúc đó, Trình Dịch cầm bệnh án đi ra, cũng chú ý tới hình dạng một chàng trai cao gầy đứng trong đại sảnh. Hai mắt nhìn nhau, Trình Dịch đang cố nhớ lại mình đã gặp người này ở đâu, đôi phương hìn hấn cười cười, nụ cười rất nhạt, thậm chí có chút lạnh, nhưng chàng trai này khuôn mặt tuấn mỹ, cười như vậy, vẫn là làm cho người ta khó mà xem nhẹ.

Có một y tá đi đến bên cạnh hắn, Trình Dịch dễ dàng nhận ra đây chính là Chân Bảo, thấy Chân Bảo đi đến bên cạnh chàng trai kia, Trình Dịch bình tĩnh, rốt cục nhớ ra rồi, đó là bạn trai Chân Bảo.

Do dự mấy giây, Trình Dịch bước đến bên cạnh hai người, Phó Minh Thời vẫn nhận ra hắn, theo lễ phép, hắn cũng nên đến chào một tiếng.

“Sao lại làm rơi?” Nhìn thấy điện thoại của vị hôn thê quá thê thảm, Phó Minh Thời nhíu mày hỏi. Mấy năm này Chân Bảo đã thay đổi rất nhiều, cái duy nhất không đổi là vẫn rất tiết kiệm, những sản phẩm điện tử của mình sử dụng rất cẩn thận, nhìn như mới mua, nếu như rơi vỡ bình thường sẽ không bị như vậy, trừ khi điện thoại rơi từ lầu hai xuống.

Không đợi Chân Bảo trả lời, thấy Trình Dịch đến gần, Phó Minh Thời lại lần nữa lộ ra nụ cười khách khí, “Trình tiên sinh, đã lâu không gặp, nếu như không phải hôm qua Chân Bảo nói cho tôi biết cậu vừa đến đây làm việc, thì vừa rồi tôi cũng không dám nhận.”

“Phó tiên sinh cũng không có gì đổi khác.” Trình Dịch cười vươn tay.

Phó Minh Thời nắm lấy tay hắn, rất nhanh liền buông ra.

Hai người cũng không thân quen, Trình Dịch vậy mà rất tự nhiên tìm chủ đề nói chuyện, thấy Phó Minh Thời cầm điện thoại của Chân Bảo, nghĩ rằng hai người đang nói đến trận bão loạn kia, Trình cười nói: “Hôm nay nhờ có Chân Bảo, Đại Bạch mới không có vấn đề gì, đáng tiếc lại để Chân Bảo chịu ủy khuất lớn, Phó tiên sinh phải dễ dàng thật tốt, tôi còn có việc, có cơ hội lại gặp.”

Nói xong quay người đi, trên mặt lại có thêm một tia cảm khái.

Không nghĩ tới tình cảm của Chân Bảo và Phó Minh Thời vẫn tốt như vậy, bây giờ vẫn còn ở bên nhau, may mắn lúc trước Phó Minh Thời xuất hiện kịp thời, đề tính cảm của hắn đối với Chân Bảo chỉ dừng lại ở mức là có chút hảo cảm, nếu không phải là do cách xa quá lâu, tâm tình của hắn tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như bây giờ. Nhưng mà, Chân Bảo đơn thuần lại xinh đẹp, nếu hắn là Phó Minh Thời, khẳng định cũng sẽ nâng trong lòng bàn tay, không cho người khác có cơ hội chen vào.

Mở cửa phòng làm việc ra, Trình Dịch chuyên tâm làm việc, cũng không biết hắn đã mang đến cho Chân Bảo một chút phiền toái nho nhỏ.

“Chịu ủy khuất?” Phó Minh Thời nhìn điện thoại, thăm vấn vị hôn thê đang chột dạ cúi đầu.

Không giấu diếm được nữa, Chân Bảo đành phải kéo Phó Minh Thời ra ngoài nói chuyện, “... lúc ấy thì hơi sợ một chút, nhưng bây giờ thì không sao rồi, không phải anh vẫn muốn đổi đi động cho em sao, coi như bây giờ có cơ hội mua cái mới.” Đơn giản kể lại quá trình, Chân Bảo ngẩng đầu nhìn Phó Minh Thời cười cười, lại như tò vò trong họa được phúc.

Trên mặt Phó Minh Thời không thể hiện gì: “Vừa rồi tại sao không nói?”

Chân Bảo cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em sợ anh nổi giận.”

Đúng là Phó Minh Thời tức giận, người phụ nữ kia lại khi dễ Chân Bảo, lúc ấy anh không có ở đây, không thể làm chỗ dựa cho cô.

“Sau này nếu lại có chuyện như vậy xảy ra, em không cần quan tâm.” Ôm vị hôn thê vừa phạm lỗi vào trong ngực, Phó Minh Thời thấp giọng dặn dò. Hôm nay chỉ là quảng điện thoại di động, anh sợ nếu sau này Chân Bảo gặp người còn hung dữ hơn, những tin tức náo loạn tại bệnh viện quá nhiều, mặc dù sau đây anh có thể giúp Chân Bảo giải quyết, nhưng nghĩ Chân Bảo có thể bị người đánh chửi...

Quét mắt nhìn vào bệnh viện, lúc này đột nhiên Phó Minh Thời cảm giác được, y tá chăm sóc thú cưng, cũng có chút nguy hiểm.

“Yên tâm đi, bình thường người nuôi thú cưng đều rất hiền hòa, không có nhiều tình huống như vậy.” Rồi khỏi lồng ngực Phó Minh Thời, Chân Bảo nhìn trái nhìn phải, phát hiện quả nhiên có người nhìn chằm chằm hai người, Chân Bảo vội vàng nói với Phó Minh Thời: “Được rồi, anh đi làm việc đi, em cũng phải quay lại làm việc.”

“Nói với Trình Dịch một tiếng, chiều tối chúng ta mời cậu ta ăn cơm.” Kéo Chân Bảo lại Phó Minh Thời cười nói.

Chân Bảo kinh ngạc nhìn anh.

Phó Minh Thời thuận thực sờ đầu cô, “Cậu ta giúp em giải vây, nên anh thiếu cậu ta một món nợ ân tình.”

Chân Bảo đã hiểu, lại nghĩ đến Phó Minh Thời ghen với Trình Dịch, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, nhân tiện nói: “Vậy để em hỏi anh ta đã, để xem anh ta có thời gian hay không.”

Phó Minh Thời gật đầu.

Chân Bảo muốn đi, nhưng anh vẫn cứ nắm chặt cổ tay cô, Chân Bảo không hiểu quay đầu, Phó Minh Thời đột nhiên bước lại gần, bờ môi chuẩn xác rơi xuống mặt cô, hôn nhẹ một chút, làm cho cô tâm hồn ý loạn.

“Đi thôi.” Đã hôn được, rốt cuộc Phó Minh Thời cũng hài lòng.

Mặt Chân Bảo ửng hồng, đẩy cửa bước vào, vẫn không quên nhắc anh lái xe chậm một chút.

Sau khi tạm biệt Phó Minh Thời, Chân Bảo lại tiếp tục làm việc, giờ trưa lúc đi ăn cơm về thì gặp Trình Dịch, Chân Bảo nhân dịp này đưa ra lời mời.

“Có thể mang theo bạn gái không?” Trình Dịch cười hỏi, “Anh cũng không muốn bị hai người ngược đãi.”

Chân Bảo ngẩn người, kịp phản ứng, vui vẻ nói: “Đương nhiên có thể, là bạn gái của anh?”

Trình Dịch ngậm thừa nhận.

Chân Bảo cười đến càng vui vẻ hơn, Phó Minh Thời là cái bình dấm chua lớn, không biết nếu hấn mình ăn dấm lung tung, sẽ có biểu hiện như thế nào.

~

Phó Minh Thời không thể hiện ra điều gì, ngược lại do Chân Bảo vụng trộm quan sát anh, lại làm cho chân mày của anh giật giật mấy cái.

Sau bữa cơm tối, hai đôi tình chia nhau ra, Phó Minh Thời đưa Chân Bảo đi mua điện thoại mới, sau khi mua xong lại đưa Chân Bảo về biệt thự.

“Tại sao lại nhìn anh chằm chằm?”

Đi vào trong phòng, Phó Minh Thời liền chèn ép người cô vào trong vách tường, hương rượu đỏ nhàn nhạt tán ra, mê người say mê.

Chân Bảo quay đầu cười, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Bạn gái của Trình Dịch rất xinh đẹp.”

“Vậy cũng không xem là đẹp?” Giọng Phó Minh Thời có vẻ khinh thường, cắn lỗ tai cô, giọng điệu thâm trầm mập mờ, “Không bằng một phần vạn của em.”

Bị vị hôn phu đề cao khích lệ, mặt Chân Bảo ngày càng nóng, chôn đầu trong ngực anh nói: “Lần này yên tâm?”

Phó Minh Thời cúi đầu, nhìn bảo bối trong ngực, anh hôn lên đỉnh đầu của cô, “Cho tới bây giờ cũng không có lo lắng.”

Cho tới bây giờ anh cũng không lo lắng Trình Dịch cướp cô đi, chỉ là chú ý một chút xíu.

Chương 60: Chương 55

Editor: Maria Nyoko

Tâm tình Phó Minh Thời tốt, dịu dàng hơn so với lúc ăn dấm, giống như mưa liên miên, không ngừng rơi xuống trên người cô.

Chân Bảo bắt lực cự tuyệt, thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, tiếp nhận tất cả.

Trên tủ đầu giường, điện thoại Chân Bảo tích tích vang lên hai lần, có người gửi tin Wechat, Chân Bảo mới lộ ra ánh mắt muốn đi cầm điện thoại, cả người Phó Minh Thời liền đè ép xuống, cùng với trống trận chạy nhanh trong im ắng, giống như là muốn khám cô giữa giường, Chân Bảo như con kiến, tan vỡ rồi tỉnh rồi mù.

Kết thúc, anh thoải mái hôn tóc cô.

Chân Bảo như mới vừa vớt từ trong nước ra, toàn thân ướt nhẹp.

Phó Minh Thời sờ sờ ga giường, cười, thanh âm khàn khàn đùa cô: “Một chút đổi ga giường.”

Chân Bảo xấu hổ. Phần muốn chết, rõ ràng là anh bắt nạt người, chiếm tiện nghi lại tới cười cô.

“Đưa điện thoại cho em.” Nghi đủ rồi, Chân Bảo nhìn về phía điện thoại lần nữa.

Phó Minh Thời vẫn ở lại trên người cô, đưa tay qua lấy điện thoại, giao cho Chân Bảo, anh nghiêng đầu muốn nhìn xem là ai gửi tin, kết quả Chân Bảo vừa mở khóa, điện thoại di động anh cũng vang lên. Phó Minh Thời không quản, thấy là ảnh nữ sinh, anh mới nghe điện thoại.

Một dòng ý nghĩ chạy qua, Phó Minh Thời hôn nhẹ Chân Bảo, chậm rãi đứng lên, một giây tách ra này, đôi mắt đen của anh thường thức nhìn chăm chăm vào Chân Bảo. Chân Bảo kéo chăn che đầu lại, Phó Minh Thời mới cười đi vào phòng khách.

Anh bàn công việc, Chân Bảo chuyển đến nơi khô ráo bên cạnh, dựa vào gối đầu xem tin nhắn.

Lại là Hoa Phương - bạn gái trước của Trương Khoa gửi tới, hỏi cô về cách chăm sóc chi tiết của bệnh truyền nhiễm của chó.

Chân Bảo nhìn không được hiểu kỳ: Đại Bạch ở chỗ chị?

Ban ngày Trương Khoa tới bệnh viện, bác sỹ Lý nói cho hẳn biết tình huống của Đại Bạch không quá lạc quan, bệnh viện cũng chỉ có thể cung cấp trị liệu, nếu như chủ nhân có thời gian dài ở bên Đại Bạch, ủng hộ tinh thần Đại Bạch, sẽ có chút trợ giúp, cũng giống như chữa bệnh cho người, ý chí cầu sinh, trạng thái tinh thần là nhân tố ảnh hưởng sự phát triển của bệnh tình. Trương Khoa cho Đại Bạch làm xong trị liệu hôm nay rồi dẫn về nhà, không nghĩ tới mới nửa ngày, hiện tại Đại Bạch đến ở bên Hoa Phương.

Hoa Phương: Đúng vậy, chị gửi em tấm hình.

Chân Bảo: dạ

Ảnh chụp tới rất nhanh, bên trong Hoa Phương ngồi ở trên ghế sa lon, đầu Đại Bạch nằm lên trên đùi nữ chủ nhân, mặt ủ mày chau, nhưng bộ lông đã được xử lý sạch sẽ, lại biến thành con chó Samoyed xinh đẹp Chân Bảo quen thuộc, có thể nhìn ra Hoa Phương rất trân trọng Đại Bạch.

Trong điện thoại di động Chân Bảo có văn bản tài liệu chăm sóc chó, gửi trước cho hoa phương, lại nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một chút, chủ đề rốt cục chuyển dời đến sinh hoạt cá nhân hai người, Hoa Phương hỏi trước Chân Bảo cùng Phó Minh Thời trôi qua thế nào, dù sao lúc trước trên mạng huyền ảo nhiều như vậy, Hoa Phương ở trong nước, hiểu rõ vô cùng. Chân Bảo nói đơn giản, sau đó cẩn thận hỏi hoa phương: “Chị cùng Trương Khoa, chia tay?”

Hoa Phương đánh chữ “Ừ”, sau đó gửi một đoạn tin nhắn dài tới.

Hoa Phương là cô gái nông thôn, Trương Khoa là người đế đô, hai người yêu đương lúc đại học, năm 4 đại học trong lúc thực tập bắt đầu ở chung, nuôi Đại Bạch. Năm trước Trương Khoa mang Hoa Phương về nhà gặp ba mẹ, mẹ Trương Khoa biểu hiện không thích Hoa Phương, giằng co nửa năm không có cải thiện, Hoa Phương chủ động chia tay.

Trương Khoa không đồng ý, nhưng hẳn không ngăn cản được Hoa Phương dọn ra ngoài, hẳn chỉ có thể giữ Đại Bạch, muốn dùng Đại Bạch níu kéo

Hoa Phuong. Qua không được cửa ải phụ huynh, Hoa Phuong cắt đứt triệt để, chia tay không lâu lại quen biết hẹn hò đối tượng mới, cuối năm ngoái còn kết hôn.

Trương Khoa tuyệt vọng, năm nay được người lớn giới thiệu, hẹn hò cùng Cao Hiểu.

Hôm qua biết được Đại Bạch bị bệnh, Trương Khoa không về nước mà liên hệ Hoa Phuong trước, hi vọng Hoa Phuong hỗ trợ chữa cho Đại Bạch. Trương gia không thích Đại Bạch, Trương Khoa còn muốn tiếp tục đi công tác, thực sự không có thời gian, xong giao thủ cung cho bệnh viện lại không yên lòng.

“Chị hỗ trợ chữa cho Đại Bạch, chồng chị không có ý kiến?” Chân Bảo kinh ngạc hỏi, nói thế nào đều là bạn trai cũ.

Hoa Phuong gửi tới vài tiếng cười nhân lúc chấy nhà mà đi hỏi của: “Chị nói Trương Khoa, hẳn đưa Đại Bạch cho chị, chị mới chữa cho Đại Bạch, không được thì không thương lượng, hừ, nếu không phải ban đầu là hẳn dùng tiền mua Đại Bạch, lúc chia tay chị liền mang Đại Bạch đi, hiện tại Đại Bạch bị bệnh như thế này, tức chết chị rồi.”

Chân Bảo vội vàng an ủi cô, gặp Phó Minh Thời trở về, Chân Bảo lại tốt chỗ, còn chưa mặc quần áo.

Bên kia Hoa Phuong muốn tiếp tục bồi Đại Bạch, cùng Chân Bảo hẹn ngày mai gặp.

“Bạn cùng phòng?” Phó Minh Thời ép đến trên người vị hôn thê, không biết vô tình hay là cố ý, cái cằm vừa vịn ở ngực Chân Bảo, đặt nhẹ lên.

Chân Bảo lắc đầu, trước làm tốt tư thế đề phòng, lại cùng Phó Minh Thời trò chuyện bát quái, trong lòng rất cảm khái. Một đôi tình lữ bởi vì phụ huynh không đồng ý chia tay, đều có kết cục, chỉ có thể yêu Đại Bạch, nam chủ nhân không rảnh chữa cho nó, nữ chủ nhân mới lại không thích nó, làm cho một thân bệnh.

Phó Minh Thời đối với tình cảm của người khác không hứng thú, hôn cô: “Đi tắm, hay là, lại nằm một lát?”

Chân Bảo giương mắt, nhìn vào cặp mắt đen kia lấp lánh tia sáng ái muội, quả quyết lựa chọn tắm rửa.

Phó Minh Thời cười cười, ôm lấy cô, đi đến phòng tắm.

Trên giường có trên giường, phòng tắm có phòng tắm.

~

Ngày thứ hai, Chân Bảo gặp được chồng Hoa Phuong, có một chút béo, nhưng rất đáng yêu, ôm Đại Bạch đi theo bên cạnh Hoa Phuong, ân cần giống ôm con trai. Theo Hoa Phuong giới thiệu, hẳn là game thủ chuyên nghiệp, thu nhập cũng không tệ lắm, hai người đã mua nhà tại Đế Đô.

Chân Bảo thực tình vui mừng cho Hoa Phuong.

Đại Bạch giống như cũng rất hài lòng nam chủ nhân mới, thân thể vậy mà chậm rãi khôi phục, một tháng sau vợ chồng Hoa Phuong mang Đại Bạch đến tái khám, kết quả kiểm tra, Đại Bạch triệt để khỏi hẳn, vừa khôi phục tự do, lập tức đến trước mặt chủ nhân nũng nịu thân mật, Chân Bảo ngồi xổm xuống sờ Đại Bạch, Đại Bạch còn liếm cô một cách nhiệt tình.

Đưa tiễn bọn họ, tâm tình Chân Bảo khoái trá, lúc nghỉ ngơi gửi tin cho Phó Minh Thời, chia sẻ tin vui.

Phó Minh Thời: Ban đêm về biệt thự chúc mừng?

Chân Bảo cười: Không cần.

Hai ngày cuối tuần đều ở biệt thự, hôm nay vừa thứ ba, cô cần nghỉ ngơi.

Phó Minh Thời: Có phải là em đang nghĩ bậy bạ không? Anh chỉ muốn mời em ăn cơm.

Chân Bảo vậy mới không tin, cùng vị hôn phu hàn huyên vài câu không có dinh dưỡng thường ngày, Chân Bảo ngồi trên ghế xem weibo. Bởi vì vị hôn phu là Phó Minh Thời, số lượng Fan hâm mộ Chân Bảo đang tiếp tục nâng lên, mỗi ngày cũng sẽ nhận được một số tin nhắn riêng tư. lúc bình thường Chân Bảo nhàm chán đều sẽ ấn mở nhìn một cái, chỉ nhìn, không trả lời.

Một chút lướt xuống đến, nhìn thấy người cuối cùng gọi biệt danh, nhấp tìm Chân Bảo bỗng nhiên dừng lại một nhịp, xác nhận mình không có nhìn lầm chữ, Chân Bảo mím mím môi, ấn mở tin nhắn kia đến từ “Phượng Bảo”.

Đối phương liên tục gửi mấy đoạn, từ tin đầu Chân Bảo bắt đầu nhìn.

“Phượng Bảo, ta là mẹ con, không biết con còn nguyên ý nhận mẹ hay không...”

Chân Bảo đột nhiên nhìn không được, bởi vì cô biết, người gửi thư này, thật là Vương Tú.

Từ khi thân thể của cô công khai, lần lượt có tự xưng “Vương Tú” liên hệ cô, có người lưu lại phương thức liên lạc, có người trực tiếp bảo cô đưa tiền,

nhưng vô luận những người này đến quấy rối cô hay là Phó Minh Thời, đều kêu là Chân Bảo. Truyền thông cũng không công khai nhũ danh của cô, cho nên người này gọi cô là Phụng Bảo...

Đóng weibo lại, Chân Bảo tắt điện thoại, quay lại phòng bệnh nhìn thú cưng.

Bất luận Vương Tú nói cái gì, cô đều không muốn xem, chỉ ít, hiện tại không muốn xem.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 56

Tan việc, Chân Bảo cùng ăn cơm với bạn cùng phòng, biểu hiện giống như bình thường.

Đến tận hơn 10 giờ tối leo lên giường, Chân Bảo mới nằm nghiêng, đọc những tin nhắn của Vương Tú.

Vương Tú nói rất nhiều rất nhiều, nói bà mấy năm qua vẫn luôn tự trách mình vẫn luôn nhớ cô, trong những lời bày tỏ ăn năn hối lỗi, xen lẫn vài đoạn ký niệm giữa Vương Tú và cô khi còn bé. Đó là mấy đoạn mà Chân Bảo mở ra xem lúc trưa, sau đó khoảng hai tiếng, Vương Tú lại gửi tiếp nội dung hồi hận hi vọng cô tha thứ, có cả tấm hình đen trắng chụp Chân Bảo lúc mới hai, ba tuổi.

“Đây là số điện thoại di động của mẹ, nếu như con tha thứ cho mẹ, hãy gọi điện cho mẹ nhé, mẹ thật sự rất nhớ con.”

Chân Bảo đọc từng chữ từng chữ xong, giữa lúc xem còn mấy lần len lén xoa xoa mắt.

Nhưng cuối cùng, Chân Bảo vẫn kéo dây số mới đăng ký vừa nhìn thấy vào danh sách đen, cũng xóa sạch tin nhắn.

Cô không hiểu hiện tại Vương Tú nói những chuyện này là có ý gì, vào thời điểm cô cần đến mẹ nhất, tại sao Vương Tú không nhớ tới cô? Vương Tú nói bà hối hận, nhưng bà đã làm gì để bồi thường? Thậm chí biết rõ cha đã qua đời, Vương Tú cũng không hề nghĩ tới chuyện đền bù tử tế.

Nhắc đến khiến tâm trạng lại kích động, nhớ đến những hành động tuyệt tình của Vương Tú, trong lòng Chân Bảo liền từ từ khôi phục bình tĩnh.

Trong trí nhớ của cô không có mẹ, hiện tại cô cũng không cần ai đến lấp đầy chỗ trống của người mẹ.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Tú tiếp tục đăng ký số điện thoại gửi tin nhắn cho cô, tâm tình Chân Bảo từ phức tạp lúc ban đầu ngày càng trở nên bình tĩnh, về sau dứt khoát không hề để ý đến nữa, mắt không thấy tâm không phiền. Thứ sáu Phó Minh Thời tới đón cô trở về biệt thự đến Chủ nhật, Chân Bảo không nói gì về chuyện kia, trêu chọc Hắc Đan, Nguyệt Lượng, cùng xem phim với Phó Minh Thời, buổi tối vẫn như trước bị Phó Minh Thời làm cho xương sống thất lưng đều mềm nhũn.

Trải qua quá nhiều chuyện, Chân Bảo gần như đã quên đi việc Vương Tú gửi tin nhắn.

Không ngờ tới thứ Hai tan tầm lúc chạng vạng, ở cửa bệnh viện lại bị một người phụ nữ ngăn lại.

Vừa sang tháng chín, lúc năm, sáu giờ trời vẫn còn rất sáng, thấy rõ ràng đường nét khuôn mặt đã được trang điểm nhàn nhạt, đối diện với ánh mắt rung rung phức tạp của người phụ nữ, Chân Bảo cũng không khó khăn mà nhận ra thân phận của bà. Nhưng Chân Bảo không muốn thừa nhận, trực tiếp đi lấy xe đạp của mình.

“Phụng Bảo, con nhận ra mẹ đúng không?” Lần trước gặp nhau con gái còn cười hỏi bà cần gì, hôm nay thái độ lại lạnh nhạt, Vương Tú lập tức đoán được con gái đã sớm nhận ra bà, vừa cố nén nước mắt vừa theo sát Chân Bảo, nhỏ giọng nghẹn ngào, “Phụng Bảo, mẹ nhớ con, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện có được không?”

Chân Bảo bỏ túi xách vào giỏ xe đạp, tựa như không hề nghe thấy lời Vương Tú nói, đẩy xe muốn đi.

Vương Tú cũng không nhịn được nữa, ôm lấy Chân Bảo, khóc lóc, “Phụng Bảo, mẹ biết sai rồi, mẹ có lỗi với con, con nói với mẹ một câu đi, mẹ van con...”

Trên người bà có mùi, không biết là mùi hương nước hoa hay là mùi mỹ phẩm dưỡng da trên mặt, dù sao Chân Bảo cũng không thích. Loại phản cảm trên sinh lý này khiến chế bản năng muốn khóc, hai tay vịn tay lái, Chân Bảo nhìn sang nơi khác: “Bà như vậy, không sợ bị đám phóng viên chụp được sao?”

Trước khai giảng năm thứ hai đại học Vương Tú tới bệnh viện tìm cô, chẳng phải cũng bởi vì sợ bị phơi bày mới không chịu tiếp nhận cô sao?

“Không sợ, chỉ cần con chịu chấp nhận mẹ, bị người khác chửi rủa mẹ cũng không sợ.” Vương Tú ôm con gái thật chặt, khóc đến mức lợi hại như vậy, ngăn đầu lên đây mong đợi, “Phụng Bảo, con...”

Lời còn chưa dứt, cánh tay bên trái đột nhiên bị người khác dùng sức nắm lấy, sức lực lớn như muốn bóp vỡ luân xương cổ tay của bà ta. Vương Tú đau đến mức hít khí, không nén được buông Chân Bảo ra, mới thu tay phải về, người sau lưng mạnh mẽ kéo bà về phía sau, Vương Tú không kịp phản ứng, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Chân Bảo kinh ngạc nhìn về phía Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời một tay ôm lấy cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô giống như trấn an, sau đó nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn lại người đàn bà vừa mới đứng vững: “Không sợ bị phóng viên chụp, hay là chắc chắn hôm nay không có phóng viên tới đây, tự bà hiểu rõ.” Về mặt Vương Tú vẫn chưa hết hoảng sợ, trắng bệch, muốn giải thích, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Phó Minh Thời, bà ta lại không có can đảm nói dối lần nữa.

Sắc mặt Chân Bảo cũng trắng bệch, lẽ nào thời điểm Vương Tú tới gặp cô, cũng đã được vạch kế hoạch rõ ràng tí mỉ?

“Gần đây có người bán tin tức cho anh, nói thấy bà ta và một người đàn ông xuất hiện ở sân bay.” Ôm Chân Bảo vào trong ngực, Phó Minh Thời dùng âm lượng Vương Tú có thể nghe được giải thích, “Anh mua tin tức, vẫn bố trí người theo dõi bọn họ, chồng bà ta Lưu Uy ở công Đại học A quan sát một tuần lễ, nhất định là biết thời gian làm việc không có phóng viên chụp hình, hôm nay bà ta mới dám tới gặp em.”

Chân Bảo càng nghe lại càng thấy nhột nhèo, nghĩ đến những tin nhắn Vương Tú gửi tuần trước, còn nói chỉ cần cô chịu chấp nhận bà ta, Vương Tú sẽ lập tức đi đến gặp cô, liền đoán được lần này Vương Tú chủ động liên lạc, chắc chắn không hề đơn giản như lời bà ta nói.

“Anh đã cho người đi điều tra rồi, mấy năm nay bọn họ ở thành phố S, gia sản có hơn ngàn vạn, nhưng ba năm gần đây công ty của Lưu Uy kinh doanh không tốt, đã phá sản, còn nắc nợ hơn bốn trăm vạn.” Phó Minh Thời tiếp tục vạch trần nội tình của Vương Tú, giọng nói thân nhiên, tựa như đang kể lại một câu chuyện không liên quan gì đến bọn họ, ngay cả châm chọc mỉa mai cũng không có.

“Anh đã đoán bà ta sẽ đến tìm em, nhưng tuần trước bọn họ lén lút lút lút, anh cũng không đoán ra bọn họ muốn làm gì, sợ em lo lắng, nên mới không nói cho em biết.”

Câu này, Phó Minh Thời kẻ sát bên tai Chân Bảo nói, mang cảm giác hối lỗi.

Nhưng anh có lỗi gì?

Chân Bảo không cần Phó Minh Thời xin lỗi, cô chỉ cảm thấy toàn thân rét run, lần đầu tiên nhận được tin nhắn của Vương Tú, cô còn tưởng rằng Vương Tú thật lòng nhận ra muốn bù đắp lại cho đứa con gái này của bà, lại không ngờ rằng sau lưng còn ẩn giấu mục đích thực sự như vậy. Cái gì mà tiếp nhận con gái, trước là muốn tiếp nhận con gái, sau đó hẳn sẽ là nghĩ cách kiếm lợi từ Phó Minh Thời?

“Phượng Bảo con đừng khóc, mẹ không phải cố ý...”

Đúng là Vương Tú đến vì muốn vay tiền, nhưng tận mắt nhìn thấy con gái bị mình làm tổn thương rơi nước mắt, Vương Tú cũng đau lòng tự trách mình, bước đến muốn ôm Chân Bảo, lại bị ánh mắt Phó Minh Thời ngăn lại, Vương Tú vừa cúi đầu lau nước mắt vừa khóc nức nở: “Phượng Bảo con đừng như vậy, mẹ không phải muốn cố ý lợi dụng con, thật sự là gắng gượng không nổi nữa, em gái con muốn đi du học, em trai con cũng mới học tiểu học...”

“Theo tôi biết, căn nhà kia của các người nếu bán ít nhất có thể được bốn trăm vạn, nếu bán được giá, các người ngoài trả được hết nợ còn có thể đến thành phố khác mua một căn nhà mới.” Người đàn bà kia khóc thảm thiết, Phó Minh Thời không nghe nổi nữa, không kiên nhẫn mà ngắt lời. Anh biết Chân Bảo dễ mềm lòng, nếu như nhà Vương Tú trải qua quá thâm, cho dù Chân Bảo không giúp một tay, trong lòng cô lẽ cũng sẽ không yên, cho nên anh mới cho người sắp xếp tí mỉ, tiêu tốn ba năm lấy lại khoản tiền vốn liếng tích lũy kia của cha Chân Bảo bị vợ chồng Vương Tú lợi dụng, hơn nữa còn để lại đường sống cho bốn người nhà Lưu gia.

Chuyện gì anh cũng biết, mặt mũi Vương Tú có chút không chịu đựng nổi, nhưng đã khóc đến mức nước mắt giàn giụa, cũng sẽ không nhìn ra vẻ mặt kia. Nghĩ đến tài sản trên trăm triệu của Phó Minh Thời, Vương Tú vẫn kiên trì đến cùng nói: “Chúng tôi lớn tuổi rồi, đi đến một thành phố nhỏ sống cũng không vấn đề gì, nhưng em trai em gái Chân Bảo từ nhỏ đã quen cuộc sống ở thành phố lớn...”

“Xem ra bọn họ mới đúng là ruột thịt của bà.” Phó Minh Thời cười càng lạnh hơn, “Lúc bà cướp đi hai trăm vạn của Chân gia, trong nhà Chân Bảo ngay cả TV cũng không có, lúc con gái bà mặc một cái váy giá mấy ngàn mấy vạn, Chân Bảo ngay cả cao trung cũng không có tiền học. Nhiều năm như vậy bà cũng không hề nghĩ tới việc về nhà thăm Chân Bảo một chút, bây giờ tại sao chúng tôi lại phải giúp con gái bà đi du học?”

Một lời nói ra Vương Tú không còn mặt mũi nào.

Nói không lại Phó Minh Thời, bà ta nhìn con gái khẩn cầu, hi vọng tìm được chút đột phá nơi con gái.

Chân Bảo khóc nức lên, khóc vì lần thứ hai người thân ruột thịt tìm đến cô, lại là vì lý do này.

“Đi thôi.” Tựa vào lồng ngực Phó Minh Thời, Chân Bảo ôm chặt anh, cũng không muốn liếc mắt nhìn lại Vương Tú, cũng không muốn nghe bà ta nói thêm một câu nào nữa.

Phó Minh Thời lấy túi xách đặt trong giỏ xe của Chân Bảo ra, sau đó ôm ngang cô lên, lúc sắp đi qua Vương Tú, anh dừng bước lại, giọng nói lạnh như băng: “Tôi nay lập tức rời đi, nếu còn dám quấy rầy Chân Bảo một lần nữa, tôi sẽ khiến cho một nhà bốn người các người, thân bại danh liệt.”

Vương Tú ngẩng đầu lên hoảng sợ.

Phó Minh Thời đã ôm Chân Bảo đi, đặt cô vào chiếc Maybach màu đen của anh, trong nháy mắt lái xe rời đi.

Vương Tú ngơ ngác đứng tại chỗ, ngay cả chồng bà Lưu Uy tới vào lúc nào, bà cũng không nhận ra.

“Phó tổng nói thế nào?” Lưu Uy hỏi hộp hỏi, dù sao vẫn cảm thấy tình hình không ổn.

Vương Tú nhìn ông ta, chợt nở nụ cười, vừa cười vừa khóc.

Báo ứng, đây chính là báo ứng của bà, vì tiền mà vứt bỏ con gái đáng yêu xinh đẹp, bây giờ con gái không có, tiền cũng mất.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 57

Chân Bảo bị Vương Tú kích động đến chảy nước mắt, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, giống như một trận bão, chỉ để lại dấu vết mắt sưng vì khóc.

Rửa mặt xong đi ra, trông thấy Phó Minh Thời đang đứng ngoài phòng vệ sinh, mắt đen lo lắng mà nhìn cô.

Chân Bảo cúi đầu, còn chưa nghĩ ra nên nói gì, Phó Minh Thời đã giang hai cánh tay ra bước tới, vững vàng ôm lấy cô. Ban nãy áo sơ mi của anh đã bị cô khóc ướt nhẹp, đổi một bộ quần áo trắng, phía trên tràn đầy hơi thở của anh, sạch sẽ lại khiến người ta an tâm.

“Khiến anh thêm phiền sao?” Chôn trong ngực anh, Chân Bảo nhỏ giọng hỏi. Mục đích vợ chồng Vương Tú đến Thủ Đô chủ yếu là vay tiền, Chân Bảo sợ bọn họ suy nghĩ những biện pháp khác dây dưa với Phó Minh Thời.

“Bọn họ còn chưa có bản lĩnh này.” Cầm di chuyển lên đỉnh đầu cô, giọng Phó Minh Thời trầm trầm nhưng khí phách vô cùng.

Chân Bảo cười, đưa tay ôm eo anh, sau một lát mới rầu rĩ nói: “Về sau bất kể họ muốn ở anh thứ gì, anh đừng quan tâm đến.” Cô không nợ Vương Tú, Phó Minh Thời càng không nợ bà ta, Phó Minh Thời đối với cô tốt như vậy, đến bây giờ cô vẫn không có ý định muốn Phó Minh Thời chuyển tiền cho mình, Vương Tú dựa vào đâu mà hùng hồn muốn Phó Minh Thời chuyển tiền để làm quen chứ?

Vì hai đứa em cùng mẹ khác cha kia sao?

Nghĩ đến trong mắt Vương Tú, con gái bà ta chăm sóc không được đi du học đó là uất ức, trong lòng Chân Bảo đã chết héo rồi.

Cô không quan tâm Vương Tú có nhận cô không, nhưng tại sao mỗi lần gặp mặt bà ta lại khó chịu với mình như vậy?

“Nếu em vẫn chưa yên lòng, thì anh sẽ đưa hết tiền cho em quản, mỗi tháng cho em đưa anh một ít phí sinh hoạt là được.” Vị hôn thê vừa đơn thuần lại không biết đoán ý người khác, Phó Minh Thời thở ra một hơi trên choker cô.

Hiện tại Chân Bảo chỉ thích nghe người đàn ông của mình nói chuyện, trăn trở vào lòng ngực anh cố ý hỏi: “Mỗi tháng anh cần bao nhiêu phí sinh hoạt?”

Phó Minh Thời ôm cô suy nghĩ, hôn mặt cô rồi nói: “Không ít hơn hai mươi.”

Chân Bảo nghi ngờ hỏi: “Hai mươi vạn?”

Phó Minh Thời cười, cắn lỗ tai cô: “Gấp hai mươi lần.”

Chân Bảo đỏ mặt, yên lặng tính toán, cả ngày lẫn đêm tháng trước cộng lại, thật sự không chỉ gấp hai mươi lần.

“Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.” Dỗ dành xong vị hôn thê, Phó Minh Thời theo thói quen ôm vai cô bước xuống lầu.

Có thể đoán được đại khái tâm tình Chân Bảo không tốt, đêm nay mẹ Vương làm toàn là món Chân Bảo thích, đậu hũ ma bà, chân gà ướp hương cay, đầu cá ướp hạt tiêu băm nhỏ... Nhìn sang, chỉ có canh măng suông là không cay. Nước miếng của Chân Bảo như sắp chảy ra, bụng đói nên không có thời gian nghĩ đến chuyện không vui.

“Ăn thêm một miếng.” Phó Minh Thời lại gấp cho cô một cái chân gà.

Chân Bảo cúi đầu, gặm từng miếng nhỏ.

Chân gà còn chưa kịp gặm xong, điện thoại giữa hai người vang lên, hai người nhìn tên hiển thị trên màn hình: bác gái.

Chân Bảo mở to mắt ra nhìn, trên bàn mặt chực trong kỳ nghỉ đông gần đây cô có trao đổi số điện thoại với vợ chồng Phùng Kha, nhưng đến bây giờ, ngoài trừ ngày lễ tết Chân Bảo mới gửi tin nhắn chúc hai người thì hai người mới khách sáo nhắn lại, hôm nay là lần đầu tiên Phùng Kha chủ động gọi cho cô.

Cảm giác kia, so với nói chuyện trực tiếp với lãnh đạo quốc gia còn hồi hộp hơn.

“Em ăn trước đi.” Người nhà điện thoại, mắt Phó Minh Thời nhìn chân gà Chân Bảo còn cầm trong tay, anh cướp lấy điện thoại.

Chân Bảo ngơ ngác nhìn anh, còn chưa phản ứng.

Phó Minh Thời cố ý không lên tiếng.

“Phượng Bảo?” Trong điện thoại di động truyền đến giọng điệu thanh lãnh của Phùng Kha, giọng điệu thanh lãnh là nét đặc trưng của bà.

Chân Bảo ăn cùng với vợ chồng Phó Chính được bốn bữa cơm, ăn xong bữa thứ ba, Phùng Kha bắt đầu theo ông cụ đòi gọi cô bằng nữ danh.

Chân Bảo vừa muốn bước tới chào hỏi, lại bị Phó Minh Thời đoạt trước: “Cô ấy ở trên lầu, mẹ tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

Chân Bảo trừng anh.

Phó Minh Thời ra hiệu cô cứ ăn tiếp.

Phùng Kha không ngờ người nghe lại là con trai, nhưng con trai hay con dâu đều như nhau. Liên tục lật xem người mẫu trên tạp chí, Phùng Kha thân nhiên nói: “Một tháng mười có kiểu mới, bộ kiện váy này người mẫu không hợp khí chất, mắt Chân Bảo linh động, con hỏi con bé xem có hứng thú không, nếu chịu thì tôi mai đưa nó đến thử đồ.”

Nói xong liền cúp, người bận rộn, không có thời gian nói chuyện phiếm với con trai.

Phó Minh Thời từ từ bỏ điện thoại xuống, hỏi vị hôn thê đang ngây người như phỗng: “Nghe thấy không?”

Chân Bảo gật đầu, chột dạ nói: “Là người mẫu đi trên sân khấu chữ T sao?”

Đánh chết cô cô cũng không dám đi, với lại thứ nhất cô không có dáng người mẫu, thứ hai cô cũng không có khí chất như người ta, nếu đi thật có thể sẽ đứng ngây ngốc trên đài, bước đi bình thường cũng không biết.

Phó Minh Thời cười giải thích: “Không phải như thế, là chụp ảnh thời trang, em thay đồ và make up, thợ chụp ảnh sẽ bày kiểu dáng cho em. Anh thấy em rất thích chụp ảnh, thử xem, cái này rất dễ, không mất bao nhiêu thời gian.”

Anh trêu cô, Chân Bảo đỏ mặt ăn cơm trước, trong lòng lại không chắc chắn. Ảnh chụp của Phùng Kha sẽ đăng lên mạng, tạp chí tuyên truyền tiêu thụ, cô không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nếu như làm hỏng thì sao đây?

Cơm nước xong xuôi, Phó Minh Thời dẫn Chân Bảo đến phòng làm việc, bên trong có mấy cuốn tạp chí《 Hoa Đình 》.

Chân Bảo ngồi trên ghế salon lật xem, quần áo bên trong đều rất đẹp, cô chắc chắn không phải là những bộ quần áo sang trọng, hay là những bộ quần áo thời thượng, có những bộ lễ phục rất thu hút ánh nhìn, cũng có một ít bộ quần áo như để mặc thường ngày lại rất phong cách, Điểm duy nhất giống nhau là khuôn mặt xinh đẹp của các người mẫu cùng dáng người đẹp.

“Em lùn quá.” Chân Bảo nhìn vào khuyết điểm của bản thân.

Ánh mắt của cô tỏa sáng, bị thời trang hấp dẫn, Phó Minh Thời nhìn ra được, thật ra Chân Bảo rất muốn đi thử sức, nhưng cô tự ti với khả năng tiếp xúc mọi vật của mình, đánh giá thấp sở trường của cô. Ánh mắt mẹ thích bắt bẻ, nếu như không phải Chân Bảo phù hợp, nhất định mẹ sẽ không gọi điện thoại đến.

“Mang giày cao gót.” Phó Minh Thời kéo cô vào ngực, nhìn cô.

Chân Bảo vẫn không có lòng tin.

Phó Minh Thời đột nhiên chỉ vào một người mẫu trên tạp chí nói: “Em thử làm tư thế này xem.”

Trong tấm ảnh người mẫu mặc một chiếc váy ngắn hai màu trắng đen, ngồi trên bậc thang của một tòa biệt thự mang phong cách châu Âu, tay trái chống đất, phải tay vịn cái cằm, lười biếng ngửa đầu, đôi mắt đẹp nhắm lại, giống như đang phơi nắng, lại giống đang đánh giá một người đàn ông nào đó phía đối diện.

Chân Bảo lắc đầu từ chối, mặt đã đỏ từ sớm.

“Ở đây chỉ có anh, em còn không dám chụp, đêm mai nhiều người, làm sao em có thể.” Phó Minh Thời đoạt lấy tạp chí, dụ dỗ cô.

Chân Bảo thẹn thùng, anh không cho xem tạp chí, cô đứng dậy muốn đi, còn chưa đứng vững đã bị Phó Minh Thời kéo ngồi lên đùi ôm, hôn liên tục

mấy cái: “Thử xem, anh muốn nhìn em trên tạp chí, anh sẽ mua mấy quyền cát giữ cả đời, đến già lại cùng em xem.”

Chân Bảo nhắm mắt lại, lòng mi thật dài bất an run rẩy.

“Anh nhớ em có váy kiểu tương tự thế mà, chúng ta đến phòng em thử thôi.” Cầm tạp chí, Phó Minh Thời bắt lấy Chân Bảo, không để ý đến phản đối của cô mà lên thẳng lầu ba.

Chân Bảo không thể buông, thật không quen làm chuyện lộ liễu như vậy, dù sao hoàn cảnh lớn lên từ bé đến giờ không giống nhau, cô cũng không có tính cách sáng sủa tự tin. Nhưng Phó Minh Thời một mực khuyến khích dụ dỗ, bị Phó Minh Thời bá đạo hôn cời quần áo ra thay chiếc váy kia vào, Phó Minh Thời ôm cô đến ban công rộng rãi loay hoay tạo hình, Chân Bảo không thể không phối hợp với anh.

“Mở to mắt.” Phó Minh Thời giờ máy ảnh ngồi xổm trên ban công, chững chạc đàng hoàng, có mấy phản chuyên nghiệp.

Chân Bảo một tay chống đất, một tay che mặt, run rẩy hé ra một ngón tay, mặt còn đỏ hơn khi trang điểm, rất ngượng ngùng, giống như khoai củ sau chuyện ấy. Toàn thân Phó Minh Thời đã sớm căng thẳng, nhưng vì giúp vị hôn thê luyện tập, chỉ có thể làm bộ chính nhân quân tử.

“Đừng nhìn cửa sổ, nhìn anh này.” Phó Minh Thời xuyên qua màn ảnh nhắc nhở cô.

Chân Bảo xấu hổ nhìn sang, ánh mắt nai con bối rối ngây ngô, khiến người khác muốn phạm tội.

“Tương tượng em là một cô gái thích bói móc, anh chợt đi ngang qua trước mặt em, em có chút hứng thú với anh, còn bước lên dò xét, nhưng em lại không thấy anh hợp làm nửa kia của em, cho nên ánh mắt em đổi thành bói móc.” Phó Minh Thời nhìn chăm chăm vào mắt Chân Bảo, muốn nhìn về mặt của cô, muốn nếm thử cảm giác cô bị quyến rũ.

Nhưng Chân Bảo không làm được, không tương tượng ra được cô gái thích bói móc là dạng gì.

Vị hôn thê quá thanh thuần, Phó Minh Thời lựa chọn từ bỏ, nhanh chóng chụp mấy bức, sau đó bước đến cạnh Chân Bảo, hai người ngồi dưới đất xem ảnh.

Chân Bảo có khuôn mặt xinh đẹp, Phó Minh Thời vì cô chụp bốn năm bức, kỹ thuật chụp ảnh càng ngày càng tốt, không nên xem nhẹ tư thế của Chân Bảo không hợp với ánh mắt, ảnh chụp nhìn làm sao cũng thấy đẹp.

Chân Bảo nhìn say sưa, mãi đến khi môi Phó Minh Thời rơi trên gáy cô.

Ý thức được nguy hiểm, Chân Bảo bối rối, Phó Minh Thời ‘đói’ đã nửa ngày, làm sao để cô chạy được, trực tiếp áp Chân Bảo lên ban công, hô hấp nóng như lửa.

“Đừng để váy hồng...” Đinh đầu là bầu trời, mặc dù trời gần tối, Chân Bảo vẫn không muốn “làm” bên ngoài, với lại sợ mẹ Vương dưới lầu nghe thấy.

“Ngày mai anh dẫn em đi mua cái khác.” Phó Minh Thời tìm đến mấu chốt, không cho cô từ chối.

~

Có vị hôn phu tươi mát, hôm sau Chân Bảo khí sắc hồng nhuận phon phớt, mặt cũng không sưng lên.

Ba giờ chiều Phó Minh Thời đến đón cô, Chân Bảo cùng chủ nhiệm lên tiếng kêu gọi, sớm tan tầm, về biệt thự thay quần áo, lại đến nhà hàng ăn cơm tối với Phùng Kha. Phùng Kha đến muộn năm sáu phút, xa xa nhìn thấy Chân Bảo mặc bộ váy màu đen, Phùng Kha chăm chú nhìn rồi thu tầm mắt lại.

“Bác gái đã tới.” Phó Minh Thời ngồi không nhúc nhích, Chân Bảo lễ phép đứng lên.

“Không cần khách sáo như vậy.” Nhìn cũng không nhìn con trai, Phùng Kha trực tiếp ngồi bên cạnh Chân Bảo, hỏi Chân Bảo: “Đêm nay thử sức, Minh Thời nói với cháu rồi?”

Chân Bảo gật đầu, có chút không tự nhiên.

Phùng Kha thân nhiên nói: “Mấy tấm hình đầu tiên, không có gì đáng sợ, nếu như cháu không thích hợp, di sẽ không gọi cháu đến.”

Xem như khích lệ cô.

Chân Bảo cười, nhìn Phó Minh Thời. Cô không mấy quen Phùng Kha, Phó Minh Thời sao không nói chuyện? Tất cả mọi người im lặng khiến càng xấu hổ.

Thu ánh mắt lên án của vị hôn thê, cuối cùng Phó Minh Thời cũng mở miệng: “Thợ chụp hình là nam hay nữ vậy?”

Phùng Kha nhếch lông mày, khiêu khích nhìn con trai: “Nam, đẹp trai hơn con.”

Phó Minh Thời nói lung tung ngay trước mặt trưởng bối, lúc đầu Chân Bảo rất lúng túng, nghe xong lời Phùng Kha, xém chút cười ra tiếng.

Phó Minh Thời không nói chuyện, chỉ lộ ra một nụ cười yếu ớt “Không thể”.

Dưới đáy bàn, Chân Bảo nhẹ nhàng đung chân anh.

Nửa người trên của Phó Minh Thời không nhúc nhích, hai chân kẹp lấy giày cao gót của cô, Chân Bảo mím môi, vừa muốn trừng anh, Phó Minh Thời lại buông ra. Chân Bảo không dám trêu chọc anh nữa, nơm nớp lo sợ ăn cơm, tùy thời chuẩn bị trả lời Phùng Kha có thể sẽ bắt chuyện.

Phùng Kha không nói nhiều, com nước xong xuôi liền dẫn hai người đi xuống, tự nhiên Chân Bảo sẽ lên xe Phó Minh Thời.

Hơn hai mươi phút sau, một nhà ba người đến công ty cao ốc của Phùng Kha.

Phó Minh Thời dẫn Chân Bảo đi tham quan một vòng trước, lại theo bà đi thử.

“Phó tổng, đã lâu không gặp.” Thợ chụp ảnh là một anh chàng ngoại quốc đẹp trai tóc vàng buộc đuôi ngựa, giữ lại râu quai nón, mắt xanh tinh mịch trong suốt, đặc biệt hấp dẫn người, nhìn thấy Phó Minh Thời, anh ta dùng tiếng phổ thông chào hỏi, cặp mắt xanh lại trôi hướng về phía Chân Bảo.

Chân Bảo lễ phép cười.

Mắt thợ chụp ảnh tỏa sáng. Tạp chí tháng mười chỉ còn một kiểu váy chưa làm xong, Phùng tổng ánh mắt bất bẻ, tìm mấy người mẫu đều không vừa lòng, bây giờ nhìn Chân Bảo, thợ chụp ảnh liền đoán được Chân Bảo là người mẫu thích hợp hoàn mỹ với kiểu váy kia.

“Cô Chân, cô xuất hiện quá kịp thời!” Quá kích động, vì có thể hoàn thành kích động, thợ chụp ảnh nhanh chân bước đến, muốn ôm Chân Bảo.

Phó Minh Thời dùng một tay đẩy Chân Bảo ra sau.

Mặt thợ chụp ảnh lộ vẻ ngạc nhiên, đi đến đổi thành ôm lấy Phó Minh Thời, sau đó nhìn Chân Bảo chúc mừng anh: “She is an angel.”

Phó Minh Thời cong môi, quay đầu nhìn Chân Bảo: “Anh ta bảo em rất xấu.”

Chân Bảo cười đến đau sốc hông.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 58

Có lúc Phó Minh Thời cũng cố gắng kích lệ tinh thần, Chân Bảo cũng thành công hoàn thành buổi chụp ảnh.

Chiếc váy dài tung bay nhàng nhàng phấp phới, làm chói mắt cả ánh sáng đèn chụp ảnh, sau khi đi theo thợ trang điểm xong, nhìn cô như một con vịt xấu xí biến thành thiên nga giống như một giấc mộng ở trong truyện cổ tích. Mà cũng trong giấc mộng này, Phó Minh Thời mới từ từ bắt đầu giúp đỡ hiện trường, dùng cặp mắt đen thâm thúy kia nhìn chăm chăm vào Chân Bảo, tán thưởng cô, kích lệ cô.

“Thích công việc như vậy sao?” Sau khi tháo trang sức ra, Phó Minh Thời đi vào phòng trang điểm, những nhân viên khác đều đi ra ngoài, hai tay anh vịn ở cái ghế chỗ Chân Bảo đang ngồi, khom lưng xuống hỏi cô.

Chân Bảo vẫn còn đang ở trong mộng chưa tỉnh lại, cô không kim lòng được mà gật gật đầu, thích mặc quần áo xinh đẹp, thích máy ảnh chụp hình cô lúc còn trẻ, thích mọi ánh mắt kinh diễm của mọi người, cô thích cái cảm giác này.

“Khuôn mặt em rất đẹp, dáng người cũng được, em thử gia nhập vào giới thời trang đi.” Phó Minh Thời nghiêm túc khuyên cô, tay trái nhẹ nhàng lay lay cái khuyên tai bảo thạch ở trên lỗ tai cô, “Một năm chụp mấy loại tạp chí này, tiếp xúc với mấy cái ngôn ngữ kia, so với việc em làm bác sĩ thú y (thú cưng) việc này còn thoải mái hơn nhiều mà cũng kiếm được nhiều tiền.” Chân Bảo là người mới, nhưng anh sẽ tăng bốc nâng cô lên, chỉ cần cô muốn.

Phó Minh Thời cũng không có kỳ thị với bác sĩ thú y hoặc những nghề nghiệp có mức thu nhập thấp, nhưng anh không nỡ nhìn vợ mình cực khổ, còn phải chịu đựng những nguy hiểm.

Chân Bảo đang mơ màng chợt đôi mắt dần dần khôi phục lại vẻ trong sáng ấy, nhìn Phó Minh Thời, cô nở nụ cười, cười giống như đóa hoa mọc ở trên núi, trong sáng giản dị, “Nhưng em rất thích làm bác sĩ thú y.”

Đối với Chân Bảo mà nói, chụp ảnh thời trang cũng giống như Phó Minh Thời tình cờ dẫn cô đi ăn một bữa tiệc lớn, tình cờ là được rồi, có thể sống mà tăng thêm tình cảm, nhưng Chân Bảo thích việc mỗi ngày ăn sáng ở nhà, nhưng Chân Bảo lại thích thức ăn hằng ngày hơn, cô ăn rất an tâm.

“Được rồi, vậy cứ theo ý em đi.” Phó Minh Thời bắt đầu dĩ cần vào vành tai Chân Bảo.

Tương lai của bà xã anh, không bị tiền bạc cám dỗ, luôn suy nghĩ cao thượng như thế.

Bình tĩnh cầm bình hoa lên chụp ảnh, Chân Bảo tiếp tục tập trung vào việc thực tập ở bệnh viện, hết giờ làm cô chuyên tâm chuẩn bị cuộc thi để nhận giấy chứng nhận bác sĩ thú y, dần dần cô quên đi việc chụp ảnh cho tạp chí, mãi đến cuối tháng chín cô đang ở phòng ngủ ôn bài, bỗng nhiên nhận được điện thoại của chuyên phát nhanh, gọi cô ra nhận đồ.

Cúp điện thoại, cô mới quay lại hỏi bạn cùng phòng của mình, “Gần đây mình không có mua đồ gì, có phải bên chuyên phát nhanh có nhầm lẫn gì không?”

Từ trên giường Cổ Tiểu Ngư thò đầu ra, “Chắc phó tổng nhà cậu gửi từ bên kia bờ đại dương qua đây.”

Phó Minh Thời lại ra nước ngoài, nhưng xưa nay Phó Minh Thời không có gửi đồ cho cô qua chuyên phát nhanh chỉ trực tiếp đưa trước mặt, Chân Bảo nghĩ không phải là anh gửi, nhưng cô vẫn đi xuống nhận đồ. Nhân viên chuyên phát nhanh đứng ở trước cửa trường đại học A, Chân Bảo tìm đến, rồi cô lấy hai tay ôm một thùng lớn, rồi ký tên.

Nhìn thấy hai chữ “Hoa Đình”, tim Chân Bảo đột nhiên đập nhanh, hình như trong đầu đã có suy đoán.

“Wow, lớn như cái rương vậy!” Nghe được tiếng mở cửa của Chân Bảo, ba người bạn của cô đồng thời quay sang nhìn ở phía cửa, Cổ Tiểu Ngư từ trên giường nhanh chóng đi xuống.

“Đồ gì vậy Chân Bảo?” Tiễn Nhạc Nhạc cũng đi đến bên người Chân Bảo nhìn xem.

“Mình cũng không biết nữa.” Chân Bảo đề cái thùng xuống rồi đi tìm cây kéo.

“Hoa Đình, không phải là công ty của mẹ chồng cậu sao?” Thấy rõ thông tin của công ty mà chuyên phát nhanh đưa tới, Phạm Huyền hét to.

Chân Bảo nhìn đến chỗ Phạm Huyền dựng lên một cái im lặng thủ thế.

“Chắc là lễ phục.” Phạm Huyền không chịu được kích động, Hoa Đình là công ty chuyên kinh doanh lễ phục xa xỉ, người bình thường cũng không dám mua, cũng có nhiều trường hợp không cần phải mặc lễ phục.

Chân Bảo cũng rất hưng phấn, cẩn thận mở thùng đang đóng gói đó ra, bên trong là một cái hộp chuyên dụng của Hoa Đình, nhìn thấy một vệt lụa trắng, Chân Bảo liền xác định, đây là bộ lễ phục nàng mặc chụp ảnh hôm đó.

“Thật là đẹp...” Khi Phạm Huyền nhắc váy lên, Tiễn Nhạc Nhạc, Cổ Tiểu Ngư đều quay lại nhìn xem, rồi sững sờ,

Chân Bảo lại chú ý tới quyền tạp chí thời trang, bìa ngoài in hình hai nữ minh tinh.

“Minh Vi?” Tiễn Nhạc Nhạc đi tới, nhìn thấy bìa tạp chí, hai con mắt càng sáng hơn, cô là fan ruột của Minh Vi, cô đảm bảo đó chính là Minh Vi.

Trước tiên, Chân Bảo đưa tạp chí cho các bạn cùng phòng xem.

“Có thể mở ra sao?” Tiễn Nhạc Nhạc với lấy trước hỏi, Chân Bảo cười gật đầu.

Mở hết thùng đóng gói ra, Tiễn Nhạc Nhạc vui vẻ xem quyền tạp chí ở ngoài, đây là quyền mà ngày mai mới đến hạn bán ra thị trường. Sau khi tán thưởng phong cách cùng với tiêu đề giới thiệu của Minh Vi xong, Tiễn Nhạc Nhạc vừa muốn mở ra, bỗng nhiên cô lại đề ý tới một tiêu đề “Có được Chân Bảo đó là may mắn của tôi.”

Đoán được người bên cạnh đó chính là “Chân Bảo”, Tiễn Nhạc Nhạc lập tức mở quyền tạp chí ra, rất nhanh đã thấy một trang nói về nữ minh tinh mới nổi danh, sau đó tìm được người mẫu đằng sau. Nhìn người trong hình mặc một cái váy chẳng khác nào tiên nữ hạ phàm, người đó giống Chân Bảo bạn cùng phòng với các cô, so với cách ăn mặc với các bạn cùng phòng thì Chân Bảo đẹp tựa như thần tiên, căn bản Tiễn Nhạc Nhạc không rời tầm mắt ra, lẩm bẩm nói: “Chân Bảo, tấm này cậu đẹp quá...”

Chân Bảo còn chưa có xem qua sản phẩm của mình, thấp thòm nhích lại gần, Cổ Tiểu Ngư, Phạm Huyền cũng tạm thời buông bộ lễ phục xuống, bốn cái đầu chụm lại thành một vòng tròn, ai thuận tiện thì nhìn chữ, ai bất tiện thì xem ảnh chụp.

Đây là lần đầu tiên Chân Bảo mặc váy dài cúp ngực, trang trí trên váy xa hoa lãng mạn, mang hàm ý “Người đẹp đang ngủ”. Tổng cộng có hai tấm ảnh, tấm bên trái là cảnh Chân Bảo nằm trong căn nhà trên cây tràn ngập hơi thở của thiên nhiên, còn có một người đàn ông mặc một bộ đồ tây đứng bên giường cúi người hôn Chân Bảo, nhìn rất là thân thiết, mỗi người đó áp lên môi Chân Bảo, mà Chân Bảo giống như được hoàng tử làm cho tỉnh dậy, cô mở mắt ra, một đôi mắt rất trong sáng và tinh khiết.

Tấm bên phải là hình Chân Bảo đứng ở trên một con phố lớn, ánh mắt tràn đầy hiếu kì với thế giới bên ngoài, mà tay cô bị một bàn tay của một người đàn ông khác cầm lấy, bất quá cũng chỉ lộ ra cánh tay của người đàn ông này, toàn bộ trọng điểm đều tập trung trên cái váy của Chân Bảo.

Nhưng dựa vào một bên mặt của tấm hình thứ nhất, cũng không khó nhận ra đó chính Phó Minh Thời.

“Hai người các cậu định tính đi cửa sau à, bình thường ân ái không đủ sao, lại còn muốn ân ái trên tạp chí của mẹ chồng chứ.” Phạm Huyền lắc nhẹ cánh tay của Chân Bảo, ánh mắt của cô còn đang nhìn trên tấm ảnh cùng với câu trả lời phỏng vấn ở phía dưới. Người phỏng vấn là biên tập của Hoa Đình và

người trả lời phỏng vấn là Phó Minh Thời.

Chẳng trách tiêu đề bài báo lại viết “Có được Chân Bảo là may mắn của tôi.”

“Phó tổng thật lãng mạn.” Cổ Tiểu Ngư ôm cánh tay còn lại của Chân Bảo, lòng cô như muốn mềm nhũn ra cả rồi.

Cả người Chân Bảo chắc cũng giống như Cổ Tiểu Ngư rồi, cô tưởng anh đi để trợ giúp cô chụp ảnh, lại không nghĩ tới sở trường của anh là đệm thêm nội dung của bài viết. Trước mặt bạn cùng phòng, Phó Minh Thời ít nói ra những từ ngữ như vậy, Chân Bảo ngược đến luống cuống nên cô đi vòng qua xem cái váy.

Tiền Nhạc Nhạc vui vẻ dựa nhẹ vào người Cổ Tiểu Ngư, sau đó chỉ chỉ vào cuối đoạn trả lời phỏng vấn. Cổ Tiểu Ngư hiểu, cô ngậm phổi hợp, hắng giọng lên, dùng giọng điệu phỏng vấn đề hỏi: “Nếu lấy một câu đánh giá Chân Bảo, phó tổng sẽ hình dung như thế nào?”

Chân Bảo ngừng động tác lại, cô lén lút vênh tai lên nghe. Ngay sau đó Tiền Nhạc Nhạc vui vẻ nói: “She is my... Hey, tớ không biết nghĩ ra từ gì để nói.”

Chân Bảo nở nụ cười, Tiền Nhạc Nhạc liền giả bộ, học sinh trung học cũng nhận thức được cái từ kia.

“Câu không nhận ra, vậy làm sao mà qua nổi cấp bốn, angel, thiên cút, Chân Bảo luôn nói anh ta là thiên cút.” Cổ Tiểu Ngư cố ý xuyên tạc nói, “Cút” một từ rất đặc biệt mà hơi nặng.

Thức ăn cho chó đã ăn xong, ba bạn cùng phòng bỏ quyển tạp chí xuống, rồi lại phỏng vấn Chân Bảo: “Câu chụp ảnh khi nào, có phải là diễn tập trước khi kết hôn không?”

“Không có, bác gái nói là không tìm được người mẫu thích hợp nên gọi tớ đến, sau đó liền chụp, còn việc đã sắp xếp như thế nào tớ cũng không biết.” Chân Bảo giải thích với một khuôn mặt đang đồ bưng, Phó Minh Thời cũng đúng thật là, một chút tin tức cũng không cho cô biết, còn giả bộ hỏi cô, Phùng Kha có trả thù lao chụp ảnh hay không.

Nghĩ đến lời nói chuyện kia, trong lòng Chân Bảo cả kinh, cái váy này là Phùng Kha thật lòng muốn tặng cho cô, vậy mà Phó Minh Thời còn nhắc tới thù lao làm cái gì? Nếu như là người sau, vậy cũng quá mất mặt.

Cầm điện thoại di động lên, Chân Bảo đi ra ban công gọi cho Phó Minh Thời.

Sau khi điện thoại vang lên ba tiếng, thì Chân Bảo mới nhớ tới chắc bên Paris giờ này đang sáng cô đang tính cúp điện thoại, thì nghe thấy giọng của Phó Minh Thời truyền đến: “Nhớ anh rồi sao?”

Làm phiền anh đang ngủ, Chân Bảo rất ngược, nhưng giọng nói cô nhẹ nhàng đi rất nhiều, “Không có chuyện gì, anh ngủ tiếp đi.”

“Anh đã thức rồi, em nói đi.” Phó Minh Thời xoa xoa đôi mắt, yên lặng chờ cô nói. Nhìn dáng dấp Chân Bảo nũng nịu giống như là chim non nép vào người, nhưng cô rất độc lập, sẽ không gọi điện thoại nói chuyện phiền với anh, chỉ cần cô chủ động gọi chắc chắn là có vấn đề mặc dù thỉnh thoảng vẫn đề đó sẽ là “Sao con rùa này đáng yêu quá!” một vấn đề quá ngốc nghếch.

Nếu anh không ngủ, Chân Bảo sẽ vênh môi lên nói: “Bác gái vừa gởi bộ lễ phục tới cho em, chính là bộ hôm em chụp ảnh, không phải anh và bác gái yêu cầu em...?”

Phó Minh Thời nhắm mắt lại cười, “Vị hôn phu của em cũng không nghèo đến mức phải lấy quần áo của mẹ.”

Chân Bảo thở phào nhẹ nhõm, “Chân Bảo ngốc, em có nhớ anh không?”

Chân Bảo cắn môi, “Anh mới ngốc, không nói nữa, em đi học bài rồi.” Chân Bảo chịu không được giọng điệu nói chuyện của anh, một giọng điệu ái muội, nên cô quyết định kết thúc cuộc trò chuyện, lúc trở về phòng, cô lại bị nhóm bạn cùng phòng đang kêu cô mặc bộ lễ phục vào cho mọi người xem.

Ngày hôm sau, quyển tạp chí của Hoa Đình được đưa ra thị trường, giữa trưa Tiền Nhạc Nhạc chụp một tấm ảnh cho cô xem, nhưng chủ đề lời cuốn trong quyển tạp chí kỳ này trong đó có vài tin tức của Minh Vi, trong đó trang báo của Phó Minh Thời và Chân Bảo cũng bị mọi người phát cuồng lên. Hiện tại, Chân Bảo và Phó Minh Thời cũng là một trong cặp tình nhân điển hình nhất, phía dưới mọi người đều bình luận chúc phúc cho hai người, lần này đám bình luận trên mạng càng hâm mộ cô có phúc, gặp phải một người mẹ chồng rất tốt.

Lật đến tấm hình của Phùng Kha, nhìn người mẹ chồng tương lai này, trong lòng Chân Bảo cảm thấy rất ấm áp. Gặp được Phó Minh Thời đó cũng là vận may của cô.

Quốc khánh cô nghỉ dài hạn, đếm ngược đến ngày thứ ba, Phó Minh Thời về nước, anh vừa xuống máy bay liền tới lái xe tới trường đi rước Chân Bảo.

Chân Bảo cũng cầm bộ lễ phục xuống theo, ở trường học cũng không được dùng những đồ, trang sức quý báu, nên cô sẽ cảm về biệt thự hết.

Lên xe, Chân Bảo lật đến một tờ tạp chí kia, hỏi Phó Minh Thời: “Chủ ý của bản thảo này, là do anh đề xuất ra?”

Phó Minh Thời gật đầu, nhìn chăm chăm nàng, tính là hôn cô một cái ở trong xe nhưng anh vẫn cố gắng kìm nén chạy nhanh về biệt thự để lên lầu hôn cô cho đã.

“Sao anh lại đề suất ra?” Ánh mắt của Phó Minh Thời nóng như lửa nên Chân Bảo hơi căng thẳng cúi thấp đầu nhỏ giọng hỏi.

“Nhìn em chụp ảnh, đột nhiên anh nghĩ ra.” Phó Minh Thời bắt đầu lái xe, không dám nhìn cô nữa, nếu cứ nhìn cô thì anh lại muốn...

Hormone anh tỏa ra quá nồng, Chân Bảo cũng không nói lời nào, vì hiện giờ tim cô cũng đang đập loạn xạ.

Nửa tiếng sau, xe tiến vào biệt thự, Chân Bảo tháo dây an toàn ra, vừa muốn xuống xe, thì bỗng nhiên Phó Minh Thời kéo cô lại, Chân Bảo quay đầu lại, thì anh đã tiến tới trước mặt cô, giữ đầu cô lại liền hôn. Trong lúc chia xa, giờ gặp lại tình càng thêm thắm thiết.

Sau nửa tiếng hai người mới ra khỏi xe, mới ra về dạo mạo trong bóng tối, quần áo Phó Minh Thời thì chỉnh tề, quần áo Chân Bảo đều là quần áo giá rẻ nên có nhiều nếp nhăn, giấu đầu hở đuôi. Mẹ Vương rất cẩn thận, nên cũng làm bộ không biết cái gì, thấy xong liền bận bịu đi làm chuyện khác.

“Đều tại anh.” Chân Bảo quần bách cực kỳ, nhỏ giọng oán hận Phó Minh Thời.

“Em còn trách một lần nữa thì...” Một tay Phó Minh Thời bế Chân Bảo trên vai, một tay thì cầm bộ lễ phục vội bước nhanh lên lầu, sau khi vào trong phòng liền vứt bộ lễ phục sang một bên sau đó bế vị hôn thê đi tới bên giường. Không gian trong xe rất chật hẹp nên căn bản anh chưa có hết hứng.

Chờ Phó Minh Thời thoải mái, thì một chút sức lực Chân Bảo cũng không còn. “Năm nay công ty có tiệc cuối năm, em có thể mặc cái váy kia.” Phó Minh Thời ôm Chân Bảo, hôn lên bả vai cô.

Chân Bảo nghi hoặc mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Phó Minh Thời, cái gì mà tiệc cuối năm?

Phó Minh Thời hôn nhẹ vào đôi mắt của cô, nắm tay Chân Bảo nói: “Là lúc em có mặt trong một số hoạt động, nhiều người biết em, miễn cho sang năm làm tiệc cưới, cũng không ai nhận ra em.”

Trước kia Chân Bảo là học sinh, nhưng từ giờ trở đi, anh muốn đưa Chân Bảo đi đến những nơi như vậy để nếm trải, lấy thấy phận là vị hôn thê của anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 59

Vào ngày thứ hai của tuần thứ sáu đếm ngược trước kỳ nghỉ đông, tập đoàn Thịnh Thế đúng hẹn cử hành buổi tiệc cuối năm ở sân vận động nào đó.

Chân Bảo và Phó Minh Thời xuất phát từ biệt thự, trên đường nhận được tin nhắn wechat của Cổ Tiểu Ngư, nói các cô đã đến.

Buổi tiệc cuối năm của tập đoàn lớn sẽ thường mời các đại minh tinh đang nổi, trình độ đặc sắc có thể so với buổi hòa nhạc, có Phó Minh Thời cung cấp tin tức nội bộ, Chân Bảo đã sớm biết được khách quý tập đoàn Thịnh Thế mời tới trong buổi tiệc cuối năm này, kể cả “ông chồng” chung của các cô. Vui một mình không bằng vui chung, Chân Bảo hỏi Phó Minh Thời có thể gọi ba bạn cùng phòng tới hay không, Phó Minh Thời đặc biệt hào phóng, “Chỉ cần em đồng ý, có thể mời toàn bộ bạn học ở học viện của em.”

Chân Bảo mới không khoa trương như vậy, chỉ giúp bạn bè cùng phòng lấy ba vé rất gần phía trước.

Piazza trước là sân vận động, đèn đuốc sáng trưng, Chân Bảo đột nhiên bắt đầu khẩn trương.

Đây là lần đầu tiên cô đi theo Phó Minh Thời có mặt ở hoạt động lớn.

Phó Minh Thời tùy ý nắm chặt tay cô, bàn tay nhỏ trắng tinh tẻ trơn bóng, trong lòng bàn tay rịn ra tầng một mồ hôi. Phó Minh Thời cười, mắt nhìn lái xe, anh nghiêng sang Chân Bảo nhỏ giọng nói: “Số thú cưng ở bệnh viện nhiều hay ít? Có thể tưởng tượng mọi người thành thú cưng.”

Nào có ví nhân viên công ty thành thú cưng?

Chân Bảo cố ý nói: “Vậy là anh là thú cưng đầu đàn?”

Khóe môi Phó Minh Thời giương lên, lúc nói chuyện bờ môi ấm áp ngẫu nhiên sát qua vành tai hồng hồng của cô, “Vậy cô Chân cảm thấy anh là loại thú cưng nào?”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp mập mờ của anh, tình cảm của Chân Bảo đột nhiên bị lay động.

Quả thật có lần khi cô nhìn thấy một con vật thì sau đó sẽ liên tưởng đến Phó Minh Thời ngay.

Đó là một con chó nghiệp vụ Shepherd Đức đã xuất ngũ (gọi là chó chăn cừu Đức và ở VN gọi là béc giê), chủ nhân mang theo đến bệnh viện xem bệnh, làm việc ở bệnh viện thú y, Chân Bảo gần như gặp qua tất cả chủng loại chó, nhưng chỉ có con chó nghiệp vụ tên Hắc Phong này làm cô ấn tượng

nhất. Mầu lông của Hắc Phong trơn bóng, cao lớn uy mãnh, nhìn rất dọa người, nhưng biểu hiện của nó ở bệnh viện lại vừa lạnh lùng vừa kiềm chế, ngoan ngoãn ở bên cạnh chủ nhân, một con meo bên cạnh gan lớn đuôi móng vuốt đung nhún, Hắc Phong nghiêng đầu nhìn, sau đó tiếp tục ngồi chồm xồm xuống, không quan tâm đến bên ngoài.

Nhưng lúc đó không hiểu sao Chân Bảo cảm thấy, Hắc Phong rất dịu dàng.

Như Phó Minh Thời, vừa lạnh lùng vừa đẹp trai lại vừa có kiên nhẫn, dịu dàng như gió xuân.

Chân Bảo quay đầu, nhìn bên ngoài cửa cười.

“Cười cái gì?” Phó Minh Thời từ mặt cô, đoán được cô đã tìm được thú cưng tương ứng anh.

Chân Bảo nhìn anh, cẩn thận nói: “Nói ra thì không được tức giận.”

Phó Minh Thời gật đầu.

Chân Bảo lại nhìn anh một cái, suy nghĩ, lấy tay tìm ảnh con Shepherd Đức kia, lại đưa đi động cho anh.

Phó Minh Thời cúi đầu nhìn điện thoại, Chân Bảo tò mò theo dõi mặt anh, sau đó liền thấy, Phó Minh Thời cười, cười đến đặc biệt xán lạn, cười đến giống như sói xám lớn chặn ở cửa nhà cô bé quàng khăn đỏ...

“Anh chờ em nói đã.” Chân Bảo đoạt lấy điện thoại đi động, lại nhìn không được nở nụ cười.

Phó Minh Thời nhẹ nhàng vỗ vỗ đùi cô, không nói gì.

Xe ngừng, Phó Minh Thời bảo Chân Bảo đừng nhúc nhích, anh xuống xe trước, đi tới đón cô. Cửa xe mở ra, Phó Minh Thời cúi người, đưa tay ra trước người cô, “Bà Đức, mời.”

Bà Đức, bà Shepherd Đức...

Anh bụng dạ hẹp hòi, Chân Bảo buồn cười, trong giây phút bước ra, cô quên phóng viên ngoài xe, quên trong chốc lát phải theo Phó Minh Thời đi làm quen các nhân viên cấp cao của tập đoàn Thịnh Thế, trong mắt chỉ còn Phó Minh Thời đứng ở ngoài xe, ngài Shepherd Đức của cô.

Cô ngửa đầu, ánh mắt giao nhau với anh, nụ cười ngọt ngào động lòng người, hoàn mỹ được chụp lại.

~

Buổi tiệc cuối năm sẽ bắt đầu sau nửa giờ nữa, Phó Minh Thời mang Chân Bảo đi nghỉ ngơi ở phòng khách quý, ba chồng của Chân Bảo kiêm Đồng sự trưởng của tập đoàn Thịnh Thế Phó Chính đã đến, nhìn thấy con trai âu phục phẳng phiu và con dâu xinh đẹp, Phó Chính không khỏi lộ ra nụ cười xuất phát từ trong lòng.

Các nhân viên cấp cao theo ánh mắt của Đồng sự trưởng nhìn qua, nhìn thấy Chân Bảo, đều kinh diễm mấy giây.

Trong vòng giải trí có đủ loại người đẹp, gọi cảm thanh thuần, dễ thương lạnh lùng, không thể nghi ngờ Chân Bảo sẽ được quy vào loại thanh thuần, nhưng đều là người đẹp thanh thuần nhưng Chân Bảo thanh thuần tự nhiên hơn, giống một đóa hoa lan tuyệt sắc sinh trưởng ở hang sâu tăm tối, mới được Phó Minh Thời đào trở về.

Bị nhiều ánh mắt đồng thời nhìn chăm chú như vậy, Chân Bảo cảm thấy mình sắp không bước đi được.

Phó Minh Thời có chút cúi đầu, hỏi cô: “Cha anh cũng giống Shepherd Đức?”

Chân Bảo nhìn không được, cười, trong phòng rạng rỡ.

Đám người đều cảm thấy, nhất định Phó tổng của bọn họ đã dỗ ngọt gì đó, nhưng không ngờ đều không đoán được Phó tổng vừa thận trọng vừa nghiêm khắc của họ bị so với thú cưng.

Có Phó Minh Thời trêu ghẹo, Chân Bảo hơi trầm tĩnh lại, luôn đi theo bên người Phó Minh Thời, từng bước từng bước đến chào hỏi, bên này gọi bác, bên kia Lý tổng, đến lúc cô và Phó Minh Thời không còn đi nổi nữa, đổi thành người khác tới bắt chuyện.

Ánh đèn sáng chói, ngoài cửa bỗng truyền đến ồn ào.

Chân Bảo thăm dò nhìn lại, liếc nhìn thấy “ông chồng” minh tinh của các cô đang mặc đồ Tây, người thật còn đẹp trai hơn trên TV. Chân Bảo thấy hai mắt mình phát sáng, đang do dự định đi bàn bạc với đám bạn cùng phòng đi xin chữ ký, ánh mắt đột nhiên bị người chặn lại.

Chân Bảo ngẩng đầu.

Phó Minh Thời sâu kín nhìn chăm chăm cô.

Chân Bảo chột dạ cười.

Phó Minh Thời cũng cười, nhàn nhạt nhắc nhở cô: “Shepherd Đức tên đầy đủ là gì?”

Chân Bảo ngây ngốc một chút, trong đầu lập tức xuất hiện tên đầy đủ của Shepherd Đức: chó chăn cừu Đức

Cho nên nói, Phó Minh Thời là đang nhắc nhở cô, đừng hy vọng xa vời thoát khỏi ánh mắt của Shepherd Đức?

“Em có thể có được chữ ký của anh ta.” Vì không cho vị hôn thê tay không mà về, Phó Minh Thời quan tâm đưa ra đề nghị đền bù tổn thất, Chân Bảo quay đầu, nhìn thấy một minh tinh điện ảnh nổi tiếng không thua “ông chồng minh tinh”, nhưng minh tinh điện ảnh này là ở con đường hài kịch, dung mạo thuộc về... Là loại hình Phó Minh Thời rất yên tâm

Chân Bảo thật sự là không có biện pháp gì với Phó Minh Thời, nhưng cô cũng rất thích minh tinh điện ảnh kia, vui vẻ đi xin kí tên.

Nửa tiếng hoảng một cái đã qua, nhóm cấp cao, khách quý muốn ra trận.

Kéo cánh tay Phó Minh Thời tiến vào hội trường, lúc thật sự đối đầu hơn vạn nhân viên, tìm Chân Bảo đập loạn, hai chân giống như giẫm ở trên bông, may mắn Phó Minh Thời bên cạnh luôn dùng sức đỡ cô. Đầu là đầu người, Chân Bảo tìm không thấy bạn bè cùng phòng ngồi ở đâu, hỗn loạn bị Phó Minh Thời đưa đến chỗ chính giữa hàng thứ nhất.

Mãi đến phiên Phó Minh Thời lên sân khấu nói chuyện.

Thẳng đến lúc này, Phó Minh Thời mới buông ra bàn tay nhỏ của Chân Bảo, nghiêng đầu bảo cô đứng căng thẳng, rồi đi lên sân khấu. Người đàn ông mặc âu phục, bóng lưng thẳng tắp thon dài, Chân Bảo thấy mà không chuyển mắt, khi Phó Minh Thời đi đến chính giữa sân khấu, chuyển nhìn người xem, nghe tiếng vỗ tay như thủy triều của vô số nhân viên, nhìn Phó Minh Thời bình tĩnh ung dung không vội, lần đầu tiên Chân Bảo biết được một phong thái khác của Phó Minh Thời.

Người đàn ông muốn có tiền là có tiền này, là của cô.

Giờ khắc này, cho dù ông chồng minh tinh kia không mặc gì đi qua trước mặt cô, cũng không hấp dẫn được ánh mắt cô nhìn Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời nói là thành tích trong một năm nay của tập đoàn, Chân Bảo không hiểu rõ buôn bán của nhà họ Phó lắm, nhưng người đang nói là Phó Minh Thời nên Chân Bảo nghe rất say sưa ngon lành, còn nghiêm túc hơn lúc giáo sư đại học giảng bài. Phó Minh Thời nói xong đi xuống, Chân Bảo mới làm bộ nhìn nơi khác.

“Nghe nghiêm túc như vậy, có hứng thú tới công ty làm không?”

Không nghĩ tới Phó Minh Thời vừa ngồi xuống đã mở miệng trêu chọc cô.

Lỗi tai Chân Bảo nóng đến hoảng, khó có thể tin hỏi: “Anh có thể thấy em?”

“Phải nói, anh chỉ nhìn thấy em.” Tay nắm lấy cô, ánh mắt Phó Minh Thời sáng rực, “Những người khác là thú cưng.”

Chân Bảo vụng trộm đánh mu bàn tay anh.

Tiết mục cùng rút thưởng tiến hành đan xen, rất nhanh đến tiết mục đếm ngược thứ hai, gọi là “Xem ai quý bản phấm”. Người chủ trì nói rất hài hước, hóa ra là cuộc thi độ ăn ý của các đôi vợ chồng, tất cả năm cặp vợ chồng hoặc người yêu dự thi, mỗi đội đại biểu hai số, tức là số ở sau ghế ngồi. Sau cùng là giải nhất cuối năm, đội chiến thắng thay mặt rút thăm người đạt giải hai trăm vạn tiền mặt!

Chân Bảo mở to hai mắt nhìn, hạng nhất thưởng nhiều như thế sao!

“Đau lòng? Phần thưởng rút thăm sang năm cho em quyết định.” Phó Minh Thời cười nói.

Chân Bảo vội vàng lắc đầu, nếu thật sự để cô quyết định, lấy tầm mắt của cô, chắc chắn nhân viên ở Thịnh Thế sẽ khóc ra nước mắt.

Hai người còn đang thì thầm nói chuyện, MC trên sân khấu đột nhiên nghi hoặc nói: “Không đúng, Lý tổng, Lưu Tổng, Trương tổng, Cao tổng, lúc này mới bốn cặp vợ chồng. Còn thiếu một đôi? Có phải đang trốn hay không? Mọi người hỗ trợ tìm cặp thứ năm có được hay không?”

Vừa dứt lời, dưới đài đã truyền đến ồn ào trăm miệng một lời: “Phó tổng! Phó tổng! Phó tổng!”

Chân Bảo gần như ngừng đập, Phó tổng, không phải là...

“Đi thôi, mẹ anh không tới.” Phó Minh Thời đã chuyển tới trước mặt cô, xoay người cười với cô.

“Chân Bảo cố gắng lên, tờ số 5!”

Nghiêng nghiêng phía sau đột nhiên truyền đến cổ giọng nói rất to của Cố Tiểu Ngư, Chân Bảo vô ý thức quay đầu, kết quả quá nhiều người, không thấy được bạn cùng phòng. May mắn nhờ câu nói của Cố Tiểu Ngư mà Chân Bảo bị dọa đến hồn bay phách lạc đã được kéo trở lại, được Phó Minh Thời

nắm lấy từng bước lên trên sân khấu.

Đều là vợ chồng cấp cao, cặp của Chân Bảo là trẻ tuổi nhất, bởi vì âm thanh rống to của Cổ Tiểu Ngưu, Chân Bảo, Phó Minh Thời đứng ở vị trí số ba, giữa hai người ngăn cách tấm che, dựa vào câu hỏi của MC mà viết câu trả lời.

Chân Bảo căng thẳng nhìn chằm chằm tấm bảng viết đáp án, không dám nhìn xuống.

“Mời xem màn hình lớn, câu hỏi đã xuất hiện ở trước mặt mọi người, tôi đếm tới ba, một, hai, ba... Ngừng!”

“Tốt, câu thứ nhất, mời viết ra đáp án, khi các ông chồng gặp vợ lần đầu tiên thì các bà vợ đang làm gì, ừm, câu hỏi này, giống như Phó tổng càng chiếm tiện nghi, những người khác đều là vợ chồng rồi, thời gian có chút lâu.”

Mặt Chân Bảo ửng hồng, suy nghĩ, đưa tay viết đáp án.

Phó Minh Thời trực tiếp viết.

Thời gian đến, Chân Bảo viết là “Thả ngỗng”, Phó Minh Thời viết là “Ở rừng trúc thả ngỗng, dắt chó.”

Tất cả các cặp còn lại đều trả lời đúng.

“Câu thứ hai, địa điểm nơi hôn môi lần đầu tiên.”

Chân Bảo, Phó Minh Thời đều trả lời là nhà để xe ký túc xá.

“Câu thứ ba, nhà gái thích bộ phận nào trên gương mặt, nhà trai lớn mật đoán đi!”

Chân Bảo do dự, ngũ quan, bộ phận nào của Phó Minh Thời đều rất đẹp trai, thích nhất mà nói, con mắt?

Cô do dự trả lời, Phó Minh Thời không có chút lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn đáp đúng.

“Câu thứ tư, nhà trai thích nhất nữ minh tinh nào, câu này, khó đây.”

Chân Bảo phát sầu, Phó Minh Thời giống như không thích ai cả...

Bắt đầu đếm ngược, Chân Bảo cố gắng nhớ lại bộ phim hai người xem, tùy tiện viết một cái tên: Scarlett. (Scarlett I. Johansson sinh ngày 22 tháng 11 năm 1984 là một nữ diễn viên, ca sĩ người Mỹ có mang dòng máu Đan Mạch và Thụy Điển)

Nhưng mà Phó Minh Thời đáp là: Chân Bảo.

Nghe được MC đọc đáp án, Chân Bảo hận không thể chạy trốn, cô cũng không phải nữ minh tinh.

“Cô Chân, tôi muốn thay Phó tổng hỏi một chút, vì cái gì cô cảm thấy nữ minh tinh Phó tổng thích nhất lại là Scarlett? Rõ ràng Phó tổng chúng tôi rất thích cô.” Bên trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, người MC đi tới, hỏi Chân Bảo.

Chân Bảo vừa tưởng tượng vẻ mặt của Phó Minh Thời sát vách, vừa xấu hổ giải thích nói: “Thật ra, tôi không biết anh ấy thích minh tinh nào, mấy ngày trước đó có xem phim của Scarlett, lúc này quá căng thẳng, nên chỉ nghĩ đến tên này.”

MC gật gật đầu, đi vòng qua phỏng vấn Phó Minh Thời, “Phó tổng có gì muốn nói với cô Chân không?”

Chân Bảo tập trung nghe.

Bên cạnh truyền đến giọng nói ý vị thâm trường của Phó Minh Thời, “Chuyên tâm trả lời câu hỏi tiếp theo, trở về sẽ tính sổ sau.”

Tính sổ sau, câu chữ rất phổ thông, nhưng khi dùng cho các cặp đôi, cũng quá làm cho người suy nghĩ sâu xa.

Chân Bảo bịt tai nhìn vào trên tấm bảng viết câu trả lời, bên dưới lại một trận ồn ào, sắc mặt như bị thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 60

Đề cuối cùng kiểm tra độ ăn ý giữa các cặp vợ chồng.

Đội năm vợ chồng, người yên lặng chờ đợi, người chủ trì đưa lưng về phía màn hình lớn, đếm xong ba tiếng, lớn tiếng hô ngừng. Quay đầu xem hết đề mục, người chủ trì cười: “Nếu những câu hỏi phía trên là làm khó các quý ông, vậy câu hỏi nà chính là cơ hội để các quý ông lấy lại thể diện trước mọi người, được rồi, mời năm vị mỹ nữ viết ra việc cảm động nhất mà người đàn ông của các vị đã làm cho các vị, năm quý ông cũng nghiêm túc suy nghĩ, suy nghĩ một chút mình đã làm gì cảm động nhất cho người phụ nữ của mình.”

Những câu hỏi phía trước đa phần đều là tạo không khí vui vẻ, nhưng đáp án của câu hỏi này, nhất định sẽ rất ám áp.

Trên nền âm nhạc trữ tình ám áp, Chân Bảo nhìn câu hỏi của đề thi, trong đầu không ngừng hiện lên từng cảnh tượng cùng Phó Minh Thời chung sống. Những việc anh làm cho cô cảm động rất nhiều, anh quan tâm giúp cô thất dây an toàn, anh giúp cô mời gia sư ôn thi đại học, lúc học quân sự anh đưa nước đến...

Sự kiện nào cảm động nhất?

Nhất định phải kể ra một sự kiện, Chân Bảo cảm thấy thời gian không đủ.

Người chủ trì một lần nữa tiến về phía năm cặp đôi, kịp thời nói: “Mọi người không cần phải gấp, đề này có ba phút suy nghĩ, mọi người yên tâm, hai trăm vạn tiền thưởng đều nằm trong tay các vị, tất cả mọi người đều rất kiên nhẫn, đúng hay không?”

Mọi người bên dưới nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng.

Ba phút rất dài, cũng rất ngắn, khi tất cả các đôi khác đều viết xong, người chủ trì mời năm cặp đôi mang câu trả lời đến, dựa theo số thứ tự, đôi thứ nhất là cặp vợ chồng đứng giữa, người đàn ông đứng đối diện với vợ mình nói ra việc mà bản thân nghĩ đã khiến cho vợ mình cảm động nhất, sau đấy người vợ sẽ nói việc gì chồng mình làm cho mình cảm động nhất.

Là khi được đối phương tỏ tình, cũng là kỷ ức đẹp nhất.

Không khí như vậy, Chân Bảo quên mất hồi hộp, cầm bài thi của mình, vụng trộm nhìn về phía Phó Minh Thời.

Cũng đúng lúc Phó Minh Thời nhìn sang, hai mắt nhìn nhau, anh nhàn nhạt cười một tiếng, ánh mắt đen láy sáng.

Trong mắt Chân Bảo ngập tràn ý cười, cô nghĩ, Phó Minh Thời chắc chắn không đoán được đáp án của cô, có thể hai người không đủ ăn ý trong vấn đề này, cô cũng rất vui vẻ.

“Tôi cảm động nhất, là khi tôi mang thai được bốn tháng, anh ấy đi làm về, mang theo hai bộ quần áo trẻ con hỏi tôi có đẹp không.” Người đang nói chính là phu nhân Lý tổng, một người phụ nữ đã gần bốn mươi tuổi, đáng người hơi mập một chút, vừa lau nước mắt vừa nói.

Lý tổng kinh ngạc nhìn vợ mình, không đoán được đáp án này.

Người chủ trì hỏi Lý phu nhân sao lại có đáp án như vậy, Lý phu nhân mới ghen nào nói: “Anh ấy bận rộn nhiều việc, lúc tôi mang thai đã được ba tháng, anh ấy vẫn không có thời gian chăm sóc tôi, tôi cứ cho rằng anh ấy không muốn có con, sau đó...”

Nói còn chưa dứt lời, Lý tổng đã đi đến ôm lấy vợ mình, khắp hội trường mọi người đều vỗ tay.

Chân Bảo cũng bị lời nói của Lý phu nhân làm cho cảm động, chăm chú nhìn Lý phu nhân, đến khi người chủ trì gọi lần thứ hai, cô mới ý thức được, đến lúc cô và Phó Minh Thời trả lời. Gương mặt nhanh chóng đỏ lên, Chân Bảo khẩn trương đi đến đối diện Phó Minh Thời, muốn cúi đầu, lại sợ bị nhân viên của Phó Minh Thời cười mình không đủ phóng khoáng, nên yên lặng cổ vũ chính mình: Tất cả mọi người là sùng vật...

“Phó tổng, mời ngài.” Người chủ trì đưa micro cho Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời nhận lấy micro, nhưng không giống như hai vị giám đốc trước trực tiếp công bố đáp án, mà bước từng bước đến trước mặt Chân Bảo, rút ngắn khoảng cách của hai người từ sáu bước chỉ còn hai bước, sau đấy quay mặt về phía mọi người nói: “hãy giờ đều là các ông chồng nói trước, tôi và Chân Bảo đợi một chút, tôi muốn nghe đáp án của cô ấy trước.”

“Được!”

Tất cả mọi người ửng hộ.

Phó Minh Thời đưa micro cho Chân Bảo.

Chân Bảo càng khẩn trương hơn, xoa xoa micro, không dám nhìn Phó Minh Thời, cô nhìn bài thi, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi cảm động nhất, là, lúc anh anh ấy đi lên núi đón tôi, cho, cho tôi một ngôi nhà.”

Càng nói âm thanh càng thấp, sáu chữ cuối cùng, lời nói nhẹ nhàng của cô thông qua micro được phóng đại, giống như đóa hoa trong lòng nở rộ, làm cho người ta kèm lòng không được tâm tư mềm mại, trước khi gặp được người yêu của mình, cô chỉ là một cô gái nhỏ một mình bơ vơ trong thôn nhỏ trên núi.

Khán giả cách quá xa, muốn ôm cũng không ôm được, chỉ có thể hâm mộ, cười nhìn chàng trai tên Phó Minh Thời, tiến lên hai bước, nhẹ nhàng kéo cô gái thuộc về anh vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô. Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, lúc sau còn to hơn lúc trước, Phó Minh Thời nghiêng đầu nhìn Chân Bảo, cô gái ngốc, quả nhiên khóc.

Cho đến khi tiếng vỗ tay bên dưới ngừng hẳn, Phó Minh Thời mới chậm rãi buông Chân Bảo ra.

Chân Bảo quay đầu xoa xoa mắt, trả lại micro cho Phó Minh Thời cô ngượng ngùng cười, mắt to ướt nhẹp.

Phó Minh Thời cầm micro, nhìn Chân Bảo mấy giây, mới nhìn những nhân viên bên dưới trêu chọc nói: “Đầu tiên, hai cặp đôi thứ bốn và năm chắc các vị rất thất vọng, câu hỏi này tôi và Chân Bảo không có thảo luận qua, nhưng tôi rất yêu Chân Bảo, vậy nên, nên tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân rút thưởng, tiền thưởng... tiền thưởng cũng không thể cao hơn hạng nhất, vậy cứ dựa theo mức thưởng của hạng nhất, giảm bớt một nguyên.”

Thưởng cho hạng nhất là hai trăm vạn, giảm một nguyên, vậy phần thưởng là một trăm chín mươi chín vạn!

Phó Minh Thời vừa nói xong, dưới hội trường tất cả mọi người đều đứng lên, tất cả đều vỗ tay khen hay, bầu không khí vô cùng náo nhiệt, tiếng vỗ tay rất lâu mới chấm dứt.

Lúc này Phó Minh Thời mới nhìn về phía Chân Bảo, nói vào micro: “Câu trả lời của anh, nhất định sẽ càng làm cho em cảm động.”

Chàng trai cao lớn tuấn mỹ, ánh mắt chuyên chú, giọng nói trầm thấp, giống như nói ra tình ý lại như ái muội trêu chọc, Chân Bảo đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, bịch bịch, cảm thấy bồi rồi nhìn về phía Phó Minh Thời, không đoán được tiếp theo anh sẽ nói cái gì, mà lại tự tin như vậy.

Lúc cô và khán giả đều rất chờ mong, Phó Minh Thời cướp câu trả lời trong tay Chân Bảo, nhanh chóng giao cho người chủ trì, sau đó đi đến trước mặt Chân Bảo, một tay cầm microphone, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ của Chân Bảo, mắt đen nhìn cô chăm chú, “Anh cảm thấy, trong đời anh việc làm cho em cảm động nhất, hẳn là, trong vòng mấy chục năm sau đó, mỗi giây mỗi phút trôi qua, anh đều yêu em, chỉ yêu em.”

Chân Bảo ngây dại, Phó Minh Thời đã nói rất nhiều lần là anh ưa thích cô, nhưng hôm nay là lần đầu tiên, anh nói chữ yêu với cô.

Khác nhau ở chỗ nào?

Có chứ, so với ưa thích “yêu” càng chính thức hơn, càng buồn nôn hơn, nói ra trước nhiều người như vậy, càng làm cho cô mơ màng.

Ngay lúc Chân Bảo vẫn mơ hồ không biết tiếp theo nên làm như thế nào, Phó Minh Thời đột nhiên lui lại nửa bước, sau đó nhìn cô cười. Ngay từ đầu, là anh cúi đầu nhìn cô cười, nhưng thân thể anh ngày càng thấp, Chân Bảo ngỡ ngàng đuổi theo khuôn mặt tuấn tú, hậu tri hậu giác phát hiện, hiện tại Phó Minh Thời, là quý một chân xuống đất.

“Chân Bảo, em có đồng ý gả cho anh không?”

Buông micro xuống, Phó Minh Thời nắm lấy bàn tay nhỏ của Chân Bảo, dung âm lượng vừa phải, mắt đen yên lặng nhìn cô.

Từ khi đón cô đến thủ đô, anh đã luôn xem cô là vị hôn thê, cũng một mực gọi cô như vậy, hai người thật sự yêu đương, tư cách vị hôn phu cũng tự nhiên được định xuống, nhưng Phó Minh Thời nhớ kỹ, anh vẫn chưa chính thức cầu hôn cô.

Lúc đầu muốn đợi đến khi cô tốt nghiệp, nhưng đêm nay, đánh bại đánh bại, bầu không khí vừa đúng, Phó Minh Thời liền bắt cháp, tùy tâm sở dục, muốn cầu hôn, hiện tại liền cầu hôn.

Dưới đài tiếng vỗ tay lần nữa bộc phát, hiện tại trong mắt Chân Bảo cũng chỉ có hình dáng của chàng trai quý ở đây. Cô biết Phó Minh Thời vô cùng vô cùng thích cô, cũng biết nhất định Phó Minh Thời sẽ cưới cô, thậm chí cảm thấy hai người sẽ rất nhanh nói đến chuyện cưới gả, nhưng không nghĩ sẽ đến mức độ này.

Nhưng đáng về Phó Minh Thời lúc cầu hôn quá mức tuấn tú, cô vẫn không quên được sự ngọt ngào đang lan tràn trong lòng mình, cái gọi là “hạnh phúc” giống như pháo hoa, như nhóm lửa trại, bùng cháy trong lòng cô, lòng lấy rực rỡ.

Cô cười gật đầu, vừa gật đầu, trên tay có một luồng lực rất lớn, chờ Chân Bảo kịp phản ứng, Phó Minh Thời đã kéo cô ôm vào trong ngực, ôm mạnh như vậy, nụ hôn hạ xuống lại rất ôn nhu, nhân nhạ đọng một cái, đầu rời đi trước, thấp giọng nói bên tai cô: “Trở về lại tiếp tục.”

Mặt Chân Bảo ửng hồng, không nhịn được muốn đứng sau lưng Phó Minh Thời tránh đi.

Phó Minh Thời ôm lấy bả vai của cô, nhưng sân khấu cho hai đôi vợ chồng tiếp theo.

Sau năm câu trả lời cảm động, rốt cuộc cũng đến phần được mong chờ nhất – rút thăm trúng thưởng.

Giải thưởng đầu tiên của tập đoàn, hạng nhất được một chàng trai cao gầy nhận, lần thứ hai Phó Minh Thời nắm tay chân bảo bước lên sân khấu, để Chân Bảo rút thăm. Một phút trước khi mở giải thưởng ra, Chân Bảo giống như nghe được Cố Tiểu Ngư hưng phấn hét lên, đáng tiếc vận khí của Cố tiểu Ngư không tốt, người được nhận giải là một ông chú hào hoa phong nhã.

Hiện tại, hộp mực hàng năm của tập đoàn Thịnh Thế kết thúc.

Các vị lãnh đạo cấp cao của công ty còn phải tham gia tiệc tối, Chân Bảo tiếp tục cùng Phó Minh Thời đi xã giao, hơn mười giờ đêm, hai người mới rời khách sạn.

Đêm tối thủ đô phồn hoa, lái xe ngồi phải trước, hai người bọn họ ngồi ở phía sau. Phó Minh Thời uống rượu, lòng bàn tay cũng bốc lên lửa nóng, Chân Bảo nhìn đôi bàn tay hai người giao nhau, vụng trộm quay đầu, lại đụng phải tròng mắt đen láy phát sáng của Phó Minh Thời.

Chân Bảo vội vàng tránh đi.

Phó Minh Thời xoa bóp tay cô, tiếp tục chịu đựng.

Xe dừng trước cửa biệt thự, Chân Bảo muốn xuống xe, nhưng Phó Minh Thời không cho phép cô cử động, muốn cô ngồi im. Chân Bảo cười trộm, khẳng định là anh uống say, nếu anh không say có lẽ sẽ không hành động như vậy, xung quanh đều là những người quen thuộc, anh cũng không cần thể hiện phong độ như vậy, cũng không cần cố ý làm cho người khác nhìn?

Thế nhưng, khi cửa xe được mở ra từ bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ rất phong độ đạo mạo của Phó Minh Thời, trong lòng Chân Bảo vẫn rất ngọt ngào.

Cảm giác ngọt ngào vừa dâng lên, cả người đã được Phó Minh Thời ôm lên, bế cô đi giống như công chúa.

Chân Bảo luôn cuống, dựa vào anh, cô bất an hỏi anh: “Anh đi không có vấn đề gì chứ?”

Sợ anh uống say, leo thang lâu nguy hiểm.

“Đừng xem nhẹ anh.” Phó Minh Thời bóp pp của cô nói.

Một giây trước là hào hoa phong độ, một giây sau liền biến thành lưu manh, động tác ánh mắt đều tràn đầy vô lại.

Nhưng cứ như vậy lại làm cho người ta rung động.

Chân Bảo đỏ từ mặt đến vai, chờ Phó Minh Thời đi đến trước cầu thang, vẫn nhìn không được khuyên anh, “Đi chậm một chút.”

Phó Minh Thời trầm thấp uhm.

Tìm Chân Bảo như muốn nhảy đến cổ, đếm từng bước. Dáng vẻ Phó Minh Thời cũng không khác nhiều lắm so với lúc bình thường, leo xong lầu một, lầu hai, đi đến lầu ba, Chân Bảo mới yên tâm, đột nhiên Phó Minh Thời bước lệch một bước, dọa sợ Chân Bảo làm cô ôm chặt lấy cổ anh, cả người đề toát ra mồ hôi lạnh!

Phía trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng cười vui vẻ của người đàn ông.

Chân Bảo chưa tỉnh hồn, tức giận véo ngực anh, không được dọa người như thế.

“Ai bảo em không tin anh.” Bước lên bậc thang cuối cùng, đi về phía trước mấy bước, Phó Minh Thời cúi đầu xuống nói với cô.

Cô là bảo bối quý giá nhất của anh, anh dù cho là tự làm mình ngã, cũng không nỡ để cô ngã xuống.

Vào phòng, Chân Bảo muốn mở đèn, Phó Minh Thời quay người lại, thuận thực biến hóa tư thế, lại thành ôm Chân Bảo đối diện với mình, để lưng cô dựa vào vách tường. Trong phòng tối đen như mực, người anh đầy mùi rượu, Chân Bảo không thích uống rượu, nhưng cô lại cảm thấy ưa thích với khí tức hiện tại của Phó Minh Thời, môi anh dính sát, cô ôm lấy mặt anh, cùng anh răng môi giao nhau quấn quít.

“Vui không?” Kết thúc một nụ hôn dài, Phó Minh Thời chống lên trán của cô hỏi.

Chân Bảo gật đầu, “Ừm.”

“Đáng tiếc không chuẩn bị nhẫn, cũng không có hoa hồng.” Phó Minh Thời có hơi chút tiếc nuối, xung động nên làm chưa tốt.

Chân Bảo cười, vòng tay ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng nói: “Có anh là đủ rồi.”

Cô không cần nhẫn, cũng không cần hoa hồng, cầu hôn, cô chỉ muốn, là anh.

“Đỗ ngon đỗ ngọt.” Phó Minh Thời nâng tay cô, tay phải chậm rãi lần đến khóa kéo áo, đột nhiên nói sang chuyện khác, “Anh nhớ, tối nay hình như em, trả lời sai một câu?”

Thân thể Chân Bảo siết chặt, không biết là bị giọng điệu muốn tính sổ của anh hù dọa, hay là do tay của anh sờ đến.

“Em nói, anh phạt em như thế nào?”

Trong căn phòng tối, người đàn ông này dán vào vành tai cô, vui vẻ hỏi.

Chương 66: Chương 61

Editor: Maria Nyoko

Sau buổi họp mặt đầu năm không lâu, tết âm lịch đến.

Trước đó Phó Minh Thời cùng Chân Bảo trở về quê một chuyến, tế bái mấy vị trưởng bối Chân gia, ở bên kia hai đêm, sau đó chạy về Đê Đô, đi qua tư hợp viện của ông cụ Phó ăn tết.

Cơm tất niên, ông cụ Phó cười híp mắt hỏi hai vợ chồng son, “Tính lúc nào thì có con vậy?”

Ông cụ hỏi rất tự nhiên, Chân Bảo đỏ mặt, cúi đầu ăn sủi cào, ra vẻ không nghe thấy.

Phó Minh Thời ho khan một cái, nhìn Chân Bảo nói: “Tháng sáu làm hôn lễ, hẳn là năm nay có thể có tin tức.”

Ông cụ Phó nghe hiểu, cháu trai dự định hôn lễ xong xuôi mới có con, ông không vui, bẻ ngón tay tính cho vợ chồng trẻ: “Hiện tại không ít người đều mang thai trước lại làm tiệc rượu, hai người các con có thể có vào tháng tư, lúc hôn lễ Chân Bảo mới hai ba tháng, mặc áo cưới cũng không chậm trễ.”

Qua hết năm đã 89, ông cụ Phó sốt ruột ôm chặt trai.

Chân Bảo không tiện cự tuyệt trưởng bối, trông cậy vào Phó Minh Thời giải thích cô vẫn phải chuẩn bị bảo vệ luận án tốt nghiệp, kết quả Phó Minh Thời cười cười, vậy mà không nói, giống như rất đồng ý ông cụ. Chân Bảo có chút hoảng, ban đêm Phó Minh Thời lên đến, cô tựa vào bả vai anh hỏi: “Anh sẽ không thật nghĩ tháng tư liền...”

Không làm biện pháp bảo hộ đi?

Phó Minh Thời không có vội vã như vậy, nắm lấy tay cô giờ lên khỏi đầu, cúi đầu hôn cô: “Tuần trăng mật lại nói.”

Chân Bảo nhẹ nhàng thở ra.

Phó Minh Thời cười trộm, kế hoạch ông cụ quá chặt, anh muốn Chân Bảo thật vui vẻ mà chuẩn bị kết hôn, có con sớm, Chân Bảo một bên bận bịu tốt nghiệp còn một bên lo lắng con cái, anh không nỡ.

~

Qua hết năm, khai giảng, đối với sinh viên sắp tốt nghiệp năm thứ năm đại học mà nói, nửa năm này trôi qua còn nhanh hơn so với nước chảy.

Phảng phất chỉ chớp mắt, trường học thông báo, nhắc nhở tốt nghiệp đúng hạn rồi trường...

Thật là vô tình.

Phòng ngủ Chân Bảo bốn người đều thành công thông qua được bảo vệ luận án tốt nghiệp.

Cổ Tiểu Ngư, Tiền Nhạc Nhạc đã tìm làm việc, bạch phú mỹ Phạm Huyền muốn du lịch nước ngoài rồi trở về lại làm việc, trước buổi tối rời trường, bốn nữ sinh ra ngoài ăn một bữa lớn, trở lại phòng ngủ bắt đầu mặc sức tưởng tượng sinh hoạt ngoài trường học.

“Chân Bảo mới là nhất người thắng lớn, vừa tốt nghiệp liền gả vào hào phú, hâm mộ chết bình dân chúng chúng ta.” Cổ Tiểu Ngư ôm Chân Bảo kêu to, “Đúng rồi, trước khi kết hôn cậu còn đi làm ở bệnh viện sao?”

Chân Bảo lắc đầu, “trước hôn lễ còn rất nhiều chuyện, tớ nói với bệnh viện, tháng 8 bắt đầu đi làm”

“Cậu chính là nghĩ quẩn, Phó tổng có tiền như vậy, cậu đi làm cái gì, an tâm ở nhà làm hào phú đi!” Phạm Huyền nhìn Chân Bảo giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Chân Bảo cười.

Mỗi ngày đợi nhiều sẽ nhàm chán, vẫn là tìm một ít chuyện làm.

“ngày nào cậu thử áo cưới? Nhớ kỹ gửi ảnh chụp cho chúng tớ.” Tiền Nhạc Nhạc vui vẻ nói.

Chân Bảo gật đầu, nếu như không phải muốn đi nước ngoài thử áo cưới, cô khẳng định sẽ mời bạn bè cùng phòng theo cô.

Tâm sự về hôn lễ Chân Bảo, tâm sự việc làm, tình yêu hướng tới, trời vừa rạng sáng, bốn người mới miệng đắng lưỡi khô đi ngủ.

Ngày thứ hai, Cổ Tiểu Ngư rời trường đầu tiên, Tiền Nhạc Nhạc, Phạm Huyền cũng đều chuyển đi, Chân Bảo đưa tiễn bạn cùng phòng, sau đó đợi Phó Minh Thời ở phòng ngủ trống rỗng. Tâm không an tĩnh được, nhìn phòng ngủ ở rỗng rã năm năm, Chân Bảo đột nhiên đặc biệt không nề.

Có người gõ cửa.

Chân Bảo kim lòng không được cười, đi tới cửa trước, nhẹ giọng hỏi: “Ai?”

“Chồng em”

Bên ngoài âm thanh đàn ông trầm thấp, rất dễ nghe.

Chân Bảo ngọt lịm mở cửa phòng ngủ ra.

Phó Minh Thời không kịp chờ đợi từ khe cửa chui vào, ôm lấy Chân Bảo ép đến trên cửa, cúi người hôn cô.

Năm năm, anh đợi năm năm rỗng rã.

Năm năm trước anh tự mình đưa Chân Bảo vào ở căn phòng ngủ này, hiện tại, rốt cục anh có thể đón cô đi ra, mời cô ở nhà anh vĩnh viễn, làm nữ chủ nhân tất cả bất động sản của anh.

“Đều thu thập xong?”

“Ừm.”

“Tốt, chúng ta lập tức về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 62

Chân Bảo vừa tốt nghiệp, Phó Minh Thời liền dẫn cô sang Châu Âu.

Hai người cử hành hôn lễ tại một tòa lâu đài ở Anh, trước đó, Phó Minh Thời theo Chân Bảo đến La Mã thử áo cưới.

Váy cưới của Chân Bảo hết như váy tiên, vạt váy dài trắng mộng mơ như nước chảy sau lưng, nhìn mình trong gương, Chân Bảo cảm thấy mình như trở thành một người khác. Nghĩ đến ‘tân lang’ đang chờ bên ngoài, đột nhiên Chân Bảo có ý nghĩ, muốn anh nhìn thấy cô, được nhìn thấy đáng về khi cô mặc váy cưới.

Thường nói phụ nữ đẹp nhất là khi mặc váy cưới, Chân Bảo không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh.

Sự kiên nhẫn của Phó Minh Thời không tệ lắm, khi Chân Bảo thử xong váy cưới bằng lụa đi ra, Phó Minh Thời cười đi tới, vươn tay vén áo cho cô, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô rồi hỏi: “Vừa người không?”

Chân Bảo gật đầu, vô cùng vừa vặn, ngực có vẻ đầy đặn hơn, cô nhìn đến thẹn thùng.

“Nhất định rất đẹp.” Phó Minh Thời cúi đầu nói bên tai cô.

Chân Bảo lắc điện thoại, trêu anh: “Chụp hình lại, anh muốn xem trước sao?”

Phó Minh Thời nắm chặt tay cô, giơ lên trước mặt nhẹ nhàng hôn xuống, mắt đen mỉm cười nhìn cô: “Chờ một chút.”

Thử xong áo cưới, Phó Minh Thời dẫn Chân Bảo đi dạo thành La Mã. Chân Bảo rất thích chụp ảnh, nào là đấu trường thú, điện Vạn Thần, quảng trường Tây Ban Nha, cô như trở thành một cô nàng thôn quê lần đầu lên thành phố của lúc trước, chỗ nào cũng hiếu kỳ, không biết một cử đi qua đi lại, nhìn thấy kiến trúc hay điều khác, thì cười nhẹ nhàng bước tới, dùng mắt to trong suốt của cô nhìn sang Phó Minh Thời, kèm theo chút thẹn thùng.

Chụp nhiều như vậy, Phó Minh Thời nghĩ cô không biết mệt sao?

Phó Minh Thời đã nghĩ nhiều rồi, xuyên qua màn ảnh nhìn về cô gái phía trước thuộc về anh, Phó Minh Thời chỉ cảm thấy cô thật đẹp.

Trên đường đến suối cầu nguyện lúc hoàng hôn, bầu trời bỗng nhiên mưa rơi lất phất, dần trở nên to hơn. Có người vội vàng chạy, có người lựa chọn dạo bước trong mưa, Chân Bảo rất muốn đến suối cầu nguyện, nhưng cô lo lắng Phó Minh Thời sẽ bị bệnh, Phó Minh Thời từ nhỏ đã là quý công tử điều kiện sống khác xa cô, lẽ như...

“Chúng ta về thôi?” Ngẩng đầu lên, Chân Bảo nhỏ giọng đề nghị.

Mưa rơi trên mặt cô, như hoa đào dính mưa, bờ môi phấn nộn đang khuyen anh về khách sạn, sương mù mờ lung trong mắt lại muốn đến suối cầu nguyện. Phó Minh Thời khẽ vuốt trán cô, giống như mê hoặc hỏi: “Em không thấy trận mưa này rất lãng mạn sao?”

Chân Bảo cười, vui vẻ nhón chân lên.

Phó Minh Thời thuận thực ôm eo cô vào ngực, cúi đầu hôn cô thật sâu. Từng giọt mưa không ngừng rơi vào bọn họ, có chút mát, nhưng nụ hôn lại nóng, nước mưa rơi xuống trên người bọn họ, vô ý bao phủ một vòng sương mù, che lại giữa những người đi đường.

Không mưa dù, hai người tay trong tay đi tới suối cầu nguyện.

Chân Bảo nhìn người khác, nhận lấy tiền xu Phó Minh Thời đưa, quay người, đưa lưng về phía suối nước, nhắm mắt lại cô ném tiền xu vào lòng suối, yên lặng cầu nguyện. Giờ khắc này cô là tín đồ thành tín nhất Chư Thần, Phó Minh Thời quên cầm máy ảnh chụp ảnh giúp cô, mà yên lặng nhìn cô, dùng cả trái tim để ghi lại.

Tâm nguyện thỏa mãn, lo lắng Chân Bảo bị cảm lạnh, Phó Minh Thời kéo Chân Bảo về khách sạn.

Chân Bảo vẫn đang cười, cứ việc trở lại khách sạn, thân thể hai người đều ướt đầm, Phó Minh Thời cởi áo sơ mi choàng lên người cô, giấu đi những đường cong kinh người của cô, thuận tiện ngăn cản mấy tên đàn ông khác đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn họ. Ý thức được mình trong lúc vô tình lộ 'cảnh xuân', mặt Chân Bảo càng đỏ hơn, ngượng ngùng dựa vào ngực Phó Minh Thời, để anh ôm vào thang máy.

Mưa nhỏ đã chuyển thành mưa to, tiếng mưa rào rào rơi nổi bật lên phòng trọ ấm áp lại yên tĩnh.

Trong lòng Phó Minh Thời vô cùng dao động, cả người mình ướt đầm. Kịp cả người Chân Bảo lên cửa, một bên hôn từ mặt xuống cổ. Nụ hôn nóng ấm, một bên vội vàng cởi bỏ quần áo đã ướt nhẹp nước mưa của cô lẫn anh. Lúc đầu Chân Bảo có chút lạnh, nhưng chỉ khoảng một phút sau, đã bị Phó Minh Thời làm nóng lên.

Mơ mơ màng màng, hai chân đột nhiên bị anh ôm lấy, người cao chênh lệch quá lớn, chỉ có nâng cô lên, anh mới được 'thỏa mãn'.

“Chuyện đó...” Chân Bảo vòng quanh cổ của anh, chôn vào đầu vai anh nhắc nhở, gương mặt đỏ hồng.

“Không cần.” Sắc mặt Phó Minh Thời tỉnh mạch, lời còn chưa dứt, anh đã ‘đắm’ vào thật sâu.

Chân Bảo ôm chặt vai anh.

Anh cứ như đấu sĩ dũng mãnh nhất trong đấu trường thú, đối xử tàn bạo với mãnh thú, dùng toàn lực bắt lấy con dê nhỏ yếu đuối là cô, nghiêng sang trần áp từ hành lang đến phòng khách, lại từ phòng khách trần trọc đến phòng ngủ. Tiếng mưa rơi rất rõ ràng, anh ôm cô đến cửa sổ sát đất, màn cửa hoa lệ che mưa to ngoài kia, cũng giấu đi lửa nóng hùng hực trong phòng khách.

Một lát sau, Chân Bảo nghe thấy tiếng gầm nặng nề của Phó Minh Thời. Hừ, thật giống Đế Vương, biểu đạt công khai chủ quyền là cô.

Thật mê người muốn chết.

~

Chân Bảo mời ba bạn cùng phòng làm phù dâu, vé máy bay và ăn uống của ba cô bạn đều do Phó tổng của tập đoàn Thịnh Thế bao.

Với Chân Bảo mà nói, bạn cùng phòng xem như người bên nhà mẹ đẻ, nghe giọng líu ríu của Cổ Tiểu Ngư, cô vừa vui vừa an tâm. Mặc áo cưới, đội khăn voan, mặt Chân Bảo như ngọc, hai con ngươi như nước.

“Chân Bảo, cậu và Phó tổng nhất định phải hạnh phúc, tớ rất thích thức ăn cho chó của hai người, muốn ăn cả đời!” Cổ Tiểu Ngư là người đầu tiên đến ôm cô.

Chân Bảo cười.

Tiền Nhạc Nhạc là người thứ hai ôm cô, ôm thật chặt: “Chân Bảo cậu thật đẹp, tớ chúc cho cậu và Phó tổng trăm năm hạnh phúc, à, tý thì tớ quên, tóm lại cậu phải thật vui vẻ, sớm sinh một Bánh Bao nhỏ!”

Chân Bảo dùng sức chút đầu.

Phạm Huyền là cuối cùng, cũng ôm lấy Chân Bảo, giọng nói của cô ấy vẫn bình tĩnh như trước đây: “Chân Bảo cậu hãy nhớ, cậu là người của phòng ngủ kiều ngạo, Phó tổng có thể lấy được cậu đã là phúc ba đời, sau này anh ấy dám ức hiếp cậu, cậu cứ việc nói với chúng tớ, ba người chúng tớ là chỗ dựa

cho cậu.”

Mắt chân Bảo cay cay, đỏ mắt ‘ừ’ một tiếng.

‘Tân nương’ sắp ra sân.

Trong giáo đường, trên thảm đỏ, Phó Minh Thời cuối cùng cũng đợi được ‘tân nương’ của anh, nhìn Chân Bảo mặc áo cưới trắng tinh từ xa bước từng bước một về phía anh, bước chân ấy như đập vào lòng anh, bịch bịch, nhịp tim càng lúc càng nhanh, máu toàn thân như đang sôi lên.

Tuyên thệ, trao nhẫn, cuối cùng có thể hôn. Phó Minh Thời xuyên qua mạng che mờ mờ nhìn thẳng vào mặt Chân Bảo, cho đến khi mạng che mặt được vén hết ra sau đầu cô, nhìn thấy ánh mắt linh động của Chân Bảo, Phó Minh Thời nhin không được nữa, tiến lên một bước kéo người vào ngực, khao khát hôn lên đôi môi đỏ tươi.

Anh hôn cực kỳ lâu, tiếng vỗ tay của bạn bè cũng vang lên cực kỳ dài.

Từ nay về sau, anh là anh Phó, cô là chị Phó.

~

Sau hôn lễ là tuần trăng mật, chuyện ở tập đoàn đều kín đáo đưa cho ba anh, trước đám cưới Phó Minh Thời đã nghỉ nửa tháng, chỉ còn một tháng ở bên cạnh vợ yêu.

Chân Bảo lĩnh giáo triệt để cái gì gọi là nước sôi lửa bỏng, bình quân tuần trăng mật đều là mỗi ngày Phó Minh Thời đóng ‘thuế nông nghiệp’ ít nhất một lần, ép mua ép bán, cô không muốn cũng không được. Ngày mai sẽ kết thúc tuần trăng mật về lại Thủ Đức, buổi tối du lịch sông về, Phó Minh Thời lại đặt Chân Bảo lên giường.

Chân Bảo cũng không phản đối, thật ra cũng hoan nghênh, nhưng đêm nay ngực không thoải mái, Phó Minh Thời đụng một cái cô liền đau.

Cô đẩy gọng kìm của anh ra lần nữa.

Phó Minh Thời cũng thấy vợ yêu đang dùng một tay che ngực, anh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, dừng ham muốn. Nhìn thân thể hoàn mỹ, đáy mắt ẩn giấu hồi hộp: “Kính nguyệt có bị trễ không?”

Chân Bảo ngẩn ngơ, trong đầu bắt đầu nhớ lại, lần trước là trước khi tốt nghiệp, cuối tháng năm, tháng sáu chuẩn bị hôn lễ rồi hưởng tuần trăng mật, trải qua quả phong phú quả ngọt ngào, cô đã quên mất kỳ kinh, nhưng bây giờ đã ngày 25 tháng 7, bình thường cuối tháng sáu nên đến, vậy mà cô đã trễ gần một tháng?

“Em chờ một lát.” Phó Minh Thời ôm mặt cô hôn một cái, nhanh chóng rời khỏi giường, mặc quần áo tử tế đi ra ngoài.

Chân Bảo lơ mơ có thể đoán được Phó Minh Thời muốn làm gì, cô hơi ngây ngốc, sẽ nhanh như vậy sao?

Nhưng mà, trước hôn lễ Phó Minh Thời không dùng biện pháp an toàn, có thể...

Chân Bảo hồi hộp, có một loại cảm giác mờ mịt luống cuống. Mặc áo ngủ tựa ở đầu giường, Chân Bảo vừa trông Phó Minh Thời vừa suy nghĩ lung tung, lúc cô đang lơ ngơ, Phó Minh Thời như con gió trở về, trong tay mang theo một cái túi mua sắm, nhìn thấy bên trong có ít nhất mười cái hộp.

“Đi thử xem.” Phó Minh Thời ngồi ở mép giường, ánh mắt càng dịu dàng hơn, ngay cả ôm cô còn cẩn thận hơn trước kia.

Tâm tình Chân Bảo phức tạp, móc ra một hộp, mở hộp ra.

Trên đường Phó Minh Thời đã nghiên cứu qua, dạy cô dùng như thế nào.

Chân Bảo không muốn cùng anh bàn về vấn đề này, mím môi, mở ra ba cái liền đi vào phòng vệ sinh.

Phó Minh Thời vô thức cùng tới cửa, tay trái chống lên cánh cửa đã bị cô đóng lại, tay phải nắm thành nắm đấm rồi buông ra. Bên trong truyền ra tiếng nước bé xú, nắm đấm của Phó Minh Thời càng chặt hơn, Chân Bảo xấu hổ cực kỳ, đoán được Phó Minh Thời chần chẫn đang ở cửa trông chừng.

Chuẩn bị xong, Chân Bảo dựa theo thao tác trong hướng dẫn, kết quả cái thứ nhất vừa nhỏ một giọt xong, chờ cô nhỏ tiếp cái thứ hai và ba, cái thứ nhất đã hiện lên hai vạch đỏ, đồng thời màu sắc càng ngày càng đậm. Chân Bảo chân tay luống cuống tim đập nhanh hơn, không tin nổi nhìn vào que thử thai, vậy mà hai vạch!

Chân Bảo cúi đầu, cộng lại thành sáu vạch đỏ, cô khó có thể tin mà sờ bụng.

Vừa qua khỏi xong tuần trăng mật, đã mang thai?

“Phượng Bảo, mở cửa.” Không nghe được âm thanh gì, tính nhẫn nại mà Phó Minh Thời vẫn lấy làm kiêu ngạo đã sụp đổ, gõ cửa thúc giục.

Chân bảo lại ngó ngó sáu vạch đỏ kia, ánh mắt phức tạp đi mở cửa.

Trong bụng có thể đã có một sinh mệnh nhỏ, hai chữ vui mừng không thể nào hình dung hết, nhất là người vừa mới tốt nghiệp đã mang thai, trước đó không có chuẩn bị tâm lý gì cả, càng không có kế hoạch sinh con.

Cửa mở, Phó Minh Thời nhìn Chân Bảo: “Có sao?”

Với ánh mắt mong đợi của anh, bỗng dưng tim Chân Bảo đập nhanh hơn, mặt cũng đỏ lên.

Phó Minh Thời không phải một chàng trai vừa ra trường, với Chân Bảo, tình cảm anh dành cho Chân Bảo từ đầu rất chân thành, thích cô, muốn cùng đi với cô, muốn hôn cô, muốn ngủ chung với cô, kết hôn sinh con. Ông cụ luôn hối anh sinh con, coi như không có trường bồi hối thúc, Phó Minh Thời cũng đã sớm chờ mong đứa trẻ giữa anh và Chân Bảo, vậy khi Chân Bảo lộ ra bộ dáng ngỡ ngàng, Phó Minh Thời lập tức kích động ôm cô!

Người đàn ông quá vui vẻ, tâm tình Chân Bảo cũng theo đó bay lên, dựa vào lồng ngực anh nói: “Về nước phải đến bệnh viện kiểm tra, cái này có thể chưa chuẩn.”

Phó Minh Thời không biết nên nói thế nào, không ngừng hôn cô, vui sướng hôn, trong sạch vô cùng.

Hai người trở lại trên giường, khi tâm trạng vui sướng vì sắp làm baba lần át cả ham muốn của Phó Minh Thời. Nhìn Chân Bảo nằm thẳng, anh quỳ gối bên cạnh Chân Bảo, một hồi lại sờ bụng dưới bằng phẳng của Chân Bảo, một hồi cúi đầu hôn, đôi đôi tỏ tông cũng không bằng hiện tại. Đây là lần đầu tiên Chân Bảo thấy được bộ mặt ngây thơ như thế của Phó Minh Thời, nhin không được cười: “Muốn như vậy mãi sao ba ba?”

Phó Minh Thời nghiêng đầu nhìn cô, sau đó buông áo ngủ Chân Bảo xuống, một lần nữa ôm vợ yêu vào lòng, hôn mặt cô nói: “Chỉ muốn làm baba của con em.”

Anh và Chân Bảo đã sớm ở chung, trừ chuyện kết hôn hợp pháp ra, trên danh nghĩa quan hệ, đối với ảnh hưởng sinh hoạt hai người cũng không lớn, nhưng bây giờ Chân Bảo có con của bọn họ, bỗng nhiên Phó Minh Thời có một loại cảm giác kết thúc, giống như cho tới bây giờ, anh mới thật sự khẳng định, Chân Bảo đã gả cho anh, sẽ mãi mãi không có nhân tố chưa xác định nào.

Dòng nước ấm chảy toàn thân, Phó Minh Thời lại hôn Chân Bảo một cái, nhỏ giọng khen cô: “Thật giỏi.”

Tại Chân Bảo đỏ lên, đến cùng là ai giỏi đây, rõ ràng do anh quá chịu khó ‘cung cấp lúa gạo’ còn gì.

~

Sau khi về nước, Phó Minh Thời đưa Chân Bảo đến bệnh viện kiểm tra, quả nhiên mang thai, đã được sáu tuần.

Lên xe, cài chế độ tự lái xe, một tay Phó Minh Thời nắm tay Chân Bảo, một tay nâng điện thoại gọi điện báo tin vui cho các trưởng bối. Phó Minh Thời năm nay đã ba mươi ba, tuổi này mới được làm ba ba, không thể nói quá muộn, nhưng cũng không sớm, ở nhà họ Phó, ông cụ Phó mười chín tuổi đã làm ba, Phó Chính hai mươi lăm, so với họ, Phó Minh Thời xếp hạng chót.

Đúng lúc Phó Chính, Phùng Kha đều ở Thủ Đô, ban đêm một nhà năm miệng ăn tụ tập chung một chỗ ăn cơm.

Ông cụ Phó cười không khép miệng, thật tốt, sang năm ông mừng thọ chín mươi, đời thứ tư trong nhà cũng phải sinh con trai.

“Trước tiên ở nhà dưỡng thai đi, sang năm qua tháng, đừng đến bệnh viện vô vị đi làm.” Sắp làm bà nội, mặc dù Phùng Kha không có biểu hiện vui như ông cụ Phó, nhưng cũng biểu lộ quan tâm với con dâu. Bệnh viện quá mệt mỏi, Chân Bảo lại là lần đầu tiên có thai, một chút kinh nghiệm cũng không có, Phùng Kha không yên lòng.

Chân Bảo gật đầu, trên đường Phó Minh Thời cũng nói như vậy. Vừa mang thai, Chân Bảo quả thật có chút hoảng, cũng may chủ nhiệm bệnh viện nói lúc nào cô muốn đi làm chỉ cần báo là được, bảo cô đừng có gấp. Chân Bảo không ngốc, suy nghĩ của chủ nhiệm hẳn là cho Phó Minh Thời mặt mũi, có lẽ cũng nhận định về sau cô sẽ không đi làm, mà là chuyên tâm ở nhà hưởng thụ cuộc sống giàu sang.

Nhưng Chân Bảo đối với trình độ chuyên nghiệp của mình rất có lòng tin, sinh con xong cố gắng nữa cũng không muộn.

Sau đó Chân Bảo liền ngoan ngoãn ở biệt thự dưỡng thai.

Phó Minh Thời phải làm việc, vì để tránh cho cháu dâu một mình nhàm chán, ông cụ Phó chuyển tới ở, còn đem theo Hắc Bối mà ông nuôi bên Mỹ về, lần này biệt thự có Hắc Đan, Hắc Bối, Nguyệt Lượng, hai chó một mèo, ban ngày có ông cụ Phó, mẹ Vương cùng nói chuyện phiếm đánh bài giải trí, ban đêm có Phó Minh Thời thân mật cùng nhau, cuối tuần bạn bè cùng phòng sẽ đến thăm cô, thời gian Chân Bảo chờ sinh trôi qua thật thoải mái.

Dự tính ngày sinh là ngày 16 tháng 3.

Chân Bảo trễ hai ngày mới bắt đầu. Tháng ba ở Thủ Đô còn rất lạnh, trong phòng sinh ấm áp như xuân, ông cụ Phó, Phùng Kha, Phó Chính nán một lát rồi ra ngoài ngồi đợi, chỉ còn Phó Minh nói chuyện với vợ. Bụng Chân Bảo đau từng đợt, mồ hôi trên mặt lại xuất hiện, Phó Minh Thời nắm tay cô, nhìn khuôn mặt nõn nà vì mang thai của vợ mình, rõ ràng anh rất hồi hộp, lại phải làm ra dáng vẻ bình tĩnh cho cô thấy.

“Có sợ không?” Anh tiếp tục giúp cô lau mồ hôi.

Chân Bảo vẫn luôn là một đứa trẻ thành thật, thấp thỏm gật đầu.

“Không sao, chúng ta đều chờ em bên ngoài, bác sĩ ở đây cũng là tốt nhất, rất nhanh sẽ sinh ra.” Phó Minh Thời cúi thấp người, đau lòng lại cố vũ chính mình. Mang thai rất vất vả, mỗi lần trông thấy Chân Bảo nâng cao bụng lớn đi tới đi lui, toàn thân Phó Minh Thời đều căng cứng, sợ cô không cẩn thận xảy ra chuyện, mà anh vĩnh viễn sẽ không quên, những đêm Chân Bảo khóc lóc kể lể trong ngực anh.

“Thật ra anh đã chuẩn bị cho em một phần quà, chờ em ra tháng, anh dẫn em đi xem.” Hôn môi cô, Phó Minh Thời hấp dẫn cô.

“Anh nói cho em trước là gì đi.” Chân Bảo hiểu kỳ vô cùng.

Phó Minh Thời vuốt ve chóp mũi thanh tú đáng yêu của cô, như trêu ghẹo một đứa trẻ: “Em đưa con cho anh trước, anh sẽ đáp lễ.”

Chân Bảo nóng vội, nhỏ giọng nũng nịu: “Cho tý gọi ý là đủ rồi?”

Phó Minh Thời suy nghĩ, cười, nhẹ nhàng hôn cô, buông lỏng ra, anh cung chiều sờ khoe mắt cô: “Cần gọi ý à?”

Chân Bảo mờ mịt nháy mắt, chẳng lẽ quà có quan hệ đến việc hôn à?

Đoán đến đoán đi, lại sắp sinh.

Chân Bảo trông mong nhìn qua Phó Minh Thời, không nỡ để anh đi, nhưng Phó Minh Thời không có cách, ghé vào bên tai cô nói xong ba chữ, lúc này mới lưu luyến rời đi. Chân Bảo vẫn đưa mắt nhìn anh, mặc dù không nhìn thấy Phó Minh Thời, trong lòng cô lại ngọt ngào, bởi vì Phó Minh Thời nói câu “Anh yêu em” buồn nôn kia.

Cô cũng yêu anh, yêu con của bọn họ.

Buổi sáng tới bệnh viện, hơn tám giờ tối, Chân Bảo sinh một nam Bánh Bao nặng sáu cân. Da Chân Bảo trắng hơn tuyết, Phó Minh Thời cũng là mỹ nam trắng trẻo, Phó Bảo Bảo kế thừa gen tốt của ba mẹ, trắng nõn nà, mắt đen to lúng liếng nhìn Chân Bảo, trong suốt trong vắt.

Ngoại trừ mắt, chỗ khác đều giống hệt Phó Minh Thời.

Về phần tính cách...

Vừa sinh ra sao nhìn rõ tính cách của đứa trẻ được chứ, Phó Bảo Bảo ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ tiếp tục ăn, tâm tình tốt tự mình nằm yên một chỗ, đôi mắt nho đen ngẫu nhiên sẽ nhìn chăm chăm người, miệng nhỏ cũng sẽ cười toe toét, Chân Bảo mừng rỡ như điên, bên Phùng Kha lập tức gọi một chậu nước lạnh, nói đứa bé đã lớn còn chưa nhìn thấy người.

Chân Bảo cũng thích, có hứng sẽ bảo bảo mẫu ôm con trai đến hôn vài cái.

Ngày Phó Bảo Bảo đầy tháng, nhà họ Phó cho chuẩn bị tiệc đầy tháng, Chân Bảo thông thả tắm rửa, để Phó Minh Thời ôm con trai, cô kéo cánh tay Phó Minh Thời ra ngoài gặp khách. Chân Bảo vừa sinh em bé xong, khuôn mặt còn có chút béo, ngực hơi lộ, hai vợ chồng sóng vai đi, cùi chỏ Phó Minh Thời không cẩn thận đụng trúng vợ nhiều lần.

Lần một lần hai là ngẫu nhiên, nhiều lần thì...

Chân Bảo ngửa đầu nhìn Phó Minh Thời.

Mắt Phó Minh Thời nhìn phía trước, khoe miệng lại mang theo một nụ cười xấu xa.

Nhưng vì thân thể Chân Bảo, Phó Minh Thời đợi thêm nửa tháng, sau đó mới để vợ xuống giường, biến đổi ăn như gió cuốn một đêm. Nắng hạn lâu ngày gặp một trận mưa thân thể Chân Bảo xốp xốp giòn giòn. Tê tê, lúc ghé vào ngực Phó Minh Thời, lỗ tai nghe nhịp tim của anh, bỗng nhiên nhớ ra, ngẩng đầu hỏi anh: “Không phải nói có quà cho em sao?”

Phó Minh Thời bóp vai cô cười: “Ngày mai đưa em.”

Chân Bảo chê anh thừa nước đục thả câu, nhưng vẫn uốn éo trong ngực anh mà ngủ thiếp đi.

Phó Minh Thời nói được làm được, hôm sau đưa Bảo Bảo cho ông cụ và bảo mẫu chăm, Phó Minh Thời lái xe chở Chân Bảo đi, khoảng mười lăm phút, Phó Minh Thời dừng xe, lấy bật mắt đã sớm chuẩn bị ra, đeo lên cho Chân Bảo, thần thần bí bí. Chân Bảo không đoán được gì, chỉ có thể đi theo Phó Minh Thời.

Đi về phía trước khoảng một trăm mét, Phó Minh Thời chuyển ra sau cô, gỡ bật mắt xuống cho cô.

Chân Bảo mở to mắt, làm quen với độ sáng, trước hết nhìn thấy, chính là cửa tiệm đối diện, bên ngoài trang hoàng màu xanh tảo tươi mát làm chủ đạo, trong tiệm rộng rãi sáng sủa sang âm áp, xem xét thì ra là bệnh viện thú y. Khóa cửa, Chân Bảo vô thức bước lên nhìn, ngoài ý muốn phát hiện, bệnh viện thú y này tên là “Trân Bảo”.

“Thích không?” Phó Minh Thời ôm cô, thuận tiện đem chìa khoá cửa hàng nhét vào tay cô.

Quả của anh, là bệnh viện thú ý này sao?

Chân Bảo khiếp sợ nói không ra lời.

Phó Minh Thời chống đầu mình lên đầu cô, nhìn bệnh viện nói: “Phó viện trưởng, công việc của bác sĩ y tá đã kí xong, tất cả đều là tình anh anh mời từ bệnh viện khác đến, ngày mai bệnh viện có thể chính thức hoạt động, nếu viện trưởng nhàm chán, có thể tùy thời đến bệnh viện hỗ trợ, nếu muốn chăm con cùng anh, cũng có thể tùy thời xin phép trốn việc, không cần nhìn sắc mặt bất kỳ kẻ nào.”

Anh hy vọng cô thoải mái, hi vọng cô có thể thích gì làm nấy, đưa thú cưng ở nhà đến bệnh viện, là sắp xếp tốt nhất..

“Thích không?” Phó Minh Thời chuyển tới trước mặt cô, tìm tòi nghiên cứu quan sát cô.

Chân Bảo rất thích món quà này, nhưng, trình độ của cô chỉ ở mức tân thủ, sao đủ tư cách làm viện trưởng?

Cô nói với Phó Minh Thời.

Phó Minh Thời thở ra một hơi, nếu như bây giờ Chân Bảo còn khách sáo về chuyện tiền bạc thì anh sẽ tức giận.

“Hiện tại không đủ tư cách, lấy năng lực học tập của em, chắc chắn ba mươi tuổi có thể danh chính ngôn thuận.” Phó Minh Thời cười nói.

Chân Bảo đã hiểu, Phó Minh Thời đưa bệnh viện cho cô, nhưng kinh doanh bệnh viện này thế nào, nếu như không tăng kinh nghiệm của mình, sao đạt được tin phục của nhân viên và dư luận, tự cô phải cố gắng, anh đưa cô một chiếc thang, có thể bò cao bao nhiêu, thì còn nhờ vào cô.

“Cảm ơn, em rất thích.” Ôm cổ Phó Minh Thời, Chân Bảo cười xán lạn.

Anh muốn nuôi cô, nhưng cũng tôn trọng sở thích của cô, đây chính là Phó Minh Thời, mãi mãi chăm sóc cẩn thận.

Người đàn ông cong môi, mang theo nụ cười xấu xa: “Anh có hứng thú với cách em báo đáp đấy.”

Chân Bảo đánh một cái, bị Phó Minh Thời bắt lấy tay, hôn lên đó một cái.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Định Mệnh Của Đời Anh - Tiểu Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.